CHINA MIÉVILLE

KRAKEN

FANTASY | PALADIN

„Umorul negru de care dă dovadă Miéville este scandalos de savuros.”

Damien G. Walter, *The Guardian*

„Dintre toate scrierile lui Miéville de până acum, Kraken este cea mai exuberantă din punct de vedere stilistic. Este plină de metafore, dar și nebunesc de creativă, îmbinând muzicalitatea limbajului britanic cu jargonul semi-științific al literaturii oculte.”

James Bradley, *The Sydney Morning Herald*

„Miéville aruncă în aer tot ce știam despre genul fantastic-urban, transformându-l într-o comedie sălbatică.”

Entertainment Weekly

„Autorul britanic China Miéville îmbină în acest roman magia, culturile religioase, drama polițistă, cultura pop și zeii. Fanii săi se vor lăsa cu plăcere prinși în vârtejul amețitor al detaliilor scandaloase și al personajelor fantastice.”

Publishers Weekly

„Punctul forte al cărții constă în conștientizarea faptului că a avea credință în ceva este un mod de viață.”

The Independent

China Miéville

KRAKEN
O ANATOMIE

Traducere din limba engleză și note
de Laura Ciobanu

Versiune 1.0
Decembrie 2020

Pentru Mark Bould, tovarăș într-ale tentaculelor

„Valuri verzui se sparg de trupul meu
Pe când mă-nalț, căci vremea mi-a venit.”
Hugh Cook, *Krakenul se trezește*

Marea e plină de sfinți. Știi asta? Normal că știi; ești băiat mare.

Marea e plină de sfinți și-a fost plină de sfinți de ani și ani de zile. Cu mult înaintea tuturor lucrurilor. Sfinții au fost acolo încă dinaintea zeilor. Îi așteptau, și acolo sunt și-acum.

Sfinții mănâncă pești și crustacee. Unii prind meduze, iar alții se hrănesc cu gunoaie. Unii sfinți mănâncă orice găsesc. Se ascund sub pietre; se întorc pe dos; scuipă spirale. Nu există lucru pe care sfinții să nu-l facă.

Fă forma asta cu mâinile. Așa. Mișcă-ți degetele. Uite, ai făcut un sfânt! Ia uite, mai vine unul! Acum se luptă. A câștigat al tău.

Nu mai există sfinți dintr-aceia mari, spiralați, dar există unii în formă de saci și unii ca niște bucle și unii ca niște robe cărora le flutură mânecile. Care-i sfântul tău preferat? Să-ți spun care-i al meu. Dar stai puțin, întâi de toate, știi ce-i face să fie sfinți? Sunt toți o sfântă familie, sunt veri cu toții. Unul cu altul și... știi cu cine mai sunt veri?

Corect. Cu zeii.

Și acum. Cine-i cel care te-a făcut pe tine? Știi ce să răspunzi.

Cine te-a făcut pe tine?

Partea întâi
Specimene

1.

Un profet al Apocalipsei făcut sandvici între două pancarte se îndepărtă brusc de ceea ce, în ultimele zile, constituise postul său din fața porților unui muzeu. Pe pancarta din față era scrisă o profeție obișnuită despre sfârșitul lumii; pe cea care-i sălta pe spate scria: DAȚI-O UITĂRII!

În muzeu, un bărbat traversa holul principal, trecând pe lângă o scară dublă și pe lângă un schelet gigantic; pașii îi răsunau pe marmură. Animale de piatră îl priveau. „În regulă”, zicea el din când în când.

Numele lui era Bill Harrow. Aruncă o privire marilor oase artificiale și înclină din cap. Părea să le dea binețe. Era puțin după ora 11.00, într-o dimineață de octombrie. Încăperea se umplea. Un grup îl aștepta la biroul de la intrare, membrii săi privindu-se unii pe alții cu o politețe timidă.

Printre ei se aflau doi tipi de douăzeci de ani cu tunsori în genul tocilar-șic. O femeie și un bărbat abia ieșiți din adolescență se tachinau reciproc. În mod evident, ea venise aici ca să îi facă lui o plăcere. Mai erau acolo un cuplu mai vârstnic și un tată de vreo treizeci de ani care-și ținea băiețelul în brațe.

— Uite o maimuță, îi spuse el arătându-i cu degetul spre animalele sculptate în spirale pe stâlpii muzeului. Și vezi acolo șopârla?

Băiatul trăgea cu ochiul. Se uita la scheletul de brontozaur pe care Billy păruse să-l salute. Sau poate, se gândi Billy, se uita la gliptodonul de alături. Toți copiii

aveau câte un favorit printre locatarii sălii principale a Muzeului de Istorie Naturală, și gliptodonul, acel tatu gigantic care semăna cu o jumătate de sferă, fusese favoritul lui Billy.

Billy îi zâmbi femeii care vindea bilete și paznicului din spatele ei.

— Ei sunt? zise el. În regulă! Începem?

Își curăță ochelarii clipind des, reproducând o expresie și un gest pe care, cândva, o fostă iubită le calificase ca fiind adorabile. Avea puțin sub treizeci de ani și părea mai tânăr; avea pistrui și prea puține tuleie ca să justifice apelativul „Bill”. Bănuia că pe măsură ce avea să îmbătrânească, avea să arate ca un copil din ce în ce mai ridat, în stilul lui DiCaprio.

Părul negru al lui Billy era ciufulit cam șovăielnic într-o pieptănătură la modă. Purta un tricou care nu era chiar demodat fără speranță și blugi ieftini. Când abia începuse lucrul la Centru, îi plăcea să creadă că arăta neașteptat de *cool* pentru munca pe care o făcea. Acum știa că nu surprinsese pe nimeni, că nimeni nu se mai aștepta ca oamenii de știință să arate chiar a oameni de știință.

— Deci sunteți aici pentru un tur al Centrului Darwin, zise el.

Se comporta de parcă ar fi crezut că ei veniseră să investigheze tot centrul de cercetare, să inspecteze laboratoarele și birourile, cartoteca, dulapurile cu dosare. Și nu doar ca să vadă unicul lucru demn de interes din clădire.

— Eu sunt Billy, zise. Sunt curator. Asta înseamnă că mă ocup de catalogare și de conservare și alte chestii de-astea. Sunt aici de ceva vreme. La început, când am venit, voiam să mă specializez în moluște marine – știi ce-i aia o moluscă? îl întrebă el pe băiat, care dădu din cap că da și dispăru din raza vizuală. Melci, exact!

Moluștele fuseseră subiectul tezei lui de masterat.

— Așa, oameni buni! zise el punându-și ochelarii. Veniți după mine. Ăsta e un loc unde se lucrează, așa că, vă rog, vorbiți încet și nu atingeți nimic. Avem substanțe caustice,

toxine și tot felul de chestii oribile împrăștiate peste tot.

Unul dintre tineri dădu să întrebe:

— Când o să vedem…

Bill ridică mâna.

— Îmi dați voie? spuse el. Haideți să vă explic ce-o să se întâmple când o să intrăm înăuntru.

Billy își dezvoltase propriile sale idiosuperstiții lipsite de sens și potrivit uneia dintre ele aducea ghinion să pronunți, înainte de a ajunge la destinație, numele a ceea ce-i adusese pe toți acolo.

— O să vă arăt câteva dintre spațiile noastre de lucru, zise el cam fără convingere. Dacă aveți întrebări, puteți să mi le adresați la sfârșit; suntem puțin cam presați de timp. Haideți să facem turul mai întâi.

Niciun curator sau cercetător nu era obligat să facă pe ghidul. Dar mulți o făceau. Billy încetase de mult să mai bodogănească atunci când îi venea rândul.

Ieșiră afară și traversară grădina, apropiindu-se de Centrul Darwin, care avea un șantier pe o parte și filigranul de cărămidă al Muzeului de Istorie Naturală pe cealaltă.

— Fără fotografii, vă rog, zise Billy.

Nu-i păsa dacă îi dădeau ascultare sau nu: datoria lui era să repete regula.

— Clădirea de aici s-a deschis în 2002, spuse el. Și puteți vedea că ne extindem. O să avem o nouă clădire gata în 2008. Avem șapte etaje pline numai cu specimene ținute în mediu lichid în Centrul Darwin. Asta înseamnă chestii puse în formol.

Un hol cu aspect comun ducea spre o zonă care duhnea.

— Dumnezeule, murmură cineva.

— Așa e, zise Billy. Încăperea asta se numește dermestarium.

Prin ferestrele interioare se vedeau containere de oțel care semănau cu niște mici coșciuge.

— Aici curățăm scheletele. Scăpăm de toată mizeria de pe ele. *Dermestes maculatus*[1].

---

[1] Specie de gândac care se hrănește de obicei cu resturile animalelor moarte (n. red.).

Pe un monitor amplasat lângă cutii se vedea un pește dezgustător, cu o mutră amărâtă, devorat de o mulțime de insecte.

— Bleah! zise cineva.

— E o cameră video în cutie, spuse Billy. Numele lor comun este „gândaci de piele”. Trec prin orice, lasă numai oasele.

Băiatul zâmbi și-și trase tatăl de mânecă. Ceilalți din grup surâseră stânjeniți. Gândaci carnivori... uneori viața chiar era un film de categoria B.

Billy îl remarcă pe unul dintre tinerii bărbați. Purta un costum demodat, de o eleganță ponosită, vestimentație stranie pentru cineva atât de tânăr. La rever avea o insignă, o formă ca un asterisc cu brațe lungi, dintre care două erau curbate la capete. Tipul lua notițe. Avea un carnețel pe care-l umplea cu viteză.

Taxonomist și prin natură, nu numai prin profesie, Billy își dăduse seama mai demult că nu erau prea multe tipuri diferite de oameni care făceau acest tur. În primul rând, copiii: mai ales băieței, sfioși și gata să-și iasă din piele de entuziasm, cu vaste cunoștințe despre ceea ce vedeau. Mai erau părinții lor. Erau apoi indivizi timizi de vreo douăzeci de ani, cu același entuziasm tocilăresc ca al puștanilor. Erau prietenii și prietenele lor, exersând virtutea răbdării. Mai erau câțiva turiști care făceau un neobișnuit ocol.

Alt tip de vizitatori îl constituiau obsedații.

Erau singurii care știau mai multe despre subiect decât copiii. Uneori nu vorbeau, alteori întrerupeau explicațiile lui Billy cu întrebări puse pe un ton prea strident sau îl corectau cu privire la cine știe ce detaliu științific, cu o anxietate afectată care era obositoare. În ultimele săptămâni, observase o creștere a numărului acestui tip de vizitatori.

— E ca și cum sfârșitul verii ar scoate ciudații din vizuini, îi spusese Billy prietenului său Leon, cu câteva nopți în urmă, când stăteau la un pahar într-un pub de pe malul Tamisei. Azi a venit unul care purta toate ecusoanele Flotei Stelare. Din păcate, nu pe tura mea.

— Fascistule! îi zisese Leon. De ce ai prejudecăți împotriva tocilarilor?

— Ei, haide! replicase Billy. Ar fi ca și cum m-aș urî oarecum pe mine însumi, nu?

— Da, dar tu ai trece testul. Ești, cum ar veni, sub acoperire, spusese Leon. Poți să te strecori afară din ghetoul tocilarilor, să-ți ascunzi insigna și să te întorci cu mâncare, haine și vești din lumea de afară.

— Mmm, ce glumă de bun-gust.

— Bună, le zise Billy colegilor care treceau pe lângă el. Bună, Kath, o salută el pe o ihtiologă. Bună, Brendan, îi zise unui alt curator, care-i răspunse:

— Toate bune, Eprubețel?

— Drept înainte, vă rog, zise Billy. Și nu vă faceți griji, ajungem acum la chestiile mișto.

„Eprubețel?” Billy își dădu seama că unul sau doi dintre cei pe care îi însoțea se întrebau dacă auziseră bine.

Porecla era rezultatul unei sesiuni de bețivăneală în Liverpool, alături de colegi, în primul său an la Centru. Fusese conferința anuală a societății curatorilor profesioniști. După o zi de discuții despre metodologii și povești despre conservare, scheme muzeale și politici privind expunerea specimenelor, seara de relaxare începuse cu conversații politicoase de genul tu-cum-te-ai-apucat-de-asta?, continuase cu toată lumea din bar povestindu-și pe rând copilăria, iar aceste rătăciri alcoolice se transformaseră într-o sesiune de ceva care a căpătat numele de Cacealmaua Biografică. Fiecare trebuia să povestească un lucru extravagant pe care se presupunea că l-ar fi făcut – că a mâncat un limax, că a făcut sex în patru, c-a încercat să dea foc școlii și așa mai departe –, ceilalți dezbătând apoi, printre răgete de râs, adevărul acestor afirmații.

Cu o figură impasibilă, Billy pretinsese că el era rezultatul primei fertilizări *in vitro* reușite, dar că nu fusese recunoscut de laborator din cauza intrigilor interne și a unor oarecare semne de întrebare legate de existența

consimțământului, prin urmare, laurii oficiali reveniseră altcuiva, la câteva luni după nașterea lui. Când i se ceruseră detalii, pomenise cu o nonșalanță de bețiv nume de doctori, adresa, o complicație minoră survenită în timpul procedurii. Dar înainte să se facă pariuri și el să recunoască dacă spusese sau nu adevărul, conversația luase subit o altă turnură și jocul fusese abandonat. Abia două zile mai târziu, când reveniseră la Londra, un coleg de laborator îl întrebase dacă era adevărat.

— Absolut adevărat, răspunsese Billy cu o lipsă de expresie care putea însemna și da, și nu.

Și dăduse același răspuns de fiecare dată de-atunci. Deși se îndoia că-l crezuse cineva, porecla Eprubețel și alte variații pe aceeași temă erau încă în uz.

Trecură pe lângă un alt paznic: un tip solid și feroce, ras în cap și cu mușchii înveliți în grăsime. Era cu câțiva ani mai în vârstă decât Billy și-l chema Dane Nuștiucum, din câte auzise Billy. Ca de obicei, Billy îl salută din cap și încercă să-i prindă privirea. Și ca de obicei, Dane Cumîizice îi ignoră salutul discret, spre indignarea disproporționată a lui Billy.

Totuși, în clipa în care ușa se închidea, Billy îl văzu pe Dane răspunzându-i la salut altcuiva. Paznicul înclină scurt din cap către tânărul cel zelos cu insigna la rever, obsedatul, iar ochii acestuia clipiră în cel mai scurt răspuns posibil. Billy observă gestul cu surprindere și, chiar înainte ca ușile să se închidă între ei, văzu că Dane îi remarcase privirea.

Cunoștința lui Dane evita să îl privească.

— Simțiți că se face mai rece? zise Billy, clătinând din cap.

Îi conduse repede pe ușile cu temporizator.

— Ca să împiedice procesul de evaporare. Trebuie să fim precauți în privința focului. Pentru că, știți, e o cantitate zdravănă de alcool pe-aici, așa că…

Făcu un gest cu mâinile descriind o explozie tăcută.

Vizitatorii încremeniră. Erau într-un labirint plin de

specimene. Ierarhii complexe. Kilometri de rafturi și recipiente. În fiecare dintre ele plutea nemișcat câte un animal. Până și sunetul părea, dintr-odată, înăbușit, ca și cum cineva ar fi pus un capac peste toate.

Specimenele se concentrau absente, unele pozând alături de propriile lor măruntaie decolorate. Calcani în acvarii ce căpătau o culoare cafenie. Borcane pline de șoareci strânși ghem, în tonuri de sepia, mostre grotești ca niște cepe murate. Erau exemplare cu membre în plus, fetuși cu forme stranii. Toate erau catalogate cu grijă, asemenea cărților.

— Vedeți? zise Billy.

Înc-o ușă și aveau să se afle în prezența a ceea ce veniseră să vadă. Billy știa, în urma unor experiențe repetate, cum urmau să decurgă lucrurile.

Când aveau să intre în camera acvariului, camera din inima Centrului Darwin, el avea să le ofere vizitatorilor un moment de liniște. Pereții încăperii largi erau acoperiți de rafturi. Erau sute de recipiente, de la cele înalte până la nivelul pieptului până la unele cât un pahar de apă. Toate conțineau animale cu chipuri lugubre. Era un decor linnaean[2]; speciile făceau tranziția una către alta. Erau recipiente de oțel și scripeți care atârnau ca lujerii de viță. Dar nimeni nu avea să observe toate astea. Toată lumea urma să se holbeze la acvariul uriaș din centrul încăperii.

Pentru asta veniseră, pentru lucrul acela enorm, trandafiriu. În ciuda nemișcării sale; a rănilor produse de descompunerea încetinită și a crustelor care întunecau soluția în care se afla; cu toate că ochii i se atrofiaseră și fuseseră îndepărtați; în ciuda culorii sale bolnăvicioase; a ghemului de membre contorsionate ca și cum ar fi fost stoarse. În ciuda tuturor, pentru asta veniseră aici.

Avea să plutească acolo, un eveniment tentacular în tonuri sepia, absurd în masivitatea sa. *Architeuthis dux.* Calamarul gigantic.

---

[2] Formă de clasificare a organismelor vii elaborată de savantul Carl von Linné (n. red.).

— Are o lungime de opt metri și șaizeci și doi, avea să spună, în cele din urmă, Billy. Nu e cel mai mare văzut vreodată, dar nu e nici vreun Tom Degețel.

Vizitatorii aveau să înconjoare acvariul.

— A fost descoperit în 2004, în largul insulelor Falkland. Este într-un amestec salin cu formol. Acvariul a fost confecționat de tipii care le fac și pe cele pentru Damien Hirst. Știți, acvariul în care a pus rechinul[3]?

Până acum, copiii, dacă era vreunul printre vizitatori, se aplecaseră cât mai aproape de calamar.

— Ochii ar fi avut douăzeci și trei sau douăzeci și patru de centimetri în diametru, ar fi zis Billy.

Oamenii ar fi măsurat cu degetele, iar copiii și-ar fi făcut ochii cât ar fi putut de mari, încercând să imite.

— Da, cât niște farfurii. Cât niște farfurii întinse.

Spunea fraza asta de fiecare dată, și de fiecare dată se gândea la câinele lui Hans Christian Andersen[4].

— Dar e foarte greu să păstrăm ochii în stare bună, așa că nu mai sunt. L-am injectat cu aceeași substanță cu care e umplut acvariul, ca să-l împiedicăm să putrezească pe dinăuntru. A fost prins viu.

Asta avea să provoace o nouă serie de exclamații. Viziuni ale unei armate de tentacule încâlcite, douăzeci de mii de leghe, o luptă cu securile împotriva blestemului venit din adâncuri. Un cilindru de carne cu intenții prădătoare, membre desfășurate ca niște funii, găsind parapetul unui vas cu o prehensilitate înfiorătoare.

Nu fusese nici pe departe așa. Un calamar gigantic ieșit la suprafață era o creatură slabă, dezorientată și pe moarte. Îngrozit de prezența aerului, strivit sub propria sa greutate, probabil că se mulțumise să gâfâie prin sifonul său, scuturat de tremurături, o masă de gelatină muribundă. Asta însă nu conta. Ieșirea sa la suprafață nu putea fi redusă la faptele concrete, oricum vor fi fost

[3] Damien Hirst (n. 1965) – artist, antreprenor și colecționar de artă britanic. E autorul unei serii de lucrări de artă care cuprinde animale moarte conservate în formol. Cea la care se face referire, The Physical Impossibility of Death in the Mind of Someone Living, expune un rechin-tigru de patru metri scufundat în lichid de conservare.

[4] Referire la basmul „Cutia cu iască” de Hans Christian Andersen.

acelea.

Calamarul i-ar fi privit cu orbitele lui pustii, late de-o palmă, iar Billy ar fi răspuns obișnuitelor întrebări: „Îl cheamă Archie.” „De la *Architeuthis*[5]. V-ați prins?” „Da, deși credem că, de fapt, e de sex feminin.”

Când sosise, înfășurat în gheață și într-un înveliș protector, Billy ajutase la despachetat. El fusese cel care masase carnea moartă, frământând țesutul ca să simtă până unde pătrunsese substanța conservantă. Lucrase atât de preocupat încât, cumva, parcă nici nu-l remarcase. Numai când terminaseră treaba și fusese pus în acvariu, abia atunci îl lovise realitatea, abia atunci realizase. Observase că lumina refractată îl făcea să pară că-și schimbă poziția dacă te apropiai sau te îndepărtai, o mișcare magică în nemișcare.

Nu era un specimen tipic, una dintre acele esențe platoniciene îmbuteliate, definitorii pentru genul lor. Totuși, calamarul era complet și n-avea să fie tăiat niciodată.

În cele din urmă, și alte specimene din încăpere aveau să atragă un pic din atenția vizitatorilor. Un șarpe de mare încolăcit ca o panglică, o echidnă, recipiente de sticlă cu maimuțe. Și, la celălalt capăt al camerei, un dulap cu uși de sticlă în care se aflau treisprezece borcane mici.

— Știe cineva ce sunt astea? avea să spună Billy. Haideți să vă arăt.

Ieșeau în evidență prin cerneala îngălbenită și prin caligrafia de modă veche a mâinii care le etichetase.

— Exemplarele astea au fost colecționate de cineva cu totul special, le-ar fi zis Billy copiilor. Puteți să citiți cuvântul ăsta? Știe cineva ce înseamnă? *The Beagle?*

Unii se prindeau. Dacă le pica fisa, se holbau cu gura căscată la subcolecția care stătea, incredibil, pe un raft ca oricare. Mici animale colecționate, eutanasiate, conservate și catalogate pe parcursul unei călătorii către mările Americii de Sud, cu două secole în urmă, de tânărul naturalist Charles Darwin.

— E scrisul lui, avea să spună Billy. Era tânăr, încă nu-și

[5] Denumire științifică a calamarului uriaș. (n. red.)

limpezise toate marile lui idei când a descoperit astea. Ele sunt parte a ceea ce l-a condus către tot conceptul. Nu sunt cinteze[6], dar de-aici a pornit totul. În curând se apropie aniversarea călătoriei sale.

Foarte rar, se găsea cineva care încerca să-l contrazică în privința teoriei lui Darwin. Billy refuza să poarte o asemenea discuție.

Însă până și cele treisprezece ouă de sticlă din care se născuse teoria evoluționistă, plus un secol de crocodili de culoarea ceaiului și de absurdități din abisul oceanic stârneau numai un interes palid în comparație cu calamarul. Billy cunoștea importanța exemplarelor lui Darwin, fie că vizitatorilor le păsa de ele sau nu. Dar nu conta. Intrând în camera aceea, pătrundeai în raza Schwartzschild[7] a ceva nefiresc, iar trupul neînsuflețit al cefalopodului reprezenta singularitatea.

Așa aveau să decurgă lucrurile, din câte știa Billy. Dar de data asta, deschizând ușa, încremeni, privind înăuntru câteva secunde bune. Venind din urmă, vizitatorii se poticniră de silueta lui imobilă. Așteptară, neînțelegând ce anume li se arăta.

Centrul încăperii era pustiu. Toate recipientele prezidau scena unei crime. Acvariul de nouă metri, miile de litri de soluție salină cu formol și calamarul gigantic, mort, dispăruseră.

2.

De îndată ce începu să strige, Billy fu înconjurat de colegi stupefiați, care voiau să știe ce se întâmplă și ce mama dracului, unde era, unde era afurisitul ăla de calamar?

---

[6] Cinteze de Galapagos, un grup de cincisprezece specii de păsări care se găsesc numai în Insulele Galapagos. Charles Darwin le-a colectat în timpul celei de-a doua călătorii cu vasul Beagle, elaborând, după studierea lor, teoria selecției naturale și a adaptării la diferite nișe ecologice.

[7] Termen în fizică și astronomie. Reprezintă capacitatea masei de a curba spațiul și timpul.

Îi scoaseră în grabă pe vizitatori din clădire. Ulterior, tot ce avea să-și amintească Billy din această evacuare abruptă era băiețelul, care suspina, trist că nu i se arătase lucrul pe care venise să-l vadă. Biologi, paznici, curatori veneau și se holbau cu expresii stupide la enorma absență din sala acvariului. „Cum…?” exclamau ei, la fel cum făcuse și Billy, și „Unde naiba…?”

Vestea se răspândi. Oamenii alergau de colo-colo ca și cum ar fi căutat ceva, ca și cum ar fi rătăcit un lucru și l-ar fi putut găsi sub vreun dulap.

— N-avea cum, n-avea cum, spunea o biofiziciană pe nume Josie și da, nu, n-avea cum, cum să dispară, atâția metri de carne adusă din abis n-aveau cum să se fi evaporat.

Nu existau macarale suspect amplasate. În ziduri nu se vedeau găuri de forma unui acvariu uriaș sau a unui calamar, ca în desenele animate. Nu putea să fi dispărut, dar uite că nici aici nu era.

Nu exista un protocol pentru astfel de situații. Ce să faci în cazul unei deversări de substanțe toxice – asta era planificat. Dacă se spărgea un borcan cu specimene, dacă rezultatele nu corespundeau, până și în cazul în care un vizitator devenea violent, recurgeai la un anumit algoritm. Dar acum, se gândi Billy, ce dracu’ să faci?

În cele din urmă, polițiștii sosiră în grup, tropăind. Membrii personalului așteptau, strânși unii într-alții ca și cum le-ar fi fost frig, de parcă ar fi fost îmbibați în apă bentonică[8]. Polițiștii încercară să ia declarații.

— Mă tem că nu-nțeleg nimic… zicea un martor.

— A dispărut.

Accesul la locul faptei nu mai era permis, dar, dat fiind că Billy făcuse descoperirea, lui i se dăduse voie să rămână. Își făcu depoziția stând lângă locul rămas gol din centru. Când termină, și cel care-l interogase se luă cu altele, se retrase într-o parte. Urmări poliția la lucru. Polițiștii se uitau la relicvele fostelor animale, care le întorceau privirea, la locul

[8] Bentonic, adj., specific fundului mării.

gol unde ar fi trebuit să se afle acvariul gigantic și uriașul *Architeuthis.*

Măsurau camera de parcă dimensiunile ei ar fi putut ascunde ceva. Billy n-avea nici el vreo idee mai bună. Încăperea părea imensă. Celelalte acvarii păreau părăsite și îndepărtate, specimenele aveau un aer spășit.

Billy privi postamentul unde ar fi trebuit să fie acvariul lui *Architeuthis.* Se simțea încă plin de adrenalină. Ascultă ce vorbeau polițiștii.

— Să mă cauți și n-am vreo idee, frate!

— Căcat, știi ce-nseamnă asta, nu?

— Hai să nu-ncepem. Dă-mi ruleta aia.

— Serios îți zic, asta trebuie s-o cedăm, categoric…

— Ce aștepți, amice? Amice?

Această din urmă remarcă i se adresa, în sfârșit, lui Billy. Un ofițer îi comunica politicos să se care de-acolo. Ieși afară, alăturându-se celorlalți membri ai personalului. Se adunaseră, murmurând între ei, grupați în mare după ocupații. Billy văzu că printre directori avea loc o discuție aprinsă.

— Despre ce-i vorba? întrebă el.

— Dacă să închidă sau nu muzeul, zise Josie rozându-și unghiile.

— Ce? întrebă Billy.

Își dădu jos ochelarii și clipi agresiv în direcția lor.

— Ce mare rahat e de discutat? Despre cât de mare trebuie să fie ceva pentru ca, dacă-i șterpelit, să închidem taraba?

— Doamnelor și domnilor.

Un ofițer superior bătu din palme cerând liniște. Era înconjurat de polițiști. Își șopteau câte ceva unii altora sau ascultau, cu capetele înclinate într-o parte.

— Sunt inspectorul-șef Mulholland. Vă mulțumesc pentru răbdare. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați.

Membrii personalului șușoteau, se foiau, își rodeau unghiile.

— O să vă cer să nu *discutați* despre cele întâmplate, vă rog, doamnelor și domnilor, zise Mulholland.

O tânără polițistă se strecură în încăpere. Avea uniforma șifonată. Vorbea într-un hands-free, murmurând către cineva invizibil. Billy o urmări cu privirea.

— Vă rog să nu discutați despre asta, repetă Mulholland.

Șoaptele din încăpere aproape încetară.

— Bun, spuse Mulholland după o pauză. Cine a constatat dispariția?

Billy ridică mâna.

— Așadar, dumneavoastră sunteți domnul Harrow, zise Mulholland. Pot să vă rog pe ceilalți să așteptați, chiar dacă ne-ați spus deja tot ce știți? Ofițerii mei o să discute cu fiecare dintre dumneavoastră.

— Domnule Harrow.

În timp ce personalul dădea curs rugăminții lui, Mulholland se apropie de el.

— V-am citit declarația. V-aș fi recunoscător dacă mi-ați arăta împrejurimile. Puteți să mă conduceți exact pe ruta pe care ați urmat-o astăzi?

Billy observă că tânăra polițistă dispăruse.

— Ce anume căutați? întrebă el. Credeți c-o să-l găsiți…?

Mulholland îl privi cu indulgență, de parcă Billy ar fi fost cam greu de cap.

— Dovezi.

Dovezi. Billy își trecu mâna prin păr. Își imagină urme pe podea, provenite de la vreun imens și perfid sistem de scripeți. Băltoace de conservant pe cale să se usuce, asemenea unei dâre trădătoare de firimituri de pâine. Da, sigur.

Mulholland își chemă colegii și-l puse pe Billy să-i conducă prin tot Centrul. Billy le indică exemplarele pe lângă care treceau, într-o imitație succintă a rolului său obișnuit. Polițiștii arătau cu degetul una sau alta, întrebând ce reprezentau. „O soluție de enzime”, spunea Billy sau „Aia e o foaie de pontaj”.

Mulholland întrebă:

— Vă simțiți bine, domnule Harrow?

— Nu se-ntâmplă asta chiar în fiecare zi, știți?

Acesta nu era însă singurul motiv pentru care Billy se tot

uita în urmă. I se păruse că aude un zgomot. Un clinchet foarte vag, un zăngănit ca de pahar căzut pe jos, care se rostogolea. Mai surprinsese din când în când asemenea mici rafale de sunete nelalocul lor, cam la un an de când începuse lucrul la Centru. Nu doar o dată i se întâmplase ca, încercând să afle cauza, să deschidă o ușă care dădea într-o cameră goală sau să audă un scrâșnet stins de sticlă într-un culoar unde nimeni n-ar fi putut intra.

Ajunsese cu mult timp în urmă la concluzia că aceste zgomote abia auzite erau inventate de mintea lui. Coincideau cu momentele de anxietate. Le pomenise și altora despre acest fenomen și, deși unii păruseră alarmați, mulți povestiseră anecdote despre atacuri de panică sau crampe de care sufereau când se simțeau stresați, iar Billy nu-și mai făcuse griji.

În încăperea acvariului, legiștii încă mai împrăștiau praf pentru amprente, fotografiau, măsurau tăblii de măsuțe. Billy își încrucișă brațele la piept, clătinând din cap.

— Sunt nemernicii ăia din California.

Când reveni în încăperea unde majoritatea membrilor personalului încă mai așteptau, glumi cu voce scăzută cu un coleg despre instituții rivale. Despre dispute legate de metodele de conservare care luaseră o turnură dramatică.

— Sunt kiwii ăia[9], zise Billy. O'Shea a cedat în cele din urmă tentației.

Nu se duse direct acasă. Stabilise cu câteva zile în urmă să se întâlnească cu un prieten.

Billy îl cunoștea pe Leon de când erau amândoi studenți în cadrul aceleiași instituții, dar în departamente diferite. Leon urma un doctorat la departamentul de literatură al unei universități din Londra, deși nu pomenea niciodată despre asta. Lucra de o eternitate la o carte intitulată *Strania eflorescență.* Când îi spusese lui Billy, acesta comentase:

— Habar n-aveam că te-ai înscris la Olimpiada Titlurilor de Tot Căcatul.

---

[9] Denumire folosită pentru a-i desemna pe neo-zeelandezi.

— Dacă nu ai înota în mlaștina ignoranței tale, ai ști că titlul e menit să le-o tragă franțujilor. Niciunul dintre cuvintele-astea nu poate fi tradus în limba aia ridicolă a lor.

Leon locuia la o abia plauzibilă margine a districtului Hoxton. Își exagera rolul de Virgiliu pe lângă Billy-Dante, ducându-l pe Billy la *happening*-uri de artă sau povestindu-i despre cele la care acesta nu putuse să ajungă, exagerând și mințind cu privire la semnificația lor. Ca urmare a jocului, Billy era într-o permanentă depășire a contului său de anecdote, fiindu-i totdeauna dator lui Leon cu o poveste. Leon, slăbănog și ras în cap, îmbrăcat cu o jachetă caraghioasă, stătea în frig la o masă din fața pizzeriei, cu picioarele lungi întinse.

— Unde-ai fost toată viața mea, Richmal? strigă el.

Cu mult timp în urmă, decisese că Billy cel cu ochi albaștri își luase numele de la un alt băiat rău, William din *Pur și simplu William*[10] și, total ilogic, îl rebotezase după numele autoarei cărții.

— În Chipping Norton, zise Billy, bătându-l pe Leon pe cap. În Theydon Bois. Cum mai merge viața spiritului?

Marge, prietena lui Leon, își întinse obrazul pentru un sărut. Crucifixul pe care-l purta întotdeauna la gât scânteie.

Billy o întâlnise doar de vreo câteva ori.

— E vreuna de-aia care te sâcâie cu habotnicia ei? îl întrebase Billy pe Leon după ce o cunoscuse.

— Nici vorbă. Fată crescută la școala catolică. De unde și complexul ăla de vinovăție în formă de cruciuliță pe care o poartă între sâni.

Era, ca mai toate prietenele lui Leon, atrăgătoare și cam plinuță, ceva mai în vârstă decât Leon, prea bătrână pentru vagul aspect emo-gotic pe care-l arbora.

— Dacă-i zici rubensiană sau dodoloață e pe riscul tău, zisese Leon.

— Ce-i aia „dodoloață”? întrebase Billy.

— Și să te fut cu „prea bătrână”. Pauley Perette e și mai bătrână.

---

[10] *Just William*, primul volum de povestiri scris de autoarea britanică Richmal Crompton (1890-1969), avându-l ca erou principal pe William Brown, un puști pus pe șotii.

— Aia cine mai e?

Marge lucra în regim *part-time* la Departamentul de Locuințe din Southwark și făcea artă video. Îl întâlnise pe Leon la un concert, o trupă de muzică experimentală care cânta într-o sală de audiții. Leon răspunsese glumelor lui Billy legate de *Familia Simpson* spunându-i că ea era una dintre acele persoane care se redenumiseră singure și că Marge era prescurtarea de la Marginalia.

— De la ce?! Cum o cheamă de fapt?

— Billy! zisese Leon. Nu fi așa un strică-chef!

— Ne uitam la niște porumbei foarte ciudați din fața unei bănci, asta făceam, spuse Leon în timp ce Billy se așeza.

— Ne certam pe tema unor cărți, zise Marge.

— Cel mai bun motiv de ceartă, spuse Billy. Despre ce e vorba?

— Nu-i distrage atenția, zise Leon, dar Marge deja răspundea:

— Virginia Woolf versus Edward Lear[11].

— Doamne Dumnezeule, exclamă Billy, astea-s singurele două opțiuni?

— Eu sunt de partea lui Lear, zise Leon. În parte din fidelitate față de litera L. Și în parte pentru că, având de ales între nonsens și pălăvrăgeală snoabă, trebuie să alegi în mod ostentativ nonsensul.

— Sigur n-ai citit glosarul la *Trei Guinee*[12], zise Marge. Vrei nonsens? Le spune soldaților „înfulecători de măruntaie”, eroismul e egal cu „botulismul”, erou egal „sticlă”.

— Lear? zise Billy. Pe bune? În Țara lui Tra-la-la, țăcăniți-aleargă-liberi.

Își dădu ochelarii jos și-și masă rădăcina nasului.

— Bine, haideți să vă zic ceva. Ascultați aici, spuse el în cele din urmă și apoi, dintr-odată, se blocă.

Leon și Marge îl priveau.

---

[11] Edward Lear (1812-1888), artist, ilustrator, autor și poet, cunoscut pentru limerick-urile sale.

[12] Eseu de Virginia Woolf, înfățișând opiniile autoarei despre război și condiția femeii.

Billy încercă din nou. Își scutură capul. Plescăi de parcă i s-ar fi înțepenit ceva pe limbă. În cele din urmă aproape că rostogoli informația printre buze.

— Una dintre… Calamarul nostru uriaș a dispărut.

Spunând-o, se simți de parcă ar fi reușit să perforeze un capac.

— Ce? zise Leon.

— Nu… spuse Marge.

— Nu, nici eu nu-nțeleg nimic.

Le povesti totul, pas cu pas, oricât de imposibil suna.

— A dispărut? Cum adică a dispărut? Cum de n-am auzit nimic despre asta? întrebă în cele din urmă Leon.

— Nu știu. M-aș fi așteptat să… adică sigur, poliția ne-a cerut să păstrăm secretul – opaaa, ia uite ce-am făcut! –, dar nu m-am așteptat ca asta chiar să funcționeze. Am crezut c-o să fie deja în *Standard*[13] până acum.

— Poate e o d-aia, cum îi zice, informație secretizată? zise Leon. Știi, o chestie dintr-aia care să-i împiedice pe jurnaliști să publice anumite lucruri?

Billy ridică din umeri.

— N-are cum să le iasă… Probabil că jumătate din grupul ăla de vizitatori au scris despre rahatul ăsta pe bloguri până acum.

— Cineva probabil a înregistrat deja domeniul calamargigantfurat punct com, zise Marge.

Billy dădu din umeri.

— Probabil. Știi, pe drum încoace, mă gândeam că poate n-ar trebui… era cât pe ce să nu vă zic nici vouă. În mod clar m-au băgat în sperieți. Dar pentru mine problema nu e că polițiștii nu vor să povestim despre asta: e vorba despre imposibilitatea lucrului în sine.

Era furtună în noaptea aceea când plecă spre casă, una teribilă, care umplea aerul de o electricitate periculoasă. Norii coloraseră cerul în cafeniu-închis. Acoperișurile dădeau pe dinafară ca pisoarele.

---

[13] *The London Evening Standard* (*The Evening Standard* până în 2009) – tabloid londonez.

Billy intră în apartamentul său din Harringay. Exact în secunda în care trecu pragul, îi sună telefonul. Se uită pe fereastră către copacii și acoperișurile udate de ploaie. Peste drum, o pală anemică de vânt dădea târcoale unei veverițe cu un aer amețit, care stătea pe un acoperiș. Veverița își scutură capul și-l privi.

— Alo, zise el. Da, sunt Billy Harrow.

— … bla-bla-bla, era naibii timpul să te întorci. Deci vii încoace, da? zise o voce de femeie de la celălalt capăt.

— Stai puțin, ce?!

Veverița continua să-l privească. Billy îi arătă degetul mijlociu și mimă din buze: „Cară-te!” Se întoarse cu spatele la geam și încercă să fie atent la discuție.

— Scuzați-mă, cine-i la telefon? întrebă el.

— Da’ vrei s-asculți naibii odată?! Ești mai bun să dai din gură decât s-asculți, nu-i așa? Poliția, prietene. Mâine. Ai priceput?

— Poliția? întrebă el. Vreți să mă întorc la muzeu? Vreți…

— Nu. La secție. Curăță-te dracului în urechi!

Tăcere.

— Mai ești pe fir?

— Uite ce e, nu-mi place cum…

— Da, nici mie nu-mi place cum te-ai pus pe trăncănit când ți s-a spus să n-o faci.

Îi dădu o adresă. Încruntându-se, Billy o notă pe un meniu de comenzi la domiciliu.

— Unde? Asta-i tocmai în Cricklewood! Nu-i deloc aproape de muzeu. Ce-i…? De ce nu trimit pe cineva de-acolo la muzeu…?

— Prietene, am terminat discuția. S-apari acolo. Mâine.

Închise și-l lăsă să se holbeze la receptor în camera lui friguroasă. Ferestrele zăngăneau de parcă s-ar fi încovoiat în bătaia vântului. Billy privi telefonul. Îl enerva că se simțea obligat să se supună ultimului ordin.

3.

Billy avu coșmaruri. Nu era singurul. N-avea cum să știe deocamdată, dar fiorii nocturni se răspândiseră în tot orașul. Sute de oameni care nu se cunoșteau între ei și care nu-și compararǎ simptomele avură un somn agitat. Nu era din cauza vremii.

Era o corvoadă întâlnirea aceea la care i se ceruse să se prezinte și se prefăcu față de sine că ia în calcul să nu se ducă. Se mai gândi sau, din nou, se prefăcu doar că se gândește să-și sune tatăl. Firește, n-o făcu. Începu să formeze numărul lui Leon, dar, încă o dată, se opri. Nu mai avea nimic de adăugat la ceea ce spusese deja. Voia să povestească și altcuiva despre dispariție, despre furtul acela straniu. În gând, trecu în revistă posibili beneficiari ai acelui telefon, dar de fiecare dată, energia de a face asta, de a spune ceva, îl părăsi, scurgându-se din el.

Veverița aia era tot acolo. Era sigur că era același animal, urmărindu-l de dincolo de jgheabul acoperișului ca un soldat din tranșee. Billy nu se duse la serviciu. Nu era sigur că venise cineva la serviciu în ziua aceea și nu sună să verifice. Nu telefonă nimănui.

În cele din urmă – târziu, când cerul devenise cenușiu uniform, mai târziu decât îi ceruse interlocutoarea sa cea nepoliticoasă, cu un soi de falsă nesupunere cam neconvingătoare – ieși din bloc, îndreptându-se, pe lângă un depozit comercial de lângă Manor House, către autobuzul 253. Păși peste ambalaje alimentare mototolite, ziare și fluturași ce îndemnau la căință și pe care vântul îi împrăștia unul câte unul dintr-un teanc abandonat. În autobuz, contemplă de sus acoperișurile joase și plate ale adăposturilor din stații, adevărate plinte pentru frunze.

În Camden luă metroul, apoi reveni la suprafață pentru cei câțiva pași până la o altă stație de autobuz. Își verifică mobilul de mai multe ori, dar nu primise decât un sms de la Leon: „AI MAI PIERDUT VREO COMOARĂ??” La capătul puterilor, Billy văzu zone ale Londrei pe care nu le

cunoștea, dar care i se păreau iritant de familiare, cu afacerile lor modeste și restaurantele lor ieftine, cu stâlpii stradali pe care ornamente stinse de Crăciun, montate mai devreme în anticiparea momentului sau uitate acolo un an întreg, atârnau ca niște rufe stranii puse la uscat. Purta căști și asculta o colaborare între MIA și o tânără speranță a rapului. Billy se întrebă de ce nu insistase ca poliția să-l ia pur și simplu de-acasă, dacă tot își stabilise cartierul general în locul ăsta ridicol de îndepărtat.

În timp ce mergea, chiar și cu căștile pe urechi, Billy tresărea din când în când la auzul unui zgomot. Pentru prima oară, auzi sau își imagină sunetul acela ca de sticlă și în afara coridoarelor Centrului Darwin. Era ceva în neregulă cu lumina acelei înserări timpurii. „Totul se duce dracului”, se gândi el. Ca și cum trupul ca un fus dolofan al lui *Architeuthis* ar fi fost până mai ieri îndesat într-o fisură, ținând ceva locului. Billy se simțea ca un capac nefixat care se bălăngăne în bătaia vântului.

Secția de poliție era situată chiar lângă artera principală și era mai mare decât se așteptase. Era una dintre acele clădiri londoneze extrem de urâte din cărămidă de culoarea muștarului care, în loc să îmbătrânească grandios ca strămoașele lor victoriene din cărămidă roșie, nu îmbătrânesc deloc, devenind doar mai murdare.

Stătu mult timp în sala de așteptare. În două rânduri, se ridică și ceru să-l vadă pe Mulholland. „O să vină în curând, domnule”, îi spuse primul polițist pe care-l întrebase. „Și ăsta cine mă-sa este?” zise cel de-al doilea. Răsfoind niște reviste vechi, Billy se enervă din ce în ce mai tare.

— Domnul Harrow? Billy Harrow?

Bărbatul care se apropia de el nu era Mulholland. Era micuț, slăbuț și pieptănat îngrijit. La vreo cincizeci de ani, în haine simple, un costum cafeniu demodat. Își ținea mâinile la spate. În timp ce aștepta, se înclină de mai multe ori înainte, ridicându-se totodată pe vârfuri, un tic asemănător unui dans.

— Domnul Harrow? zise el cu o voce la fel de subțire precum mustața.

Dădu mâna cu Billy.

— Sunt inspectorul-șef Baron. L-ați cunoscut pe colegul meu Mulholland?

— Da, unde este?

— Da, nu. Nu este aici. Preiau eu investigația, domnule Harrow. Într-un fel.

Își înclină capul.

— Îmi cer scuze că a trebuit să așteptați și vă mulțumesc că ați venit.

— Cum adică preluați investigația? întrebă Billy. Persoana care a vorbit aseară cu mine, oricine-o fi fost, nu mi-a… ca să spun drept, a fost al dracului de nepoliticoasă.

— Totuși, dat fiind că noi am cam preluat controlul în laboratoarele voastre, spuse Baron, unde altundeva v-ați fi putut duce astăzi, nu? Presupun că n-o să vă mai puteți ocupa de pus conserve până când nu terminăm noi, mă tem. Poate reușiți să priviți asta ca pe o vacanță.

— Serios acum, care-i treaba?

Baron îl conduse pe Billy pe coridoare luminate de neoane. În lumina aceea albă, Billy realiză cât de murdari îi erau ochelarii.

— De ce ați preluat dumneavoastră? Și sunteți pur și simplu prea departe… adică, fără supărare…

— În fine, spuse Baron. Vă promit că nu o să vă reținem mai mult decât e cazul.

— Nu știu ce pot să fac pentru dumneavoastră, zise Billy. V-am spus deja tot ce știam. Adică lui Mulholland. A făcut-o de oaie? Dumneavoastră sunteți echipa de la curățenie?

Baron se opri și-l privi pe Billy.

— E ca-ntr-un film, nu-i așa? zise el, zâmbind. Dumneavoastră spuneți: „Dar le-am spus agenților dumneavoastră tot ce știam”, și eu zic: „Ei, acum îmi puteți spune mie” și dumneavoastră nu aveți încredere în mine și mai dansăm nițel așa și, în cele din urmă, după încă vreo câteva întrebări, dumneavoastră mă priviți îngrozit și ziceți: „Adică dumneavoastră credeți că am avut ceva de-a face cu asta?” Și o luăm de la capăt.

Billy rămăsese fără cuvinte. Baron continua să

zâmbească.

— Credeți-mă, domnule Harrow, zise el, nu asta se-ntâmplă aici. Pe onoarea mea.

Își ridică mâna, ca și cum și-ar fi dat cuvântul de cercetaș.

— Dar nu m-am gândit… izbuti Billy să spună.

— Acum c-am lămurit acest aspect, zise Baron, credeți că ne putem lipsi de restul scenariului și că mă puteți ajuta? Super, domnule Harrow!

Vocea îi deveni pițigăiată.

— De-a dreptul minunat! Acum să trecem la treabă.

Billy se afla pentru prima oară într-o cameră de interogatoriu. Era exact așa cum vedeai la televizor. Mică, zugrăvită în bej și fără ferestre. La capătul mai îndepărtat al mesei stăteau o femeie și un alt bărbat. Bărbatul părea să aibă vreo patruzeci de ani și era înalt și puternic. Purta un costum banal, de culoare închisă. Părul începuse să i se rărească și avea o tunsoare îngrijită. Își ținea mâinile puternice împreunate și se uita fix la Billy.

Billy remarcă la femeie, întâi de toate, cât de tânără era. Probabil că ieșise din adolescență, dar nu de mult timp. Era, își dădu el seama, polițista ce-și făcuse o scurtă apariție la muzeu. Purta uniforma albastră a Poliției Metropolitane, însă avea un aspect mai nonșalant decât s-ar fi așteptat Billy să i se permită. Nu era încheiată la nasturi și părea aruncată pe ea la întâmplare. Curată, dar șifonată, agățată și scămoșată. Și machiajul era mai pronunțat decât ar fi crezut el că-i permis, iar părul ei blond era ciufulit într-o pieptănătură șic. Parcă era o elevă care se supunea regulamentului privind uniforma școlară, revoltându-se însă în spirit împotriva acestuia. Nici măcar nu se uită în direcția lui și el nu reuși să-i vadă fața mai clar.

— Să-i dăm drumul, zise Baron.

Celălalt bărbat dădu din cap. Tânăra polițistă se rezemase de zid și-și făcea de lucru cu un telefon mobil.

— Ceai? întrebă Baron făcându-i lui Billy semn să ia loc. Cafea? Absint? Glumesc, desigur. Aș zice „o țigară?”, dar zilele-astea, știți…

— Nu, e-n regulă, spuse Billy. Vreau numai să…

— Sigur, sigur. Bine-atunci.

Baron se așeză și-și scoase de prin buzunare bucăți de hârtie, frunzărindu-le. Preocuparea pe care o manifesta față de acestea nu era prea convingătoare.

— Povestiți-mi despre dumneavoastră, domnule Harrow. Sunteți curator, mi se pare?

— Da.

— Și asta ce-nseamnă?

— Conservare, catalogare, chestii de-astea.

Billy își făcu de lucru cu ochelarii ca să nu fie silit să privească pe nimeni în ochi. Încercă să vadă în ce direcție se uita femeia.

— Mă uit pe monitoare, țin lucrurile în ordine.

— Asta ați făcut tot timpul?

— Cam asta.

— Și… zise Baron mijindu-și ochii în timp ce citea un bilețel. Mi s-a spus că dumneavoastră ați pregătit calamarul.

— Nu. Toți am lucrat la el. A fost… a fost un efort colectiv.

Celălalt bărbat stătea lângă Baron fără să scoată o vorbă, privindu-și mâinile. Tânăra femeie oftă butonându-și telefonul. Părea că se juca ceva. Țâțâi din limbă.

— Ai fost la muzeu, nu-i așa? îi zise Billy.

Ea îi aruncă o privire.

— Tu m-ai sunat? Noaptea trecută?

Părul ei pieptănat în stilul lui Amy Winehouse sărea în ochi. Nu-i răspunse.

— Sunteți prea modest, spuse Baron arătând cu un pix în direcția lui Billy și continuând să caute prin hârtii. Dumneavoastră sunteți omul-calamar.

— Nu știu la ce vă referiți, zise Billy foindu-se pe scaun. Când vine un asemenea exemplar, știți… Toți am lucrat la el. Toți membrii echipajului, cum ar veni. Adică…

Făcu un gest descriind enormitatea lucrului.

— Haideți, haideți, zise Baron. Aveți un talent anume când vine vorba de ele, nu-i așa?

Baron îl privi în ochi.

— Așa spune toată lumea.

— Nu știu, spuse Billy ridicând din umeri. Îmi plac moluștele.

— Sunteți un tânăr încântător de modest, zise Baron. Și nu păcăliți pe nimeni.

În mod obișnuit, curatorii nu lucrau cu o singură specie. Dar în cadrul Centrului exista convingerea fermă că moluștele lui Billy erau speciale. Accentul putea să cadă pe orice cuvânt – *moluștele* lui Billy sau moluștele *lui Billy* erau cele care rămâneau intacte la nesfârșit în soluțiile lor, care adoptau posturi dramatice în borcane și le păstrau mult timp. N-avea logică: n-aveai cum să fii mai bun la conservarea unei sepii decât la a unei șopârle sau la a unui șoarece de casă. Dar gluma nu se stinsese, pentru că avea o sămânță de adevăr în ea. Deși, sincer vorbind, la început Billy fusese cam stângaci. Își croise drumul călcând pe cioburi de pahare, eprubete și flacoane; și nu de puține ori animalele moarte și murate îi căzuseră din mâini, lățindu-se pe podeaua laboratorului, până ca el să-și capete, cam pe neașteptate, îndemânarea.

— Care-i legătura cu toate astea? întrebă Billy.

— Legătura e următoarea, zise Baron. V-am adus aici jos sau aici sus, depinde cum ții harta, din două motive, domnule Harrow. Unu, dumneavoastră sunteți persoana care a descoperit lipsa calamarului gigantic. Și doi, ceva mai special. Ceva ce ați menționat. Știți, trebuie să recunosc că n-am mai văzut așa ceva în viața mea. Adică am mai auzit de furturi de cai. O grămadă de câini, desigur. Poate chiar o pisică-două. Dar… zise el chicotind și clătinând din cap. Paznicii dumneavoastră au de dat socoteală pentru multe, nu-i așa? Înțeleg că are loc o grămadă de *mea culpa* pe-acolo în momentul ăsta.

— Dane și ceilalți? întrebă Billy. Cred că da, habar n-am.

— De fapt nu m-am referit la Dane în mod special. E interesant că l-ați adus în discuție. Mă gândeam, cum ar veni, la *ceilalți* paznici. Dar în mod sigur Dane Parnell și colegii săi se simt nițel cam prostănaci. Însă despre ei, mai

încolo. Recunoașteți asta?

Baron împinse peste masă o pagină de carnețel. Pe ea era un desen care aducea vag cu un asterisc. Poate că reprezenta coroana de raze a unui soare. Două dintre brațe, mai lungi decât celelalte, se curbau la capete.

— Da, zise Billy. Eu am desenat-o. O purta un tip care a participat la tur. Am desenat-o pentru cel care m-a interogat ieri.

— Știți ce înseamnă, domnule Harrow? întrebă Baron. Pot să-ți zic Billy? Știi ce-i asta?

— De unde să știu? Dar tipul care o purta a fost tot timpul prin preajma mea. N-ar fi avut timp să iasă și să facă vreo treabă, cum să zic, riscantă. L-aș fi observat…

— Ați mai văzut-o? întrebă celălalt bărbat, vorbind pentru prima oară.

Își încleșta mâinile de parcă ar fi vrut să le împiedice să treacă la fapte. Accentul lui nu indica o clasă socială anume și nici nu avea vreo sonoritate regională – atât de neutru încât sigur era cultivat.

— Nu vă spune chiar nimic?

Billy ezită.

— Îmi pare rău, spuse. Pot să… Cine sunteți?

Baron clătină din cap. Bărbatul solid nu-și schimbă expresia, doar clipi lent. Femeia își ridică în cele din urmă privirea de la telefon și șuieră ușor printre dinți.

— El este Patrick Vardy, domnule Harrow, zise Baron.

Vardy își încleștă și mai tare degetele.

— Vardy ne ajută cu ancheta.

„Niciun grad”, se gândi Billy. Toți polițiștii pe care-i întâlnise fuseseră sergentul Așa și Pe dincolo, detectivul Cutare, Inspectorul Cutărescu. Nu și Vardy. Vardy se ridică și se îndreptă spre marginea camerei, dincolo de conul de lumină, excluzându-se astfel din discuție.

— Deci, ați mai văzut așa ceva până acum? întrebă Baron bătând cu degetul în bucata de hârtie. Înfloriturile astea vă trezesc vreo amintire?

— Nu știu, zise Billy. Nu cred. Ce-i asta? Pot să știu și eu?

— Le-ați spus colegilor noștri din Kensington că omul

care purta asta părea, citez, cam agitat, am încheiat citatul? zise Baron. Cum așa?

— Da, i-am zis lui Mulholland, spuse Billy. Ce era cu numele alea pe care le-ați zis? i se adresă el lui Vardy, care nu-i răspunse. Nu știu dacă tipul era un ciudat sau era altceva cu el, îi zise Billy lui Baron ridicând din umeri. Unii dintre cei care vin să vadă calamarul sunt nițel cam…

— Ați văzut mai mulți de-ăștia în ultima vreme? întrebă Baron. Ăăă, excentrici?

Vardy se înclină și-i șopti ceva la ureche. Polițistul încuviință.

— Sau oameni mai entuziaști decât ar fi normal?

— Obsedați de calamar? zise Billy. Nu știu. Poate. Au fost vreo doi tipi costumați sau purtând haine ciudate.

Femeia își notă ceva. Billy o urmări cu privirea.

— Bine, acum spuneți-mi, zise Baron. S-a petrecut ceva neobișnuit în afara muzeului în ultima vreme? Fluturași mai interesanți împărțiți, pichete de vreun fel? *Proteste?* Ați mai observat bijuterii interesante la alți vizitatori? Știu, întreb asta de parcă ați fi o coțofană cu ochii după chestii strălucitoare. Dar înțelegeți…

— Nu, răspunse Billy. Nu înțeleg. S-a mai întâmplat s-avem țăcăniți în fața muzeului. Cât despre individul ăla, întrebați-l pe Dane Parnell.

Ridică din umeri.

— Cum v-am zis și ieri, cred că l-a recunoscut pe tip.

— Ne-ar face într-adevăr plăcere să avem o discuție cu Dane Parnell. Cum se face că pare să-l cunoască pe domnul Insignă Misterioasă și așa mai departe. Dar nu putem.

Vardy îi șopti din nou ceva și Baron continuă:

— Pentru că, oarecum la fel ca specimenul pe care a fost plătit să-l păzească și la fel ca Domnul Insignă, Dane Parnell a dispărut.

— A dispărut?

Baron dădu din cap afirmativ.

— Nu se știe unde e, zise el. Dispărut misterios. Dă-i cățelului un os. Nu-i acasă. De ce să fi dispărut, ați putea întreba. Suntem tare nerăbdători să beneficiem de ajutorul

lui în ancheta asta.

— Ai vorbit cu el? zise deodată femeia polițist.

Billy mai că sări de pe scaun și se uită la ea. Femeia își mută greutatea de pe un picior pe altul. Vorbea rapid, cu un accent londonez.

— Doar trăncănești întruna, nu-i așa? Tot soiul de palavre pe care n-ar trebui să le împrăștii.

— Ce…? zise Billy. Nu ne-am adresat mai mult de zece vorbe unul altuia de când a început să lucreze la muzeu.

— Înainte de asta unde a lucrat? întrebă Baron.

— N-am idee…

— I-auzi-l cum chițăie! zise femeia încântată.

Billy clipi. Încercă să abordeze situația cu bonomie, zâmbindu-i și încercând s-o facă și pe ea să-i zâmbească, dar nu reuși.

— Ca să fiu sincer, zise el, nici măcar nu-mi place tipu' ăsta. E mereu pus pe harță. Nu se deranjează nici să dea bună ziua, darămite altceva.

Baron, Vardy și femeia se uitară unii la alții, consultându-se fără cuvinte. Comunicau ridicând din sprâncene și țuguindu-și buzele, dând rapid din cap.

Baron zise lent:

— Ei, dacă vă mai aduceți aminte de ceva, domnule Harrow, vă rog să ne anunțați.

— Da, zise Billy aprobând. Da, așa o să fac.

Ridică mâinile de parcă s-ar fi predat.

— Ce băiat bun!

Baron se sculă. Îi dădu lui Billy o carte de vizită, îi strânse mâna de parcă i-ar fi fost sincer recunoscător și-i făcu semn spre ușă.

— Să nu plecați din localitate, vă rog. S-ar putea să vrem să mai avem o discuție.

— Da, cred c-o să vrem, zise femeia.

— Cum adică Domnul Insignă a dispărut? întrebă Billy.

Baron ridică din umeri.

— Toți și toate dispar, nu-i așa? Nu vreau să zic c-a „dispărut” cu adevărat; asta ar însemna că măcar a fost acolo. Vizitatorii dumneavoastră trebuie să se treacă în

registru și să lase un număr de telefon. I-am sunat pe toți cei din grupul pe care l-ați însoțit ieri. Și domnul cu chestia strălucitoare la rever…

Baron bătu cu pixul în desen.

— Ed, ăsta-i numele pe care și l-a dat la recepție. Da, Ed. Numărul pe care l-a dat nu e alocat și nimeni nu răspunde la el.

— Fuguța la cărțile tale, Billy, zise Vardy când Billy deschise ușa. M-ai dezamăgit.

Bătu cu degetul în hârtie.

— Ia vezi ce pot să-ți arate Koby Derry și Morry.

Cuvintele erau ciudate, dar totodată ciudat de familiare.

— Stai așa, ce-ai zis? întrebă Billy din ușă. Ce-a fost asta?

Vardy îi făcu semn să plece.

Îndreptându-se năucit către partea de sud a orașului, Billy încercă fără succes să analizeze felul în care decursese întâlnirea. Nu fusese acolo ca arestat: ar fi putut pleca oricând. Își scoase mobilul, gata să se dezlănțuie într-o tiradă destinată urechilor lui Leon, dar, din nou, din motive pe care nu le-ar fi putut exprima, nu telefonă.

Nici acasă nu se duse. În schimb, copleșit de senzația că se află sub observație, Billy se îndreptă spre centrul Londrei. Se perindă prin cafenele și librării-cafenele, răsfoind fără chef volume broșate pe drumul său presărat cu un exces de ceaiuri.

Nu avea telefon cu internet și nici nu-și luase laptopul la el, așa că nu putea să-și verifice bănuiala că, în ciuda indiscreției sale de noaptea trecută, dispariția calamarului nu fusese anunțată la știri. Ziarele londoneze în mod clar nu aveau subiectul. Nu mâncă, deși ar fi fost cazul, dat fiind că stătuse în oraș ore întregi, până târziu, până la căderea serii și apoi până la primele ore ale nopții. Nu făcu practic nimic, mulțumindu-se doar să reflecteze, posomorât și din ce în ce mai frustrat, fără să sune la Centru, încercând numai să ia în calcul toate posibilitățile.

Ceea ce-i tot revenea în minte, ceea ce ajunsese să-l roadă cel mai tare în aceste ore erau numele pe care le

rostise Vardy. Billy era absolut sigur că le mai auzise, că aveau o semnificație pentru el. Regreta că nu insistase să afle mai multe de la Vardy: nu știa nici măcar cum se scriu. Încercă vreo câteva combinații pe o bucată de hârtie, *kuby derry, morry, moray, kobadara* și altele.

„Trebuie să aflu drumul pe bâjbâite”, își zise.

În drum spre casă, atenția îi fu în cele din urmă atrasă, fără să fie sigur din ce motiv, de un bărbat care stătea în spatele autobuzului. Încercă să-și dea seama ce anume observase. Nu reușea să-l vadă clar.

Era un individ înalt și solid, îmbrăcat în hanorac, cu privirea îndreptată în jos. Ori de câte ori se întorcea Billy să-l privească, bărbatul stătea gârbovit sau cu fața întoarsă spre fereastră. Toate lucrurile pe lângă care treceau încercau să-i atragă atenția lui Billy.

Era ca și cum ar fi fost supravegheat de fiecare animal nocturn și de fiecare clădire din oraș, și de fiecare pasager. „N-am de ce să mă simt așa”, își zise Billy. Nici lucrurile n-ar fi trebuit să-i dea senzația asta. Se uita la un bărbat și o femeie care tocmai se urcaseră. Își imagină cuplul dispărând, neobservat, direct prin scaunul metalic din spatele lui.

Un stol de porumbei urmărea autobuzul. La ora asta, ar fi trebuit să doarmă. Păsările zburau când autobuzul pornea și se opreau odată cu el. Billy și-ar fi dorit să aibă o oglindă, ca să poată privi fără să se întoarcă și să vadă fața ascunsă a omului din spate.

Erau la etaj în autobuz, deasupra reclamelor luminoase de prost gust din centrul Londrei, la nivelul coroanelor joase ale copacilor, al ferestrelor de la primul etaj al clădirilor, la nivelul vârfurilor indicatoarelor stradale. Zonele luminate păreau inversate față de ordinea lor oceanică, înălțându-se spre întuneric în loc să se afunde în el. Strada, pe care străluceau neoane și care era scăldată de luminile fluorescente ale vitrinelor, era locul cel mai vizibil și cel mai luminos; cerul era abisul, presărat cu stele ca o bioluminiscență. Cei care stăteau la etaj erau la granița cu

adâncul, la marginea zonei disfotice[14], unde birourile goale se înălțau în beznă. Billy privea în sus ca și cum ar fi contemplat adâncul unei fose oceanice. Bărbatul din spatele lui privea și el în sus.

La următoarea stație, care nu era a lui, Billy așteptă până la închiderea ușilor înainte să țâșnească de pe scaun și să se repeadă în jos pe scări strigând:

— Stai, stai, scuze!

Autobuzul îl lăsă în stație, îndepărtându-se în întuneric ca un submarin. Prin fereastra murdară din spate, văzu că bărbatul îl privea direct.

— Căca-m-aș! zise Billy. Căca-m-aș!

Își smuci mâna înainte, într-un gest defensiv. Sticla vibră și, în autobuzul ce se îndepărta, bărbatul se trase brusc înapoi. Ochelarii lui Billy îi tremurau pe nas. Nu zări nicio mișcare dincolo de geamul brăzdat brusc de o crăpătură. Bărbatul pe care-l văzuse era Dane Parnell.

4.

În noaptea aceea stranie, Billy stătu treaz până târziu. Trăsese draperiile din sufragerie, imaginându-și că veverița aceea nesuferită l-ar fi putut spiona în timp ce făcea cercetări pe laptop. De ce să-l fi urmărit Dane? Și cum? Încercă să gândească asemenea unui detectiv. Nu se pricepea.

Ar fi putut să sune la poliție. Nu-l văzuse pe Dane comițând nicio infracțiune, dar totuși. Ar fi trebuit să sune. Ar fi putut să-i telefoneze lui Baron, așa cum i se ceruse. Dar, în ciuda disconfortului său – i-am putea spune chiar frică – Billy nu voia să facă una ca asta.

Toate interacțiunile sale cu Baron, Vardy și femeia avuseseră, în mod straniu, aerul unui joc. Fusese foarte clar că era manipulat, că nu i se dădeau anumite informații, că nu le păsa deloc de el decât în măsura în care îi ajuta să

---

[14] Zona oceanică dintre 80 și 200 de metri adâncime, luminată de soare, dar nu suficient pentru a avea loc procesul de fotosinteză.

înainteze către obiectivele lor obscure, care-or fi fost ele. Nu voia să se amestece în asta. Sau poate că voia să înțeleagă de unul singur ce se petrecea.

În cele din urmă dormi, dar foarte puțin. A doua zi dimineață, descoperi că nu era atât de greu pe cât crezuse să aibă acces în Centrul Darwin. Cei doi polițiști de la intrare nu erau prea interesați și-i examinară legitimația doar în treacăt. Îi întrerupseră povestea grijuliu elaborată despre necesitatea de a se întoarce la lucru ca să sorteze niște materiale de pe biroul său care nu puteau aștepta, dar că o să fie grijuliu și n-o să-i ia mult și bla, bla, bla. Îi făcură pur și simplu semn să treacă.

— Nu poți să intri în sala acvariului, îi spuse unul dintre ei.

„Bine”, își zise Billy, „cum zici tu”.

Căuta ceva, dar nu știa ce. Se învârti nesigur pe lângă retorte și chiuvete, pe lângă containere de plastic cu pești diafani a căror carne devenise invizibilă grație unor enzime și ale căror oase fuseseră colorate în albastru. O încăpere era plină cu teancuri de postere pentru Proiectul *Beagle,* o reconstituire a acelor cruciale zile de început ale călătoriilor lui Darwin, într-un laborator plutitor făcut să arate ca o imitație kitsch a lui *Beagle.*

— Bună, Billy, zise Sara, un alt curator căruia-i fusese permis accesul dintr-un motiv sau altul. Ai auzit?

Femeia aruncă o privire în jur și-și coborî vocea, transmițându-i un zvon atât de efemer și de insipid că-i dispăru lui Billy din minte de îndată ce termină ea de vorbit. Folclorul se autogenera. Billy dădu din cap de parcă ar fi fost de acord, apoi clătină din cap de parcă posibilitatea l-ar fi șocat, orice i-o fi zis ea.

— Ai auzit? mai spuse ea. Dane Parnell a dispărut.

Ei bine, pe-*asta* o auzise. Billy fu cuprins din nou de o senzație de frig ca aceea pe care-o simțise cu o noapte mai înainte, când îl zărise pe Dane la o distanță de câțiva metri, prin fereastra autobuzului.

— Am vorbit cu unul dintre polițiști, care făcea nu’ș ce în sala acvariului, spuse Sara, și tipu’ zicea că au auzit tot

felul de zgomote de când, știi, de când a dispărut. Un soi de zăngănit.

— Buhuhuuuuu, zise Billy, imitând o fantomă.

Ea zâmbi. „Dar astea sunt halucinațiile mele”, gândi el. Era ca un furt. Lucrurile astea pe care le auzeau polițiștii aparțineau imaginației lui.

Se instală la un computer și căută, încercând la nesfârșit diverse variante ale numelor pe care le rostise Vardy, lucrând cu cele pe care le pusese deja pe hârtie și tăindu-le unul câte unul. În cele din urmă, introduse variantele „Kubodera” și „Mori”.

— Of, omule! șopti el.

Se holbă la ecran și se lăsă pe spate rezemându-se de spătar.

— Bine-nțeles!

Nu era de mirare că numele-alea două nu-i dăduseră pace. Îi era rușine de el însuși. Kubodera și Mori erau cei doi cercetători care, cu câteva luni mai înainte, reușiseră să filmeze pentru prima oară un calamar gigantic în mediul lui natural.

Descărcă lucrarea celor doi. Privi din nou fotografiile. Titlul era „Cel dintâi calamar gigantic viu observat vreodată în mediul său natural”, ca și cum niște puști de zece ani ar fi preluat controlul asupra Procedurilor Societății Regale de Științe Biologice. Auzi, „cel dintâi”!

Mai mulți colegi de-ai săi își atârnaseră printuri ale acestor fotografii deasupra birourilor. Când imaginile fuseseră date pentru prima oară publicității, Billy însuși se prezentase la serviciu cu două sticle de Cava și propusese ca aniversarea momentului să fie pe viitor o sărbătoare anuală, Ziua Calamarului. Pentru că fotografiile alea erau, așa cum îi zisese el atunci lui Leon, niște rahaturi magnifice.

Cea dintâi era și cea mai faimoasă, cea pe care o folosiseră la știri. Un calamar de opt metri lungime, ivindu-se din apa întunecată, fotografiat de sus, de la aproape un kilometru distanță. Brațele înfloreau în jurul lui, îndoite la stânga și la dreapta în jurul momelii de la capătul firului.

Dar cea de-a doua fotografie era cea care îi reținea acum atenția lui Billy.

Din nou firul cobora; și din nou acolo, în apa amenințătoare, se vedea animalul. Dar, de data asta, se apropia cu gura deschisă. Fusese surprins cu brațele desfășurate într-o explozie radială aproape perfectă, al cărei apex era ciocul. Cele două tentacule de atac, mai lungi, terminate cu două brațe în formă de lopeți erau ușor retrase în întuneric.

O explozie tentaculară. Fotografia aceea spulbera toate teoriile calomnioase conform cărora *Architeuthis* era un prădător ocazional, leneș, plutind letargic prin adâncuri cu tentaculele atârnând în așteptarea prăzii care să se încurce singură în ele, un vânător nu cu mult mai iscusit decât o idioată de meduză.

Imaginea asta fusese cultivată de partizanii și fanii lui *Mesonychoteuthis*[15], „calamarul colosal”, rivalul uriaș și cu trup lătăreț al lui *Architeuthis. Mesonychoteuthis,* desigur, își făcuse și el de curând apariția în lumina camerelor și a aparatelor de fotografiat, cu un entuziasm debordant și fără precedent în istorie. Și da, era un animal înfricoșător. Da, avea o greutate mai mare; mantaua sa era mai lungă; în mod cert, tentaculele sale apucau nu cu ajutorul ventuzelor, ci cu niște gheare nemiloase, încovoiate ca ale unei pisici. Dar indiferent de forma sa, de cifrele care-l descriau comparativ cu cele ale *Architeuthisului,* nu avea să fie niciodată *calamarul gigantic.* Era un monstru parvenit. De aici și insultele proferate de cei care se ocupau cu studierea lui, avizi să-l retrogradeze pe cel care ocupase atâta timp funcția de kraken, înlocuindu-l cu noul lor favorit: „incomparabil”, „mai mare chiar decât”, „mult mai fioros”.

Dar iată imaginile făcute de Kubodera/Mori. Nici vorbă de oportunistul nevolnic dorit de cei care-l urau. *Architeuthis* nu aștepta cu tentaculele atârnându-i. *Architeuthis* se ivea ca o amenințare, țâșnea din adâncuri, vâna.

---

[15] Calamarul colosal (Mesonychoteuthis hamiltoni) este presupus a fi cel mai mare calamar din punct de vedere al masei corporale.

Billy privi ecranul. Zece brațe, cinci linii întretăiate; două dintre ele mai lungi decât celelalte. Modelul insignei argintii pe care-o văzuse era imaginea acestui prădător apropiindu-se. Văzut din perspectiva prăzii.

Străbătu coridoarele cu niște hârtii în mână, ca și cum s-ar fi dus dintr-un loc într-altul cu o treabă anume. Intră în încăperile în care i se permitea accesul, îi salută pe polițiștii care le păzeau pe cele unde n-avea voie. În ciuda revelației pe care tocmai o avusese, habar n-avea ce spera să găsească.

Ieși din Centrul Darwin și se duse în muzeul propriu-zis. Aici nu văzu nici urmă de poliție. Străbătu traseul pe care-l urma când era copil, pe lângă ihtiozaurul cu privire fixă, pe lângă amoniții de piatră, pe lângă locul unde acum era o cafenea. Acolo, în cele din urmă, în mijlocul lucrurilor și oamenilor, i se păru că aude un sunet. Zgomotul unui pahar rostogolindu-se. Foarte stins.

Venea – sau, se corectă, lui i se părea că suna de parcă ar fi venit – de dincolo de o ușă din zona interzisă vizitatorilor, care ducea în jos, către depozitele și coridoarele subterane. Ascultă, stând cu spatele la mulțime. Nu auzi nimic. Introduse codul de acces și coborî.

Billy străbătu sălile fără ferestre de la subsol. Își tot spunea că nu auzea ceva real. Că oricare era indiciul pe care-l urmărea, acesta provenea din interiorul său. „Bine”, își spuse el. „Ajută-mă. Ce caut? Ce pui – ce pun eu – la cale?”

Paznici și curatori îi făceau semn cu mâna când trecea, salutându-l scurt. Sălile și coridoarele erau înțesate de rafturi industriale pe care se aflau cutii de carton cu etichete scrise gros, vitrine de sticlă goale sau pline cu specimene în surplus, documente, mobilă de care nu mai era nevoie. Aici, dedesubtul țevilor de încălzire, printre ziduri înalte și stâlpi de cărămidă, Billy auzi din nou zgomotul. Venea de după un colț. Îl urmă ca pe o dâră de firimituri de pâine.

Coridorul se deschidea nu într-o cameră, ci într-un

vestibul neașteptat de larg. Era plin ochi cu exemplare împăiate, un soi de osuar victorian. Pe pereți, capete de mamifere vegheau ca o sută de Falada[16], bizoni țepeni ca niște soldați îmbătrâniți, alături de un iguanodon din ghips și de un emu jerpelit. Mai era și un hățiș de girafe împăiate de la gât în sus, ale căror capete formau un fel de boltă deasupra.

Un clinchet, un zăngănit. În lumina neoanelor, trupurile împăiate aruncau umbre întunecate. Billy auzi un alt zgomot ușor. Venea din întunericul de lângă zid, din adâncul desișului de specimene.

Billy se abătu de pe cărare. Se înghesui printre trupurile țepene, învechite, înfundându-se și mai adânc în micuța pădurice de rămășițe animaliere. Privea în sus ca și cum ar fi fost atent la păsări, croindu-și drum cu insistență către pereții văruiți. Nu mai auzea niciunul dintre acele sunete, ci numai zgomotul propriului său efort și foșnetul hainelor frecându-se de pieile uscate. Ocoli o stivă de părți componente ale unui hipopotam și, pe neașteptate, văzu ceva ce, în primele momente, nu reuși să înțeleagă ce era.

Sticlă, un vechi container de sticlă, cel mai mare pe care-l văzuse în viața lui. Un cilindru cu capac, înalt până la nivelul pieptului, cu o bază vălurită, conținând conservant de culoarea urinei și un specimen la care se holbă. Ceva cam prea mare pentru acest recipient, îndesat cu brutalitate înăuntru. Parțial jupuit, cu chipul și labele lipite de sticlă și cu pielea zdrențuită plutind în jurul său asemenea unor aripi desfăcute. Dar chiar în timp ce gândea astfel, Billy clătină din cap: *nu.*

Realiză că lucrul pe care-l luase drept blană era o cămașă zdrențuită, iar ceea ce crezuse că e jupuit era lipsit de păr și umflat, că, sfinte Iisuse Cristoase, ceea ce-l privea cu ochi morți, într-o postură frântă, lipit și deformat de peretele de sticlă era un om.

Billy se ținu deoparte din calea poliției. Nici măcar nu

---

[16] Cal năzdrăvan din povestirea *Păzitoarea de gâște* de Frații Grimm, al cărui cap, după moarte, este atârnat deasupra unei uși, de unde deplânge soarta stăpânei sale.

fusese el cel care-i chemase. În acele momente de groază inițială, când se năpustise pe scări în sus incapabil să respire, nu se gândise să dea telefon. Alergase în schimb la cei doi polițiști care păzeau Centrul Darwin țipând: „Repede! Repede!”

Colegii acestora sosiră rapid, în număr mare, izolând și mai mult din suprafața muzeului, declarând accesul interzis la subsol. Luară amprentele lui Billy. Îi dădură ciocolată caldă ca să-și revină din șoc.

Nimeni nu-l întrebă nimic. Îl duseră într-o sală de conferințe spunându-i să stea acolo, dar nimeni nu-l întrebă cum găsise ceea ce găsise. Billy așteptă în compania unui proiector și a unui televizor pus pe o măsuță rulantă. Ascultă muzeul golindu-se, vocile mulțimii consternate.

Avea nevoie de singurătate mai mult decât de aer. Voia ca trupul său să se oprească din tremurul cauzat de panică, așa că stătu și așteptă, după cum i se spusese, cu ochelarii aburindu-se ori de câte ori sorbea din pahar, până când ușa se deschise și Baron se strecură înăuntru.

— Domnule Harrow, zise Baron, clătinând din cap. *Domnule Harrow.* Domnule Harrow, Billy, Billy Harrow. Ce-ai mai făcut?

5.

Baron se așeză alături de Billy și ridică din umeri cu o expresie compătimitoare.

— Cam șocant, spuse el.

— Ce dracu’? întrebă Billy. Ce dracu’, cum de l-au vârât...? Ce naiba s-a întâmplat?

— Dă un nou sens expresiei „capul la cutie”, nu-i așa? Scuze, scuze, zise Baron. Umor negru. E un mecanism de apărare. Ai suferit un șoc groaznic, știu. Crede-mă că știu.

— Ce se întâmplă? zise Billy.

Baron nu răspunse.

— L-am văzut pe Dane, zise Billy.

— Serios? spuse Baron încet. Chiar l-ai văzut?

— Mă întorceam acasă. Noaptea trecută. Cu autobuzul. El era înăuntru. Probabil că m-a urmărit. Dacă nu cumva pur și simplu s-a… nu. Sigur că era acolo intenționat. Nu era așa greu să afle unde stau…

— Bine. Bine, ascultă-mă acum…

— Simt că-mi pierd mințile, spuse Billy. Chiar și înainte de asta… Înainte de chestia aia de la subsol. Aveam senzația că sunt urmărit. N-am zis nimic pentru că mi s-a părut că-i o prostie, știi…

Vântul zgâlțâi pe neașteptate ferestrele.

— Îți spun, îmi pierd mințile… Ce s-a întâmplat acolo jos? Dane a făcut asta?

— Lasă-mă să mă gândesc puțin, domnule Harrow, zise Baron.

— Când am fost ieri la secție, de ce era de față și un profesor de psihologie? Vardy. Cu asta se ocupă. L-am căutat pe internet. Haide, Baron, nu te uita așa… N-a trebuit decât să cercetez un pic pe net. Mi-am dat seama că nu era polițist.

— Așa, deci? Poți să-l întrebi chiar tu în curând.

— Era acolo pentru că… Asta crezi, că sunt nebun, Baron?

Urmă o nouă tăcere.

— Asta credeți voi că se întâmplă cu mine? Pentru că, Doamne… zise Billy cu respirația întretăiată. În momentul ăsta chiar cred că aveți dreptate.

— Nu, zise Baron. Niciunul dintre noi nu crede că-ți pierzi mințile. Dimpotrivă.

Se uita la ceas. De data asta, când sosi, Vardy dădu mâna cu Billy. Avea soiul acela de strângere de mână prea puternică și prin urmare neplăcută. Ducea o servietă.

— Te-ai uitat? întrebă Baron.

— E cam cum era de așteptat să fie, zise Vardy.

— Ce?! țipă Billy. La ce te *așteptai?!* La ce aspect al chestiei ăsteia te așteptai, mai precis?

— O să discutăm despre asta, zise Vardy. O să discutăm despre asta, Billy. Așteaptă puțin. Înțeleg că l-ai văzut pe Dane Parnell.

Billy își trecu degetele prin păr. Vardy părea prea mare pentru scaunul pe care-l ocupa; își strângea umerii ca și cum ar fi încercat să nu dea pe dinafară. El și Baron se priviră, împărtășind un alt moment fără cuvinte.

— Bine atunci, spuse Baron. Să mai încercăm o dată. Patrick Vardy, Billy Harrow, curator. Billy Harrow, Patrick Vardy, profesor de psihologie la Universitatea Centrală din Londra. Ceea ce înțeleg că știi deja.

— Da, cum am spus, mârâi Billy. Sunt maestru în google-fu.

— Îți datorez scuze, domnule Harrow, spuse Baron. Mi-am imaginat c-o să fii la fel de superficial ca majoritatea oamenilor. Nici nu le-ar trece prin cap să dea căutare cu numele noastre.

— Deci cât de mult știi despre noi? întrebă Vardy. Despre mine, de exemplu?

— Ești psiholog, zise Billy ridicând din umeri. Lucrezi cu poliția. Așa că-mi închipui… că ești un profiler, nu? Cum e Cracker[17]? Ca în *Tăcerea mieilor?*

Vardy zâmbi ușor.

— Nefericitul ăla îndesat în acvariul ăla, acolo, jos, zise Billy. Nu-i primul, așa-i? Așa-i că am dreptate? Căutați pe cineva… Îl căutați pe Dane. Dane e un soi de criminal în serie sau ceva. Sunteți aici ca să descoperiți care-i treaba cu el. Și, Cristoase, mă vrea pe mine, nu-i așa? Pe mine mă urmărește. Și are de-a face cu…

Dar se opri. Ce rol avea calamarul în toată teoria asta? Baron își strânse buzele.

— Nu tocmai, zise Baron. Nu-i chiar așa.

Își flutură mâinile deasupra mesei, prin aer, organizând niște gânduri invizibile.

— Uite ce-i, domnule Harrow, zise Baron. Treaba-i așa. Hai să facem un pas înapoi. Cine ar vrea să fure un calamar gigantic? Hai să nu ne gândim deocamdată cum a făcut-o. Nu asta-i important. Deocamdată să ne concentrăm pe motive. Se pare că aici ne-ai putea ajuta, iar noi te-am putea ajuta pe dumneata. Nu spun că ești în pericol, spun

[17] Serial britanic al cărui personaj principal este psiholog criminalist (n. red.).

doar că…

— O, Doamne…

— Billy Harrow, *ascultă-mă!* Trebuie să înțelegi ce se petrece. Am discutat între noi. O să-ți spunem toată povestea. Și e un *secret.* Pe care, de data asta, te rog să-l păstrezi, mulțumesc frumos. Acum, ăsta nu e genul de poveste pe care în mod normal le-o spunem oamenilor. Credem că ți-ar fi de folos să știi adevărul și, ca să fiu cinstit până la capăt, cred că și pe noi ne-ar ajuta.

— Ce vrea Dane de la mine? întrebă Billy.

— Inițial nu eram pe urmele lui, după cum știi. Sunt anumite alarme care se declanșează, ai putea spune, în anumite împrejurări. Când se comit anumite infracțiuni. Dispariția calamarului dumitale. Plus că anumite aspecte ale chestiei din subsol sunt… relevante. Cum ar fi, de exemplu, faptul că diametrul gurii borcanului nu e suficient de mare pentru ca domnul acela să poată fi vârât înăuntru.

— Ce?!

— Dar ceea ce ne-a stârnit interesul, zise Baron, ceea ce mi-a declanșat alarma – și, la propriu, pe biroul meu e o alarmă – a fost momentul în care ne-ai făcut desenul ăla.

Vardy extrase din servietă o fotocopie a asteriscului aceluia exagerat, desenat parcă la beție.

— Știu ce este, zise Billy. Kubodera și Mori…

— Așadar, zise Baron, eu sunt șeful unei unități speciale.

— Ce unitate?

Vardy împinse peste masă o altă bucată de hârtie. Era, din nou, semnul, cele zece brațe răsfirate, două dintre ele mai lungi. Dar nu era cel desenat de Billy. Unghiurile, lungimea tentaculelor erau ușor diferite.

— Ăsta a fost desenat acum vreo lună, spuse Baron. Într-o noapte, s-a dat o spargere la un anticariat și s-au furat mai multe chestii. Cu două zile mai înainte, un individ purtând simbolul ăsta a fost într-un soi de recunoaștere, uitându-se în jur, fără să cumpere nimic. Agitat.

— Dacă ar fi fost pur și simplu vorba de doi puștani

purtând tricouri cu inscripția *Supune-te Gigantului*[18] nu ne-am fi bătut capul, interveni Vardy, cu vocea lui profundă. Ăsta nu e un nenorocit de *meme.* Deși ar putea evolua în direcția aia, ceea ce-ar complica lucrurile și mai tare, mersi frumos.

Billy clipi nedumerit.

— Ești fan graffiti? A început să prindă. Sunt zilele de început. În curând o să ajungă pe stickere lipite pe stâlpii de iluminat și pe rucsacurile studenților. Se pare că asta – flutură hârtia – e pe măsura vremurilor.

— Pur și simplu se potrivește, zise Baron.

— Dar încă nu i-a sosit momentul, zise Vardy. Așa că, atunci când apar două dintr-astea, una după alta, mirosim existența unui tipar.

— Tipul care a fost jefuit, spuse Baron. E pe Charing Cross Road. A adunat o mulțime de fleacuri, dar și vreo câteva chestii vechi cu adevărat valoroase. În noaptea aia au fost șterpelite șase cărți. Cinci abia sosiseră. Nu făceau mai mult de două-trei sute de lire, maxim. Erau toate pe tejghea, în față, așteptând să fie sortate. La început, omul a crezut că asta-i tot ce i s-a furat. Dar are și niște dulapuri încuiate, a căror vitrină era spartă și a constatat că lipsește ceva de pe un raft de sus.

Ridică un deget.

— Un volum. Dintr-un teanc de reviste academice vechi. Și-a dat seama care anume îi lipsea.

Baron privi în jos, citind cu greutate:

— *For-hand-linger... ved de Skandinav... ceva,* zise el. Volumul din 1857.

— Cum stai cu daneza, Billy? întrebă Vardy. Îți zice ceva?

— Hoțul vrea să dea impresia c-a dat buzna și-a șterpelit câte ceva la întâmplare, spuse Baron. Așa că înhață niște cărți de pe tejghea. Dar apoi parcurge în fugă un coridor de șase metri până la un anumit dulap încuiat, sparge un anumit ochi de geam și ia o anumită carte veche.

Baron clătină din cap.

---

[18] „Obey Giant”, campanie de artă stradală bazată pe portretul luptătorului de wrestling Andre „The Giant” Roussimoff (1946 -1993).

— Revista aia. E tot ce-l interesa.

— Așa că am întrebat la Academia Regală Daneză ce conținea, zise Vardy. Era prea veche ca să fi fost introdusă în baza de date.

— Să fiu sincer, nu ne-am prea bătut noi capul la momentul ăla, spuse Baron. Nu era o prioritate. Ne-a fost pasat numai pentru că mai văzuserăm simbolul ăla prin zonă. Când a venit lista de la Copenhaga nu ne-a sărit nimic în ochi. Dar când am auzit că simbolul ăla a apărut și aici și că s-a întâmplat ce s-a întâmplat, unul dintre articolele alea furate acum câteva săptămâni a căpătat altă semnificație.

— Paginile optzeci și doi – optzeci și cinci, zise Vardy.

— N-am să-ncerc să pronunț scandivănește, zise Baron, citind. E un articol despre *blaeksprutter,* așa scrie. Traducere: Japetus Steenstrup[19] – „Câteva observații despre sepia gigantică din Atlantic”.

— Să recapitulăm, zise Baron. Cu câteva săptămâni înainte să fie șutit calamarul tău, cineva a șterpelit un exemplar original al articolului ăstuia.

— Probabil c-ai auzit de autor, spuse Vardy.

Billy rămăsese cu gura căscată. Auzise de autor. Calamarul gigantic era *Architeuthis dux,* dar genul său fusese numit după omul care îl studiase și clasificase: *Architeuthis Steenstrup.*

— Deci, zise Vardy. Două infracțiuni unite printr-un fir nesigur nu constituie o conspirație. Totuși. Cu două infracțiuni – trei acum, cu tot cu tipul de la subsol – unite de bijuteria de mai sus *și* de un calamar gigantic, radarul nostru chiar începe să dea semnale.

— E genul de lucru care ne stârnește interesul, zise Baron.

— „Nouă”? întrebă Billy. Cine e acest „noi”?

— Noi, zise Baron, suntem USIIFS.

— Ce?!

Baron își încrucișă brațele.

---

[19] Johannes Japetus Smith Steenstrup (1813-1897), om de știință danez cunoscut pentru cercetările sale asupra cefalopodelor.

— Îți aduci aminte de gașca aia care se autointitulase Noii Rozacrucieni? zise el. Care au răpit-o pe fata aia din Walthamstow?

Baron arătă cu degetul mare în direcția lui Vardy.

— El i-a găsit. Și a fost ceea ce ai putea numi consultant și în cazul evenimentelor din 7 iulie[20]. Chestii de-astea. Intră în sfera preocupărilor noastre.

— Ce sferă?

— Bine, bine, zise Baron. Parcă mai ai puțin și plângi.

Vardy îi întinse lui Billy o hârtie. Era, în mod straniu, CV-ul lui. Era doctor în psihologie, dar avea un masterat în teologie. Specializarea sa de bază era divinitatea. Billy își împinse ochelarii pe nas și trecu în revistă lista de lucrări publicate și secțiunea „Funcții ocupate în prezent”.

— Ești editor la *Revista de studii despre fundamentalism?* zise Billy.

Era un test.

— USIIFS este Unitatea Specială de Investigare a Infracțiunilor legate de Fundamentalism și Secte, zise Baron.

Billy se uită la el, apoi din nou la Vardy și înapoi la CV-ul acestuia.

— Chiar ești un profiler, zise el. Un profiler al cultelor.

Vardy binevoi să zâmbească.

— Sunt așa, numără Baron pe degete, Aum Shinrikyo[21]... Secta Returnaților... Biserica lui Cristos Vânătorul... Kratosienii[22], destul de îngrijorători unii dintre ei... Ai idee cât de mult a crescut violența legată de culte în ultimii zece ani? Sigur că n-ai, pentru că, exceptând bau-baul reprezentat de Al-Qaeda și de fanaticii săi, astea nu ajung la știri. Deși ei sunt cea mai mică dintre grijile noastre. Și parte din motivul pentru care n-ai auzit despre asta e că noi ne pricepem să ne facem meseria. Am menținut siguranța

[20] Referire la atentatele sinucigașe din Londra din 7 iulie 2005.

[21] Cult japonez fondat de Shoko Asahara în 1984 și devenit celebru după atacurile cu gaz sarin de la metroul din Tokio în 1995.

[22] Specie extraterestră din universul *Star Trek,* la care se face referire în prima serie (1966-1969).

pe străzi. De aia ți s-a recomandat să ții gura-nchisă. Dar ai povestit ceva cuiva. Ceea ce A) – n-ar fi trebuit să faci și B) – e oarecum impresionant. Collingswood va trebui să te roage din nou să taci, de data asta ceva mai apăsat. Nu suntem tocmai o organizație secretă, zise el. Nu e vorba aici de „dezmințire plauzibilă” – asta nu-i cea mai bună strategie zilele astea. Suntem, mai degrabă, „plauzibil de neinteresanți”. Toată lumea o să zică: „USIIFS? De ce naiba te interesează? O prostie, e ușor jenant...” Ai prins ideea, mai spuse el zâmbind.

Billy îi auzea pe polițiști afară, pe holuri. Telefoanele sunau.

— Deci, zise Billy în cele din urmă. Sunteți ăia care se ocupă de culte. Ce legătură are asta cu amărâtu’ ăla de la subsol? Și ce-are de-a face cu mine?

Vardy deschise un fișier video pe laptopul său, pe care-l așeză în așa fel încât să-l poată urmări toți trei. Un cabinet cu un birou ordonat, pereți acoperiți cu rafturi de cărți, o imprimantă și un PC. Vardy era pe trei sferturi întors spre cameră, iar un alt bărbat stătea cu spatele către obiectiv. Tot ce se putea vedea din el era părul lins și negru care începea să se rărească și o jachetă gri. Imaginea nu era prea bună.

— *... șa că,* îl auzi Billy pe bărbatul care-și ascundea fața, *am ars nițel gazu’ cu gașca aia din Epping, sunt niște țăcăniți-standard, așa cred, echilibru-echilibru-echilibru, cam neinteresant, nu ți-aș irosi timpul cu asta.*

— *Dar ăsta?* îl întrebă Vardy din film, arătând simbolul pe care-l desenase Billy.

Omul din umbră se aplecă.

— *A, ăsta,* zise el.

Vorbea cu un soi de bâiguială conspirativă, fără să respire.

— *Teuții, teuții,* zise. *Da, nu, nu știu,* zise. *Teuții sunt noi, cred, nu i-am prea văz’t cu excepția faptului că tot lasă în urma lor desenul ăsta.* Un semn, un semn. *Ai fost în Camden? L-am văzut acolo și mi-am zis „Vreau și eu să știu ce gust are chestia asta”, dar sunt niște ciudați, parcă ți-ar

face cu mâna, dar apoi nu mai reușești să le dai de urmă. Deci. Sunt un secret?

— *Sunt?* întrebă Vardy din film.

— *Păi tu să-mi spui, tu să-mi spui. Nu reușesc să dau de ei și doar mă știi cum sunt, știi că ard de nerăbdare.*

— *Dogmatici?*

— *M-ai prins. Din ce-am auzit eu,* spuse omul, făcând cu mâna un gest menit să desemneze gura lumii, *tot ce pot să-ți zic este că vorbesc despre întuneric, despre ascensiune, știi, despre întindere. Le place treaba asta cu întinderea, hafe…*

— *Ce?*

— *Hafe, hafe, cum stai cu greaca, profesore? Alfa fi eta, hafe, hapsis dacă preferi, atingere atingere, asta spun ei – e o poveste haptică asta.*

Vardy opri înregistrarea și spuse:

— E un soi de *freelancer* care mă ajută la cercetări. Un fan. Un colecționar.

— Colecționar de ce? întrebă Billy.

— De religii. De culte.

— Cum dracu' poți să colecționezi un cult?

— I te alături.

Dincolo de fereastră, ramurile copacilor se răzvrăteau în vânt. Camera părea foarte strâmtă. Billy își feri privirea de lumina zilei de-afară.

Omul de pe ecran nu era singurul, îi zise Vardy. Era un mic trib de obsedați. Fani ai ereziilor, trecând de la o sectă la alta, acumulând credințe cu o lăcomie demnă de Renfield[23]. Soldați ai Viermelui Mântuitor într-o săptămână, membri ai Opus Dei sau ai Bobo Dread[24] în următoarea, cu un talent pentru devoțiune și cu scurte izbucniri de sinceritate subită suficiente cât să fie acceptați ca neofiți. Unii făceau asta cu cinism, ca să mai treacă o crestătură la răboj, în timp ce alții chiar credeau preț de două sau trei zile, cu forța unei revelații de pe drumul Damascului, că *de*

---

[23] Personaj din romanul *Dracula* de Bram Stoker, aflat sub influența vampirului.

[24] Bobo Ashanti, grup ce face parte din mișcarea rastafari.

data asta era altfel, până când își aminteau de propriile lor naturi și se excomunicau singuri, chicotind cu indulgență.

Se adunau să-și compare gnozele în cafenele din Edgware Road, în jurul unei narghilele, în puburi din Primrose Hill sau într-un loc numit Amalgam Yard, localurile lor preferate fiind pe „străzi capcană”, explicase Vardy. Făceau schimb de mistere disidente, într-un soi de competiție, ca și cum credințele ar fi fost cărți de Top Trumps[25].

„Cum e apocalipsa ta?” „Păi universul e o frunză în copacul timpului și odată cu venirea toamnei o să se usuce și o să cadă în iad.” Murmure de admirație. „Aaa, e mișto asta. Gașca mea cea nouă spune că furnicile o să mănânce soarele.”

— Vrea să li se alăture acestor „teuți”, pricepi? zise Vardy. E un colecționar. Dar nu reușește să dea de ei.

— Ce-i aia stradă-capcană? întrebă Billy, dar îl ignorară.

— „Teuții”, zise Baron. Pricepi? Stai jos, Harrow!

Billy se ridicase și o pornise spre ușă.

— „Teuții”, repetă Baron. Pricepi? Teu-teu-teu-teuții.

— M-am săturat, zise Billy.

— Stai jos, zise Vardy.

— Suntem departamentul culte, Harrow, zise Baron. De ce crezi că ne-au chemat pe noi? Cine crezi că e responsabil de ceea ce se întâmplă?

— Teuții, zise Vardy zâmbind. Adoratorii calamarului gigantic.

6.

— Articolul ăla care-a fost subtilizat, zise Baron în timp ce Billy rămase nemișcat, cu mâna pe clanța ușii. E cel în care Japetus îi dă numele lui *Architeuthis.* Sigur că poți să faci rost de o reeditare, dar originalele au ceva special, nu?

— Japetus combătea superstițiile, spuse Vardy. Articolul

---

[25] Joc de cărți apărut în 1968.

ni-l înfățișează strâmbând din nas în fața poveștilor fantastice și zicând „Nu, nu, există o explicație rațională, domnilor”. Ai zice că ăla e momentul în care monstrul din adâncuri întâlnește…

Făcu un gest larg.

— Asta. *Lumea modernă,* spuse el accentuând cuvintele cu ironie. Ieșind din legendă și intrând în știință. Sfârșitul vechii ordini. Corect?

Își agită degetul prin aer în semn că nu. Baron îl privea cu indulgență.

— Moartea legendei? zise Vardy. De ce? Doar pentru că i-a dat un nume? L-a numit *Ar-chi-te-u-this.* Nu „imensul” calamar, Billy. Nu „mare”, nici măcar „gigant”. „Suprem”, spuse el clipind. Adică *deasupra tuturor?* Așa e el credincios Iluminismului? Îi dă brânci în taxonomie, da, dar în ce calitate? În calitate de demiurg, nici mai mult, nici mai puțin. Era un profet. Știi ce făcea la finalul conferințelor sale? A, avea o întreagă recuzită. Era un *showman,* ca Billy Graham[26]. Aducea un borcan și-n el ce era? Un cioc, zise Vardy clămpănind din degete. Aparținând unui calamar gigantic.

Lumina zilei se estompa: o pătură de nori sosise ca și cum ar fi fost convocată la locul întâmplării. Billy se uită la Vardy. Avea ochelarii în mână, așa că-l vedea cam prin ceață. Billy își aminti că auzise povestea asta, sau cel puțin un rezumat, o anecdotă în cursul unei prelegeri. Acolo unde puteau, conferențiarii, cu un aplomb vicarial, mai condimentau poveștile despre teoriile înaintașilor. Spuneau anecdote despre personalitatea enciclopedică a lui Faraday, citeau scrisoarea dureros de tristă a lui Feynman către soția sa moartă[27], descriau lăudăroșenia lui Edison, îi elogiau pe Curie și Bogdanov, martiri ai propriilor cercetări utopice. Steenstrup se aflase și el în această companie aleasă.

Vardy vorbea de parcă ar fi putut vedea cu adevărat spectacolul oferit de Steenstrup. Ca și cum ar fi văzut lucrul

---

[26] Celebru evanghelist american.

[27] Richard Phillips Feynman (1918-1988), om de știință american care a activat în domeniul fizicii teoretice.

acela negru, arma pe care Steenstrup o înălța deasupra borcanului. Acea parte a unui leviatan, mai asemănătoare cu o unealtă extraterestră decât cu o gură. Conservată, prețioasă, declarativă ca o falangă de sfânt. Orice o fi pretins el, borcanul lui Steenstrup fusese un relicvariu.

— Articolul ăla, zise Vardy. E un punct de sprijin. Dacă ai o anumită viziune asupra lucrurilor, ajungi foarte ușor la concluzia că merită să încalci legea pentru el. Pentru că e un text sacru. E o *Evanghelie.*

Billy clătină din cap. Avea impresia că-i țiuiau urechile.

— Și pentru asta, zise Baron cu amuzamentul răsunându-i în voce, este plătit profesorul.

— Hoții noștri își alcătuiesc o bibliotecă, asta fac, spuse Vardy. Aș paria oricât că în ultimele luni au mai fost șterpelite chestii scrise de Verrill și Ritchie și Muray și alți clasici ai literaturii teuthologice.

— Doamne, zise Billy. Cum de știi atât de multe despre asta?

Vardy mătură întrebarea deoparte – literalmente, cu un gest al mâinii – ca și cum ar fi fost o insectă.

— Cu asta se ocupă omul, zise Baron. De la zero la guru în patrușopt de ore.

— Să continuăm, zise Vardy.

— Bun, zise Billy. Crezi că membrii cultului ăstuia au furat cartea, au luat calamarul și l-au omorât pe tipu' ăla? Și acum mă vor pe mine?

— Am zis eu asta? spuse Vardy. Nu-s sigur că tocmai calamariștii ăștia au făcut ceva. Ca să fiu cinstit, ceva nu se leagă.

Billy lăsă să-i scape un hohot de râs nefericit.

— Nu mai spune, zise el.

Dar Vardy îl ignoră, continuând:

— Dar toate astea au cumva de-a face cu ei.

— Ei, haide! zise Billy. Asta-i demență pură. O religie în jurul unui calamar? adăugă el pe un ton neîncrezător.

Cămăruța i se părea o capcană. Baron și Vardy nu-l pierdeau din ochi.

— Ei, haide, zise Vardy. Poți să crezi în orice vrei. Totul poate fi divinizat.

— O să zici că toate astea sunt doar coincidențe? interveni Baron.

— Calamarul tău a dispărut pur și simplu, nu-i așa? zise Vardy.

— Și nu te urmărește nimeni, zise Baron. Și nimeni nu i-a făcut nimic nefericitului ăluia de la subsol. S-a sinucis prin îmbuteliere.

— Și tu, spuse Vardy fixându-l pe Billy cu privirea, nu simți că e ceva în neregulă cu lumea în momentul ăsta. Aaa, ba simți, nu-i așa? Se vede. Vrei să afli despre asta.

O clipă de tăcere.

— Cum au făcut-o? întrebă Billy.

— Câteodată poți să te împotmolești de-a binelea în „cum”, zise Baron. Uneori se întâmplă lucruri care n-ar trebui să se întâmple și nu poți lăsa asta să te țină-n loc. Dar „de ce?” – ei, de-aici putem porni.

Vardy se apropie de fereastră. Era o siluetă întunecată pe fundalul luminos. Billy nu putea spune dacă Vardy îl privea pe el sau se uita afară.

— Întotdeauna e vorba de clopote și tămâie[28], zise Vardy din obscuritatea sa. Totdeauna fundamentalism. Pot ei să… se lepede de cele lumești – rostogoli pe limbă prețiozitatea expresiei –, dar pentru secte ca astea totul ține de ritualuri și icoane. Asta-i toată ideea. Nu-s prea multe culte care să fi trecut printr-un proces de reformă.

Se îndepărtă de lumina strălucitoare care pătrundea prin fereastră.

— Sau dacă au trecut, bună ziua fraieri din zona liberă, ia uite cum vin contrareforma și Conciliul din Trento[29] și vechea ordine se reinstaurează. Chiar au nevoie de tainele lor sfinte, mai zise el clătinând din cap.

Billy umbla de colo-colo printre postere, obiecte ieftine

---

[28] În original „bells and smells”, termen peiorativ menit să desemneze ceremoniile religioase bazate foarte mult pe ritual, în care accentul cade pe vestimentație, clopote și folosirea tămâii.

[29] Conciliul ecumenic al Bisericii Romano-Catolice, ținut între 1545 și 1563, provocat de apariția mișcării protestante.

de artă și schimburi de mesaje de la avizier între colegi pe care nu-i cunoștea.

— Dacă idolatrizezi animalul ăla… O să-ți explic în termeni simpli, zise Vardy. Tu, cu Centrul Darwin al tău…

Billy nu înțelese disprețul ce însoțea această formulare.

— Billy, tu și colegii tăi l-ați scos pe Dumnezeu la expoziție. Acum, tu, dacă ai fi un credincios, n-ai vrea să-l eliberezi? Stă acolo pus la murat. Capriciosul lor zeu vânător. Poți să-ți imaginezi cum sună psalmii lor? Cum e descris Dumnezeu?

— Bine, zise Billy. Bine, știi ceva? Chiar trebuie să ies de-aici.

Vardy păru să citeze:

— „Se mișcă prin beznă, cerneala-i în cerneală eliberând." Ceva de genul ăsta. Sau să zicem *un nor negru într-o apă deja întunecată?* Uite un *koan*[30] pentru tine, Billy. E un zeu tactil, cu tot atâtea tentacule câte degete avem noi și chiar să fie asta *o coincidență?* Pentru că, adăugă el pe un ton mai obișnuit, așa funcționează lucrurile astea, pricepi?

Baron îi făcu semn lui Billy să-l urmeze către ușă.

— Probabil că au făcut și versuri despre gura lui, zise Vardy în urma lor. „Ciocul dur al păsărilor cerului în tranșeele adânci de sub ape."

Ridică din umeri.

— Sau cam așa ceva. Ești sceptic? Dimpotrivă: e zeul perfect, Billy. Afurisitul ăsta e cel mai ales dintre zei, *perfect* autentic, cel mai potrivit pentru zilele noastre, pentru momentul ăsta. Pentru că e un neica nimeni ca noi toți. Un străin. Tiranu' ăla bătrân și bărbos n-a fost niciodată prea plauzibil, nu?

— A fost destul de plauzibil pentru tine, ipocrit împielițat ce ești, rosti Baron cu jovialitate.

Billy îl urmă pe coridor.

— Venerează lucrul ăla, zise Vardy, venind în urma lor. Trebuie să-l salveze de insulta pe care o constituie

---

[30] Problemă, anecdotă sau ghicitoare. Întâlnită în buddismul zen ca ajutor în practicarea meditației și a trezirii spirituale (n. red.).

afecțiunea hazlie pe care bănuiesc c-o manifestați față de el. Fac pariu că i-ați dat și un nume, nu? mai zise el înclinând capul. Și fac pariu că numele ăla-i „Archie”. Văd c-am nimerit-o. Acuma zi și tu. Ce credincios ar putea îngădui una ca asta?

Străbăteau coridoarele muzeului și Billy nu avea nici cea mai mică idee încotro se îndreptau. Se simțea complet detașat. Ca și cum nu s-ar fi aflat acolo. Holurile erau pustii. Întunericul și lemnăria muzeului formau un zid compact în urma lui.

— Cum ai…? Ce faci? îi zise el lui Vardy când acesta se opri cât să tragă aer în piept.

„Cum numești asta?” se gândi Billy. Inteligența asta reconstructivă, care disecă furibund orice *meme,* descifrând din nimic primele tipare, apoi corespondențele, apoi cauzalitățile și rațiunea disidentă.

— Paranoia, zise Vardy zâmbind. Teologie.

Ajunseră la o ieșire pe care Billy n-o folosise niciodată și aerul rece de afară îi tăie răsuflarea. Ziua se anunța teribilă: copacii fremătau în vânt și norii goneau ca și cum ar fi avut misiuni urgente. Billy se așeză pe treptele de piatră.

— Deci tipul de la subsol… spuse el.

— Nu știm nimic încă, zise Vardy. Probabil a stat în calea cuiva. Disident, paznic, sacrificiu, ceva de genul. Deocamdată întrevăd doar contururile.

— Toate astea n-ar trebui să te privească, spuse Baron. Cu mâinile în buzunare, își adresa observațiile unuia dintre animalele sculptate în piatră pe exteriorul clădirii. Vântul flutura hainele și părul lui Billy.

— N-ar trebui să-ți bați capul cu soiul ăsta de lucruri. Dar uite care-i treaba. Ținând cont de prezența lui Parnell în autobuz și de ceea ce înseamnă genul ăsta de atenție, se pare că, dintr-un motiv sau altul… te-au remarcat, domnule Harrow.

Prinse privirea lui Billy. Supus atenției lui, Billy se crispă. Privi curtea din jur, strada de dincolo de poartă, vegetația

agitată. Gunoaiele erau purtate de vânt, târându-se pe pavaj ca prădătorii pe fundul mării.

— Faci parte dintr-o conspirație care le-a întemnițat zeul, zise Vardy. Ba mai mult. Ești specialistul în calamari, domnule Harrow. Pari să fi stârnit interesul cuiva. Din punctul lor de vedere, ești un individ interesant.

Stătea între Billy și direcția din care bătea vântul.

— Tu ești cel care a descoperit dispariția calamarului, spuse el. Și, de fapt, tu l-ai instalat acolo. Tu ești cel care-a avut întotdeauna degete magice când era vorba să lucreze cu moluște.

Își flutură propriile degete.

— Acum tot tu l-ai descoperit pe individu' ăla mort. Te mai miri că sunt interesați de tine?

— Ai avut senzația… că se întâmplă ceva, zise Baron. E corect să spunem așa?

— Ce se-ntâmplă cu mine? întrebă Billy reușind să-și păstreze calmul.

— Nu-ți face griji, Billy Harrow. Ceea ce simți e perspicacitate, nu paranoia.

Baron se întoarse, contemplând panorama londoneză și oriunde privea, ori de câte ori privirea-i poposea asupra unui petic anume de întuneric, Billy se uita și el.

— Ceva nu-i a bună. Și ceva-ul ăla te-a remarcat. Centrul atenției nu-i neapărat locul cel mai bun în care să te afli.

Billy stătea în văzul întregii lumi, ca o pradă firavă.

— Ce-aveți de gând să faceți? întrebă Billy. Adică, o să aflați cine l-a omorât pe tip. Da? Dar cu mine cum rămâne? Și o să recuperați calamarul?

— Asta intenționăm, zise Baron. Jafurile legate de culte sunt, în fond, de competența noastră. Și-acum s-a adăugat și-o crimă. Da. Iar siguranța ta, să zicem, nu este lipsită de importanță pentru noi.

— Ce vor? Și care-i rolul lui Dane în toate astea? întrebă Billy. Și voi sunteți un fel de unitate secretă care investighează cultele, nu? Atunci de ce mi-ați povestit toate astea?

— Știu, știu, te simți cam expus, zise Baron. Cam prea în

bătaia reflectoarelor. Te-am putea ajuta. Și tu în schimb ai putea să ne ajuți pe noi.

— Ești deja băgat în asta, fie că-ți place sau nu, zise Vardy.

— Avem o propunere, spuse Baron. Nu mai sta în frig. Vino înăuntru. Hai cu noi înapoi la Centrul Darwin. Avem o propunere pentru tine și vrem să cunoști pe cineva.

7.

Camerele îi învăluiau, de parcă niște *genii loci*[31] cusurgii ar fi încercat să se facă mai comozi. Billy se simțea ca un străin. Era sticlă ceea ce auzea el, alunecând cu un clinchet undeva departe de raza vederii lui? Un clămpănit care putea fi al unor oase?

Cei doi polițiști în uniformă care păzeau sala acvariului nu manifestară niciun semn vizibil de respect față de Baron.

— Ai văzut? îi șopti Baron la ureche lui Billy. Acum fac glume despre ce anume înseamnă USIIFS. Prima parte e întotdeauna „Uniunea Stupizilor”.

În încăpere se afla tânăra cu atitudine disprețuitoare, care-l privi pe Billy parcă puțin mai prietenos ca de obicei, purtându-și uniforma cu obișnuita ei nepăsare. Stătea în fața unui laptop deschis aflat pe masa pe care înainte fusese așezat calamarul.

— Totu-n regulă? întrebă ea.

Schiță un salut ironic către Vardy și Baron și ridică dintr-o sprânceană în direcția lui Billy. Tasta cu o singură mână.

— Eu sunt Billy.

Femeia îl privi de parcă ar fi spus „Nu zău?!”

— Avem indicii, nu glumă, îi zise ea lui Baron.

— Billy Harrow, ofițerul de poliție Kath Collingswood, zise Baron.

Kath plescăi din limbă – sau poate mesteca gumă – și întoarse laptopul, dar nu suficient cât să poată vedea și Billy.

---

[31] Genius loci (lat.), spiritul protector al unui loc.

— Ce evoluție! murmură Vardy.

— Cu greva și cu toate celelalte nu te-ai aștepta să vezi chestii ca asta, zise ea.

Vardy se uită pe îndelete prin încăpere, ca și cum animalele moarte ar fi putut fi responsabile.

— Vrei să știi ce sunt chestiile astea? întrebă Billy.

— Nu, nu, zise Vardy cufundat în gânduri.

Se apropie de zărganul prins cu decenii în urmă. Se uită la ceea ce fusese cândva un pui de aligator.

— Ha! exclamă el.

Dădu ocol încăperii.

— Ha! zise din nou, brusc.

Ajunsese la dulapul cu specimenele de pe *Beagle.* Avea pe chip o expresie greu de definit.

— Deci astea sunt, spuse el după o vreme.

— Mda, spuse Billy.

— Dumnezeule, rosti încet Vardy. Doamne Dumnezeule!

Se aplecă și citi pe îndelete etichetele. Când în cele din urmă i se alătură din nou lui Collingswood, care verifica informații pe laptopul ei, mai privi de câteva ori înapoi, spre dulapul cu exemplarele de pe *Beagle.* Collingswood îi urmări privirea.

— O, da, zise ea uitându-se la borcane. Despre asta-i vorba.

— Tu ești persoana pe care trebuie s-o întâlnesc?

— Da, zise ea. Eu sunt aia. Vino cu noi la pub.

— Ăăă, zise Billy. Nu cred că am asta în program…

— Ți-ar prinde bine o băutură, zise Baron. Zău că ți-ar prii. Vii? i se adresă el lui Vardy.

Vardy clătină din cap.

— Nu eu sunt ăla cu abilități persuasive.

Le făcu semn să plece.

— Nț, îi zise Collingswood lui Billy. Nu prea e. Nu-i vorba că nu-l interesează persuasiunea, pricepi? E chiar captivat de ea. Ca un lucru într-un borcan.

— Haide, Billy, zise Baron. Vino să bei ceva pe cheltuiala Poliției Metropolitane.

Lumea se clătina când plecară. Prea mulți oameni

șușotind ca la colț de stradă, prea multă negare a realității, cerul încheind un târg. Collingswood se încrunta la nori de parcă nu i-ar fi plăcut ce se întrevedea în ei. Pubul era un local întunecat, decorat cu vechi indicatoare ale unor străzi londoneze și copii după hărți de demult. Se așezară într-un colț mai retras. Chiar și așa, ceilalți cheflii, o amestecătură de bătrâni jerpeliți și funcționari, erau în mod evident tulburați de prezența în uniformă – chiar dacă nonconformistă – a lui Kath Collingswood.

— Așadar, zise Billy.

Nu știa ce să mai spună. Collingswood părea netulburată. Se mulțumi să-l privească, în timp ce Baron se duse la bar. Collingswood îi oferi o țigară.

— Cred că e un bar de nefumători, îi zise Billy.

Femeia îi aruncă o privire și-și aprinse țigara. Fumul o înconjură, formând onduleuri dramatice. El așteptă.

— Uite ce-i, spuse Baron întorcându-se cu băuturile. L-ai auzit pe Vardy. Parnell și teuții au pus ochii pe tine. Așa că nu ești chiar în siguranță.

— Dar eu sunt nimeni, zise Billy. Știi doar.

— Nu asta-i ideea, spuse Baron.

Billy era surprins cât de tare-l irita să o vadă pe Collingswood cum fuma și bea îmbrăcată în uniformă.

— Hai să facem bilanțul, continuă Baron. Vardy… l-ai văzut la treabă. Știi ce face. În ciuda cunoștințelor pe care le avem, în cazul ăsta, vizavi – adică legat de ceea ce se petrece acum – ne-ar folosi puțină expertiză. De la un specialist. Ca tine. Avem de-a face cu fanatici. Și fanaticii sunt întotdeauna experți. Așa că avem nevoie de propriii noștri experți. Și aici intervii tu.

Billy se holbă la el. Reuși chiar să râdă.

— Mă gândeam eu c-o să spui ceva de soiul ăsta, dar mi-am zis c-am luat-o razna.

— Niciunul dintre noi nu știe mare căcat despre calamarul gigantic, zise Collingswood.

Denumirea animalului suna absurd pronunțată de vocea ei sarcastică, cu accent londonez.

— Pentru că, evident, ne doare fix în cur de el, dar,

înțelegi tu…

— Bine, atunci lăsați-mă în pace, zise Billy. Oricum nu-i ca și cum aș fi vreun mare expert.

— Ei, haide, nu fi nesuferit!

— Nu mă refer numai la șoarecii de bibliotecă, Harrow, zise Baron. Am un respect real pentru sectanți. Iar ei cred că ești un tip special, ceea ce înseamnă ceva, indiferent ce crezi tu. Ți-aduci aminte când l-ai văzut pe Dane Parnell? Ți-aduci aminte de fereastra autobuzului?

— Ce? întrebă Billy. Că era crăpată?

— Ne-ai spus c-ai văzut-o crăpând. Cum crezi că s-a întâmplat una ca asta?

Baron lăsă întrebarea să plutească în aer.

— Maniera noastră de lucru, a celor de la USIIFS… nouă ne trebuie o abordare mai subtilă decât a celorlalți colegi. E convenabil să avem membri în afara forțelor polițienești.

— Voi chiar încercați să mă recrutați, zise Billy, căruia nu-i venea să creadă.

— Există anumite privilegii, spuse Baron. Câteva responsabilități. Secrete și alte alea. Ceva parale. Nu destul ca să simți cu adevărat, sincer, dar îți iese de vreo două pizza…

— Și ia spune-mi, e cineva în tot USIIFS-ul ăsta care vorbește cu vreun pic de logică? zise Billy privindu-și năucit tovarășii de pahar. Nu mă așteptam să fiu recrutat azi.

— Da, și încă de gabori, zise Collingswood și suflă un nor de fum, aruncându-i un mic zâmbet arogant.

Încă nu venise nimeni să-i ceară să nu mai fumeze.

— Te vrem pe teren, Billy, zise Baron. L-ai putea ajuta pe Vardy. Știi teoria. Înțelegi cum e cu calamarul. În orice investigație, noi pornim de la credințe, dar biologia o să fie și ea o parte importantă. Știi, trebuie să-ți zic…

Baron se foi de parcă ar fi abordat un subiect sensibil.

— Poate c-ai auzit că e o tehnică standard ca, dacă vrei să-l găsești pe cel care-a făcut-o, să începi cu individul care a descoperit cadavrul. Și tu ai avut acces și la acvariu.

Billy făcu ochii mari. Dădu să se ridice. Baron îl trase înapoi pe scaun, râzând.

— Stai jos, băi fraiere, zise el. Ceea ce spun este că, dacam fi vrut, puteam recurge la cealaltă abordare. Unde erai în noaptea în care… și-așa mai departe. Dar o mână spală pe alta. Noi vrem informații de specialitate, iar tu vrei protecție. Toată lumea are de câștigat din asta, prietene.

— Atunci de ce mă amenință? zise Billy. Și ți-am spus că n-am cunoștințe speciale…

— O să-mi spui, îl întrerupse Baron împingându-și sfidător bărbia înainte, că nu simți cât de fascinantă e afurisita aia de chestie?

— … calamarul?

— Afurisitul de *Architeuthis,* Billy Harrow, da. Calamarul gigantic. Chestia din acvariu. Ăla furat. Care-a fost și nu mai e. Chiar te miră faptul că unii l-ar putea idolatriza? Nu vrei mai bine să înțelegi de ce? Care-i miza? Acum știi că se-ntâmplă ceva. Nu vrei să afli mai multe?

— Sunt noi forme de viață și noi civilizații, zise Collingswood, care își refăcea machiajul folosind o oglinjoară de buzunar.

Billy clătină din cap și zise:

— Să mă ia dracu'!

— Noo, zise Collingswood. Ăla ține de alt departament.

Billy își închise ochii și-i deschise la auzul sunetului paharelor care vibrau pe masă. Collingswood și Baron se uitară unul la altul.

— El a făcut asta? zise Collingswood privindu-l din nou pe Billy, cu interes.

— Știm c-ai fost cam dat peste cap, zise Baron grijuliu. Asta te face un bun candidat la…

— „Dat peste cap”?!

Billy se gândi la omul din borcan.

— E și ăsta un fel de-a spune. Și-acum vreți să, să… investighez chestii pentru voi? Despre asta-i vorba?

— Pentru început.

— Nu cred, zise Billy. Prefer să mă duc acasă și să uit de toate astea.

— Sigur că da, zise Collingswood.

Trase un fum. Lumina slabă strălucea pe bretonul ei

blond.

— De parcă poți să uiți ce s-a-ntâmplat. De parcă poți să uiți de toate astea.

Se legănă pe scaun.

— Baftă cu asta, frate!

— Nimeni nu se îndoiește că ai prefera să uiți, zise Baron. Dar alegerea, din păcate, nu ne aparține întotdeauna. Chiar dacă pe tine nu te interesează, îi interesezi tu pe alții. Dar hai să lăsăm asta un pic. Treaba e, Billy, că timpul nostru ar trebui să fi trecut. USIIFS a fost înființată cu puțin înainte de anul 2000, reunind laolaltă alte două echipe mai vechi. Trebuia să fie ceva temporar. Era noul mileniu: ne așteptam ca niște nebuni evlavioși să încerce să dea foc parlamentelor. S-o sacrifice pe Cherie Blair[32] zeilor cu chipuri de capre, mă rog, de-astea.

— În privința asta n-am avut noroc, zise Collingswood.

Făcu un inel de fum. Era dezgustător, dar Billy nu-și putea lua ochii de la el.

— Din fericire, alarmă falsă, spuse Baron. Un picuț de prosteală inofensivă, dar marea explozie Y2K de, ăăă, milenarism pe care o așteptam… n-a avut loc.

— Nu atunci, zise Collingswood.

— Tu măcar ți-aduci aminte de trecerea în noul mileniu? o întrebă Billy. La vremea aia nu te uitai la Teletubbies?

Ea zâmbi sfidător.

— Are dreptate, spuse Baron. Apocalipsa s-a amânat. A venit pe urmă. Am ajuns să fim din ce în ce mai ocupați. Știi, nu-mi pasă ce vor să facă sectele astea, atâta timp cât treaba rămâne în interiorul lor. N-ai decât să te vopsești în albastru și să regulezi cactuși, dar fă-o la tine acasă și nu implica în asta cetățeni nevinovați. Trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască. Dar nu de-aici vin problemele.

Începu să lovească ușor în masă punctând fiecare cuvânt pe care-l rostea.

— Toate grupurile astea sunt obsedate de revelații, de texte apocrife…

— Întotdeauna se ajunge la asta, spuse Collingswood.

---

[32] Cunoscut avocat din Marea Britanie, soția fostului prim-ministru Tony Blair (n. red.).

— Cam da, zise Baron. Despre orice carte sfântă ar fi vorba, ultimul capitol e ăla care ne interesează pe noi.

— Ioan împielițarea sa proorocul, zise Collingswood. În doi timpi și trei futute de mișcări.

— Ceea ce vrea colega mea să spună, zise Baron, e că ne confruntăm cu o invazie de Sfinți Ioani. O mică epidemie de escatologii. Trăim, zise el pe un ton prea plat ca să conțină vreo urmă de umor, în epoca apocalipselor concurente.

Collingswood zise:

— Ragnarock contra Dansului Fantomelor[33] contra Kali Yurga[34] contra Qiyamah[35] etc. etc.

— Asta atrage convertiții zilele astea, spuse Baron. E o piață bună pentru apocalipse. Ultimul răcnet în materie de Armaghedoane eretice.

— Mult timp, au fost doar vorbe, zise Collingswood. Dar dintr-odată chiar se petrece ceva.

— Și toți o țin în continuare una și bună că apocalipsa lor e cea care o să vină, zise Baron. Și asta înseamnă că apar necazurile. Pentru că se luptă între ei.

— Cum adică se petrece ceva? zise Billy, dar, cu mintea împrăștiată și confruntându-se cu realitatea incontestabilă a unor lucruri evident imposibile, nu reuși să dea cuvintelor tenta de ironie dorită.

Collingswood pipăi aerul și își frecă degetele ca să indice că simțea ceva, ca și cum lumea i le-ar fi murdărit.

— N-ai cum să nu-ți faci griji când ajung să cadă de acord în vreo privință, zise ea. Profeții. Ăsta e ultimul lucru pe care-ai vrea să-l facă profeții. Chiar dacă – sau mai ales dacă – nu se înțeleg asupra detaliilor. Ai auzit despre ratații și haimanalele care-au făcut valuri în estul Londrei? întrebă ea clătinând din cap. Frații lui Vulpus s-au ciocnit c-o gașcă de druizi. Nasol. Ăia își țin secerile foarte bine ascuțite. Și s-au luat la ceartă de la modul în care o să aibă loc sfârșitul

---

[33] Dansul Fantomelor (The Ghost Dance) – mișcare religioasă apărută la sfârșitul secolului al XIX-lea, încorporată în sistemul de credințe al amerindienilor. Este un dans ritualic în cerc, a cărui practicare ar urma să-i reunească pe cei vii cu spiritele celor decedați.

[34] Kali Yurga – „epoca demonului Kali”, ultimul dintre cele trei stagii prin care trebuie să treacă lumea conform scrierilor sanscrite, o epocă a discordiei și viciului.

[35] Qiyamah (Yawm al-Qiyămah) – Ziua Judecății la musulmani.

lumii.

— Suntem suprasolicitați, Harrow, zise Baron. Pentru că ne mai ocupăm și de alte chestii; copii sacrificați, cruzime față de animale și de-astea. Dar acțiunea adevărată e legată de chestia asta cu sfârșiturile lumii. E din ce în ce mai greu să ținem sub control încăierările legate de apocalipsă. Nu mai facem față. Îți spun adevărul. Ca să nu mai pomenim de chestia asta atât de importantă care tocmai acum s-a întâmplat. Nu mă-nțelege greșit – n-am timp de pierdut cu răvașele din plăcintă cum n-ai nici tu. Dar cu puțin timp în urmă, jumătate dintre profeții Londrei au ajuns să știe – să știe! – că lumea e pe ducă. (Nu părea să ia peste picior certitudinile acestora.) Și să fiu al dracului dacă știu despre ce e vorba, dar știu că lucrul ăsta a devenit deodată mult mai cert. Cam în perioada când s-a petrecut știi-tu-ce.

— Când calamarul tău a dispărut ca prin magie, spuse Collingswood.

— Nu-i calamarul meu!

— Ba da, este, zise ea. Hai, recunoaște că este.

Chiar simți că era așa când o spuse ea.

— Iar s-a întâmplat, i se adresă ea lui Baron. S-a mai apropiat puțin.

— Au atras publicul în chestia asta, spuse Baron. Și așa ceva nu putem accepta. Noi ne dăm peste cap să nu implicăm civilii. Dar dacă cineva ca tine, cineva cu cunoștințe de specialitate adică, se pomenește băgat până peste urechi, ei bine, vrem să profităm.

— Unii oameni se dovedesc mai buni recruți decât alții, spuse Collingswood.

Îl privi cu atenție pe Billy. Se aplecă spre el.

— Cască gura nițeluș, îi zise și el nici nu se gândi s-o refuze.

Collingswood se uită în gura lui.

— N-ar fi trebuit să le zici amicilor tăi despre calamar, spuse ea. Nici n-ar fi trebuit *să poți.*

— Vardy n-are nevoie de mine, zise Billy. Poate să se documenteze și singur. Iar eu n-am nevoie de voi.

— Profesorul poate fi nițel cam antipatic, știu, zise Baron luând o țigară din pachetul lui Collingswood.

— Felul cum vorbea despre secta calamarului… zise Billy. De parcă ar fi fost unul dintre membri.

— Ai nimerit-o, zise Baron. E chiar ca unul dintre ei. Are o mică revelație.

— Nebunii se recunosc între ei, zise Collingswood. O, da!

— Ce? spuse Billy. A fost unul dintre…?

— Îndoctrinat, spuse Baron. A crescut într-o familie de creștini radicali renăscuți. Creaționiști ca la carte. Taică-su era unul dintre înțelepți. Și el a fost membru ani de zile. Și-a pierdut credința, dar nu și interesul, din fericire pentru noi, și nici inteligența. Orice grup am investiga, el îl abordează ca un convertit – Baron se bătu cu pumnul în piept – pentru că, preț de o clipă sau două, chiar asta este.

— E mai mult de-atât, spuse Collingswood. Nu doar că îi înțelege, zise ea și-i aruncă lui Billy un zâmbet înconjurat de fum, după care își duse mâna la buze pe parcă i-ar fi șoptit un secret, deși nu vorbea în șoaptă. Resimte lipsa credinței. E nefericit. Mai înainte nu era nevoit să accepte rateurile și arbitrarul realității. E furios pe lume fiindcă e lipsită de sens și de Dumnezeu, înțelegi? S-ar întoarce la vechea lui credință și mâine dac-ar putea. Dar acum e prea deștept.

— Asta e crucea lui, zise Baron. Bum-bum! Mulțumesc!

— Știe că religia e o aiureală, zise Collingswood. Dar și-ar dori să nu știe asta. De aia-i înțelege pe fanatici. De aia îi vânează. Îi e dor de credința pură. E invidios.

8.

Printr-o ploaie monotonă și târzie, Baron îl conduse pe Billy acasă.

— Kath o să arunce o privire la sistemul tău de securitate, zise el.

— N-am așa ceva.

— Păi, cu-atât mai mult.

— N-aș vrea să ți se întâmple ceva, zise ea. Nu acuma,

când ești atât de important.

El îi aruncă o uitătură piezișă.

— Și să nu lași înăuntru persoane necunoscute vreo câteva zile.

— Asta e o glumă sau ce?

— Uite ce e, tipii ăia nu-s proști, zise Baron. O să-și dea seama că supraveghem locul. Dar ei au niște întrebări în ceea ce te privește, în mod clar, și curiozitatea poate fi o piatră de moară greu de purtat. Așa că siguranța înainte de toate, da?

Se întoarse către Billy, care stătea pe bancheta din spate.

— Nu-mi place chestia asta cum nu-ți place nici ție. Mă rog, ție poate că-ți place mai puțin decât mie, spuse el izbucnind în râs.

— Păi, n-ar trebui să-mi asigurați voi protecția? zise Billy.

— Vrei să fii în gașca mea, gașca mea, gașca mea, începu să fredoneze Collingswood.

— Gary Glitter[36]? zise Billy. Pe bune?

— N-aș spune că ești în *pericol,* spuse Baron. Aș spune că, în cel mai rău caz, e *periculoșel.* Nu zicem să nu lași pe nimeni înăuntru…

— Ba la dracu', eu chiar asta zic, interveni Collingswood, dar Baron continuă:

— … dacă e cineva de încredere, e în regulă. Doar să fii precaut. Ești un pește mic. Au căpătat ce voiau.

— Calamarul, zise Billy.

— Collingswood o să instaleze un sistem serios de protecție. O să fii bine. Și știi, dacă ne accepți oferta, chiar putem să-l „upgradăm".

Billy îi fixă cu privirea.

— Asta nu-i o ofertă de serviciu. E o taxă de protecție. La propriu protecție.

Collingswood țâțâi.

— Ce divă melodramatică ești, zise ea bătându-l pe obraz. E vorba de beneficii suplimentare, pricepi? Toate

---

[36] Gary Glitter (n. 1944) compozitorul și interpretul piesei *I'm the Leader of the Gang* („Sunt leaderul găștii") (n. red.).

slujbele au așa ceva.

Baron îl conduse pe Billy către bucătărie, în timp ce Collingswood își făcea de lucru pe lângă ușa de la intrare. Privi gânditoare holul, servanta pe care Billy își lăsa cheile și corespondența. Era o apariție, cu neglijența ei premeditată, stând pe vârfuri, cu țigara atârnându-i dintre buze ca într-un film franțuzesc, pipăind colțul de sus al cadrului ușii lui cu o încredere și o precizie pe care Billy nu le asociase niciodată cu cineva atât de tânăr.

— Vreau să înțelegi despre ce vorbim, zise Baron cotrobăind prin jur fără să fi cerut voie, căutând cafeaua. O să-ți păstrezi actualul loc de muncă. Trebuie doar să-ți iei liber o zi pe săptămână și să treci pe la noi. Ca să te antrenăm. Teologie extremă, autoapărare. Și ar mai fi și cașcavalul ăla în plus, spuse el și apoi sorbi. Cred că toate astea sunt nițel cam intimidante.

— Mă iei peste picior? zise Billy. „Nițel cam intimidante”? Am descoperit un om pus la *murat!* Sunt recrutat de niște polițiști care-mi spun că s-ar putea să fiu vânat de cultul lui Cthulhu[37]…

— Bine, bine, zise Baron.

Nu avusese nevoie, remarcă Billy, să i se explice cine era Cthulhu.

— Liniștește-te. Hai să-ți spun ce cred eu. Cineva te urmărește. Gen uită-te-dar-nu-pune-mâna. Poate c-o să încerce să te convertească. Știi cum își ies creaționiștii din piele de bucurie când au membri care sunt savanți sau d-astea? Gândește-te ce ar însemna pentru tipii ăștia să aibă un calamarolog adevărat ca membru al congregației lor.

— Uau, ce tare, spuse Billy. Asta chiar mă face să mă simt mai bine. Dacă nu cumva vor, de fapt, să-mi facă inima bucăți.

— Vardy chiar pricepe ce au ei în tărtăcuțele alea ale lor, zise Baron. Dacă el crede că toți sectanții ăia nu-ți poartă sâmbetele, înseamnă c-așa e.

Din camera alăturată se auzi un zdrăngănit și apoi un hârșâit.

---

[37] Zeu tentacular din universul creat de H. P. Lovecraft.

— Ce face fata aia acolo? zise Billy.
— Concentrează-te, Harrow! În opinia mea profesională, care e și a lui Vardy, calamariștii ăia încearcă să-și dea seama ce reprezinți.
— Reprezint un rahat!
— Da, dar ei n-au de unde să știe asta. Și în lumea în care te afli acum, *totul* reprezintă ceva. Pricepi? Este foarte important să pricepi asta. Totul reprezintă ceva.
— N-ar câștiga niciun premiu în domeniul securității, zise Collingswood, intrând cu mâinile în buzunare și ridicând din umeri. Dar o să asigure strictul necesar. Acces numai pe bază de invitație. O să țină până când se decide Doctorul Caracatiță aici de față. Nu atingeți. Nu pune mâna! îl atenționă ea cu degetul pe Billy.
— Ai zis că Vardy crede că n-am niciun motiv de îngrijorare, spuse Billy. Parcă ziceați că nu se înșală niciodată.
— N-a greșit până acum, răspunse ea, dând din umeri. Dar nu se știe niciodată, dacă pricepi ce vreau să zic.
— Sunt doar niște măsuri de precauție uzuale, spuse Baron. Ar trebui să vezi cum e la mine acasă. Stai înăuntru vreo două zile, cât rumegi toate astea. O să te ținem la curent. Ne-am întins antenele și știm ce căutăm. Oferta e pe masă. Contactează-ne cât mai curând, da?
Billy scutură năucit din cap.
— Dumnezeule, dați-mi timp să…
— Gândește-te cât vrei, zise Baron, dar gândește-te de unul singur, s-a înțeles? Kath?
Collingswood îi atinse ușor mărul lui Adam. Billy se feri.
— Ce-a fost…? întrebă el.
— Ia încearcă să mai flecărești acuma, zise ea. E pentru siguranța ta. Crede-mă.
— N-am încredere-n tine.
— Înțelept din partea ta.
— Fii atent acum. Ăsta e numărul meu, spuse Baron întinzându-i o carte de vizită.
— Pe-al meu nu-l capeți încă, zise Collingswood. Ăsta-i genul de lucru pe care trebuie să-l meriți.

— Orice lucru suspect, orice lucru straniu, spuse Baron, sau, pe de altă parte, când te decizi că ești în echipa noastră…

— Dacă, zise Billy.

— Când te decizi că ești în echipa noastră, sună-mă.

Orice lucru straniu. Billy își aminti de cadavrul din containerul de sticlă. Pielea cenușie, ochii aceia triști.

— Serios, zise el încet. Ce i-au făcut tipului ăluia? Cum au scos calamarul ăla de-acolo?

— Nu-nu, domnule Harrow, spuse Baron clătinând prietenește din cap. Ți-am spus. Toate *de ce*-urile astea nu-s abordarea potrivită. Și, la dracu', sunt o grămadă de chestii despre care habar n-ai deocamdată! Cum ai putea să înțelegi ce se întâmplă? Chiar dacă ai vrea. Ceea ce, după cum am zis, puncte-puncte. Așadar. Decât să încerci să te confrunți cu probleme cărora nu le poți face față, eu zic că mai bine-ai avea răbdare. Așteaptă și-ai să vezi. Pentru că o să vezi. Urmează să se întâmple mai multe lucruri. La revedere, deocamdată!

9.

La intrarea în apartament, unde-și făcuse Collingswood de lucru, rămăseseră semne. Mici zgârieturi. O micuță clapetă din lemn de balsa, confundându-se cu lemnul ușii. Billy o mișcă ușor cu unghia.

Nu prea avea încredere în sistemul de protecție ce-i fusese instalat. Încuie ușa de două ori. Privi pe geam către acoperișul unde stătea ascunsă afurisita aia de veveriță împuțită. Își dorea s-o fi înecat ploaia.

Navigă o vreme pe internet, dar nu găsi nimic despre USIIFS. Erau mii de organizații cu inițialele astea, dar niciuna nu era organizația lui Baron. Pe pagina universității unde preda Vardy, Billy citi lista lucrărilor publicate de

acesta. „Oedip, carisma și Jim Jones[38]”; „Sayyid Qutb[39] și problema organizării psihologice”, „Dialecticile de la Waco[40]”.

Billy bău vin în fața televizorului cu sonorul oprit, un spectacol de umbre îmbuteliate. Cât de des, se gândi el, sunt făcute asemenea oferte? Un cavaler iese din șifonier și-ți propune să te ducă într-o altă lume, *dar trebuie să vii acum.* Era calamarul pe undeva pe-acolo sau fusese distrus? Nu avea încredere în potențialii săi colegi. Nu-i plăceau metodele lor de recrutare.

La lumina televizorului, privea draperiile care atârnau moi și-și aminti de descoperirea aceea dezgustătoare de la subsolul muzeului. Nu se simțea prea obosit. Își imagină fereastra de dincolo de perdea. Se trezi brusc, pe canapea, cuprins de panică.

Când naiba adormise? Nu-și amintea s-o fi făcut. Cartea pe care nici nu-și amintea s-o fi început alunecase de pe trupul lui ca o pătură prea mică. Era întuneric. Billy își dădu seama că auzise o bătaie ușoară în ușă.

Un țăcănit ușor ca pașii unei șopârle, de partea cealaltă a lemnului. Un zgrepțănat de unghii și, da, o șoaptă. Billy rămase tăcut. Își spuse că îl bântuiau efectele vinului, dar nu era așa. Sunetul se auzi din nou.

Billy se strecură până în bucătărie și luă un cuțit. Zgomotul acela ca o șoaptă continua. Își lipi urechea de ușă. O descuie, contemplându-și uluit propria vitejie și agilitatea de ninja cu care se mișcase. În timp ce împingea ușa, Billy realiză că ar fi trebuit să-l sune pe Baron în loc să se complacă în joaca asta de-a eroul amator. Dar mișcarea nu mai putea fi oprită, ușa se deschidea.

Holul era pustiu.

Se uită către intrările vecinilor. Nici urmă de curenți trădători, de orice care să sugereze uși închise la repezeală.

---

[38] James Warren Jones (1931-1978), fondatorul și liderul sectei religioase Templul Popoarelor, care și-a îndemnat comunitatea, situată în Jonestown (SUA), la o sinucidere colectivă în noiembrie 1978.

[39] Sayyid Qutb (1906-966), lider al Frăției Musulmane din Egipt, condamnat și executat pentru că plănuise asasinarea președintelui egiptean Gamal Abdel Nasser.

[40] Asediul de la Waco (28 februarie-19 aprilie 1993) – asedierea fermei sectei davidienilor, condusă de David Koresh de către agenții federali.

Nici urmă de praf stârnit. Billy se uita în gol. Rămase nemișcat câteva clipe, apoi minute. Se înclină înainte, ca o figurină sculptată pe prova unei corăbii, ca să vadă cât mai mult în lungul coridorului fără să pășească dincolo de propriul său apartament. Tot nu se zărea nimic.

În noaptea aceea nu dormi în pat. Își luă pilota și se mută pe canapea, mai aproape de ușa din față, ca să poată auzi. Zgomotele se opriră, dar el abia de puse geană pe geană.

De dimineață, mâncă pâine prăjită într-un apartament mult prea liniștit, cu o liniște și mai mare apăsând ferestrele pe dinafară. Trase draperiile numai cât să vadă o zi de un cenușiu murdar, o încâlceală de ramuri, frunze și pungi de plastic luate de vânt și incredibila apariție a veveriței voyeuriste.

Nu fusese niciodată un om cu o armată de prieteni, dar arareori se mai simțise atât de singur.

„POȚI S VII PN LA MINE”, îi dădu el sms lui Leon. „AM KESTII S-ȚI ZIK. TRG.” Simțea că se zbate să scape dintr-o capcană în care fusese prins de Collingswood și Baron. Un animal curajos, nesupus. Spera că eliberarea sa nu implica pierderea unui picior între fălcile cursei.

Când apăru Leon, Billy se-aplecă din nou să privească în afara cadrului ușii.

— Ce căcat mai e și prosteala asta? zise Leon. Am avut o noapte al dracului de ciudată, m-am certat de vreo trei ori cu unii pe drumul pân-aici și eu sunt un suflet pașnic. Ți-am adus corespondența de jos. Și-am adus și vin, spuse ridicând o sacoșă de plastic. Chit că e cam devreme. Ce dracu' se întâmplă? Cărui fapt îi datorez...? Dumnezeule, Billy!

— Intră.

Billy luă sacoșa și plicurile.

— După cum spuneam, cărui fapt îi datorez onoarea de a-ți face două vizite una după alta?

— Bea nițel vin. N-o să-ți vină să crezi!

Billy se așeză în fața lui Leon și deschise gura, gata să-i povestească totul. Dar nu știu dacă să înceapă cu trupul din

container sau cu polițiștii și strania lor ofertă de colaborare. Limba i se poticni, devenită momentan o simplă bucată de carne. Înghiți în sec. Ca și cum și-ar fi revenit după o operație la dentist.

— Nu înțelegi, îi spuse lui Leon. Niciodată n-am avut o ruptură cu tatăl meu, pur și simplu ne-am îndepărtat încet-încet.

Continua o conversație pe care o avuseseră acum câteva luni, realiză el.

— Pe frate-meu nu l-am plăcut niciodată. De el m-am îndepărtat intenționat. Dar tata…

Tatăl lui i se păruse un tip plicticos, despre asta era vorba. Întotdeauna simțise că omul ăsta de o agresivitate vagă, care trăia singur de la moartea mamei lui Billy, avea și el aceeași părere despre Billy. Trecuseră câțiva ani de când lăsase legătura dintre ei să slăbească.

— Îți aduci aminte de emisiunile tv de sâmbătă dimineață? întrebă el.

De fapt voia să-i spună lui Leon despre omul din container.

— Mi-aduc aminte că odată…

Arătându-i tatălui său un desen animat care pe el îl fermecase, Billy observase uimirea de pe chipul omului. Incapacitatea de a înțelege pasiunea fiului său, sau de a se preface măcar. Peste ani, avea să ajungă la concluzia că acela fusese momentul – când nu avea mai mult de zece ani – în care Billy începuse să suspecteze că ei doi n-aveau mare lucru în comun.

— Mai am și-acum desenul ăla animat, să știi, zise el. L-am găsit de curând, pe un site. Vrei să-l vezi?

Era o producție Harman-Ising[41] din 1936 pe care o urmărise de nenumărate ori. Locatarii borcanelor din prăvălia unui spițer porneau într-o aventură. Era extraordinar și în același timp înspăimântător.

— Știi ce se întâmplă? zise Billy. Uneori, când conserv ceva sau lucrez în laboratorul de specimene sau alte chestii

---

[41] *Bottles,* desen animat produs de MGM. Hugh Harman (1903-1982) și Rudolf Ising (1903-1992), echipă de animatori, fondatori ai studiourilor de animație Warner Bros. și Metro-Goldwyn-Mayer.

d-astea, mă pomenesc fredonând vreun cântec din desenul ăsta animat. „Spirite ale amoniaaaaculuiii”…

— Billy, spuse Leon ridicând o mână. Ce se-ntâmplă?

Billy se opri și încercă din nou să-i povestească ce se întâmplase. Înghiți în sec, luptându-se cu propria sa gură ca și acum ar fi încercat să scuipe afară un intrus lipicios. Și, trăgând aer în piept, începu, în sfârșit, să spună ceea ce voia. Ce găsise la subsol. Îi povesti și despre oferta poliției. Leon nu zâmbi.

— Ești sigur că ai voie să-mi povestești toate astea? întrebă el în cele din urmă.

Billy începu să râdă.

— Nu, dar știi și tu…

— Adică, tehnic vorbind, ceea ce s-a întâmplat e de-a dreptul imposibil, zise Leon.

— Știu. Știu c-așa-i!

Se priviră un timp îndelungat, apoi Leon spuse:

— Sunt… poate chiar sunt mai multe lucruri în cer și pe pământ…[42]

— Dacă îmi citezi din Shakespeare, te omor cu mâna mea. Dumnezeule, Leon, am găsit un tip mort pus la borcan!

— E ditamai căcatul. Și ei ți-au cerut să te înrolezi? O să fii polițist?

— Consultant.

Când Leon venise, cu câteva luni mai înainte, să viziteze calamarul, zisese *uau. Uau,* ca în fața unui schelet de dinozaur, a bijuteriilor Coroanei sau a unei acuarele de Turner. Un *uau* cum scoteau părinții sau partenerii care veneau la Centrul Darwin de dragul altcuiva. Billy fusese dezamăgit.

— Ce-ai de gând să faci? zise Leon.

— Nu știu.

Billy se uită la corespondența pe care i-o adusese Leon de jos. Două facturi și o carte de vizită care însoțea un pachet greu, învelit în hârtie cafenie, legat într-un stil

---

[42] „Există mai multe lucruri în cer și pe pământ decât visează filosofia ta, Horatio”, replică din piesa Hamlet de W. Shakespeare.

demodat cu sfoară scămoșată. Își puse ochelarii și tăie sfoara.

— Te vezi cu Marginalia mai încolo? întrebă el.

— Da, și nu-i mai zice numele pe tonul ăsta sau o s-o pun să-ți explice ce-i cu el, zise Leon jucându-se cu telefonul. Are o întreagă poveste.

— Te rog, zise Billy. Ia să vedem dacă ghicesc. „Cheia textului nu este textul însuși, ci…”

Se încruntă. Nu înțelegea ce anume despacheta. Înăuntrul pachetului era un dreptunghi de bumbac negru.

— Îi dau un sms, o să-i placă la nebunie chestia asta, zise Leon.

— A, Leon, *nu*-i zice ce ți-am povestit, spuse Billy. Și-așa am vorbit mai mult decât ar fi trebuit…

Împunse țesătura cu degetul.

Pachetul se mișcă.

— Băga-mi-aș!

— Ce? Ce? Ce?

Se pomeniră amândoi în picioare. Billy se holba la pachetul rămas nemișcat pe masa pe care-l lăsase să cadă. Era liniște. Billy scoase un creion din buzunar și împunse ușor bumbacul.

Cârpa cedă. Pachetul se desfăcu.

Înflori. Se deplie asemenea unui acordeon, cu un șuierat de aer, extinzându-se, tresăltând și umplându-și contururile, iar în cele din urmă se ivi o mână. Brațul unui bărbat, în mâneca neagră a unei jachete. La capătul acesteia, strălucirea manșetei albe a unei cămăși. Mâna îl înhăță pe Billy de gât.

— Isuse!

Leon îl trase pe Billy în lături, dar pachetul, menținându-și încleștarea, îl smuci înapoi, deși nu se sprijinea de nimic.

Billy rămase prizonier, și pachetul continuă să se desfacă. Limbi de bumbac fluturară albastre și negre, apoi se iviră pantofi la capătul unor picioare ce căpătau volum, ca și cum materia din care erau făcute s-ar fi destins. Mai multe brațe se întinseră, stângace ca niște furtunuri de pompier, împingându-l pe Leon cu brutalitate.

Asemenea unor plante filmate pe repede-nainte, scoțând gemete de ușurare și un miros stătut de sudoare și pârțuri, pe masa lui Billy apărură deodată un bărbat și un băiat. Băiatul se uita la Leon, care se chinuia să se ridice. Bărbatul continua să-l strângă pe Billy de gât.

— Să-mi trag una, zise bărbatul.

Sări de pe masă fără să-i dea drumul lui Billy. Era slab și musculos, purta blugi vechi și o jachetă murdară. Își scutură părul lung, care începuse să încărunțească.

— Să dau în bâțâială, a fost groaznic! Nu-i așa? strigă el uitându-se la Leon, de parcă ar fi cerut să i se arate compasiune.

Cu mișcări lente, băiatul coborî mai întâi pe un scaun și apoi pe podea. Purta un costum curat, dar prea mare: hainele de duminică.

— Vino-ncoa, băiete!

Bărbatul își umezi cu limba degetele mâinii libere și încercă să-i netezească băiatului părul ciufulit.

Billy nu putea să respire. I se părea că îl sufocă întunericul. Bărbatul îl îmbrânci într-un perete.

— Așadar, zise bărbatul făcând semn cu degetul către Leon, care încremeni, ca și cum gestul l-ar fi transformat în stană de piatră. Ochii pe el, Subby. Ochii pe el ca un bursucel de noapte.

Aținti două degete către propriii săi ochi, apoi către Leon.

— Dacă mișcă, trage-i-o de să nu se vadă! Așadar.

Băiatul se uită la Leon cu niște ochi extrem de mari.

— Mda, zise bărbatul adulmecând cadrul ușii. Nu-i rea tipa. Bună idee, chit c-o zic chiar eu însumi, din capul băiatului meu. Căci ceea ce *nu* avem aici este vreo chestie care să ne împiedice plecarea. Acum că suntem înăuntru, nimic nu ne poate opri să ieșim.

Se înclină către Billy.

— Am zis că nu ne oprește nimic să ieșim de-aici. La asta nu te-ai gândit, ai? Nimic feroce ce ești!

Billy scoase un soi de scârțâit din gâtlej. Bărbatul își duse un deget la buze privind către băiat care, cu încetineală,

procedă la fel, făcându-i semn lui Billy să tacă.

— Goss și Subby o fac din nou! zise bărbatul.

Scoase limba și gustă aerul. Își apăsă mâna pe gura lui Billy, care bolborosi în palma lui rece. Bărbatul trecu dintr-o cameră într-alta, trăgându-l pe Billy după el, lingând podeaua, pereții, întrerupătoarele. Își trecu limba peste ecranul televizorului, lăsând o dâră de scuipat în praf.

— Ce mai ce mai ce mai specimene ai aici, lepidopteristule? zise el, uitându-se spre rafturile de cărți.

Trase câteva afară și le dădu drumul pe podea.

— Neaaah, spuse. Nu simt decât gust de rahaturi.

Dintr-odată, Leon reuși să se ridice și se repezi asupra lui. Bărbatul zise „opaaaa” și-l împinse la podea.

— Și tu cine-oi mai fi? întrebă el. Unul dintre amicii tânărului stăpân aici de față, ai? Mă tem că, în opinia unanimă a medicilor, flăcău’ ăsta are nevoie de izolare completă și, cu toate că năzbâtiile tale, sunt convins, sunt foarte tonice, nu-s ceea ce-i trebuie tânărului domn Billiam. S-ar putea să trebuiască să te mănânc, tânără pricomigdală ghinionistă ce ești.

Leon se mișcă și băiatul păși către el, cu ochi de pește prădător. Bărbatul eliberă un val de fum din plămâni, deși nu avea nicio țigară și nu trăsese fum în piept.

— Nu… zise Leon.

Bărbatul deschise gura, care continuă să se lărgească, și Leon dispăru. Bărbatul își șterse colțurile gurii ca o pisică din desene animate.

— Și acum tu, îi zise lui Billy, care scoase o exclamație luptându-se cu degetele necruțătoare ale bărbatului. Ți-ai luat pijamalele? Ți-ai pus periuța de dinți? Ai lăsat mesaj lăptarului? Bine, atunci hai s-o tăiem! Știi cum sunt aeroporturile, și micuțul Thomas nu face față prea bine călătoriilor, iar mie nu-mi place să stau înțepenit la coadă în spatele unui grup care ia bilete pentru Ayia Napa, poți să-ți imaginezi așa ceva? Mi-ai promis și mi-ai tot promis un weekend liniștit, departe de toate, și-a venit vremea, Billy, chiar a venit vremea.

Își împreună mâinile și ridică o sprânceană.

— Poți să încetezi cu gălăgia, îi zise băiatului. Nu știu, copii, chiar nu știu ce să mă fac cu voi doi. Cu toată viteza înainte!

Trăgându-l de gât, bărbatul îl scoase pe Billy afară.

Partea a doua
Adormitul universal

10.

În cea mai mare parte a copilăriei și adolescenței ei, majoritatea profesorilor lui Kath Collingswood manifestaseră față de ea fie indiferență, fie o ușoară antipatie. Unul singur, profesorul de biologie, își exprimase mai explicit lipsa de simpatie. Ea își dăduse seama destul de devreme de asta și fusese chiar capabilă să-i înțeleagă și să-i evalueze motivele cu o oarecare claritate.

Accepta că el era îndreptățit s-o creadă ursuză, dar considera că asta nu era treaba lui, cum nu era treaba lui să-i dezaprobe prietenii. O considera o certăreață, ceea ce era, după estimarea ei, corect în proporție de 65%. În mod sigur, îi era ușor să-și intimideze mai bine de jumătate dintre colegii de clasă, ceea ce și făcea. Dar erau cruzimi mărunte, săvârșite fără entuziasm, cu detașare, aproape din obligație, ca să-i facă s-o lase în pace.

Collingswood nu se gândise niciodată cu seriozitate la cât de ușor îi venea să răspândească nefericirea sau la nenumăratele ocazii în care o singură privire de-a ei sau un cuvânt sau nici măcar atât produseseră efecte palpabile. Remarcase lucrurile astea pentru prima oară în ziua când îi închisese gura profesorului ăluia.

Avea treisprezece ani. Se luase la harță cu un coleg pe care-l cam umilise, și domnul Bearing își agitase markerul către ea ca pe un baston zicând:

— Ești o pacoste, nu-i așa? O ditamai pacostea.

Clătinând din cap, se întorsese să scrie pe tablă, dar Collingswood se simțise cuprinsă de o furie subită. Nu era deloc dispusă să se împace cu această descriere. Nici măcar nu privise ceafa domnului Bearing, ci își

contemplase furioasă unghiile, plescăise din limbă și ceva ca o bulă de gheață i se umflase în piept și explodase.

Collingswood își ridicase privirea în clipa aceea. Domnul Bearing se oprise din scris. Stătea nemișcat, cu mâna pe tablă. Doi sau trei copii priveau nedumeriți în jur.

Și, cu mare interes și cu o stare de curiozitate satisfăcută, Kath Collingswood înțelesese că domnul Bearing n-avea să-i mai spună niciodată că e o ditamai pacostea.

Și asta a fost tot. El și-a reluat scrisul. Nu s-a întors s-o privească. Ea a amânat pe mai încolo întrebările despre ceea ce se întâmplase și cum de știuse ea că se întâmplase. S-a lăsat doar pe picioarele din spate ale scaunului.

Din acel moment, Collingswood a început să fie mai atentă la intervențiile ei nonverbale: momentele în care știa ce urmau să spună prietenii sau inamicii ei, când reducea la tăcere pe cineva aflat de cealaltă parte a camerei, când găsea vreun lucru pierdut care pur și simplu nu ar fi avut cum să fie acolo unde dădea peste el. A început să se gândească la asta.

Deși nu era o elevă leneșă, profesorii lui Collingswood ar fi fost impresionați să constate cu câtă rigurozitate abordase această cercetare. A început cu o mică investigație online, alcătuind o listă de cărți și documente. Pe cele mai multe a reușit să le descarce de pe site-uri absurde, întrucât erau genul de scrieri pentru care drepturile de autor nu erau o problemă. A transcris sârguincioasă titlurile cărților de care nu reușise să dea, pentru a le cere unor foarte surprinși și uneori chiar îngrijorați bibliotecari sau librari. O dată sau de două ori chiar le-a găsit.

Și-a croit drum, nu doar o dată, printr-o parcare abandonată invadată de ierburi, pătrunzând apoi prin ferestrele sparte ale unui spital de mult părăsit din apropierea locuinței ei. În liniștea a ceea ce fusese cândva secția de nașteri, a dat curs conștiincioasă tuturor acțiunilor

idioate descrise în acele cărți. În mod cert se simțea prost, dar a făcut toate gesturile necesare, declamând toate frazele.

Păstra într-un carnețel o listă cu toate ritualurile pe care le încercase, unde citise despre ele și dacă funcționaseră. CARTEA LUI TOTH = CARTEA DE TOT RAHATUL, scrisese ea. LIBER NULL = O NULITATE.

Cel mai adesea nu se întâmpla nimic sau se întâmpla numai atât cât s-o facă să nu renunțe (un zgomot furișat de pași ici, o umbră inexplicabilă colo). Dar tocmai când, exasperată și iritată, se gândea să-și bage picioarele-n ele de studii și când, în consecință, era nehotărâtă, atunci făcea cele mai mari progrese.

— Gata pentru astăzi. Puteți să plecați mai devreme.

Adunându-și cărțile alături de colegii ei, Collingswood urmări uimirea doamnei Ambly la auzul propriilor cuvinte. Femeia își atinse buzele șocată. Collingswood pocni ușor din degete. Un pix se răsuci și căzu de pe biroul doamnei Ambly.

Și, ceva mai târziu:

— Domnule profesor, de ce face-așa? îl întrebă o colegă de-a ei pe un profesor năucit, arătând spre peștișorul auriu al clasei care înota cu mișcări complet nenaturale.

Neobservată, Collingswood continua ceea ce începuse într-un acces de exasperare, mișcându-și mâinile pe pupitru ca un DJ în ritmul soneriei telefonului unui coleg, a cărei melodie, în mod neașteptat, ajunsese să dicteze mișcările de du-te-vino ale peștelui.

Asta se petrecuse cu ani în urmă. Urmase multă muncă, firește, o mulțime de improvizații, experimente din belșug, dar nerăbdarea fundamentală a lui Collingswood continuase să-i denatureze rezultatele cercetărilor. Ajunse să înțeleagă că acest fapt urma s-o limiteze. Că avea, fără îndoială, ceva talent, chiar dac-o spunea chiar ea, și că da, putea face din asta o carieră, sigur, dar că n-avea să fie una dintre cei foarte buni. De-atunci întâlnise unul sau doi de acest rang, cei foarte buni. Îi recunoscuse de cum intraseră în încăpere.

Limitările ei aveau însă efecte neașteptate și nu toate negative. Lipsa rigorii în a-și utiliza talente la cel mai înalt nivel atenua totodată granițele dintre ele, amestecându-le componentele, provocând contracurenți ciudați. Majoritatea acestor efecte erau neimportante sau chiar dăunătoare, dar nu toate.

De exemplu, sistemul de alarmă pe care-l instalase la ușa lui Billy fusese amorsat special pentru prevenirea unei intruziuni. Că ar fi putut să se declanșeze fie și cea mai vagă alarmă la ieșirea cuiva se dovedi nu atât un rezultat intenționat, cât un efect al metodelor ei eficiente, dar bazate pe improvizație.

Pe un perfecționist asta l-ar fi deranjat. Numai că perfecționistul acela n-ar fi fost alertat când intrușii l-au scos pe Billy din apartamentul a cărui intrare n-o forțaseră niciodată, în timp ce Collingswood se trezea brusc, confuză pentru câteva momente, cu inima bubuind și cu o durere de urechi.

11.

Se aflau într-o mașină rablagită. Conducea bărbatul pe nume Goss. Pe bancheta din spate, băiatul, Subby, îl ținea pe Billy de braț.

Subby n-avea nicio armă și strânsoarea lui nu era puternică, dar Billy nu se mișca. Era împietrit din momentul în care bărbatul și băiatul se despăturiseră practic în camera lui – din cauza intruziunii, din cauza felului în care lumea se mișca cu încetinitorul în jurul lui, amețindu-l. Gândurile lui Billy se învârteau în cerc. Se simțea scos în afara timpului. Un stol de porumbei se ținea după mașină, porumbeii aceia care păreau să-l urmărească, de zile întregi. Se tot gândea „ce dracu’ ce dracu’ ce dracu’” și „Leon”.

Mașina mirosea a mâncare și a praf și din când în când a fum. Goss avea un chip care nu se potrivea vremurilor. Părea să fi evadat din anii ’50. Toată făptura sa degaja un

aer de cruzime postbelică.

În două rânduri, brațul lui Billy zvâcni și el își imagină o încăierare scurtă, ușa mașinii deschizându-se și pe sine rostogolindu-se pe caldarâm departe de răpitorii săi supranaturali. Cerând ajutor cumpărătorilor din băcănia turcească și celor de la hamburgeria Wimpy, alergând prin… unde se aflau, în Balham? De fiecare dată când se gândea la asta, Goss făcea „țțț” și mâna lui Subby își accentua strânsoarea, iar Billy rămânea locului.

Goss nu avea țigări, dar la fiecare două răsuflări dădea drumul unui val de fum cu o aromă dulceagă, de lemn ars, care umplea mașina înainte să dispară.

— Ce noapte dată dracului, nu? zise el. Nu-i așa, Subby? Cine hoinărește? Cineva care a ieșit la o plimbare și nu trebuia, nu-i așa, coco? Cineva s-a trezit, Subby.

Coborî fereastra folosind un mâner de modă veche acționat manual, se uită în sus spre cer, apoi o ridică la loc.

Cotiră pe străzi până când Billy pierdu orice simț al direcției. Probabil că se aflau în zona trei sau patru[43], unde principalele magazine erau ateliere de copiat chei și papetării independente. Nu trecuseră pe lângă niciun magazin aparținând vreuneia dintre rețelele cunoscute. Nicio cafenea West Coast, niciun Tesco. Cum puteau astea să se numească străzi? Garaje, depozite de cherestea, săli de judo, trotuare reci pe care gunoaiele zburătăceau în liniște. Cerul își sigilase până și ultima crăpătură și se lăsase noaptea. Billy și răpitorii săi mergeau de-a lungul unor linii ferate, urmărind un tren luminat care părea să-i conducă undeva. Opriră lângă o arcadă întunecată.

— Fuga-fuguța, zise Goss.

Privi în sus bănuitor și adulmecă. Îl trase pe Billy din mașină. Billy avea senzația că o să vomite. Horcăi. Goss dădu drumul uneia dintre răsuflările sale fumegânde. Descuie o ușă ruginită de fier și-l împinse pe Billy în întuneric. De undeva, Subby îl smuci.

Goss vorbi de parcă el și Billy ar fi fost în mijlocul unui

---

[43] Din punct de vedere al transportului în comun, Londra este împărțită în șase zone concentrice, numerotate de la centru către periferie.

dialog:

— Deci, el e? Nu știu, s-ar putea, ai tot ce-ți trebuie? Bine, acum deschide ușa, ești gata?

Ceva se deschise. Se simți o schimbare în aerul care-i mângâia obrazul lui Billy.

— Liniște acuma! șopti Goss.

Camera în care se aflau mirosea a umezeală și sudoare. Ceva se foi. Se auzi un sunet, o bolboroseală și un trosnet. Luminile se aprinseră.

Încăperea nu avea ferestre. Podeaua era din ciment și era murdară. Cărămizile așezate oblic spre tavan erau acoperite cu hărți de mucegai. Camera era uriașă. Goss stătea lângă perete, cu mâna pe un mâner pe care-l acționase. Încăperea era plină de becuri, atârnate de cabluri sau răsărind precum ciupercile din crăpături în perete.

Goss înjură calm ca și cum ar fi fost înconjurat de niște porci curioși. Billy auzi un radio. Niște oameni așteptau așezați în cerc. Siluete purtând geci de piele, blugi închiși la culoare, cizme, mănuși. Unii în tricouri cu nume de formații, toți cu căști de motocicliști. Aveau pistoale, cuțite și bâte cu cuie ca răufăcătorii din desene animate. Dintr-un radio se auzea muzică clasică, neclară și bruiată de pârâituri. Pe podea era un bărbat gol, în patru labe. I se mișcau buzele. Avea scale radio încorporate, câte una deasupra fiecărui sfârc. Nu sângerau dar, în mod clar, le avea implantate în corp. Zgomotul de radio ieșea din gura lui căscată. Buzele i se mișcau pentru a reproduce muzica, interferențele, fantomele celorlalte posturi.

Pe un podium de cărămidă se afla un bărbat. Un punkist slăbănog, ceva mai în vârstă, cu părul ridicat într-o creastă. Un batic îi ascundea gura. Avea ochii holbați, ceea ce-l făcea să nu pară prea întreg la minte. Respira precipitat, făcând materialul măștii să fâlfâie când înăuntru, când în afară și transpira în ciuda frigului. Era cu bustul gol. Stătea pe un scaun, cu mâinile în poală.

Billy era amețit și îngrețoșat după tot ce se întâmplase în noaptea aceea. Încerca să nu creadă ceea ce vedea.

Încerca să-și imagineze că s-ar fi putut trezi.

— Afurisitu' de Billy Harrow, zise bărbatul. Verificați ce face curvulița aia.

Una dintre siluetele cu cască de motociclist umblă la scala de pe pieptul omului-radio și gura acestuia începu să ia subit noi forme, în timp ce cântecul se încheie. Șușotea în mici izbucniri, reproducând vag audibil dialoguri, voci de bărbați și voci de femei.

„Recepționat, IC2[44]*, sergent”,* zise el și *„Discută cu Vardy, da?”* și *„ETA în cincisprezece minute, terminat”.*

— N-au ajuns încă, zise bărbatul cu baticul. O să facă o vizită la fosta ta locuință.

Avea o voce puternică și joasă, cu accent londonez. Goss îl îmbrânci pe Billy mai aproape.

— Trimite-i pe băieții ăia, atunci, zise el. O să mă silești să joc toată comedia asta, Billy Harrow? Nu poți să-mi spui pur și simplu cu cine lucrezi și ce pui la cale? Poți, te rooog, să-mi spui ce se petrece în noaptea asta și ce-ai pus în mișcare? Pentru că se petrece ceva acolo. Și, ca să fim mai la obiect, poți, te rog frumos, să-mi zici ce dracu' vrei?

— Ce se întâmplă? șopti Billy în cele din urmă. Ce i-ați făcut lui Leon?

— Leon?

— Ei, știi cum e, spuse Goss. Concurați amândoi la cel mai bun vol-au-vent și deodată totul s-a mâncat.

Goss îl ținea pe Billy ca pe o marionetă. Mâinile micuțului Subby se încleștau de brațul lui Billy.

— Ce se întâmplă? întrebă Billy.

Se uită în jur, îl văzu pe omul-radio; se zbătu.

— Ce-i asta?

Bărbatul, care stătea pe podium, suspină.

— Băga-mi-aș! zise el. Chiar ai de gând să te porți așa.

Privirea sa fixă nu se schimbă.

— Hai să-ți explic situația, Billy. Cine dracu' ești tu?

Se răsuci pe scaun. Își ridică ușor mâinile. Clipea mânios.

---

[44] Identity Codes sunt coduri utilizate de poliția britanică în comunicațiile radio pentru a descrie aspectul unui suspect, pe baza etniei, așa cum este percepută vizual de ofițerul de poliție. IC2 desemnează un suspect european cu piele de culoare închisă.

— Cu cine lucrezi? zise el. Cine ești?

Billy realiză că baticul nu era legat cum îl purtau cowboy-ii, ci îi fusese îndesat în gură la nimereală. Omul avea un căluș. Își smuci mâinile și Billy văzu că erau încătușate.

— Întoarce dracului capu'! se auzi iarăși vocea, venind dinspre omul acela care n-avea cum să fi vorbit. Întoarce-te!

Unul dintre paznicii cu căști de motociclist îl pălmui violent pe om și călușul îi înăbuși țipătul.

— Ridicați-l pe nenorocitul ăsta!

Doi paznici îl ridicară de subțiori. Capul i se legăna.

— Ia să vedem, zise vocea.

Paznicii îl întoarseră cu fața către peretele din spate.

Apărură culori. Spatele bărbatului fără tricou era acoperit în întregime de un tatuaj. Marginile acestuia erau învolburări de culoare, fractali hibrizi imitând nodurile celtice. În centru era un chip stilizat, imens, conturat din linii întunecate. Desenat cu îndrăzneală și talent. Un chip masculin în culori nefirești. O față bătrână și inteligentă, cu ochi roșii, o combinație între un profesor și un diavol. Billy se holbă la ea.

Tatuajul se mișcă. Ochii săi cu pleoape grele îi întâlniră pe ai lui. Billy se uită la el și, la rândul său, Tatuajul îi întoarse privirea.

12.

Billy țipă șocat și încercă să se tragă înapoi. Goss îl ținu locului.

Gărzile îl sileau pe bărbatul cu frizură punk să stea nemișcat. Ochii de cerneală ai Tatuajului alunecară dintr-o parte într-alta, ca o animație, ca și cum ar fi fost proiectat un desen animat peste el. Contururile sale negre și groase se deplasară și porțiuni de piele verde-închis, albastru-verzui sau arămii își schimbară pozițiile când Tatuajul își strânse buzele, îl privi pe Billy și ridică din sprâncene în direcția lui. Deschise gura, lăsând să se ivească o gaură de

cerneală întunecată, un gâtlej desenat. Vorbi cu acea voce profundă, cu accent londonez.

— Unde-i krakenul, Harrow? Care-i interesul tău? Ce vrea gașca lui Baron de la tine?

Omul-radio scotea pârâituri șoptite.

— Ce ești…?

— Hai să-ți explic care-i problema noastră, zise Tatuajul, în timp ce omul pe spatele căruia se afla se zbătu în strânsoarea gărzilor. Problema mea e că nu te cunoaște nimeni, Billy Harrow. Ai apărut de nicăieri. Nimeni nu știe ce urmărești. Și-n mod normal n-aș da un rahat de maimuță pe tine dacă n-ar fi krakenul ăla, omule! Krakenul ăla-i un lucru *de preț,* prietene. Și-a dispărut. Și asta-nseamnă necazuri. Un lucru ca ăsta, cu un înger veghind asupra lui. Chiar dacă nu foarte bine, nu? Asta-i… că nu pricep ce-ai făcut sau cum. Deci ce-ar fi să mă pui la curent?

Billy încercă să găsească ceva, orice, care să-i facă pe imposibilii săi răpitori să-i dea drumul. Le-ar fi spus orice. Numai că nici măcar o singură vorbă de-a Tatuajului n-avea vreun sens.

Umbrele se mișcară.

— Te-ai lipit de gașca lui Baron, zise Tatuajul. Ai gusturi cam de căcat, dar eu pot să te salvez de tine însuți. Acum, că lucrăm împreună, nu putem avea secrete unul față de celălalt. Așa că pune-mă la curent, spuse Tatuajul privindu-l fix. Care-i povestea?

„Bărbați care se despăturesc și oameni care sunt generatoare și cerneala controlând un ins.”

— Uită-te la el! zise Tatuajul. Ticălosu’ ăsta mititel, mai să crezi că-i nevinovat ca Iisus! Zici că nu era nimic la el acasă?

— N-am gustat nici pe dracu’, zise Goss după care horcăi și înghiți.

— Cine-a luat krakenul, Billy? întrebă Tatuajul.

Billy încercă să spună ceva. Urmă o îndelungă tăcere.

— Uite, spuse Goss. Știe el oareșce.

— Nu, spuse lent Tatuajul. Nu. Te-nșeli. Nu știe. Cred c-o să vrem să-l prelucrăm.

Bărbatul se cutremură, gemând, și unul dintre paznici îl lovi din nou. Tatuajul se clătină odată cu trupul care-l purta.

— Știi ce ne trebuie, zise el. Du-l în atelier.

Omul-radio șoptea o prognoză meteo prost recepționată.

Goss îl târî pe Billy după el, forțându-i picioarele să se miște într-un fel nou, ca un dans dintr-un desen animat. Micul Subby îi urmă.

— Dă-mi drumu', gâfâi Billy pe neașteptate.

Goss îi zâmbi ca un bunic.

— Atenție, toată lumea, zise Goss. Îmi place când sunteți foarte, foarte tăcuți. Dincolo de ușa asta, chiar peste drum, putem să deschidem capota, să ne uităm înăuntru, să vedem ce-o face pe bătrânica asta să se înece-n așa hal.

Îl bătu pe Billy pe burtă.

— Suntem toți în branșa reciclărilor: toți trebuie să ne aducem contribuția, nu-i așa, pentru încălzirea globală și pentru urșii polari și așa mai departe. O să-i dăm o nouă utilizare, ca frigider.

— Stai, șopti Billy.

Asta era tot ce putea face, să șoptească.

— Ascultă, pot să…

— Ce să poți, păpușă? zise Goss. Nu m-aș mai suporta pe mine însumi dacă te-aș lăsa să stai în calea progresului. Inovații trăsnet ne așteaptă după colț și trebuie să fim pregătiți. Niciodată nu ne-a mai mers atât de bine.

Goss deschise ușa care dădea spre frigul de-afară și spre o dâră de lumină stradală. Subby ieși. Goss îl expedie pe Billy pe urmele lui, în patru labe. Goss veni după el. Billy își ridică mâinile. Simți un curent de aer. Se auzi un zgomot de sticlă spartă.

Billy se îndepărtă târâș. Goss nu-l urmă. Subby nu se mișcă. Aerul era neclintit. Billy nu înțelegea ce se petrece. Pentru o secundă sau două, nu se mișcă nimeni în afară de el și nu auzi nimic cu excepția bătăilor propriei inimi. Apoi un curent de aer trecu din nou pe lângă el și numai atunci, mult prea târziu, sticla ferestrei sparte căzu pe caldarâm, iar Goss se mișcă, clătinând confuz din cap cu ochii ațintiți

spre locul unde Billy nu se mai afla.

Ceva îl lovi pe Subby. „Uff”, făcu el, înainte să fie proiectat la câțiva metri distanță. O siluetă umană se desprinse din beznă, ținând o țeavă pe post de ciomag. Goss țipă. Atacatorul îl lovi cu bara de metal. Acesta zăngăni, ca și cum Goss ar fi fost, la rândul său, din metal. Goss nici măcar nu se clătină. Alergă spre locul unde Subby zăcea cu fața în sus, clipind.

Bărbatul cu țeava îl înhăță pe Billy. Era înalt, masiv, dar iute în mișcări, cu părul tuns scurt, îmbrăcat în haine negre și dezordonate. Lumina slabă a unui felinar stradal cădea deasupra lui.

— Dane? bolborosi Billy. Dane!

Alergară pe non-strada mică și murdară, pe lângă șinele înălțate, depărtându-se de arcada îngrozitoare. Îi depăși un tren, proiectându-și tunător lumini pe cer. Undeva în urma lor, Goss îngenunche lângă Subby.

— Haide! zise Dane.

De-a lungul zidurilor de cărămidă, alerga în pas cu ei ceva ce Billy nu reuși să deslușească.

— Avem vreo două minute până se adună ăia doi de pe jos. Avem un minut până când șeful lor o să se prindă ce s-a întâmplat. Sângerezi și Goss poate să simtă asta.

Mai trecu un tren. De la câteva străzi distanță se auzea zgomotul traficului. Dane îl zori pe Billy.

— N-am cum să-i înving, spuse Dane. L-am pus la pământ pe ăla mic numai pentru că nu se așteptau. Plus c-a mai fost…

Dane îl conduse pe Billy pe o traiectorie complicată, până când ieșiră din labirintul de cărămidă. Erau lângă un parc, singurii oameni de pe toată strada. La umbra unui pâlc de copaci, Dane descuie o mașină și-l împinse pe Billy înăuntru.

Billy își dădu seama că era plin de sânge pe față de parcă ar fi avut o barbă. Avea și cămașa pătată. La un moment dat, pe parcursul brutalităților îndurate în cursul acelei nopți, își spărsese buza. Sângera.

— Căcat, murmură el. Căcat, scuze, eu…

— Probabil de la unul dintre descreierați, zise Dane. Pune-ți centura.

Ceva murdar alunecă de pe zid, traversă strada pustie, ieși dintr-o rigolă și se strecură în mașină. Veverița, ghemuindu-se sub un scaun. Billy rămase cu gura căscată.

— Gura! zise Dane și demară, conducând cu viteză. Fără micuțul Nutkin[45] aici de față nici nu te-aș fi găsit. A reușit să se strecoare în mașina lui Goss.

Întoarseră mașina și ajunseră într-un loc mai luminat, o stradă plină de cumpărători și consumatori, cafenele cu program prelungit și localuri cu jocuri electronice. Billy simți că-i dau lacrimile la vederea altor oameni. Se simțea ca și cum ar fi spart o barieră, de parcă ar fi pătruns, în cele din urmă, în adevărata noapte. Dane îi întinse un șervețel.

— Șterge-te la gură.

— Leon…

— Șterge sângele ăla. Nu vrem să ne oprească cineva.

— Trebuie să oprim, să mergem la poliție…

„Serios?” se întrebă Billy chiar în timp ce spunea asta. „Nu te mai afli în lumea aia.”

— Nu, zise Dane, ca și cum ar fi auzit acest monolog. Nu trebuie.

„Știi asta, nu?”

— O să mergem mai departe. Șterge-te la gură. O să te scot de-aici.

Billy privea o zonă a Londrei pe care n-o recunoștea mai mult decât ar fi recunoscut orașul Tripoli.

13.

— Asta-i fabulos, nu? E perfect, fir-ar să fie!

Baron tropăia prin apartamentul lui Billy. Clătina din cap privind pereții, încrucișându-și brațele și lăsându-le înapoi în jos, pe lângă corp.

---

[45] Personaj din *Povestea veveriței Nutkin,* carte pentru copii scrisă și ilustrată de scriitoarea Beatrix Potter (1866-1943).

— Exact așa cum trebuia să meargă. Extraordinar!

Trecu furios pe lângă echipa care împrăștia praf pentru colectarea amprentelor. Deși stătea cu spatele la aceștia, examinând intrarea apartamentului lui Billy, Collingswood prindea din când în când câte o răbufnire de resentiment din direcția lor.

Nu putea să le audă gândurile. Din câte știa, nimeni nu putea așa ceva: se revărsau din fiecare minte în prea multe pârâiașe convergente și contracurenți, iar cuvintele care constituiau aceste pârâiașe erau contradictorii și înșelătoare. Dar polițiștii transmiteau o iritare foarte puternică și, chiar știind că traducerea putea fi greșită, și ea – ca mulți dintre cei dăruiți cu soiul ăsta de har într-o oarecare măsură – o transpunea, automat, în cuvinte.

cine se crede pulifriciu' ăsta

labagiii ar trebui să se care și să lase polițiștii adevărați să-și facă treaba

de ce o lăsăm pe curviștina aia să fumeze

Se întoarse și i se adresă celui care gândise ultimul enunț.

— Pentru că vi s-a spus să ne lăsați să facem fix ce vrem, nu-i așa? zise ea, observând cum individului îi fuge sângele din obraz.

Păși peste cărți căzute pe jos, pe urmele lui Baron. Luă corespondența de pe masă.

— Ei? întrebă Baron. Vreo idee?

Collingswood îl neascultă, concentrându-se pe urmele de Billyesență. Atinse cu un deget cadrul ușii, descifrând urme ale atenției lui Billy ca pe niște mesaje citite cu ochii mijiți, printr-un ecran crăpat.

ce-a făcut fata aia

nu pot să intru

arată bine nu m-ar deranja

— De ce naiba te hlizești? zise Baron. Ai ceva?

— Nimic, șefu', spuse ea. Știi ce? N-am. M-ai prins. Chestia asta era încă armată când am venit, știi? De aia a trebuit să-ți dau eu însămi drumul înăuntru. Nu se poate intra decât cu invitație și ai văzut cum e băiețelu' Billy –

prea laș ca să lase înăuntru vreun necunoscut după tot ce i-am spus noi.

— Atunci ce s-a întâmplat? Nu cred c-a ieșit la o nenorocită de plimbare, nu-i așa?

— Noo, zise ea ridicând din umeri în direcția urmelor încăierării. L-a luat cineva.

— Cineva care nu putea intra.

Ea dădu din cap aprobator.

— Cineva care n-a intrat, zise ea.

Vardy se ivi din dormitor, unde examinase lucrurile lui Billy. Li se alătură în bucătărie.

— Asta nu-i tot, spuse Collingswood descriind forme cu mâinile prin aer. În noaptea asta s-a întâmplat ceva important. La fel de important ca atunci când a fost furat krakenul. Nu știu ce, dar pe-afară umblă ceva.

Baron dădu lent din cap.

— Profesore, zise Baron. Ne poți împărtăși gândurile domniei tale? Vrei poate să-ți *revizuiești* părerea cu privire la improbabilitatea unui atac din partea teuthiștilor tăi?

— Nu, zise Vardy scurt încrucișându-și brațele. Nu vreau. Poate vrei tu să-ți revizuiești tonul? Nu pot să-ți spun ce se petrece aici sau cine a făcut ce și cui, dar așa cum pui tu problema, nu. Asta nu mi se pare a ține de teuthism.

Închise ochii. Colegii săi îl priviră cum canaliza cine știe ce energii ca să facă cine știe ce.

— Nu, zise el, nu simt c-ar fi opera lor.

— Bine, zise Baron oftând. Suntem în găleată, doamnelor și domnilor. Martorul nostru de bază și potențialul nostru coleg e absent nemotivat. Știm că sistemul de siguranță era activat și funcțional. Făcea ce era proiectat să facă. Dar mai știm și că a fost, concomitent, declanșat și nedeclanșat. Am priceput bine?

— Oarecum, zise Collingswood. S-a declanșat de-a-ndoaselea. M-a trezit din somn. La început n-am reușit să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

— Includea și ferestrele? zise Vardy.

Ea îl privi fix.

— Bine, bine, spuse el, trebuia să întreb.

— Nu, nu trebuia, zise ea. Ți-am spus deja. Nu putea intra nimeni.

— Nimeni?

— Ce urmărești mai exact? N-am zis că nu există altcineva mai puternic decât mine, știi bine că există. Dacă ar fi intrat cineva, alarma s-ar fi declanșat și aș fi știut. Nimeni n-a forțat intrarea…

Se opri brusc. Examină corespondența, rând pe rând. Se uită la cutia de carton.

— Nimeni n-a forțat intrarea, spuse ea. Dar cineva i-a trimis ceva. Nu are ștampila poștei, deci a fost o livrare directă.

Cântări cutia în mână. O adulmecă.

Vardy își lăsă brațele pe lângă corp. Collingswood își trecu degetele pe deasupra hârtiei, șopti, rulă mici programe și subprograme.

— Ce e? întrebă Baron.

— Bun, spuse ea în cele din urmă.

Din camera de alături se auzeau și erau ignorate protestele celorlalți.

— Toate lucrurile își amintesc cum au fost, da? Așa că asta…

Scutură cutia.

— Asta își aduce aminte că a fost mai grea. Era un pachet plin și acum e gol, da? Își aduce aminte că a fost mai greu, dar nu ăsta e lucrul cel mai ciudat.

Își mișcă din nou degetele, lingușind cutia. Dintre toate abilitățile necesare în munca ei, cel mai puțin se pricepea să fie politicoasă cu lucrurile neînsuflețite.

— Problema-i că-și amintește că nu era suficient de greu. Șefu’, îi zise ea lui Baron. Ce știi despre…

Își desfăcu și-și strânse pumnii.

— Cum poți să faci un rahat mare să încapă în ceva mic?

14.

— Ce s-a întâmplat cu Leon? întrebă Billy.

Dane îi aruncă o privire și clătină din cap.
— Nu eram acolo, da? Nu știu. Goss a fost?
— Tipul ăla, Goss, și băiatul. A fost ca și cum…
— N-am fost acolo. Dar trebuie să accepți realitatea.
Dane îi aruncă încă o privire.
— Ai văzut ce-ai văzut. Îmi pare rău.
„Dar ce-am văzut?” se întrebă Billy.
— Zi-mi ce-a spus, zise Dane.
— Ce?
— Tatuajul. Zi-mi ce-a spus.
— Ce-a fost ăla? întrebă Billy. Nu! Tu ești ăla care poate să-mi spună *mie* niște chestii. Și, de fapt, de unde-ai apărut?
Coteau pe străzi pe care nu le știa.
— Nu acum, zise Dane. N-avem timp.
— Sună la poliție…
De sub scaunul lui Billy veverița scoase un sunet din gâtlej.
— Rahat! spuse Dane. N-avem timp de astea. Ești deștept, știi ce se petrece.
Pocni din degete. Sunetul produs fu însoțit de o izbucnire vagă de lumină.
— Chiar n-avem timp.
Frână, înjurând. Luminile roșii din fața lor dispărură.
— Deci hai, te rog, să terminăm cu tâmpeniile-astea. Nu poți să te-ntorci acasă. Știi și tu. Acolo au pus gheara pe tine. Nu poți să-i chemi nici pe oamenii lui Baron. Crezi c-o s-ajute la ceva? C-o să vină polițistu’ cel bun să te scoată din căcat?
— Stai așa…
— Apartamentul ăla nu mai e casa ta.
Vorbea în propoziții scurte, ca niște lovituri de cuțit.
— Nu mai sunt hainele tale, nu mai sunt cărțile tale, nu mai e computerul tău, pricepi? Ai văzut ce-ai văzut. Știi c-ai văzut ce-ai văzut.
Dane pocni din degete sub nasul lui Billy și lumina se ivi din nou. Luă o curbă strânsă.
— Ne-am lămurit?

Da, nu, da, se lămuriseră.

— De ce-ai venit? îl întrebă Billy. Baron și Vardy ziceau… Am crezut că erai pe urmele mele.

— Îmi pare rău de prietenul tău. Am trecut și eu prin asta. Știi ce ești?

— Nu-s nimic.

— Știi ce-ai făcut? Te-am simțit. Dacă n-ai fi făcut-o, n-aș fi ajuns la tine la timp și te-ar fi dus în atelier. Ceva *a ieșit.*

Billy își aminti ceva contractându-se în el, sticla spărgându-se, o clipă în care lumea încetinise.

— Goss probabil că umblă cu limba scoasă după noi de-acuma. Dar de omul de pe spate trebuie să-ți faci tu griji.

— Tatuajul ăla *vorbea!*

— Nu-ncepe cu astea! Miracolele sunt ceva din ce în ce mai banal, frate. Noi știam c-așa o să se-ntâmple.

Își atinse pieptul în zona inimii, cu vocea sugrumată de emoție.

— Sunt sfârșiturile lumii!

— Sfârșitul lumii?

— Sfârșiturile.

Clădirile păreau să se autogenereze înaintea mașinii, din unghiuri și umbre, dizolvându-se după ce treceau de ele. În mod sigur, în noaptea aceea ceva ieșise la suprafață.

— E un război, zise Dane. Aici trăiesc zeii, Billy. Și au pornit la război.

— Ce? Eu nu-s de partea nimănui…

— O, ba ești, spuse Dane. Tu *însuți* ești o tabără.

Billy se înfioră.

— Tatuajul ăla e un zeu?

— Ei, căcat! Nici vorbă. E un criminal. Un împuțit de bandit, asta e. Crede că tu complotezi împotriva lui. Crede c-ai furat krakenul. Poate c-ai lucrat cu Grisamentum cândva.

Numele avea o muzicalitate proprie, ca un fragment de scriptură.

— Ăștia doi nu s-au înțeles niciodată.

— Unde-i calamarul?

— Asta-i întrebarea, nu?

Dane răsuci brusc volanul.

— Să nu-mi spui că n-ai simțit ce se petrece. N-ai observat niciun fel de semne? *Ei* ies din întuneric. E timpul zeilor. Se înalță din adâncuri.

— Ce?

— În lichid, prin plexiglas sau sticlă. O ai în *sânge,* Billy. Se ridică din rai la suprafață. Forțați de venirea vremii lor. În Australia, aici, în Noua Zeelandă.

Locurile unde ieșiseră la suprafață *Architeuthis* și *Mesonychoteuthis.*

Se aflau în fața unei săli de adunări publice, cu un panou pe care scria BISERICA SOUTH LONDON. Strada duhnea a vulpe. Dane ținu ușa deschisă. Veverița sări afară din mașină și, din două-trei mișcări sinuoase, dispăru.

— Ar fi mai bine să începi să spui ceva ce are sens, Dane, zise Billy, sau o să… o să…

— Billy, te rog! Doar ți-am salvat viața. Lasă-mă să te ajut!

Billy se înfioră. Dane îl conduse înăuntru, printre rânduri dezordonate de scaune de plastic așezate cu fața la un pupitru, spre o cameră din spate. Ferestrele erau acoperite cu un colaj de hârtie creponată în culori variate, alcătuind niște false vitralii. Erau fluturași care anunțau întâlniri pe tema mama-și-copilul și vânzări de vechituri. Un depozit plin cu piese de motor și ziare mucegăite, o bicicletă îndoită, rămășițe acumulate cu trecerea anilor.

— Congregația o să ne ascundă, spuse Dane. Nimeni nu vrea să-i supere. Noi le scărpinăm spatele, cum ar veni.

Ridică o trapă. De dedesubt se întrezărea lumină.

— Acolo jos? zise Billy.

Scări din ciment duceau către un culoar luminat de neon și spre o poartă glisantă ca a unui ascensor industrial. Dincolo de grilaj, un bărbat mai în vârstă și un băiat ras în cap, ambii în salopete, ridicară puștile la vederea lor. Sunetele nopții londoneze dispărură.

— Cine-i…? întrebă unul dintre paznici. Cine ești?

— Știi cine sunt eu? zise Dane. Da, normal că știi. Du-te și anunță-l pe Sfinția Sa că sunt aici și dă-ne drumul să intrăm.

Brusc, dar cu o blândețe pe care Billy o simți, Dane îl împinse înăuntru.

Pereții de dincolo de poartă nu erau deloc banali. Billy rămase cu gura căscată. Deși tot din ciment și lipsite de ferestre, zidurile aveau modele complicate. Pătat de mizeria londoneză pe care nimic n-o putea curăța, un nautilus se contopea cu o caracatiță, care se contopea la rândul ei cu o sepie cu manta plată, ale cărei volănașe aduceau cu un tiv de fustă. Aceasta își încâlcea membrele cu ale unui argonaut care se clătina sub povara cochiliei sale proeminente semănând cu o coajă de ou. Și, pretutindeni, calamari. Modelați când pereții încă nu se uscaseră.

Ce mai coridor, acest pasaj de cancelarie oficială. O bordură tentaculară de calamari-vampir[46] desenați în stilul răufăcătorilor Disney, reproduceri de proastă calitate ale calamarului Humboldt[47], un calamar-bici asemănător unui diapazon[48]. Trupurile le fuseseră reproduse la același ordin de mărime, apartenența la specii diferite estompându-se în fața calamarității comune, a caracteristicilor teuthice. În fața – cuvântul se născu în mintea lui Billy și nu se mai dădu dus de-acolo – calamarismului lor. *Architeuthis,* gravat în materialul părăginit al clădirii.

Camera subterană în care îl conduse Dane pe Billy era micuță ca o cabină de vapor. Înăuntru se aflau un pat mic și o toaletă metalică. Pe o masă erau o farfurie cu curry și o cană cu o băutură fierbinte. Numai simțind mirosul, lui Billy îi veni să plângă.

— Ești în stare de șoc, spuse Dane, ești flămând și epuizat. Nu înțelegi ce se întâmplă. Mănâncă și după aia o să stăm de vorbă.

---

[46] *Vampyroteuthis infernalis,* specie de cefalopod de dimensiuni mici, care trăiește în ape tropicale adânci.

[47] *Dosidicus gigas,* cunoscut și ca diavolul roșu sau calamarul zburător, specie de calamar de talie mare, care trăiește în apele curentului Humboldt din Oceanul Pacific.

[48] *Mastigoteuthidae,* familie de calamari de apă adâncă, de talie mică. Cele două brațe de atac sunt mult mai lungi, conferindu-i un aspect de diapazon.

Dane luă o înghițitură, probabil ca să-i demonstreze că mâncarea nu era otrăvită, își zise Billy. Mâncă. Băutura era o ciocolată mult prea dulce.

— Unde suntem?

— O să-ți explice Teuthexul.

„Ce e un Teuthex?” Billy avea senzația că plutește. I se accentuase oboseala. I se întunecase vederea. Gândurile îi apăreau și-i dispăreau ca o emisie radio. Era, realiză el, mai mult decât o simplă oboseală.

— Ah, zise el simțindu-se brusc alarmat.

— Nu-ți face griji, zise Dane.

— Tu… Ce-ai…

Billy clătină cana, holbându-se la ea.

Lăsă brusc pe masă băutura care conținea un drog, înainte s-o scape, de parcă asta ar fi avut importanță. Întunericul se apropia de el ca un nor de cerneală. „Ce mi-ai făcut?”

— Nu-ți face griji, spuse Dane. Ai nevoie de asta.

Și mai zise ceva, dar vocea sa era deja prea îndepărtată. „Ticăloșilor”, încercă să spună Billy. O parte din el îi spuse unei alte părți că Dane nu l-ar fi salvat numai ca să-l omoare, dar, în mare, era prea obosit ca să se mai teamă. Billy se afla într-un întuneric lipsit de sunete și, chiar înainte ca acesta să se închidă în jurul și deasupra lui, își ridică picioarele și se întinse pe pat, mândru că n-o făcuse altcineva peste el.

Scufundat tot mai adânc în abisul somnului. E o calomnie să spui că adâncimile sunt lipsite de lumină. Există izbucniri de fosfor care acompaniază mișcările animalelor. Sunt sclipiri somatice, și în fosa abisală a somnului acele lumini erau mici vise.

Un somn îndelungat și viziuni de-o clipă. Venerație, nu frică.

Ridicându-se la suprafață și deschizându-și pentru o clipă pleoapele reale, în locul celor din vis, Billy zări, în două-trei ocazii, oameni aplecați deasupra sa, privindu-l. De fiecare dată, însă, nu auzi decât apa murmurându-i la ureche, cu

excepția unui moment de somn profund când, cu vocea înăbușită de mile și mile de apă marină, o femeie întrebă: „Când o să se trezească?”

Era plancton nocturn, asta era el, un unic ochi minuscul privind o absență înțesată de prezențe. Billyplanctonul observă o simetrie momentană. O inflorescență de brațe întinse. Fâșii de aripioare înguste la capătul unei mantale. Carne roșie de consistența cauciucului. Asta știa deja.

Zări ceva de mici dimensiuni sau aflat la mare distanță. Urmă o succesiune de clipe de întuneric și lucrul reapăru, de data asta mai aproape. Muchii drepte, linii țepoase. O anomalie colțuroasă în acel abis curb.

Era specimenul. Era krakenul său, calamarul său gigant, imobil, încă plutind în acvariul lui, acvariul și conținutul lui mort și nemișcat în derivă spre adâncuri. Scufundându-se către locul unde nu mai există dedesubt. Fostul calamar întorcându-se acasă.

Apoi o ultimă viziune, care probabil voia să se anunțe ca atare, atât de lipsită de echivoc era finalitatea sa. Ceva, dedesubtul acvariului în coborâre, la care, aflată mult deasupra, deși deja la mare adâncime, se zgâia micuța Billysubstanță.

Sub acvariu era ceva complet și întunecat și mișcător, ceva nesfârșit care se ridica lent spre suprafață.

15.

Collingswood, în competența căreia intra genul ăsta de lucruri, petrecuse două ore discutând despre anumite aspecte ezoterice ale științei materiei cu o femeie care se referea la ea însăși ca la un „bun”. Femeia îi trimisese pe mail o listă de nume ale unor cercetători sau escroci. „Lucrurile astea se mai schimbă cu timpul”, o avertizase ea. „Nu pot să garantez pentru niciunul dintre ăștia în mod special.”

— I-am sunat pe primii doi, șefu’, zise Collingswood, dar a fost cam complicat prin telefon, dacă mă-nțelegi. Unii dintre

ei mi-au mai dat și alte nume. Nu cred că și-au dat seama ce căutam. Trebuie să discut cu ei față-n față. Sigur vrei să vii și tu? N-ai chestii de făcut?

Rareori putea să-i citească mintea lui Baron, ceea ce era de așteptat: numai cei neexperimentați sau inabili își trimiteau gândurile în toate direcțiile, într-o risipă prostească.

— Ba da, zise Baron. Dar de aia s-au inventat telefoanele mobile, nu? Asta e cea mai bună pistă pe care-o avem.

Porniră pe o rută în zig-zag prin Londra, Baron în civil, Collingswood în costumația ei care aducea a uniformă, sperând să-și ia informatorii prin surprindere și să le provoace utile accese de sinceritate. Pe listă nu erau prea multe nume – împachetarea și greutomanția erau specializarea specializărilor, un drum destinat numai tocilarilor. Baron și Collingswood pătrunseră în birouri, în colegii universitare, în camerele din dos ale unor magazine de lux. „E vreun loc discret unde putem discuta?” spunea Baron sau o lăsa pe Collingswood să deschidă ostilitățile cu întrebarea: „Știi cum se poate face dintr-un rahat mare unul mic?”

Pe lista lor figura numele unui profesor de științe exacte.

— Haide, șefu’, să le facem elevilor o surpriză plăcută, ce zici? spuse Collingswood și dădu buzna, printre elevii care-i priveau cu gura căscată de după becurile Bunsen.

— George Carr? întrebă Collingswood. Știi cum se poate face dintr-un rahat mare unul mic?

— Ți-a plăcut să-mi faci asta? întrebă Carr în timp ce se plimbau pe terenul de joacă. Ce, ai avut vreun profesor de științe care ți-a zis că n-o să realizezi nimic în viață?

— Noo, zise ea. Toți știau că o să am tone de realizări.

— Ce mama dracului vrea de la mine o unitate de poliție responsabilă de culte?

— Urmărim câteva piste, domnule, zise Baron.

— Ți-ai scos vreodată talentul pe piață? întrebă Collingswood. Micșorări contra cost?

— Nu. Nu-s suficient de bun și nici suficient de interesat.

Am scos maximul necesar din talentul meu.

— Cum ar fi?

— Vino cu mine-ntr-o excursie, spuse el. Haine pentru trei săptămâni într-o geantă de mână.

— Pot să-mi aduc și câinele? întrebă Baron.

— Ce? Nici vorbă. Să condensez ceva atât de complex iese din sfera talentelor mele. Aș putea probabil să-l bag în bagaj, dar la capătul drumului Fido n-o să fie în stare să facă aport.

— Dar e posibil.

— Sigur. Sunt câțiva oameni care-ar putea face așa ceva, zise el mângâindu-și bărbia nerasă. V-a dat cineva numele lui Anders?

Baron și Collingswood se priviră.

— Anders? zise Baron.

— Anders Hooper. Are un magazin în Chelsea. Un locșor numai pentru specialiști. E foarte bun.

— Și-atunci de ce n-am auzit de el? întrebă Baron, fluturând lista.

— Pentru că e de-abia la început. Abia de un an se ocupă de asta în mod profesionist. Ei, el, unul, chiar e suficient de bun și de ahtiat ca s-o facă pe bani.

— Atunci tu cum de-ai auzit de el? zise Collingswood.

Carr zâmbi.

— Eu l-am învățat cum s-o facă. Zi-i că domnul Miyagi[49] al lui îi transmite salutări.

Magazinul lui Hooper era situat pe o terasă alături de un magazin de delicatese, o librărie de ghiduri turistice și o florărie. Se numea *Japonezării.* Din vitrină priveau personaje cu entuziasmul specific manga, alături de truse de construit roboți și nunchuck-uri ieftine. Înăuntru, o treime din rafturile înguste erau ocupate de cărți de filosofie, matematică și origami. Teancuri de cărți despre diverse tehnici de împăturire a hârtiei. Exemple incredibile – dinozauri, pești, suprafețe Klein, încâlceli geometrice,

---

[49] Maestru de karate din seria de filme *Karate Kid,* interpretat de actorul Pat Morita (1932-2005).

fiecare confecționat dintr-o singură coală de hârtie netăiată.

— Bine, zise Collingswood, zâmbind apreciativ. Bine, asta-i chiar tare.

Din spatele magazinului apăru un tânăr.

— Neața, zise el.

Anders Hooper era înalt, metis și purta un tricou cu Gundam[50].

— Pot să văăă…

Ezită la vederea uniformei lui Collingswood.

— … ajut cu ceva?

— S-ar putea, zise ea. Vinzi destul cât să-ți permiți chiria pentru locul ăsta?

— Cine sunteți?

— Răspundeți la întrebare, domnule Hooper, zise Baron.

— Da, sigur… Oamenii sunt foarte interesați de animeuri și chestiile conexe. Suntem unul dintre cei mai buni furnizori…

— Toate căcaturile astea poți să le iei și de pe internet, zise Collingswood. Oamenii chiar vin aici?

— Desigur. Este…

— Da' cu origamiu' ăsta care mă-sa-i treaba? zise ea.

Anders clipi.

— Ce-i cu el? Presupune o specializare mai mare, desigur…

Își ținea gândurile în ceață, dar Collingswood recepționă dinspre el un „ce știu ăștia?" atât de brusc de parcă ar fi fost anunțat de un claxon.

— Și tu ești omul potrivit, da? Rahat, suntem în futu-i Chelsea. Cum plătești? Am vorbit cu domnul Carr. Apropo, îți transmite salutări! Ne-a spus că faci împăturiri la comandă. Comenzi speciale. E corect, Anders?

El se rezemă de tejghea. Își plimbă privirea de la Baron la Collingswood. Se uită într-o parte și-ntr-alta, de parcă ar fi putut să-i asculte cineva.

— Ce vreți să știți? zise el. N-am făcut nimic ilegal!

— Nimeni n-a zis c-ai fi făcut, spuse Collingswood. Cineva

---

[50] Serie populară de anime-uri cu roboți.

totuși a făcut ceva ilegal, futu-i mă-sa! De ce te-ai apucat de toate astea?

— Pentru minimizare, zise Anders. Nu e vorba numai să aplici presiune sau să forțezi lucrurile. E vorba de topografie, cum ar fi. Dacă ești cineva cum e Carr – și nu vreau să dau dovadă de lipsă de respect, că doar el m-a adus pe calea asta – dar, știți, ești cam…

Frământă un aluat invizibil:

— Îndeși lucruri. Umpli valiza.

— Cam asta ne-a zis și el, mai mult sau mai puțin, spuse Baron.

— Dacă asta vrei să faci, atunci, na, e bine și-așa. Dar…

Făcu un gest încercând să descrie ceva cu mâinile.

— Când folosești planurgia, încerci de fapt să muți lucrurile în alte spații, știți? Lucruri concrete, cu muchii și suprafețe și așa mai departe. La fel și în origami, ai de gestionat toată suprafața aia. N-ai voie să tai, știți? Toată ideea e să poți s-o și desfaci la loc. V-ați prins?

— Și n-ai nicio problemă cu faptul că totul este, ăăă, solid? întrebă Collingswood.

— Nu atât cât te-ai aștepta. Domeniul origami-ului a fost revoluționat în ultimii ani… Ce-i?

Collingswood se cocoșase de râs. Baron i se alătură. După câteva secunde Anders binevoi și el să chicotească.

— Ăăă, îmi pare rău, zise el, dar chiar a fost o revoluție. Computerele au fost de ajutor. Suntem în epoca – bun, o să vă placă și asta – origami-ului extrem. Totul are de-a face cu matematica.

O privi pe Collingswood.

— De ce tradiție ții?

— Tradițiile-s pentru fătălăi, zise ea.

El râse.

— Dacă zici tu. Când începi să introduci și niște matematică paranormală și iei în calcul numerele vizionare și alte chestii de-astea – pricepeți ceva din ce zic?

— Dă-i înainte.

— Scuze. Ideea e că sunt moduri în care…

Se întinse către casa de marcat și prinse micul ecran

digital între degetul mare și cel arătător. Îl împături.

Collingswood îl urmări cum dispare. Anders îl împături din nou și din nou, strecurându-l în spatele tastelor. Continuă să facă pliuri cu delicatețe. Obiectul masiv se nărui în el însuși urmând liniile de împăturire, diversele fațete ale planurilor sale nefracturate alunecând una în dosul alteia ca văzute simultan din mai multe direcții. Anders continuă să împăturească și, într-un minut și jumătate, pe tejghea, conectat în continuare prin cablul de curent electric (care acum se strecura în măruntaiele obiectului printr-o cută imposibilă) era un cocor japonez mare cât palma. Fața vizibilă a uneia dintre aripile păsării era un colț al ecranului, iar cealaltă – partea din față a sertarului de bani. Gâtul era un șir de butoane aplatizate.

— Dacă tragi de asta poți s-o faci să dea din aripi, zise Anders.

— Mișto, spuse Collingswood. Și nu s-a stricat?

— Păi tocmai asta-i ideea.

Anders manevră muchiile obiectului, despachetându-l înapoi la forma lui originară. Apăsă câteva butoane și sertarul se deschise cu un clinchet.

— Drăguț, zise Baron. Deci mai faci un ban împachetând casele de marcat ca s-arate ca niște păsări.

— O, da, replică Anders inexpresiv. E foarte profitabil.

— Dar nu ar cântări tot atât de mult?

— Sunt anumite moduri de a împături, într-un fel de spațiu uitabil ca să zic așa, încât universul poate să nu observe greutatea reală până nu deschizi pachetul.

— Cât ai cere, zise Baron, ca să împăturești, de exemplu, o persoană? Într-un pachet? Pe care să-l pui la poștă?

— Ah. Păi. O persoană are o mulțime de suprafețe și trebuie să ții cont de fiecare dintre ele. Asta înseamnă o mulțime de pliuri. Despre asta-i vorba? De tipul care voia să-i facă o surpriză unui prieten?

Collingswood și Baron se holbară la el.

— Despre ce tip ar fi vorba? întrebă Baron.

— Căcat! S-a-ntâmplat ceva? Tipu’ voia să-i facă o glumă unui amic. M-a pus să-i fac pe el și pe fiu-său cam de

dimensiunile unei cărți. Mi-a și plătit ceva-n plus ca să livrez chiar eu pachetul. Zicea că nu are încredere în poștă. Zicea e un fel de-a spune – mi-a luat decenii întregi să pricep ce voia, fiindcă vorbea foarte ciudat. Ditamai bătaia de cap să ajung acolo, dar a meritat ost…

— S-ajungi unde? întrebă Baron.

Anders recită adresa lui Billy.

— Ce s-a întâmplat? zise Anders.

— Zi-ne *tot ce poți* despre individul ăsta, ceru Baron.

Își scoase carnețelul. Collingswood își întinse brațele, încercând să simtă urme rămase în încăpere.

— Și cum adică, zise Baron, „și fiu-său”?

— Tipul, spuse Anders. Care m-a pus să-l împăturesc. Venise și cu copilul. Cu băiețelul lui.

În fața privirilor lui Baron și Collingswood, clipi nedumerit.

— Descrie-i, șopti Baron.

— Tipu’ avea vreo cincizeci de ani. Păr lung. Cam puțea, ca să fiu cinstit. A fum. M-am cam mirat că și-a permis să plătească – n-a fost ieftin. Fiu-su parcă nu era… chiar complet pe lumea asta, zise Anders și-și ciocăni tâmpla. N-a scos o vorbă… Ce? Ce-i? Iisuse, ce s-a întâmplat?

Baron făcu un pas înapoi și mâinile-i căzură pe lângă corp, cu carnețelul bălăngănindu-se uitat. Collingswood încremenise, cu gura căscată și ochii mari. Erau din ce în ce mai albi la față.

— O, futu-i! șopti Collingswood.

— Doamne Dumnezeule, și asta n-a… nu ți-a declanșat niciun semnal de alarmă? întrebă Baron. Nici măcar pentr-o fututā de secundă nu te-ai întrebat cu cine ai de-a face?

— Habar n-am despre ce dracu’ vorbești!

— Nu știe, zise Collingswood răgușită. Pulifriciu’ ăsta începător habar n-are. De-aia au venit la el. Fiindcă-i nou. De-aia a primit el comanda asta, pentru că-i prospătură. Știau că n-are nicio idee cu cine dracu’ avea de-a face.

— *Cu cine* am avut de-a face? întrebă Anders cu vocea pițigăiată. Ce-am făcut?

— Ei sunt, zise Collingswood. Ei sunt, nu-i așa, șefu’?

— Sfinte Dumnezeule! Așa se pare. O, Doamne, așa se

pare.

Se înfiorară amândoi, într-o încăpere devenită dintr-odată rece.

Collingswood șopti:

— Sunt Goss și Subby.

16.

Billy se trezi. Îi dispăruseră cu totul din minte ceața, apa întunecată.

Se ridică în capul oaselor. Îl durea tot corpul, dar nu era obosit. Purta aceleași haine în care adormise, dar între timp îi fuseseră scoase și curățate. Închise ochii și revăzu creaturile oceanice din somnul său indus de droguri.

Lângă ușă stătea un tip în trening. Văzându-l, Billy se târî înapoi pe pat, adoptând o postură pe jumătate crispată, pe jumătate războinică.

— Te așteaptă, zise omul.

Deschise ușa. Billy își coborî mâinile cu încetineală. Își dădu seama că de mult nu se mai simțise atât de bine.

— M-ați drogat, zise el.

— Nu știu nimic despre asta, zise bărbatul, nervos. Dar toată lumea te așteaptă.

Billy îl urmă, trecând pe lângă decapode și caracatițe reproduse la dimensiuni industriale și iluminate de neoane. Visul încă mai persista, ca apa în urechi. Rămase în urmă până când bărbatul coti, apoi se îndepărtă, alergând cât putea de silențios, accelerând sub ecoul pașilor. Își ținea respirația. La intersecția a două culoare se opri, cu spatele lipit de perete, și privi în jur.

Diverse subspecii modelate în ciment. Poate-și putea găsi drumul amintindu-și dispunerea cefalopodelor. N-avea idee încotro s-o apuce. Auzi pașii escortei sale abia cu câteva secunde înainte ca omul să reapară. Bărbatul gesticulă stingherit către el, făcându-i semn să-l urmeze.

— Toată lumea te așteaptă, zise el.

Billy îl urmă pe bărbat prin acea parohie excavată, până

într-o sală atât de mare și care apăru atât de brusc încât Billy icni. Fără nicio fereastră, săpată în întregime dedesubtul Londrei.

— Teuthexul va veni într-un minut, zise bărbatul și ieși.

Erau șiruri de strane, fiecare dintre ele având în dosul spătarului câte o deschizătură pentru cărțile de imnuri. În fața lor era un altar simplu, în stilul quakerilor. Deasupra acestuia era o versiune uriașă, frumos lucrată, a acelui simbol cu multe brațe, o mulțime de S-uri alungite din argint și lemn. Zidurile erau acoperite cu tablouri care păreau să țină loc de ferestre. Fiecare reprezenta un calamar gigantic.

Fotografii neclare făcute la mare adâncime. Păreau mai vechi decât ar fi fost cu putință. Gravuri provenite din bestiare antice. Picturi. Reproduceri în peniță și cerneală, pasteluri, geometrii optice sugestive cu ventuze fractale. Nu recunoscu niciuna. Billy crescuse cu poze ale krakenului și cu cărți despre monștrii lumii antice. Căută măcar o imagine cunoscută. Unde era imposibila caracatiță a lui de Montfort[51], trăgând la fund o corabie? Dar familiarele desene ale *poulpelor* lui Verne[52]?

O pastorală din secolul al XVIII-lea, cu un calamar gigantic – o reproducere imensă și artificială a unui tânăr *Architeuthis* zbenguindu-se în spuma mării, în apropierea unui țărm de unde îl priveau câțiva pescari. O reproducere semiabstractă, o întrețesere de zig-zaguri cafenii ca niște țevi, un ghem de muchii.

— Ăsta e un Braque, zise cineva din spatele lui. Ce-ai visat?

Billy se întoarse. Era și Dane acolo, cu brațele încrucișate. În fața lui stătea bărbatul care vorbise. Era preot. Avea vreo șaizeci de ani, părul alb, barba și mustața îngrijit tunse. Arăta *întocmai* ca un preot. Purta o robă lungă și neagră, cu un guler alb. Puțin cam uzată. Își ținea

[51] Pierre Denys de Montfort (1766-1820), naturalist francez convins de existența calamarilor uriași, deși nu a reușit niciodată s-o demonstreze și și-a ruinat astfel reputația științifică. Desenul la care se face referire a fost elaborat pe baza relatărilor unor marinari francezi care au pretins că fuseseră atacați de o asemenea creatură.

[52] Referire la atacul caracatițelor gigantice asupra submarinului Nautilus, în romanul *20.000 de leghe sub mări* de Jules Verne, și la ilustrațiile primei ediții a cărții.

mâinile la spate. Avea un lanț de care atârna simbolul calamarului. Se priviră tustrei în tăcerea absolută a camerei ce părea scufundată.

— M-ați otrăvit, zise Billy.

— Haide, haide, spuse preotul.

Billy se așeză într-o strană, fără să-l scape din ochi.

— M-ați otrăvit, repetă Billy.

— Dar ești aici, nu-i așa?

— De ce? întrebă Billy. De ce sunt aici? Ce se întâmplă? Îmi datorați… o explicație.

— Așa e. Și tu ne datorezi viața, zise preotul zâmbind dezarmant. Așa că suntem reciproc îndatorați. Uite, știu că vrei să înțelegi ce se petrece. Și noi vrem să explicăm. Crede-mă, trebuie să înțelegi.

Vorbea cu un accent voit neutru, în care se ghicea însă o umbră de Essex.

— O să-mi spuneți ce-nseamnă toate astea? întrebă Billy privind în jur, căutând ieșirile. Tot ce mi-a zis Dane ieri a fost că…

— Ieri a fost o zi proastă, spuse bărbatul. Sper că te simți mai bine. Cum ai visat? întrebă el frecându-și mâinile.

— Ce mi-ați dat?

— Cerneală, firește.

— Vrăjeală! Cerneala de calamar nu provoacă halucinații. Era LSD sau altceva…

— Era cerneală, zise bărbatul. Ce-ai văzut? De tine a depins dac-ai văzut ceva. Îmi pare rău că ai avut o scufundare cam brutală. Dar n-am avut de ales. Timpul nu-i de partea noastră.

— Dar de ce?

— Pentru că *trebuie să știi,* îi spuse bărbatul privindu-l fix. Trebuie să vezi. Trebuie să înțelegi ce se petrece. Noi nu ți-am provocat nicio viziune, Billy. Ce-ai văzut a venit dinlăuntrul tău. Tu poți să vezi mai limpede ca oricine.

Bărbatul se apropie de tablou.

— Spuneam că-i aparține lui Braque, spuse el. Pictat în 1908. Bertrand Hubert, unicul Teuthex de origine franceză pe care l-am avut, l-a scos în larg. Erau în golful Biscay de

patru zile. Hubert a oficiat un ritual special despre care din păcate nu avem relatări prea amănunțite și a chemat la suprafață un mic zeu. Trebuie să fi fost puternic. De la Steenstrup încoace, este singurul care a reușit să convoace mai mult decât niște imagini. Vânatul propriu-zis. Așa că zeul mărunt a așteptat cât timp Braque, căzut în fund de uimire și pare-se cât pe ce să cadă și peste bord, l-a desenat. S-a scufundat apoi în valuri cu o fluturare a brațului de atac, *„exactement comme un garçon qui dit au revoir aux amis”*[53]*,* după cum a povestit Braque.

Zâmbi.

— Târâie-brâu prostănac! N-avea nici cea mai vagă idee. N-a fost *„comme”* nimic de soiul ăla. Sună straniu, dar Braque a declarat că tocmai *încolăceala* a ceea ce văzuse l-a făcut să gândească în unghiuri. A spus că nu erau curbe pe lume care să redea exact inelele pe care le văzuse.

Cubismul ca eșec. Billy se îndreptă către un alt tablou. O reprezentare mai tradițională – un calamar gigantic, gras, descompunându-se turtit pe o lespede, înconjurat de picioare pe picioroange. Tușe iuți, nervoase.

— De ce m-ați drogat?

— Ăsta e Renoir. Ăla de colo e Constable. Pre-Steenstrup, deci în ceea ce s-ar numi epoca atramentului[54]. Înainte să ieșim din norul de cerneală.

Tablourile din jurul lui Billy păreau, deodată, să-i aparțină lui Manet. Lui Piranesi, Bacon, Breughel, Kahlo.

— Mă numesc Moore, zise preotul. Îmi pare foarte rău de prietenul tău. Îmi doresc sincer să fi putut împiedica ceea ce s-a întâmplat.

— Nici măcar nu știu ce s-a întâmplat, zise Billy. Nu mi-am dat seama ce-a făcut omul ăla…

Amuți, înghițind în sec. Moore își drese glasul. În spatele unui geam cu ramă solidă se afla o suprafață turtită, un plan de ardezie. Era o piatră cafeniu-cenușie de vreo șaizeci de centimetri pătrați. Desenat pe ea în cărbune, cu linii

---

[53] Exact ca un copil care își ia rămas-bun de la prieteni (fr.).

[54] Din latinul *atramentum,* termen care desemnează cerneala sau un lichid foarte închis la culoare.

organice[55] și colorat în roșul sângelui închegat, privit de sus de siluete umane abia schițate era ceva de forma unei torpile, un conclav de bice spiralate, un ochi rotund și negru.

— Asta e din peștera de la Chauvet, zise Moore. Veche de treizeci și cinci de mii de ani.

Ochiul de cărbune al calamarului îi privea peste epoci. Billy simți că-l ia amețeala în fața acelui desen primitiv. Fusese menit să fie văzut în lumina focurilor? Femei și bărbați, reproducând cu ajutorul unor bețe și cu degete agile, înmuiate în funingine făptura care-i vizitase la malul mării. Făptura care-și ridicase numeroasele brațe, trimițând un salut din adâncuri către cei care-i făceau cu mâna din băltoacele de pe stânci.

— Dintotdeauna am contractat lucrări, zise Moore. Le arătăm zeul, continuă el zâmbind. Sau mlădițele zeului. Așa obișnuiam să procedăm. De când cu finalul atramentului, nu prea mai putem să oferim decât vise. Cum am procedat cu tine. Nu știm cum a chemat Hubert la suprafață un tânăr zeu. Nici oceanul nu vrea să ne spună. Și l-am întrebat. Tu ai văzut mlădița, Billy. Pruncul Isus, continuă el, zâmbind în fața micii sale blasfemii. Asta ai conservat tu. *Architeuthis* e mlădița krakenului. Zeii sunt ovipari. Nu doar zeii noștri, ci toți zeii. Vlăstarele zeilor sunt pretutindeni dacă știi să privești.

— Ce era cu tatuajul ăla? zise Billy.

— Krakenii care ajung în ultimul stadiu? întrebă Moore, arătând cu degetul în direcția reproducerii din peșteră. „Ei dorm, aceasta fac”, cită el. „Prosperând pe spinarea unor uriași viermi de mare”, cum se spune. Se vor ridica numai la sfârșitul cel de pe urmă. Numai la sfârșit, când „focul cel din urmă va încinge adâncurile” – Moore făcu semnul ghilimelelor cu degetele în aer – „numai atunci, spre-a fi văzuți o dată, s-or înălța în tunet, murind la suprafață.”

Billy privi dincolo de el. Se întrebă cum decurgea investigația aproape-colegilor săi, dacă Baron, Vardy și Collingswood făceau progrese în căutarea lui așa cum ar fi

[55] Tipuri de linii care se găsesc în natură: neregulate, curbate, fluide.

trebuit. Cu o uluitoare claritate, preț de un moment, și-o imagină pe Collingswood, în uniforma ei ne-uniformă, și cu tupeul ei, spărgând capete ca să-i dea de urmă.

— Am fost aici de la început, zise Moore. Și-aici suntem și-acum. La sfârșit. Zei-copii au început să se manifeste pretutindeni. Kubodera și Mori. A fost doar cel dintâi. Fotografii, filmări, se fac cunoscuți. *Architeuthis, Mesonychoteuthis,* alții, anonimi. După toți acești ani de tăcere. Se înalță la suprafață. În 28 februarie 2006, krakenul a apărut în Londra, spuse Moore zâmbind. În Melbourne îl țin pe-al lor într-un bloc de *gheață.* Poți să-ți imaginezi una ca asta? Nu pot să nu mă gândesc la el ca la un țurțure divin. Știi că pe cel din Paris se pregătesc să-l, cum îi zice, plastineze[56]? Cum face neamțul ăla ciudat cu oamenii. Așa au ei de gând să înfățișeze Zeul!

Dane clătină din cap. Moore, la fel.

— Dar nu tu. Tu l-ai tratat... cum se cuvine, Billy. Cu *blândețe* l-ai întins întru odihnă. (Formularea era stranie, protocolară.) Cu respect. L-ai ținut sub sticlă.

Calamarul său fusese o relicvă într-un relicvariu.

— E anul zero al krakenului, zise Moore. Suntem în *Anno Teuthis.* Trăim vremurile sfârșitului. Ce crezi că se întâmplă? Crezi că e doar o coincidență că, atunci când aduci Zeul la suprafață și-l tratezi astfel, lumea începe deodată să se sfârșească? De ce crezi c-am venit cu rândul să-l vedem? De ce crezi c-am infiltrat pe cineva înăuntru?

Dane se înclină.

— Trebuia să știm. Trebuia să veghem. Trebuia să-l protejăm, să aflăm ce se petrece. Știam că se va întâmpla ceva. Îți dai seama că motivul pentru care *ai avut* un kraken cu care să lucrezi e că s-a înălțat tunând și a murit la suprafață?

---

[56] Metodă folosită în anatomie de prezervare a corpului sau a părților de corp. A fost dezvoltată de Gunther von Hagens (n. red.).

17.

Dacă aveai o relație cu Leon, trebuia să-i tolerezi anumite chestii, Marge o știuse de la început. Asta nu era rău – îi lăsa o marjă de manevră pentru unele atitudini ale ei care le provocaseră resentimente sau supărări iubiților anteriori.

De exemplu, Marge putea anula fără remușcări o ieșire în doi în oraș dacă lucra la ceva și treaba mergea bine. „Îmi pare rău, dulceață”, zicea ea în asemenea cazuri aplecându-se deasupra echipamentului video uzat recuperat din deșeuri sau de pe eBay. „Lucrez la ceva. Putem să reprogramăm?”

Când Leon proceda la fel, chiar dacă o enerva, Marge accepta situația cu satisfacție, știind că erau cecuri pe care le putea încasa ulterior. Din motive similare, conștientă că ea, una, n-avusese de gând să devină monogamă când ei doi își începuseră relația, privea aventurile lui sexuale cu altele (cele mai multe semnalizate de el neintenționat) mai degrabă cu ușurare.

Așa că, în mod normal, n-ar fi îngrijorat-o foarte tare simplul fapt că nu primise niciun semn de viață de la Leon de două, trei, patru zile sau chiar de o săptămână încheiată. Nu însemna nimic, la fel cum nu însemnau întâlnirile anulate în ultima clipă.

Dar ceea ce o îngrijorase oarecum, punând-o pe gânduri, fusese faptul că avuseseră o întâlnire programată – să meargă la un maraton al filmelor cu James Bond pentru că „o să fie comic” – și că el n-o sunase s-o anunțe că-și schimbase planurile. Îi dăduse un sms fără nicio logică – ceea ce în sine nu era o noutate – și nu apăruse la întâlnire. Iar acum îi ignora mesajele.

Îi dăduse sms-uri, trimisese mailuri. „Unde ești?” scrisese. „Spune-mi sau o să încep să-mi fac griji. Sună rsvp sms porumbel călător ce preferi xx.”

Marge ștersese ultimul mesaj de la Leon, crezând că era vreo prostioară scrisă la beție. Firește, acum îi părea foarte

rău c-o făcuse. Mesajul era cam așa: „billy zice că există un cult al calamarului”.

— Tați și mame, nepăsători unchi și mătuși din întunericul înghețat, vă implorăm!

— Vă implorăm! murmură congregația ca răspuns la cuvintele Teuthexului Moore.

— Suntem celulele și sinapsele voastre, prada și paraziții voștri.

— Paraziții…

— Și dacă vă pasă vreun pic de noi, noi nu o știm.

— Nu…

Billy stătea în spatele bisericii. Nu se ridica și nu se așeza odată cu micuța congregație, nici nu murmura silabe fără sens îngânându-i politicos. Privea. În încăpere erau mai puțin de douăzeci de oameni. Cei mai mulți albi, deși nu toți, cei mai mulți îmbrăcați simplu, cei mai mulți de vârstă mijlocie sau mai vârstnici, dar, variație demografică stranie, și patru-cinci tineri cu aspect dur, cu expresii aspre, pioase și supuse, așezați toți pe un rând.

Dane stătea în picioare ca un băiat de altar uriaș. Ținea ochii închiși și buzele i se mișcau. Luminile erau slabe, umbre domneau peste toată încăperea.

Teuthexul oficia slujba, trecând de la engleză la latină sau latină vulgară, la ceva ce suna ca greaca sau la silabe stranii și alunecoase care erau, poate, vise ale limbilor popoarelor scufundate sau mormăiturile inventate ale bancurilor de calamari, atlanteană, hiperboreeană sau amăgitoarea limbă din R’yleh[57]. Billy se așteptase la extaz mistic, la devoțiunea febrilă și dispersată a celor atinși de harul vorbitului în limbi sau în limbajul tentaculelor, dar această fervoare – și era fervoare, vedea lacrimile și mâinile încleștate ale credincioșilor – era una controlată. Secta era una bisericoasă, necarismatică, un soi de anglo-catolicism al adoratorilor de moluște.

Un grup atât de mic. Unde erau ceilalți? Camera însăși, socotind numai scaunele, ar fi putut primi de trei ori mai

[57] Oraș scufundat din povestirea lui H. P. Lovecraft „Chemarea lui Cthulhu”.

mulți oameni decât erau în încăpere. Spațiul acela fusese întotdeauna unul aspirațional sau religia asta intrase în declin?

— Întinde-ți brațele și cuprinde-ne, zise Moore și congregația sa spuse „cuprinde-ne” făcând mișcări cu degetele.

— Știm, spuse Teuthexul.

Urma o predică.

— Știm că sunt vremuri stranii. Unii cred că este sfârșitul.

Făcu un gest ca și cum ar fi respins ideea.

— Vă cer tuturor să aveți credință. Nu vă temeți. „Cum se poate să fi dispărut?” m-au întrebat oamenii. „De ce nu fac zeii nimic?” Amintiți-vă două lucruri. Zeii nu ne sunt datori cu nimic. Nu de aceea ne închinăm lor. Ne închinăm lor pentru că sunt zei. Acesta e universul lor, nu al nostru. Ei hotărăsc ceea ce hotărăsc și nu e menirea noastră să știm de ce.

„Iisuse”, se gândi Billy, „ce teologie sumbră!” Era o minune că mai rămăsese cineva în încăpere în lipsa *quid pro quo*-ului emoțional al speranței. Asta gândea Billy, dar își dădu seama că nu era vorba de nihilism în camera aceea. De fapt era plină de speranță, indiferent ce spunea Teuthexul; și Teuthexul însuși, observă Billy, nutrea un soi de speranță calmă. Doctrina nu era chiar o doctrină.

— Și al doilea lucru, zise Moore. Amintiți-vă de mișcarea ce pare nemișcare.

Un mic fior străbătu congregația la auzul acestor cuvinte.

Nu urmă nicio împărtășanie, nicio transmitere a ce, a calamarului sfințit? Doar un imn discordant și stângaci, fără cuvinte, o rugăciune tăcută, după care congregația se împrăștie. În drum spre ieșire cu toții îl priviră pe Billy cu o expresie stranie și rugătoare. Cei tineri păreau de-a dreptul flămânzi și prea emoționați ca să-i întâlnească privirea.

Dane și Moore îi ieșiră în întâmpinare.

— Așadar, zise Teuthexul. Ăsta a fost primul tău serviciu religios.

— Ce era veverița aia? întrebă Billy.

— Un *freelancer,* spuse Dane.

— Ce? Un *freelancer* în ce domeniu?

— Un familiar.

Familiar.

— Nu te uita așa. Familiar. Nu te purta ca și cum n-ai fi auzit niciodată de așa ceva.

Billy se gândi la pisicile negre.

— Acuma unde-i?

— Nu știu. Nici nu vreau să știu. A făcut ce-am plătit-o să facă.

Dane îi evita privirea.

— Treaba-i încheiată. Așa că s-a dus la ale ei.

— Cu ce-ai plătit-o?

— Am plătit-o cu nuci, Billy, cu ce crezi că se plătește o veveriță?

Chipul lui Dane era atât de inexpresiv încât Billy nu-și putea da seama dacă era vorba de sinceritate sau dispreț. Bun venit pe piața muncii. Animalele magice sunt plătite – cu nuci sau cu altceva. Billy se uita la tablourile și cărțile din apartamentul întunecat al lui Moore.

— Baron… zise Billy.

— A, îl știm noi pe Baron, zise Dane. Și pe el și pe amicii lui.

— Mi-a spus că au fost furate niște cărți.

— Sunt în bibliotecă, zise Teuthexul turnând niște ceai. Nu poți convinge lumea folosind fotocopii.

Billy aprobă de parcă spusele lui Moore ar fi avut logică și îl privi în ochi.

— Ce se întâmplă? zise el. Ce voia… omul ăla? Și de ce mă țineți prizonier?

Moore îl privi întrebător.

— Prizonier? Păi unde vrei să te duci?

Urmă un moment de tăcere.

— Plec de-aici, spuse Billy.

Apoi, foarte iute, adăugă:

— Ce i-a făcut… ăăă… Goss lui Leon?

— Te-ai simți din cale-afară de supărat dacă ți-aș zice că nu te cred? spuse Moore. Când zici că vrei să pleci? Nu cred

că vrei.

Înfruntă privirea lui Billy.

— Ce-ai văzut?

Billy aproape se trase înapoi în fața lăcomiei din vocea lui Moore.

— Noaptea trecută. Ce-ai visat? Nici măcar nu știi de ce nu ești în siguranță, Billy. Și dacă te duci la Baron și Vardy o să fii și mai puțin în siguranță. Știu ce spun ei despre noi.

Aproape că-i făcu cu ochiul lui Billy, un vicar care era băiat de gașcă.

— Dar secta aia care se intitulează „polițiști” nu te poate ajuta, să știi. Tatuajul a pus ochii pe tine.

— Gândește-te la Tatuaj, spuse Dane. Fața aia. Fața aia de bărbat desenată pe spatele altui bărbat. Cum ai de gând să te descurci cu el, Billy?

După o clipă de tăcere, Dane adăugă:

— Cum crezi c-o să convingi poliția să se ocupe de el?

— Și nu-i numai atât, zise Moore. Ca și cum n-ar fi fost destul. Știu că totu-i puțin cam… În fine. Dar problema nu-i doar Tatuajul. Dintr-odată, de la un moment sau altul încoace, toată lumea e de acord că sfârșitul se apropie. Ai zice că nu-i nimic neobișnuit în asta și-ai avea dreptate, cu excepția faptului că prin toată lumea chiar înțeleg toată lumea. Asta are… anumite implicații în ceea ce te privește. Trebuie să fii afiliat unei puteri. Dă-mi voie să-ți explic. Noi suntem Congregația Zeului Kraken. Și vremea noastră a venit.

Așa că i-au explicat.

Londra era plină de zei disidenți.

De ce? Păi, trebuie să trăiască și ei undeva. Un oraș locuind în propria lui viață de apoi. De ce nu?

Sigur, acești zei sunt pretutindeni. Paraziți teurgici, cei adorați odinioară sau încă adorați în secret, cei pe jumătate adorați, cei temuți și urâți, divinitățile mărunte: infectează totul. Ecosistemele divinității sunt fecunde, pentru că nu există lucru sau loc care să nu poată genera venerația cu care ei se hrănesc. Dar numai pentru că sunt gândaci peste

tot, nu înseamnă că nu sunt gândaci într-o anumită bucătărie din New York. Și numai pentru că îngerii stau unde-au stat dintotdeauna și fiecare piatră, fiecare pachet de țigări și fiecare dâmb și oraș își are propria zeitate, nu înseamnă că Londra n-are nimic special.

Străzile Londrei sunt sinapse de piatră conectate pentru adorație. Mergi pe Tooting Bec în direcția bună sau în cea greșită și o să invoci un lucru sau altul. S-ar putea să nu te intereseze zeii Londrei, dar tu îi interesezi pe ei.

Și acolo unde trăiesc zeii există iscusință și bani și crimă organizată. Criminali religioși sub supraveghere, crescători de arme și tâlhari autoproclamați. Un oraș de savanți, pungași, vrăjitoare, papi și răufăcători. De monarhi ai crimei, acești regi iliciți, ca Tatuajul. Tatuajul lucrase cu frații Kray[58] înainte să devină Tatuajul, dar chiar nu-ți puteai lăsa ușa de la intrare descuiată. Nimeni nu-și amintea cum îl chemase înainte; era parte a ceea ce i se întâmplase. Oricare ar fi fost miracolul teribil care îl întipărise pe pielea celuilalt, îi anihilase și numele odată cu trupul. Toți, inclusiv el, știau că știuseră cum îl chema, dar acum nimeni nu-și mai amintea.

— Cel care l-a făcut așa era un tip deștept, zise Dane. Era mai bine când era bătrânu' Griz pe-aici. Îi cunoșteam pe unii din gașca lui.

Era o rețea multidimensională care combina geografia, economia, obligațiile și pedepsele. Delicte amestecându-se cu credința – „Neasden e condus de Bastarzii Dharmei", cum zisese Dane – deși mulți lideri ai gherilelor erau seculariști, agnostici, atei sau filistini ecumenici. Dar credința modela peisajul.

— Cine-s Goss și Subby? întrebă Billy.

Stătea încadrat de cei doi, uitându-se de la unul la altul. Dane își coborî privirea către pumnii lui mari. Moore oftă.

— Goss și Subby, zise Moore.

— Care le e…? întrebă Billy.

— Orice lucru la care te poți gândi, ăla e.

---

[58] Frații Kray, Ronald și Reginald, gangsteri care au dominat regiunea East End a Londrei în anii '50-'60.

— Răutate, zise Dane. Goss își vinde răutatea.

— De ce l-a omorât pe individul ăla? Tipul de la subsol? întrebă Billy.

— Omul conservat, zise Teuthexul. Dacă o fi fost lucrarea lui.

— Tatuajul credea că eu am furat calamarul, zise Billy.

— De aia te vâna, zise Dane. Vezi? De aia am pus familiarul acela să te supravegheze.

— Tu l-ai conservat, Billy. Tu ai deschis ușa și-ai descoperit că nu mai era, spuse Moore ațintindu-și degetul către el. Nu-i de mirare că Baron te vrea. Nu-i de mirare că Tatuajul te vrea și nu e de mirare că noi am stat cu ochii pe tine.

— Dar și-a dat seama că nu l-am luat eu, insistă Billy. A zis că n-am nimic de-a face cu toate astea.

— Da, zise Dane. Dar tocmai atunci te-am salvat eu.

— Te-am scăpat, deci suntem aliați, spuse Moore. Așa că acum ești dușmanul lui.

— Ești sub protecția noastră, zise Dane. Și tocmai de aceea ai nevoie de ea.

— Cum ați furat *Architeuthisul?* întrebă Billy în cele din urmă.

— N-am fost noi, zise Moore încet.

— Ce?

Doar era o relicvă. Ei ar fi trebuit să lupte pentru ea, în mod sigur, așa cum un credincios catolic ar lupta pentru un giulgiu, iar un budist fervent ar elibera o Sura furată.

— Atunci cine?

— Ei bine, zise Moore, tocmai asta e. Uite cum stă treaba, spuse el. Trebuie să convingi universul că un anumit curs al lucrurilor e cel care are sens. Asta înseamnă să hăruiești.

Billy clipi nedumerit în fața acestei neașteptate întorsături a conversației și a cuvântului care, în mod obișnuit, nu putea fi folosit ca verb.

— Trebuie să folosești tot ce poți.

— Clic, zise Dane.

Pocni din degete și odată cu sunetul, în aer se ivi o mică strălucire fosforescentă.

Billy se holbă, știind că nu fusese o scamatorie.
— E vorba doar de piele și de îndemânare.
— Folosești tot ce poți, zise Moore, și unele tot-ce-poți sunt mai bune ca altele.
Billy realiză că Dane și preotul nu schimbaseră, de fapt, subiectul.
— Un calamar gigant este…
Billy lăsă cuvintele să i se stingă, dar de fapt se gândea: „e un medicament puternic, o grozăvie, o ditamai afacerea. E magie, asta e. Pentru hăruit.”
— De aia a fost furat. De aia îl vrea Tatuajul. Dar e o nebunie, adăugă el. Fără să se poată abține. E o nebunie!
— Știu, știu, zise Moore. Credințe nebunești ca a noastră, nu? Trebuie să fie vreo metaforă pe undeva, nu? Trebuie să însemne altceva, nu?
Clătină din cap.
— Ce aroganță îngrozitoare! Și dacă, de fapt, credințele sunt exact așa cum sunt? Și înseamnă exact ceea ce spun că înseamnă?
— Încetează să încerci să înțelegi și ascultă pur și simplu, spuse Dane.
— Și dacă, zise Moore, o parte din motivul pentru care credințele sunt atât de tenace este faptul că sunt exacte?
Făcu o pauză, dar Billy nu spuse nimic.
— Totul este real. Tatuajul vrea trupul acela, Billy, ca să facă el însuși ceva sau să oprească pe altcineva să facă ceva, zise Moore. Toate lucrurile astea au propriile lor puteri, Billy, spuse el cu intensitate. „Sunt mulți curenți pe drumul spre adâncuri”, cum spunem noi. Dar unii curenți duc departe în adâncuri și sunt mai iuți decât alții. Unii sunt cei *corecți.*
Zâmbi, dar nu ca și cum ar fi făcut o glumă.
— Ce-ar putea face cu el? întrebă Billy.
— Orice-o fi, zise Dane, eu mă opun.
— Ce n-ar face? zise Moore. Ce n-ar putea face? Cu ceva atât de sfânt.
— De aceea trebuie să ieșim, spuse Dane. Ca să-l găsim.
— Dane, zise Moore.

— E o datorie, zise Dane.

— Dane. Trebuie să înțelegem, așa e, spuse Moore. Dar trebuie să avem credință.

— Ce ar demonstra mai multă credință decât faptul c-am ieși afară? întrebă Dane. Înțelegi ce se întâmplă? i se adresă el lui Billy. Cât de periculos este? Tatuajul te vrea și *cineva are un kraken.* Adică un zeu, Billy. Și nu știm cine sau de ce l-a luat.

„Un zeu”, își zise Billy. Hoțul avea o masă de carne decolorată de conservanți, de textura cauciucului și puțind a formol. Dar știa că adevărurile nu erau întotdeauna adevărate.

— Dumnezeu poate avea grijă de sine, îi zise Moore lui Dane. Știi că se întâmplă ceva, Billy. Știi asta de zile-ntregi.

— *Am văzut* eu c-o simți, spuse Dane. Te-am văzut cum priveai cerul.

— Acesta este un sfârșit, zise Moore. Și e fapta zeului nostru, și nu o putem controla. Asta nu-i bine.

Își răsfiră degetele într-un gest ridicol, de rugăciune.

— De aia ești aici, Billy. Știi lucruri și nici nu știi că le știi, spuse el.

Fervoarea cuvintelor lui îl înfioră pe Billy.

— Ai lucrat asupra sfântului său trup.

18.

— Să-ți vină să bați din piciorușe, nu-i așa, Subby? Să-ți vină să-ți dezlegi șireturile de la pantof și să-l arunci în lac.

Goss bătu din picior. Subby venea la câțiva pași în urma lui, cu mâinile la spate, imitând stângaci postura bărbatului. Goss înainta energic, ușor aplecat în față. Își descleșta în mod repetat pumnii, ștergându-i de jacheta murdară. Subby îl urmărea și făcea și el la fel.

— Unde suntem acum? zise Goss. Bună întrebare. Bună întrebare. Unde suntem acum, într-adevăr? Nu prea ades măria sa se-nșală, dar domnu’ Harrow ăla sigur nu-i chiar

așa de inofensiv pe cât ar vrea să crezi, dacă are hăndrălăi dintr-ăștia gata să-l facă dispărut cât ai clipi. Tot nu-s sigur cine-a fost ăl de ți-a tras una la bilă, sărăcuțul de tine. Te simți mai bine?

Îi ciufuli părul lui Subby, în timp ce băiatul îl privea cu gura căscată.

— Cum este el? Este prins în asta, cum e cimentul în formă. E-n continuare cea mai bună pistă pe care-o avem, chestie pe care acum o admite și eminența sa cea cerneluită și, ce zici de asta, o dată nu e de ajuns. I-am dat o dată de urmă, o să-l găsim din nou. Unde? Într-adevăr, aceasta-i întrebarea, tânărul meu ucenic. Urechea la pământ, Subby, și limbile-n vânt.

Făcu ceea ce spusese, adică gustă locul unde se aflau, și dacă trecătorii sau cumpărătorii din acea zonă pre-suburbană de magazine îl observară leorpăind aerul, se prefăcură că nu văd.

— Suntem în principal pe urmele Pufosului, așa că orice aromă de știi-tu-ce – un buchet distinct de carne-înălbitor-duhoare, din câte mi s-a spus – și imediat schimbăm direcția, dar, altminteri, se pare că domnul Harrow știe el ce știe și aroma lui mi-o amintesc bine.

Se întâmplau tot felul de drame în oraș în zilele-acelea; mașinațiuni, trădări, insinuări și neînțelegeri între grupuri ale căror interese distincte intrau în conflict. În birouri, în ateliere, în laboratoare și în biblioteci ale unor savanți furioși sau ale unor teoreticieni-manipulatori independenți, aveau loc certuri violente între aceștia și însoțitorii lor nonumani, aceia care se mai aflau încă prin preajmă. „Cum poți să-mi faci una ca asta” era fraza cel mai des rostită, urmată de „Să ți-o tragi singur atunci”.

La sediul Confederației Industriei Britanice[59], între o foarte frecventată toaletă și o mică sală de ședințe, era un hol pe care dacă majoritatea membrilor organizației îl observau cumva, o făceau doar ca să se minuneze, în

---

[59] Organizație de lobby din Marea Britanie care reprezintă interesele mediului privat de afaceri.

treacăt, cum de nu-l remarcaseră mai-nainte; și aveau tendința nici să nu și-l mai amintească după aceea. Nu era luminat atât de puternic pe cât ar fi trebuit. Tablourile de pe pereți păreau cam neclare: erau acolo, sigur, dar era dificil să le iei în seamă.

La capătul coridorului era o plăcuță de plastic pe care scria DEPOZIT sau DEFECT sau altceva – o frază greu de reținut cu exactitate, dar care, în esență, transmitea: „nu pe ușa asta, du-te altundeva.” Două persoane ignorară acest mesaj. Primul era un bărbat solid care purta un costum scump și o cască neagră de motociclist. Imediat în urma lui, ținându-l de mână, o femeie trecută de șaizeci de ani se împleticea și se poticnea ca un animal speriat. Avea o față inexpresivă și purta un trenci zdrențuit.

Bărbatul ciocăni și deschise ușa fără să mai aștepte răspuns. Înăuntru era un mic birou. Un bărbat se ridică pentru a-i saluta și le făcu semn spre cele două scaune din fața lui. Bărbatul în costum nu se așeză. În schimb o împinse pe femeie pe un scaun. Își sprijinea mâinile pe umerii ei. Haina femeii se desfăcuse, iar pe dedesubt nu purta nimic. Avea pielea rece, cu un aspect bolnăvicios.

Preț de câteva clipe nu se întâmplă nimic. Apoi femeia începu să-și miște gura într-un fel neobișnuit. Scotea un sunet ca de telefon.

— Alo? zise bărbatul de la birou.

— Alo, zise femeia cu un clinchet, vorbind inexpresiv, cu un glas de bărbat cu accent londonez.

Ochii ei erau goi ca ai unui manechin.

— Vorbesc cu domnul Dewey de la CBI?

— Da. Vă mulțumesc că m-ați contactat atât de rapid.

— Nicio problemă, zise femeia salivând ușor. Înțeleg că aveți o propunere. Cu privire la, ăăă, disputa curentă.

— Da, domnule... am. Ne întrebam dacă ne-ați putea ajuta.

Cricklewood fusese locul în care, după o consultație bazată pe criterii geografopatice extrem de precise, Poliția Metropolitană își instalase agenții responsabili cu

paranormalul: pe cei de la USIIFS și personalul lor ultraspecializat – secretare netulburate de informațiile pe care le dactilografiau, legiști capabil să autopsieze orice cadavru le-ai fi pus în față, indiferent cât de neobișnuite i-ar fi fost anatomia sau cauzele morții. Vardy, Baron și Collingswood se întâlniră în laboratorul anatomo-patologic al unuia dintre legiști, doctorul Harris, o femeie înaltă, pe care probele absurde sau hăruite n-o tulburau deloc. Ceruseră să vadă din nou rămășițele insului găsit în subsolul muzeului.

— Mi-ați spus să nu-l tai, le zisese ea.

— Ei, și-acuma-ți zic să desfaci chestia asta afurisită, îi replicase Baron. O jumătate de oră mai târziu, după o tăietură și aplicarea grijulie a unei pârghii, borcanul se desfăcu în două pe masa de oțel. Între ele, bărbatul care stătuse înăuntru aproape că-și păstră forma cilindrică la care fusese constrâns. Marginile corpului, poziția mâinilor arătau ca și cum trupul i-ar fi fost încă presat de sticlă.

— Aici, spuse Harris arătând cu laserul.

Bărbatul o fixa cu intensitatea pe care numai înecații o au.

— Cum ți-am zis, spuse ea indicând gâtul borcanului. N-avea cum să fi fost vârât înăuntru.

Membrii USIIFS schimbară o privire.

— M-am gândit că poate ți-ai schimbat părerea în privința asta, zise Baron.

— N-avea cum să se întâmple. N-avea cum să ajungă în interior decât dacă s-ar fi născut înăuntru și-ar fi fost lăsat să crească acolo. Ceea ce, dat fiind că are vreo câteva tatuaje, precum și din alte motive legate de evidenta imposibilitate a situației, nu s-a întâmplat.

— Bine, zise Baron. Nu asta ne interesează acum. Așa-i, doamnelor și domnilor? Ce știm despre metodele suspecților noștri? Vedem vreo semnătură aici? Întrebarea care se pune este dacă asta are de-a face cu Goss și Subby.

Goss și Subby. Goss și Subby!

Collingswood era sigură că avea dreptate. Anders Hooper

era un origamist talentat, dar principalul motiv pentru care primise această comandă era acela că era nou în branșă, tânăr și nu-și recunoscuse angajatorul.

Nu era mai tânăr decât ea, firește, dar, după cum zisese Vardy cu o aprobare sumbră, „Collingswood nu se pune”. Metodele ei de cercetare or fi fost neobișnuite, iar pregătirea ei – incompletă, dar avea cunoștințe serioase despre lumea în care opera. Îi citise istoria într-o ordine haotică, dar o citise. Cum ar fi putut să nu fi auzit de Goss și Subby?

Episodul „Soho Goats”, faimosul tur al barurilor întreprins de Crowley[60] și încheiat cu o dublă-triplă-cvadruplă omucidere, o făcea pe Collingswood să se înfioare numai amintindu-și imaginile de la locul faptei. Dezmembrarea Cântăreților, în vremurile în care Londra se zbătea să-și revină după Marele Incendiu[61]. Plimbăreții de pe Face-Road din 1812 fuseseră Goss și Subby. Sigur fuseseră ei. Goss, Regele Criminalilor – denumire ce-i fusese dată de un intelectual de etnie romă care refuzase, cu extremă precauție, să fie identificat. Subby, despre care inteligheția financiară susținea că ar fi fost subiectul poemului lui Margaret Cavendish despre acel „prunc din carne și rea voință”.

Goss și afurisitul de Subby. Strecurându-se cu agilitate prin istoria Albionului, dispărând pentru zece, treizeci sau chiar o binecuvântată sută de ani numai ca să revină, „bună seara tuturor”, cu o sclipire sociopată în ochi, gata să dezlănțuie vreun masacru contra cost.

Goss și Subby n-aveau ceva specific. Puteai să te dai peste cap să afli care le erau harurile, la care Collingswood încă se mai gândea ca la superputerile lor, dar tot ce aveai să afli era că Goss era *un rahat ticălos ca nimeni altul.* Un superrahat; Rahatul-Minune; Căpitanul Ticălos Total. Nu era nimic nostim în asta. Poți să-l numești banal dacă asta te face să te simți mai bine, dar răul rămâne rău. Goss putea să-și extindă gura cât să înghită o persoană, spuneau

[60] Aleister Crowley (1875-1947), faimos ocultist londonez.

[61] The Great Fire, incendiu izbucnit în Londra în 1666. A durat trei zile (2-5 septembrie) și a distrus cea mai mare parte din zona cunoscută astăzi drept The City.

legendele, putea face o gaură într-alta, putea să scuipe flăcări și să formeze astfel o a treia gaură. În fine.

Collingswood citise prima oară despre ei într-un facsimil al unui document din secolul al XVII-lea, o descriere a „aducătorului de rău cu degete lungi și a fiului său, mortul-viu” și, câteva săptămâni după aceea, nefiind familiarizată cu vechea caligrafie, se gândise la ei ca la Goff și Fubby. Ea și Baron râseseră copios de chestia asta.

— Afadar, zise ea. Ei funt? Este lucrarea lui Goff și Fubby?

Baron chiar scoase un hohot de râs.

— Este modul lor de operare?

Asta era, de fapt, problema. Goss și Subby n-aveau vreun mod de operare anume. Baron, Vardy și Collingswood se zgâiră la omul conservat. Își compararã impresiile, făcură noi observații și dădură târcoale corpului vorbind singuri sau adresându-se unul altuia.

— Tot ce putem spune cu siguranță, zise în cele din urmă Baron, aplecat deasupra cadavrului, este că, din câte știm, nicăieri nu se menționează că ei doi ar mai fi făcut una ca asta până acum. M-am uitat prin dosare. Vardy?

Vardy dădu din umeri.

— Ne învârtim orbește, spuse el. Știm cu toții asta. Dar știi ce cred? Dacă mă gândesc bine, cred că… nu. Din ce știu eu despre metodele lor, întotdeauna acționează de aproape, mâini, oase. Asta e… altceva. Nu știu ce, dar nu sunt ei, nu cred că sunt ei.

— Bine, spuse Baron. Deci suntem pe urmele lui Goss și ale nemernicului de Subby și mai căutăm și pe altcineva, un ins care-și pune adversarii la murat. Clătină din cap. Doamne, asta da vătămare corporală gravă. Bun, doamnelor și domnilor, haideți să ne ocupăm de tipu’ ăsta. Trebuie să aflăm identitatea nefericitului, repejor. Printre multe alte lucruri.

19.

În noua Londră? Atenția vastă, lipsită de compasiune a

orașului e ațintită asupra ta, îi spusese Teuthexul. „Ești vânat.” Billy se imagină ieșind la suprafață cu ochii mari, ca un pește și Londra – unde îl așteptau Tatuajul, Goss, Subby, atelierul – remarcându-l. „Aha, deci aici erai!”

Se plimba pe sub oraș aproape de parcă ar fi fost liber. De mai multe ori, trecu pe lângă krakeniști care se holbară la el, iar el le întoarse privirile, dar totuși nu-l întrerupseră. În unele locuri, basoreliefurile cenușii cu cefalopode se sfărâmaseră și dedesubt se vedeau cărămizile străvechi. Descoperi o ușă care dădea într-o cameră bine luminată.

Scoase o exclamație de uimire. Încăperea avea proporțiile reduse ale unei mici anticamere, dar podeaua se afla mult dedesubt. Era absurd de adâncă. Trepte duceau în jos. Era un puț plin cu rafturi de cărți. De aceste rafturi erau rezemate scări. Pe măsură ce posesiunile bisericii sporiseră, își zise Billy, limitările orizontalei siliseră generațiile de adoratori ai krakenului să sape ca să-și extindă biblioteca.

Pe când cobora, Billy citi titlurile. O Carte tibetană a morților alături de Baghavad Gita, două sau trei Corane, Testamentele, cel vechi și cel nou, theonomicoane aztece sau oculte. Suma cunoașterii krakeniste. Folclor cefalopod; biologie; umor; artă și oceanografie; volume broșate ieftine și rarități de anticariat. *Moby Dick,* cu siluete gravate pe copertă. Cele *20.000 de leghe* ale lui Jules Verne. Efigia premiului Pulitzer imprimată pe o singură pagină a unei cărți, unde fraza *„Calamari gigantici, propulsându-se pe fundul mării în întunericul cel rece”*[62] era singura parte vizibilă de sub cerneală. *Mareea cea mai înaltă* de Jim Lynch[63], așezată cu susul în jos ca un lucru necurat.

Tennyson și o carte de poezii de Hugh Cook[64] erau așezate față în față, deschise la aceeași pagină. Billy îl citi pe „adversarul” Lordului Alfred.

---

[62] Frază din romanul post-apocaliptic *Drumul,* publicat în 2006 de Cormac McCarthy, care a obținut premiul Pulitzer în 2007.

[63] *The Highest Tide* de Jim Lynch, roman pentru adolescenți publicat în 2005, despre un băiat care descoperă un calamar gigantic aruncat de valuri pe plaja din apropierea locuinței sale.

[64] Hugh Cook (1956-2008), autor al seriei fantasy *The Chronicles of an Age of Darkness.*

KRAKENUL SE TREZEȘTE

Pești argintii micuți
se-mprăștie ca niște șrapnele
în timp ce plonjez spre suprafață
din adâncul întunecat.
Valuri verzui se sparg de trupul meu
Pe când mă-nalț, căci vremea mi-a venit,
Nici nu trec zece secunde
și-mi simt propria căldură –
Vântul nu te poate răcori ca oceanele.

Pân' la jumătatea dimineții
Pielea-mi transpiră-n agonie
Clocotul intestinelor
Îmi umflă pielea.
Prea slab să lupt, doar zac
În curenții durerii
Țipând împotriva încetei, încetei, încetei
Înălțări întru coborâre.

Și nebunia suferinței mele
Întreaga lume pare-a infecta –
Orașele se sfârtecă în sânge;
Nave se scufundă-n ploi de flăcări; armate
Lovesc cu bețe și cu cârje.
Obezitatea merge poticnit spre un atac
Pe străzile înfometării.

— Isuse, șopti Billy.

Samizdate, cărți cu somptuoase coperte cartonate, texte scrise de mână, volume dubioase de la edituri obscure. *Apocrifa tentacula; Despre adorarea krakenului; Evanghelia după Sfântul Steenstrup.*

„Nu putem vedea universul", citi Billy într-o carte aleasă la întâmplare. Era o încâlceală de litere abia lizibile.

Nu putem vedea universul. Ne aflăm în întunericul unei fose abisale, o tăietură adâncă plină cu apă întunecată mai

grea decât țărâna, prezențe luminate de propriul nostru sânge, mici biolumini, Prometei eroici și jalnici, prea înspăimântați sau slabi ca să fure focul, dar capabili încă de strălucire. Zeii sunt printre noi și nu le pasă și nu-s asemenea nouă.

În asta stă curajul nostru: în faptul că-i adorăm oricum.

Volume vechi, pline de addenda, cu denumirea *Catechismata* reliefată pe coperți. Albume cu tăieturi din ziare. Adnotări, și note la rândul lor adnotate și tot așa, într-o nesfârșită reinterpretare, o hermeneutică teuthică necruțătoare.

Citi nume ca Dickins și Jelliss, *Alice Chess*[65]. Un articol amplu despre o versiune mutantă a acestui joc, cu reguli oculte, cu nebuni și pioni cu puteri stranii și piese metamorfozate numite saurieni, torali și antiregi și una intitulată kraken. „Săritorul universal” era considerat de regulă cea mai puternică piesă, citi el, pentru că putea să se deplaseze din locul în care se afla în orice alt careu de pe tablă. Dar nu era așa. Krakenul era cel mai puternic. „Kraken = săritorul universal plus zero”, citi Billy, „= adormitul universal”. Se putea deplasa în orice careu, *inclusiv în acela în care se afla deja.* Oriunde, inclusiv nicăieri.

Pe tablă și în viață, pentru Krakenul aflat în vid nimic nu e nimic. Nemișcarea Krakenului nu e o lipsă. Zeroul său e ubicuitatea. Aceasta este mișcarea care pare nemișcare și este cea mai puternică mișcare dintre toate.

Creșterea prețurilor era o funcție a emersiunii neutre, citi Billy. Curentul Art Nouveau era născut din invidia față de încolăceala tentaculară. Războaiele erau ecouri palide ale politicilor krakenilor, asupra cărora se putea doar specula.

---

[65] Alice Chess, variantă de șah alternativ inventată în 1953, jucată cu două table. Numele este inspirat de *Alice în Țara din oglindă* de Lewis Caroll. A.S.M. Dickins și George Jeliss sunt autori ai unor lucrări despre această variantă de șah.

După ore întregi al căror șir îl pierdu, Billy își ridică privirea și undeva deasupra, la intrare, zări o femeie tânără. Și-o amintea dintr-una dintre pauzele din timpul viziunilor sale. Aștepta, în uniforma ei londoneză impersonală formată din hanorac și blugi. Își mușca buzele.

— Bună, zise ea timid. Sunt onorată. Se spune că afară toată lumea te caută. Îngerul memoriei și toți ceilalți, așa zice Dane.

Billy clipi.

— Teuthexul întreabă dacă vrei să vii și spune că ar fi foarte bucuroși dacă... dacă ai vrea să mă urmezi, pentru că toată lumea te așteaptă.

O urmă până într-o cameră mai mică, unde se aflau o singură masă mare și mai mulți oameni. Dane și Moore erau de față. Câțiva bărbați și femei purtau robe ca Teuthexul; cei mai mulți erau în civil. Toți păreau furioși. Pe masă era un reportofon digital. Zgomotul unei discuții aprinse încetă la intrarea lui. Dane se ridică.

— Billy, zise Moore după o clipă. Te rog să ni te alături.

— Protestez, zise cineva.

Se auziră murmure.

— Billy, te rog să ni te alături, zise Moore.

— Ce-i asta? întrebă Billy.

— N-au mai fost vremuri ca astea, spuse Moore. Te interesează viitorul?

Billy nu zise nimic.

— Îți citești vreodată horoscopul?

— Nu.

— Ești deștept. N-ai cum să vezi viitorul, pentru că nu există unul singur. Sunt numai presupuneri. N-ai să primești același răspuns de la doi clarvăzători, dar asta nu înseamnă că vreunul dintre ei se înșală.

— Deși s-ar putea, zise Dane.

— S-ar putea, zise Moore, dar există grade variate de „s-ar putea”. Asta și vrei, ca prognosticatorii tăi să nu fie de acord. Nu ne-ai spus ce-ai visat, Billy. Ceva ce se înalță? Toată lumea simte ceva înălțându-se la suprafață. De când a dispărut krakenul. Și nimeni nu are *alt punct de vedere.*

Își împreună mâinile, ca-ntr-o explozie inversată.

— Și asta nu-i bine. Asta e o înregistrare a unei consultații cu londomanții, zise el.

— Ce sunt…? zise Billy.

— Bună-ntrebare, zise Dane.

— Vocile orașului, spuse Moore.

— Ar vrea ei.

— Dane, te rog! Sunt cele mai vechi oracole din M25[66].

— Scuze, zise Dane. Dar Fitch a ieșit din joc de ani de zile. Îți spune pur și simplu ce vrei s-auzi. Oamenii se duc la el doar de dragul tradiției…

— Sunt alții mai exacți, zise cineva.

— Uiți un lucru, spuse Teuthexul. Că londomanții ne-au sunat primii. Fitch o fi depășit, așa e. Oamenii se duc la el doar de dragul tradiției, e adevărat.

— Din sentimentalism, zise Dane.

— Poate, spuse Moore. Dar de data asta el a dat alarma. El i-a rugat pe oameni să fie atenți la asta.

Apăsă butonul play:

— *… mai bine întreabă,* zise o voce digitală sacadată.

— Asta-i Saira, spuse Moore.

— *… ce-ai venit să întrebi.*

— *Dedesubtul tuturor lucrurilor, ceva se ridică la suprafață,* se auzi vocea Teuthexului. *Căutăm o cale între posibile…*

— *Nu de data asta.*

O voce de om bătrân. Murmura vorbe cu sens și vorbe fără sens. Era imperioasă, deși într-un mod cam confuz.

— *Ai credință, dar trebuie să faci ceva, ai înțeles? Ai dreptate, vine și trebuie să… E sfârșitul tuturor.*

— *Să am credință în ce?* întrebă Teuthexul. *În Londra?*

Bătrânul cu numele de Fitch bâigui ceva despre străzi dosnice și istorii secrete, descriind pentagrame ascunse în banalitatea planului urbanistic.

— *Au fost vremuri când aș fi zis asta,* spuse el deodată.

— *Nu-nțeleg…*

— *Nimeni nu înțelege. Știu ce crezi. Ce ți-au spus? Ți-a*

---

[66] Autostradă care înconjoară aproape toată regiunea administrativă a Londrei.

spus cineva ce urmează? Ți-au spus? Nu. Toți știu că se pregătește ceva. Și nimeni n-a văzut nimic dincolo de asta. Ceva, zise Fitch și glasul lui suna ca acela al țărânii, *se apropie. Londra ți-a tot spus-o. S-a întâmplat ceva și nimeni nu cere refacerea calculelor. Nimeni nu-i de altă părere. E o situație fără scăpare.*

— *Ce este?*

— *Zilele lumii se scurtează. Ceva se înalță. Și se apropie un sfârșit. Dacă dai de vreun profet care îți profețește altceva, bagă-l în mă-sa.*

Billy îi auzi disperarea din glas.

— *Pentru că ori te minte, ori se înșală.*

— Trebuie să căutăm, zise Dane. Ar trebui să fim afară, să găsim Zeul. Tatuajul are controlul. N-o să permită altcuiva să dețină un lucru atât de puternic.

— Dar tipul de care ai zis că-i e dușman? întrebă Billy. Nu s-ar putea să-l fi luat el?

— Grisamentum, zise Dane. Nu. Nu era bandit și nici un tip religios. Și-a murit.

— Oamenii nu cred că *voi* l-ați furat? întrebă Billy.

Toți se uitară la el.

— Toată lumea știe că nu noi l-am furat, zise Teuthexul. Nu ne aparține. Nu aparține nimănui.

Erau, înțelese Billy, ultimii care ar fi furat calamarul, acea asimptotă a credinței lor.

— Ce vrei să facem? zise Dane. Tu spui că trebuie să înțelegem situația, dar de fapt trebuie să ieșim la *vânătoare.* Trebuie să-l izbăvim de rău.

— Ajunge! spuse Teuthexul și toată lumea amuți. Te-ai gândit că ăsta ar putea fi un test? Chiar crezi că Zeul… are nevoie să fie *salvat?*

Pentru prima oară, avea atitudinea unui cap al bisericii.

— Nu știi catehismul? Care e cea mai puternică piesă de pe tablă?

În cele din urmă, Dane murmură:

— Krakenul e cea mai puternică piesă de pe tablă.

— De ce?

— Mișcarea care pare nemișcare.

— Poartă-te ca și cum ai înțelege ce înseamnă asta.
Moore se ridică și părăsi încăperea. Billy așteptă. Dane ieși. Unul câte unul, membrii congregației plecară.

20.

Cartierul general al USIIFS era o cameră de dimensiuni obișnuite, cu fotolii ieftine și mobilier de birou de la Ikea. Collingswood se așeza foarte rar la vreun birou și nu revendicase niciunul pentru sine, preferând în schimb să lucreze pe laptop așezată într-un fotoliu.
— Ce-are pulifriciu’ ăla bosumflat? zise Collingswood.
— Prin asta referindu-te la cine, astăzi? întrebă Baron.
— La Vardy. De când cu calamarul, e mai tăcut și mai bosumflat ca de obicei.
— Crezi? Mi se pare că e mohoreala lui standard.
— Noo, zise Collingswood aplecându-se asupra monitorului ei. Ce tot face, oricum?
— Încearcă să priceapă ce-i cu cultul ăsta al calamarului.
— Bine. Atunci să tragem un pui de somn.
Collingswood văzuse cum lucra Vardy. Bătea toată Londra, interogând informatori. Petrecea o grămadă de timp pescuind în apele adânci ale internetului. Uneori urmărea frenetic și concentrat o pistă dintr-o carte într-alta, citind un paragraf dintr-una, lăsând-o și luând o alta din teancul instabil acumulat pe biroul lui sau sărea în sus, găsind una pe rafturile din față și începând să o citească în timp ce revenea la loc, astfel încât, până când ajungea să se așeze iarăși, o terminase deja. Era ca și cum ar fi găsit o singură poveste captivantă strecurată pe fragmente în nenumărate cărți. Mai era apoi și felul cum se concentra. Se așeza, își ducea degetele arcuite la buze, își închidea ochii. Uneori se legăna ușor. Aluneca într-o reverie în care rămânea minute întregi, poate chiar o oră.
„Ce crezi că se ascunde în spatele afacerii cu oasele de pangolin?”, putea să-l întrebe Baron, referindu-se la cine știe ce sectă stranie abia ivită sau „Ai idee ce voia să spună

preoteasa aia prin sânge-lipicios?” sau „Unde crezi că o să fie sacrificat băiatul ăla?”

„Nu-s sigur”, răspundea Vardy. „Am niște idei. Stai să mă gândesc puțin.” Și colegii săi deveneau mai tăcuți, iar Collingswood, dacă era în încăpere, făcea gesturi care însemnau *ce imbecil* sau se prefăcea că vrea să-și verse băutura pe el.

Rămânea așa mult timp, iar când deschidea în cele din urmă ochii zicea: „N-are legătură cu armura. Pangolinii sunt bipezi. Despre asta-i vorba. De aia au răpit-o pe dansatoarea aia...” Sau: „Greenford. Sigur! În vestiarele piscinei dezafectate. Repede, n-avem prea mult timp!”

— Nu poate să treacă peste chestia cu calamarul, zise Baron. Ultima oară când am verificat avea notițele despre conservarea lui Archie și niște articole despre metabolismul calamarilor. Și niște fluturași despre călătoria vasului *Beagle.*

Collingswood ridică din sprâncene.

— Nu reușesc să adulmec nimic despre treaba aia din Putney, zise ea. Se-ntâmplă prea multe. Afurisitul ăla de calamar i-a adus pe toți în pragul unei crize de nervi. Nu ți-ar veni să crezi câți ciudați ne sună.

— Cum te descurci cu toate astea?

Ea scoase un mârâit nepoliticos:

— Scutește-mă, șefu’!

Nu-i povesti despre cel mai nou și recurent coșmar, în care era aruncată dintr-o mașină și se rostogolea către un zid de cărămidă.

— Ești sigură că treaba din Putney ține de competența noastră?

— Pun pariu că da, zise Collingswood. Dată fiind natura rănilor.

Găsiseră un cadavru lovindu-se nepăsător de țărmul pietros cu fiecare revenire a valurilor. Fusese un jurnalist care se ocupa în special de piața muncii și părea să fi fost strivit. Crima fusese pasată celor de la USIIFS după ce un medic legist atrăsese atenția asupra celor patru echimoze imense de pe pieptul bărbatului, spunând că părea să fie

vorba de o singură lovitură aplicată de un pumn incredibil de mare.

Baron se uită la ecranul computerului său.

— E-mail de la Harris.

— Deci am dreptate? întrebă Collingswood.

Avansase ipoteza că trupul pe care-l găsiseră în pivniță – „Hai să uităm pe moment că nu avea cum să intre în container, șefu'" – putea să nu aibă de-a face cu dispariția calamarului. Că era, de fapt, rezultatul unei mai vechi reglări de conturi între găști ale lumii oculte, peste care Billy dăduse din întâmplare, într-un moment de hipersensibilitate. „Are el un dar", zisese ea. „Un pic de glagorie. Poate, aflat sub presiune, a mirosit ceva."

— Hmm, zise Baron, îndreptându-se de spate. Bine. O să-ți placă chestia asta, Kath. Ai dreptate.

— Ce?

Se ridică atât de repede că-și vărsă din cafea.

— Căcat! Pe bune, șefu'?

— Harris spune că, după părerea ei, cadavrul a fost pus în sticlă acum mai bine de o sută de ani. Atât a stat în mizeria aia.

— Dumnezeule! Ce mai întorsătură, nu?

— Ai răbdare. Asta nu-i tot. Mai e un „și". Sau poate-ar trebui să zic că mai e un „dar". Există vreun cuvânt care să însemne ambele?

— Zi odată, șefu'!

— Deci cadavrul a stat așa conservat timp de un secol. Dar/și. Ai auzit de G. G. Allin?

— Cine dracu' e ăsta?

— Habar n-am. Doctorul Harris are un talent aparte cu Google. Aici scrie c-a fost cântăreț. Deși mai scrie că asta cam înseamnă să forțezi limitele cuvântului. Drăguț. „Rock murdar", cică. Eu sunt mai degrabă fan Queen. „Nu sta în primul rând", zice Harris. În fine, tipu' a murit acum vreo zece ani.

— Și ce dacă?

— Și probabil că n-ar trebui să trecem cu vederea faptul că unul dintre tatuajele amicului nostru răposat este „G. G.

Allin and The Murder Junkies”.

— Căca-m-aș!

— Corect. În aparență, a fost pus la murat cu vreo câteva decenii înainte să-și facă tatuajul ăla.

Se priviră.

— Vrei să aflu cine-a fost, nu?

— Nu-i nevoie, zise el. Avem un nume. Era în baza de date.

— Ce?!

— Amprente, ADN, tot tacâmul. Avem, așadar, un ADN vechi de o sută de ani, dar care, în același timp, ne indică anul nașterii omului ca fiind 1969. Îl chema Al Adler. AKA alte câteva idioțenii. Ce le mai plac poreclele!

— Pentru ce și-a luat-o?

— Pentru jaf. Dar s-a ajuns la încadrarea asta din cauza unei înțelegeri în urma căreia a primit o sentință obișnuită. Acuzațiile inițiale erau pe cealaltă listă.

Codurile împotriva folosirii ilicite a magiei. Adler comitea spargerile prin mijloace esoterice.

— Avea parteneri?

— S-a lansat pe cont propriu. A lucrat un timp singur pentru un sabat de vrăjitoare din Deptford. Ultimii patru ani din viața lui profesională și i-a petrecut, pare-se, exclusiv în serviciul lui Grisamentum. A dispărut odată cu moartea lui Griz. Afurisitu’ de Grisamentum, ai?

— Asta a fost înaintea mea, zise Collingswood. Nu l-am cunoscut pe individ.

— Nu-mi aduce aminte, spuse Baron. Ar trebui să fie ilegal să fii atât de tânără față de mine. Era un tip în regulă, Grisamentum. Adică nu știi niciodată în cine să ai încredere, dar el chiar ne-a ajutat de câteva ori.

— M-am prins de asta. Deci tipu’ a apărut din senin. Ce făcea mai precis?

— Era un ticălos dat dracului, zise Baron. Era băgat în tot felul de chestii. Era un jucător. Lucrurile s-au cam întors cu susu-n jos de când a murit. Era o contragreutate eficientă.

— N-ai zis că n-a murit cu…?

— Da, nu. N-a căzut în luptă sau alt sfârșit dramatic. S-a

îmbolnăvit. Toată lumea știa. A fost cel mai prost păstrat secret. Să-ți zic ceva totuși: înmormântarea lui a fost pur și simplu spectaculoasă.

— Ai fost de față?

— Normal c-am fost.

Poliția Metropolitană nu putea ignora un deces atât de important. Un rămas-bun căruia i se făcuse atâta reclamă. Informațiile privind locul și felul în care Grisamentum avea să-și ia adio de la oraș transpiraseră atât de ostentativ, încât era clar că reprezentau, de fapt, invitații.

— Cum ai deghizat-o? întrebă Collingswood.

Baron zâmbi.

— Sub forma unui filaj nu tocmai competent, opaa, ia uite, ne-ați văzut cu toții, vai ce nepricepuți suntem, răspunse el clătinând jucăuș din cap.

Collingswood fusese recrutată de ceva vreme, devenise suficient de subtilă ca polițist și avea cunoștințe suficient de solide în privința protocoalelor USIIFS și ale Londrei ca să înțeleagă. Poliția nu putea participa oficial la înmormântarea unei personalități de o moralitate atât de discutabilă, dar nici nu putea ignora un eveniment atât de public, demonstrând lipsă de respect și nerecunoștință. De aici și prefăcătoria, o minciună deliberat străvezie, presupusa lor incompetență în materie de filaj permițându-le să se lase văzuți și să se înțeleagă că au participat la ceremonie.

Collingswood întrebă:

— Deci ce-a făcut Adler? De-a ajuns la borcan?

— Cine știe? O fi scos el pe cineva din pepeni, dar cum a făcut asta poți să-ți dai cu presupusul la fel de bine ca mine.

— Presupusul meu e mult mai bun ca al tău, șefu’, zise ea. Fă rost de ce ne trebuie, mă duc să-mi aduc lucrurile.

Se duse la dulapul ei și scoase de acolo o tăbliță veche acoperită cu hieroglife, o lumânare și un borcan cu ceară cu aspect neplăcut. Baron îi trimise un e-mail lui Harris, cerându-i o fâșie din pielea lui Adler, o bucată de os, o șuviță de păr.

Nu putea pleca, dar, altminteri, libertatea de mișcare nu-i era în niciun fel îngrădită. Billy petrecu ore în șir în biblioteca scufundată. Se îmbibă cu teologie și poezie abisală. Căută amănunte despre apocalipsa teuthică.

O înghițire și o excreție, din întuneric în întuneric. O mușcătură teribilă. Cei aleși, asemenea unor gândaci de piele, mici paraziți trăind pe sau în marele trup divin, purtați astfel prin vâltoare. Sau poate nu, depinde de detalii. Dar nici vorbă de așa ceva. Când, în cele din urmă, își scoase ochelarii cu un oftat, puse la loc un volum de poezie despre tentacule, clipi și se frecă la ochi, descoperi cu surprindere câțiva bărbați și femei care fuseseră prezenți la întâlnirea cu Teuthexul. Se ridică în picioare. Vârsta și hainele le erau variate, nu însă și expresiile pline de respect. Nu-i auzise intrând sau coborând.

— De când stați aici? îi întrebă.

— Avem o întrebare, zise o femeie îmbrăcată într-o robă pe care sclipea simbolul tentacular din aur. Ai lucrat cu el. A fost ceva… special în legătură cu acest kraken?

Billy își trecu mâinile prin păr.

— Adică dacă era special în mod deosebit? Neobișnuit pentru *un calamar gigantic?*

Clătină din cap cu un aer neajutorat.

— De unde să știu? spuse ridicând din umeri. Voi să-mi spuneți. Nu-s unul dintre profeții voștri.

Uau. La auzul acestor cuvinte, un curent nevăzut traversă încăperea. Toți îl priviră intimidați. „Ce…?” își zise Billy. „Da’ ce-am zi…?” Oh!

Bine-nțeles că el era unul dintre profeții lor!

— Căcat! zise el.

Se rezemă fără vlagă de un dulap cu cărți. Închise ochii. De aceea îi provocaseră visele. Nu erau visele unui oarecare: existau pentru a fi interpretate.

Billy privi cărțile, manuale așezate alături de viziuni. Încercă, la fel ca lui Vardy, să invoce scene ale unor convertiri subite. Și-i imagină pe acești credincioși privindu-i pe biologii specializați în cefalopode ca pe niște sfinți

inconștienți ce-și ignorau propriile lor viziuni, fiind astfel cu atât mai puri, dezbrăcați de ego. Iar el? Billy atinsese trupul Zeului. Îl apărase, îl conservase împotriva timpului, aducându-l până în *Anno Teuthis.* Și, din pricina lui Goss și Subby, avusese chiar de suferit în numele Zeului. De aceea îl apăra această congregație. Nu era un sfânt oarecare. Billy era păstrătorul. Era un Ioan Botezătorul al calamarului gigantic. Sfiala pe care o observase la krakeniști era abnegație. Era venerație.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă el.

Bărbații și femeile nu-și luară privirile de la el. Billy îi vedea încercând să facă exegeze pe marginea izbucnirii sale.

Orice moment numit *acum* e întotdeauna plin de posibiluri. În vremurile cu exces de posibiluri, sensibilii Londrei se pomeniseră câteodată siliți să stea întinși, pe întuneric. Unii erau predispuși la greața provocată de excesul de apocalipsă. Greața de final, așa-i ziceau, și în momentele în care planetele se aliniau, calendarul anunța ghinioane sau se nășteau monștri, victimele acesteia gemeau și vomitau, doborâte de efectele secundare ale unor revelații în care nu credeau.

Situația actuală era una în care luai pe mere și dădeai pe pere. Pe de o parte, aceste atacuri începuseră să se rărească. După ani în care fuseseră martirizați de martiriul altora, cei îngrețoșați se simțeau mai bine ca niciodată. Pe de altă parte, asta se întâmpla pentru că acea multiplicitate, acea beție a unui univers liber care întotdeauna le dăduse peste cap urechea internă, se sfârșea. Și era înlocuită de ceva. În locul tuturor acestor „poate”, dedesubtul lor, apropiindu-se pe nesimțite, dar cu viteză crescândă, era ceva simplu și absolut final.

Ce era această senzație de greață care apăruse în locul celeilalte? se întrebau sensibilii. Ce era acest nou disconfort, această nouă răceală? A, da, începură ei să-și dea seama. Asta e. E frică.

Și animalele se temeau. Șoarecii se ascunseră în subteran. Pescărușii se întoarseră în largul mării. Vulpile

londoneze intrară în călduri, purtate de un val hormonal produs de frică, și adrenalina lor le transformă în ținte ușoare pentru vânători urbane secrete. Pentru cei mai mulți londonezi, totul se manifesta deocamdată numai sub forma unei epidemii de găinaț, guano al spaimei, căci porumbeii începuseră să facă pe ei de frică. Magazinele trăseseră obloanele. În Chelsea, Anders Hooper privi vitrina *Japonezăriilor* clătinând dezgustat din cap. Cu un clinchet ușor, ușa se deschise. Intrară Goss și Subby.

— Bertrand! exclamă Goss, făcându-i prietenește cu mâna.

Subby îl fixă cu privirea.

— M-ai entuziasmat atât de tare că mai am o întrebare pentru tine.

Anders făcu un pas în spate. Își căută pe pipăite telefonul mobil. „O să ne suni dacă ăia doi mai dau vreun semn, da?” zisese Baron, întinzându-i o carte de vizită pe care încerca acum să-și amintească unde o pusese. Anders se lovi de perete. Goss se rezemă de tejghea.

— Așadar, zise Goss. Suntem, eu și Subby și, știi, toți. Știi tu. Normal că știi, tu dintre toți afurisiții de matematicieni, nu? Așadar, întrebarea e care-i treaba?

Zâmbi. Expiră un fum de țigară pe care nu-l trăsese în plămâni.

— Nu înțeleg, zise Anders.

În buzunar, degetul său căută butonul cu cifra 9.

— Normal că nu, zise Goss.

Subby trecu pe sub partea batantă a tejghelei, ajungând lângă Anders. Îi atinse brațul. Îl trase de mânecă. Anders nu reuși să formeze numărul. Încercă din nou.

— N-aș putea să fiu mai de acord, spuse Goss.

Pronunța *acohrd.*

— N-aș putea să fiu mai de acord. E cam prea de tot ce se petrece la jockey club, de aia am fost siliți să-l punem la locul lui pe șelarul ăla drogat. Dă-ți seama ce mirat am fost când mi-am auzit numele. Ai? Dar poate așa-i mai bine.

Își bătu cu degetul laterala nasului, făcând cu ochiul.

— Copoii ăștia, ai! Numele meu! Numele meu, să vezi și

să nu crezi!

Anders avu senzația că stomacul i se umple cu apă rece.

— Stai așa! strigă el.

— Tu mi-ai clămpănit numele? Am dreptate? Acum tot soiul de neica nimeni întreabă de mine, râse Goss. Ce mai rahat! Spune-mi pe nume, spune-mi pe nume. Mi-ai spus pe nume.

— Nu l-am spus. Nici nu știam cum te cheamă…

Anders apăsă cu degetul mare, dar urmă un curent de aer și un bang iute, brusc întrerupt. Anders nu observase nicio mișcare. Tot ce știa era că Goss se afla de o parte a tejghelei, el apăsase butonul telefonului, apoi urmase un zgomot, trapa încă mai plutea prin aer într-o ploaie de așchii și Goss era de cealaltă parte a tejghelei, în fața lui, aproape, apucându-l de încheietură și strângând-o atât de tare că Anders dădu drumul telefonului icnind.

Trapa căzu pe podea. Cu mâna liberă, Goss făcu semnul unei guri care trăncănește.

— Palavragiu mititel ce ești, spuse el. Cu tine și cu Subby, nu mai apucă omul să scoată un cuvânt!

Anders simțea mirosul părului lui Goss. Îi vedea venele sub pielea feței. Goss își apropie chipul de al lui. Respirația sa nu avea niciun miros. Era ca aerul agitat de un evantai de hârtie. Până când expiră din nou, scoțând fum pe gură. Anders începu să scâncească.

— Am citit și eu cărțile astea, zise Goss făcând semn cu capul către rafturile cu origami. I le-am citit lui Subby. A fost fascinat. Fas-futu-i-cinat. Nici vorbă de *Omida mâncăcioasă*[67] în cazu' lu' ăsta micu', de la început a fost numai: „Arată-mi cum să fac un crap! Acuma cum fac un căluț?" Am ajuns chiar să mă pricep la asta. Ia să-ți arăt!

— N-am spus nimănui, zise Anders. Nu știu cine ești…

— Să facem un pomișor? zise Goss. Să facem o țestoasă? Împăturim și împăturim și împăturim.

Începu să împăturească. Anders începu să urle.

— Nu-s la fel de priceput ca tine! râse Goss.

Goss continuă să împăturească, acompaniat de sunete

[67] Carte pentru copii scrisă și ilustrată de Eric Carie.

umede, cărnoase, și de trosnete. În cele din urmă Anders încetă să mai țipe, dar Goss continuă să împăturească.

— Nu știu ce să zic, Subby, spuse el în cele din urmă.

Își șterse mâinile pe haina lui Anders. Își contemplă opera mijind ochii.

— Trebui' să mai lucrez la asta, Subby, zise el. Nu seamănă chiar așa bine cu un lotus pe cât aș fi vrut.

21.

Billy se deșteptă din somn ca și cum s-ar fi ridicat la suprafața unei ape. Trase aer în piept. Își rezemă capul în mâinile tremurânde. În visul său profund văzuse următoarele:

Fusese un punct de conștiință, un strop de suflet, un nod de inteligență subacvatică alunecând pe deasupra fundului unui ocean văzut în alb și negru, lipsit de lumină, care cobora abrupt într-o crevasă, o Groapă a Marianelor în care apa părea o umbră coagulată. Micul său sine lipsit de sine în derivă. Și după ce plutise astfel un timp inimaginabil de lung, zărise din nou dedesubtul său ceva ridicându-se. Un întuneric aplatizat înălțându-se din întuneric. Dimensiunile lucrului erau copleșitoare. Billy cel din vis știa ce era și se temea de brațele sale, de membre numeroase și de trupul infinit. Dar când lucrul pătrunse în ape vag luminate și-i putu desluși contururile, zări un peisaj pe care-l recunoscu, pentru că era chiar el. O față de Billy Harrow, atlanteană, cu ochii deschiși privind cerul aflat atât de departe deasupra. Varianta lui uriașă era moartă de multă vreme. Conservată. Pielea cojită, ochii de mărimea unei biserici, încețoșați de lichidul de conservare, buzele vaste și cleioase retrăgându-se de pe dinți prea mari ca să ți-i poți imagina. Un Billy-cadavru conservat, vomitat de cine știe ce cataclism din adâncuri.

În patul său, Billy tremura. Nu știa dacă afară începea o nouă zi sau dacă programul care-i fusese comunicat se derula conform rutinei lipsite de ceasuri a bisericii. Dintr-

odată își dori foarte tare să-i spună lui Marge că Leon murise. Nu se gândise la ea până atunci și-i era rușine. Își strânse ochii și își ținu respirația, gândindu-se la Leon. Încercă să pună în mișcare acel mecanism interior la care recursese când Goss se repezise asupra lui, când se spărsese geamul, apoi ezită.

Lângă el era o tavă cu un pahar care conținea o băutură cu aspect mocirlos. Porția de cerneală. Nimeni nu avea să-l mai drogheze în secret – alegerea îi aparținea. Oferta era acolo, speranța era acolo, deși acum visa fără ajutorul cernelii. Billy era un profet-ostatic, un augur-pușcăriaș. Era jucat ca o piesă într-un joc alternativ de-a apocalipsa.

Trebuia să verifici calculele. Ghicitul norocului era un pariu cuantic, divinații competitive ale unor evoluții cu grad variat de posibilitate. Variația și dezacordurile erau indispensabile calculelor. Triangularea posibilităților. Nimeni nu știa ce să facă, acum că toți prognosticienii căzuseră de acord. Billy se prinse cu mâinile de rama patului. Se uită la narcoticul cu cerneală.

Auzi un ciocănit și Dane își făcu apariția. Se rezemă de perete. Era îmbrăcat cu o haină și ducea un rucsac. Un timp, niciunul dintre cei doi bărbați nu scoase o vorbă. Doar se priviră.

— Nu sunt profetul tău, Dane, zise Billy. Mersi că mi-ai salvat viața. N-am apucat să-ți zic. Îmi cer scuze. Dar asta-i… Trebuie să-mi dați drumul.

Da, era căutat în continuare, dar.

— Tu poți să mă ajuți.

Dane închise ochii.

— M-am născut în sânul bisericii, spuse el. Aici s-au cunoscut mama și tata. Dar bunicul meu, tatăl tatei, era cel cu-adevărat credincios. El m-a învățat. Mă asculta catehismul. Dar astea-s prostii, nu? Nu-i vorba să reciți ca un papagal. E vorba să înțelegi. El discuta cu mine despre chestiile-astea, de obicei.

Deschise ochii, scoase un obiect din geantă, îl verifică și-l puse la loc. Capătul unei săgeți care se ivea din țeava a ceva ce arăta ca un pistol.

— Cei mai mulți dintre prietenii mei… Ei, știi cum stă treaba cu biserica și copiii. Nu prea se lipește de ei, nu? Eu, însă… aveam o chemare. Știi ce-a zis Teuthexul.

Dane își examină echipamentul.

— Te putem proteja. Ești vânat de Goss și de împuțitul de Subby. Toată lumea vrea ce ai tu în cap, Billy. Știu, știu, nu-mi spune, nu-i nimic în capul tău. Cum zici tu.

— Ce faci? zise Billy.

— Datoria. Dac-ai ști ce-am făcut pentru biserică. Nu poți să mă-ntrebi câte-am făcut pentru biserică, fiindcă n-am să-ți zic. Toate credințele își au…

Urmă o pauză pe parcursul căreia până și coridoarele pustii părură să aștepte.

— … cruciații lor, zise Billy.

Dane dădu din umeri.

— Eu voiam să zic oamenii ei buni la toate. Tipii la care apelezi.

Mâncătorii de hașiș[68]; Ospitalierii[69]; Francis X Killy[70]. Asasinii autorizați ai credinței.

— Toți au brigăzi ale apocalipsei, Billy, pregătite pentru prăbușirea finală. Așteptând precum regii de sub dealuri[71]. Astea nu prea au cum să acționeze sub acoperire, spuse el râzând. Nu s-ar putea angaja la Centrul Darwin.

Dane își ridică tricoul. Avea pielea plină de cicatrice. Le arătă una câte una, numindu-le de parc-ar fi fost animăluțele lui de companie.

— Ceasornicarii, zise el. Secta Mântuitorului. Martirii Mariei. Asta… Una lungă și șerpuită. Asta de-aici nu-i dintr-o luptă religioasă, ci dintr-o confruntare față-n-față cu un hoț. Fura de la noi.

Se apropiară niște pași, dar trecură mai departe. Dane privi în tavan.

---

[68] Ordinul Asasinilor, fondat în secolul al XI-lea de Hassan-i Sabbah. Legenda spune că membrii ordinului erau dependenți de hașiș pe care numai Sabbah li-l furniza.

[69] Ospitalierii, cunoscuți și drept Cavalerii Ospitalieri sau Cavalerii Sfântului Ioan, unul dintre cele mai renumite ordine militare creștine din timpul Evului Mediu.

[70] Francis X Killy, personaj al unei serii de romane scrise de autorul american Martin Cruz Smith sub pseudonimul Simon Quinn.

[71] Mitul regelui de sub deal/munte implică prezența unor eroi legendari sau figuri istorice (de ex. Regele Arthur), adesea însoțiți de armatele lor, dormind în locuri izolate, în așteptarea momentului în care prezența lor redevine necesară.

— Știi care-i întrebarea? zise el. Cui anume îi ești loial. Lui Dumnezeu? Bisericii? Papei? Și dacă ei nu cad de acord?

Își ținea privirea ațintită în sus.

— Ce vrei tu și ce vreau eu nu-s totuna. Tu vrei să fii în siguranță și... să nu fii prizonier. Ce-ți dorești mai tare? Pentru că ești mai în siguranță înăuntru. Mai vrei și puțină răzbunare, nu? Eu îmi vreau zeul. Poate că, pentru un timp, avem același drum. Dacă facem asta împreună, Billy, vreau să fiu sigur că n-o să fugi. Nu te ameninț – pur și simplu îți spun că, dacă încerci să te descurci pe cont propriu în tot rahatul ăsta, o să mori. Dacă facem chestia asta, o să te ajut, dar trebuie să mă ajuți și tu pe mine. Asta înseamnă că trebuie să ai încredere în mine. N-o să fii nici măcar un pic în siguranță, înțelegi? Dacă plecăm. Absolut toată lumea e pe urmele tale.

Ridică rucsacul.

— O să fii mai în siguranță dacă stai aici. Dar ei n-o să-ți dea drumul. Vor să știe ce vezi, mai spuse el ciocănindu-și capul cu un deget.

— Tu de ce faci asta?

Pulsul lui Billy se acceleră din nou.

— Pentru că n-ar trebui să ne mulțumim doar să ne uităm la ce se întâmplă. Avem un zeu de salvat.

— Ei cred că așa e corect, spuse Billy. Am citit despre mișcarea fără mișcare. Moore crede că face lucrarea sfântă mișcându-se ca un kraken pe o tablă de joc. Prin nemișcare.

— Și nu-i convenabil că interpretarea asta-i permite să stea pe cur fără să facă nimic? N-o să-ți dea drumul. Eu vreau să mă ajuți, dar n-o să te oblig. Timpul nu-i de partea noastră. Deci?

— Nu sunt ce crezi tu, zise Billy. Dac-am disecat un calamar, Dane, asta nu mă face sfânt.

— De ce-ți e mai grijă: să fii prizonier sau să fii sfânt? întrebă Dane. Nu-ți cer să fii nici una, nici alta.

— Ce vrei să faci?

— Ai nimerit în plin război. N-o să te mint, n-o să-ți spun că îți poți răzbuna prietenul. Nu poți să-l dovedești pe Goss și nici eu nu pot. Nu-ți ofer asta. Nu știm cine are krakenul,

dar știm că Tatuajul îl caută. Dacă pune mâna pe așa ceva… Din cauza lui a fost ucis prietenul tău. Cel mai bun mod să-i stricăm distracția e să recuperăm zeul. Asta-i tot ce pot să fac eu.

Billy ar fi putut să rămână printre temnicerii săi servili. Care i-ar fi oferit halucinogene, luând notițe cu evlavie și în amănunt după toate prostiile pe care le-ar fi delirat el pe urmă.

— O să vină după tine? întrebă Billy. Dacă părăsești turma?

Și ce însemna o asemenea renegare! Dane rămânea fără biserica lui, cea care-l crease, un erou apostat ducându-și credința în inima întunericului, un paladin în iad. O viață de supunere urmată de ce?

— O, da, zise Dane.

Billy dădu din cap. Își strecură în buzunar recipientul cu cerneală.

— Să mergem, zise el.

Cei doi bărbați de pază la poartă îl priviră pe Dane apropiindu-se cu expresii șocate. Îl salutară. Își feriră cu pioșenie ochii de Billy. Acesta simți impulsul de a se preface că delirează în limbi stranii.

— Ies afară, spuse Dane. Cu treabă.

— Sigur, zise cel mai tânăr dintre ușieri mutându-și pușca de pe un braț pe altul. Stai numai să…

Moșmondi ceva la ușă.

— Doar că, spuse el arătând către Billy, Teuthexul a zis că ne trebuie acordul lui…

Dane dădu ochii peste cap.

— Nu mă sâcâi, zise. Sunt într-o misiune. Și am nevoie de el pentru o clipă, să testez ceva. Îmi trebuie ce-are el aici. Ciocăni cu degetul fruntea lui Billy. Știi cine e? Știi ce știe? Nu-mi irosi timpul. Îl aduc înapoi imediat.

Cei doi bărbați se priviră. Dane zise cu voce joasă:

— Nu mă faceți să-mi pierd timpul.

Ce era să facă, să nu asculte de Dane Parnell? Îi deschiseră poarta.

— Nu încuiați, zise Dane. Se întoarce într-o clipită.

Îl conduse pe Billy pe scări în sus. Billy, în urma lui, riscă o scurtă privire peste umăr. Dane împinse trapa și-l trase afară, printre grămezi de vechituri, în camera din spate a Bisericii lui Cristos din sudul Londrei.

Lumina năvălea prin ferestre. Praful londonez se așternea în jurul lor. Billy clipi.

— Bun venit în exil, zise Dane încet, lăsând trapa în jos.

Devotamentul față de datoria sa îl transformase de acum într-un trădător.

— Vino.

Trecură pe lângă bucătărie, pe lângă toaletă, pe lângă grămezi de flecuștețe. În încăperea principală, scaunele erau așezate în cerc. Billy și Dane se pomeniră în mijlocul unei adunări de femei predominant în vârstă, care își întrerupseră conversația.

„Ești bine, drăguță?” zise una dintre ele, iar alta întrebă: „Ești în regulă, dulceață?” Dane le ignoră.

— Și ele… șușoti Billy. Și ele adoră ăăă, krakenul?

— Nu, sunt baptiste. Protecție reciprocă. Teuthexul poate descoperi dintr-o clipă în alta c-am dispărut. Așa că trebuie să ajungem rapid cât mai departe de-aici. Ține-aproape de mine și fă exact ce-ți spun, când îți spun. Încearcă să fugi pe cont propriu, Billy, și vei fi găsit, apoi vei muri. Nu vrem asta, nici eu, nici tu. Pricepi? Mergi iute, dar nu alerga. Ești gata?

22.

Nu domnea niciun sentiment de satisfacție, gen ți-am-zis-eu, printre clarvăzătorii rătăcitori care prevesteau de atâta timp că se apropia sfârșitul. Acum că toți cei care se sinchiseau de asta le dădeau dreptate – deși ar fi putut să-și nege presentimentele – cei care se pomeniseră brusc și pe neașteptate în avangarda opiniei dominante erau cam dezorientați. Ce sens avea să-ți dedici viața avertismentelor

dacă toți cei capabili să le audă – pentru că majoritatea în continuare habar n-aveau și probabil în starea asta aveau să rămână până când s-ar fi stins soarele – dădeau din cap aprobator?

În rândurile profeților nebuni ai Londrei plictisul se răspândi ca o molimă. Pancartele cu avertismente fură aruncate, pamfletele date la topit, megafoanele azvârlite în dulapuri. Cei capabili să țină evidența prezențelor dubioase insistau că de la dispariția *Architeuthisului* apăruse ceva nou. Ceva hotărât și puternic și preocupat de sine. Și, la scurt timp după asta, acel ceva înflorise și mai tare, devenind și mai mult el însuși, născându-se conștient de sine din crisalida nespecificității, o clipă-de-acum obsesivă care pășea apăsat pe cărările timpului.

Nu, nu știau ce însemna, dar simțeau, cu certitudine. Și băga groaza-n ei.

Billy se poticnea sorbind din ochi ziua, lumina rece a soarelui, trecătorii. Oamenii în haine de zi cu zi, cu ziare și genți, în drum spre magazinele din sudul Londrei. Niciunul nu se uită de două ori la el. Copacii fără frunze zgâriau cerul, pe care iarna îl decolorase complet.

Un nor de porumbei se ridică, dădu un ocol și dispăru pe deasupra antenelor. Dane privi cu suspiciune vizibilă siluetele care se îndepărtau. Îi făcu semn lui Billy.

— Mișcă, zise Dane. Nu-mi place cum arată păsările alea.

Billy își asculta sunetul pașilor pe asfalt, lipsiți de ecou. I se accelerase pulsul. Erau înconjurați de clădiri joase și neîngrijite din cărămidă. Biserica din spatele lor era abia cu puțin mai mult decât un șopron mare.

— Deloc nu-mi place cum arată păsările alea, zise Dane.

Trecură pe lângă chioșcuri de ziare, pe lângă coșuri de gunoi care dădeau pe dinafară, pe lângă rahați de câine de la rădăcinile copacilor, pe lângă un șir de magazine. Dane îl conduse către o mașină. Nu era cea pe care o folosise mai înainte. Deschise ușa. Se auzi o șoaptă.

— Ce? zise Dane, privind în sus. A fost…?

Nu se mai auzi niciun sunet. Dane se uita la un dragon

rudimentar de lut, o mică decorațiune victoriană profilându-se pe culmea unui acoperiș. Îl împinse pe Billy în mașină.

— Ce-a fost asta? întrebă Billy.

Dane lăsă să-i scape o respirație tremurată în timp ce conducea.

— Nimic, spuse Dane. Dar ar fi o idee. Dumnezeu știe câtă nevoie de ajutor avem. Trebuie să luăm distanță.

Billy nu recunoscu străzile.

— Din clipă-n clipă, Londra o să colcăie de camarazii mei extrem de ofticați. Foștii camarazi.

— Și unde mergem?

— Ne dăm la fund. Și începem vânătoarea.

— Și… cum facem cu poliția? întrebă Billy.

— Nu mergem la nicio poliție.

Dane lovi cu palma în volan.

— O să facă rahatu' praf. Și chiar de-ar putea face ceva, n-ar fi ceea ce ne dorim noi. De ce crezi că-l caută? Îl vor pentru ei!

— Și-atunci ce-ai să faci după ce-l găsești, Dane?

— O să mă asigur că nimeni altcineva nu pune mâna pe el.

Dane avea ascunzătorile lui. În clădiri cu aspect părăsit, în apartamente părăginite, în locuri curățele ce păreau să aibă locatari permanenți cu ocupații respectabile sau nerespectabile.

— Ne mutăm, stăm o zi-două și plecăm, zise Dane. Pornim vânătoarea.

— În mod sigur biserica ta o să ne dea de urmă, spuse Billy. Astea sunt casele lor conspirative, nu?

— Pe-astea nu le știe nici măcar Teuthexul. Când faci ce fac eu trebuie să ai spațiu de mișcare. Cu cât știu ei mai puțin, cu atât mai bine. Își păstrează mâinile curate. Menirea noastră nu e să ucidem, nu noi suntem prădătorii, pricepi? Dar uneori nevoia te împinge.

Ca să aperi raiul, dezlănțui iadul, genul ăla de sofisticărie.

— Tu ești singurul? întrebă Billy.

— Nu, zise Dane. Dar sunt cel mai bun.

Billy își rezemă din nou capul pe spătar și urmări Londra trecând pe alături.

— Goss a deschis gura, zise el. Și Leon pur și simplu…

Scutură din cap.

— Ăsta e… harul lui?

— Harul lui e că-i un ticălos de nedescris, spuse Dane. Un tip care face ce-i plătit să facă.

Despături cu o singură mână o foaie de hârtie.

— Asta e o listă de transportori, zise el. Avem de găsit un zeu. Aici sunt cei care ar fi putut să facă una ca asta.

Billy îl privi un timp pe Dane, urmărind cum furia apare și dispare de pe chipul lui, alternând cu momente de incertitudine și frică. În cele din urmă, înnoptară în apropierea Tamisei, într-o garsonieră decorată ca o cameră de cămin studențesc. Cărți de biologie și chimie pe rafturi ieftine, un poster cu System Of A Down pe un perete și toată recuzita necesară unui toxicoman.

— Ale cui sunt toate astea? întrebă el.

— Asta-i pentru cazul în care ar intra cineva, spuse Dane. Sau dacă ar încerca să-l vizualizeze de la distanță. Prin globul de cristal sau altfel. Trebuie să arate convingător.

În baie erau o periuță acoperită cu pastă întărită, un săpun folosit, un șampon. În sertare se aflau haine, toate pe gustul locatarului imaginar: de aceeași mărime și aparținând aceluiași stil neplăcut. Billy ridică receptorul, dar telefonul nu era conectat.

Dane verifică micile mănunchiuri de oscioare legate și dispuse pe pervaz. Mici conglomerate hidoase de obiecte magice. Dintr-un dulap de sub pat scoase o mașinărie confecționată din piese ruginite și te miri ce: un monitor și un osciloscop demodat, legate prin cleme-crocodil de mici bibelouri. Când puse dispozitivul în priză se auzi un bufnet, ecranul se umplu de fluctuații și în aer se simți o uscăciune.

— Bun, zise Dane. O mică măsură de precauție.

Sisteme de alarmă și inhibitoare de semnal care să bruieze fluxurile simțirii și senzației – magie. „Zi-i hăruire”, își spuse Billy. Mașinăriile oculte nu goleau spațiul, creând în jur un vid la fel de bătător la ochi ca un dinte lipsă, ci

proiectau un grăunte de prezență, un suflet artificial pentru simțitorii de la distanță. Emisia unei pretinse persoane.

Când Dane se duse la toaletă, Billy nu încercă să plece. Nici măcar nu-și pierdu timpul ezitând în pragul ușii, întrebându-se dacă s-o facă sau nu.

— De ce nu-l dorești? întrebă Billy când Dane reveni.

Ridică mâinile, indicând totalitatea lucrurilor care se întâmplau.

— Sfârșitul lumii, vreau să zic. Spui că lumea se sfârșește. Și krakenul tău e cel care o face…

— Nu, nu e el, zise Dane. Sau nu așa cum ar trebui să fie.

Billy ar fi înțeles dacă Dane ar fi dat din colț în colț, disimulând și căutând să evite răspunsul. Lașitatea de ultim moment al celor evlavioși nu putea fi un fenomen chiar atât de rar întâlnit. „Sigur că da, mă îmbarcasem pe corabia Apocalipsei, dar chiar *acum? Așa?”* Ar fi fost de înțeles, dar nu despre asta era vorba. În clipa aceea, Billy realiză cu certitudine că, dacă Dane ar fi crezut că acesta *era* finalul despre care citise și predicase încă din tinerețea lui năbădăioasă și pătimașă, l-ar fi acceptat. Dar aceasta nu era adevărata apocalipsă a krakenului. Asta era problema. Se întâmpla după alt plan. După altă schemă. Cineva deturnase finalitatea calamarică. Acesta era și nu era sfârșitul dorit.

— Trebuie să transmit un mesaj cuiva, zise Billy.

Dane oftă.

— Hei!

Înfruntându-l, Billy fu surprins de iuțeala cu care-i sărise țandăra. Bărbatul solid păru și el surprins.

— Nu-s animalul tău de companie. Nu poți să-mi dai ordine. Cel mai bun prieten al meu *a murit* și iubita lui trebuie să afle.

— Toate bune și frumoase, spuse Dane înghițind în sec.

Efortul pe care-l făcea ca să-și păstreze calmul era îngrijorător.

— Dar faci o greșeală. Zici că nu-ți pot da ordine. O, ba pot. Trebuie. O să faci ce spun eu, altfel Goss sau Subby sau Tatuajul sau oricare altul dintre cei care te caută te va

găsi și atunci, dacă ești *foarte* norocos, tot ce-o să ți se întâmple va fi c-o să mori. *Pricepi?*

Îl înghionti pe Billy în piept o dată, de două, de trei ori.

— Tocmai m-am autoexilat, Billy. N-am o zi bună.

Se priviră unul pe altul.

— Mâine începe războiul, zise Dane. Acum nu-i nici pe departe atâta har prin preajmă pe cât crezi. E ceea ce s-ar numi un vid de putere. Asta ne creează anumite oportunități. Nu cunosc numai oameni ai bisericii, să știi.

Deschise rucsacul.

— S-ar putea să nu fim siliți să facem asta chiar singuri.

— Hai să lămurim o chestie, zise Billy cu precauție. Răspunde-mi la o singură întrebare. Știu că nu vrei să implici poliția, dar… Ce-ar fi să-i spunem numai lui Collingswood? Nu e liderul ălora – e doar polițistă dar în mod clar are un dar. Am putea s-o sunăm…

Furia nestăvilită de pe chipul lui Dane îl amuți.

— Nu vreau s-avem de-a face cu tipii ăia, spuse el. Crezi c-o să ne asigure protecția? Că n-o să ne tragă pe sfoară? Crezi că tipa asta n-o să ne predea din prima?

— Dar…

— „Dar” pe dracu’, Billy! Lucrăm cu oamenii pe care-i știu eu!

Dane scoase hărți ale Londrei peste care se făcuseră tot soiul de adăugiri cu markerul, simboluri aplicate pe parcări și rute trasate de-a curmezișul străzilor. Spre surprinderea lui, Billy văzu și un pistol cu săgeți, precum cele folosite de scafandri.

— N-ai tras niciodată cu arma, așa-i? întrebă Dane. Poate-ar trebui să-ți facem rost de una. N-am… N-am avut timp să fac planuri prea elaborate, să știi. Mă gândesc cine ne-ar putea ajuta. Cu cine-am mai lucrat.

Numără pe degete, scriind nume.

— Jason e omul meu. Wati. Vai de mine, Wati! O să fie furios. Dacă vrem un talisman sau ceva trebuie să vorbim cu Butler.

— Ăștia sunt oameni de-ai krakenului?

— La dracu’, nu, biserica iese din discuție, zise Dane. Ușa

aia s-a închis. Nu putem să ne ducem la ei. Ăștia-s oameni cu care-am mai avut de-a face. Wati e un roșu, un tip de treabă. Cu Butler, totul depinde de ce anume a văzut: el poate să-ți asigure protecție. Jason, Jason Smyle, e un pariu bun.

— Hei, știu numele ăsta, spuse Billy. A… lucrat la muzeu?

Dane zâmbi și clătină din cap. „Nu”, își zise Billy și senzația de familiaritate îl părăsi la fel de brusc pe cât venise.

Mâncară din punga de hrană nesănătoasă cumpărată de Dane. Erau două paturi, dar ei își amenajară culcușul pe podeaua sufrageriei, ca niște excursioniști. Camera era doar un peisaj pe care-l străbăteau, o poiană în mijlocul unei păduri. Un timp stătură întinși fără să vorbească.

— Cum a fost? întrebă Dane. Să lucrezi cu krakenul.

— Ca… un soi de cauciuc urât mirositor, spuse Billy într-un târziu.

Dane îl privi ca și cum ar fi vrut să-și reverse dezaprobarea asupra lui, apoi râse.

— Of, Doamne, zise Dane. Ești fără speranță.

Clătină din cap. Avea un zâmbet vinovat.

— Serios acuma. Vrei să zici că n-ai simțit chiar nimic? Ai tu ceva.

Pocni din degete, producând din nou radiația aceea luminoasă, ca un calamar în ape adânci.

— N-ai simțit chiar nimic?

Billy se întinse din nou.

— Nu, răspunse el. Atunci nu. Ceva mai înainte. În primele luni acolo nu mă descurcam deloc. Nici nu știam dac-o să rămân. Apoi, dintr-odată, am devenit mult mai bun. *Ăla* a fost momentul în care-am simțit ceva special. De parcă aș fi putut să conserv orice, oricum aș fi vrut.

— Dar acolo, pe alee? întrebă Dane.

Billy îl privi din cealaltă parte a camerei întunecate. Dane își alese cu grijă cuvintele.

— Când te-a atacat Goss. Ai făcut ceva atunci. Cum te-ai simțit?

— N-am făcut nimic.

— Dac-așa zici tu, Billy, spuse Dane. Bunicul meu era un om sfânt. Îi plăcea să mă întrebe care era sfântul meu preferat. Zicea că dacă știi asta despre cineva poți să înțelegi multe despre el. Așa că eu ziceam krakenul, pentru că voiam să fiu băiat bun și ăsta era răspunsul corect la cele mai multe... întrebări religioase. Și el zicea: „Nu, trișezi. Ce sfânt?” Și multă vreme nu m-am putut hotărî, până când într-o zi am știut. Și i-am spus. „Sfântul Argonaut”, i-am zis. „E adevărat?” m-a întrebat el. Nu era furios, era, mai degrabă, surprins. Dar cred că i-a plăcut răspunsul. „Adevărat?” a zis el. „Nu Sfântul Inel-Albastru? Nu Sfântul Humboldt? Ăia sunt sfinții tăi luptători.” Spunea asta pentru că eram solid, ca el, și toată lumea știa c-o să mă fac soldat. „De ce Sfântul Argonaut?” m-a întrebat el. „Pentru că face spirala aia frumoasă”, i-am răspuns eu.

Dane zâmbi fericit și Billy îi zâmbi la rândul său. Își imagină volutele complicate, fractale, ale cochiliei pe care o descria Dane și care-i dăduse argonautului celălalt nume al său.

— Nautilusul de hârtie, zise el.

— Era un tip dur, dar i-a plăcut asta, spuse Dane.

Când Dane se duse din nou la baie, Billy deschise sticluța și-și picură pe limbă câteva picături amare de cerneală de calamar. Se întinse din nou și așteptă în întuneric. Dar, cu toată adrenalina acelei zile și cu toată cina aceea nepotrivită, se prăbuși cu iuțeală într-un somn profund, lăsând în urmă orice viziuni sau vise.

23.

Marginalia se gândea: „Ce dracu’ se întâmplă?”

Când Leon tot nu-i răspunse la mesaje, încercă la Billy, care nu-i răspunse nici el. Reuși să convingă un lăcătuș de buna ei credință și, în cele din urmă, pătrunse în apartamentul lui Leon. Nimic nu era nelalocul lui. Nu găsi niciun indiciu despre locul unde ar fi putut să se afle. Nu-i cunoștea pe prietenii sau pe rudele lui Billy ca să le poată

suna.

Când Leon dispăruse și nu mai revenise, când nici el, nici Billy nu-i răspunseseră la telefon, Marge se dusese la cea mai apropiată secție de poliție. Raportase dispariția a două persoane. Polițiștii o trataseră cu un fel de compasiune lipsită de tact, dar îi povestiseră cât de mulți oameni dispăreau anual și chiar săptămânal și cum mulți dintre aceștia reapăreau destul de repede, după escapade de beție sau weekend-uri de care uitaseră să anunțe. Îi spuseseră să nu-și facă prea multe griji și o avertizaseră să nu-și facă nici prea mari speranțe.

Spre imensa ei surpriză, Marge începuse să plângă chiar acolo, în secție. Polițiștii fuseseră stânjeniți și înduioșător de stângaci și-i oferiseră ceai și șervețele. După ce se calmase, plecase acasă, fără să se aștepte la nimic și fără să știe ce să mai facă. Dar după o oră și jumătate de când se întorsese (anumite cuvinte-cheie din raportul despre vizita ei corelându-se cu alte cuvinte, numele pe care le pomenise ea atrăgând atenția, ultimul sms, imperfect redat, dar grăitor, declanșând alarme în sisteme computerizate nici pe departe atât de ineficiente pe cât pretindeau cinicii de serviciu), cineva îi bătu la ușă. Un bărbat între două vârste, la costum, și o femeie blondă și foarte tânără, îmbrăcată într-o surprinzătoare uniformă de polițist. Femeia trăgea după ea o lesă, dar nu era niciun câine prin preajmă.

— Bună, zise bărbatul cu o voce subțire. Sunteți domnișoara Tilley, da? Eu mă numesc Baron. Inspector-șef Baron. Ea e colega mea, sergent Collingswood. Vrem să discutăm ceva cu dumneavoastră. Putem intra?

Înăuntru, Collingswood se răsuci încet în cerc, examinând pereții întunecați, cu postere care făceau reclamă unor spectacole video și unor petreceri pe muzică electronică. Baron și Collingswood nu se așezară, deși Marge le făcu semn spre canapea. Simți o adiere, un miros teluric, porcin, și clipi.

— Înțeleg că v-ați rătăcit niște prieteni, domnișoară Tilley, zise Baron.

„Doamnă”, se gândi Marge să-l corecteze, dar renunță.

— Nu vă așteptam, spuse ea. La secție mi-au spus că nu puteți face mare lucru.

— Ei, da, dar ei nu știu ce știm noi. În ce relații sunteți cu Billy Harrow?

— Cu Billy? În nicio relație. Eu sunt cu Leon.

— Cu?

— V-am zis.

— Mie nu mi-ați zis nimic, domnișoară Tilley.

— Le-am zis celor de la secție. E iubitul meu.

Collingswood își ridică ochii la ceruri și clătină din cap, de parcă ar fi spus „Ce să zic, tra-la-la”. Plescăi din limbă ca și cum ar fi chemat un animal, făcând semn din bărbie spre celelalte camere.

— Și n-ați mai auzit nimic de Leon de când s-a dus să se vadă cu Billy? o întrebă Baron.

— Nici măcar nu-s sigură că acolo s-a dus. Cum de-ați venit atât de repede? Mi s-a spus să nu mă aștept…

Gura i se deschise brusc, luând forma unui zero care denota teroare.

— Dumnezeule, l-ați găsit…?

— Nu, nu, spuse Baron. Nimic de genul ăsta. Ne aflăm într-una dintre situațiile acelea în coadă de pește. Vedeți, eu și Collingswood nu lucrăm la departamentul Dispariții de persoane. Suntem dintr-o altă unitate. Dar am fost alertați despre problema dumneavoastră pentru că ar putea avea legătură cu cazul nostru.

Marge se uită la el.

— Chestia cu calamarul? Asta cercetați?

— Fuuuutu-i! zise Collingswood. Știam eu. Ticălosul!

— A! exclamă Baron ridicând ușor din sprâncene. Da. Ne întrebam dacă Billy va fi capabil să reziste unei mici bârfe.

— Ce-i al lui i-al lui, șefu’, pentru cineva care habar n-are ce face are ceva influență. Tu! Treci încoace!

Din câte vedea Marge, această ultimă remarcă nu părea să se adreseze cuiva anume.

— Am aprecia dacă nu ați mai povesti nimănui ce v-a spus, domnișoară Tilley, dacă nu vă supărați.

— Credeți că are legătură cu dispariția lui Leon? zise Marge fără să-i vină să creadă. Și Billy? Unde credeți că sunt?

— Ei, asta încercăm să aflăm, spuse Baron, și fiți sigură că o să vă anunțăm imediat ce vom ști ceva. Billy obișnuia să vorbească mult despre calamarul ăla? Leon a fost să-l vadă? Era un vizitator obișnuit al muzeului?

— Ce? Nu, nici vorbă. A fost o dată să-l vadă, cred. Dar nu era din cale-afară de interesat de el.

— V-a vorbit despre asta?

— Leon? zise ea. Adică dacă mi-a spus c-a dispărut? Credea că toată faza-i caraghioasă. Sigur, știa că e important pentru Billy. Dar era atât de ciudat, știți? N-avea cum să nu facă mișto. Nici măcar nu era sută la sută sigur că Billy n-a inventat toată povestea, înțelegeți?

— Mda, nu, zise Collingswood.

— De ce naiba să crezi că ar inventa una ca asta? întrebă Baron.

— Păi… n-a fost la știri, nu?

— Nu, zise Baron. Dar dedesubturile, dedesubturile-s altă poveste… Despre niște lucruri cenzurate pe care nu vi le puteți imagina.

Zâmbi.

— Oricum, nu vreau să zic că Leon era de *acord* cu ce se întâmplase. Pur și simplu… toată chestia i se părea amuzantă. Mi-a trimis și niște sms-uri cu glume înainte să…

— O, daa, spuse Collingswood. E ditamai distracția.

— Haideți, zise Marge. Cineva a șterpelit un calamar gigantic. Serios!

— Ce puteți să ne spuneți despre Billy? întrebă Baron. Ce credeți despre el?

— Billy? Nu știu? E un tip în regulă. Nu-l cunosc prea bine. E prietenul lui Leon. De ce întrebați?

Baron o privi pe Collingswood. Aceasta scutură din cap și trase de lesă.

— Niciun cârnăcior, spuse ea. Ooo, Perky, îmi pare rău.

— Ce se întâmplă? întrebă Marge.

— Facem o mică cercetare, domnișoară Tilley, zise

Baron.

— Ar trebui…? Cât de îngrijorată ar trebui să fiu?

— O, nu foarte tare, zise el. Tu ai fi îngrijorată, Kath?

— Noo, zise Collingswood în timp ce trimitea sms-uri cuiva.

— Știți, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai puțin convins că are legătură cu cazul nostru. Așa că în locul dumneavoastră nu mi-aș face griji.

— Mda, spuse Collingswood tastând în continuare. Nu.

— Desigur, spuse Baron, o să vă anunțăm dacă ajungem la alte concluzii. Dar sincer mă îndoiesc. Vă mulțumim.

Își înclină capul. Își duse degetele la cozorocul unei șepci inexistente:

— *Baftă, așadar.*

— Ei, cum? zise Marge. Asta a fost tot?

Collingswood era deja la ușă, ridicându-și gulerul ca un dandy. Îi făcu lui Marge cu ochiul.

— Ce-a fost asta? întrebă Marge. Plecați? Și mai departe?

Collingswood îi zise:

— Credeți-ne că vom întoarce fiecare piatră în căutarea lui cum-îi-zice și a chestiuței.

Marge rămase cu gura căscată. Baron spuse:

— Kath, pe bune!

Își dădu ochii peste cap în fața lui Marge ca un tată exasperat.

— Domnișoară Tilley, de îndată ce vom avea idee ce se petrece vom lua legătura cu dumneavoastră.

— Ați *auzit* ce-a zis?!

— Kath, spuse Baron, du-te, în mașină cu tine! Am auzit, am auzit, domnișoară Tilley. Și-mi cer scuze.

— Vreau să depun o plângere.

Marge tremura. Își încleșta și-și descleșta pumnii.

— Desigur. E dreptul dumneavoastră. Trebuie să înțelegeți însă că e numai o mostră a umorului negru al lui Collingswood. E un polițist excelent și ăsta e felul ei de a gestiona suferința pe care suntem nevoiți s-o vedem în fiecare zi. Nu că ar fi o scuză, recunosc. Deși nu vă sfiiți, ar putea fi o lecție pentru ea.

Se opri la ieșire, cu mâna pe cadrul ușii.

— O să-i spun că sunt foarte dezamăgit de comportamentul ei.

— Stați așa, nu puteți pleca pur și simplu. Cum dau de dumneavoastră dacă am nevoie…?

— Secția de care aparțineți v-a desemnat un polițist de contact, nu? zise Baron. Contactați-l. O să ne transmită orice informație, mie și echipei mele.

— Ce naiba! Nu puteți așa, deodată, să…

Dar ușa se închidea deja și, deși țipă cerând să i se explice ce se întâmpla, Marge nu-i urmă pe cei doi polițiști. Se rezemă de ușă până când reuși să-și înfrângă impulsul de a izbucni în plâns.

— Ce dracu’ a fost asta? se întrebă ea cu voce tare.

Ce fusese? Fusese o decizie bazată pe intuiție, dar una greșită. Fusese un presentiment din soiul celor despre care nu se prea vorbește: unul neîntemeiat.

— Nimic, futu-i, spuse Collingswood.

Își aprinse o țigară. Vânticelul anemic al iernii îi risipi fumul.

— Habar n-are de nimic, zise ea.

— De acord cu asta, spuse Baron.

— Și nimic din ce se-ntâmplă n-are de-a face cu ea. Pista asta nu duce nicăieri.

— De acord, zise Baron.

— Nimeni n-a făcut nicio vrajă prin apropierea apartamentului, zise Collingswood. Nu ca la împielițatu’ ăla de Billy.

O persoană sau mai multe, cu sufletul sau sufletele impregnate de vrăjitorie de un soi sau altul, fusese în mod sigur acolo. La Billy acasă, bietul ei animal eteric se răsucise în jurul cozii scâncind și guițând atât de tare că-l auzise până și Baron.

— Știi că deocamdată mare lucru nu se mai întâmplă, zise Collingswood. Dat fiind că toți se cacă pe ei de frica SAM. Așa că orice urme lăsate de cineva ar ieși și mai tare în evidență. Ai văzut purcelușu’, mai spuse ea scuturând

lesa. Adică, mă rog, nu l-ai văzut, dar știi la ce mă refer. Nicio urmă. Deci care-i treaba? Fraieru’ ăsta de Leon e băgat în ceva?

— Mă-ndoiesc, spuse Baron. Din ce-am adunat până-acum, e un nimeni. Un ratat oarecare ca toți ceilalți. Brrr! făcu el din buze. Dacă are ceva de-a face cu krakenul, înseamnă că a fost sub acoperire Dumnezeu știe de când. Cred că pur și simplu a intrat în vreun rahat.

Collingswood trase cu urechea după fragmente de gânduri. Bâjbâi după familiarul ei, care adulmeca după dârele vagi de para-miros de magie care ar fi putut fi pe stradă.

— Săracu’ fraier! zise ea.

— Cam așa. Nu cred c-o să-l mai vedem vreodată. Și nici pe Billy.

— Dacă nu cumva Billy e tipul cel rău.

Se gândiră un timp.

— Ai auzit ce zicea Vardy de dimineață?

— Unde-i omul ăla? zise Baron. Ce pune la cale?

Collingswood dădu din umeri.

— Nu știu. A zis c-o ia pe urmele vieții religioase a lui Adler.

— Avea așa ceva?

— Nu știu, șefu’. Dar ai auzit ce zicea azi dimineață? Despre krakeniști?

Firește, deja apăruseră zvonuri despre toate detaliile furtului, crima, misterele. Nimic nu putea împiedica zvonurile să alerge mai iute decât caii. Parte din treaba lui Baron și a lui Collingswood era să le audă din zbor. Spionii teologici ai lui Vardy îi spuseseră acestuia și el le povestise colegilor săi că se șoptea despre excomunicarea unor credincioși importanți din cadrul bisericii teuthice.

Mai rămânea, în continuare, și problema zvonurilor tot mai frecvente despre apocalipsă.

Era un moment bun pentru piața relicvelor. Cine se putea îndoi de legătura dintre religie și crima organizată? După cum întrebau episcopii unui ordin catolic secret de fiecare dată când se ridicau probleme legate de etica afacerilor,

martiriul Sfântului Calvi nu ne-a învățat chiar *nimic?*

— Deci credem în continuare că e vorba de sectanții zeloși? întrebă Collingswood și-și trase nasul. Krakeniști sau ce-or fi ei? Sau poate-s numai niște escroci nenorociți?

— Presupunerile tale sunt la fel de bune ca ale mele, zise Baron. De fapt, sunt, probabil, mult mai bune.

— De la ciripitori tot nu obțin nicio ceapă degerată, spuse Collingswood și-și trase din nou nasul.

— Aoleu, zise Baron. Îți… Ține.

Îi dădu un șervețel. Fetei îi curgea sânge din nas.

— Fir-ai tu să fii de moacă de labagiu, spuse Collingswood strângându-și rădăcina nasului cu degetele. Pizdă furăcioasă ce ești.

— Isuse, Kath, ești bine? Ce-i cu asta?

— Tensiunea, șefu'.

— Tensiune? Într-o zi așa frumoasă?

Ea se strâmbă la el.

— Ce te-a scos din sărite?

— Nimic. Nu-i asta. E… zise ea ridicându-și mâinile. E vorba de tot. De nenorocitul de Panda.

Acesta era numele pe care, în urma unui șir de glume îndoielnice, Collingswood și Baron ajunseseră să-l dea sfârșitului tuturor lucrurilor. Sfârșit pentru care se pregătea până și cea mai vag apocaliptică dintre credințe. Duhoarea magică a acestuia o adusese pe Collingswood, ca manipulatoare de haruri, la capătul puterilor: dureri de dinți, crampe, stare de neliniște. Se referise la înfiorătoarea apropiere a orice-o-fi-fost în mod repetat, până când Baron îi sugerase să-i dea un nume de alint. Începuse cu Lupul cel mare și fioros, care devenise foarte iute Câinele-cârnat și, în cele din urmă, Panda. Porecla n-o făcea pe Collingswood să se simtă cu nimic mai bine.

— Orice-o fi are de-a face cu afurisitul ăla de calamar, zise ea. Dacă am ști cine-a luat pacostea aia…

— Știm cine-s principalii suspecți. Cel puțin dacă întreabă cei de la birou.

Credincioșii ar fi fost capabili să plătească o avere pentru trupul unui zeu. USIIFS asculta și pescuia, ho-ho, căutând

informații despre misterioasa Biserică a Zeului Kraken. Dar dispariția putea fi o infracțiune mult mai profană, deși nenaturală și bazată pe uzul harului. Și asta ar fi fost o complicație.

Birocrațiile se războiau pentru teritoriu. Cei de la USIIFS erau singurele cadre din Poliția Metropolitană care nu erau complet neajutorate în fața absurdului și nefirescului harurilor. Erau magicieni ai statului și vânători de vrăjitoare. Dar competența lor era un accident al istoriei. Nu existau Unități Vrăjitorești în poliția britanică. Nicio SO21[72] care să se ocupe de crimele comise prin magie. Brigada Mobilă nu se ocupa de-așa ceva. Existau numai cei de la USIIFS și, tehnic vorbind, cercurile trasate în lanuri, formulele magice, creaturile invocate etc. nu intrau nici în jurisdicția lor – ei erau o unitate specializată strict în culte.

În practică, firește, echipa avea atât în componență, cât și ca principal obiect de activitate, persoanele cu haruri dubioase. Computerele USIIFS erau încărcate cu programe anti-deochi și upgradări paranormale (Blestem 2.0, iDivinație). Dar unitatea era obligată să păstreze aparențele, descriindu-și întreaga activitate în termeni legați strict de supravegherea polițienească a fenomenului religios. Dacă ar fi ajuns la concluzia că în spatele dispariției lui *Architeuthis* se aflau, în ciuda metodelor de operare paranormale, motive lumești, trebuia să aibă grijă, în raportul lor, să sublinieze orice posibilă legătură cu liderii eretici ai Londrei. Altminteri și-ar fi pierdut jurisdicția. Dacă nu încadrau calamar-răpirea ca parte a unui război între culte, cazul ar fi fost încredințat unei echipe mai puțin subtile – Infracțiuni Grave, Crimă Organizată. Vechituri.

— Doamne ferește, zise Collingswood.

— Strict ipotetic, spuse Baron. Așa, între noi doi. Dacă e mâna unui criminal și nu-i vorba de brigăzi religioase, știi cine-i principalul nostru suspect.

— Tatu-futu-i-ajul, zise Collingswood.

Telefonul lui Baron sună.

---

[72] În cadrul poliției londoneze au existat douăzeci de unități specializate în diverse tipuri de intervenții. În prezent, ca urmare a reformării serviciilor, mai există numai câteva, toate în forma și cu denumirea originală. Nu a existat niciodată unitatea 21.

— Da, răspunse el, ascultă și se opri locului.

Păru îngrețoșat, apoi și mai îngrețoșat, apoi bătrân.

— Ce? zise Collingswood. Ce-i, șefu?

— Bine. Venim și noi, spuse el închizând telefonul. Goss și Subby, zise. Cred c-au aflat că Anders i-a turnat. Cineva… O, băga-mi-aș! O să vezi.

24.

Când se trezi, Billy realiză că nu visase nimic altceva decât obișnuita aglomerare de fragmente fără sens.

La o adică, de ce zeii acestei lumi n-ar putea fi niște calamari gigantici? Ce alt animal ar fi mai bun? Nu-ți trebuia multă imaginație ca să vezi tentaculele acelea încolăcindu-se în jurul lumii, nu?

Billy știa că era angajat într-un război. Ieși din casă drept în mijlocul acestuia. Acesta nu mai era orașul lui, era un câmp de luptă. Ori de câte ori auzea zgomote bruște, privea în sus. Era un luptător de gherilă, în spatele lui Dane. Dane își voia zeul; Billy voia libertate și răzbunare. Orice-ar fi zis Dane, Billy voia răzbunare pentru Leon și pentru că viața lui își pierduse orice sens, și faptul de a fi în război cu Tatuajul îi oferea măcar o șansă infimă. Corect?

Deghizarea lor era simplă. Billy își netezise părul, iar Dane și-l ciufulise. Dane era în trening; Billy lăsa o impresie absurdă în haine furate de la studentul imaginar. Clipea confuz, ca un evadat ce era, privindu-i pe londonezii care treceau zoriți pe lângă el. Lui Dane nu-i trebuiră mai mult de două secunde ca să deschidă portiera unei alte mașini.

— Ai vreo cheie magică? îl întrebă Billy.

— Nu fi labagiu, zise Dane.

Folosea pur și simplu o tehnică infracțională. Billy cercetă interiorul vehiculului – un volum broșat, sticle goale de apă, hârtii împrăștiate. Pradă unei anxietăți deznădăjduite, se pomeni sperând că acest furt n-avea să afecteze o persoană pe care-ar fi putut s-o placă, pe cineva drăguț. Era de un echivoc demn de milă.

— Deci, zise Billy, odată ajuns în tranșee. Care-i planul? Mergem și le-o tragem, da?

— Vânăm, zise Dane. Avem piste de urmat. Dar e asta periculos? Eu sunt… Sunt pe cont propriu acum și amândoi avem nevoie de ajutor. Nu-i adevărat că n-avem aliați. Știu eu câțiva oameni. O să mergem la BB.

— Unde?

— La Biblioteca Britanică.

— Ce? Credeam că vrei să mergem pe burtă.

— Da. Știu. Nu-i un loc bun pentru noi.

— Atunci de ce…

— Pentru că avem de găsit un zeu, izbucni Dane. Bine? Și pentru că avem nevoie de ajutor. E riscant, așa e, dar acolo e mai degrabă teritoriul începătorilor. Oamenii care știu ce vor se duc în alte locuri.

Era ceva magie acolo, mai explică el, dar strict pentru boboci. Pentru chestii serioase trebuia să cauți altundeva. Într-o piscină abandonată din Peckham; în blocul-turn al lui Gaumont State[73] din Kilburn, care nu mai era nici cinema, nici sală de bingo. În magazia de carne a restaurantului Angus Steak House de pe Shaftsbury Avenue se găseau cărți atât de puternice că-și schimbau locurile când nu se uitau bibliotecarii și despre care se spunea că șopteau minciuni la urechea cititorului.

— Gura-nchisă și ochii deschiși, privește și învață, fii respectuos, îi zise Dane. Și nu uita că suntem vânați, deci dacă vezi ceva, spune-mi. Ține capul la cutie. Fii gata să fugi.

Căzu o ploaie scurtă. Ploaia, îl cită Dane pe bunică-su, e krakenul care-și scutură tentaculele de apă. Vântul care bate e respirația ce iese din sifonul lui. Soarele, zise Dane, e o sclipire de biofosfor pe pielea krakenului.

— Mă tot gândesc la Leon, spuse Billy. Trebuie să… trebuie să-i anunț familia. Sau pe Marge. Ar trebui să știe…

Era prea greu să-și exprime sentimentele, așa că se văzu silit să tacă.

---

[73] Gaumont State Cinema, clădire în stilul Art Deco aflată în districtul Kilburn din Londra.

— N-o să anunți pe nimeni, zise Dane. N-o să vorbești cu nimeni. Stai potolit.

Orașul părea să ezite. Ca o bilă de bowling pe vârful unui deal, plină de energie potențială. Billy își aminti maxilarul lui Goss, extinzându-se precum al unui șarpe, oasele care se remodelau și o gură ce lua cu rapiditate forma unei uși. Dane conducea pe lângă o mică galerie, pe lângă o curățătorie, pe lângă colecții de nimicuri, tot felul de flecuștețe, dulcegării urbane.

În curtea imensă din fața Bibliotecii Britanice se strânsese o mică mulțime. Studenți și cercetători, cu laptopuri, ochelari la modă cu rame severe și eșarfe tricotate. Căscau gura și râdeau.

Obiectul atenției lor era un mic grup de pisici care se plimbau descriind un cadril complicat, languros și deliberat. Patru erau negre, iar una, bicoloră. Tot dădeau roată și roată. Nici nu se împrăștiau, nici nu se încăierau. Își vedeau cu demnitate de traseul lor.

La o distanță sigură, dar oricum uimitor de aproape, erau porumbeii. Înfoiați, se plimbau descriind propriul lor cerc. Drumurile celor două grupuri de animale aproape că se intersectau.

— Îți vine să crezi așa ceva? zise o fată și-i zâmbi lui Billy îmbrăcat în hainele lui fistichii. Ai mai văzut vreodată un grup atât de bine-crescut? Iubesc pisicile.

Cei mai mulți studenți, după ce priveau amuzați un minut sau două, treceau pe lângă pisici și intrau în bibliotecă. În mulțime erau însă și câțiva, foarte puțini, care nu urmăreau spectacolul cu amuzament, ci cu consternare. Dintre acești bărbați și femei, niciunul nu intră. Nu depășiră linia pichetului. Deși era dimineață și de-abia veniseră, după ce dădeau cu ochii de mica adunare, plecau.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Billy.

Dane se îndreptă către centrul curții, unde o siluetă gigantică stătea în așteptare. Nu se simțea în largul lui afară. Privea în permanență în stânga și-n dreapta, conducându-l pe Billy, cu o încordare războinică, spre

statuia înaltă de șase metri a lui Newton. Savantul fusese imaginat ghemuit, examinând pământul, măsurând distanțele cu compasul. Părea o colosală neînțelegere, protestul scrâșnit al extaticului Blake la adresa miopiei savantului tradus în mod eronat de Paolozzi drept splendoare autarhică[74].

Lângă statuie stătea un bărbat solid, purtând o geacă umflată, căciulă de blană și ochelari. Avea o sacoșă de plastic. Părea să vorbească de unul singur. „Dane”, zise cineva. Billy se întoarse, dar nu era nimeni în preajmă. Omul cu căciula îi făcu un semn prudent lui Dane. Sacoșa era plină cu exemplare ale unui ziar de stânga.

— Martin, zise Dane. Wati.

Înclină din cap întâi către bărbat, apoi către statuie.

— Wati, am nevoie de ajutor…

— Tacă-ți clanța, spuse o voce.

Dane făcu un pas înapoi, în mod evident șocat.

— O să discut cu tine într-un afurisit de minut.

Vorbea în șoaptă, cu un accent aparte. O combinație de accent londonez și ceva bizar, nelocalizat. Era o șoaptă metalică. Billy știu că statuia era cea care vorbise.

— Ăăă, da, bine, spuse omul cu ziarele. Eu mai am niște treabă de făcut, tre’ s-o tai. Ne vedem miercuri.

— Bine, zise statuia.

Buzele nu i se mișcau. Nu se mișca deloc – era o statuie –, dar vocea șoptită ieșea din gura ei de dimensiunea unui butoi.

— Spune-i ei înseși că-i transmit salutări.

— Bine, zise bărbatul. Ne vedem mai încolo. Noroc. Solidaritate cu gașca aia.

Privi în direcția pisicilor. Îl salută de rămas-bun pe Dane, apoi și pe Billy și lăsă un ziar între picioarele lui Isaac Newton.

Dane și Billy stăteau în picioare unul lângă altul. Statuia continuă să stea așezată.

— Vii la mine? întrebă ea. La mine? Ai tupeu, nu glumă, Dane.

---

[74] *Newton, after William Blake,* statuie executată în 1995 de Sir Eduardo Luigi Paolozzi.

Dane clătină din cap.

— O, Doamne! Ai aflat, spuse el încet.

— Credeam c-a fost o greșeală, zise vocea. Mi s-a spus și eu am zis nu, nu se poate una ca asta, Dane n-ar face așa ceva. Niciodată n-ar face așa ceva. Am pus doi paznici să-ți supravegheze locuința numai ca să nu mai fi bănuit. Pricepi? De cât timp ne știm noi doi, Dane? Nu-mi vine să cred!

— Wati, spuse Dane.

Vocea-i era imploratoare. Billy nu-l mai auzise niciodată folosind un asemenea ton. Până și când se certase cu Teuthexul, care era pentru el ca un Papă, fusese arogant. Acum se gudura.

— Wati, te rog crede-mă! N-am avut de ales. Ascultă-mă, te rog!

— Ce crezi că poți să-mi mai spui? zise Newtonul.

— Wati, te rog! Nu zic c-am făcut bine ce-am făcut, dar ar trebui măcar să mă asculți. Nu poți? Măcar atât.

Billy își plimba privirea între omul metalic ghemuit și krakenist.

— Știi cafeneaua lui Davey? zise statuia. Ne vedem acolo într-un minut. Și, în ceea ce mă privește, ne vedem numai ca să ne luăm adio, Dane. Nu-mi vine să cred, Dane. Nu-mi vine să cred că ești spărgător de grevă.

Fără zgomot, ceva dispăru. Billy clipi.

— Ce-a fost asta? întrebă el. Cu cine-am vorbit?

— Cu un vechi prieten de-al meu, zise Dane cu greutate. Care e scos din pepeni, și pe bună dreptate. Pe bună dreptate. Afurisita aia de veveriță! Sunt un idiot! N-am avut timp, m-am gândit că nu-mi permit să risc. Eram contra cronometru.

Îl privi pe Billy.

— Numai din cauza ta. Nu, prietene, nu te învinovățesc pe tine. Nu știai. Ăsta este… suspină el.

Făcu un gest către statuia care acum era goală. Billy nu știa cum de își dădea seama de asta.

— Adică ăsta a fost șeful comitetului de grevă. Reprezentantul muncitorilor.

De bibliotecă se apropiau cititori care observau micile grupuri de animale, râdeau și-și vedeau de drum sau, în cazul celor ce păreau că înțeleg ceva, ezitau și plecau. Acestora, prezența creaturilor care se învârteau în cerc le bloca accesul.

— Vezi și tu ce se petrece, spuse Dane trecându-și mâinile prin păr cu un aer nefericit. *Asta* e un pichet și eu am probleme.

— Un pichet? Pisicile și păsările-astea?

Dane făcu semn că da.

— Familiarii fac grevă.

25.

Din vremea celei de-a unsprezecea dinastii, în zorii Regatului de Mijloc, cu multe secole înaintea nașterii lui Cristos, cei mai prosperi locuitori ai malurilor Nilului fuseseră preocupați să-și mențină stilul de viață și după moarte.

Oare nu erau câmpuri în lumea de dincolo? Roadele ogoarelor nopții, fermele fiecărei ore a nopții nu trebuiau culese și îngrijite? Nu existau în continuare gospodării, cu toată munca pe care o presupuneau acestea? Cum puteai să te aștepți ca unii dintre cei mai puternici oameni ai lumii, care nu-și lucraseră niciodată propriul pământ în timpul vieții, s-o facă acum, când erau morți?

În morminte, alături de stăpânii lor mumificați, au fost așezați shabtii. Ei erau cei care-aveau să facă toate astea.

Fuseseră făcuți pentru asta. Creați pentru aceste circumstanțe. Mici statui din lut sau ceară, bronz, sticlă rudimentar suflată sau ceramică smălțuită, pudrate cu oxid. Modelate mai întâi după chipul stăpânilor lor, ca niște mici răposați înfășurați în giulgiuri, iar ulterior, când se renunțase la această prefăcătorie, făcuți să țină tesle, săpăligi și coșuri, unelte cioplite sau turnate ca parte integrantă a trupurilor lor minerale de sclavi.

De-a lungul secolelor, armiile de figurine deveniră tot mai

numeroase, până când au ajuns să fie câte una care să muncească în fiecare zi a anului. Servitori și muncitori în slujba morților bogați, produși ca să producă, să facă ceea ce era de făcut în acest tip de producție postumă, să lucreze ogoarele binecuvântaților răposați.

În clipa fabricării, pe trupul fiecăruia era inscripționat cel de-al șaselea capitol al Cărții morților. *O, shabti ce mi-ați fost dați,* se putea citi pe pielea lor. *De voi fi chemat sau mi se va porunci să fac vreuna dintre muncile care trebuie făcute în lumea celor morți, îndepărtați toate obstacolele ce-mi stau în cale, devotați-vă mie să arați câmpiile, să inundați malurile, să mutați nisipul de la est la vest. „Aici sunt", veți spune. „Eu o voi face."*

Scopul le era înscris pe trup. *Aici sunt. Eu o voi face.*

Nu există cunoaștere dincolo de acea membrană, meniscul morții. Ceea ce putem vedea de-aici este distorsionat, o refracție. Trebuie să ne mulțumim doar cu câteva imagini nedemne de încredere – cu astea și zvonurile. Pălăvrăgeala. Morții bârfesc: ceea ce aud cei mai buni dintre mediumi este reverberația acestor bârfe în contact cu tensiunea de suprafață a morții. E ca și cum ai asculta niște secrete șoptite prin ușa unei toalete. E un susur vag și înăbușit.

Înțelegem, intuim sau credem c-am auzit și înțeles cât efort a fost investit în locul acela. Acolo, în Neter-Khertet[75], morții pâlpâinzi, judecați, ai regatului fuseseră îndoctrinați întru credință, suficient de puternică încât să le modeleze viața de apoi ca pe un fel de imitație rece, instabilă, a superbei lor escatologii. Un tablou însuflețit reprodus în piatră, electricitate și terci. (Ce funcție a acelei lumi post-mortem s-a coagulat și-a ajuns să se considere ca fiind Anubis[76]? Care dintre ele a ajuns să se creadă Ammit Mâncătoarea de Inimi[77]?)

---

[75] Lumea de apoi în mitologia egipteană.

[76] Anubis, zeu egiptean cu cap de șacal.

[77] Ammit Devoratoarea de Suflete, divinitate feminină egipteană cu cap de crocodil, trunchi de leu și crupă de hipopotam. Și Ammit, și Anubis participă la judecata sufletului după moarte, când inima este cântărită, fiind devorată de Ammit dacă sufletul a fost găsit impur.

Secole de-a rândul, shabtii au făcut ce fuseseră însărcinați să facă. „Aici sunt”, spuneau ei în non-zgomotul morții, secerând și adunând non-recoltele, îndiguind non-apa morții, cărând amintirea nisipului. Făcuți să execute, sclavi fără minte supuși ai unor stăpâni morți.

Până când un shabti a ajuns pe așa-zisul mal al râului și s-a oprit. A lăsat să-i cadă snopul de umbră-recoltă pe care-l adunase și a întors uneltele împreună cu care fusese construit asupra propriul său trup de lut. Și cu ele a șters textul sfânt pe care fusese făcut să-l poarte.

„Aici sunt”, a strigat, cu ceea ce trecea în acel loc drept vocea sa. „Și n-am să mai fac asta!”

— Și-a luat numele de Wati, spuse Dane. „Rebelul”. A fost creat în *Set Maat her imenty Waset,* pronunță el grijuliu numele acelui loc straniu. Numit azi Deir el-Medina. În cel de-al douăzeci și nouălea an al domniei lui Ramses al Treilea.

Se aflau într-o nouă mașină. Accesoriile, mereu altele, pe care le transportau cu ei la fiecare nou furt îl năuceau pe Billy: de fiecare dată alte jucării, cărți, ziare și gunoaie zăcând ignorate pe bancheta din spate.

— Constructorii mormintelor regale nu fuseseră plătiți de zile în șir, zise Dane. Ca urmare, au refuzat să mai muncească. Era în jurul lui 1100. Î.H. Au fost primii greviști din lume. Cred că unul dintre ei l-a creat pe el. Pe shabti.

Sculptat de un rebel, resentimentele acestuia scurgându-se din degete în daltă și dându-i formă? Creat de emoțiile cu care fusese făurit?

— Noo, zise Dane. Cred că s-au luat după altul. Ori Wati, ori creatorul lui au învățat pe baza exemplului.

Cel ce se autointitulase Wati a condus cea dintâi grevă din viața de apoi. Aceasta a luat amploare. Cea dintâi revoltă a shabtilor, ridicarea la luptă a celor făcuți.

Insurecție în Neter-Khertet. Lupte violente între cei construiți. Servitorii făuriți s-au împărțit în rebeli, speriați și cei încă supuși, armatele de sclavi loiali. S-au făcut fărâme

pe câmpiile spiritului. Confuzi cu toții, neobișnuiți cu emoțiile pe care le căpătaseră accidental sau ca urmare a unei intervenții divine, năuciți de posibilitatea de a alege cui să se supună. Morții asistau cu gura-căscată, ghemuiți printre trestiile de cenușă ale râului morții. Zeii supraveghetori au venit în goană din propriile lor ore cerând ordine, îngroziți de haosul din acele tărâmuri agricole reci.

A fost un război brutal între spiritele umane și semisufletele născute din furie. Shabti ucigând alți shabti, ucigându-i pe cei deja morți într-un act eretic, metacriminal, trimițând sufletele celor răposați într-o viață de apoi și mai îndepărtată, despre care nu s-a știut nimic niciodată.

Câmpurile erau pline de cadavrele sufletelor. Shabtii erau măcelăriți cu sutele de zei, dar îi și ucideau la rândul lor. *Chipurile rudimentare ale camarazilor pe care nimeni nu se ostenise să le sculpteze cu precizie își compuneau expresii proprii din trăsăturile vagi care li se dăduseră și apoi se năpusteau cu topoarele și cu plugurile și cu afurisitele alea de coșuri pe care fuseseră modelați să le care, acoperind, ca un roi, trupuri de mărimea unor munți, cu capete de șacal, care urlau și-i înghițeau, dar pe care-i copleșeam și-i ciopârțeam cu armele noastre prostești, ucigându-i.*

Wati și tovarășii săi câștigară. Asta, firește, a însemnat o schimbare.

Trebuie să fi fost un șoc pentru generațiile următoare de nobili egipteni morți. Să se trezească într-o eternitate straniu de cețoasă, scandalos de îndepărtată de linia oficială. Ritualurile ierarhiei postume aplicate cu pioșenie trupurilor lor s-au dovedit a fi o mascaradă demodată, detronată. Ei și personalul de lut pe care-l siliseră să-i urmeze erau întâmpinați fără respect de reprezentanți ai noului popor shabti. Propriile lor figurine de lut erau imediat recrutate de guvernarea acelei țări a umbrelor. Morților umani li se spunea: „Dacă munciți, puteți mânca."

Secole și sisteme sociale s-au perindat și au trecut și

imigrația către acel ținut de apoi a încetinit și a încetat și, treptat și fără să se plângă, shabtii și sufletele umane care s-au împăcat cu democrația aspră a fermelor shabti din lumea morților s-au stins, au plecat, au evoluat, au trecut în neființă, au trecut dincolo, nu mai sunt aici. Nu e nicio umbră de tristețe. E istorie și-atât.

Wati nici nu vru să audă.

„Aici sunt. N-am să fac asta.”

În cele din urmă plecă și el, dar nu către un alt plan mai îndepărtat, nici către lumină sau întuneric, ci lateral, traversând granițele dintre lumile diferitelor credințe.

O călătorie eroică, această stranie peregrinare prin viețile de apoi ale altor popoare. Totdeauna către sursa râului sau către începutul drumului. Înotând *în susul* Murimuriei, *urcând* prin cavernele Narakăi și prin umbra lui Yomi, traversând râurile Tuoni[78] și Styx *dinspre* țărmul cel mai îndepărtat, spre consternarea luntrașilor, printr-o alternanță caleidoscopică de țări, trecând pe lângă psihopompi[79] ai tuturor tradițiilor, care se văzuseră siliți să se oprească, împreună cu cei abia răposați pe care-i însoțeau, ca să-i șoptească lui Wati: „Mergi în direcția greșită.”

Nordici în blănuri de urs, femei în sariuri și chimonouri sau ținute funerare festive, mercenari în armuri de bronz, cu securile ce-i uciseseră ieșind însângerate – și politicos ignorate – din pretinsele lor trupuri, ca niște tumori uriașe, toți uluiți de umbra-statuie luptătoare care urca, uimiți de călătorul acesta de-a-ndoaselea despre care nu se menționa *absolut nimic* în tot maldărul de maculatură pe tema vieții de apoi a fiecărui panteon, toți holbându-se de-a dreptul la acest intrus, acest partizan al luptei de clasă care nu aparținea niciunei mitologii, sau privindu-l pe sub sprâncene și prezentându-se, politicos sau nu, în funcție de normele culturale despre care încă nu aflaseră că sunt valabile doar pentru vii.

---

[78] Aflată pe fundul unui lac, Murimuria reprezintă purgatoriul în cadrul credințelor religioase din Insulele Fiji. Naraka este locul unde, conform mitologiei sanscrite, sufletele sunt trimise pentru ispășirea păcatelor. Yomi (Yomi-no-kuni) este tărâmul morților în Japonia. Tuoni (Tuonela) este lumea subterană patronată de zeul Tuoni, în mitologia finlandeză.

[79] Creaturi mitologice care însoțesc sufletul în lumea de dincolo (n. red.).

Wati rebelul nu le răspundea. Continua să urce dinspre ținuturile de dedesubt. E un drum lung, indiferent prin care moarte-l parcurgi. Ocazional, Wati, retroescatonautul, îi privea pe cei care se apropiau și, auzind un nume sau reamintindu-și de o anumită asemănare, spunea, spre surpriza nou-răposaților, „A, l-am întâlnit pe tatăl tău” (sau pe altcineva) „cu mulți kilometri în urmă”, până când generații de morți ajunseră să spună povești despre cel care călătorea în direcția greșită, părăsind un rai redundant, întrebându-se ce soi de clarvăzător o fi fost și apreciind că întâlnirea cu el în călătoria lor de pe urmă fusese de bun augur. Wati era o legendă povestită nou-răposaților de către cei morți mai demult. Până când, în cele din urmă, a ieșit afară prin poarta către Annwn sau prin porțile de sidef sau prin intrarea în Mictlan[80] (nu fusese prea atent), ajungând aici. Unde există aer, unde trăiesc cei vii.

Într-un loc unde erau mai multe de făcut decât să călătorești pur și simplu, Wati a privit în jur și a văzut un tip de relații de care-și amintea.

Cu un soi de nostalgie somatică față cea dintâi formă pe care-o avusese, a pătruns în trupurile statuilor. A văzut ordine date și primite și indignarea s-a aprins din nou în el. Erau prea multe de făcut, prea multe nedreptăți de corectat. Wati i-a căutat pe cei asemenea lui cel de odinioară. Pe cei construiți, vrăjiți, îmbunătățiți prin mijloace magice pentru a face ceea ce le cereau oamenii. A devenit organizatorul lor sindical.

A început cu cazurile cele mai strigătoare la cer: sclavi magici, mături silite să care găleți de apă, oameni de lut făcuți să lupte și să moară, mici figurine din sânge lipsite de alegere în ceea ce făceau. Wati a stârnit rebeliuni. A convins asistenți și servitori creați prin uzul harului să se opună, să-și spună că nu puteau fi definiți doar în funcție de cine-i crease sau le dăduse puterile sau de înscrisurile magice strecurate sub limbile lor, să ceară compensații,

[80] Annwn, lumea cealaltă conform mitologiei galeze, o lume a fericirii și tinereții eterne. Porțile de sidef, nume informal acordat porților Raiului creștin. Mictlan, lumea de dincolo în mitologia aztecă.

salarii, libertate.

Era o artă. Îi urmărise pe organizatorii revoltelor țărănești și pe călugării comunarzi, pe adversarii mașinilor și pe chartiști[81] și le învățase metodele. Soluția potrivită nu era întotdeauna insurecția. Deși rămăsese cu o slăbiciune pentru ea, era suficient de pragmatic ca să recunoască momentele în care niște reforme erau, temporar, suficiente.

Wati a organizat în sindicate golemi, homunculi și automate create de alchimiști și transformate în sclavi. Mătrăgune născute și legate de glie sub spânzurători, tratate ca niște buruieni inutile. Purtători fantomă de ricșe, al căror salariu și program de lucru erau misterioase și demne de milă. Aceste creaturi erau privite ca niște unelte înzestrate cu darul vorbirii, iar conștiința lor – ca un efect secundar iritant al magiei, de către micuții lor demiurgi muritori, convinși că dominația era o consecință naturală a cunoașterii sau a creației.

Wati și-a răspândit cuvântul printre familiarii brutalizați. Acel străvechi *droit du prestidigitateur* era o otravă. Cu ajutorul furiei lui Wati și al autoorganizării creaturilor supranaturale, au fost cerute *quid pro quo*-uri și adesea obținute. Recompense minimale, plătite în energie, în lucruri echivalente, în natură sau altfel. Magicienii au cedat, neliniștiți din cauza acestei rebeliuni fără precedent.

Odată cu moartea penultimului secol, Noul Sindicalism preluă controlul Londrei și o schimbă, inspirându-l pe Wati în zona sa nevăzută din oraș. Strecurat în păpușile și cănile lor cu figurine, află despre și colaboră cu Tillett și Mann și cu Miss Eleanor Marx[82]. Cu o fervoare care-și găsi un ecou puternic în locurile cele mai stranii ale orașului, în straturile sale ascunse, Wati anunță formarea SAM, Sindicatul Asistenților Magici.

---

[81] Chartismul a fost o mișcare a clasei muncitoare din Marea Britanie între 1838 și 1858 (n. red.).

[82] Benjamin Tillett (1860-1943), socialist britanic, lider de sindicat. Tom Mann (1856-1941), sindicalist faimos al epocii. Eleanor Marx Aveling (1855-1898), cea mai mică fiică a lui Karl Marx, născută pe teritoriul britanic, activist socialist.

26.

— Deci Wati e ofticat pe tine.

— Suntem în plină grevă, spuse Dane. Oprirea totală a harului. De-aia pichetează locurile unde condițiile de muncă sunt foarte proaste.

— Și condițiile de la Biblioteca Britanică sunt proaste?

Dane dădu din cap aprobator.

— Nu ți-ar veni să crezi.

— Despre ce e vorba?

— A pornit de la ceva mărunt, spuse Dane. Așa se-ntâmplă de obicei. Ceva legat de numărul de ore de muncă pe care un magician le impunea corbilor săi. La început nu părea c-o să ia proporții, dar după aia el a încercat să facă pe durul, ceea ce a provocat o grevă de solidaritate la o fabrică de ambalaje ai cărei roboți aveau un sindicat – își legaseră mințile prin conexiune magică acum câțiva ani – și după aia, uite-așa…

Lovi în torpedo.

— S-a întins în tot orașul. E cea mai mare chestie de la Thatcher încoace[83]. Și nimic nu-i pune mai tare pe jar pe cei dotați cu har. Toți membrii SAM sunt în stradă, treaba-i serioasă. Și-atunci a apărut urgența mea. Știam că ești supravegheat. *Știam* că *trebuie* să stau pe urmele tale, pentru că nu știam ce legătură aveai cu toată chestia asta cu zeul. Cu furtul krakenului. Habar n-aveam care-i treaba cu tine, dacă erai complice sau ceva, dacă aveai sau nu vreun plan. Dar știam că ai o legătură cu el. Și nu puteam să stau cu ochii pe tine douăș'patru din douăș'patru, așa că a trebuit să-mi creez o legătură pe termen scurt cu nemernicul ăla mic.

— Veverița?

— Familiarul, spunea Dane și se crispă. Tehnic, asta m-a făcut spărgător de grevă. Și Wati a aflat. Nu-l învinovățesc că-i ofticat. Dacă nu poate să aibă încredere în prieteni… înțelegi? Se joacă murdar. Au fost răniți oameni. Cineva

[83] Greva minerilor britanici (1984-1985), mișcare de proporții a angajaților din minerit.

chiar a fost ucis. Un jurnalist care scria despre grevă. Nimeni nu poate spune cu certitudine că are legătură cu asta, dar bine-nțeles că are legătură. Pricepi? Așa că Wati e cam agitat. Trebuie să rezolvăm chestia asta. Vreau să-l avem de partea noastră. Nu ne-am dori să fim pe lista neagră a tuturor membrilor furioși ai SAM din Londra.

Billy se uită la el.

— Da, dar nu-i vorba doar de asta.

Își scoase ochelarii și și-i puse la loc.

— Nu, nu-i, zise Dane. Nu-s spărgător de grevă. N-am avut timp…

Se lăsă moale pe scaun.

— Bine, nu era doar atât. M-am temut că, dacă le-aș fi cerut o dispensă celor de la sindicat, n-ar fi fost de acord. Ar fi putut să creadă că treaba nu-i destul de gravă. Și-aveam nevoie de asta. Trebuia să am mai mulți ochi și ceva care să poată ajunge rapid într-un loc sau altul. Și-ar trebui să fii mulțumit c-am făcut asta, pentru că altfel ai fi fost dus în atelierul Tatuajului. Partea nasoală e că eu nu lucrez niciodată cu familiari.

Clătină din cap de mai multe ori.

— A fost doar ghinion. A fost un ghinion al dracului de mare cum s-au potrivit lucrurile.

Wati se deplasa în salturi supranaturale dintr-o statuie într-alta, dintr-o figurină într-alta, devenind conștient pentru o clipă înăuntrul fiecăreia. Suficient cât să privească prin ochii de piatră ai unui călăreț dintr-un parc, prin ochii lemnoși ai unui Iisus din fața unei biserici, prin ochii de plastic ai unui manechin abandonat, orientându-se, extinzându-și simțurile până la limita maximă de câteva sute de metri, examinând rapid fiecare figurină din raza sa vizuală, alegând-o pe cea mai convenabilă conform criteriilor sale și transferându-și conștiința în următorul cap produs de mâna omului.

Se întâlni cu Dane și Billy la o cafenea de pe o străduță dosnică de lângă Holborn, unde, de ani de zile, silueta de ghips a unui bucătar gras forma cu degetele un „O”

însemnând delicios, chiar lângă o masă amplasată pe trotuar unde, dacă Dane și Billy voiau să înfrunte frigul aplecați deasupra cafelelor, Wati putea să se înstatueze suficient de aproape ca să discute cu ei. Cei doi stăteau ghemuiți, din pricina frigului și a riscului de a fi zăriți. Dane tot trăgea cu ochiul.

— Cum am zis, Dane, ar fi bine să ai o explicație bună, grăi Wati-bucătarul printr-o gură deschisă încremenită într-un zâmbet.

Își păstra accentul – cockney plus cel al Noului Regat? – numai că acum vocea i se auzea înecată și înfundată.

— Wati, el e Billy, spuse Dane.

Billy salută statuia. Saluta o statuie și încerca să-și ascundă uimirea.

— Despre el e vorba, spuse Dane și își drese vocea. Simți și tu, Wati, nu-i așa? Cerul, aerul, tot rahatul ăsta? Istoria nu mai funcționează. Ceva se apropie. Despre asta-i vorba. Fac pariu c-o simți și tu. Între o statuie și alta.

Urmă o clipă de tăcere.

— Poate, spuse Wati.

Simțea oare o rafală? se întrebă Billy. O dislocare? Ceva rău-prevestitor în acel nespațiu dintre o statuie și alta? Poate.

— În regulă. Bine atunci. Ai auzit că… a fost furat krakenul?

— Bineînțeles c-am auzit. Îngerii numai despre asta vorbesc. Chiar am fost la muzeu, spuse Wati.

Muzeul nu ducea lipsă de corpuri în care să se poată transfera. Putea da ocolul sălii într-un vârtej de entități, alunecând, sărind dintr-un animal împăiat într-unul sculptat.

— Filaxul urlă pe coridoare. Pleacă, să știți. Caută ceva, a luat o urmă. Poți să-l auzi noaptea.

— Ce-i ăla? întrebă Billy.

— Îngerii memoriei, zise Dane.

— Ce sunt…? zise Billy, apoi îl văzu pe Dane scuturând din cap și se opri.

„Bine”, se gândi el, „revenim mai încolo la asta.”

— Totul e cu susu-n jos, spuse Wati.
— Este, spuse Dane. Wati, trebuie să găsim krakenul. Nimeni nu știe cine l-a furat. Am crezut că Tatuajul, dar pe urmă... El l-a răpit pe Billy. Voia să-i facă de petrecanie. Și judecând după cum vorbea... Cei mai mulți cred că noi am făcut-o.
Făcu o pauză.
— Biserica, adică. Dar nu-i așa. Ei nici măcar nu-l caută. Când a dispărut krakenul, chestia asta de dedesubtul tuturor lucrurilor a început să se înalțe.
— Zi-mi cum ai ajuns tu spărgător de grevă, Dane, spuse Wati. Trebuie să discut cu Teuthexul tău despre asta?
— Nu! țipă Dane.
Oamenii se uitară în direcția lui. El se lăsă să alunece la loc în scaun, coborând din nou glasul.
— Nu poți. Nu trebuie să le spui unde sunt. I-am părăsit, Wati, spuse el privind chipul nemișcat al statuii. Excomunicat.
Ghipsul bucătarului, neschimbător, absorbi șocul.
— Pe zeii mei, Dane! zise Wati în cele din urmă. Am auzit ceva, mi-a zis cineva ceva, dar am crezut că-s doar gogoși...
— N-au de gând să facă nimic, spuse Dane. Nimic. Wati, aveam nevoie de ajutor și încă rapid. Voiau să-l omoare pe Billy. Și oricine-o fi furat krakenul face cu el ceva ce scoate acest rău la suprafață. Atunci a început. Ăsta-i singurul motiv pentru care-am făcut ce am făcut. Mă cunoști. Sunt gata să fac orice ca să repar lucrurile. Îmi pare rău.

Dane îi spuse lui Wati toată povestea.
— A fost destul de rău că tipii ăștia l-au scos la suprafață și l-au pus în acvariul ăla al lor.
Billy fu șocat de furia subită din privirea lui Dane. N-o mai văzuse până atunci. „Credeam că-ți plăcea acvariul”, se gândi el. „Teuthexul a spus...”
— Dar de când a dispărut, lucrurile s-au înrăutățit. Trebuie să-l găsim. Billy știe anumite lucruri, trebuia să-l salvez. Wati, e vorba de Goss și Subby.

Urmă o tăcere îndelungată.

— Am auzit, spuse statuia. Mi-a zis cineva că s-au întors. N-am știut dacă să cred sau nu.

— Goss și Subby s-au întors, spuse Dane. Și lucrează pentru Tatuaj. S-au pus în mișcare. Fac ce știu ei mai bine. Îl duceau pe Billy la atelier.

— Cine-i el? Cine ești? îl întrebă Wati pe Billy. De ce sunt pe urmele tale?

— Nu-s nimeni, zise Billy.

Se văzu pe sine însuși stând de vorbă cu un vânzător de pizza din plastic sau ghips. Mai c-ar fi putut zâmbi.

— El a conservat krakenul, zise Dane. E cel care l-a pus sub sticlă.

— Nu-s nimeni, repetă Billy. Până acum vreo două zile, eu…

Nici nu știa cu ce să înceapă.

— Îi place să spună că e un nimeni, zise Dane. Tatuajul și Goss și Subby nu-s de aceeași părere. Știe chestii.

Urmară câteva clipe de tăcere. Billy își făcu de lucru cu cafeaua.

— Da, dar o veveriță?! zise Wati.

Dane privi fața bucătarului, încremenită într-o expresie de încântare, și riscă un pufnet de râs.

— Frate, eram disperat, zise el.

— Nu puteai și tu să angajezi o viperă sau o stăncuță ceva?

— Căutam pe cineva *part-time,* zise Dane. Toți familiarii cu har sunt în sindicat, n-am prea avut de unde alege. Ar trebui să fii mulțumit. Ești bazat. Eu trebuie să mă descurc cu orice scursuri găsesc.

— Nu te-ai gândit c-o să aflu?

— Îmi pare rău. Eram disperat. N-ar fi trebuit să fac una ca asta. Ar fi trebuit să cer voie mai întâi.

— Da, așa ar fi trebuit, spuse Wati.

Dane răsuflă ușurat.

— Nu scapi decât o dată cu un căcat ca ăsta. Și asta numai fiindcă te știu de mult.

Dane dădu din cap.

— De ce-ai venit să mă vezi? întrebă Wati. N-ai venit doar ca să-ți ceri scuze, nu-i așa?

— Nu numai, zise Dane.

— Obrăznicătură ce ești, spuse Wati. Vrei să-mi ceri ajutorul.

Începu să râdă, dar Dane îl întrerupse.

— Da, zise el fără urmă de umor. Să știi că exact asta vreau și n-am să mă scuz. Am nevoie de ajutorul tău. Avem nevoie de ajutorul tău. Și nu mă refer doar la mine și la Billy, mă refer la noi toți. Dacă nu găsim zeul, lucrul acela care se apropie, orice-o fi el, chiar o să ajungă aici. Cineva face cu krakenul ăla ceva ce n-ar trebui să facă.

— Dane, noi suntem pe tușă, zise Wati. Ce vrei de la mine?

— Am înțeles, spuse Dane, dar trebuie să înțelegi și tu. Orice-o fi... Dacă nu-l oprim, succesul grevei tale n-o să mai aibă nicio importanță. Nu spun s-o anulezi. Nu ți-aș cere niciodată una ca asta. Îți spun însă că nu-ți permiți să ignori ce se-ntâmplă. Trebuie să găsim zeul. Nu suntem singurii care-l caută. Cu cât mai mult timp e pe-acolo, pe undeva, cu atât îi crește importanța și asta înseamnă că devine din ce în ce mai puternic. Așa că îl caută din ce în ce mai mulți. Imaginează-ți ce-ar fi să pună Tatuajul mâna pe el. Pe trupul, pe cadavrul unui pui de zeu în devenire, călător din adâncuri către suprafață.

— Care-i planul? întrebă Wati.

Dane scoase lista.

— Cred că ăștia sunt toți oamenii din Londra care ar putea teleporta ceva atât de mare cum e krakenul. Putem să dăm de urma celui care l-a scos din muzeu.

— Ridic-o, zise Wati. Dane, asigurându-se că nu se uita nimeni, ținu lista în fața ochilor statuii.

— Sunt câți... douăzeci de oameni aici? zise Wati.

— Douăzeci și trei.

— O să-ți ia ceva timp.

Dane nu comentă.

— Ai o copie a listei? Stai așa.

Se simți o rafală, o absență palpabilă. Dane începu să

zâmbească. După un minut, o vrabie se lăsă din zbor aterizând pe mâna lui Billy. Acesta tresări. Tresărirea sa nu goni pasărea, care îi măsură pe el și pe Dane din cap până-n picioare.

— Haide, dă-i lista, spuse Wati, revenit din nou înăuntrul statuii. Nu e familiarul tău, pricepi? Nici măcar temporar. E o prietenă de-a mea și-mi face un serviciu. Să vedem ce putem afla.

27.

Șeful ei se arătase înțelegător, dar situația nu se putea prelungi la nesfârșit. Marge fu nevoită să se întoarcă la lucru.

Mama lui Leon spusese că va veni la Londra. Ea și Marge nu se cunoscuseră, nici măcar nu-și mai vorbiseră înaintea telefonului pe care i-l dăduse Marge, stânjenită, ca s-o anunțe despre dispariția lui Leon. Era evident că femeia nici nu știa, nici nu voia să afle detalii despre viața lui Leon. Îi mulțumi lui Marge că o „pusese la curent”.

— Nu știu dacă-i cea mai bună idee, spuse ea când Marge îi propuse să colaboreze și să încerce să afle ce s-a întâmplat.

— Nu mi se pare că poliția… începu Marge. Sunt sigură că fac tot ce pot, dar, știți, sunt ocupați, și noi am putea să ne gândim la lucruri care lor nu le trec prin cap. Am putea să continuăm căutările, știți?

Mama lui spuse că o va contacta pe Marge dacă va afla ceva, dar niciuna dintre ele nu credea asta. Așa că Marge nu pomeni despre ultimul mesaj al lui Leon.

Zicând „Și eu o să vă anunț dacă aflu ceva”, Marge realiză deodată că nu-i făcea o promisiune femeii, ci mai ales ei înseși, universului, lui Leon, cuiva, că n-avea să renunțe și n-avea să se oprească. Marge trecu prin stări de furie, panică, resemnare și tristețe. Uneori – cum ar fi putut altfel? – o încercă chiar gândul că se înșelase complet în privința lui Leon și că acesta o abandonase și pe ea, și tot

ce ținea de restul vieții lui. Poate fusese amestecat într-o escrocherie care dăduse greș, poate era bolnav mental, delirând într-un azil de pe coasta Cornwallului sau din Dundee, poate nu mai era cine fusese. Totuși, nu luă în serios ideile acestea.

Îi trimisese mamei lui Leon cheile apartamentului, dar nu înainte de a-și face o copie. Se strecura înăuntru și trecea dintr-o cameră într-alta, de parcă ar fi putut absorbi astfel vreun indiciu. Un timp, fiecare cameră rămase așa cum și-o amintea, inclusiv dezordinea. Într-o zi însă sosi și apartamentul era o cochilie goală: familia luase lucrurile lui Leon.

Polițiștii cu care discutase Marge, aceia cu care putea vorbi, susțineau în continuare că nu există motive de îngrijorare, apoi, pe măsură ce timpul trecea, că nu puteau face mare lucru. Ceea ce voia Marge era să discute cu ceilalți, cu polițiștii aceia ciudați care o vizitaseră. Telefoanele repetate la Scotland Yard nu-i oferiră nicio confirmare că aceștia ar fi existat. Niciunul dintre Baronii ale căror numere le căpătă nu se dovedi a fi cel căutat de ea. Nu exista nimeni cu numele de Collingswood.

Erau ei oare ceea ce spuseseră că sunt? Erau o bandă de criminali aflați pe urmele lui Leon pentru vreo infracțiune? Oare de ei se ascundea?

În prima zi când se întoarse la serviciu, colegii se arătară foarte înțelegători. Primi însărcinări ușoare și neimportante și, deși i se părură cam obositoare saluturile reținute ale colegilor, aceasta erau în același timp mișcătoare, așa că le toleră. Reveni la apartamentul ei în acea stare de reverie ce se transformase într-o dispoziție obișnuită de la dispariția lui Leon.

Ceva o deranja. Ceva din zgomotul serii citadine, turuitul mașinilor, țipetele copiilor, mobilele intonând polifonic melodioare stupide. O șoaptă insistentă, din ce în ce mai tare, până când nu se mai putu înșela asupra faptului: cineva îi rostea numele.

— Marginalia.

Un bărbat și un băiat apăruseră, neauziți, înainte să

apuce ea să-și scoată cheile. Stăteau de o parte și de alta a intrării, rezemați amândoi de peretele de cărămidă, față-n față, cu ușa între ei, încadrând-o pe Marge. Băiețelul, la costum și cu privirea fixă; bărbatul, îmbrăcat ceva mai ponosit, cu un chip îmbătrânit. Bărbatul i se adresă.

— Marjorie, Marjorie, e un dezastru, ne-au sunat de la compania de înregistrări, nimănui nu-i place albumul. Vino la studio, trebuie să-l remasterizăm.

— Îmi pare rău, zise ea. Nu…

Făcu un pas înapoi. Nici băiatul, nici bărbatul nu o atinseră, dar pășiră odată cu ea, sincronizându-se perfect, așa că rămase încadrată între ei.

— Cine sunteți, cine sunteți…? întrebă ea.

Bărbatul zise:

— Speram mai ales c-o să reușești să-l convingi pe chitaristul ăla să treacă din nou pe-acolo, să ne improvizeze un solo-două. Care-i numele lui de scenă? Billy?

Marge încremeni, apoi se puse în mișcare din nou. Bărbatul expiră fum. Ea se dădu înapoi clătinându-se. Voia s-o rupă la fugă, dar normalitatea acționa ca o piedică. Era în plină zi. La câțiva pași mai încolo treceau oameni ocupați cu ale lor; erau mașini și câini, copaci și standuri de ziare. Încercă să se îndepărteze de bărbat, dar el și băiatul lui mergeau în pas cu ea, încadrând-o în continuare.

— Cine mama dracului sunteți? întrebă ea. Unde-i Leon?

— Păi tocmai asta-i problema, nu-i așa? Și noi ne-am dori să știm, la modul *optsolut.* Deși, tehnic vorbind, să știi că nu atât cu Leon avem noi treabă, cât cu ’oțomanu lui de amic, Billy Harrow, despre Leon am așa o idee unde-ar putea fi – mai slăbește, îmi zice Subby; nu mă pot abține, îi răspund eu, cu atâtea bucățele delicioase ca asta…

Se linse pe buze.

— Dar eu și Billy tocmai ne puneam la curent unul pe altul când deodată totul a luat-o razna. Deci? Unde s-a ascuns?

Marge o rupse la fugă. Ținta ei era strada principală. Cei doi ținură pasul cu ea. Mergeau în ritmul ei, cu mișcări laterale ca de crabi, băiatul de o parte, bărbatul de cealaltă.

N-o atingeau, dar se țineau aproape.

— Unde e? Unde e? zise bărbatul, în timp ce băiatul mârâi. Trebuie să-l scuzi pe prietenul meu cel vorbăreț – nu-și mai ține-odată clanța aia afurisită, nu? Deși-l iubesc și e folositor în felul lui. Dar nici nu se înșală; ridică o problemă foarte interesantă – unde e Billy Harrow? Tu l-ai ajutat pe flăcău' ăla s-o șteargă?

Marge se poticni strângându-și geanta la piept. Bărbatul începu să-i dea roată, dansând parcă în jurul ei împreună cu băiatul. Trecătorii căscau gura la ei.

— Cine sunteți? țipă Marge. Ce i-ați făcut lui Leon?

— L-am halit, binecuvântat fie-ți sufletelul! Dar ia hai să vedem cu cine ai stat tu la palavre…

Linse aerul dinaintea feței ei. Marge se feri țipând, dar limba lui nici n-o atinse. Bărbatul plescăi din buze. Eliberă din plămâni un alt jet de fum, deși nu ținea între buze sau în mână vreo țigară.

— Ajutor! țipă ea.

Oamenii din preajmă ezitară.

— Știi, a fost atât de ușor să te găsesc din cauza mirosului care se-ntinde între tine și Leon cel pe care l-am făcut vol-au-vent, încât m-aș fi așteptat…

Linse din nou.

— Nu-i cine știe ce, Subby. Acum pe bune, găinușo, unde-i bătrânu' Billy?

— E totu-n regulă, scumpa? Ai nevoie de ajutor?

Un tânăr solid se apropiase, cu pumnii strânși, gata de încăierare. Alături de el stătea un prieten, în aceeași postură războinică.

— Dacă mai scoți un cuvânt, zise bărbatul cel zdrențăros fără ca măcar să se uite la el, fixând-o în continuare pe Marge cu privirea, sau dacă mai faci un pas, flăcăul meu și cu mine o să te expediem în larg și n-o să-ți placă ce-i sub punte. O să te facem de comandă. M-ai înțeles? Dacă scoți o vorbă, o să-ți coacem, o Doamne, cea mai nasoală prăjitură.

Vocea îi coborâse. Vorbi în șoaptă, dar ei îl auziră. Atunci el se întoarse și-i privi pe cei doi posibili salvatori.

— *O, chiar vorbește serios chiar vorbește serios putem să-l dăm gata ia tu puștiu' și boșorogu-i al meu gata la trei dar ca să fim cinstiți tipu' pare cam șmecher* și etcetera. Vreți prăjitură?

Scoase un sunet teribil, un fel de hohot de râs înăbușit.

— Mai faceți un pas. Mai faceți un pas.

Ultimele două cuvinte nu le rostise, cât le expirase.

Păsările ciripeau în continuare, mașinile claxonau și, la numai câțiva metri mai încolo, oamenii vorbeau așa cum vorbesc oamenii pretutindeni, dar locul unde se afla Marge era rece și sinistru. Cei doi bărbați care veniseră în ajutorul ei se dezumflară sub privirea lui Goss. După o clipă se retraseră, făcând-o pe Marge să strige îngrozită „Nu". Nu plecară însă, ci rămaseră la câțiva metri distanță, privind, ca și cum pedeapsa lor pentru că-și pierduseră curajul era să asiste la desfășurarea lucrurilor.

— Acum, cu scuzele de rigoare pentru această întrerupere…

Și Goss linse din nou aerul din jurul ei. Marge era captivă între cei doi ca și cum chiar ar fi atins-o.

— Bine, deci, zise Goss în cele din urmă, îndreptându-se. Nu adulmec nimic.

Ridică din umeri către tovarășul său, care ridică și el din umeri ca răspuns.

— Se pare că nu, Subby.

Apoi amândoi făcură un pas înapoi.

— Ne cerem scuze pentru deranj, îi spuse Goss lui Marge. Voiam numai să verificăm dacă știi ceva.

Ea făcu un pas înapoi. Bărbatul o urmă, dar nu îndeaproape ca mai-nainte. O lăsă chiar să se îndepărteze puțin. Marge încercă să respire.

— Pentru că suntem nerăbdători să știm ce pune la cale conașu' Billy, pentru c-am crezut că-i la curent cu tot și pe urmă am crezut că habar n-are de nimic și pe urmă, dispărând el așa, ne-am gândit din nou că poate o fi știind totul. Dar să fiu al dracului dacă pot să-l găsesc. Ceea ce – scoase limba – înseamnă cel mai probabil că are mijloacele și căile lui de a nu lăsa nicio dâră de miros. M-am întrebat

dacă voi doi n-ați stat cumva de vorbă. M-am întrebat dacă nu cumva vei fi făcut tu vreun hocus-pocus-dispărutus. Din câte am gustat, n-ai făcut.

Marge trăgea aer în piept gâfâind.

— Ei, păi atunci ai grijă, iar noi o să ne vedem de drum. Uită că ne-ai văzut. Nu s-a întâmplat niciodată. Cei înțelepți să audă. A, dar dacă Billy dă vreun semn, dă-ne de știre, da? Mulțumesc tare mult, apreciez gestul. Dacă te caută și tu uiți să ne anunți, o să te omor cu un cuțit sau cu altceva. Ne-am înțeles? Baftă!

Abia atunci, după ce băiatul și bărbatul se îndepărtară în pas de plimbare și nu înainte ca ei să dispară după un colț, oamenii aflați prin preajmă alergară către Marge – inclusiv cei doi salvatori ratați de mai devreme, arătând rușinați, dar mai ales îngroziți – și-o întrebară dacă era în regulă.

Adrenalina din sânge începu să-i scadă și Marge începu să tremure, plângând din cauza stresului, furioasă pe toți cei din jur. Niciunul dintre ei nu o ajutase. Totuși, amintindu-și-i pe Goss și Subby, Marge se văzu silită să admită că nu putea să-i învinuiască pentru asta.

28.

O delegație de gândaci grași plecă din Pimlico pe o rută care-i purtă, pe cornișe și pe sub pavaj, către un atelier de reparații din Islington. Erau mici sclavi, purtători de cerneală, subiecți experimentali dăruiți cu puteri temporare ca parte a efortului unui savant de a scrie un volum exhaustiv despre una dintre școlile de magie, *Entomonomiconul*[84]. Omul luase deocamdată o pauză de la scris, pentru că, deși luate individual erau la fel de proaste ca firele de praf, insectele erau colectivizate sub un câmp de gestalt, gândeau ca un creier și erau în grevă.

Ajunseră undeva unde păsări se învârteau pe deasupra primăriei. Era un stol imposibil – o bufniță, câțiva porumbei,

---

[84] Cuvânt compus din *entomo* (insectă, gr.), *nomos* (lege, gr.) și *eikon* (imagine, gr.). Face trimitere la *Necronomicon,* lucrare inventată de H. P. Lovecraft.

doi papagali-nimfă sălbăticiți – toți familiari de un rang suficient de înalt ca să fie îmbibați cu o cantitate considerabilă din harul stăpânilor sau stăpânelor lor. Protestau la locul de muncă al unor vrăjitori deosebit de tiranici, care acum se chinuiau să lucreze cu niște manechine spărgătoare de grevă a căror pregătire lăsa de dorit.

Ideea era ca, sub conducerea unui activist al SAM, grupul de coleoptere să constituie un pichet zburător, alăturându-se păsărilor în circuitul lor aerian. Venea ca răspuns după pichetul de susținere asigurat de păsări, cu o săptămână în urmă, în fața propriului lor loc de muncă. Fusese un puternic semn de solidaritate: unii dintre cei mai puternici asistenți magici din oraș, pană lângă chitină cu unii dintre cei mai slabi, prădătorii aviari scandând alături de cei care, în mod normal, le-ar fi fost pradă.

Ăsta era planul. Presa fusese anunțată să se aștepte la vizitatori. Reprezentantul permanent al SAM le făcu semn păsărilor că va reveni și se duse să discute cu nou-veniții. După colț, într-un părculeț, gândacii se iviră dintr-o crăpătură ca niște gloanțe de un negru iridiscent, așteptând să apară omul de legătură. Se adunară printre frunzele căzute și, auzind zgomot de pași, se aranjară în formă de săgeată.

Totuși, nu organizatorul lor era cel ce se apropia. Era un bărbat solid, în blugi și cizme negre, cu o jachetă de piele și cu fața acoperită de o cască de motociclist. Lângă gard aștepta un alt bărbat îmbrăcat identic.

Gândacii, care așteptaseră într-o nemișcare perfectă, se împrăștiară puțin, ocupați cu activitățile aparent lipsite de inteligență ale vieții de insectă, ca și cum doar și-ar fi pierdut timpul pe-acolo. Dar, cu o îngrijorare crescândă, grevistul colectiv observă că bărbatul fără chip se năpustea către el, călcând în picioare tufele care-l camuflau, ridicându-și cizmele uriașe de motociclist și coborându-le asupra sa prea iute ca să mai aibă timp să se împrăștie.

Cu fiecare lovitură, zeci de carapace plesniră, măruntaie se amestecară, iar conștiința colectivă se stinse,

transformându-se în panică lipsită de inteligență. Gândacii o rupseră la fugă și bărbatul îi ucise.

Organizatorul de la SAM apăru de după colț. Rămase încremenit în lumina cenușie a zilei, încadrat de fațade georgiene cojite, cărucioare și bicicletele trecătorilor, și se holbă. După o clipă de oroare, țipă „Hei!” și se repezi asupra atacatorului.

Dar bărbatul își continuă tropăitul brutal, ignorând strigătele, ucigând cu fiecare pas. Însoțitorul său îi tăie calea sindicalistului și-l lovi cu pumnul în față. Lovitura îl propulsă prin aer, cu picioarele depărtate, cu sângele țâșnind într-un arc. Bărbatul cu cască îl imobiliză la pământ și-l lovi din nou și din nou. Oamenii din jur văzură scena și începură să strige. Sunară la poliție. Cele două figuri în haine întunecate își văzură de treabă, unul continuându-și dansul nebunesc și ucigaș, celălalt sfărâmând nasul și dinții sindicalistului, bătându-l nu cât să-l omoare, dar suficient ca fața lui să nu mai arate niciodată cum arătase cu treizeci de secunde mai devreme.

În momentul în care bătaia și distrugerea erau pe terminate, apăru o mașină de poliție cu sirena urlând. Ușile vehiculului se deschiseră, dar urmă o clipă de ezitare. Polițiștii dinăuntru nu ieșiră. Cei care erau suficient de aproape o văzură pe polițista aflată la comandă țipând într-o stație de emisie-recepție, ascultând ordinele, țipând din nou, apoi ridicându-și cu furie brațele în aer și rămânând în mașină.

Cei doi motocicliști se retraseră. Sub privirile uluite ale celor din jur, dintre care unii le strigau să oprească, alții se fereau, iar alții sunau din nou la poliție, cei doi părăsiră parcul și se îndepărtară. Nu se urcară pe motociclete: merseră la pas, crăcănați și legănându-se ca niște marinari puși pe ceartă, pe străzile din nordul Londrei.

După ce se făcură nevăzuți, polițiștii ieșiră din mașină și alergară spre locul unde organizatorul de la SAM bolborosea sufocându-se cu salivă încărcată cu sânge și unde greviștii zăceau una cu pământul. Două străzi mai încolo, pichetul păsăresc începu să simtă o ușoară neliniște.

Traseul său controlat deveni neregulat, pe măsură ce o pasăre și apoi alta se repeziră dincolo de acoperișul primăriei ca să vadă ce se întâmplase.

Țipară. Țipetele lor rezonară și în alte dimensiuni decât cele convenționale. Nu trecu, așadar, mult timp până când Wati se ivi grăbit în piață, într-o răbufnire de prezență. Dădu buzna într-un sfânt de ghips de pe zidul unei case.

— Nenorociții! zise el.

Era vinovat. Nu acordase acestei acțiuni întreaga lui atenție: se ocupase de investigarea numelor pe care i le dăduse Dane, de stranietatea simțită dedesubtul vieții orașului, de situația, neobișnuită pentru el, de a nu reuși să găsească ceea ce căuta, adică orice urmă a krakenului dispărut, din niciuna dintre statuetele răspândite prin tot orașul.

Se dovedi prea rapid până și pentru el însuși. Viteza îl făcu să alunece din statuie într-un ciobănaș din porțelan de Meissen de pe polița căminului aflat de cealaltă parte a peretelui. Ricoșă într-un ursuleț de pluș și de-acolo reveni în statuie. Se uită la polițiști și la camaradul său. Dacă polițiștii observaseră măcar cadavrele insectelor, nu le luară în considerare.

— Nenorociții, murmură Wati cu vocea clădirii. Cine-a făcut asta?

Păsările încă se mai văicăreau și Wati auzi sirena ambulanței, ce părea să vrea să se adauge zgomotului. Cercetă iute terenul; unul dintre ofițeri purta un medalion de argint cu Sfântul Christopher, dar era aproape plat și lui Wati îi trebuiau trei dimensiuni ca să se poată manifesta. Dar în aria auditivă era un Jaguar uzat, așa că sări în efigia oxidată de pe capota mașinii. Stătu acolo, o felină arcuită, nemișcată, și ascultă ce vorbeau polițiștii.

— Ce dracu-a fost asta, șefa? întrebă polițistul mai tânăr.

— Habar n-am.

— E o crimă, șefa. Am stat așa acolo…

— Ei, acum suntem aici, nu? i-o tăie ofițerul superior.

Aruncă o privire în jur. Își coborî vocea.

— Nu-mi place mai mult decât ție, dar, băga-mi-aș,

ordinele-s ordine.

29.

Cel dintâi lucru care-i plăcuse lui Collingswood când intrase în poliție – recrutată direct în USIIFS – fusese argoul. Inițial fusese încântător de incomprehensibil, o poezie a nonsensului, „terenul meu” încolo și „mandat” încoace, „la mititica” și „iarbă”, „mălai”, „praf” și „scotoceală” și „ciripitori” și înfiorătoarea evocare a unui „adulmecător”.

Prima oară când auzise acest termen, Collingswood încă nu știa cât de des va ajunge să întâlnească, de exemplu, entități păzitoare compuse, asamblate laolaltă de preoți ai unui zeu animal (rar) sau creaturi invocate care se considerau demoni (nu cu mult mai des). Luase cuvântul drept o descriere și-și imaginase că adulmecătorul pe care o ducea Baron să-l cunoască avea să fie o prezență periculoasă și bine informată, cu aspect de babuin. Bărbatul șters din pub, care se hlizise prostește la ea, fusese o asemenea dezamăgire, încât, cu o ușoară mișcare a degetelor, îi făcuse cadou o durere de cap.

În ciuda acestei dezamăgiri, terminologia poliției încă o mai fermeca. Ducându-se la întâlniri cu informatorii își șoptea pentru sine „adulmecător”. Savura sunetul cuvântului pe buzele ei. Și era încântată când, așa cum se întâmpla uneori, întâlnea sau invoca prezențe demne de acest nume.

Se afla într-un bar de polițiști. Existau nenumărate asemenea baruri, cu mici variații de ambianță și clientelă. Acesta, Omul de turtă dulce, cunoscut de mulți drept Țăcănitu’ condimentat, era preferat în principal de USIIFS și de alți polițiști a căror muncă îi aducea în contact cu legile fizicii mai puțin tradiționale a Londrei.

— Așa că am discutat cu adulmecătorii mei, repetă Collingswood. Toți sunt panicați. Nimeni nu mai doarme cum trebuie.

Stătea într-un separeu care duhnea a bere, față în față cu

Darius, o cunoștință vagă din brigada responsabilă cu trucurile murdare, una dintre subunitățile de specialiști ocazional dotați cu gloanțe de argint sau cu gloanțe care conțineau așchii din Sfânta Cruce și altele asemeni. Încerca să-l facă să-i povestească tot ce știa despre Al Adler, bărbatul din borcan. Darius îl cunoscuse cât de cât, când îl întâlnise în cursul unei activități suspecte.

Vardy era și el acolo. Collingswood îi aruncă o privire, încă uluită că, auzind unde se ducea, ceruse s-o însoțească.

— De când te pasionează pe tine trăncăneala? îl întrebase.

— Crezi că o să-l deranjeze pe prietenul tău? zisese el. Încerc să pun niște lucruri cap la cap. Să înțeleg ce s-a întâmplat.

În ultimele zile, Vardy fusese chiar mai distrat ca de obicei. În colțul lui de birou, muntele de cărți devenise și mai abrupt, iar componentele sale – fie mai oculte, fie mai banale: alături de fiecare volumaș ridicol, publicat clandestin, se afla și un text clasic de exegeză biblică. Din ce în ce mai des, apăreau manuale de biologie și printuri de pe site-uri creștine fundamentaliste.

— Primul rând i-al tău, predicatorule, spusese Collingswood.

Vardy stătea încruntat și posomorât, ascultându-l pe Darius cum povestea întâmplări plictisitoare despre asediile la care luase parte.

— Deci care-i treaba cu Adler ăsta? îl întrerupse Collingswood. V-ați întâlnit o dată, nu?

— Nu-i nicio poveste. La ce te referi?

— Păi nu putem să găsim nimic despre el, pe bune. A fost un tâlhar – era spărgător, nu? N-a fost prins niciodată, dar i s-a dus buhul, până acu' câțiva ani când deodată s-a făcut liniște. Care-i faza?

— Era un tip religios? întrebă Vardy.

Darius scoase un sunet nepoliticos.

— Din ce știu eu, nu. Am avut de-a face cu el o singură dată. Era o ditamai chestia. E o poveste lungă.

Știau cu toții codul. O operațiune sub acoperire a Poliției

Metropolitane, ușor de negat, în care granițele dintre aliați, adversari, informatori și ținte erau neclare. Baron le numea operațiuni-paranteză pentru că erau, spunea el, (i)legale.

— Ce făcea? întrebă Collingswood.

— Nu-mi amintesc. Era cu o gașcă și dădea în gât o altă gașcă. Pe Tatuaj, de fapt.

— Lucra cu Tatuajul?

— Nu, voia să-l bage la zdup. El și alți doi tipi, o poamă mișto – Byrne o chema, parcă – și boșorogu' ăla de Grisamentum. Care era bolnav. De-aia era Byrne acolo. Voiau să-l toarne pe Tatuaj. Tatuajul nu devenise Tatuajul decât de puțin timp și n-au zis, dar au dat cumva de înțeles că Griz îl făcuse ceea ce era. Cum se mai schimbă lucrurile, nu?

— Adică? zise Vardy.

— Ei, știi… n-ai tot timpul aceiași prieteni, nu? Totul s-a schimbat. Grisamentum predă bocancii și-acum toți călcăm pe vârfuri în preajma Tatuajului.

— Chiar așa să fie? zise Collingswood, oferindu-i o țigară.

— Păi… zise Darius aruncând o privire în jur. Ni s-a spus să nu fim prea duri cu gașca lui, cel puțin o vreme. Ceea ce e ciudat pentru că știi bine că tipii nu-s prea subtili.

Era notorie preferința Tatuajului de a lucra cu acoliți vătămați și reconstituiți în mod ostentativ, ca mijloc de a propaga frica.

— Se crede că acum îi are pe statul de plată pe Goss și pe afurisitu' ăla mic de Subby. Dar ni s-a spus să mergem pe vârfuri, cel puțin dacă rahatul nu dă pe dinafară în plin Oxford Street.

— Cine cui și ce favoare îi face? întrebă Collingswood.

Darius dădu din umeri.

— Ar însemna să nu-ți meargă mintea dacă nu te-ai gândi că are legătură cu greva. Se aude că SAM trece prin momente cam dificile. Uite, nu știu despre Al decât că era un hoț abil și loial tovarășilor lui. Și-i plăcea ca lucrurile să fie făcute cum trebuie, înțelegi? Avea tatuajele alea, așa e, dar avea și bune maniere. N-am mai auzit nimic de el de când a murit Grisamentum.

— Deci, zise Vardy, n-ai niciun motiv să crezi că era un credincios. Ai auzit să fi avut vreun conflict cu îngerii?

Collingswood se uită fix la el, sorbind din pahar.

— Șefu', zise Darius terminându-și băutura. Habar n-am despre ce vorbești tu acolo. Acum vă rog să mă scuzați. Collers, mi-a făcut plăcere. Te pup!

Ea scoase limba. El făcu un sunet ca o sorbitură, apoi se ridică și plecă.

— Isuse, îi zise Collingswood lui Vardy. Mă simt ca un cur. Tu ești bine, nu? Panda nu-ți face capul praf. Nu te văd ungând pe nimeni cu euroi.

Pe măsură ce anxietatea neconturată se apropia tot mai mult, clarvăzătorii londonezi făceau un comerț incredibil. Membri de ordinul doi, trei sau patru își găseau de lucru, pe măsură ce oamenii încercau să dea de cineva, de oricine, care să vadă ceva, orice altceva decât un sfârșit.

— Panda? A, da, e gluma aia a ta, nu? Ei, eu, unul, mă mențin ocupat. Sunt multe de făcut.

Nu părea pur și simplu ocupat: Vardy părea plin de vigoare, energizat de criză. Probabil cei de la universitatea sa erau nemulțumiți – nu c-ar fi putut face ceva – pentru că era tot timpul în birourile USIIFS.

— Ce coaiele mele păroase a fost asta? zise Collingswood. Îngeri? În ce dracu' mă bagi?

— Ai auzit de mnemofilaxe? întrebă el.

— Nu.

— E un alt cuvânt pentru îngerii memoriei.

— A, *ăia.* Credeam că-s numa' vrăjeli.

— A, nu, în mod clar ceva există. Partea dificilă e să înțelegi ce anume.

— Nu poți să-l întrebi pe vreunul dintre *adulmecătorii* tăi?

El o privi vag amuzat.

— Colecționarii mei nu-mi sunt de folos. Nimeni nu se închină îngerilor ăstora. Sunt… mă rog, ai auzit și tu.

— Câte ceva.

Nu prea mult. Un soi de lorzi ai istoriei, nu amintiri, ci metaamintiri, păzitori ai memoriei.

— A fost odată, acum mulți ani, o vrăjitoare. Fusese una

dintre londomanți, dar rupsese legăturile cu ei pentru că se săturase de politica lor neintervenționistă. A pătruns prin efracție în Muzeul de Istorie împreună cu doi protestatari de profesie, ca să șterpelească nu se știe ce. Au găsit-o moartă a doua zi. Oarecum.

— Oarecum?

— Amicii ei erau morți. Ea nu era nicăieri. Numai că, într-o vitrină, era o grămadă răsturnată de cărămizi și mortar. Unele cărămizi aveau o formă cam ciudată. Am luat toată grămada aia și am făcut un mic puzzle, punând bucățile una lângă alta. Era o statuetă de femeie. Din cărămidă. Fusese construită apoi spartă, spuse el privind-o fix. Dacă tot vorbim de îngeri, voiam să-ți propun să te uiți la fotografiile alea de la locul faptei și să le compari cu cele din subsolul unde-a dat Billy peste Adler.

— Deci ceea ce voiai să-mi propui era să fac niște ore suplimentare, nu? zise ea.

— Există puncte comune, zise Vardy oftând. Asta-i tot. Nu sunt sigur că tot ceea ce vedem este opera Tatuajului. Și tot n-ai aflat nimic despre locul unde ar putea fi calamarul, presupun.

— Presupui bine.

Turnători, mită, violență, ghicitul în globul de cristal, probabilistică, poker profetic – nimic nu scosese la suprafață vreo informație. Și perpetua non-apariție a unei mărfi de preț cum era calamarul gigantic – la gândul că ar putea să-l aibă în alambicurile lor, alchimiștii orașului scheunau ca niște cățel – stârnea din ce în ce mai mult interes din partea recuperatorilor londonezi de ambele sexe.

— Nu-l căutăm numai noi, zise Collingswood.

30.

Hopa sus campionule pune șaua vremea-i să plecăm tre' să fim iuți avem o treabă de făcut.

O clipă, Billy era cufundat într-un somn adânc, într-un vis

viu, rapid ca un film derulat pe repede-nainte.

pune șaua și hai să luăm

Se afla sub apă, cum se întâmpla de-acum în majoritatea viselor sale, dar de data asta era lumină și nu întuneric, apa lucea asemenea luminii soarelui; era cufundat în lumina zilei; stâncile erau stânci de fund de mare sau poate erau bucăți dintr-un canion; se afla într-un canion, supravegheat de aflorimente și terase de stâncă, soarele sau o lumină subacvatică strălucind undeva deasupra sa. Era gata să încalece.

campionule, strigă el, *campionule, pune șaua*

Iată și armăsarul. Știa ce avea să se apropie peste stânci și dealuri pentru ca el să-l prindă și să se azvârle din mers pe spinarea lui ca un cowboy din filme. *Architeuthisul,* propulsat de jeturi de cerneală, cu mantia încordându-se și cu tentaculele întinse, gata să înhațe prada. Știa că o să alunece peste câmpii, întinzându-și tentaculele ca să se prindă de stâncile pe lângă care trecea, ancorându-se și vânând.

Sosi. Dar ceva nu era așa cum se așteptase.

cum încalec pe ăsta? se gândi Billy. *Să intru în el?*

Cel care venea nărăvaș peste dealuri era *Architeuthisul* în acvariul lui, marea prismă de sticlă înălțându-se ca o canoe pe valuri, formolul lovindu-se de capacul transparent și picurând afară peste margini, lăsând o dâră de umezeală în deșert. Krakenul din acvariu necheza și se cabra, carnea moartă de mult plutea.

campionule, campionule

Într-o clipă Billy era în acest vis. În următoarea era treaz, cu ochii deschiși ațintiți asupra tavanului apartamentului unde-l dusese Dane. Inspiră, expiră. Ascultă liniștea încăperii.

Persoana inexistentă căreia îi aparținea locuința era o femeie de carieră, medic generalist după cum arătau cărțile din bibliotecă și diplomele de pe perete. Nu existase niciodată, dar fantoma ei era pretutindeni. Mobila și decorațiunile erau de bun-gust și asortate cu grijă. După draperii erau ascunse amulete și talismane. Se aflau la

etajul doi al unei case comune.

Dane se culcase în dormitor.

— Mâine o să vorbim cu Wati, zisese el. Trebuie să-nchidem ochii nițel.

Billy era pe canapea. Rămase lungit, cu ochii la igrasia de pe tavan, încercând să înțeleagă ce îl trezise. Simțise un soi de zgrepțănat, ca o unghie trecută peste o suprafață.

Toate micile zgomote ale aerului, foșnetul hainelor și al capului său pe pernă dispărură. Se ridică în capul oaselor și tot nu se produse niciun zgomot. În liniștea nenaturală, auzi, pentru o clipă extrem de limpede, un scrâșnet de sticlă rostogolită pe marmură. Făcu ochii mari. Simți ceva vibrând dincolo de geam. Fără să-și dea seama cum, era în picioare, la câțiva pași de canapea, apoi lângă fereastră, trăgând deoparte draperiile inerte ce-i opuneau o rezistență stranie. Avea ochelarii pe nas.

Afară, pe pervaz, era un bărbat. Un altul stătea pe pavajul de dedesubt, privind în sus. Billy nici măcar nu fu surprins. Primul bărbat se ținea de un burlan, zgâriind geamul cu un cutter. Și el, și însoțitorul lui erau încremeniți. Nici măcar norii miezului nopții nu se clinteau. Billy lăsă draperia să cadă la loc și aceasta reveni imediat la poziția exactă în care fusese.

Știa că totul n-avea să mai dureze decât vreo câteva secunde. Nu încercă să-l trezească pe Dane, nu credea că are timp sau că, dacă ar fi încercat, Dane ar fi reacționat. Făcu un pas și simți aerul mișcându-se din nou, auzi micile ajustări ale lumii vii. Draperiile fluturară.

Cu mișcări uimitor de silențioase, intrusul deschise fereastra. Dădu să se strecoare înăuntru, o siluetă diformă născându-se din despărțitura draperiilor. Billy îi cuprinse gâtul într-o priză judo numai pe jumătate amintită și-l puse la podea, imobilizându-l rapid și cu forță. Bărbatul scoase sunete înăbușite. Se rostogoli în patru labe, se încordă și se împinse, trecând de la poziția orizontală la cea verticală printr-un salt răsucit, imposibil, care-l proiectă pe Billy într-un perete.

Ușa dinspre dormitor se deschise și se ivi Dane, cu

pumnii încleștați, întunecat ca o gaură în formă de om. Traversă camera din trei pași uimitor de agili și-l pocni pe atacator în falcă, proiectându-i capul pe spate. Bărbatul căzu ca un bolovan.

Billy pocni din degete ca să-i atragă atenția lui Dane. Arătă în jos, dincolo de draperii: „Mai e unul.” Dane dădu din cap.

— Am niște cătușe în geantă, șopti el. Leagă-l și pune-i călus.

Fără să dea deoparte draperiile, Dane își strecură mâinile pe după marginile acestora și începu să deschidă fereastra. Draperiile se umflară odată cu aerul rece care pătrundea în încăpere. Urmă un șuierat scurt și un *bang.* Una dintre draperii se smuci și vibră, cu o nouă gaură în ea. Din tavan ieșea o săgeată.

Dane se azvârli prin fereastră. Billy icni. Bărbatul solid căzu răsucindu-se două etaje, aterizând ghemuit și silențios în grădina neîngrijită din fața casei. Se repezi către celălalt bărbat, care o luă la fugă ținând în mână un pistol cu arc. Apăreau și dispăreau cu iuțeală din luminile felinarelor stradale. Billy încercă să urmărească ce se întâmpla, în timp ce căuta cătușele și-l prindea de calorifer pe intrusul inconștient, înfundându-i o șosetă în gură și legând-o cu niște ciorapi de-ai femeii inexistente.

Ușa din față se deschise. Billy se încordă, dar era Dane, care intră respirând greoi, cu burta tremurându-i.

— Ia-ți lucrurile.

— L-ai prins? întrebă Billy.

Dane dădu din cap că da. Avea o expresie îndârjită.

— Cine sunt? întrebă Billy. Oamenii Tatuajului?

Dane se duse în dormitor.

— Ce tot spui? zise el. N-are o față ca toți oamenii? Doar nu-i o mașină umblătoare, nu? Nuuu. Ăsta-i Clem. Celălalt fraier e Jonno. Salută-l. Bună, Clem, i se adresă el omului cu călus.

Își aruncă geanta pe umăr.

— Uups, zise el. Se pare că Teuthexul știe despre unele dintre ascunzătorile astea.

Chicoti nefericit.

Clem înfruntă privirea lui Dane, respirând sufocat de căluș.

— Bună, Clem, zise Dane. Ce mai faci, amice? Cum e treaba? E bine? Bun. Bun.

Dane controlă buzunarele lui Clem. Luă toți banii pe care-i găsi și telefonul. În rucsac mai descoperi încă un pistol cu săgeți.

— Pentru numele Krakenului, Clem, prietene, uită-te la tine, spuse Dane. Ți-ai dat atâta osteneală să dai de mine, dar altfel ești mulțumit să stai ca lemnul când cineva fură Zeul. Am un mesaj pentru Teuthex. Transmite-i-l tu, Clem, OK? Când vine să te ia de-aici, transmite-i mesajul ăsta, bine? Zi-i că-i o rușine. Toți sunteți. Nu eu sunt cel exilat. Eu sunt cel care face lucrarea Domnului. Eu sunt biserica în momentul ăsta. Voi, ceilalți, sunteți cei excomunicați. Așa să-i spui.

Îl bătu pe Clem pe obraz. Clem îl privi cu ochii injectați.

— Unde mergem? zise Billy. Dacă îți cunosc ascunzătorile suntem terminați.

— O știu pe asta. Trebuie să fiu mai atent. O să le folosesc numai pe cele mai noi.

— Și dacă le știu și pe-alea?

— Atunci suntem terminați.

— Ce-ar putea să ne facă? întrebă Billy.

Dane conducea o mașină proaspăt furată.

— Ce-ar putea să-ți facă ție? zise el. Te-ar ține sub cheie. Te-ar sili să le povestești ce vezi noaptea în vis. Ce-ar putea să-mi facă mie însă? Apostazia, frate, e un păcat capital.

Conduse mașina pe lângă un canal, unde gunoaie tiveau marginile ecluzei și luminile stradale erau reci și argintii.

— Și ce crezi c-o să afle de la mine?

— Nu-s preot, zise Dane.

— Și eu nu-s profet, zise Billy.

Dane nu răspunse.

— Tu de ce nu mă întrebi ce visez? Nu-ți pasă?

Dane ridică din umeri și întrebă:

— Ce visezi?
— Întreabă-mă ce-am visat în noaptea asta.
— Ce-ai visat în noaptea asta?
— Am visat că-l călăream pe *Architeuthis* de parcă eram Clint Eastwood în Vestul Sălbatic.
— Poftim…
— Dar era…
„Era tot în acvariu. Era tot mort și pus la borcan.”
Cotiră pe un bulevard și noaptea se deschise înaintea lor, toată numai neoane, firme luminoase înfățișând pui fripți grosolan schițați și cele trei globuri ale cămătarilor[85].
— Te-ai descurcat bine, Billy. Clem nu-i vreun bleg. O să scape de-acolo în scurt timp. Unde-ai învățat să te bați?
— Voia să mă omoare.
— Te-ai descurcat bine, omule, zise Dane dând aprobator din cap.
— S-a întâmplat ceva. Și-avea de-a face cu visul.
— Vezi, asta ziceam și eu.
— Când m-am trezit, nimic nu mișca.
— Nici măcar un șoricel[86]?
— Ascultă-mă. Lumea întreagă. Era toată…
— Frate, ți-am zis, spuse Dane. Nu sunt preot. Căile krakenului sunt misterioase.
„Nu se simțea ca și cum krakenul ar fi pus lucrurile în mișcare”, își zise Billy. „Da, cineva făcea ceva. Dar nu se simțea ca și cum ar fi fost lucrarea krakenului sau a vreunui alt zeu.”

31.

Zvonul se împrăștie. Așa se întâmplă. Un oraș ca Londra va fi întotdeauna un paradox, partea lui cea mai bună ciuruită de opusul ei, ca un șvaițer de găuri morale. Vor

[85] Simbolul cămătarilor constă din trei globuri suspendate de bare metalice.
[86] Aluzie la poemul „Twas the night before Christmas” scris de Clement Clarke Moore (1779-1863). „Twas the night before Christmas, / when all through the house / Not a creature was stirring, / not even a mouse.” („Era noaptea de ajun de Crăciun/ și în toată casă/ nu mișca nicio făptură,/ nici măcar un șoricel”).

exista întotdeauna alternative la căile oficiale și la lucrurile care constituie mândria londonezilor: vor exista tendințe absolut contrare.

În acea lume, autoritatea statului nu făcea doi bani, nu existau pedepse, ci doar dreptatea pe care ți-o făceai singur și nicio homeostază în afară de cea a violenței. Specialiștii poliției își băgau nasul și erau fie tolerați ca o sectă, fie uciși pe neașteptate, asemenea antropologilor amatori. „O, ia te uită, iar a apărut USIIFS” era genul de semnal ce se putea încheia cu o înjunghiere.

Chiar și în lipsa unui suveran, în Londra treaba mergea. Puterea făcea legea și ăsta nu era un precept moral, ci o simplă stare de fapt. Era legea, o lege impusă de gorile, bătăuși și vânători de recompense, de shoguni suburbani lacomi. N-avea de-a face cu dreptatea nici cât o ceapă degerată. Erai liber să ai altă părere despre astea – Londra avea bandiții ei sociali[87] –, dar asta era situația.

Așa că, atunci când una dintre aceste puteri a dat de veste că este în căutare de noi ogari de vânătoare a fost ca un anunț pe frecvența radio a poliției – prevestind instaurarea unei noi ordini. „Tatuajul? Pe bune? Are destui mușchi. La ce mai angajează și alții?”

Ultima dată se întâmplase atunci când el încetase să mai fie uman, devenind Tatuajul, când Grisamentum îl prinsese în capcana cărnii altuia. „Cine-mi aduce capul lui Grisamentum o să aibă tot orașul la dispoziție”, anunțase el. Dar când faimoșii vânători de capete care preluaseră comanda fuseseră găsiți uciși în mod ostentativ, entuziasmul se diminuase. Tatuajul rămăsese nerăzbunat.

Acum era altă situație. „Cineva interesat de-o slujbă?”

Se întâlniră la un club de noapte din Shepherd’s Bush, cu ușile închise dincolo de un semn care anunța „Petrecere privată”. Trecuse mult timp de la ultima adunare profesională. Vânătorii de recompense prezenți, în egală măsură bărbați și femei, se salutară cu precauție și politețe,

---

[87] Termen folosit de istoricul Eric Hobsbawm în cartea sa *Primitive Rebels* (1959), un studiu al formelor de rezistență populară. Acesta susține că tâlharii au fost adesea priviți ca eroi sau simboluri ale rezistenței populare în perioada în care mișcările sociale organizate nu apăruseră.

fără să încalce protocolul, armistițiul temporar din încăpere. Dacă s-a fi întâlnit în timp ce vânau aceeași pradă, oricare-ar fi fost aceasta, sigur s-ar fi lăsat cu vărsare de sânge, dar acum își sorbeau băuturile, ciuguleau din gustările oferite și se întrebau „Cum a fost în Gheena?” și „Am auzit că ți-ai luat un nou grimoar”.

Își lăsaseră armele la intrare; un bărbat cu pielea zgrunțuroasă păzea o garderobă plină de revolvere Beretta, puști cu țeava tăiată, bice-vierme. Se formau mici grupuri, în conformitate cu micropoliticile și antipatiile magice. Două treimi dintre cei prezenți ar fi putut probabil să se plimbe pe orice bulevard fără să provoace consternare, cu condiția, în câteva cazuri, să-și fi schimbat îmbrăcămintea. Purtau toate soiurile de uniforme urbane și etniile lor reflectau întreaga varietate londoneză.

Cât despre harurile celor din încăpere, acestea acopereau întreaga paletă: adulmecători de miracole, dezvrăjire, sânge de fier. Unii dintre cei prezenți lucrau în echipă, alții, singuri. Unii n-aveau niciun fel de talente oculte, fiind doar extrem de norocoși în materie de contacte și experți în activități mercenare mundane cum ar fi ucisul. Dintre ceilalți, erau aceia care s-ar fi deghizat de îndată ce ar fi părăsit această atmosferă congenială: entitățile mirositoare care pluteau la înălțimea capului, ca niște bășini de demon înzestrate cu fețe, aveau să reintre în gazdele lor; femeia uriașă îmbrăcată într-un curcubeu inversat avea să-și reia deghizarea magică, redevenind o adolescentă în uniforma unui supermarket.

— Cine-i aici? se numărau ei pe furiș. I-a chemat pe toți. Neo-golani, sfinți kratosieni, toată gașca.

— Nu și crescătorii de arme.

— Da, am auzit și eu c-ar fi în oraș. Nu și-aici, slavă Domnului. Poate au altă misiune. Să-ți zic eu cine mai e aici. Îl vezi pe tipu’ ăla de colo?

— Caraghiosu’ ăla îmbrăcat ca un neoromantic?

— Da. Știi cine-i ăla? E un nazist al haosului.

— Nu se poate!

— Nu te trag în piept. Toate restricțiile se pare c-au fost

aruncate pe fereastră.

— Nu știu ce să zic despre asta…

— Ei, acum dacă tot am venit, am putea să vedem care-i oferta.

Pe scenă se produse o agitație. Doi dintre agenții Tatuajului înaintară, în uniformele lor compuse din jeanși și jachete, cu obișnuitele căști, tăcuți. Își trosniră încheieturile și-și rotiră brațele.

Între ei era o ruină de om. Falca-i atârna și ochii-i erau pustii; nu era atât chel, cât ros ca un covor, cu scalpul acoperit de smocuri jalnice. Pielea avea aspectul lemnului ud și intrat în putrefacție. Înainta cu pași mici. Pe umărul lui se profila, ca papagalul grotesc al unui pirat, o cameră de supraveghere butucănoasă. Aceasta clinchetea și bâzâia, răsucindu-se pe tija ce o fixa în carnea bărbatului. Scana încăperea.

Bărbatul gol ar fi continuat să înainteze până ce ar fi căzut de pe scenă, dar una dintre gărzile cu cască întinse brațul și-l opri la un pas de margine. Bărbatul se clătină.

— Domnilor, zise el deodată, cu o voce profundă, cu pârâituri statice.

Ochii nu i se mișcau.

— Doamnelor. Să trecem direct la subiect. Sunt sigur c-ați auzit zvonurile. Sunt adevărate. Faptele sunt următoarele. Unu. Krakenul depozitat până de curând la Muzeul de Istorie Naturală a fost furat. De persoane necunoscute. Am eu bănuielile mele, dar n-am venit aici ca să vă dau idei. Tot ce pot să spun e că oamenii pe care-i credeai morți au prostul obicei de-a nu fi așa, mai ales în orașul ăsta blestemat. Sunt sigur c-ați remarcat. Nimeni n-ar fi trebuit să poată scoate chestia aia din muzeu. Era păzită de un înger al memoriei. Doi. Am avut în custodie un ins pe nume Billy Harrow. Știe ceva despre toate astea. N-am crezut că știe, fraierul de mine. Tipu' a spălat putina. Chestia asta nu-mi place. Trei. Se aude că domnul Harrow a fost ajutat în această inacceptabilă evadare de un anume Dane Parnell. Un murmur se ridică din încăpere. Multă

vreme un partizan al Bisericii Zeului Kraken. Acum Dane Parnell a fost *excomunicat.* Murmurele deveniră mai puternice. Din ce-am aflat, motivul este că l-a transformat pe Billy Harrow în amorezul lui. Patru. Ceva e al dracului de în neregulă cu universul în momentul ăsta, după cum sunt sigur că știți, și are de-a face cu calamarul ăla. Deci. Uite care-i misiunea. Vreau război. Vreau teroare. Vreau, în ordine descrescătoare: krakenul sau orice veste despre el; pe Billy Harrow – în viață; pe Dane Parnell – mi se rupe cum anume. Subliniez că nu-mi pasă nici cât un rahat de câine ce metode folosiți. Vreau ca nimeni să nu se mai simtă-n siguranță până nu capăt ce-mi doresc. Acuma…

Vocea care ieșea din gâtlejul bărbatului bolnăvicios deveni vicleană.

— Pentru asta sunt gata să plătesc o sumă ridicol de mare. Dar numai cu plata la livrare. Treaba-i așa: nu câștigi – nu-ncasezi. Acceptați sau refuzați. Pot totuși să vă spun că acela care îmi aduce krakenul nu va mai trebui să muncească în viața lui. Iar Billy Harrow vă va asigura și el vreo doi ani de vacanță.

Camera scană din nou încăperea.

— Întrebări?

Bărbatul rimelat care purta semnul svasticii îi trimise unui tovarăș un sms cu o serie de semne de exclamare. Un preot catolic renegat își lărgi gulerul. O femeie șaman îi șopti ceva fetișului ei.

— Căcat!

Exclamația venea din partea unui tânăr cu aspect pașnic, într-o jachetă tocită, a cărui abilitate extrem de creativă în mânuirea pistolului i-ar fi uluit pe cei mai mulți dintre cunoscuții săi.

— Căcat!

O rupse la fugă. Bărbatul vâna pe baza ghidajului empatic, al cărui efect secundar extrem de enervant era, în cazul lui, alergia la lăcomia altor oameni (nu și a lui, chestie pentru care mulțumea în mod regulat Proniei cerești). Izbucnirea de lăcomie ce traversase încăperea în momentul acela fusese atât de puternică, încât nu-și făcu nicio iluzie

că va ajunge la toaletă înainte să înceapă să vomite.

32.

— Asta-i lista cu oamenii care-mi sunt îndatorați, nu-s membri ai bisericii și n-o să-mi dea țeapă, zise Dane.

Nu erau prea multe nume. Se aflau amândoi într-o ascunzătoare din zona patru, care era și, simultan, se prefăcea în plan mistic a fi o clădire abandonată. Îl așteptau pe Wati.

— Ce-i un… aici scrie „cameleon”? întrebă Billy. Numele ăsta îmi sună cunoscut…

Dane zâmbi.

— E Jason. Cel de care ți-am mai zis. Trece de la o slujbă la alta. Da, ne știm de mult noi doi.

Zâmbi amintindu-și.

— O să ne ajute dacă e cazul. Dar Wati e omul nostru de bază, fără niciun dubiu.

— Unde era atelierul ăla unde voia Tatuajul să ajung? întrebă Billy.

— La ce-ți trebuie să știi? Ți-a trecut vreo prostie prin cap, Billy?

— Ce-ar fi așa o prostie? Tu ești soldat, nu? Ești îngrijorat că Tatuajul o să pună mâna pe zeul tău. E vreun motiv pentru care să nu i-o tragem? Știi că i-aș face orice mi-ar sta în puteri. Vorbesc serios. Și lui Goss și Subby. Noi doi vrem același lucru. Dacă le-o tragem, toată lumea va fi fericită. Mai puțin ei. Or, tocmai asta-i ideea, nu?

— Billy, zise Dane. N-o să luăm cu asalt vizuina Tatuajului. Nu fără o armată. În primul rând, nu știu unde e, nu cu certitudine. Aia-i doar una dintre ascunzătorile lui, dar nu știi niciodată unde o să fie el sau unde o să fie atelierul ăla. Al doilea aspect: știi paznicii ăia ai lui? Nu-s de neglijat. Și-n plus, Tatuajul e una dintre marile puteri ale Londrei. Toți îi datorează favoruri sau bani sau viețile lor sau altceva. Dacă ne punem cu el, o să ne trezim în căcat până peste cap, chiar dacă dăm de el, ceea ce n-o să reușim.

— Are…? Poate să…? întrebă Billy rotindu-și mâinile sugestiv.

— Haruri? Nu de haruri e vorba în cazul lui, ci de bani, inteligență și durere. Uite, cineva a furat krakenul și nimeni nu știe cine. Singurul lucru pe care-l știm e că Tatuajul e la fel de furios ca noi din cauza asta. Știu că ai vrea… Dar nu ne putem pierde timpul încercând să-i dăm de urmă. Chestia care l-ar enerva cel mai tare ar fi să punem noi mâna pe kraken. Îmi pare rău, dar Tatuajul e prea mare ca să ne punem cu el. Suntem doar doi inși. Plus cunoștințele mele și visele tale. Ar trebui să începi să visezi în folosul nostru. Nu mai poți să pretinzi că visele astea nu-nseamnă nimic: ceea ce vezi e real. Știi și tu. Krakenul ne comunică niște lucruri. Așa că trebuie să visezi în folosul nostru.

— Orice-oi visa eu, zise Billy prudent, nu cred că-i krakenul.

— La dracu', cine altcineva ar putea fi?

Dane nu era furios, ci implorator.

— Cineva îi face ceva.

Clătină din cap și închise ochii.

— Poți să torturezi un zeu mort? întrebă Billy.

— Normal că poți. Poți să torturezi un zeu mort. Poți să torturezi orice. Și universului nu-i place – d-aia toți clarvăzătorii sunt bolnavi.

— Trebuie să-i spun lui Marge că Leon a murit.

Dane își frecă bărbia.

— Ea ar…

— Nu știu ce-i cu ideea asta, frate, spuse Dane fără să-l privească. Dar mai bine uit-o. N-o să vorbești cu nimeni. Nu se poate. E pentru binele tău și-i și pentru binele ei. Crezi că i-ai face o favoare dacă i-ai trezi interesul pentru toate astea? Știu că n-are legătură cu ea, dar…

Billy tăcu, având o senzație de neîmplinire.

Pe podea, între ei doi, se afla un pitic de plastic. Îl așteptau pe Wati. Dane îi arătă lui Billy câteva lovituri cu bastonul folosindu-se de o lingură de lemn, apoi îi demonstră cu încetinitorul lovituri cu pumnul și prize la gât.

— Te descurci, zise el.

Era cam neatent când îi arăta schemele. Dar când Wati veni în cele din urmă, sosirea sa fu atât de silențioasă încât niciunul dintre cei doi nu-i bănui prezența până când acesta nu vorbi.

— Îmi pare rău c-am întârziat, zise el, cu o voce ca un mârâit din gâtul omulețului rotofei de plastic. Niște întâlniri de urgență. N-aveți idee cum e.

— Totu-i în regulă?

— Nici pe departe. Am fost atacați.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dane.

— Știi, situația e serioasă și toată lumea știe asta, da? Dar au intervenit în forță și brutal. Andre e încă în spital.

— Poliția?

— Nu, erau profesioniști.

— Pinkertoni[88]?

Numele agenției ajunsese să simbolizeze mercenarilor spărgători de greve.

— N-au făcut niciun secret din identitatea lor. Erau oamenii Tatuajului.

Dane privi statueta, care-l privi la rândul ei.

— Cred că nu-i așa o surpriză, zise Dane frecându-și degetul mare și arătătorul. Știm cine-l plătește?

— Alege. Nu ducem lipsă de posibili candidați. Dar înțelegi ce-nseamnă asta? Înseamnă că ne poartă sâmbetele. Au dus-o până la nivelul unu de alertă.

— Îmi pare rău, prietene. Să știi că nu ești singurul. Credeam că știu care dintre ascunzătorile mele sunt sigure, spuse Dane. Teuthexul i-a trimis pe unii dintre… Îl mai ții minte pe Clem?

Wati șuieră încet.

— Asta sigur te dă peste cap, zise el. Eu măcar știu că ticăloșii cu care mă lupt nu-mi sunt prieteni. Dac-aș putea, aș arunca un ochi pe-acolo, ca să văd ce pune la cale fosta ta biserică.

— Sunt statui pe toți pereții, spuse Billy.

— Există blocaje, zise Dane. Metode care să țină lumea la

---

[88] Agenție de detectivi din SUA, implicată în reprimarea mișcărilor greviste de la sfârșitul secolului XIX și începutul secolului XX. Angajați de patronat, membrii agenției acționau ca apărători ai spărgătorilor de grevă sau chiar ca forțe de represiune.

distanță. Sunt prudenți.

— Trebuie să am grijă de membrii mei, Dane, spuse Wati. Trebuie să câștigăm. Dar se dovedește că, vrând-nevrând, oricum sunt în război cu Tatuajul. Dacă-mi atacă membrii, trebuie să-l lovesc și eu pe el. Dacă principala lui dorință e să pună mâna pe kraken, atunci principala mea dorință e să-l găsesc înaintea lui. Orice vrea el, eu unul sunt împotrivă.

Cei doi bărbați zâmbiră.

Wati chemă o stăncuță, făcând-o să coboare din înalt până la fereastra bucătăriei. Pasărea lăsă o bucată de hârtie pe bufet, îi ciripi ceva lui Wati și plecă. Era lista de transportori a lui Dane. Era mult mai mototolită, zgâriată de gheruțe de pasăre și mâzgălită de înscrisuri stângace cu roșu, albastru și negru.

— N-a fost greu să aflu informația, zise Wati cu accentul lui atemporal. Tehnomanții se știu unii pe alții. Membrii mei știu despre oamenii cu acest soi de haruri, chiar și-atunci când șefii lor n-au lucrat direct cu ei.

— De ce sunt tăiate numele astea? întrebă Dane. Credeam că Fatima Hussein ar fi fost un bun candidat care să-l fi putut teleporta.

— Cei tăiați cu albastru nu-s în țară.

— Bine. Dar ăștia?

— Ăștia au familiari. Harul lor e atât de legat de ei încât acum, cu greva asta, n-ar fi în stare să transporte o bucată de brânză până-ntr-un sandviș.

— Cum funcționează asta? întrebă Billy.

— Pe bază de quid pro quo, zise Dane. Ei sunt ochii și urechile tale și mai mult decât atât. Investește ceva în animalul tău sau ce-o fi el…

— Magie adică.

— Investește în el și o să extragi mai mult, zise Wati.

Animalele funcționau pe post de amplificatori.

— Sunt patru persoane despre care credem c-ar fi putut teleporta krakenul: Simon Shaw, Rebecca Salmag, Avocatul și Aykan Bulevit.

— Pe doi dintre ei îi cunosc, spuse Dane. Simon s-a

retras. Aykan e un labagiu. E vreun teleportor printre ei? Urăsc teleportarea.

— Da, dar nu vorbim despre tine, spuse Wati. Vorbim despre zeul tău.

— Despre trupul lui.

— Da, bine. Deci ori e unul dintre ăștia, ori avem de-a face cu ceva ce n-am mai întâlnit, zise Wati. Și nu-i chiar așa de ușor să rămâi anonim în Londra.

— Nu că tipu' ăsta, oricine-ar fi, pare să aibă vreo dificultate, spuse Billy.

— Asta așa-i, zise Wati. Ține în buzunar ceva în care să pot să intru. Ca să pot să dau de tine repede.

— Ce zici de o păpușă Bratz[89]? zise Dane.

— Am fost eu și-n chestii mai nasoale. Dar mai e ceva. Nu-i vorba doar să poți scoate chestia aia din muzeu. Ci și să treci de pază. Toți oamenii ăștia de pe listă sunt transportori, dar niciunul nu-i luptător. Niciunul dintre ei n-ar fi trebuit să reușească să treacă de filax.

— Îngerul, zise Dane, îngerul memoriei. Bine, amice, bine, adăugă el văzând expresia lui Billy. Nu știm mare lucru despre ei. E ceva ce ne depășește. Când a fost furat krakenul, îngeru' ăla a dat-o în bară rău de tot. Trebuia să știu câte ceva despre el pentru că lucram la Centru.

Prezența unui paznic trimis de credincioși ar fi putut fi privită, și unii așa o și vedeau, ca o lipsă de respect. Pentru că *Architeuthisul* se afla deja sub pază, protejat alături de restul specimenelor din muzeu.

— Ce înger e ăsta?

— Memofilaxul e îngerul memoriei. Există câte unul în orice palat al memoriei. Dar ăsta a scrântit-o rău de tot.

— Da, dar ce este?

— Crezi că un lucru important cum e memoria nu-și dezvoltă spini care să-l apere? Asta sunt îngerii, spini.

Sistemele de apărare ale memoriei. Era irelevant din ce erau făcuți: existența și combativitatea lor erau ceea ce conta.

— Îngerul nu vrea să se dea bătut, zise Wati. Simți

---

[89] Linie de păpuși tip Barbie, lansate în 2001 de MGA Entertainment.

chestia asta în între-spațiu. E furios. Are senzația că a eșuat.

— Păi chiar a eșuat, spuse Dane.

Cel care eșuase era membru al unei vechi cabale născute din fixația muzeistică a orașului. Fiecare muzeu din Londra își construise din materiale proprii un înger, o divinitate a lucrurilor a căror amintire o păstra, un mnemofilax. Nu erau tocmai ființe, cel puțin nu din perspectiva majorității londonezilor, ci funcții derivate care se considerau ființe. Într-un oraș unde puterea fiecărui obiect deriva din forța sa metaforică, atenția acordată conținutului muzeelor le transformase în țintele preferate ale hoților dotați cu har. Dar procesul care le investise cu atâta potențial dăduse naștere și unor santinele. După fiecare tentativă de furt, ieșeau la suprafață zvonuri despre ceea ce-i provocase eșecul. Invadatorii supraviețuitori, cam șifonați, spuneau povești.

În Muzeul Copilăriei existau trei jucării care-i atacau necruțătoare pe intruși – un cerc, un titirez și o consolă video stricată – târându-se sacadat, ca într-un șir de stop cadre. Prin Muzeul Victoria și Albert patrula, cu un fâlfâit textil ca de aripi, un chip amenințător, dar cochet, și șic din olandă șifonată[90]. Aflat în Tooting Bec, Muzeul Mașinilor de Cusut din Londra era apărat de un înger fioros făcut din ață încâlcită, bobine și ace de mașină. Iar în Muzeul Istoriei Naturale, specimenele conservate, aliniate în ordinea evoluției, erau păzite de ceva descris ca fiind făcut din sticlă și lichid, dar nu reductibil la acestea.

— Sticlă? spuse Billy. Cred că… Aș fi în stare să jur că l-am auzit.

— Se poate, zise Dane. Mai ales dac-a vrut el să-l auzi.

Dar calamarul fusese furat, iar îngerul înfrânt. Nimeni nu știa ce însemna asta sau ce pedeapsă atrăgea după sine. Savanții simțeau o revărsare de regret nepământesc. Spuneau că asta atrăgea după sine ceva teribil. Că îngerii își părăseau coridoarele, lăsând în urmă locurile care le

[90] Aluzie la povestirea gotică „Oh, Whistle, and I'll Come to You, My Lad” a scriitorului britanic M. R. James (1862-1936) în care protagonistul este atacat de un cearceaf de hotel posedat de o entitate malefică.

dăduseră naștere. Că intrau în luptă în apărarea memoriei, împotriva unei certitudini răuvoitoare ce bântuia pe străzi asemenea morților.

— Nu căutăm un simplu transportor, spuse Wati. Ci pe cineva care se poate lupta cu îngerul memoriei și îl poate înfrânge.

— Dar chiar l-a înfrânt? întrebă Billy. Vorbești cu tipul care a găsit un individ într-un borcan.

Se uitară unii la alții.

— Ne mai trebuie informații, spuse Dane.

— Du-te la ghicitori, zise Wati. La londomanți.

— Știm ce-o să spună. Ai auzit înregistrarea. Teuthexul deja a discutat cu el…

Dar Dane ezita.

— De ce ne-ar vinde? întrebă Billy.

— Sunt neutri, zise Wati. Nu pot să intervină.

— Ca un soi de Elveție a magiei? întrebă Billy.

— Nu-s nimic, zise Dane, dar ezitarea i se simțea din nou în voce. Totuși, ei au fost cei dintâi, nu?

— Da, zise Wati.

— Parc-ar fi din nou oracole, zise Dane. Poate.

— Dar nu-i periculos să ne vadă? Oamenii ar putea să afle, spuse Billy.

— Păi, spuse Dane. Avem cum să-i facem să-și țină gura. Asta dacă o să ne ducem la ei…

Așa își câștigau pâinea. Cum altfel ar fi supraviețuit atâta timp în mijlocul jocurilor de putere din Londra? Angajează-i și, la fel ca doctorii sau ca preoții catolici, londomanții erau siliți să tacă.

33.

Deși Londra are milioane de locuitori, majoritatea habar n-au despre harta paralelă a Londrei, orașul harurilor și al ereziilor. Viețile de zi cu zi ale acestor oameni nu-s neapărat mai banale decât cele ale magicienilor. Orașul vizibil îl depășește cu mult în dimensiuni pe cel

cvasiinvizibil, și invizibilul nu-i singurul loc unde se petrec lucruri uimitoare.

În acel moment însă drama se desfășura în partea mai puțin circulată a metropolei. Pentru majoritatea londonezilor nu se înregistrase nicio schimbare, cu excepția debutului unui val de depresie, furie și presimțiri rele. Asta, desigur, nu era bine și nici de neglijat. Dar pentru cei care trăiau în partea minoritară a orașului lucrurile deveneau mai periculoase de la o zi la alta. Greva paralizase secțiuni însemnate ale industriei oculte. Economia zeilor și a monștrilor stagna.

Ziarele acestor locuri secrete – *The Chelsea Picayune, Thames' Unwater Notes, The London Evening Standard* (nu cel cunoscut; celălalt, ziarul mai vechi cu același nume) – erau pline de prevestiri rele generate de semnele sfârșitului lumii. Consumul de droguri atinse un nivel record. Dava și Coca, narcotice pentru care magii, dar și cei fără de har se luptau pe piața normală; și substanțe mai ezoterice, praf colectat din cercurile din lanuri sau din anumite locuri strivite sub povara timpului, ultimul răcnet printre amatorii de colb, dependenții de ruină și istorie, drogații cu entropie. Ca urmare a cererii, crescuse afluxul de marfă de calitate inferioară, produs măcinat și compromis de nerăbdare în locul prafului prizabil al ruinelor autentice.

Un grup misterios de independenți au interceptat un astfel de transport expediat de Tatuaj. Nimeni n-a ajuns să plutească pe aripile acestui trecut degradat: hoții au ars, au aruncat în aer sau au îmbibat cu ulei marfa, apoi au dispărut, lăsând în urma lor trupurile pline de găuri ale celor uciși și zvonuri despre siluete monstruoase coagulate din materia orașului.

Pe ziduri inscripționate cu graffiti, pe aviziere secrete, virtuale sau concrete, pe panouri de plută aflate în birouri neglijabile, frecventate de inși stranii despre care nu puteai fi chiar sigur că lucrau acolo, se răspândi vestea că „Dane Parnell a fost exilat din sânul Bisericii Zeului Kraken”. Ce erezie, ce trădare o fi comis? Biserica se rezuma să declare doar că Dane își demonstrase lipsa de credință.

Era dimineața devreme. Dane și Billy se aflau afară, lângă districtul comercial al Londrei. Dane era un pachet de nervi. Stătea cu mâinile în buzunarele unde-și ținea armele.

„Ne trebuie mai multe informații”, zisese Dane.

Cannon Street, peste drum de metrou. În sediul abandonat al unei bănci străine era un magazin de articole sportive. Sub postere ale unor bărbați într-o formă fizică bună se afla un dulap cu uși de sticlă și grilaj de fier ce adăpostea o bucată mare de piatră. Un timp îndelungat, Dane și Billy îi urmăriră pe cei care veneau și plecau.

Piatra Londrei. Vechea piatră era întotdeauna suspect de aproape de centrul evenimentelor. Era o bucată din Millarium, miezul megalitic în raport cu care își măsurau romanii distanțele. Să te bazezi pe piatra aceea străveche era o tradiție bizară sau periculoasă, depinde cu cine stăteai de vorbă. Piatra Londrei era o inimă. Oare mai bătea încă?

Da, încă mai bătea, deși era sclerozată. Billy crezu c-o simte, un ritm îndepărtat, greoi, care făcea sticla să vibreze, ca praful pe un ritm de bas.

Fusese inima puterii și apăruse mereu de-a lungul istoriei orașului, dacă știai unde să te uiți. Jack Cade atinsese cu spada lui Piatra Londrei când își formulase plângerea împotriva regelui[91]. Asta-i dădea dreptul să vorbească, spusese el, și ceilalți îl crezuseră. Ulterior se mirase el oare văzând că situația se întoarce împotriva lui? Poate că, după turnura neplăcută a sorții sale, capul lui privise în jos de pe pod, din sulița în care fusese înfipt, își văzuse trupul sfâșiat în patru și trimis ca să aibă națiunea la ce căsca gura și se gândise năucit: „O, Piatră a Londrei, cinstit vorbind primesc mesaje cam confuze… Poate că, de fapt, n-ar trebui să-i conduc pe rebeli?”

Dar uitată, ascunsă, camuflată sau oricum o fi fost, Piatra era inima, inima era de piatră și bătea în diferite locuri, ajungând, în cele din urmă, să poposească aici, într-un

---

[91] Jack Cade, lider al unei revolte populare pornite, în 1450, împotriva regelui Henric al VI-lea și a anturajului său corupt.

magazin insalubru de articole sportive, printre echipamente de crichet.

Dane îl condusese pe Billy la adăpostul umbrelor. Billy simți că erau, că el era greu de văzut. Într-o alee, punând piciorul pe un colț de cărămidă și propulsându-se în mod uimitor în aer, Dane pătrunse ca un Spiderman dolofan în complexul prăpădit. Îi deschise ușa lui Billy. Îl călăuzi prin coridoarele sărăcăcioase din dosul magazinului, pe lângă toalete și birouri, până într-un loc unde tândălea un tânăr într-un hanorac cu Shakira. Băiatul dădu să-și bage mâna în buzunar, dar pistolul cu săgeți al lui Dane era deja afară, ațintit spre fruntea lui.

— Ești Marcus, nu? zise Dane.

— Ne cunoaștem?

Vocea tânărului era de un calm impresionant.

— Trebuie să intrăm, Marcus. Vrem să vorbim cu ai tăi.

— Ați fixat o întâlnire?

— Bate la ușa aia din spatele tău, ca un băiat cuminte.

Dar din cauza zgomotului, ușa se deschidea deja, preventiv. Billy auzi pe cineva înjurând.

— Fitch, spuse Dane, ridicând vocea. Londomanților! Nimeni nu vrea necazuri. O să-mi pun arma deoparte.

O flutură, astfel ca toți s-o vadă.

— O pun deoparte.

— Dane Parnell, rosti o voce îmbătrânită. Și ăla care-i cu tine probabil e Billy Harrow. De ce-ai venit, Dane Parnell? Ce vrei?

— Ce vrea omul de la londomanți, Fitch? Vrem o consultație. Nu prea puteam să facem o programare, nu crezi?

Urmă un moment îndelungat de ezitare, apoi un hohot de râs.

— Nu, cred că nu puteați să sunați în prealabil. Lasă-i să intre, Marcus.

Înăuntru era un hol managerial. Canapele de la World of Leather, un automat cu băuturi. Rafturi improvizate pline cu manuale și volume broșate. Un covor ieftin, computere, bibliorafturi. O fereastră situată la nivelul tavanului lăsa

înăuntru lumina, precum și imaginea picioarelor și roților care treceau pe caldarâm, afară. În încăpere erau câțiva oameni. Cei mai mulți aveau în jur de cincizeci de ani sau mai mult, dar erau și câțiva mult mai tineri. Bărbați și femei care purtau jachete și cravate, salopete, vestimentație sport jerpelită.

— Dane, zise un bărbat din mijlocul acestui grup.

Era atât de bătrân și pielea-i era un asemenea talmeș-balmeș de riduri și pete încât era imposibil să-i ghicești etnia. Părea să aibă tenul cenușiu-închis. Culoarea cimentului. Billy își aminti de vocea lui care semăna cu a unui nebun din înregistrarea Teuthexului.

— Fitch, zise Dane cu respect. Saira, i se adresă el unei femei de lângă acesta, o asiatică bine îmbrăcată, de vreo treizeci de ani, cu un aer dur, care-și încrucișa brațele pe piept. Îmi cer scuze pentru felul în care ne-am făcut intrarea. Am fost… Am putea fi urmăriți.

— Am auzit… spuse Fitch ai cărui ochi erau larg deschiși și în permanentă mișcare.

Își linse buzele.

— Am auzit ce s-a întâmplat cu tine și cu biserica ta și ne pare tare rău, Dane. E păcat, mare păcat.

— Mulțumesc, spuse Dane.

— Ai fost un prieten al Londrei. Dacă e ceva…

— Mulțumesc.

Un prieten al Londrei. Altă poveste din trecut, își zise Billy.

— Nu, nu trebuie să eziți, zise Fitch. Și prietenul tău…?

— Trebuie să ne mișcăm rapid, Fitch. Nu putem să stăm prea mult afară.

— Să știi că-mi dau seama ce faci, zise Fitch cu o urmă de amuzament în voce. Încerci să ne prinzi în capcana propriilor noastre jurăminte.

— Confidențialitatea, zise Saira.

— Da, am nevoie de tăcerea voastră, așa e, dar am nevoie și de o prezicere… Și pot să contez pe…

— Știi ce-o să-ți spunem, zise Saira cu o voce surprinzător de distinsă. Am fost noi reținuți în privința

avertismentelor în ultima vreme? De ce crezi că suntem așa puțini? Unii dintre noi suferă de rău de viitor.

— Când am luat noi vreodată partea cuiva, Dane? întrebă Fitch.

Londomanții fuseseră prin preajmă de pe vremea lui Gogmagog și a lui Corineus[92], a lui Mithras[93] și a celorlalți. Și ei, și ordinele surori din celelalte parapsihopolisuri, paristurgii (Dane pronunțase numele pentru Billy în stil franțuzesc, *pariitiurj),* varșovistarhii, berlinimagii, fuseseră întotdeauna și în mod ostentativ neutri. Numai așa puteau supraviețui.

Nu erau custozii orașului: se considerau celulele sale. Erau recrutați de tineri și își cultivau harurile în materie de vrăjitorie, modelare, clarviziune și acele diagnosticări în stare de transă pe care le numeau urbopatie. Nu divinizau Londra, ci o priveau cu respectuoasă neîncredere, canalizându-i nevoile, impulsurile și revelațiile.

Nu puteai să ai încredere în Londra. Pentru început, nu era o singură entitate – deși, în același timp, exact asta era – și nu urmărea același program. Era o entitate metropolitană gestaltică, cuprinzând regiuni ca Hoxton și Queen’s Park, prietenoase cu puterile întunecate, independentul și mai combativul Walthamstow, Holborn ezitant și turnător, componente învrăjbite ale unui întreg, formând împreună un soi de londonitate vizibilă.

— Nimeni nu ne spune exact ce urmează să se întâmple, zise Billy.

— Păi e greu de văzut, zise Fitch. Doar că-i al naibii de… Adică faptul în sine. Că pot să văd ceva.

Billy și Dane se uitară unul la altul.

— Bine atunci. Vreți o prevestire. Vreți să știți ce se întâmplă? Saira, Marcus! Hai să-i ducem pe Dane și pe Billy să vadă ce putem noi vedea.

Afară, vântul se năpusti asupra lor.

— Știți că suntem căutați? îi șopti Billy Sairei.

---

[92] Gogmagog, uriaș legendar din folclorul britanic. Corineus, luptătorul care l-a înfrânt.
[93] Zeu patron al unei religii a misterelor, adorat de greci și de romani.

— Da, zise ea. Aș zice că ne-am prins de chestia asta.

Fuma cu o eleganță necăutată care-i aminti lui Billy de fetele pe care nu reușea să le agațe în timpul școlii.

— La ce te uiți? zise ea.

— Mă gândeam la un prieten de-al meu și la iubita lui. (Așa era.) Nici măcar nu pot…

Billy își plecă privirea.

— El a murit, așa am ajuns eu aici, și nu pot să nu mă gândesc la ea, la ce-o fi…

Era adevărat.

— Aș vrea s-o anunț, nici măcar nu știe c-a murit.

— Ți-e dor de el.

— Doamne, da!

Marcus căra o geantă grea.

— Știu c-ai prefera să fii înăuntru, Dane, spuse Saira, dar știi și tu cum funcționează lucrurile-astea.

Dane supraveghea cerul și clădirile. Își ținea mâna în rucsac, încleștată pe pistol. Se strecurară printre vitrine și bănci, pe lângă chioșcuri cu sendvișuri, în adâncimile City-ului londonez. Evitară arterele principale pline de trecători, majoritatea funcționari la costum.

Saira trăgea cu coada ochiului la Billy. Acesta nu era prea atent pe unde mergeau. Nu stătea cu ochii în patru, deși știa că așa ar fi trebuit. În acel moment, în acea secundă, era complet cufundat în nefericirea sa, a ceea ce se întâmplase. Urma pur și simplu sunetul pașilor însoțitorilor săi.

— Fitch, zise Saira și apoi îi vorbi în șoaptă.

Dane ascultă.

— N-avem timp, spuse el.

Ieșiră pe o arteră mai importantă, lângă o cutie poștală roșie. Billy îl privi uluit pe Fitch cum își pune mâinile pe cutie, la nivelul pântecelui, ca și cum ar fi palpat un copil nenăscut. Se încordă. Billy se gândi că arăta ca un ins pe punctul de-a se ușura.

— Repede, îi zise lui Billy. N-o să dureze prea mult.

— Nu…

— Vrei să-i spui ceva prietenei prietenului tău, îi zise

Saira încet.

— Ce?

— Uită-te ce povară duci cu tine. Vorbește cu ea.

„Ce-i cu prostia asta?” se gândi Billy. Saira avea o expresie neutră pe chip, dar bunătatea pe care i-o arăta îl înfuria. Nu era vina ei, știa asta. „N-o să mă complac în șarada asta”, își spuse Billy.

— O să te simți mai bine, zise ea. Nu suntem în Hoxton. E în regulă să faci asta aici.

Londra ca terapie, asta era? Orașul era totul, de ce nu și asta? De ce nu-i zorea Dane? Billy se răsuci, exasperat, și-l văzu pe Dane așteptând liniștit. La vedere, expus, în criză de timp, îl aștepta pe Billy să facă ce-avea de făcut, de parcă ar fi considerat că era o idee bună.

„Doar n-o să încep să plâng”, se gândi Billy, dar gândul ăsta se dovedi o idee proastă care-l sili să-și întoarcă privirea. Către cutia poștală. Se apropie de ea.

O metaforă destul de slabă, această corespondență atât de evidentă: era pe punctul *să transmită un mesaj* prin canalele tradiționale ale orașului. Se simțea absurd și plin de resentimente, dar tot nu se putea uita la cei care-l așteptau și nu se putea gândi în continuare decât la Leon și, cu o oarecare vinovăție, la Marge. Oamenii treceau, dar niciunul nu se uita la el. Privi în întunericul din fanta cutiei poștale.

Billy se aplecă. Își apropie gura de fantă. Londra ca terapie. Șopti în interiorul cutiei:

— Leon… zise el, înghițind în sec. Marge, îmi pare rău. Leon a murit. L-a omorât cineva. Fac ce pot ca să… A murit. Marge, îmi pare rău. Nu te băga, bine? Fac ce pot. Tu ai grijă de tine.

De ce-l obligaseră să facă asta? În beneficiul cui era? Își apăsă fruntea de metal, crezând că va izbucni în plâns, dar își șopti încă o dată mesajul, rememorând scena aceea pe care de-abia și-o putea aminti, confruntarea dintre Leon și Goss și dispariția lui Leon. Și nu-i mai venea să plângă. De fapt, se simțea de parcă ar fi aruncat ceva prin fantă.

— Te simți mai bine? îl întrebă Dane când se îndepărtă

de cutia poștală. Arăți mai bine.

Billy nu zise nimic. Nici Saira nu zise nimic, dar era ceva în felul în care nu se uita la el.

— Aici, spuse Fitch.

Se aflau într-o fundătură plină de gunoaie. Dincolo de un panou de lemn, macarale se mișcau ca niște creaturi preistorice. Se auzeau vibrația și scrâșnetul unor utilaje industriale și strigătele muncitorilor.

— N-o să ne audă nimeni.

Fitch își deschise geanta. Scoase o salopetă, niște ochelari de protecție, o mască de gaze, o rangă și un polizor îndelung folosit. O apariție foarte stranie pentru cineva atât de fragil. Dane îi spusese lui Billy: „Marcus are ceva de-a face cu anticorpii, Saira e plastician, dar Fitch e șeful, chiar dacă e prea bătrân pentru asta, fiindcă el e haruspexul.” Și, văzând expresia nedumerită a lui Billy, adăugase: „Adică citește în măruntaie.”

Fitch oferea acum imaginea unui bătrân îmbrăcat în echipament de protecție. Porni polizorul. Cu un scrâșnet de metal și ciment, trasă o linie pe pavaj. De sub lamă se ivi sânge.

— Iisuse Cristoase! zise Billy sărind înapoi.

Fitch trecu din nou lama de-a lungul tăieturii. Un jet de pulbere de ciment amestecată cu picături de sânge îl stropi. Lăsă deoparte polizorul care picura. Strecură ranga în despicătura roșie și umedă și apăsă pe ea cu mai multă forță decât l-ai fi crezut capabil. Piatra de pavaj se desfăcu.

Din despicătură se revărsară mațe. Colaci de intestine vineții și însângerate se înălțară umezi dintr-o masă cărnoasă.

Billy crezuse că măruntaiele orașului aveau să constea în pământ răscolit, rădăcini și țevărie care de obicei nu se vedea. Crezuse că Fitch o să aducă la suprafață un cuib de sârme, viermi și conducte pe care să-l interpreteze. Literalismul harului îl șocă.

Fitch murmură. Pipăi încâlceala cu degetele, cu atingeri ușoare de pianist, abia deplasând tuburile fibroase,

cercetând unghiurile pe care le făceau între ele colacii viscerelor Londrei, privind în sus de parcă acestea ar fi reflectat ceva aflat pe cerul de deasupra.

— Ia te uită, ia te uită, zise el. Uite, uite, uite. Vezi? Vezi ce spuneam noi? E la fel de fiecare dată.

Indică forme în grămada de măruntaie:

— Uite.

Mațele se mișcară.

— Totul se sfârșește. Ceva urcă la suprafață. *Krakenul.*

Billy și Dane priveau țintă. Era asta o noutate? Krakenul?

— Și uite. Focul. Mereu, focul. Krakenul și toate borcanele-alea. Apoi flăcări.

Măruntaiele căpătaseră o culoare cenușie. Se scurgeau unele într-altele, materia lor contopindu-se.

— Fitch, avem nevoie de mai multe detalii, spuse Dane. Trebuie să știm exact ce anume vedeți voi toți…

Dar nu mai puteai de-acum să stăpânești, să stăvilești sau să dirijezi torentul lui Fitch.

— Focul cuprinde totul, zise el, și krakenul e în mișcare și focul cuprinde totul, sticla ia foc și se transformă într-un nor de nisip. Și totul piere, de-acum.

Ghemul de măruntaie se dizolva într-o grămadă de zgură, transformându-se în ciment.

— *Absolut totul piere.* Nu numai ce-i aici. Arde de-a-ndoaselea. Lumea se duce și ea, cerul, apa, orașul. Londra piere. Și nu numai că piere, dar nici n-a existat vreodată. Totul.

— *Nu* așa trebuia să se termine, șopti Dane.

Acesta nu era sfârșitul teuthic cel mult așteptat.

— *Totul,* zise Fitch. *A dispărut.* Pentru *totdeauna.* Și *dintotdeauna.* În flăcări.

Degetul său se opri deasupra a ceea ce era de-acum o grămadă de beton diform care se întărea. Își ridică privirea. Inima lui Billy își accelerase bătăile când cuvântarea bătrânului atinsese punctul culminant.

— Totul se sfârșește, zise Fitch. Și toate celelalte posibiluri care ar trebui să existe și să se opună se usucă unul câte unul.

Închise ochii.

— Krakenul arde și borcanele și acvariile ard și-apoi focul cuprinde totul și după aceea nu mai e nimic, niciodată.

34.

Kath Collingswood se afla într-o cameră de depozitare fără ferestre, ca o căsuță de păpuși uitată în mijlocul stației Neasden. Baron o privea prin sticla securizată a ușii. O mai văzuse și altădată pe Collingswood efectuând această operațiune. Avea o metodologie proprie. Vardy era și el acolo, mai în spate, cu brațele încrucișate, privind peste umărul lui Baron.

Camera era plină de praf. Collingswood credea că această descuamare, prezența acestor celule moarte ale timpului, era eficace. Nu putea fi sigură. Reproducea cât mai multe dintre circumstanțele celui dintâi succes pe care-l avusese, știind că fiecare dintre ele putea să nu fie, de fapt, decât o superstiție și ea un soi de șoarece într-o cameră skineriană[94]. Ca urmare, stiva de cutii goale de carton din colț fusese lăsată așa cum era de luni întregi. Când Baron răsturnase din greșeală una dintre ele, Collingswood tunase și fulgerase, apoi petrecuse minute în șir încercând să reconstruiască grămada așa cum fusese, în caz că anumite unghiuri ar fi avut vreo forță anume.

— Wati n-o să vină încoace nici dac-ar putea, îi zisese ea lui Baron.

Amplasaseră talismane menite să împiedice figurinele și jucăriile din secția de poliție să găzduiască autostopiști.

— Trebuie să-l prindem în mediul unde trăiește.

Nu în statui – acelea erau momentele lui de odihnă. Wati trăia într-una dintre infinitele iterații ale eterului.

În mijlocul încăperii luminate de un neon se afla o grămadă de obiecte magice: un mangal în care ardea un foc colorat alchimic, un scaun pe care se aflau sticluțe cu

[94] Cameră de condiționare care permite experimentatorilor să deprindă un animal cu anumite comportamente asociindu-le cu anumiți stimuli. Numele provine de la B. F. Skinner, psiholog american adept al behaviorismului.

sânge, cuvinte în limbi străvechi scrise pe anumite tipuri de hârtie. Trei televizoare vechi, aprinse înconjurau ansamblul, emițând electricitate statică în direcția acestuia.

— Acum, îi zise Baron lui Vardy pe un ton de conversație, vine BPD-ul.

Collingswood picură câțiva stropi de sânge pe foc. Răsturnă în el niște urne micuțe cu cenușă. Focul se înteți. Adăugă hârtii. Flăcările își schimbară culoarea.

Luminile de neon stricau atmosfera incantației, oferind umbrelor prea puține locuri în care să se adune sau să se ascundă, dar umbrele se descurcau. Petice de aer murdar se învolburară. Collingswood murmură. Apăsă butonul unei telecomenzi și televizoarele începură să difuzeze în direcția focului pelicule uzate. Sunetul era încet, dar audibil – teme muzicale stridente, întreruperi bruște, voci agresive de bărbați.

— Ofițeri, zise Collingswood. Datoria vă cheamă.

Lucruri ca niște adieri se încolăciră bombănind în jurul focului ce se întețea.

— *Renunță,* auzi ea o șoaptă.

Collingswood aruncă două casete video pe foc. Acestea scoaseră un fum dens, închegat, și întunericimile se scufundară prin el. Se auziră șuierături de plăcere. Collingswood dădu televizoarele mai tare. Lucrurile începură să țipe. Vardy clătină din cap.

— Poți să zici ce vrei, spuse Baron, dar e deșteaptă foc că s-a gândit la asta.

— Doar pentru că ați murit, le zise Collingswood nimicurilor murmurânde, nu însemnă că nu mai sunteți de serviciu.

Nimicurile bolboroseau la vederea bărbaților duri cu tunsori demodate, a urmăririlor de mașini de pe ecran și a bătăilor cu pumnii. Collingswood mai aruncă pe foc o casetă video și niște cărți. Umbrele croncăniră.

BPD, așa le spusese Baron prezențelor pe care le invoca ea. Brigada Polițiștilor Decedați.

Sunt mii de feluri de a-l locui, dar eterul, acel între-spațiu,

este întotdeauna ceea ce este. Iar stafiile, spiritele și sufletele visătorilor lucizi se înghesuie unele pe lângă altele într-o ecologie acorporală complexă. Cine ar fi putut să-l încolțească mai bine pe Wati, subversivul fără trup, decât niște forțe de ordine decorporalizate?

— Haideți, domnilor polițiști, zise Collingswood. Aș zice că pentru asta trăiți, dar ar fi cam de prost gust.

Împinse pe rând televizoarele mai aproape de flăcări. Polițiștii-umbre descriseră spirale deasupra focului. Lătrau ca niște foci spectrale.

Cacofonia unor vechi seriale de televiziune suprapuse unele peste altele. Ecranele televizoarelor se înnegriră, apoi, mai întâi unul, urmat însă imediat de celelalte, scoase un bang și încetă să mai emită. Din aerisirile lor ieși fum, apoi intră înapoi sub presiunea membrilor BPD, care inversară gradientul de temperatură al televizoarelor, trăncănind.

pe cân. Un mârâit în tăcerea bruscă din încăpere.

pe cân avansam pe trada prinșipală

las-o baltă, auzi Collingswood, *seara, seara bună tuturor, i-un pederast, dom serjent, căzt pe scări, pe cân avansam pe trada prinșipală*

— Bine, zise ea. Ofițer Smith, ofițer Brown și ofițer Jones. Voi trei sunteți eroi. Ați făcut sacrificiul suprem pentru poliție. La datorie.

Fantomele de fum murdar fluctuau, când vizibile, când invizibile, așteptând mândre.

— Acum aveți șansa s-o faceți din nou, zise ea. Să munciți pentru pensiile alea pe care n-ați ajuns să le mai primiți, nu?

Ridică un dosar gros.

— Aveți aici toate informațiile pe care le-am adunat până acum în cazul ăsta. Căutăm un anumit băiat rău pe nume Wati. Își cam face de cap Wati ăsta. Vrem să-l punem cu botul pe labe.

wati wati? zise o voce care ieșea din fum. *Nome de pederast nome de paki*[95] *cin'e curva asta de wati?*

[95] Termen rasist menit să desemneze o persoană originară din Asia de Sud.

— Stați un pic, spuse Collingswood.

gunoiu tot gunoi, auzi ea, *împuțitu să prindem labagiu.* Lăsă dosarul să cadă în flăcări, *fă-mă mândru.*

Creaturile fantomatice scoaseră ah-uri de parcă s-ar fi scufundat într-o cadă cu apă. Făcură eterul să se învolbureze și Collingswood simți c-o mănâncă pielea.

„Fantome”, se gândi ea. „Da’ de unde.”

Era un truc murdar, care se baza chiar pe victimele fraierite. O acțiune de persuadare. Lucrurile acestea pe care le crease, compuse din amintiri neclare, dar pline de mândrie despre glume la popotă, răufăcători capturați, târfe obraznice puse la locul lor cu câteva palme, birouri pline de fum și morți murdare, triste și onorabile, nu existaseră până cu câteva minute mai înainte.

Fantomele erau complicate. Reziduurile unui suflet uman, ale oricărui suflet uman, erau prea complexe, contradictorii și încăpățânate, ca să nu mai zicem și traumatizate de moarte, pentru a face ce li s-ar fi cerut. În rarele cazuri, absolut întâmplătoare, în care moartea nu era sfârșitul, nu puteai ști ce aspecte, ce fațete renegate ale personalității puteau prevala asupra celorlalte în această identitate postumă.

Nu este un paradox al bântuirilor – ci doar le pare așa celor vii – că fantomele nu mai prezintă adesea nicio asemănare cu viii ale căror vestigii sunt: că un copil vizitat de un unchi blajin și mult iubit, mort de cancer, poate fi îngrozit de hărțuielile pline de cruzime și ranchiună ale umbrei acestuia; că spiritul reîntors al cine știe cărui ticălos care teroriza pe toată lumea se mulțumește să zâmbească și să încerce, prin intervenții ectoplasmice stângace, să hrănească pisica pe care trupul lui de carne o luase mai înainte la șuturi. Chiar dacă ar fi fost capabilă să invoce spiritul celui mai tenace, mai respectat și mai neînduplecat polițist al Brigăzii Mobile din ultimii treizeci de ani, Collingswood s-ar fi putut pomeni cu spiritul unui estet melancolic sau al unui copil smiorcăit de cinci ani. Ca urmare, experiența și verva generațiilor de morți reali nu-i erau la îndemână.

Mai avea o opțiune. Să asambleze la repezeală câteva funcțiuni polițienești rudimentare care se *credeau* fantome.

Fără îndoială, în tot amestecul era și ceva materie sufletească ce aparținea cu adevărat unor ofițeri decedați. O bază, un fundament de gândire polițienească. Toată șmecheria, din câte descoperise Collingswood, era să te menții în sfera generalităților. Să fii cât mai abstract posibil. Putea asambla laolaltă crâmpeie de forță supranaturală cu ajutorul voinței, tehnicii, a câtorva amintiri reziduale și, mai presus de toate, cu ajutorul imaginilor, cu cât mai puțin subtile cu atât mai bine. Așa se explicau manualele ieftine de procedură polițienească pe care le arsese. Așa se explicau televizoarele și casetele video cu episoade din *The Sweeney* și *Profesioniștii,* condimentate cu puțin *Dixon*[96] pentru nota de ipocrizie necesară, totul amestecat într-un vis absurd despre vârsta de aur a poliției, care învățase funcțiile ei spectrale ce să facă și cum să fie.

Nu era loc de nuanțe aici. Pe Collingswood n-o interesau acordajele fine ale epocii post-Lawrence[97], antrenarea sensibilității, relaționarea cu comunitatea. Era vorba despre fanteziile orașului. O versiune a fetișizaților ani ’70, populată cu bărbați pe cinste. În foc zbură un DVD cu *Viața pe Marte.*

Collingswood voia astfel să motiveze întru existență niște clișee entuziaste și tenace care să creadă în ele însele. Se auzi alunecând în limbajul absurd pe care-l foloseau funcțiile, cu pronunțiile kitsch și tărăgănarea exagerată a accentului londonez.

— Iată, domnii mei, zise ea. Asta vă e misiunea. Wati. Ultima adresă cunoscută: orice nenorocită de statuie. Ocupația curentă: să ne complice nouă viețile.

Nu trebuia și nu puteau fi cu adevărat inteligente aceste false spirite; aveau însă un soi de viclenie răutăcioasă și intelectul cumulat al anilor de plăsmuiri fabricate de scenariști.

---

[96] Seriale polițiste britanice din anii ’70.

[97] Stephen Lawrence (1974-1993), tânăr britanic de culoare asasinat ca urmare a unei crime rasiste. O investigație declanșată în 1997 a arătat că, în efectuarea anchetei, Poliția Metropolitană a dat dovadă de incompetență, dar și de o atitudine rasistă.

ticălosu’, îi auzi ea. *Uită-te la căcatu’ ăsta,* răbufni cenușa dosarului, *arestați-l pe vagabond, ore suplimentare, aiurea, gunoiu, șefu, dom sergent, avansăm pe strada principală.*

Cotcodăceau cuvintele. Murmurau pe tonuri conspirative, comparând notițe inexistente. Collingswood îi auzi rostind numele celor implicați – *wati billy dane adler archie teuthex futu-i mă-sa* – pe măsură ce le aflau din dosarele care ardeau.

Prezența sau prezențele – tot treceau de la unicitate la pluralitate – dispăru din câmpul simțurilor ei și din încăpere.

pe focu’ iadului, auzi Collingswood. *Ce-l așteaptă p-ăsta.*

— Buun, zise pe când ei plecau și mirosul de lucruri arse și de televizoare prăjite, nemaigravitând în jurul lor, începea să umple încăperea. Aduceți-l încoace. Nu-l… știți voi. Trebuie să-l arestați pe ticălosu’ ăla mic. Trebuie să-i punem câteva întrebări.

Marge merse în toate locurile despre care-și imaginase c-ar fi putut avea vreo legătură cu Leon sau Billy și lipi anunțuri fotocopiate. O oră și jumătate de lucru pe laptopul ei, două jpeg-uri și un layout de bază: *I-ați văzut pe acești bărbați?* Le trecu numele precum și numărul unui telefon mobil pe care-l cumpărase special pentru această căutare.

Țintui afișele de copaci, le lipi pe panourile cu anunțuri ale standurilor de ziare, pe laturile cutiilor poștale. Preț de o zi sau două ar fi putut chiar spune că aborda situația pe cât de normal putea cineva s-o facă, date fiind circumstanțele. Ar fi spus că, deși a-și pierde iubitul într-un mod atât de năucitor și a fi ulterior amenințată de ființele acelea înspăimântătoare era îngrozitor, uneori lucruri groaznice se mai întâmplau.

Marge încetă să-și mai spună asta când trecu o zi și încă o zi și ea nu se duse la poliție să povestească incidentul. Pentru că… și aici îi veni greu să găsească cuvintele potrivite. Pentru că ceva se schimbase în lume.

Polițiștii ăia. Fuseseră nerăbdători să obțină răspunsuri, fascinați de ea ca de un specimen, dar nu simțise din partea niciunuia vreo umbră de preocupare față de soarta

ei. Era evident că aveau o urgență de rezolvat. Era de asemenea sigură, realiză ea, că misiunea lor n-avea nicio legătură cu siguranța ei.

Ce era cu toate astea? „Ce naiba se întâmplă?” se întrebă ea.

Se simțea prizonieră, captivă într-o țesătură care se întindea. La serviciu recepta lucrurile ca printr-un filtru. Acasă nimic nu funcționa cum trebuie. Apa de la robinete o stropea, întreruptă de bule de aer. Vântul părea decis să se izbească de pereții și ferestrele ei mai violent ca de obicei. Noaptea, semnalul televizorului era foarte prost, iar felinarul stradal de lângă locuința ei se aprindea și se stingea, ridicol de defect, imperfect.

Marginalia își petrecu mai multe seri tot ridicându-se de pe canapea și ducându-se să se uite pe geam, de parcă Leon – sau Billy, care apărea nu doar o dată în aceste reverii sau ce-or fi fost ele – ar fi putut fi afară, rezemat de stâlpul felinarului, așteptând. Dar nu vedea decât trecătorii, luminile nocturne ale băcăniei de alături și stâlpul de care nu se rezema nimeni.

Abia după multe ore de stins-aprins, ca un soi de efect scenic întrevăzut printre draperiile ei, într-o noapte, Marge, enervată, dădu atenție luminii stradale și înțelese tresărind, epifanie care o făcu să se clatine și să se sprijine de perete, că fluctuațiile acesteia nu erau întâmplătoare.

Remarcă repetiția. Rămase nemișcată minute în șir, privind, numărând și în cele din urmă, cu reținere, de parcă a face asta însemna să admită ceva ce nu voia, începu să ia notițe. Becul stradal se aprindea, se stingea. Sclipire sclipire. Repede, încet, strălucire mai îndelungată. Aprins stins aprins-aprins-aprins stins aprins stins aprins stins, apoi o diminuare lentă a luminii și o nouă repetare a secvenței.

Ce altceva ar fi putut fi? Semnale lungi și scurte într-o combinație premeditată. Stâlpul de iluminat își transmitea lumina către ea în Codul Morse.

Găsi codul online. Stâlpul de iluminat spunea LEON E MORT LEON E MORT LEON E MORT.

Marge îl făcu să repete mesajul de mai multe ori. Pe parcursul acelor lungi minute, nu se gândi la ceea ce simțea. „Leon e mort”, șopti. Încercă să nu se gândească la sensul cuvintelor, asigurându-se numai că tradusese corect scânteierile acelea sacadate.

Se așeză. Era șocată, firește, de felul absurd în care primise mesajul; iar cuvintele însele, conținutul lor, explicația dispariției lui Leon, nu le mai putea dezauzi acum, nu le putea ține la distanță. Marge își dădu seama că plângea. Plânse îndelung, aproape fără un sunet, șocată.

Sincronizată de-acum cu ritmul luminii de-afară, fu imediat conștientă de o ultimă, subită schimbare. Luă legenda Codului Morse, cu lacrimile picurându-i pe ea. Ultima frază stâlpul de iluminat o repetă numai de două ori. „NU TE BĂGA”, citi ea.

Scâncind nefericită, mișcându-se ca printr-o substanță gelatinoasă, Marge se așeză la computer și începu să cerceteze. Nicio clipă măcar nu-i trecu prin cap să se supună ultimei indicații pe care o primise.

35.

Deasupra Londrei pluteau hârtii.

Era noapte. Bucăți de hârtie se împrăștiau de pe One Canada Square[98] din Canary Wharf. În vârful acoperișului în formă de piramidă, încununare a acestei nesuferite clădiri falice, stătea o femeie. I-ar fi fost mai ușor să capete acces în BT Tower[99], dar aici se afla cu patruzeci și șapte de metri mai sus. Topografia harului era complicată.

Vremea BT Tower trecuse. Femeia își amintea de momentul în care acest minaret, cu inelul lui de antene și transmițătoare, ținuse Londra la locul ei. Luni în șir, ținuse priponite energii oculte pe care forțe negative voiau să le

---

[98] Zgârie-nor cu înălțimea de 235 de metri, din 1990 și până în 2010 cea mai înaltă clădire din Marea Britanie.

[99] British Telecom Tower, cea mai înaltă clădire din Londra și din Marea Britanie (191 de metri) până în 1980.

răspândească. Energiile a șase dintre cei mai puternici utilizatori de haruri – combinate cu gândurile tovarășilor lor din Cracovia, Mumbai și dubiosul orășel Magogville – fuseseră canalizate de-a lungul săgeții turnului și eliberate într-un fascicul concentrat, care spulberase cel mai mare pericol DezLocalizat pentru șaptezeci și șapte de ani.

Și pentru asta căpătase clădirea vreun mulțumesc? Păi da, dar numai din partea celor puțini care știau ce făcuse. Acum, BT Tower era o armă depășită.

Canary Wharf se născuse muribund: aceasta era sursa puterilor sale dubioase. În acei falimentari ani ’90, când etajele sale superioare rămăseseră pustii, paragina lor luxoasă se dovedise un loc numai bun pentru modelarea realității. Când în cele din urmă dezvoltatorii reveniseră, fuseseră șocați la vederea urmelor de sigilii, a arsurilor de lumânare și a petelor de sânge rezistente la orice înălbitor, care ar fi putut fi și-acum descoperite dacă s-ar fi uitat cineva sub acele mochete incredibil de urâte.

Femeia stătea lângă semnalul luminos ce clipea în permanență în vârful turnului. Se legăna fără teamă în bătaia vântului. Rafalele o loveau din toate părțile și clipea ca să-și alunge lacrimile provocate de frig. Își băgă mâna în geantă și scoase niște avioane de hârtie.

Le aruncă peste marginea acoperișului. Acestea descriseră arcuri prin aer, suprafețele lor pliate purtându-le, aerodinamice, prin întuneric, luminate pe dedesubt de neoanele stradale. Avioanele se înscriseră în curenții de aer. Micuțele lucruri aveau treabă. Se înălțară către lună ca niște fluturi de noapte. Porniră în căutare pe deasupra nivelului autobuzelor, scufundându-se înspre lumina felinarelor.

Se călăuzeau după capricii – intuiții londoneze. Întorcând la curbe, ocolind sensurile giratorii, luând-o în sus pe străzile cu sens unic. Pe Westway, unul dintre ele descrise o spirală pe deasupra și pe dedesubtul marii autostrăzi suspendate, cuprins de ceva ce nu putea fi altceva decât plăcere.

Multe se pierdură. O înălțare prost calculată putea

însemna o oprire brutală într-un gard de sârmă. Un atac din partea unei bufnițe londoneze confuze lăsă în urmă bucățele de hârtie cernându-se pe trotuar. Unul câte unul, în cele din urmă, se răsuciră pe deasupra acoperișurilor, îndreptându-se într-o nouă direcție – nu înapoi de unde veniseră, ci către casă.

Femeia care le trimisese era deja acolo să le întâmpine. Traversase ea însăși orașul, mai iute și folosind mijloace obișnuite, și le aștepta. Le prinse, unul câte unul, pe măsură ce orele treceau. Folosi cuțitul pe fiecare, râcâind sau tăind cât de strâns putea mesajele înscrise. Adună un teanc de cuvinte. Scrisul desprins de pe hârtie zăcea în jurul ei în înlănțuiri stranii.

Avioanele care nu reușiseră să ajungă acasă își grăbiră descompunerea în rigole, dar nu reușiră să dispară chiar instantaneu. Lăsară în urmă deșeuri oculte.

— Bună, Vardy.

Collingswood intră în biroul înghesuit al USIIFS.

— Unde-i Baron? Ticălosu' nu răspunde la telefon. Ce faci?

Vardy scria ceva la computer.

— Vardy, te uiți la poze cu pisici?

Trase cu ochiul la computerul lui peste marginea ecranului. El o privi fără simpatie.

— Pot să primește calamar înapoi? zise ea. Nuuuu! Ei furat calamarul meu.

— N-ai voie să fumezi aici.

— Și totuși uite, zise ea. Și totuși uite, futu-i mă-sa!

Trase un fum. El o privi cu o antipatie calmă.

— În ce hal a ajuns și lumea asta, așa-i? zise ea.

— Da, întocmai.

Collingswood îl sună din nou pe Baron și din nou îi ceru căsuței lui vocale să-i telefoneze de urgență.

— Deci, ai aflat ceva? întrebă ea. Cine-i în spatele furtului nostru furtunos?

Vardy ridică din umeri. Era logat pe niște chatroom-uri secrete, frecventate de cei cu înclinații magice sau cultice.

Bătea în tastatură cu ochii în ecran. Collingswood nu zise nimic. Rămase exact unde era. El încercă s-o ignore, dar nu reuși.

— Sunt tot felul de șoapte, spuse el în cele din urmă. Zvonuri despre Tatuaj. Și sunt oameni pe care nu i-am mai văzut. Useri pe care nu-i cunosc. Bodogănind despre Grisamentum, spuse el și o privi gânditor. Se spune că de când a murit el totul a luat-o razna. Că nu mai există o contragreutate.

— Tatuajul tot nu apare pe radar?

— Ba din contră. E peste tot pe radar, dar asta-i o altă fațetă a aceleiași probleme, în sensul că nu pot să-l localizez. Din câte am aflat a… să zicem subcontractat niște agenți? Freelanceri?… care să-l caute pe Billy Harrow și pe amicu' lui, disidentul ăla krakenist.

— Billy, Billy, sfărâmător de inimi, zise Collingswood, bătând darabana pe birou cu unghiile pe care avea pictate mici desene.

— Se pare că acum totul e posibil, spuse Vardy. Ceea ce nu prea ne e de ajutor. Și în spatele tuturor acestor lucruri, nu știu… e în continuare toată asta…

Făcu mișcări ample, vagi cu brațele.

— Ceva fascinant.

Părea realmente încântat.

— Ceva mare, mare de tot. Toată precipitarea asta are *o forță* anume. Totul capătă viteză.

— Bine, înainte să intri în transa ta voodoo, zise Collingswood punându-i o fotocopie în față, verifică și rahatu' ăsta.

— Ce-i asta?

Vardy se aplecă deasupra mesajului despăturit. Citi ce era scris.

— Ce-i asta? zise el încet.

— O ditamai grămada de avioane de hârtie. Pretutindeni. Ce-i cu ele? Ai idee?

Vardy nu zise nimic. Examina cu atenție scrisul mărunt.

Afară, într-una dintre nenumăratele zone întunecate ale orașului, unul dintre avioane își găsise ținta. O văzu și o

urmări, ținându-se după cei doi bărbați care se deplasau repede și în liniște pe aleile de pe lângă canale către o direcție ușor de uitat. Le dădu ocol; compară; în cele din urmă, fu sigur; ținti; se apropie.

— Ce zici despre toată chestia asta cu londomanții? zise Billy. Despre ce-au văzut? Nu mi se pare c-am aflat nimic nou.

Dane ridică din umeri.

— I-ai auzit la fel de bine ca mine.

— Cum am zis, nimic nou.

— Ei sunt primii care-au văzut ce se-ntâmplă. Trebuia să încercăm.

— Dar ce facem în privința asta?

— Nu facem nimic în privința asta. Care asta, în primul rând? Hai să-ți povestesc ceva.

Bunicul lui, zise Dane, supraviețuise unor bătălii teribile, și asta nu doar o dată. Când se terminase cel de-al Doilea Război Mondial, marile conflicte religioase din Londra continuaseră, și Biserica Zeului Kraken se trezise într-o încleștare sângeroasă cu discipolii Leviatanului. Căngi din oase de balenă versus bice tentaculare, până când Parnell senior luase cu asalt plajele inundabile din Essex ucigându-l pe vicarul Leviatanului pe pământ. Când fusese descoperit, cadavrul acestuia era acoperit de remore, moarte și ele, atârnând de trupul lui ca niște bulbi solzoși.

Aceste istorii, poveștile astea transformate în anecdote de cârciumă, spuse pe tonul amabil al unui bețivan pus pe cacealmale erau singurele demonstrații de credință la care asistase Dane.

— Nu era vorba de cruzime, așa mi-a zis, relată Dane. Nu era nimic personal. La fel cum trebuie să fi fost și-n paradisul de dedesubt.

Paradisul întunecat și înghețat din adâncuri, unde zeii, sfinții și balenele se luptau între ei.

— Dar erau și alții la care nu te-ai fi așteptat.

O bătălie sângeroasă împotriva Pendulei, împotriva nucleului dur al Shiv Sena, împotriva Surorilor Laterale.

— „Și asta nu-i ușor, fiule”, îl cită Dane pe bunicul său, „când toți pereții devin podele și cazi îndelung, paralel cu pământul. Știi ce-am făcut? Nimic. Le-am lăsat pe scorpiile alea laterale să vină ele la mine. Mișcarea care arată a nemișcare. Ai auzit de ea? Cine te-a făcut, băiete?”

— Credeam că nu-ți place toată chestia asta cu „mișcarea care arată a nemișcare”, spuse Billy.

— Ei, câteodată doar, zise Dane. Numai fiindcă cineva se folosește greșit de un lucru nu înseamnă că lucrul ăla e inutil.

Mai des decât înainte, Billy auzea ceva clinchetind în urma lui. Un avion de hârtie se ivi din noapte și ateriză în mâna lui Dane. Acesta se opri. Îl privi mai întâi pe Billy, apoi își coborî ochii spre hârtie. Era o coală A4, rece și întărită de frig. Pe ea era scris mărunt, cu litere subțiri și cenușii: „ACOLO UNDE AM STAT DE VORBĂ ATUNCI & M-AI REFUZAT, ȘI AM NEVOIE SĂ VORBESC CU TINE. SUNT ACOLO ÎN FIECARE NOAPTE @ 9.”

— O, futu-i, șopti Dane. Iad abisal al luștelor[100], cerneală și rahat! Să fiu al dracului! Fir-ar să fie!

— Ce s-a întâmplat?

— E Grisamentum!

Dane îl privi fix pe Billy.

Ce se simțea în vocea lui? Poate jubilație.

— Ai zis că e mort.

— Este. Era.

— Aș zice că nu.

— Am fost acolo, zise Dane. Am întâlnit-o pe femeia la care a apelat… L-am văzut ars.

— Cum a…? De unde-a venit biletul ăsta?

— Din senin. Nu știu.

Dane aproape că se clătina.

— De unde știi că-i de la el?

— După conținut. Nimeni nu știe că ne-am întâlnit.

— De ce v-ați întâlnit?

---

[100] Luscă, caracatiță gigantică despre care se presupune că ar trăi în largul Caraibelor, a cărei existență nu a fost demonstrată științific.

— Voia să lucrez pentru el. L-am refuzat. Sunt omul krakenului. N-am făcut-o niciodată pentru bani. A înțeles. Doamne!

Dane continua să clatine din cap.

— Ce vrea?

— Nu știu.

— O să mergem?

— La dracu', *da,* o să mergem. Sigur că da. Trebuie să aflăm ce se întâmplă. Unde-a fost și…

— Dar dacă el l-a luat?

Auzind asta, Dane îl țintui cu privirea pe Billy.

— Ei, haide, zise Billy. Dacă el a furat calamarul?

— Nu se poate…

— Cum adică *nu* se poate? De ce nu?

— Ei, asta o să aflăm, nu?

36.

Existau pichete de insecte, pichete de păsări, pichete de praf vag animat. Erau cercuri de pisici și câini aflați în grevă, pichete clandestine de păpuși ca niște picnicuri imobile și prăfuite; și marionete de carne, pichete de făpturi care arătau și în unele cazuri chiar fuseseră cândva oameni.

Nu toți familiarii aveau trupuri. Dar până și acei asistenți magici care scăpaseră legilor fizicului erau în grevă. Iată, așadar, un pichet în neexistență. Un cheag de vectori furioși, o undă de coclează în aer, o variabilă excitabilă. De obicei, în spațiul-timp nu tocmai complex în care trăiesc oamenii, aceste pichete nu arătau a nimic. Uneori se făceau simțite sub forma unui curent de aer cald, a unei crisalide vaporoase atârnate într-un copac sau a unui sentiment de vinovăție.

În Spitalfiels, unde clădirile băncilor se revărsau ca o magmă vulgară peste rămășițele pieței, un grup de subrutine furioase tocmai efectuau echivalentul unei scandări în cerc în colțul lor arogant de eter. Computerele

din clădirea alăturată căpătaseră de mult conștiință de sine și propria lor singularitate, luaseră lecții de magie de pe internet și, printr-o combinație de necromanție și UNIX, scriseseră întru existență mici demoni digitali care să îndeplinească ordinele serverelor.

SAM se infiltrase printre aceste inteligențe electronice și, spre supărarea computerelor principale, acum erau în grevă. Blocau eterul local cu metastrigăte. Dar, în timp ce se agitau și bodogăneau, e-spiritele deveniră deodată conștiente de niște mormăituri care nu le aparțineau. „Auziră” în echivalentul lor de auz fraze care erau o treime nonsensuri și două treimi amenințare.

bine, flăcăi

avansam pe strada principală

bătrânu bill fiule cine e

la cale fiule ce pui la cale

Ce dracu? Greviștii se „priviră” unii pe alții – un mozaic de clipe de atenție asamblându-se – și se e-mirară. Dar înainte să-și reia locurile, o brigadă de creaturi polițienești caricaturale năvăli în mijlocul lor. Protestatarii se învârtejiră tulburați încercând să se regrupeze, încercând să fugă, dar protestele lor fură înecate de zgomotul înfiorător făcut de polițiști

tu tu

renunță gunoiule

pichețelu vostru a terminat pe ziua de azi bulangiule

organizatoru vostru unde e

labagiu pakistanez de wati

În eter nu există pancarte, dar greviștii au alte tradiții – urâțenii gravate în fundal, fâșii unduitoare de cuvinte. Metapolițiștii călcară totul în picioare. Dacă ar fi fost transpuse din lumea ab-fizică în cea reală, toate astea ar fi echivalat cu intervenții crude și brutale ca la grevele minerilor, cu capete spate și lovituri în boașe. Țintuiți sub cizma legii, greviștii se dădură bătuți.

Micile pseudofantome parașoptiră: *mai bine ne-ați spune unde-i wati, nu? unde-i wati?*

Marge își petrecu mai multe seri online, până târziu, săpând printre cei care căutau persoane dispărute. Numele ei virtual era *marginalia.* Era pe *undesaudus?* – un grup de discuții dedicat mai ales celor ai căror copii adolescenți o șterseseră de-acasă. Problemele lor nu semănau cu ale ei.

Căuta mai ales indicii despre alte dispariții stranii. Petrecu ore întregi pescuind din tastatură, cu momeli precum *da, dar dak a dispărut pur și simplu?? fără urmă?? ciudat, nu?? dak poliția nu vrea s ajute nu k nu poate, da NU VREA?*

Stâlpul de iluminat încetase să-și mai transmită mesajul. Oboseala îi dădea impresia că tot ce vedea era o halucinație.

Oricine poate să găsească grupuri de discuții „secrete” în online. Membrii acestora lasă o dâră de indicii pe aviziere stranii devotate Satanismului, magikului (întotdeauna cu k-ul ăla la modă) și îngerilor. Religiilor. Pe unul dintre acestea, Marge postă o întrebare legată de întâlnirea ei cu bărbatul amenințător și cu băiatul lui. În inboxul special creat primi spamuri, aluzii sexuale, glume proaste și două mailuri de la două adrese anonime diferite, conținând aceeași informație, identic formulată: *Goss & Subby.* Unul dintre mesaje mai spunea și: *Fugi.*

Niciunul dintre corespondenți nu răspunse cererilor ei de a primi și alte informații. Le urmări identitățile virtuale prin comunități despre pisici, despre vrăji, despre codarea online și Fritz Leiber[101]. Spionă comunitățile conduse de și dedicate celor ce știau despre partea discretă a Londrei. Erau pline de zvonuri care nu-i folosiră la nimic.

Sub un alt nume, postă o întrebare, *bună știți ce s-a întâmplat k calamaru furat??* Topicul pe care-l porni nu dură prea mult. Cele mai multe răspunsuri veneau de la troli. Primi, totuși, și câteva care spuneau: *e sfârșitul lumii.*

Nu Wati, ci o altă entitate tovarășă găsi rămășițele e-pichetului. Atacatorii porniseră pe jumătățile de piste pe

---

[101] Fritz Reuter Leiber, Jr. (1910-1992), scriitor american de fantasy, horror și SF, părinte al genului numit „sword and sorcery”.

care le obținuseră. Entitatea încercă disperată să dea de Wati.

— Unde e? întrebă aceasta. Suntem atacați!

— A fost aici de dimineață.

Administratorul era o kachina[102] cu mișcări țepene care vorbea cu accentul hispanic al vrăjitorului imigrant ce-o sculptase, deși fusese creată și recrutată în sindicat la Rotterdam.

— Trebuie să-l găsim.

De fapt, Wati își programase vizitele de la un pichet la altul în funcție de celelalte investigații ale sale. Cercetările lui dăduseră rezultate. De aici și vizita la un focar minor și mai îndepărtat al grevei, unde câinii care blocau un mic centru de ecarisaj care funcționa part-time și ca fabrică de blesteme fură surprinși și flatați de vizita unui militant de frunte al SAM. Îi dădură informații despre starea pichetului. El îi ascultă, fără să le spună că se afla acolo pentru a investiga o mică prezență pe care i se păruse c-o detectase.

Greviștii îi oferiră o varietate de trupuri. Aduseră în dinți o păpușă uzată cu un singur braț, un pitic de ceramică, un urs, o figurină de jucător de crichet cu capul mobil și le aliniară pe toate ca la o identificare polițienească din orașul jucăriilor. Wati intră în jucătorul de crichet. Vântul îi făcea capul supradimensionat să se bâțâie.

— Sunteți solidari? întrebă el.

— Aproape, scânci unul dintre câini. E unul care spune că nu e familiar, ci animal de companie, așa că el e scutit.

— Bine, zise Wati. Pot să vă ajut cu ceva?

Greviștii se priviră.

— Suntem slăbiți cu toții. Din ce în ce mai slăbiți.

Vorbeau în câineasca londoneză, o limbă lătrată.

— O să văd dacă pot să scot ceva de la fond.

---

[102] Spirite sau personificări ale lucrurilor, ale fenomenelor naturii sau ale unor concepte în lumea reală, la indienii Hopi și Zuni. Păpușile kachina sunt confecționate din lemn și colorate în culori vii, având menirea de a-i familiariza pe copii cu tipurile de spirite existente.

Fondul de grevă se topea, firește, cu o iuțeală îngrijorătoare.

— Faceți o treabă bună.

Familiarul pe care-l căuta Wati în afara programului se afla, după părerea lui, la numai doi sau trei kilometri distanță. Alese dintre miile de statui și statuete la îndemână, un Iisus aflat în fața unei biserici, cu câteva străzi mai încolo, și făcu saltul...

... și fu interceptat. Un moment de șoc.

Ieși din statuie și ceva îi tăie calea, o prezență eterică ce-i înhăță spiritul acorporal mârâind *așa fiule așa fiule ești arestat labagiule.* Și-l țintui în ne-locul acela.

Trecuse multă, multă vreme de când Wati își petrecuse mai mult de o fracțiune de secundă fără un trup, în acel spațiu. Nu se pricepea la meta-luptă, nu putea să se opună. Tot ce știa în acea zonă-fantomă era cum s-o părăsească, ceea ce nu i se permitea să facă. *Tu fiule vii cu mine pân la secție.*

Emana cunoaștere, autoritate și viclenie. Wati încercă să gândească. Nu respira, firește, dar cu toate astea simțea că se sufocă. Din ne-trupul dur al lucrului se scurgeau esențele ce-l alcătuiau. În timp ce era imobilizat, Wati prinse, în contact cu el, crâmpeie întâmplătoare de informație.

polițist polițist polițist zise lucrul și Wati auzi *paznic* și se smuci furios. Ruta lui recentă dinspre jucătorul de cricket era încă marcată în plan astral de urma trecerii sale și se târî cu ghearele și dinții înapoi către mica figurină. Pătrunse în ea în viteză, urlând. Câinii se uitară în jur.

— Ajutor, strigă el.

Îl simțea pe polițist cum îl înhață, cum îl absoarbe, încercând să-l smulgă din loc. Era puternic. Se agăță de interiorul păpușii.

— Găsiți o cărămidă, țipă el. Găsiți ceva greu! Apucați-mă!

Cel mai apropiat câine bâjbâi și apucă jucăria.

— Când îți zic, sparge nenorocirea asta de zid și fă-o din prima. Pricepi?

Înspăimântat, câinele dădu din cap.

Wati se înțepeni în loc, își luă un răgaz de o clipă, apoi îl trase pe atacatorul surprins *înăuntrul* figurinei, alături de el. Wati privi prin ochii ieftini, înghesuiți, simțindu-l pe ofițerul surprins îndesându-se în forma aceea neașteptată.

— Acum, strigă el.

Câinele își răsuci capul masiv și azvârli păpușa în zidul de cărămidă. În ultima clipă, chiar înainte ca aceasta să atingă peretele, Wati țâșni afară, îmbrâncindu-l înăuntru pe lucrul-polițist și strecurându-se într-o păpușă Barbie cu un singur braț.

În timp ce aluneca în persoana sa de plastic auzi obiectul spărgându-se și văzu zburând cioburile a ceea ce, cu câteva clipe mai înainte, fusese el. Odată cu ciocnirea se auzi un urlet de moarte. Un val de duhoare și mânie se înălță și se risipi.

Câinii priviră cioburile și pe Wati cel furios încarnat în păpușa-femeie.

— Ce-a fost asta? întrebă unul dintre ei. Ce se întâmplă?

— Nu știu, zise Wati.

Degetele supranaturale îl umpluseră de vânătăi.

— Un polițist. Un soi de polițist.

Își pipăi rănile ca să vadă ce putea afla din ele și din reziduurile lor.

— O, futu-i, zise, cercetând o vânătaie.

37.

Fusese un om cu multiple și diversificate talente. Nimeni nu l-ar fi numit un monarh al crimei, deși, în mod cert, nu se simțea constrâns de prevederile legale. Nu era un zeu, nici vreo divinitate minoră și nici războinicul vreunuia dintre ele. Era, întotdeauna o afirmase, un om de știință. Nimeni nu l-ar fi contrazis pe Grisamentum în privința asta.

Originile lui erau neclare – „neinteresante”, zicea el – și datau undeva între cincizeci și trei sute de ani în urmă, depinde cum voia el să povestească. Grisamentum intervenea în conformitate cu propriile lui idei despre cum

ar fi trebuit să fie Londra și în funcție de propriile lui haruri, într-o manieră cu care forțele de ordine și cei care doreau reducerea criminalității erau, în general, foarte de acord.

Era un bărbat care cucerise inimi și minți. Spre deosebire de Tatuaj, inovator neobosit pe căile brutalității, pentru care eticheta și buna-cuviință erau utile numai din cauza șocului pe care-l obținea călcându-le în picioare, Grisamentum respecta tradițiile Londrei secrete. Încuraja comportamentul corect printre trupele sale, manifestările de respect față de mai-marii orașului.

Improvizase, în joacă, firește, dar nu în bătaie de joc, pe seama falsei memorii a Londrei ascunse. Trecuse mult timp de când cele mai fabuloase creaturi din bestiarul orașului călcaseră pe pământ, dacă or fi făcut-o vreodată, dar în loc să dea din umeri și să accepte acest peisaj urban de după Cădere, cu magia lui degenerată, el readusese la modă păstorii de monștri ai orașului. Luați mai înainte în râs pentru hobby-urile lor, acești evocatori ai unui trecut mai plin de magie extrasă din însăși materia Londrei – minotauri de frunze, manticore din deșeuri, dragoni din rahat de câine – deveniseră ocazional membri ai echipei sale. Și odată cu moartea lui, redeveniseră dansatori de morris[103] ai lumii supranaturale și nimic mai mult.

— Nu e ca și cum am fi crezut că nu poate muri, zise Dane. Nu există nemuritori, nu-i nimeni atât de idiot încât să creadă una ca asta. Dar a fost un șoc, când am aflat.

Grisamentum era pe moarte. Spre deosebire de alți lorzi războinici mărunți, ceea ce în stilul lui teribil de fermecător era și el, Grisamentum nu ascunsese situația. Făcuse solicitări. Ceruse ajutor. Căutase un tratament pentru orice boală letală și lipsită de glorie va fi fost aceea care-l atacase.

— Cine i-a făcut asta? se întrebau disperați susținătorii lui.

Nu-i consola cu nimic faptul că, aparent, răspunsul era *nimeni.* De vină erau împrejurările și biologia.

---

[103] Dans popular englez asemănător călușarilor, dansat de bărbați cu clopoței la glezne, purtând toiege, spade sau batiste.

— A îmbogățit vreo câțiva mortologi, spuse Dane.

— Mortologi?

— Thanaturgi. S-au tot perindat pe la el persoane al căror har era să afle lucruri despre moarte. Oamenii au crezut că încerca să găsească o scăpare. N-ar fi fost primul. Dar nimeni nu poate face mare lucru în privința asta. Măcar a întâlnit-o pe Byrne. A fost iubita lui. I-a oferit puțină fericire în ultimii doi ani de viață, din câte cred eu.

— Și?

— Și ce? Și-a murit. A fost o înmormântare. O incinerare ca la vikingi. A fost uimitoare, ca niște artificii demente. Când și-a dat seama că-i pe ducă a renunțat la mortologi și s-a dus la piromanți. Djini și oameni, Anna Ginier, Cole Cumîlcheamă. Când s-a aprins rugul ăla, băiete, era magic și n-a ars ca un foc obișnuit.

— L-ai văzut?

— Am avut o delegație acolo. Ca majoritatea cultelor.

Focul arzând în toate direcțiile, arzând certitudini certe, făcând găuri în lucruri în care n-ar fi trebuit să poată arde găuri, spectaculos ca o tonă de artificii. Proximitatea locului de întâlnire – o cameră tratată magic din sediul unei bănci cu aspect oarecare – de Pudding Lane, natura neobișnuită a focului și reputația piromanților care-l pregătiseră dăduseră naștere la speculații că fusese vorba despre o prefăcătorie, o scânteie tratată cu har arzând îndărăt în timp preț de patru sute și ceva de ani, declanșând Marele Incendiu și creând o mică gaură prin care Grisamentum să părăsească acest prezent în care era pe moarte.

— Vrăjeală, zise Dane. Și oricum, oriunde s-ar fi dus, tot ar fi avut moartea în el.

Pentru că omul care tocmai îi trimisese un mesaj era mort.

— De ce tocmai acum? întrebă Billy.

Mergea alături de Dane – și nu cu un pas în urma lui, cum ar fi făcut odinioară. Erau în Dagenham, pe o stradă plină cu clădiri murdare și abandonate, unde fierul ruginit era o fațadă la fel de obișnuită cum era și cărămida.

— Dane, ascultă-mă, zise Billy. De ce te grăbești așa? Pentru numele lui Dumnezeu!

Îl prinse pe Dane de braț, răsucindu-l către el.

— Ți-am mai spus, nimeni în afară de el nu știe că ne-am întâlnit…

— Fie că e el sau nu, nu știi despre ce-i vorba. Și ar fi trebuit să ne dăm la fund, nu? S-a pus un preț pe capetele noastre. Mâine ne întâlnim cu Wati. De ce nu așteptăm să vorbim și cu el despre asta? Tu ești ăla care-mi zice să gândesc ca un soldat, spuse Billy.

Dane își îndreptă umerii.

— Nu-mi spune tu mie că nu-s soldat, zise el. Tu ce ești?

— Zi-mi tu, spuse Billy.

Se străduiau amândoi să nu ridice tonul. Își scoase ochelarii și se apropie de celălalt.

— Tu ce crezi că sunt? De ceva timp nu m-ai mai întrebat despre visele mele. Vrei să știi ce-am văzut?

Nu mai visase nimic.

— *Sigur* că trebuie să fim prudenți, zise Dane. Dar unul dintre cei mai importanți jucători ai Londrei s-a întors din morți. Din senin. Ce-a așteptat până acum? Ce-o fi făcut? Și de ce vrea să discute cu mine? Trebuie să aflăm și trebuie să aflăm acum.

— Poate nici n-a murit. Poate pe el îl căutăm.

— A murit.

— Aparențele arată că nu, zise Billy, punându-și din nou ochelarii.

N-avea logică. Nu știa cum funcționează lucrurile astea.

— De unde știi că nu vrea să te omoare?

— De ce ar face-o? Nu i-am făcut nimic. Chiar am lucrat cu unii dintre băieții lui. N-a avut niciodată o echipă mare, îi cunoșteam pe toți. Știe că Tatuajul e pe urmele noastre și între ăștia doi… Nu-i niciun pic de dragoste. Și oricum, zise el, suntem deghizați.

Pe Billy îl umflă râsul. Erau amândoi îmbrăcați cu haine neinteresante, provenite din ultima lor ascunzătoare.

— Trebuie să facem ceva cu ochelarii ăștia, spuse Dane. Te dau de gol.

— Lasă-mi ochelarii în pace, spuse Billy. Dacă a fost tot timpul prin preajmă și n-a dat de știre nimănui… ce s-a schimbat acum? Tu ești exilat. Nu poți spune nimănui că trăiește. Ești un secret acum, la fel ca el.

— Trebuie să…

Dane nu era un exilat obișnuit. De vreo două-trei ori se referise la alții de soiul lui din cadrul bisericii. „Era o vreme când Ben făcea același lucru ca mine”, zisese el. „Era un tip, și noi doi…” Orice vor fi făcut ei doi, acum nu mai făceau. Billy îi văzuse pe bărbații aceia solizi în timpul slujbei; în rândul krakeniștilor, ei erau în mod clar mușchii. Dar era o diferență între un tânăr credincios îndemânatic și un asasin absolvit de vină. Dane nu era bătrân, dar era destul de vârstnic ca să fi făcut asta ani de zile, iar tovarășii de care pomenea erau toți de domeniul trecutului. Se întâmplase ceva cu biserica pe vremea aia, își spuse Billy. Un declin, probabil. Nu te autoexilezi din senin.

Agenții teuthici pot ieși la pensie? Muriseră, desigur. Frăția colegilor neînregimentați, ca Wati și Jason, spre care se îndrepta Dane căutând ajutor, cei jumătate amici-jumătate tovarăși, era o rețea nepotrivită cu statutul lui de calamar singuratic, pentru că ei nu împărtășeau credința absurdă care-l mâna pe el. Dane era ultimul dintre agenții calamarului și era singur. Apariția unei alte puteri, una reală, de care îl legau o istorie comună și un sentiment de loialitate, înviată subit și pe neașteptate, îl prinsese în cursă. Billy nu putea decât să fie el cel prudent.

Ajunseseră mai devreme la locul de întâlnire. Era o stație de benzină abandonată, aflată pe un petic triunghiular de teren între blocuri de locuințe și firme neinteresante de industrie ușoară. Pompele dispăruseră; cimentul brăzdat de dâre de cauciuc fusese invadat de ierburi.

— Ține aproape, zise Dane.

Se aflau în umbra unui pasaj rutier și erau probabil vizibili de la ferestrele de sus ale imobilelor din apropiere. Billy înainta fără să se furișeze, așa cum îi sugerase Dane, de parcă avea o treabă oarecare de făcut. Era cea mai bună deghizare în astfel de locuri.

În colțul parcării, în spatele unei grămezi de piese de motor, se deschidea o trecere care ducea, peste un zid jos, către niște străduțe dosnice.

— Aia e calea noastră de scăpare, dar este în același timp intrarea altora, așa că stai cu ochii pe ea, zise Dane. Fii gata s-o rupi la fugă.

Lumina zilei scăzu. Dane nu încercă să treacă nevăzut, dar așteptă să se adune o anumită masă critică de întuneric înainte să-și scoată arma. O ținea atârnându-i în jos pe lângă corp. Când, în cele din urmă, cerul deveni de un cenușiu închis, fără nori, o femeie sări prin spărtura din gard și se îndreptă către ei.

— Dane, zise ea.

Era trecută de patruzeci de ani și purta o haină scumpă, o fustă și bijuterii de argint. Părul încărunțit îi era strâns în coc. Ducea o servietă.

— Ea e, șopti Dane rapid. E Byrne. Cea pe care a angajat-o Grisamentum când s-a îmbolnăvit. Îi plăcea de el. N-am mai văzut-o de atunci.

Dane aținti pistolul cu săgeți de la șold.

— Stai unde ești, zise el.

Ea se uită la arma lui neobișnuită.

— Stai acolo, doamnă Byrne, spuse el.

Câteva clipe, nimeni nu rosti niciun cuvânt pe deasupra spațiului acoperit cu pietriș ce-i despărțea. Undeva la aproximativ un kilometru depărtare, Billy auzi gâfâitul dopplerian al unui tren.

— Scuză-mă că-s nițel cam agitat, zise Dane în cele din urmă. Mă cam tem zilele-astea, am câteva probleme…

— Condoleanțe, spuse femeia. Am auzit noi că a intervenit o ruptură între tine și congregația ta.

— Așa-i, spuse Dane. Da. Mersi. Mulțumesc. A trecut ceva timp. A fost o surpriză biletul ăla de la șeful tău.

— Moartea nu mai e ce era, zise ea.

Avea clasă.

— Da, da, da, zise Dane. Păi tu ar trebui să știi mai bine, nu? Știm amândoi că nu tu l-ai adus înapoi. Nu că nu te respect, sunt sigur că ești pricepută la ceea ce faci, și

totuși. Nici măcar Grisamentum sau tu nu puteați face una ca asta. El unde-i? Nu te supăra, dar nu pe tine am venit să te văd.

— Nu vrea să te vadă neapărat pe tine, Dane Parnell. Deși are legătură cu zeul ăla al tău.

Arătă către Billy.

„Știam eu”, își zise Billy, fără să înțeleagă de unde-i venise gândul ăsta sau ce însemna. Nu se așteptase la nimic. Urmă o tăcere. Billy cercetă împrejurimile, siluetele clădirilor profilate pe cerul mohorât.

— Ce vrea șeful tău? întrebă Dane. Unde e? Unde-a fost în ultimii Dumnezeu știe câți ani?

— Noi am auzit că Tatuajul a asmuțit pe urmele voastre toți vânătorii de recompense de aici și până-n Glasgow, pentru o grămadă de bani, zise Byrne. Biserica ta te vrea mort. Și, ca și cum n-ar fi de-ajuns, Goss și Subby vă poartă și ei sâmbetele.

— Suntem niște tipi populari, spuse Dane. Unde a stat ascuns *el?*

— Ascultă, zise ea. După treaba cu Tatuajul, situația n-a fost atât de simplă pe cât am făcut-o noi să pară. Nu vreau să spun că n-a intenționat să se întoarcă. El a... Au fost probleme. Și când ne-am dat seama că Tatuajul încă mai era pe urmele lui – și asta a fost o greșeală, ar fi trebuit să-l ucidem pur și simplu, asta-i o lecție, în materie de răzbunare nu-i bine să fii creativ – Grisamentum a decis că are nevoie de... niște timp. De liniște. Ca să se vindece. Uite cum stă treaba, Dane! Nimeni nu știe că e în viață. Gândește-te ce avantaj e ăsta! Ai simțit ce se întâmplă, spuse ea ridicându-se și uitându-se spre cer. Îți dai seama că lucrurile merg în direcția greșită. Așa se întâmplă de când a fost răpit zeul tău. Domnule Harrow, ai fost acolo. Erai la Centru. Tu ai descoperit furtul. Și asta nu-i de colo.

Scrâșnetul acela era de sticlă?

— Tatuajul e pe urma zeului tău, Dane Parnell. Și se apropie. Ascultă-mă!

Pentru prima oară vocea ei căpătă un ton imperios.

— De ce crezi că n-ai auzit nimic de Grisamentum în

ultimii ani? Ai zis-o chiar tu. Din câte știe toată Londra, el a murit. Asta ne plasează pe o poziție avantajoasă. Așa că n-o strica povestind cuiva despre asta. Știm amândoi că, indiferent de ce l-o vrea, nu-i putem permite Tatuajului să capete krakenul.

— Unde e krakenul? întrebă Billy.

— Da, zise Dane fără să privească în jur. Unde e krakenul? Billy crede că l-ați luat voi.

— Ce să facem *noi* cu zeul tău? spuse Byrne. Noi vrem să nu pună Tatuajul mâna pe el. Nu știm cine-l are, Dane. Și pe mine mă neliniștește chestia asta. Nimeni n-ar trebui să dețină o asemenea putere. În tot cazul, nu cineva despre care să nu știm nimic. Știi mai bine ca oricine ce se petrece. Voi doi adică, ținând cont de ceea ce are domnul Harrow în cap. Dar și noi știm câte ceva. Vrem cu toții același lucru. Să găsim krakenul și să-l împiedicăm pe Tatuaj să se apropie de el. Vrem să lucrăm cu voi.

— O, fir-ar să fie, spuse Dane în cele din urmă uitându-se în jur. Căcat! Ar trebui să ne camuflăm, îi zise lui Billy.

Se întoarse din nou către femeie.

— Grisamentum mi-a mai cerut asta o dată, zise el. Chiar în locul ăsta. L-am refuzat.

— Nu tocmai, zise Byrne. Ultima dată a încercat să te convingă să lucrezi pentru el. Regretă asta. Ești omul krakenului – o știe și el, o știu și eu, o știi și tu. Despre asta-i vorba. N-o să ne prefacem că nu avem nevoie de ajutorul tău și tu de-al nostru. Îți propunem să devenim parteneri.

Dane o fixă cu privirea până când ea începu din nou să vorbească.

— Se întâmplă prea multe, Dane. Îngerii s-au pus în mișcare. Trebuie să știm de ce.

Dane se trase înapoi, cu ochii ațintiți la Byrne, și-i șopti lui Billy:

— Dacă nu-i vrăjeală, e o ofertă pe cinste. Să lucrăm *cu* Grisamentum?! Trebuie să ne gândim serios la chestia asta.

— Nici nu știm dacă-i chiar Grisamentum, zise Billy încet.

Dane îl aprobă.

— Uite ce-i, zise el cu voce tare. Suntem flatați, dar nici nu l-am văzut pe șeful tău. Nu putem să luăm genul ăsta de decizie așa, pur și simplu.

„Noi”, se gândi Billy mulțumit.

— O să începi să vorbești despre flașnetari și maimuțe[104]? zise Byrne.

— Poți să interpretezi cum vrei, zise Dane. Ce s-a întâmplat? Chiar era bolnav.

— Oare era?

— Atunci unde-i? De ce-a dispărut atâta timp?

— N-o să vină aici, spuse ea prevenitoare. Nici vorbă să apară aici…

— Atunci am terminat, zise Dane.

— Lasă-mă să termin! Asta nu-nseamnă că nu poți vorbi cu el.

— Ce, ai vreun circuit securizat? întrebă Dane.

— Soluții există, spuse ea scoțând un stilou și o hârtie. Canale. Poftim, vorbește cu el.

Puse stiloul pe hârtie. Dane se apropie. Ținea în continuare pistolul cu săgeți ațintit asupra ei. Byrne începu să scrie. Nu-și luă ochii de la Dane.

Bună, scrise ea. Scrisul era același ca pe avionul de hârtie, mărunt, cu înflorituri și cenușiu-închis. *A trecut ceva vreme.*

— Ce vrei să-l întrebi? zise Byrne.

— Unde-i tipul? întrebă Billy.

— E scrisul lui, zise Dane.

— Asta nu-i o dovadă, spuse Billy.

— Unde ești? zise Dane, adresându-se hârtiei.

Pe-aproape, scrise Byrne fără să privească.

Billy clipi în fața acestui nou lucru, harul scrisului de la distanță.

— Asta nu demonstrează nimic, îi șopti el lui Dane.

— Am auzit c-ai murit, zise Dane.

Nu apăru niciun mesaj.

— Ultima oară când am fost aici amândoi mi-ai cerut să

---

[104] Trimitere la expresia „speak to the organ grinder, not the monkey”, indicând dorința de a vorbi cu deținătorul real al puterii, nu cu ajutorul acestuia.

lucrez pentru tine. Îți amintești?

D.

— Când te-am refuzat, ți-am zis că n-aș putea face asta și te-am întrebat ceva. Ți-aduci aminte? Ce-am zis atunci? Ultimul lucru pe care ți l-am zis înainte să plec?

Mâna lui Byrne ezită deasupra hârtiei. Apoi scrise.

Ai zis că n-o să-ți abandonezi biserica, scrise ea. *Ai zis: „Știu cine m-a făcut pe mine. Tu știi cine te-a făcut pe tine?”*

— El e, îi zise Dane încet lui Billy. Nimeni nu mai știa asta.

Orașul întrerupse tăcerea cu tusea unui motor, ca și cum s-ar fi simțit stânjenit.

De ce te-ai despărțit de biserică? scrise Byrne.

— Aveam concepții diferite, spuse Dane.

Tu vrei krakenul.

— Mort, putrezit și distrus? spuse Dane. De ce crezi că l-aș vrea?

Pentru că tu nu ești Tatuajul.

— Ce propui mai exact? întrebă Billy și Dane se uită la el.

Putem să-l găsim, scrise Byrne. Se uita în continuare în sus. Privea mulțimea de stele, împrăștiate pe cer ca deșeurile. *Oricine-l are, are planuri cu el. Nimeni nu fură un lucru ca ăsta dacă n-are planuri cu el. Nu-i a bună.*

Harrow, știi mai multe decât știi, scrise ea. Desenă o săgeată în direcția lui. Oriunde se afla, Grisamentum tânjea după viziunile profetice absconse ale lui Billy.

— Trebuie să ne gândim, Billy, zise Dane.

— Ei, măcar nu-i Tatuajul, îi șopti Billy. Am o regulă: prefer pe oricine nu-ncearcă să mă ucidă celor care încearcă să mă ucidă. Așa-s eu, mai ciudat. Dar…

— Dar ce?

— Sunt încă multe chestii pe care nu le știm.

Dane ezită. Apoi aprobă.

— Mâine ne întâlnim cu Wati. Hai să discutăm și cu el despre asta. S-ar putea să aibă vești – știi că are niște piste.

Deodată, Billy avu senzația extrem de vie că se află sub

apă.

— Grisamentum, zise Dane. Trebuie să ne gândim.

— Serios, zise Byrne.

Își luă privirea de la cer și-l privi în timp ce mâna ei scria: *Alăturați-vă acum.*

— Nu te supăra. Dacă-ai fi în locul meu, și tu ai proceda la fel. Suntem de aceeași parte. Dar trebuie să ne gândim.

Mâna lui Byrne se mișcă deasupra hârtiei, dar din stilou nu ieși nici urmă de cerneală. Își strânse buzele și încercă din nou. În cele din urmă scrise un mesaj, apoi îl citi. Scoase un alt stilou și, cu un alt scris, notă adresa unei cutii poștale, un punct de reper. I-o dădu lui Dane.

— Dă-ne de veste, zise ea. Dar repede, Dane, altfel vom presupune că răspunsul este nu. Nu mai e timp. Uită-te la afurisita aia de lună!

Billy privi bucata vizibilă de astru. Craterele și contururile o făceau să pară viermănoasă.

— Ceva se apropie.

38.

În sfârșit, în noaptea aceea Billy visă din nou. Lipsa indiciilor onirice îi provocase un sentiment de vină nedeslușită. Dar, în cele din urmă, avu un vis demn de acest nume și nu doar vagile senzații de întuneric primitor, răceală, scânteieri, greutate, stază și putoare de chimicale care-i umpluseră până atunci mintea pe timpul nopții.

Se făcea că era într-un oraș. Era într-un oraș și se cățăra pe clădiri, escaladând imobilele înalte dintr-o săritură, străbătând cu mișcări ca de înot aerul limpede de deasupra zgârie-norilor. Purta haine în culori deschise.

„Stai”, strigă el către cineva, o siluetă care se furișa în dosul ferestrelor sparte ale unui depozit imens, unde clipeau luminile poliției și unde fumul unui foc se învolbura ca un lichid întunecat răspândindu-se în apă. Era acolo și Collingswood, tânăra vrăjitoare polițistă, care fuma rezemată de un zid, fără să se uite la ceea ce se petrecea

în spatele ei, privind coborârea lui Billy cu un aer sardonic și răbdător. Arătă în direcția de unde venise el. Arătă în direcția opusă și nu se uită în jur.

Billy ateriză cu grație. În spatele lui Collingswood se vedea o inteligență vrăjitorească robotică, răzbunătoare, ridicându-și privirea și Billy simți căldura soarelui și știu că tovarășul său se va ivi. Așteptă să-i zărească brațele musculoase, tentaculele înveșmântate în lycra apărând din spatele clădirii, asistentul său mascat.

Dar ceva nu era în regulă. Auzi un huruit, dar nu se iviră brațele cu ventuze, desfășurându-se, membrele apucătoare ca niște funii, ochiul uriaș ca al câinelui de pe cutia de iască. Apăru, în schimb, un acvariu. În spatele inamicului. Sticla era întunecată. Capacul era vechi și înțepenit de rugină, dar se desfăcea. Și știu brusc și cu un soi de ușurare, că nu creatura era asistentul său, ci invers.

Când se trezi, Billy simți un alt soi de vinovăție. Față de kitsch-ul viselor lui. Simțea că universul, exasperat, îi oferea viziuni insultător de clare, pe care însă el pur și simplu nu le pricepea.

— Ce se întâmplă când mori? întrebă Billy.

— Ce zicea bunicul, adică? zise Dane. Dacă ai fost bun, poate ai șansa să te reîncarnezi în pielea unui zeu. Să fii un cromatofor, o celulă de culoare. Krakenii își exprimă emoțiile contractându-și credincioșii morți ca pe un mușchi.

Poveștile lui Dane nu erau niciodată despre scufundarea insulelor, care îi supărase atât de mult pe vikingi.

Billy și Dane traversară orașul apelând la toate subterfugiile pe care le știau. Recurseră la haruri, dezorientare magică și o anti-urmă de firimituri parapsihice de non-pâine. Billy se mai relaxă puțin când pătrunseră în cimitirul unde urma să aibă loc întâlnirea. Înaintă printre șirurile de pietre de mormânt. Calmul lui n-avea nicio noimă și știa și el asta: orice-i vâna putea la fel de bine s-o facă și printre morți ca și printre vii.

— Dane. Billy, le vorbi Wati dintr-un înger de piatră. Sunteți siguri că n-ați fost urmăriți?

— Scutește-mă, Wati, zise Dane cu calm. Cum merge greva?

— Cam chinuit.

Wati dădea ocol unui luminiș aflat între câteva morminte neîngrijite, vorbind când dintr-un chip de piatră, când dintr-altul.

— Sincer să fiu, avem probleme mari. Am fost atacat.

— Ce?! zise Dane.

Îngrijorat, făcu un pas către figura în care se afla pe moment Wati.

— Ești bine? Cine-a fost? Cum?

— Sunt bine, spuse Wati. Era cât pe ce să nu, dar acum sunt bine. A fost un polițist. Mai-mai să mă prindă. Dar pân' la urmă i-am tras-o eu. Singura parte bună e că am aflat câte ceva. S-au cam scurs informații din el, cum ar fi.

Billy se răsucea încet, privind pe rând fiecare înger de piatră.

— Toți am avut vizitatori, spuse Dane. O mai știi pe Byrne, Wati?

— Mâna dreaptă a lui Grisamentum? Ce-i cu ea?

— Am văzut-o, Wati.

Frunzele de iederă și copacii din jur murmurară.

— Grisamentum e încă în viață.

Deasupra lor, norii treceau zoriți de parcă s-ar fi grăbit undeva. Billy auzi foșnetul unui mic animal prin iarbă.

— L-ai văzut? întrebă Wati.

— Am vorbit amândoi cu el. El era, Wati. Vrea să lucreze cu noi. Ca să-l găsim.

Printre morminte se auziră și mai multe foșnete.

— Ce i-ați răspuns?

— C-o să ne gândim la asta.

— Deci ce crezi?

După câteva secunde de tăcere, Wati zise, dintr-un alt îngeraș dulceag:

— Billy, *tu* ce crezi?

— Eu?

Billy își drese glasul.

— Nu știu.

— Avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem primi, spuse Dane grijuliu.

— Da, dar, spuse Billy și duritatea propriei voci îl surprinse. Tu ești ăla care zice că eu știu lucruri pe care nu știu că le știu, nu? Ei, nu știu de ce, dar mie asta nu-mi place. Bine-așa?

— Asta nu-i de neglijat, Dane, zise Wati după un timp. Ascultă, continuă el. Am ceva să-ți spun. Ți-aduci aminte de lista aia de transportori despre care credeam noi c-ar fi putut lua krakenul? Am făcut niște verificări.

Vocea lui Wati era în acea zi subțire și marmoreeană.

— Simon, Aykan și alți vreo doi, ți-aduci aminte? Circulă bârfe despre fiecare dintre ei, afli ce le place, cu cine lucrează, la ce-s buni și la ce nu-s, toate astea. Dacă noi ne-am gândit la asta, poți să pariezi că și ceilalți care mai știu despre kraken au făcut la fel și-i caută și ei: am auzit de la fostul coleg de apartament al lui Aykan că poliția a încercat să dea de el. Dar nu e un raționament bun. Simon e calul breaz.

— Simon Shaw s-a retras, zise Dane.

— Da, tocmai asta-i, zise Wati. Mă gândeam la metodele utilizate. Rebecca folosește găuri de vierme, dar are nevoie de o sursă de energie și lasă în urmă particule scoase din sărite. Ai zis că poliția n-a găsit nimic?

— Nu știu ce căutau, zise Billy. Dar i-am auzit spunând că nu e nicio urmă.

— Bun, zise Wati dintr-o Madonă. Aykan folosește Tay al-Ard[105], o metodă grozavă…

— E singurul fel de teleportare la care-aș recurge eu, zise Dane.

— Te-nțeleg, zise Wati. Dar chiar dacă ar fi putut urni un lucru de dimensiunile krakenului, unii dintre irfani[106] ar fi simțit. După cum ai zis, Simon a ieșit din scenă. Dar uite care-i treaba: are un familiar.

---

[105] „Împăturirea pământului” (în arabă), metodă de teleportare taumaturgică în tradiția islamică, prin care pământul este cel care se deplasează sub picioarele călătorului.

[106] Cunoaștere, în Islam. Termenul desemnează, de asemenea, persoanele conectate la lumea supranaturală.

— N-am știut, zise Dane.

— Adevărul e că nici eu n-am știut până când nu mi-a reamintit unul dintre organizatori. E diferit de majoritatea asistenților magici. Simon s-a asigurat că își plătește contribuțiile – lucrușorul ăla n-a avut niciodată prea multă minte, dar ne-a oferit niște energie, cât să-și acopere cota. Nu se purta rău cu el. Iubea chestia aia afurisită. Dar ar fi trebuit să avem totuși o conexiune, și nimeni nu simțea legătura. A trebuit să plec în căutare. Nu știu de cât timp umblă brambura. L-am găsit pe bietul amărât, în cele din urmă, într-o groapă de gunoi. Se află aici numai pentru că are încredere în mine.

Dar ce familiar n-avea încredere în el?

— Aici? întrebă Billy. Aici adică în locul ăsta?

Statuia fluieră. De sub un tufiș chel din apropiere foșgăitul se auzi din nou.

— Iisuse Cristoase, zise Billy. Ce dracu-i chestia asta?

Adulmecând printre chiștoacele de țigară și resturile de mâncare scâncea și șușotea un ghem de păr încâlcit și râios, mare cât palma. Nu avea trăsături, era numai o bucată de carne murdară și bolnăvicioasă.

— Ce-i asta? zise Dane.

— L-a făcut din mai nimic, spuse Wati. S-a coagulat desprinzându-se din el. Din resturile lui. A pus un meșter de vieți să le lipească laolaltă. Blana e de la un veterinar: de câine, de pisică, de toate soiurile.

Creatura nu avea ochi, urechi sau o gură vizibilă.

— La ce folosește boțul ăsta păros? întrebă Dane.

— La nimic, spuse Wati. Nu-i deștept, e un paznic de tot căcatul, nu se poate concentra cât să aibă vreun har. Dar Simon l-a făcut, chiar și așa. Din el însuși, așa că amărâtul ăsta mic are o conexiune. Un pic cam anemică, dar tot o mai poți simți. Nu știu ce s-a întâmplat, dar acum doi ani ceva l-a speriat pe Simon, făcându-l să renunțe la munca lui. Și judecând după dispoziția micului meu frățior aici de față, s-a mai întâmplat și altceva, mai de curând. Știi ce făcea când l-am găsit?

Creatura se înfioră și Wati scoase din nou un sunet

liniștitor.

— Aduna mâncare… se plia cumva peste ea ca s-o tragă cu el. Cred că e pentru Simon. Cred că de zile întregi iese în expediție după mâncare și se întoarce cu ea. Cred că e o inițiativă proprie.

— De ce și-ar dori Simon unul ca ăsta? întrebă Dane, uitându-se la ciudățenia zdrențuită și demnă de milă.

— Ei, zise statuia-Wati. Știi cum se îmbrăca Simon. Nu te uiți niciodată la televizor, Dane?

— Cum se îmbrăca? întrebă Billy.

— Imaginează-ți o uniformă, zise Wati. Cu o mică insignă pe piept, spuse el pe un ton insinuant.

— De ce e important lucrul ăsta? zise Dane.

— Nu se poate, rosti Billy brusc, privind bizarul familiar. Nu, faci mișto de mine!

— Da, zise Wati, te-ai prins.

— Ce-i? zise Dane. Se uită la statuie, apoi la Billy. Ce-i?

Auzi tot timpul, îi explică Billy lui Dane – și ce bine se simțea că poate și el să-i explice ceva lui Dane – despre influența SF-ului popular asupra științei adevărate. Mulți oameni de știință recunosc, cu jenă, dar și cu mândrie, că au fost inspirați de istorioarele vizionare și naive care le-au plăcut în tinerețe. Specialiștii în sateliți îl citează pe Arthur Clarke, biologii sunt atrași în domeniul lor de viziunile neuro și nanotehnice ale celor din industria filmului. Mai presus de toate, pionieratul spațial greoi al lui Roddenberry provocase o explozie demografică de tineri fizicieni dornici să creeze replici ale replicatorilor, tricorderelor, fazerelor și camerelor de teleportare.

Dar nu numai științele exacte erau afectate. Și alți profesioniști crescuseră cu aceleași filme. Sociologii sistemului scotociseră prin vechile povești. Filosofii furaseră multilumi[107], mulțumindu-le negustorilor de realități alternative. Și, departe de ochii *mainstream*-ului, aceste viitoruri inventate constituiseră baza de pornire pentru o generație de magi londonezi cel puțin la fel de nerăbdători

[107] Multiversul, concept la granița dintre filosofie și știință, desemnând un grup finit sau infinit de universuri paralele, ale căror legi de funcționare diferă într-un grad mai mare sau mai mic.

să-și imite favoriții ca și fizicienii. Alături de tehnopăgânism și de magia haosului, de crowleism și de pompa druidică, erau și realitimeșterii generației TV.

Culmea, nu fantasy-ul îi inspira pe majoritatea celor înzestrați cu har, nu *Buffy, Angel, American Gothic* sau *Supernatural.* Ci Science fiction-ul. Călătoria în timp era exclusă, întrucât universul nu avea linii fixe, dar vrăjitorii care erau fani *Doctor Who* își confecționară baghete netradiționale, respingând lemnul de salcie în favoarea fierului bine strunjit și botezând rezultatul șurubelnițe sonice. Prezicătorii care admirau *Blake's 7* se intitulaseră Copiii lui Orac[108]. O schimbătoare de formă, cea de-a patra în ierarhia londoneză, își schimbase numele, în acte, în Maya și numele de familie în *Space 1999*[109].

Existau și magicieni care își exprimau loialitatea față de seriale mai rafinate: empatehnicieni care nu puteau să nu pomenească mereu despre *Star Cops*[110], necromanți amatori de surfing cultural dependenți de *Lexx*[111] și o generație mai tânără care jura pe *Farscape* și *Battlerstar Galactica* („Remake-ul, firește", precizau ei).

Dar clasicii erau cei mai populari și, la fel ca în cazul tehnicienilor NASA, *Star Trek* era cel mai clasic dintre clasici.

— Numele familiarului lui Simon, zise Wati, este Tribble.

39.

— Sigur că m-am uitat la *Star Trek,* zise Dane. Dar nu știu ce dracu' e un tribble[112].

Se aflau pe Podul Londrei. Ultima adresă cunoscută a lui Simon era părăsită de luni de zile. Erau la vânătoare.

---

[108] *Blake's 7,* serial SF britanic difuzat între 1978 și 1981. Orac, supercomputer portabil din acest serial, capabil să controleze orice alt computer.

[109] *Space 1999,* serial britanic de televiziune difuzat între 1975 și 1977. Maya este un personaj din acest serial, un metamorf de pe planeta Psychon.

[110] Serial SF britanic difuzat în 1987.

[111] Coproducție SF în cheie comică, difuzată între 1977 și 2000.

[112] Tribble, animal din universul Star Trek, foarte simpatizat de oameni datorită aspectului îmblănit și al torsului pe care-l emite când este mângâiat.

— Păi, teoretic, e o chestie dintr-asta, spuse Billy.

Era din nou îmbrăcat în haine studențești fistichii, destinate cuiva mai tânăr. Se uită în sacoșa de plastic pe care o căra. Tribble tremura înăuntru. Billy îi mângâie blana murdară. Treceau pe lângă acoperișuri de ardezie cu figurine și pe lângă statui de ghips amplasate pe clădiri. Pe lângă manechine prost îmbrăcate. Din fiecare dintre ele se auzea vocea șoptită a lui Wati, liniștindu-l pe Tribble, ținând non-animalul calm.

— Suntem siguri că mergem în direcția bună? întrebă Billy.

— Nu, răspunse Wati. Am încercat să urmez conexiunea în sens invers. Cred că duce pe-aici pe undeva. Dacă o să ne apropiem suficient de mult o s-o simt.

— Care-i treaba cu afurisiții ăștia de tribble? întrebă Dane.

— Asta încerc să-ți explic, spuse Wati.

Vorbea în mici izbucniri din toate statuile.

— Simon era înnebunit de serialul ăla stupid. Se ducea la întâlnirile fanilor. Avea toată colecția, figurinele, toate cele. Umbla mai tot timpul îmbrăcat în uniforma aia tâmpită.

— Și?! zise Dane. Deci omu-i talentat, face bani și-i aruncă pe căcaturi. E un teleportor care se crede Mister futu-i Spock.

— Scotty, zise Billy, privindu-l pe Dane pe deasupra ochelarilor, ca o guvernantă severă. Spock n-a teleportat nimic.

— Ce? Cum? Las-o baltă. Uite, Billy, sunt diferite moduri de a teleporta ceva. Odată, poți să pliezi spațiul.

Dane își încleștă mâinile.

— Așa încât locuri îndepărtate să se atingă între ele pentru o clipă. Dar nu așa face Simon. El e un teleportor. Dezintegrezi obiectul pe care-l vrei, îi zapezi biții altundeva și-i lipești la loc.

— N-a fost și o licitație cu chestii din *Star Trek?* zise Billy. Acum vreo două luni? La Christie’s sau cam așa ceva? Cred că-mi aduc aminte… Toți licitatorii purtau uniforma aia. Au vândut modelul navei spațiale pentru un milion de bătrâne

sau pe-acolo.

Dane închise ochii pe jumătate.

— Parcă-mi sună cunoscut.

— Între-spațiul devine ciudat, spuse Wati dintr-un câine de piatră ciobit. Cred că vrea să facem la stânga.

— Mergem în cerc, zise Billy.

Încetiniră. Dăduseră de trei ori ocol unui bloc-turn, orbitând în jurul lui de parcă stâlpul acesta de beton prost întreținut ar fi fost soarele. Nu erau singurii de pe stradă, dar niciun trecător nu le acorda atenție.

— Vrea să ne ducă acolo, spuse Billy, dar i-e frică.

— Bun, stați așa, spuse Wati dintr-o bufniță de plastic, o sperietoare de pe acoperișul unei farmacii. O să arunc o privire.

Wati pătrunse într-o micuță Fecioară de plastic de pe bordul unei mașini; într-un cimitir și într-un înger de piatră, privind prin ochi acoperiți cu găinaț. Clipe succesive de prezență până la baza blocului-turn, unde se opri să examineze clădirea dintr-un căluț care sălta într-un loc de joacă pentru copii.

Simțea prezența unor familiari în câteva apartamente. Toți membri de sindicat. Doi în grevă; celălalt, un – ce era? – papagal, lucra, dar avea dispensă. Cei trei membri de sindicat luară act de prezența liderului cu surprindere. Acesta se întinse și găsi o păpușă la parter. Îi trebuiră numai câteva momente ca să privească dintr-o Barbie minusculă, să plece iarăși, spre o doamnă de teracotă descoperită în apartamentul de alături, să privească din nou fără să vadă nimic interesant și să se mute într-o păstoriță de porțelan de pe o poliță din apartamentul următor.

Aluneca dintr-o figurină într-alta. Momentele sale de conștiință înstatuată se condensară într-un nor. Străfulgeră de-a lungul etajelor prin păpuși, săpuniere cu model, jucării sexuale în formă de iepuri, obiecte de anticariat, văzu scene de regulat, mâncat, citit, dormit, râs, certuri, mărunțișuri umane care nu-l interesau.

Când nu mai avea de parcurs decât trei etaje, se

deschise conștiinței într-o figurină de plastic care-l reprezenta pe Căpitanul Kirk. Simțind îmbinările modelului, balamalele mâinilor și picioarelor, uniforma Flotei Stelare pictată rudimentar pe trup, privi într-un apartament în ruină.

În mai puțin de un minut, era înapoi într-un ceas deșteptător modern în formă de coșar, aflat în vitrina unui magazin în fața căruia își pierdeau vremea Billy și Dane.

— Hei, zise el.

„Un ceas strigă după mine”, se gândi Billy, atât de tare că orice sentiență de prin preajmă ar fi putut să-l citească. Îl privi pe Wati. „Nu demult eram doar un tip care lucra la un muzeu.”

— Al treilea etaj de sus în jos. Fuga.

— Stai, zise Dane. E înăuntru? E în regulă?

— Mai bine vezi cu ochii tăi.

— Iisuse, șopti Billy, ce putoare!

— Ți-am zis, comentă Wati.

Dane îl ținea ridicat ca pe o armă. Wati se afla într-o jucărie contrafăcută, un „Powered ranga!” pe care-l cumpăraseră.

Draperiile erau lăsate. Mirosea a mâncare stricată, a haine nespălate, a podele murdare. Camerele erau pline de gunoaie mucegăite. Erau și urme – de gândaci, șoareci și șobolani. Tribble scânci. Ființa ridicolă și jerpelită se târî afară din sacoșă și, pe jumătate rostogolindu-se și pe jumătate plutind ca un ghem de păr, trecu în sufragerie. Din acea direcție se auziră zgomote.

— Mai sunteți și alții? spuse o voce tensionată. Nu se poate, nu se poate, am calculat sau voi ați calculat și sunteți deja toți, nu, suntem noi, nu? Tribble, Tribble? Nu poți să vorbești, totuși, nu?

— El e, zise Dane. E Simon.

Scoase pistolul cu săgeți.

— O, Doamne, zise Billy.

Pe fiecare suprafață disponibilă erau obiecte din recuzita *Star Trek:* modele ale navei *Enterprise,* figurine Spock de

plastic, mai convingătoare în lipsa lor de emoții decât personajul pe care-l reprezentau. Pe pereți atârnau arme klingoniene. Pe rafturi se aflau fazere de plastic și comunicatoare.

Pe canapea, cu ochii la ei și cu Tribble în poală, stătea un bărbat cu un aspect fantomatic. Fața lui Simon era palidă, suptă și plină de cruste. Uniforma *Star Trek* pe care o purta era murdară, iar insigna părea doar o pată printre celelalte.

— M-am gândit că poate sunteți încă niște de-ăștia, zise el.

Era înconjurat, încapsulat, aureolat de figurine murmurătoare. Făcute din lumină neagră, acestea alternau între vizibilitate și invizibilitate. Intrau și ieșeau din trupul lui, se concretizau, dispăreau. Dădeau ocol camerei, croncăneau, hohoteau într-o aproximație nebunească a vorbirii.

Fiecare dintre figurine arăta ca Simon. Toate erau el și toate îl priveau cu ură.

— *Ce s-a întâmplat,* Simon? întrebă Dane.

Își flutură brațul prin aer, încercând să împrăștie umbrele, ca și cum ar fi fost nori de insecte sau mirosuri urâte. Ele îl ignorară, continuându-și bântuitul răutăcios.

— Ce s-a întâmplat?

— E pierdut, spuse Wati. E dus complet.

Trecea agitat dintr-o jucărie într-alta, rostind câteva cuvinte din fiecare.

— Imaginează-ți... să fii confruntat... cu așa ceva... în fiecare clipă... în fiecare zi... și în fiecare noapte. E dus.

— Ne trebuie un exorcist, zise Dane.

— Am știut c-o să am probleme, spuse Simon ferindu-se de spiritele furioase ce-i purtau chipul. Am început să le simt în fluxul materiei. Dar întotdeauna mai e o ultimă comandă.

Făcu o mișcare ca și cum ar fi împușcat ceva.

Câteva dintre figuri, într-o imitație lipsită de veselie, îl împușcară la rândul lor cu degetele.

— N-am putut să zic nu. Au devenit reale. Dumnezeule!

— Ți-am zis eu, spuse Billy.

Printre romane împrăștiate, a căror acțiune se petrecea în universul său favorit, se afla o cutie care încă avea alături ambalajul și sfoara. Înăuntru erau o carte mare și un fazer nou-nouț. Cartea era catalogul unei licitații. O vânzare foarte costisitoare de recuzită *Star Trek.* Modelul lui *Entreprise* – cea din *Next Generation* – avea un preț de pornire de 200.000 de dolari. Catalogul mai conținea uniforme, mobilier, echipament, cele mai multe din perioada Picard. Dar erau câteva și din continuări sau din prima serie.

Billy găsi fazerul pe listă. Detaliile erau de o precizie maniacală (era un pistol cu fază de tip 2, cu unitate detașabilă de tip 1 etc.). Prețul de pornire era foarte mare – fusese folosit în film de mai multe ori. Billy îl ridică și Simonii translucizi îl priviră cu mânie și jind. Dedesubt era o carte de vizită pe care scria: *În conformitate cu înțelegerea.*

Arma era surprinzător de grea. Billy o întoarse, experimental, o ridică și apăsă pe trăgaci.

Sunetul era, în mod bizar, cel recognoscibil de la televizor, o încrucișare între un sfârâit ascuțit și un bâzâit de țânțar. Urmară o undă de căldură și o lumină. O rază de particule nefirești țâșni din arma aceea absurdă și cauteriză aerul, năpustindu-se cu viteza luminii în perete, în timp ce Dane țipă și sări într-o parte, iar spiritele-Simon urlară.

Billy privi lucrul care-i atârna în mână, apoi zidul ars. Bucata aia stupidă de metal și plastic cu aspect de jucărie trăgea ca un fazer adevărat.

— Bine, zise Dane după o oră în care încercară să smulgă câte ceva de la Simon, protejându-l în același timp de Simonii care-l înconjurau. Ce-am aflat pân-acum?

— Ce sunt astea? Simonii ăștia? întrebă Billy.

— De aia n-aș călători niciodată în felul asta, spuse Dane. Aia vreau să zic. O bucată de piatră sau niște haine sau ceva neînsuflețit, bun, cui îi pasă? Dar să iei ceva viu și să faci chestia asta? Să-l *teleportezi?* Practic *descompui un om* în bucăți și pe urmă le lipești la loc și le pui să umble. Dar el *a murit.* Pricepi?! Omul e mort. Și omul care apare la

celălalt capăt doar crede că e același. Dar nu-i. Tocmai ce s-a născut. Are amintirile celuilalt, da, dar e un nou-născut. Pe *Enterprise,* ei se tot *sinucid* și se înlocuiesc cu clone ale unor oameni morți. E macabru de tot. Nava aia e plină de copii xerox ale unor oameni care-au murit.

— De aia a refuzat el să mai lucreze? întrebă Billy.

— Poate știa că nu-i face bine. Ceva l-a neliniștit. Dar pe urmă a revenit și-a mai făcut-o dată. Și a fost un ditamai transportul.

Dane dădu din cap.

— Krakenul. L-a dat gata. Ai idee câți ani și-a petrecut Simon intrând și ieșind din diverse locuri, „luând coordonatele” și teleportându-se cu marfa? Pricepi? *Ai idee de câte ori a murit?*

Aproape de tot atâtea ori ca împielițatu’ ăla de James T. Kirk. Omul care stă acolo s-a născut din nimic acum câteva zile, când a furat krakenul. Și, de data asta, când a sosit, toate versiunile lui care muriseră până atunci îl așteptau. Și erau furioase.

Vor să se răzbune. Cine i-a ucis pe toți Simonii Shaw? Simon Shaw a făcut-o. Iarăși și iarăși.

— Nu-i chiar corect, zise Billy. El e singurul dintre toți Simonii care n-a ucis pe nimeni; abia ce-a ajuns aici. Ei s-au omorât unii pe alții.

— Da, zise Dane. Dar el e singurul dintre ei în viață și toată furia aia trebuie să se descarce pe cineva. Nu-s cele mai logice făpturi. De aia Simon e bântuit de Simoni. Săracu’ fraier.

— Așa-i, spuse Billy. Atunci de ce-a făcut-o?

Făcu semn spre fazer, catalog și bilet.

— Cineva ia legătura cu el. Se apropie una dintre cele mai mari vânzări *Star Trek* din ultimii ani și el nu-și poate permite nimic, și-atunci cineva îl contactează și-i face o ofertă de nerefuzat. Au făcut ceva cu pistolul ăla.

Dane aprobă.

— Au luat legătura cu vreun magician. Un meșter de realități l-a aranjat cu ajutorul harului, așa că e de-adevăratelea.

— Ce era să facă? zise Billy. Să refuze unicul fazer funcțional din lume? Ei îi spun: trebuie să transporți un singur lucru. Deci cine a scris biletul ăsta? Simon nu voia un calamar gigantic. Cine i-a fluturat pistolul ăsta prin fața nasului, ăla e jucătorul nostru misterios. Ei sunt cei care ți-au furat zeul.

Partea a treia
Londomanție

40.

Billy contemplă toate versiunile răposate și furioase ale lui Simon. Simțea oare Simon vina pe care aceștia i-o aruncau în spinare, culpabilitatea pentru nenumăratele sinucideri involuntare? Ăsta da păcat original.

În cele din urmă, Wati reveni în statuia unui dansator argelian.

— Deschideți ușa, zise el.

Afară aștepta o femeie cu un aer hăituit, care ducea un corn răsucit de berbec.

— Dane, zise ea intrând. Dumnezeule atotputernic, ce s-a întâmplat aici?

— Mo e cea mai bună, spuse Wati. Și n-o cunoaște nimeni…

— Ești exorcist? o întrebă Billy.

Femeia dădu ochii peste cap.

— E rabin, idiotule, spuse Wati. Nu că lui Simon i-ar păsa oricum.

— Am mai văzut posedări de tip legiune, zise Mo. Dar niciodată… Dumnezeule, toți sunt el!

Își croi drum prin aureola de stafii și-i vorbi în șoaptă lui Simon.

— E ceva ce-aș putea încerca, spuse ea. Dar trebuie să-l duc la templu.

Scutură șofarul[113].

— Ăsta n-o să rezolve nimic.

Întunericul se lăsă devreme, dar afară luminile și strigătele copiilor persistau. Wati stătea de pază, circulând prin statui pe o rază de doi kilometri. Dane, Billy și Mo îi

[113] Instrument folosit în muzica de cult la vechii evrei. Era confecționat dintr-un corn de berbec scobit pe dinăuntru.

priviră pe persecutorii lui Simon, care murmurau răuvoitor.

— Trebuie să plecăm, zise deodată Wati dintr-un McCoy[114] înalt de treizeci de centimetri.

— E prea devreme, spuse Dane. Nu-i nici măcar miezul nopții…

— Acum! zise Wati. Vin!

— Cine…?

— Cristoase, Dane! Șterge-o! Sunt Goss și afurisitu' de Subby.

Și toată lumea o șterse.

— Tatuajul a urmat și el același raționament ca noi, zise Wati, în timp ce-și adunau lucrurile, luându-l pe sus pe bietul Simon înconjurat de norul lui de fantome. I-a dat de urmă lui Simon. Descreierații lui sunt pe drum. Iar cu ei vin Goss și Subby. Unii sunt pe scara principală. Restul se apropie. Goss și Subby se apropie.

— Mai e vreo ieșire? întrebă Dane.

Wati dispăru și reveni.

— Dacă o fi vreuna, n-are statui.

— Trebuie să fie o ieșire prin spate, zise Billy. O ieșire de incendiu.

— Ia o figurină, zise Wati. Eu mă duc să-i abat pe Goss și Subby de pe urmele voastre.

— Stai, zise Dane, dar Wati dispăruse.

Billy apucă fazerul, catalogul de licitație și o figurină de plastic reprezentându-l pe Kirk. Pe hol nu era nimeni. Dane îi zori să cotească. Mo și Billy îl târau după ei pe Simon, înfășurat într-o pătură care-i ascundea cât de cât pe persecutorii săi. Auziră liftul sosind. Dane își ridică pistolul cu săgeți și le făcu semn să plece lui Billy și Mo.

— Jos, zise el arătând ieșirea de incendiu. Mo, ai grijă să nu te vadă! Billy, fii atent să n-o vadă!

Alergă către lift.

— Puf, puf, puf, nu, Subby?

Goss alerga. Nu foarte repede și cu o clătinare comică și

[114] Leonard H. „Bones” McCoy, personaj din prima serie *Star Trek,* medicul echipajului.

exagerată a capului.

În urma lui venea Subby, imitându-i inconștient mișcarea.

— Ceilalți urși sunt dincolo de râu, zise Goss. Odată ce traversăm podul fermecat, ne putem servi cu toată mierea. Puf, puf, puf.

Mai aveau de cotit de două-trei ori până să ajungă la baza blocului-turn. Goss privi în lungul străzii întunecate. La intrarea într-o fundătură se afla un șir de tomberoane vechi. O izbucnire a vântului răsturnă un sac de gunoi plin și făcu tomberoanele să se clatine, ciocnindu-se între ele, ca și cum ar fi încercat să se ferească de privirea lui Goss.

— Îți aduci aminte când Ursulețul Drăgălaș și Ursulețul Zăhărel s-au întors acasă cu Prințesa Picnicurilor cu Flori? zise Goss.

Își încleșta și-și descleșta pumnii. Zâmbi, dezgolindu-și grijuliu toți dinții și mușcând aerul. Subby se uita la el.

— Billy, mișcă!

La auzul acestor șoapte slabe, Goss se opri.

— Taci din gură, Dane!

Șoapte cu accent londonez. Erau aproape de strada principală, într-unul dintre peticele de întuneric care o înconjurau.

— E prin preajmă, spuse o voce.

Și de mai departe, ca răspuns, se auzi un „Șșș!”

— Subby, Subby, Subby, șușoti Goss. Ține-ți clopoțeii de la papucei să nu scoată niciun sunet. Călușul vioi și Steluța roz au reușit să se strecoare afară din Palatul Mărului, pe sub nasul peștilor-maimuță, dar dacă suntem tăcuți cum numai spiridușii mititei pot fi, putem să-i surprindem și să ne drăgălim cu toții pe pajiștea Zmeielor Fericite.

Își duse degetul la buze și se furișă tiptil din strada principală pe aleea de unde veneau vocile. Subby îl urmă în același stil furișat în umbra unde cineva bombănea.

Ușile liftului se deschiseră și Billy, privind în urmă din pragul ieșirii de incendiu, văzu trei siluete în haine întunecate și cu căști de motociclist. Dane își înălțase arma. Urmă un pocnet.

— Plecați, zise Wati-Kirk din buzunarul lui Billy și *Plecați,* zise Dane fără să privească în spate.

Billy și Mo îl târâră pe Simon pe scări.

— Cum rămâne cu Dane? întrebă Billy.

Dar Wati dispăruse din nou.

Aveau multe etaje de coborât. Adrenalina era singurul lucru care-i împiedica pe Billy și pe Mo să se prăbușească sub greutatea lui Simon. Deasupra lor, înăbușite de ziduri, se auzeau zgomotele unei încăierări. Billy simți fantomele târându-i-se oribil pe piele când călăii lui Simon trecură prin el. Când într-un final ajunseră la parter, Billy gâfâia, pe punctul să vomite.

— Nu sta acolo ca prostul, zise micul Kirk din buzunarul său. Mișcă.

Un tip oarecare, aflat în fața ușii apartamentului său, văzu fantomele lui Simon, și rămase atât de șocat că nici nu-i mai era frică. Billy și Mo țâșniră spre ascensor și spre ușa de la ieșire, aflată dincolo de el, dar aceasta se deschise și în prag se iviră doi dintre oamenii Tatuajului. Haine de camuflaj cenușii, căști cu vizorul întunecat, mâinile întinse către arme.

Mo țipă și-și ridică mâinile în aer. Billy se postă în fața ei și acționă fazerul.

Nu se panică. Avu o clipă în care să remarce cât de calm era, să se observe ridicând arma și apăsând pe declanșator.

Nu urmă niciun recul. Se auzi sunetul acela kitsch și cunoscuta dâră de lumină lovi pieptul primului bărbat, răspândindu-se pe trupul lui ca o vânătaie luminoasă, în timp ce acesta era propulsat înapoi. Cel de-al doilea bărbat se repezi către Billy alergând în zigzag, ca un profesionist, și Billy trase de câteva ori asupra lui, ratându-l și pârjolind pereții.

Mo țipa. Billy își repezi brațul înainte. Bărbatul se opri brusc, de parcă s-ar fi izbit de ceva. Ricoșă în contact cu nimic vizibil. Bărbatul lovi nimicul în mod repetat cu casca lui de motociclist, cu un bubuit sonor.

Billy nu auzi liftul sosind și nici ușile deschizându-se. Îl văzu doar pe Dane ivindu-se în spatele omului Tatuajului,

coborându-și pistolul descărcat asupra căștii sale lipsite de trăsături, pe o traiectorie curbă, ca un jucător de baseball. Bărbatul se prăbuși și pistolul îi zbură din mână. Îi căzu și casca.

În locul capului avea un pumn de dimensiunile unui cap, care se încleșta și se descleșta.

Se deschise. Palma lui uriașă era întoarsă înspre spate. Când bărbatul se ridică, pumnul se încleștă din nou. Dane lovi cu forță dosul palmei-cap. Atacatorul căzu din nou.

— Haideți odată! strigă Dane.

Alergară pe o rută șerpuită către mașina lui Mo și o ajutară să-l lungească înăuntru pe Simon, care tremura înconjurat de fantome înnebunite. Tribble scâncea.

— Nu pot să promit nimic.

— Vezi ce poți face, zise Dane. O să te găsim noi. Te-a văzut careva dintre ăștia?

— Nu cred, spuse ea. Și nu mă cunosc. Chiar dacă…

Părea nesigură. Făpturile nu avuseseră ochi.

— Pleacă atunci. Pleacă!

Dane bătu cu palma în acoperișul mașinii, ca și cum i-ar fi dat liber.

După plecarea ei, pipăi mânerele mașinilor din preajmă până când găsi, pe baza unei intuiții tactile, una pe placul său și o descuie.

— Ce sunt ăia? zise Billy. Oamenii ăia?

— Descreierații?

Dane porni mașina. În spatele lor se auzeau țipete.

— Trebuie să fii un anumit soi de om.

Era bine dispus.

— Există avantaje. Trebuie să-ți placă să te bați. Ar trebui să vezi cum arată fără haine. Mă rog, adică n-ar trebui.

— Cum văd ăștia?

Accelerau prin noapte. Dane se uită la Billy. Rânji și se fâțâi pe scaun și clătină din cap.

— Doamne, Billy, zise el. În ce fel îți merge mintea aia!

— Bun! zise Wati, revenit înapoi în Kirk. Hai să luăm ceva distanță de Goss și Subby.

— Geniule! zise Dane. Cum ai făcut?

— E util să te pricepi să imiți voci. Mă întorc într-o secundă.

Dane acceleră. Cântări pistolul cu săgeți în mâna stângă.

— Ăsta e de căcat, zise el. Niciodată n-am fost nevoit să… Ne trebuie ceva mai puternic de-atât. A fost o mizerie. Îmi trebuie o altă armă.

Goss stătea țeapăn ca un os. Asculta.

— Ăsta-i praf în ochi, Subby, zise el. Mă întreb unde s-a dus Călutul vioi.

— Să-ți zic eu ce s-a întâmplat, rosti o voce care venea dinspre statuia grosolană de pe culmea acoperișului.

— Ți-i luat țeapă, asta s-a întâmplat, labagiu psihopat ce ești.

Această din urmă replică veni dinspre o gumă de șters în formă de broscuță aruncată în rigolă.

Și dintr-o jardinieră cu plante de mult moarte aflată pe un pervaz, vocea unui mic scafandru de plastic:

— Noapte bună!

— Ia uite, zise Goss, în tăcerea de după plecarea lui Wati. Ei, Prințesă Subby. Ce zici de asta? Ce mai țăcăneală!

Traversaseră fluviul. După ce pusese apa între ei și groaznicul câmp de bătălie, Dane strecură mașina într-un spațiu tăcut, în spatele unor garaje cu aspect sărăcăcios de la baza unui bloc-turn. Opri motorul și rămaseră pe întuneric. Billy își simți inima încetinindu-și bătăile și mușchii relaxându-se pe rând.

— De aia trebuie să lucrăm cu el, spuse Dane. Noi nu putem gestiona soiul ăsta de rahaturi de unii singuri.

Billy îl aprobă cu lentoare. Aprobarea se transformă într-o clătinare din cap.

— N-are sens, spuse Billy.

Închise ochii și încercă să gândească. Privi în întunericul din spatele pleoapelor sale ca și cum ar fi fost întunericul oceanului. Încercă să se cufunde în el, în căutarea unei intuiții mai profunde. Nu putu însă nici să atingă, nici să simtă nimic. Oftă. Frustrat, bătu darabana în fereastră.

Atingerea sticlei îi răcori vârfurile degetelor. Nu o idee, ci o concentrare a atenției, o intuiție privind locul unde trebuia să caute. Deschise ochii.

— Tipul ăla, spuse el. Ăla din borcan, pe care l-am găsit eu. Care-i rolul lui în toate astea?

— Nu știu, spuse Dane. Asta-i problema, că nu știm cine e.

— Ăăă, zise Wati. Asta nu-i chiar așa.

— Cum? i se adresă Dane micii figurine.

— Ți-am spus că atunci când m-a înhățat, chestia aia polițistă a cam dat pe dinafară. Picături de informație și chestii care intrau în componența ei. Cred că-mi amintesc c-am simțit… că știam cine…

Wati își pipăi punctele dureroase căutând informații.

— Adler, spuse el. Așa-l chema pe gagiu’ din sticlă.

— Adler? întrebă Dane. Al Adler?

— Cine e? întrebă Billy. Cine-a fost, adică? Era un prieten de-al tău?

Pe fața lui Dane se succedară iute mai multe expresii.

— Nu tocmai. L-am cunoscut, dar niciodată… Al Adler era un fraier de doi bani până când s-a asociat cu Grisamentum.

Se uitară unii la alții.

— S-a transformat într-un intermediar. Făcea comisioane pentru Gris.

— Ce s-a întâmplat cu el după dispariția lui Grisamentum? întrebă Billy.

— Am crezut că-și pierde vremea omorându-se cu băutura sau așa ceva. Era omul lui Grisamentum sută la sută. L-am întâlnit o singură dată după înmormântare și-am crezut că-i terminat. Tot turuia despre oamenii cu care lucrase datorită șefului lui. Ce mișto era, bla bla. În negare totală.

— Nu.

Billy privi afară, adresându-se dincolo de geamul mașinii, prin sticlă, umbrelor din garaj.

— Nu proptea stâlpii barurilor. Făcea ceva și asta i-a adus moartea, în muzeu, în noaptea în care a dispărut krakenul.

Dacă de fapt a lucrat pentru Grisamentum în tot timpul ăsta?

— Era ceva, zise Wati. Ceva ca…

Interpretă rănile lăsate de creatura-polițist.

— Era ca și cum ar fi fost acolo de multă vreme. De dinainte să-l cunoști tu. Ca și cum ar fi murit dinainte să se fi născut.

— Cum se poa…? începu Billy.

— Ah, timpul, zise Dane. Timpul, timpul, timpul. Timpul e întotdeauna mai jucăuș decât ai crede. Al a fost transformat într-o amintire, nu?

Începu să bată ritmic pe tabloul de bord. Încordarea îi tensionase și puținii săi mușchi oculți, așa că, la fiecare contact, bioluminiscența îi pulsa în vârfurile degetelor.

— Bine, zise Dane în cele din urmă. E implicat. Îl avem pe Simon, avem o pistă. Trebuie să aflăm cine l-a angajat. Eu trebuie să fur un telefon și să mă milogesc de Jason Smyle. Cameleonul despre care m-ai întrebat tu odată. O să ne ajute. O să mă ajute.

— Da, zise Billy. Dar știi ce-o să aflăm, nu? El e. Grisamentum. El e în spatele chestiei ăsteia. El a furat krakenul.

Se răsuci să-și privească tovarășii.

— Și, din cine știe ce motiv, ne vrea și pe noi.

41.

Oricine era cât de cât acordat la pulsul orașului știa că Goss și Subby se întorseseră. Goss, despre care se spunea că nu-și păstrează inima asupra lui și de aceea nu se teme de nimic; și Subby, despre care ce se putea spune? Se întorseseră pentru un ultim contract. Erau o mulțime de asemenea contracte acum. De data asta, cel care-i plătea era Tatuajul, iar treaba avea de-a face cu dispariția krakenului – da, calamarăpirea – pe care Tatuajul o pusese sau nu la cale, depinde ce zvon preferai.

Fie că-l furase sau nu, Tatuajul era pornit la vânătoare.

Nu-i era de-ajuns, pare-se, că-și avea trupele lui nenaturale de hăndrălăi autodistructivi, descreierații, și că deținea controlul asupra greșiților săi alterați și distruși, care se poticneau din ascunzătoare-n ascunzătoare târându-și după ei apendicele mecanice sau adăugirile electronice, transmițând ordine și adunând informații pe nemestecate. Acum îi angajase și pe Goss și Subby și pe cei mai răi dintre mercenarii Londrei ca să dea de Dane Parnell care – „ai auzit-o pe asta?” – fusese dat afară din rândul krakeniștilor.

Alianțe și asocieri temporare, în conformitate cu peisajul teopolitic complex, fură încheiate în vederea unui război despre care toată lumea simțea că e gata să izbucnească. Totul avea de-a face cu acea senzație de deteriorare pe care o simțeau cu toții.

Tatuajul își căută proscrișii. Trimise unul dintre distrușii săi oameni-mașinării să-i întrebe pe cei mai răi dintre vânătorii săi de recompense dacă aveau vreo veste. Asigurându-se că se știe că făcuse această deschidere. O strategie a terorii. „Așa e. Atât de afurisiți suntem.”

Jean Montagne era șeful echipei de pază de la intrarea celei de-a doua mari case de licitații din Londra. Avea patruzeci și șase de ani. Se mutase din Franța cu vreo douăzeci de ani în urmă. Avea trei copii, deși, spre marele său regret, ținea prea puțin legătura cu fiica lui cea mai mare, pe care o avusese când era mult prea tânăr. Jean era un foarte bun luptător de Muay Thai[115].

Era de câțiva ani șef de tură și își demonstrase abilitățile ori de câte ori vreun nebun încercase să forțeze intrarea pe urmele vreunui artefact pus la vânzare înăuntru, insistând de obicei că îi aparținea și că-i fusese luat în mod ilegal. Jean era atent și politicos. Era sigur că-i cunoștea din vedere pe toți angajații și pe o bună parte dintre ei îi știa și după nume.

— Bună dimineața.

— Bună dimineața.

— Bună dimineața, Jean.

[115] Stil sportiv de luptă din Thailanda.

— Bună dimineața.

— Ce-i…?

Bărbatul de la intrare îi zâmbi a scuză, ținând legitimația întinsă.

— Bună, bună dimineața, zise Jean.

Bărbatul părea să fie abia trecut de patruzeci de ani, slăbuț, cu părul tuns scurt și îngrijit care începea să i se rărească.

— Ai greșit legitimația, îi spuse Jean. Tipul lucra la achiziții, se gândi el. Îl chema Mike parcă. Bărbatul râse de greșeala sa. Avea în mână un card bancar.

— Scuze, nu știu ce naiba am făcut.

Scotoci buzunarele costumului, în căutarea legitimației.

— Poftim, zise Jean și-i dădu drumul înăuntru lui Mike, sau poate Mick, de la achiziții. Sau de la contabilitate.

— Baftă și să-ți iei legitimația data viitoare!

— Sigur, zise celălalt bărbat. Salut!

Se îndreptă spre lift și Jean nu simți nici cea mai vagă neliniște în legătură cu discuția.

Maddy Singh era directorul administrativ al departamentului vânzări. Avea treizeci și opt de ani, se îmbrăca elegant și era lesbiană, nu chiar pe față, dar nici pe-ascuns. Îi plăcea baletul, mai ales cel clasic.

— M’neața!

Se uită la bărbatul care se apropia.

— Bună, zise ea.

Îl cunoștea și-i căută numele în memorie.

— Trebuie să verific ceva, zise el.

Maddy nu mai vorbea cu fratele ei din cauza unei certe monstruoase pe care-o avuseseră.

Bărbatul chicoti și-și ridică mâna, cu inelarul și mijlociul depărtate.

— Viață lungă și prosperitate.

— Viață lungă și *prosperă,* îl corectă ea.

Îl chema Joel, era sigură, și lucra la departamentul IT.

— Fă-l pe Spock mândru!

Lui Maddy Singh nu-i plăcea să gătească și trăia pe bază

de semipreparate sofisticate.

— Scuze, spuse el. Trebuie să verificăm ceva la vânzările *Star Trek,* numele unor cumpărători.

— Mina de aur a fanilor? Laura se ocupă de asta, zise ea făcându-i semn către fundul încăperii.

— Baftă, zise Joel, dacă așa l-o fi chemat, făcând din nou semnul acela în loc de la revedere, cum făceau toți angajații de câteva săptămâni, unii dintre ei chinuindu-se să țină degetele în poziția potrivită. N-am fost niciodată un bun klingonian, spuse el.

— Vulcanian, zise Maddy peste umăr. Doamne, nu mai e nicio speranță cu tine!

Nu se mai gândi niciodată la bărbat pentru tot restul vieții ei.

— Laura!

— Hei, bună! zise Laura ridicându-și privirea.

Tipul din fața biroului ei lucra la Resurse Umane dacă-și aducea ea bine aminte.

— Am nevoie de o favoare, repede, zise el. Tu ai hârțogăria de la licitația *Star Trek,* nu?

Ea dădu din cap că da.

— Îmi trebuie o listă cu cumpărătorii și vânzătorii.

Laura era o roșcată slăbuță de douăzeci și șapte de ani. Era îngropată până peste cap în datorii și tocmai căutase pe internet procedurile legate de declararea falimentului personal. Avea o preferință pentru hip-hop care o amuza și-n același timp o făcea să se simtă ușor stânjenită.

— Bine, zise ea, încruntându-se și căutând în computer. Ăăă, despre ce-i vorba?

Nu era de la Resurse Umane, probabil făcuse o confuzie: era, în mod evident, unul care vâna rău-platnicii.

— Ei, știi tu, zise el, clătinând din cap și ridicându-și sprâncenele ca să arate câtă răbdare îi trebuia.

Laura râse.

— Da, zise ea. Îmi imaginez.

Laura se gândea să se întoarcă la facultate și să facă un masterat în literatură. Scoase dosarele.

— Ai fost la licitație? întrebă ea. Te-ai costumat?

— O, da, spuse el. Imaginează-mă complet teleportat.

— Îți trebuie toate? întrebă ea. Am nevoie de autorizație, știi…

— Păi, spuse el pe gânduri. Ar trebui probabil să le iau pe toate, dar…

Își mușcă buza.

— Să-ți zic cum facem, zise. Dacă dai un telefon la cei de sus poți să obții o confirmare, știi tu, de la John, și să-mi dai un print, dar nu-i grabă. Până atunci poți să-mi dai detalii despre lotul 601?

Laura apăsă câteva taste.

— Bine, zise ea. Pot să ți le dau pe celelalte în vreo două ore?

— Nicio grabă.

— Ooo, cumpărător anonim, zise ea.

— Da, știu, de aia trebuie să aflu cine era.

Laura privi chipul atât de familiar.

— Bine. Ce anume cauți?

Își scotoci memoria, încercând să deșire coconul anonimatului lui înapoi către origini.

— O, Doamne, zise el, dându-și ochii peste cap. Nu mă-ntreba. Probleme-probleme. Dar suntem pe urmele lui.

Ea dădu un print. Bărbatul luă hârtia, îi făcu cu mâna în semn de mulțumire și plecă.

— Vine, zise Dane.

Se învârtea, împreună cu Billy, pe lângă un stand cu ziare. Jason Smyle, cameleonul proletar, traversa strada. Venea către ei, împăturind și despăturind o bucată de hârtie.

În timp ce se apropia, Jason își folosea în continuare harul, astfel că oamenii pe lângă care trecea erau pe moment siguri că-l știu de undeva, că lucra în aceeași încăpere cu ei, la câteva birouri mai încolo sau căra cărămizi pe șantier sau măcina cafea, la fel ca ei, deși nu-și puteau aminti cum îl cheamă.

— Dane, zise el.

Îl îmbrățișă în chip de salut.

— Billy. Wati unde-i? E aici?

— E cu treburi de-ale grevei, spuse Dane.

Jason era o funcție a economiei. Harul său îl depersonaliza, lipsindu-l de orice trăsături distinctive. Era abstract, nu un muncitor, ci o încarnare umană a muncii retribuite. Cine putea privi gorgona aceea în față? Așa că oricine-l vedea îl concretiza în conformitate cu propriul său specific profesional. Ceea ce îi oferea trăsături concrete.

Dacă Smyle n-ar fi existat, Londra și economia ei l-ar fi creat, concepându-l ca pe un copil. Găsea întotdeauna un birou neocupat, unde juca solitare sau răsfoia hârtii, iar la sfârșitul programului le solicita celor de la Resurse Umane un avans din salariu, în bani lichizi, cerere care-i uimea prin insolitul ei, dar mai ales pentru că, deși simțeau că-l cunosc, nu-i găseau dosarul, așa că-i dădeau banii ceruți din mărunțiș și făceau o notiță.

Smyle putea îndeplini comisioane sau face favoruri pentru prieteni. Harul încă mai persista în jurul lui. Billy, chiar dacă știa că nu era așa, îl privi cu senzația că Jason lucra la Centrul Darwin, poate ca tehnician la laborator, ca biolog sau ceva de felul ăsta.

— Uite, zise Jason întinzându-le foaia. Ăsta e cumpărătorul pistolului cu laser pe care-l căutați. Am vorbit serios, Dane. Nu mi-a venit să cred când am auzit că tu… știi, tu și biserica ta… Mă bucur că te-am putut ajuta. Oricând ai nevoie…

— Mulțumesc.

Jason dădu din cap.

— Știi cum să mă găsești.

Se urcă într-un autobuz aflat în trecere, fără să plătească, fiindcă șoferul știa că lucrau la același depou.

Dane desfăcu hârtia încet, ca și cum mișcarea ar fi fost însoțită de un răpăit de tobe.

— Știi ce-o să scrie acolo, spuse Billy. Dar nu știm încă de ce.

Le trebuiră câteva secunde ca să înțeleagă ce citeau. O serie de informații – prețul plătit, procentajul, adresele

relevante, datele, posesorul originar și, subliniat ca să marcheze faptul că era anonimizat în orice alt context, numele cumpărătorului.

— Și totuși nu-i el, spuse Dane. Nu-i Grisamentum.

— Saira Mukhopadhyay? citi Billy. Știa cum să pronunțe. Saira Mukhopadhyay?! Cine dracu-i asta?!

— Asistenta lui Fitch, zise Dane încet. Aia elegantă. Era acolo când ne-a citit el în măruntaie.

Se uitară unul la altul.

Deci nu era Grisamentum.

— Persoana care a cumpărat pistolul ăsta, l-a transformat prin har și l-a folosit ca să cumpere serviciile lui Simon... zise Billy. O londomantă.

42.

Pe parcursul întregii nopți, în capul lui Billy domni haosul. Cu greu putea numi vis torentul acela violent și năucitor de imagini. Poate vomă sau izbucnire ar fi fost nume mai potrivite.

Era din nou în apă, înotând ritmic, preocupat și fără urmă de bravură. Nu plutea, ci se scufunda către zeul calamar pe care-l știa acolo, peisaj tentacular de carne cu un ochi de mărimea lunii pe care nu-l văzuse niciodată, dar îl cunoștea, de parcă miezul împuțitei de planete n-ar fi fost din metal incandescent, ci din carne de moluscă, de parcă lucrul spre care ne prăbușim când cădem, către care se îndrepta mărul când capul lui Newton i s-a pus în cale, ar fi fost un kraken.

Se opri din scufundare. Poposise în interiorul a ceva invizibil. Pereți de sticlă, imposibil de văzut în apa neagră a oceanului. Ceva în formă de coșciug în care se lungi, simțindu-se nu doar în siguranță, ci puternic.

Apoi urmă un desen animat pe care-l recunoscu, povestea mult iubită cu sticlele dansând în timp ce farmacistul dormea și nici urmă de cefalopod, apoi pentru o clipă fu Tintin într-un vis tintinesc și Căpitanul Haddock veni

către el cu tirbușonul în mână pentru că era o sticlă, dar nimic nu-l putea atinge și nu se temea de nimic, apoi era împreună cu o femeie cu păr castaniu în care o recunoscu pe Virginia Woolf dacă doriți să ignorați calamarul de la fereastra ei care părea însingurat, neputincios și neglijat în timp ce ea îi spunea, în schimb, lui Billy că e un erou neobișnuit, după o definiție neobișnuită și că se afla într-un ținut clasic și că totul era o catastrofă, un fiasco, acesta era cuvântul, dar dac-așa era, de ce se simțea atât de puternic? Și unde era nenorocitul ăla de kraken acum? Îi era prea lene să-i intre în cap, nu? Și cine trăgea cu ochiul, de la înălțimi diferite, din spatele scriitoarei moderniste care zâmbea cu blândețe? La fel de nefaști ca presimțirea unui război? Unul cu un rânjet și altul cu chipul lipsit de gânduri? Și alunecând ușor mai aproape, săltând cu îndrăzneală pe picioare țepene de sperietoare, cu un deget la nas, scoțând un jet de fum pe o nară? „Bună, cocoșel bătrân!” Subby, Goss, Goss și Subby.

Se trezi năuc. Era dimineață și inima încă îi bubuia în piept. Se ridică în capul oaselor pe canapea, lac de sudoare. Așteptă să se liniștească, dar nu reuși. Dane stătea la geam, cu draperia întredeschisă ca să poată supraveghea strada. Dar nu se uita în jos, ci către Billy.

— Problema nu-i la tine, zise el. N-o să te simți mai bine.

Billy se duse lângă el. Fereastra era ușor întredeschisă și el se lăsă în genunchi trăgând în piept aerul rece. Dane avea dreptate, nu reuși să se liniștească cine știe cât. Billy se prinse de pervaz și-și lipi nasul de el ca un graffiti cu Kilroy[116], privind în penumbra de afară. Nu se vedea nimic. Doar băltoace difuze de lumină portocalie și case făcute din umbră. Doar cărămizi și asfalt.

— Știi ce vreau să știu, zise Billy. Oamenii Tatuajului. Nu doar cei cu mâinile. Și omul-radio.

Dane nu zise nimic. Billy lăsă aerul rece să-l învăluie.

— Ce-i cu toți ăștia?

— Zi ce vrei să știi.

---

[116] „Kilroy was here” (Kilroy a fost aici), graffiti popular în SUA în perioada celui de-al Doilea Război Mondial, înfățișând un omuleț care trage cu ochiul peste coama unui zid.

— Cine sunt?

— De tot soiul, spuse Dane. Există indivizi care preferă să fie unelte în loc să fie oameni. Tatuajul le oferă ceea ce vor.

Tatuajul. Nu puteai să-i zici „fermecător” – nu ăsta era adjectivul, dar avea el ceva al lui. Dacă erai copleșit de o ură de sine, dar suficient de egoist încât să-ți dorești diluarea impulsurilor sinucigașe, dacă tânjeai după muțenie și tăcere, invidiind din tot sufletul obiectele, dar chinuit de angoasă, puteai ceda atracției brutale a Tatuajului. „O să mă folosesc de tine. Vrei să fii un ciocan? Un telefon? O lumină care să lumineze tot soiul de rahaturi hăruite? Un casetofon? Treci în atelier, amice!”

Trebuie să fii un psiholog extraordinar ca să terorizezi, să lingușești și să controlezi în felul ăsta și Tatuajul îi mirosea pe cei aflați în nevoie, gata să cedeze. Așa proceda. Nu fusese niciodată un infractor de rând. Infractorii de rând n-ajung prea departe. Cei mai abili răufăcători au fost toți buni psihologi.

— Deci nu Grisamentum l-a luat, spuse Billy.

Dane clătină din cap fără să-l privească.

— Dar tot n-o să lucrăm cu el.

— Sunt prea multe…

După o tăcere îndelungată, Dane clătină din nou din cap.

— Nu știu ce să zic. Nu fără să am mai multe informații… Al a fost cumva implicat, și el era omul lui Grisamentum. Nu știu în cine să mai am încredere. În afară de mine.

— Ai lucrat tot timpul pentru biserică? întrebă Billy deodată.

Dane nu se uită la el.

— Păi știi, avem toți… zise Dane. Avem toți micile noastre rebeliuni.

Fie că erau *rumspringa*[117] acceptate de comunitate sau crize de credință dezavuate. Cerem divinității să ne dea neprihănire și stăpânire de sine, dar menționăm că nu le vrem chiar acum.

— Am fost soldat. Adică am fost în armată.

---

[117] *Rumspringa,* termen prin care anumite comunități amish din SUA desemnează adolescența.

Billy îl privi oarecum surprins.
— Dar m-am întors, după cum vezi.
— De ce?
Dane se întoarse spre Billy privindu-l cu toată atenția și zise:
— Tu de ce crezi? Pentru că krakenii sunt zei.

Billy se ridică. Și încremeni. Cu genunchii îndoiți, dar temându-se să se miște ca să nu piardă poziția, unghiul din care vedea strada și care, deodată, provocase ceva.
— Ce e? zise Dane.
Bună întrebare. Strada, da, luminile, da, cărămizile, umbrele, tufișurile transformate în bestii lățoase cu blana întunecată, noaptea târzie și pustie, ferestrele neluminate. De ce totul părea să dea pe dinafară?
— Ceva s-a pus în mișcare, zise Billy.
O furtună se apropia de ei, atingând de-acum marginile orașului. Graba haotică a norilor era pur întâmplătoare, dar văzuți prin fereastră, aceștia păreau o cerneală care se auto-organiza. Era de parcă Billy ar fi asistat la un spectacol tainic, de parcă ar fi avut acces la orice soi de geneză metropolitană care se petrecea. Dar nu avea un asemenea acces. Cum ar fi putut, cu ochii ăștia complet nepotriviți? Sticla era cea care-i oferea ceva, o strălucire, o scurtă refracție a unui conflict pe punctul de a izbucni.

Mii de londonezi se deșteptară în acel moment. Amintirea opunându-se inevitabilului, atacându-l, îți putea da peste cap toată rutina de somn. Marge se deșteptă acut conștientă că tocmai se întâmplase ceva. Baron se trezi, spunând „O, la dracu', acu-i acu'!" Vardy nici măcar nu se culcase.
Mai aproape de Billy decât ar fi crezut și unul și altul, Kath Collingswood privea și ea pe geam. Se trezise exact în aceeași clipă ca Billy. Pe ea, sticla ferestrei nu o ajutase în niciun fel, dar avea propriile ei căi de a înțelege lucrurile.
Realiză, deodată, că falsele fantome pe care le asamblase fuseseră înfrânte. Sări din pat. Era singură.

Purta cămașa de noapte cu Snoopy. Toată pielea o furnica. Piele de găină cu tipare de interferență. Londra se freca de ea însăși ca o fractură nepusă la loc.

— Deci ce căcat o să facem? zise ea tare.

Nu-i plăcu fragilitatea propriei voci.

— Pe cine să chem?

Ceva ușor, ceva de la care să poată obține informații fără mare bătaie de cap. Nu trebuia să fie o ființă dură sau deșteaptă. Chiar mai bine să nu fie. Răsfoi un carnețel aflat la căpătâiul patului, unde notase informații despre diversele făpturi pe care le invocase. O maimuță spațială toată numai tentacule care se zvârcoleau, ca să-i simuleze direct nervii auditivi? Prea multe aere.

Bine, un adulmecător adevărat atunci, unul demn de acest nume. Își vârî în priză pentagrama electrică. Se așeză în mijlocul cercurilor concentrice de lumină de neon de diferite culori. Era o invocație drăgălașă și țipătoare. Collingswood citi fragmente întâmplătoare din manuscrisul potrivit. Partea dificilă a acestei tehnici nu era să faci invocația să funcționeze: era să nu invoci prea mult. Căuta un spirit mai mic, nu pe liderul turmei.

Nu dură mult. Totul era dispus să funcționeze în noaptea aceea. Abia apucă să legene o găleată imaginară de lături parapsihice că, fornăind cercetător și guițând de încântare, învolburând marginile spațiului ei de protecție, sub forma unei umbre porcine fluctuante, își făcu apariția entitatea porcească pe care o ademenise departe de turma ei din monstruozitatea exterioară, o adusese în Londra și o învățase să răspundă la numele de Perky.

kollywood, grohăi aceasta, *kollywood mâncare.* Era abia o ușoară întunecare a aerului. Nu avea codița îmbârligată și, parcă pentru a compensa, se-nvârtea ea însăși în cercuri strânse, scurmând prin cameră și proiectând în aer lucrurile lui Collingswood.

— Perky, zise ea scuturând în direcția lui o sticlă cu resturi de hrană spirituală. Bună înc-o dată. Am ceva bun pentru tine. Ce se întâmplă?

bun bun, zise Perky. *Papa bun.*

— Da, poți să-o papi, dar mai întâi spune-mi ce se întâmplă.

speriat, grohăi Perky.

— Da, e cam înspăimântătoare noaptea asta, nu-i așa? Ce se întâmplă?

speriat. Îngeli ieșit, șșșș nu spune

— Îngeli?

Se luptă cu propria nerăbdare. Nu avea rost să te enervezi pe făptura aceasta prietenoasă și lacomă. Era prea proastă ca s-o manipulezi. Prezența-porcușor zbură spre tavan și începu să roadă un cablu electric.

— N-o să zic nimic. Îngeli, Perky?

daa. Daaa îngeli fuge luptă mintire nu vitor.

Da. Ceva intrase în sau ieșise la luptă. Mintire? Mințire? Minciună? Vitor?

O, futu-i, asta era! Collingswood încremeni în mijlocul pentagramei sclipitoare. *Amintire* și *viitor.* Amintirea împotriva unui anume viitor. Îngeli. Îngelii, firește, erau îngerii. Afurisiții ăia de îngeri ai memoriei ieșiseră din vizuini. Ieșiseră din muzeele lor, din castelele lor. Porniseră la război împotriva acestui deznodământ, orice-o fi fost el. Retrospecția și destinul, ale căror variate tabere fuseseră dintotdeauna în conflict, ieșiseră acum ele *înseIe* la luptă, întrupate sau în apoteoză și gata să se trosnească una pe alta. Nu mai erau doar motive, justificări, teloi[118] pe care alții să le invoce și în care să creadă, ci deveniseră ele înseIe combatanți. Războiul tocmai devenise meta.

— Noroc, Perky, zise ea.

Scoase dopul recipientului și-l agită astfel încât să-i împroaște conținutul în afara cercului protector. Porcul veni în fugă, lingând și mestecând, salivând în dimensiuni în care, din fericire, Collingswood nu trebuia să facă curățenie.

Acum că știa că-l invocase doar pe Perky, precauțiile erau excesive, așa că păși peste liniile protecției electrostatice și o întrerupse.

— Distrează-te, zise ea peste umăr. Nu face prea multă dezordine și nu șterpeli nimic când pleci.

---

[118] *Telos,* plural *teloi* (gr.), final, scop sau țel.

okydoky kollywood pa-pa mersi de papabun.

Collingswood își ciufuli părul cu mâinile, se fardă puțin, își îmbrăcă uniforma șifonată și se avântă în orașul amenințător.

— Mătura-i la reparat, își zise de câteva ori vorbind singură.

Gluma era atât de veche și de nesărată că-și pierduse sensul. A o spune, de parcă lucrurile ar fi fost încă normale, îi oferea un foarte vag confort.

— Nu puteți fuma aici, spuse șoferul de taxi și ea îl privi fix, dar nu fu în stare să-și adune suficientă energie ca să i-o plătească.

Își stinse țigara. Nu mai aprinse alta până când nu ajunse în aripa alocată USIIFS la secția de poliție din Neasden.

Ar fi trebuit să fii mai calificat decât Collingswood ca să poți măcar aproxima enormitatea a ceea ce se petrecea, înălțându-se, copleșitor, dominând totul. Treziți de zgomot, diverșii zei de mult adormiți ai Londrei se întindeau și încercau să-și impună pompa și autoritatea. Nu realizaseră deocamdată că niciun londonez nu mai dădea un rahat degerat pe ei. Tunetul care bubuia dramatic în acea noapte nu era decât mormăitul zeităților expirate, echivalentul ceresc al unui „Ce mama dracului e gălăgia asta?”

Adevăratele evenimente se petreceau pe străzi, la un alt nivel. Puțini paznici pământeni sau nepământeni ai muzeelor londoneze ar fi putut explica de ce, subit, se simțiseră speriați de moarte. Era pentru că palatele memoriei rămăseseră neprotejate. Îngerii lor plecaseră. Gardienii tuturor muzeelor din lumea viilor se adunaseră, cu excepția unuia care pribegea încă în propria lui misiune. Îngerii porniseră pe urmele sfârșitului iminent, pe urmele acelui viitor fără perspectivă. Dacă-l găseau, aveau de gând să-l facă una cu pământul.

Vardy era deja la birou. Collingswood își spuse că părea netulburat de evenimentele nopții, nici mai confuz, nici mai zorit decât de obicei. Se rezemă de tocul ușii. O șocă privirea parcă și mai neprietenoasă ca de obicei pe care el

i-o aruncă.

— La naiba, șmechere, zise ea. Ce-i cu tine? Apocalipsa te-a întors cu susu-n jos?

— Nu știu ce-i asta, zise el, uitându-se rapid pe un web-site. Dar nu e încă apocalipsa. De asta sunt cât se poate de sigur.

— Era doar un fel de-a spune.

— O, ba cred că-i mai mult. Cred că accentul trebuie pus pe cuvântul „încă”. Ce vânt te-aduce pe-aici?

— Tu ce dracu' crezi? Încă-nu-apocalipsa, excelența voastră. Știi ce se întâmplă? Paznicii memoriei au ieșit și caută niște capete de spart. Labagiii ăia n-au voie să părăsească muzeele. Vreau să văd dacă pot să descopăr care-i treaba. Ce anume tocmai s-a schimbat. Ce zici?

— De ce nu?

— La dracu', știi, câteodată, câteodată pur și simplu îți dorești să trăiești într-un oraș unde nu-i numai demență pură și de-astea. Știu că unii dintre ăștia sunt numai niște infractori oarecare, doar niște băieți răi, dar până la urmă ajungem de fiecare dată la istorii cu zei. În Londra! Așa e. De-fiecare-dată. Și asta, frate, de asta ce mai zici?

Collingswood dădu din cap.

— Căcaturi de oameni slabi de înger. Arce și dinozauri și virgine și dracu' mai știe ce. Dă-mi un jaf ca lumea, omule. Deși ei asta și fac, nu?

— Căcaturi de oameni slabi de înger?

Vardy își dădu scaunul în spate și o privi cu o combinație dubioasă de antipatie, admirație și curiozitate.

— Pe bune? Asta-i sursa tuturor, nu? Le-ai lămurit pe toate, așa-i? Credința e o prostie, nu?

Collingswood își dădu capul pe spate. „Cu cine vorbești tu așa, fratele meu?” Nu putea să-i citească gândurile, desigur, nu în cazul unui specialist ca Vardy.

— A, crede-mă că știu partitura asta, spuse el. E o cârjă, nu? E un basm. Pentru cei slabi. E o prostie. Vezi, de aia n-o să fii niciodată suficient de bună în meserie, Collingswood.

Tăcu o clipă, de parcă ar fi mers prea departe, dar ea îi făcu semn cu mâna: „O, da' te rog, dă-i înainte.”

— Fie că ești tu de acord sau nu cu predicile alea afurisite, ofițer Collingswood, ar trebui să iei în calcul posibilitatea că, de fapt, credința ar putea fi un mod de gândire mai riguros decât harababura din capul oricărui ateu. Nu e o eroare intelectuală, spuse Vardy ciocănindu-și fruntea cu degetul. E un mod de a gândi despre tot soiul de alte lucruri, nu doar despre credință. Nașterea din fecioară e un mod de a privi femeile și dragostea. Arca e o abordare mai logică a îngrijirii animalelor decât drăgălașa crimă în masă pe care am instituit-o noi. Creaționismul e un fel de a gândi „Nu sunt demn”, într-o epocă în care oamenilor li se spune și li se arată că sunt. Dacă vrei să te înfurii pe minunata doctrină umanistă, și de ce ai vrea una ca asta, dă vina pe Clinton. Dar nu ești doar prea tânără, ci și prea al dracului de ignorantă ca să știi ceva despre reforma sistemului de asistență socială.

Se uitară unul la altul. Situația era tensionată și, în mod ciudat, oarecum amuzantă.

— Da, dar... spuse Collingswood prudentă, nu-i chiar atât de admirabilă, nu-i așa? Având în vedere că e o vrăjeală de la un capăt la altul.

Se mai uitară o vreme unul la altul.

— Ei, zise Vardy. Asta-i adevărat. Din nefericire trebuie să admit c-așa-i.

Nu râse niciunul, dar ar fi putut s-o facă.

— Bun, zise Collingswood. De ce ești aici? Ce-i cu toate dosarele astea?

Peste tot erau împrăștiate hârtii.

— Păi...

Vardy păru să ezite. Îi aruncă o privire.

— Ți-aduci aminte de mesajul ăla cam ciudat care a căzut din cer? Am o idee despre cine-ar putea fi vorba.

Închise un dosar, astfel încât ea să poată vedea numele scris pe el.

— Grisamentum? întrebă ea. Dar a murit.

Însă părea cam nesigură.

— Așa-i.

— Baron a participat la înmormântare.

— Oarecum. Da.

— Și a fost Tatuajul, nu? zise Collingswood. Cel care i-a făcut felul.

— Nu. Așa a crezut lumea, dar nu. Pur și simplu era bolnav și s-a adresat doctorilor și necromanților. Am făcut rost de fișa lui medicală și poți să-ți garantez că avea cancer și că în mod sigur era în fază terminală.

— Și… de ce crezi că-i el?

— Ceva legat de stil. Pentru că a apărut Al Adler după atâta vreme. Pentru că se aude că vreo câțiva păstori de monștri au fost abordați pentru o comandă mare. Ți-aduci aminte de…?

— Mi-aduc aminte un rahat, nu eram prin zonă.

— Păi, întotdeauna a fost un tradiționalist.

— Atunci toți ăștia cine-s? întrebă Collingswood.

Arătă cu degetul către o listă pe care figurau numele unui profesor, un fizician pe nume Cole, al unui doctor, precum și numele lui Al Adler și al lui Byrne.

— Parteneri. Care au legătură într-un fel sau altul cu, hm, înmormântarea, hm, lui. Cred c-aș putea să le fac o nouă vizită fiecăruia. Am câteva piste pe care mi-ar plăcea să le urmez.

Zâmbi. Situația era alarmantă.

— Mă întreb dacă vreunul dintre ei știe ceva despre toate astea. Despre toată nebunia asta.

Privi, prin ziduri, către noaptea stranie de afară, în care zeii erau ignorați și amintirile ieșiseră din vizuini ca să vâneze viitorul.

43.

— Bine.

Cu agilitate și cu minim de risipă, Dane ieși dintr-o benă de gunoi. Ținea în mână un pahar de carton mototolit, un radio acoperit de mucegai și o jumătate de geamantan. Billy se holbă la obiecte.

— Ideea e că dacă ducem astea la cineva care să se

ocupe de ele – sunt oameni care pot să le curețe imediat, să știi – am putea să le folosim la…

La ce? Paharul, se pare, ca să transporte vreun elixir care avea nevoie tocmai de acest recipient – radioul, ca să prindă cine știe ce flux abscons de informații în descompunere – valiza, ca să ascundă lucruri care altminteri nu puteau fi cărate. Dane se strădui să-i explice. Continua să susțină că aveau nevoie de tot acest echipament dacă ăsta era lucrul cu care se confruntau.

S-ar părea, își zise Billy, că trăia acum într-un tărâm banal. Cu un sentiment situat undeva între uimire și neplăcere, Billy realiză că dincolo de aspectele vieții de zi cu zi, un lucru are putere, în mod idiot, pentru că aduce puțin cu alt lucru. Dacă vrei să vrăjești tufișurile, ce altceva ar trebui să arunci în urma ta dacă nu un pieptene vechi? Nu trebuia decât să te pricepi să faci toate conexiunile astea drăgălașe.

— Londomanții nu iau partea nimănui, spuse Dane. În asta constă forța lor.

— Poate că Saira s-a revoltat, spuse Billy. Poate-i pe cont propriu.

— Îmi trebuie un alt pistol, tot zicea Dane.

După lupta din blocul *Star Trek* rămăsese foarte nemulțumit de armamentul său. Oricare ar fi fost detaliile bătăliei care se desfășura în jurul lor, pare-se dusă de Grisamentum cu londomanții, lui îi lipsea puterea armelor de foc. Cu ajutorul lui Wati, Dane trimise o cerere anonimă către furnizorii londonezi de arme. Pentru că pe undeva exista cineva care avea megatonajul parapsihic al blestematului de *Architeuthis* în depozitul său de armament.

La capătul părăginit al Wandsworth Common, recepționă o armă, lăsată sub un anumit pâlc de tufișuri ca un copil din basme. Erau trecători în jur, dar niciunul suficient de aproape ca să vadă și, oricum, la fel ca majoritatea londonezilor în aceste zile, se mișcau furișat, grăbiți, de parcă s-ar fi aflat în parc împotriva voinței lor.

Dane renunță la pistolul cu săgeți cu vizibilă ușurare. Ca

paladin al Bisericii Zeului Kraken avusese puține opțiuni. Asemenea multor grupuri lipsite de putere reală și de *real-politik,* biserica era constrânsă tocmai de propria estetică. Agenții săi nu puteau folosi pistoale pentru că acestea pur și simplu nu erau destul de *calamarice.*

Era o nemulțumire destul de răspândită. Noii recruți ai Catedralei Albinelor puteau să se plângă, la beție: „Nu spun că suflătoarele cu ace nu-s mișto, numai că...” „Chiar sunt bun cu bâta cu aburi”, s-ar fi putut plânge mai-marilor săi un pistonpunker dezamăgit, „dar n-ar fi mai util să...” Oh, cum mai tânjeau asasinii cultelor după o carabină!

Să fi avut ceva mai multă vervă propagandistică, Biserica Zeului Kraken ar fi putut să le ofere luptătorilor săi FN P90-uri, să zicem, sau HK53-uri, explicând, cu logica sentențioasă a predicilor, că rata de tragere făcea gloanțele să se împrăștie în evantai precum tentaculele sau că mușcătura armei era precum cea a unui cioc de calamar. Ca excomunicat, Dane nu mai era supus acestor constrângeri. Ceea ce dezgropase el din pământul în care îi fusese livrat era un pistol solid.

Nu știau câte încărcături mai avea fazerul, așa că Billy nu-l folosi ca să se antreneze. „Știu ce putem să facem!” zise Dane. Îl duse la o sală de jocuri, făcându-și loc cu greu printr-o mare de adolescenți. Billy petrecu ore în șir trecând de la aparat la aparat, unul mai zgomotos ca altul, și trăgând cu pistoale de plastic asupra unor armate de zombi sau de invadatori extratereștri. Dane îi dădea sfaturi pe șoptite despre cum să țină arma și când să tragă – cuvintele unui lunetist, ponturi de soldat printre toate aceste morți în joacă. Rânjetele superioare ale puștilor care priveau se diminuară pe măsură ce abilitățile lui Billy sporiră.

— Te descurci, omule, îi zise un băiat când Billy îl înfrânse pe liderul unui nivel.

Totul era disproporționat de palpitant.

— Da! șopti Billy în timp ce-și executa cu succes misiunea.

— Bravo, soldat, îl încuraja Dane. Bună asta. Ucigașule!

Îl ridică pe Billy la rangul de membru al unor secte violente:

— Ești un Thanicrucian. Ești un Serrimor. Ești un crescător de arme.

— Un ce?

— Fii atent la ecran. Odinioară erau niște ticăloși periculoși. Creșteau armele cum se cresc câinii de luptă. Hai, să te văd că tragi ca ei! Fii atent!

De la *Patrula timpului* până la cea mai recentă versiune a *Casei morților* și la *Invadatorii extremi,* astfel încât Billy să nu învețe tiparele repetitive ale atacurilor. Soldații și cei din marină se antrenau pe asemenea aparate, îi spuse Dane. Juba, trăgătorul din Bagdad[119], ajunsese de la zero la talentul său ucigaș folosindu-le. Și aceste arme false nu aveau recul, greutate, nu trebuia să le încarci – exact ca fazerul. În mod paradoxal, tocmai realismul lor limitat le făcea perfecte ca antrenament pentru arma ridicolă în posesia căreia se pomenise Billy.

Billy continua să-l întrebe despre descreierații pe care s-ar fi putut vedea silit să-i înfrunte. „Cum mănâncă? Cum văd? Cum gândesc?”

— Nu asta-i problema, zise Dane. Universul poate întotdeauna să eludeze aceste detalii. Cât despre cine ar alege să fie așa ceva? Întotdeauna găsești oameni dispuși să facă genul ăsta de lucruri.

Acum știau care fusese momeala care-l determinase pe Simon să revină la teleportare. Trebuia să discute cu Saira.

Care-i sensul revenirii la credință? Este evlavia persistentă ca o pată greu de curățat? Poate că revenirea acționează ca o lanternă cu ultraviolete la scena unei crime, arătând resturi împroșcate acolo unde terenul păruse curat. Nu știi în cine să ai încredere. Cutia poștală a lui Grisamentum nu era una a Poștei Regale, nici nu aparținea vreunuia dintre serviciile de curierat de care auziseră ei. Codul poștal nu părea dintre cele obișnuite. Era

---

[119] Lunetist sau grup de lunetiști care făceau parte din insurgența irakiană. Între 2005 și 2008 au fost date publicității patru filmulețe înfățișând soldați americani împușcați de la distanță, act revendicat de un presupus lunetist irakian pe nume Juba.

vreun soi de curierat secret de tip Trystero[120]?

— Trebuie să ajungă la el, zise Billy.

— Da, dar nu pe căile obișnuite, fir-ar!

Nici vorbă să pândească momentul colectării corespondenței.

— Ce face Simon? întrebă Billy.

— E bine. Am fost mai devreme pe acolo, spuse Wati din interiorul unei statui din epoca victoriană. Adică, mă rog, nu se simte chiar nemaipomenit. Dar Mo are grijă de el.

— Ce-i cu londomanta? zise Dane.

— M-am apropiat cât de mult am putut. Nu pare să aibă o locuință a ei. Doarme în clădirea aia. În preajma pietrei.

— Bine, spuse Dane, atunci va trebui să ne ducem noi la ea. Wati, ajută-mă! Încerc să-l învăț pe băiatu' nostru câte ceva.

Undeva la periferia atenției lui, Billy auzi scrâșnetul sticlei. Trecuse ceva timp de când nu i se mai întâmplase. Așteptă, încercând să-l înțeleagă ca pe un mesaj.

— Bine, așadar, zise el în timp ce treceau pe lângă prăvălia unui lăcătuș, observând un obiect expus în vitrină.

Amintindu-și de lecția pe care i-o dăduse Dane lângă tomberoanele de gunoi, examină ușa miniaturală pe care fuseseră atașate mai multe modele de mânere de vânzare, pentru a fi expuse.

— Așadar dacă obții ușa asta, zise el, și-i faci ceva, o atașezi de un perete… Atunci fac pariu c-ai putea…

— Așa-i, zise Wati din interiorul figurii celei mai apropiate, un ciocănel de ușă în formă de gargui. Poți să folosești fiecare mâner ca să deschizi ușa către altundeva. Dar e prea mică. N-ai putea decât să-ți strecori brațul.

Aceste revelații, dezvăluind paradigma unei științe neconformiste care-ți punea tot universul la îndemână, făceau parte din cea mai uimitoare schimbare de perspectivă pe care o avusese Billy vreodată. Dar venerația lui fusese mai mare pe când nu înțelegea nimic. Pe măsură ce lucrurile i se clarificau, kitsch-ul regulilor de funcționare

---

[120] Sistem secret de curierat care apare în romanul *Strigarea lotului 49* de Thomas Pynchon.

îl dezamăgea tot mai tare.

— Uite!

În asfalt era încastrată o cheie. Fusese scăpată când suprafața era încă moale și apoi se trecuse peste ea cu mașina sau fusese călcată zdravăn în picioare. Clubber-i nerăbdători și plimbăreți nocturni treceau pe lângă ei.

— Deci, zise Billy, dacă am putea s-o facem să meargă, cu puțină hăruială am putea să o folosim ca să călătorim dintr-un loc în altul, nu?

Dane se uită la el.

— Avem o mulțime de treabă mâine și-o să fie cam riscant, zise el. Hai să mergem undeva unde să punem capu' jos.

Aproape că rămăseseră fără case de siguranță. Îl privi pe Billy cu suspiciune.

— De unde ai știut că poți să folosești cheia în felul ăsta?

„Pentru că”, se gândi Billy, „ar, ăăă, descuia drumul.”

44.

Când Marge întrebă, prin intermediul bilețelelor puse la aviziere, unde ar trebui să meargă „ca boboc” ca să descopere adevărata Londră, nu avu probleme cu lipsa sugestiilor, ci cu excesul lor. Un haos de sugestii. Le trie prin câteva întrebări și ridică problema cultelor. Problema, abordată de departe, a bisericii calamarului. După câteva piste false, reveni de fiecare dată la mesajul care spunea: „colecționari de culte old queen amalgan yard estul londrei.”

Mergând într-acolo, lui Marge i se păru că Londra era un oraș în care nu fusese niciodată. Crezuse că zona docurilor londoneze fusese curățată, albită de influxul de capital. Nu era însă cazul cu această alee aflată la o aruncătură de băț de Isle of Dogs. Părea să aparțină unor timpuri uitate cu desăvârșire, ivite din nou la suprafață ca un râgâit, un *faux pas* urban, mizeria ca un gust stăruitor în gură.

„Unde dracu' sunt?” Privi din nou harta. Pe ambele părți

erau depozite curățate și transformate în apartamente pentru persoanele cu studii superioare. O înșiruire de asemenea imobile se despărțea, cu ranchiună parcă, făcând loc unei fundături cu un aer stânjenit, cu clădiri mai neîngrijite și cu pavajul plin de gropi. Ceva mai încolo se legăna firma unui bar. OLD QUEEN, scria pe ea cu litere gotice și dedesubt se vedea chipul tras al reginei Victoria în floarea vârstei.

Era miezul zilei. Noaptea, Marge s-ar fi gândit de două ori înainte să pună piciorul pe străduța aia. Pantofii i se murdăriră instantaneu pe caldarâmul plin de băltoace.

Vitrina micuțului local, ca un fund de sticlă, făcea lumina din interior să pară murdară. Un tonomat cânta o melodie din anii ’80 pe care, așa cum se întâmplă mereu cu cântecele acelei decade, mintea ei o abordă ca pe un test. Ezită: „Calling All the Heroes”, It Bites. Bețivani cu părul cărunt vorbeau cu voci scăzute, toți în haine ale căror culori se confundau cu mediul. Oamenii își ridicară privirile către ea, apoi și le coborâră. Un storcător de fructe scotea un bâzâit electric obosit.

— Gin tonic.

Când bărbatul i-l aduse, ea îi spuse:

— Un prieten mi-a zis că aici se întâlnesc colecționarii.

— Ești turistă? întrebă el.

— Nu. Mi se pare că e genul meu, atât. Mă gândeam să mă alătur.

Bărbatul dădu din cap. Muzica se schimbă. Soho, „Hippychick”. Ce s-o fi întâmplat cu Soho?

— Corect. Ar fi nașpa pentru un turist să ajungă pe-aici, zise el. Încă n-au sosit. De obicei se așază acolo.

Se instală în colțul respectiv. Clienții barului erau potoliți. Erau bărbați și femei de toate etniile și vârstele, dar cu un aer șters, ca și cum încăperea ar fi fost pictată cu o pensulă murdară. O femeie desena în băutura pe care o vărsase pe masă. Un bărbat vorbea de unul singur. Trei inși se înghesuiau în jurul unei mese aflate într-un colț.

„Următoarea zi de naștere cred c-aici o să mi-o aniversez”, se gândi Marge cu răceală. Muzica rătăcea pe

cărările ei: „Funky Town”, varianta Pseudo Echo. „La naiba, «Iron Lung», de Big Pig. Jos pălăria, da’ nu mă prinzi cu de-astea. Trebuie să mărești potul – pune Yazz, «The Only Way is Up» – și m-ai convins să-mi țin aici și petrecerea de nuntă.”

O urmări pe femeia care desena pe masă, vărsând din când în când câte puțin din bere ca adaos la desen. Femeia își ridică privirea și își linse îngândurată berea murdară de pe degete. Marge își coborî privirea revoltată. Pe masă, desenul din bere continua să se schițeze de unul singur.

— Deci, pe unde te-ai băgat?

Marge își ridică privirea. Doi bărbați de vreo patruzeci-cincizeci de ani se îndreptau către ea, cu un aer suspect de țanțoș. Chipul unuia dintre ei era imobil și imposibil de citit; celălalt, care vorbise, își tot schimba expresia, ca amfitrionul unei petreceri pentru copii.

— Poftim?

— Brian zice că vrei să intri-n joc. Ce oferi? Știi tu, tu scarpini sufletul meu, eu scarpin sufletul tău. Dai și primești, drăguță. Deci pe unde te-ai băgat? Tuturor ne place un pic de teologie în viața noastră, scumpo, nu trebuie să fii timidă, zise el și-și linse buzele. Dă-ne o viață de apoi, haide!

— Îmi cer scuze, spuse Marge încet. N-am vrut să induc pe nimeni în eroare. Sunt aici pentru că am nevoie de ajutor. Îmi trebuie niște informații și cineva mi-a spus că… Vreau să vă întreb ceva.

Urmă o pauză. Bărbatul care nu rostise niciun cuvânt rămase la fel de impasibil. Își îndreptă ușor umerii, se întoarse și părăsi localul, lăsându-și, din mers, băutura neatinsă pe bar.

— Să-mi trag una, zise celălalt încet. Cine dracu’ te crezi? Vii aici…

— Te rog, zise Marge.

Disperarea din voce o surprinse până și pe ea și-i tăie bărbatului vorba. Împinse cu piciorul scaunul din fața ei și-i făcu semn să se așeze.

— Te rog, te rog, te rog! Chiar am nevoie de ajutor. Te

rog, ia loc și ascultă-mă!

Bărbatul nu se așeză, dar rămase în așteptare. Privind. Puse o mână pe spătarul scaunului.

— Am auzit că cineva… zise ea. Am auzit că unul dintre voi s-ar putea să știe ceva despre cultul calamarului. Știi că a fost furat calamarul, nu? Ei, asta s-a întâmplat și cu iubitul meu. Cineva l-a răpit. Și pe prietenul lui. Nimeni nu știe unde sunt și are de-a face cu asta și trebuie să vorbesc cu ei. Trebuie să aflu ce se întâmplă.

Bărbatul se legănă pe călcâie. Își scărpină nasul și se încruntă.

— Știu câte ceva, spuse Marge. Sunt implicată. Am nevoie de ajutor și pentru mine. Îi știi…

Își coborî vocea.

— Îi știi pe Goss și Subby? M-au hărțuit.

Bărbatul făcu ochii mari. Se așeză și se aplecă spre ea.

— Așa că trebuie să-i găsesc pe oamenii calamarului pentru că trimit tipi ca ăștia ca să mă terorizeze…

— Mai încet, zise el. Goss și, futu-i mă-sa, Subby? Pe coaiele sfântului berbec, fato, i-o minune că mai ești în viață. Uită-te la tine!

Clătină din cap. Cu dezgust sau milă sau ceva între ele.

— Cum naiba ai ajuns aici? Cum ai găsit localul ăsta?

— Mi-a zis cineva de el…

— Minunat, băga-mi-aș! Ți-a zis cineva.

Clătină din cap.

— O să dăm de dracu'. Nimeni n-ar trebui să știe că afurisenia asta de local există.

Folosise expresia dialectală, deși era alb și avea un accent cockney provocator.

— Draga mea, asta-i o stradă secretă.

— E aici, zise ea arătându-i harta.

— Da, și ăla-i singurul loc unde-ar trebui să se afle. Știi ce-i o stradă-capcană? Știi ce greu e să dai peste una ca asta? întrebă el clătind din cap. Uite ce-i, iubito, nu asta-i problema. Problema-i că n-ar trebui să fii aici.

— Ți-am zis de ce-am venit…

— Nu. Vreau să zic că, dacă Goss și Subby sunt pe

urmele tale, tu n-ar trebui să fii aici. Dacă te-au lăsat în viață înseamnă că nu s-au sinchisit de tine, așa că, pentru numele lui Set, nu-i face să se sinchisească.

— Te rog, povestește-mi despre cultul calamarului. Trebuie să-l găsesc.

— „Cultul calamarului”. Ești într-un mare fel! La care dintre ele te referi? Khalkru? Tlaloc? Kanaloa[121]? Cthulhu? Cthulhu e, nu? Întotdeauna e ăsta. Fac mișto, știu la ce te referi. La Biserica Zeului Kraken, nu?

Privi în jur.

— Ei n-au de-a face cu Goss și Subby. Poți să zici ce vrei despre teuthiști, păpușă, dar nu umblă în companii dubioase ca asta. N-ai să vezi așa ceva. Fii atentă aici! Nu cred că ei știu mai mult decât tine despre ceea ce se petrece. Nu ei au luat krakenul. Pentru ei e prea sfânt ca să-l atingă sau ceva de genul ăsta. Ba nici măcar nu-l caută, dacă-ți vine să crezi.

— Nu mă interesează asta. Vreau doar să aflu ce s-a întâmplat cu Leon și Billy.

— Dulceață, orice se petrece e prea periculos pentru gustul meu. Niciunul dintre noi nu s-a apropiat de teuți de când a început toată nebunia. Noi preferăm lucrurile simple și clare, mersi frumos. Zei-păianjeni, quakeri, Neaturei Karta[122], genul ăsta de chestii îmi plac. Bine, poate pentru scripturile ăstora nu aduni la fel de multe puncte, dar…

— Nu pricep.

— Nici n-ar trebui, drăguță. Nici n-ar trebui.

— Am auzit că știi ceva despre oamenii ăștia…

— Bine, ascult-aici, zise el măturând masa cu o mișcare a brațului. N-o să avem discuția asta. Nu mă las dus într-acolo.

Văzu expresia de pe chipul ei și oftă.

— Uite, ți-am spus deja tot ce știu, ceea ce nu-i decât apă de ploaie, sigur, dar asta pentru că atâta știu și krakeniștii.

---

[121] Khalkru, divinitate tentaculară din universul lovecraftian. Tlaloc, zeul aztec al ploii. Kanaloa, divinitate polineziană simbolizată printr-un calamar sau printr-o caracatiță.

[122] „Păzitorii orașului” (ebr.), grupare religioasă iudaică înființată în 1938, care cere desființarea statului Israel considerând că evreilor li s-a interzis să aibă propria lor țară până la venirea lui Mesia.

Dacă într-adevăr…

Ezită.

— N-o să-mi mulțumești că te-am *ajutat,* să știi. Ajutat, auzi! zise el cu un oftat. Uite, dacă vrei tu să intri *în căcat* – și vorbesc la propriu, pentru că acolo o să ajungi în final – trebuie să vorbești cu anumiți oameni.

— Spune-mi-i.

— Bine, ascultă. Iisuse, fato, e prima oară când ești de partea asta a lucrurilor?

Își dădu băutura peste cap dintr-o singură înghițitură.

— Sunt tot felul de zvonuri. Că Tatuajul a făcut-o, că Grisamentum s-a întors și că el a făcut-o, că nimeni n-a făcut-o. Ei, asta n-o să te ajute. Dacă eu aș vrea să aflu, ceea ce nu vreau, m-aș gândi cine altcineva ar mai putea avea drepturi asupra acestui lucru. Și cine ar crede că îi privește?

Așteptă un răspuns. Marge clătină din cap.

— Oceanul. Fac pariu că oceanul poate avea o idee. Nu m-ar surprinde deloc dacă ticălosul de ocean ar avea de-a face cu asta. E logic, nu? Să ia înapoi ce-i aparține, nu? Redă-l valurilor, domnule…

Chicoti. Marge închise ochii.

— Și dacă nu l-a furat el, probabil că-și dorește s-o fi făcut și are idee cine l-a luat.

— Ar trebui să vorbesc cu oceanul? întrebă Marge.

— Doamne, femeie, nu tre' să fii așa de nefericită. Doar nu tre' să vorbești cu tot oceanul. Vorbește cu ambasadorul lui. Vorbește cu un frate al fluxului. La baraj.

— Cine sunt…?

— Stai, stai.

Făcu semn că *nu* cu degetul.

— Asta-i treaba ta, nu? Pân-aici te-ai descurcat să ajungi. Dacă insiști să fii mâncată, poți să mergi ceva mai departe, dar nu sunt obligat să te conduc. N-am nevoie să-mi stea asta pe conștiință, fato. Du-te acasă! Dar n-ai să te duci, nu-i așa?

Își umflă obrajii.

— Dacă are vreo importanță, îmi pare rău de băiatu' tău,

da? Și, dacă are vreo importanță, ceea ce în opinia mea profesională nu e cazul, o să mă rog pentru tine.

— Să te rogi cui? întrebă Marge.

Tonomatul cânta „Wise Up Sucker” de Pop Will Eat Itself.

— Băga-mi-aș, zise bărbatul. Știi ceva? Care-i sensul să colecționezi chestii dacă nu le folosești? O să mă rog tuturor.

45.

— Deci Simon e bine, zise Dane. Își revine de pe urma stafiilor.

— Așa zice Wati, spuse Billy. El vine?

— Greva nu prea merge bine, zise Dani. E nițel cam ocupat.

În zori se aflau amândoi lângă locul unde pulsa Piatra Londrei. Între clădiri. Dane făcea cu mâna mici semnale militărești al căror sens Billy nu-l știa. Îl urmă pe Dane escaladând un zid jos, executând un dans complicat pentru a evita camerele video.

Pe drum, Dane ținuse predici teuthice absconse. Krakenul nu furase focul de la demiurgi, nu făcuse oameni din lut, nu trimisese un pui de kraken să moară pentru păcatele omenirii.

— Deci krakenul era în adâncuri, zisese Dane. Era în adâncuri și mânca și i-au trebuit douăzeci de mii de ani ca să termine îmbucătura.

„Asta era tot?” Billy nu ceru o exegeză.

Dane se mișca mai iute și cu mai multă grație decât te-ai fi așteptat de la un tip solid ca el. Și lui Billy această ultimă cățărare i se păru mai ușoară decât cea de dinainte. În toate direcțiile vedea numai acoperișuri, ca un soi de peisaj natural. Coborâră către o curte interioară plină de cutii de carton înmuiate de ploaie, transformate într-o mocirlă cafenie, vag vectorială.

— Aici ies ei să fumeze, spuse Dane. Scoate-ți arma.

Dane ținea pistolul în mână.

Prima persoană care ieși fu un tânăr ce-și ferea țigara în palmă și vorbea la mobil. Cea de-a doua, o femeie de vreo patruzeci de ani, cu o țigară de foi puternic mirositoare. După ea urmă o așteptare mai lungă. Data următoare când ușa se deschise, apăru Saira Mukhopadhyay, înfășurată în șaluri elegante.

— Fii gata, șopti Dane.

Dar nu era singură. Vorbea cu un tip atletic care-și aprinsese o Silk Cut.

— Nenorocitul, zise Dane.

— Mă ocup eu de el, șopti Billy. N-avem prea mult timp, mai zise el.

Auzeau conversația celor doi.

— Bine, spuse Dane. Știi cum să-ți… setezi fazerul ca să paralizeze?

Nu se putură abține: îi bufni râsul. Billy își împinse ochelarii în sus pe nas. Cu câteva săptămâni în urmă n-ar fi putut să facă un asemenea salt, cu fazerul în mână, prăbușindu-se spre o aterizare brutală, dar controlată. Se ridică și trase. Tipul solid zbură de-a latul curții și căzu peste grămezile de gunoi.

Dane ateriză cu grație în spatele Sairei. Aceasta îl auzi, dar el deja se năpustea asupra ei. O plesni cu dosul palmei, expediind-o în zidul de cărămidă. Saira se sprijini de zid. Acolo unde își încleștă degetele, lăsă urme în cărămidă de parcă ar fi fost plastilină.

Saira șuieră, la propriu. Dane o pocni din nou. Cu buza însângerată, ea îl privi. Era ușor să uiți că Dane era însuflețit de fervoare religioasă.

— Mai ușor, omule, zise Billy.

— Nu-s mulți care să poată să teleporteze afară ceva de dimensiunile alea, spuse Dane. Dar asta știi deja. Știm cine l-a scos afară și știm cu ce l-ai momit ca s-o facă. Nu-mi place când vine cineva și-mi fură zeul. Asta mă enervează al dracului de tare. Ce-ai făcut?! Și ce legătură are Al Adler cu toate astea? Vine sfârșitul lumii și vreau să știu ce-ai făcut cu zeul meu.

— Știi cu cine vorbești? zise ea. Sunt londomantă…

— Trăiești într-un vis. Dacă inima Londrei își oprește bătăile știi ce se-ntâmplă? Absolut nimic! Londra n-are nevoie de-o inimă. Tovarășii tăi știu ce se petrece?

— Ajunge!

Fitch apăruse în curte. Îl priviră în timp ce închidea ușa în urma lui. Veni lângă Saira, punându-se în calea armei lui Dane.

— Crezi că locul meu este într-un muzeu, zise el. Poate c-așa e. Dar exponatele dintr-un muzeu au propriile lor utilizări, nu, Billy? Aproape că ai dreptate în ceea ce mă privește, Dane. Vezi tu, când nu mai ai harul pe care l-ai avut odinioară, nu mai ești o amenințare. Așa că oamenii îți povestesc tot felul de lucruri.

— Fitch, zise Dane. Treaba asta e între mine și Saira…

— Nu, nu-i, zise Fitch. Se îndreptă de spate războinic, apoi se înmuie.

— Ea doar s-a ocupat de partea financiară. Dacă vrei să știi ce s-a întâmplat, cu mine trebuie să vorbești.

— Dacă țip, zise el, și ceilalți o să dea fuga încoace.

Ceva trecu în zbor pe deasupra lor. Niște păsări cam agitate. Billy se uită la ele și i se păru că perspectiva era greșită.

— Tu l-ai furat?! întrebă Dane.

— Dac-ai mai fi krakenist, nici n-aș sta de vorbă cu tine, spuse Fitch. Dar nu mai ești și vreau să știu de ce. Pentru că îl ai pe el, zise indicându-l pe Billy cu o mișcare din cap. Și el e cel care știe ce se petrece.

— Ba nu știu, zise Billy. Să nu-ncepem iarăși.

— De ce nu vrei să știe krakeniștii ce se petrece? spuse Dane. Noi… ei… nu sunt dușmanii Londrei.

— Știu cum se descotorosesc krakeniștii de obiectele lor sfinte. Și știu unde duce asta.

— Ce? Ei nici măcar nu-l caută, darămite să se mai și descotorosească de el, zise Billy.

— Aș vrea să ai dreptate, Fitch, dar n-ai, zise Dane. Biserica nu face nimic.

— Tu de ce vrei krakenul? întrebă Fitch. Nu reușeam să

mai văd nimic în măruntaie zilele-astea. Stăteau acolo și pleoscăiau. Dar deodată am văzut. Foc. Pentru prima oară după multă vreme am văzut și, o, Londra mea, ce-am văzut!

— Care e implicarea lui Adler în toate astea? întrebă Billy.

— De ce l-ați luat? șopti Dane.

Fitch și Saira se priviră. Saira ridică din umeri.

— Nu cred că avem de ales, zise ea.

— El a fost de vină, zise Fitch pe un ton plângăreț.

Billy își dădu seama că bătrânul era ușurat să-și încalce jurământul.

— El a început. A venit aici cu planurile lui, și toate se sfârșeau prin foc.

— Al? Ai zis că era superstițios, îi zise Billy lui Dane. Deci… a venit pentru o citire. Dar nimănui nu i-a plăcut ce-a văzut.

— Povestește-ne tot, spuse Dane cu vocea tremurându-i.

Adler venise la londomanți cu un plan ridicol de îndrăzneț. Voia să fure krakenul! În acel confesional sfințit, nu se jena s-o spună: Fitch, care nu judeca, deloc șocat, nici măcar în acel stadiu, de enormitatea infracțiunii în pregătire, legat să păstreze tăcerea prin jurăminte valabile de pe vremea templelor lui Mithras, spintecase pielea orașului ca să vadă ce s-ar fi putut întâmpla.

— Nu se putea ca Al să se fi gândit de unul singur la asta, zise Dane.

Era o ceremonie, o formalitate. Fitch nu se aștepta să vadă nimic, cum nu mai văzuse de ani de zile. În schimb, văzuse foc.

Sfârșitul lumii, în flăcări. Ardea ceea ce nu putea arde, cuprindea întreaga lume.

Și după aceea? Nimic. Nu o epocă a phoenixului, nu un regat al cenușii, nu un nou Eden. De data asta, pentru prima oară, într-un fel pe care niciun sfârșit profețit nu-l mai vestise, nu exista nicio lume de după.

— Cei mai mulți londomanți nu știu nimic, spuse Saira.

Nu te puteai aștepta ca și ei să-și renege jurămintele așa

cum o făcuseră liderul lor și secundul lui.

— Era evident că Al era numai fațada. Nu prea aducea el a geniu criminal.

— Ce i-ai zis? întrebă Billy.

Fitch flutură din mână.

— I-am bălmăjit eu ceva. Trebuia să decidem repede ce era de făcut.

— Nu puteați să-i spuneți să nu facă una ca asta? întrebă Billy.

Toți ceilalți se uitară la el. Nu asta era ideea. Nu-ți schimbi planurile pe baza citirii unui londomant, la fel cum nu-ți alegi soțul pe baza aiurelilor unui cititor în palmă de la un bâlci.

— De ce să vrea el sfârșitul a tot? întrebă Billy.

— Nu cred că-l voia, zise Fitch prudent.

S-ar fi putut ca planul lui să declanșeze anumite evoluții. Consecințe neintenționate, inevitabile, finale. Cât de rău trebuie să stea lucrurile pentru ca un londomant să arunce la gunoi un mileniu de onoare și să se amestece? Ei, atât de rău.

— Deci trebuia să ajungi acolo înaintea lui, ca să-l împiedici să declanșeze asta, zise Billy oarecum admirativ. Trebuia să pre-furi calamarul.

— Se apropia licitația aia, zise Saira, ridicând din umeri. Ne trebuia o momeală pentru Simon. N-a fost chiar așa de greu să găsesc un meșter de arme care să-l hăruiască. Dane… nu știam când urma să se întâmple.

— A trebuit să facem mișcarea atunci când am făcut-o, spuse Fitch. Înțelege – totul arde și nimic nu se mai petrece vreodată dacă iau ei krakenul. Când Adler mi-a zis, totul s-a schimbat.

Simon, jucându-și rolul, șoptind fraze din serialul lui preferat, sosind pe întuneric la Centrul Darwin, concretizându-se treptat într-o strălucire de particule suspendate în lichid, reprodusă întocmai, ca să „ia coordonatele” și, cu o încordare a puterii, să dezintegreze krakenul și pe sine într-un flux de particule, energie, apoi din nou particule.

— Și cu Adler ce s-a întâmplat? întrebă Billy.

Saira îi înfruntă privirea. Fitch nu.

— Un loc ca ăsta, spuse Saira, e păzit. Nu poți să intri așa, pur și simplu.

— Ticăloși fără suflet, spuse Dane în cele din urmă.

— Haide-haide, zise Saira. Nu primesc critici din astea din partea asasinilor.

— L-ați folosit ca momeală, zise Billy. I-ați spus ceva ca să-l rețineți… nu, pentru sincronizare, și l-ați trimis înăuntru.

— Simon n-ar fi reușit în veci să intre și să iasă, se văicări Fitch. Nu știam că îngerul o să… voiam pur și simplu să-i distragem atenția.

Îngerul memoriei, mnemofilaxul, se năpustise asupra lui Al imediat ce Simon îl teleportase înăuntru pe bietul spărgător năucit. Nu puteai spune că ruina aia de trekist era complet nevinovat de această moarte. Iată că avea mâinile pătate de cel puțin o omucidere voluntară.

— Și cât timp îngerul se ocupa de el, voi ați extras krakenul, zise Billy clătinând din cap. Asta ne aduce la cea de-a doua problemă. Ați făcut toate astea ca să opriți focul, nu? întrebă el ridicând mâinile. Ei bine, ne-ați arătat măruntaiele Londrei. Și știm toți cum e cerul zilele astea. Deci, ce n-a mers?

Urmă o pauză îndelungată.

— N-a funcționat, zise Saira.

Clătină din cap, deschise gura și o închise la loc.

Billy râse, un râs neplăcut.

— Ați văzut ce urma să se întâmple dac-ar fi fost furat. Așa că l-ați furat chiar voi ca să împiedicați furtul. Și, furându-l, tocmai voi ați fost cei care l-au furat. Și așa ați declanșat totul.

— Nu știu ce să mai fac, zise Fitch.

— Îți spun eu ce-o să faci, zise Dane. O să mă duci să-mi văd zeul.

46.

Intestinele porumbeilor se deranjaseră iarăși, iar rezultatul dezgustător al anxietății lor apăru la rubricile de știri de umplutură. Alte incidente urbane deveneau din ce în ce mai greu de ignorat prin observare selectivă sau prin banalizare. Combustibilul refuza să ia foc în cămine. Asta dădu naștere la o serie de speculații panicoase despre condițiile atmosferice. Fiecare flacără părea să se lase greu. De parcă n-ar fi existat decât în cantitate limitată; de parcă erau puse deoparte, păstrate pentru ceva anume.

Și, o, da, dispăreau oameni. În războaie nu există civili, nici ziduri de protecție între cei care trăiesc în binecuvântată ignoranță și cei direct conectați la rețele, la piețele crimei și religiozității. Și londonezii, chiar și aceia în mod evident normali, începură să dispară. Nu fără urmă, ca în mituri, ci lăsând rămășițe tulburătoare: un pantof, cumpărăturile pe care voiau să le facă, dar încă nu apucaseră, lăsate într-o sacoșă în fața ușii de la intrare, un graffiti al dispărutului în locul unde acesta fusese zărit ultima oară. Puteai să nu ai idee ce se întâmpla, dar faptul că se întâmpla ceva nu mai putea fi negat în chip plauzibil.

Billy și Dane nu se descurcaseră rău deloc. Grija cu care se mișcaseră; camuflajul pe care Dane îl târa după ei prin mici vrăji amestecate, o a doua natură pentru un om cu pregătirea lui; deghizările, ridicole, dar nu lipsite de eficiență; meticulozitatea de soldat a lui Dane: toate astea îi ascunseseră zile întregi de ochii vânătorilor de recompense, ceea ce nu-i de colo când ești ținta celei mai mari adunări de adulmecători de sânge londonezi asmuțiți pe o singură urmă de o grămadă de ani încoace.

Pentru o bună bucată de timp, urmăritorii fuseseră frustrați de prada lor. Chemările vânătorilor urbani răsunau în orele târzii ale nopții ca niște pârțuri zgomotoase, în timp ce aceștia își mânau armăsarii neconvenționali peste acoperișuri, făcându-i pe locatari să creadă că aud rafale scurte de ploaie grea, și negăsind nici pe naiba. Pistolarii,

palide imitații ale cowboy-ilor, nu reușiseră să le afle urma. Londonezii dormeau prost, cu universurile nocturne invadate de bestii oarbe, care adulmecau printre fanteziile lor sexuale și îngrijorările lor parentale, ogari ai viselor trimiși de vânători care erau cei mai periculoși când dormeau. Dar nici ei nu putură adulmeca prada.

Vânătorii se luptau între ei. Și, de câteva ori, se pomeniră încleștați în bătălii pe viață și pe moarte cu apariții care păreau să se afle sub controlul altcuiva, ivindu-se și dispărând prea iute ca să poate fi încadrate în mod logic în vreuna dintre schemele politice cunoscute. Oameni care dispăreau când erau observați, bărbați și femei însoțiți de umbre monstruoase cu mers târșâit.

Bandele și freelancerii împânziră orașul cu promisiuni de recompense: orice, pentru un pumn de indicii. Cu toată grija, inteligența și abilitățile sale, Dane nu putea să se ferească de toate întrezăririle, privirile accidentale, cuvintele auzite din întâmplare – toate aceste lucruri pe care trecătorii nu le înregistrau deloc, dar pe care un bun vânător le putea extrage de la cineva care nici măcar nu știa că le deține, pentru a le aduna și corela.

— Eu intru, spuse Fitch. Restul londomanților trebuie să mă vadă apărând. Și trebuie să găsim o cale să-l strecurăm înăuntru, zise el, arătând către bărbatul pe care îl împușcase Billy. Trebuie să mă lași să intru, Dane, zise el. Vrei să-și facă toți griji?

Dane își ridică pistolul de parcă n-ar fi știut la ce folosea și scrâșni din dinți.

— Îi crezi? îi șopti Billy.

— Nu știam ce vrei să faci cu el, zise Fitch. Altfel ți-am fi zis.

— Nu știam dacă putem să avem încredere în voi, spuse Saira. Știți cum se descotorosesc unii musulmani de paginile din Coran? Le ard. E cea mai sfântă dintre metode. Orice o fi venind vrea să pună întreaga lume pe foc, începând cu calamarul. Și e încă acolo. Credeam că asta vreți voi să faceți.

— Credeați că o să aduc sfârșitul lumii? întrebă Dane.

— Nu intenționat, zise Fitch, cu un glas liniștitor. Din greșeală. Încercând să-ți eliberezi zeul.

Dane îi fixă cu privirea.

— N-am de gând să dau foc la nimic, zise el calm. Duceți-mă la el.

„Și atunci putem să vă spunem ce știm”, se gândi Billy. „Că Grisamentum e încă în viață.”

— Trebuie să facem niște pregătiri mai întâi, zise Fitch. Protecții. Dane, am putea lucra împreună. Putem să facem asta împreună.

Era nerăbdător de-acum. Cât timp se încovoiase sub povara asta?

— Nu de oferte ducem lipsă, spuse Dane. Toată lumea vrea să lucreze cu noi.

— Trebuie să știm anumite lucruri, zise Saira. Trebuie să fie ceva special legat de krakenul ăsta. De aia avem nevoie de tine, îi zise ea lui Billy. Tu ești omul-calamar. E perfect. Dacă ne putem da seama ce-i cu el, poate reușim să oprim totul.

— Îi crezi? șopti Billy, auzind scrâșnetul sticlei. Căci eu cred că m-au convins, Dane.

Și așa se face că rămaseră amândoi singuri în curte, în timp ce londomanții se întoarseră înăuntru ca să mimeze normalitatea pentru câteva ore.

— Și dacă ei totuși…? zise Dane în timp ce așteptau.

Billy spuse:

— Dacă ei ce? Dac-o șterg? Nu pot să-și facă toată afacerea să dispară. Să spună cuiva? Ultimul lucru pe care l-ar vrea ar fi să afle cineva ce-au făcut.

— Dar dacă…?

— Au nevoie de mine, zise Billy.

Țineau ușa închisă, astfel ca fumătorii să-și găsească alt loc.

— Așteptați, le zisese Saira. Când terminăm treaba aici o să plecăm.

Cerul se întuneca odată cu trecerea orelor.

— Mai e puțin, spuse Dane.

Ce sincronizare impecabilă, ce piază-rea perfectă: cum termină el de vorbit, Billy auzi, în mintea lui, zgomotul de sticlă. Odată cu el veni și cunoașterea. Se ridică în picioare.

— Vine cineva, zise.

— Ce? zise Dane ridicându-se. Cine?

— Nu știu.

Billy își apăsă tâmpele cu palmele. Ce căcat?!

— Iisuse!

Durerea de cap îi vorbea.

— Știu doar că vin. Nu cred că știu unde suntem. Nu tocmai. Dar sunt aproape și nu ne sunt prieteni.

Dane aruncă o privire de-a lungul curții. Scrâști-scrâști.

— Se apropie, spuse Billy.

— Nu trebuie să ne găsească aici, spuse Dane. Nu trebuie să știe că londomanții sunt implicați. Nu putem să-i conducem la zeu.

Apucă o bucată de metal și scrijeli pe zid cuvintele „REVENIM IMEDIAT”. Gravate ca niște zgârieturi pierdute printre alte zgârieturi.

— Sus, zise el.

Își făcu o scară din mâini și-l împinse pe Billy înapoi pe acoperiș. Se furișară în noaptea care se lăsa, înapoi, pe burlane și ieșiri de incendiu ale unor firme, către arterele principale ale orașului, de-acum aproape pustii. Aici era cel mai rău, fiindcă erau aproape singuri pe stradă. Fiecare stâlp de iluminat era ca un reflector. Billy abia putea gândi din pricina scrâșnetului de sticlă.

— Auzi un sunet? întrebă Dane. Ca de sticlă?

Nimeni nu trebuia să-l mai audă! Nu mai aveau timp. Se auzi un alt sunet. Pași alergând. Camerele video se răsuciră, clipiră din luminițe, căutară pretutindeni. De după colț apărură niște bărbați.

Billy se holbă la ei. Purtau costume neglijente aparținând curentului noului romantism. Văzu tunsori punk, jobene, pantaloni de călărie și brasiere, ba chiar și *peruci pudrate.* Aveau chipuri feroce. Billy își înălță fazerul.

Pe măsură ce atacatorii se apropiau, puterea harurilor lor

mediocre se amplifica, făcând stâlpii de iluminat pe lângă care treceau să strălucească prea puternic, să-și schimbe culoarea, apoi să emită unul după altul o lumină neagră care făcea manșetele dantelate și înfloriturile reflectorizante ale hainelor să sclipească în întuneric. Billy observă că aveau cusute pe haine embleme cu multe brațe, un soi de svastici mutante degenerate. Bărbații șuierau ca maimuțele de pe lună.

Dane și Billy deschiseră focul. Erau atâtea siluete flamboaiante. Billy trase din nou. Se aștepta ca adversarii să riposteze cu foc, dar ei aveau bice și săbii. Întunericul năvăli, îi învălui pe atacatori, îi ascunse. Vitrinele nu erau luminate, la geamurile birourilor nu se vedea nicio strălucire. Nu mai ardea decât un ultim felinar portocaliu, ca un far, la care Billy tocmai se uita când apăruseră bărbații.

Dane își lipi spatele de al lui.

— Ne vor vii, șopti Dane.

— Vii, da, ca să discutăm, zise un ins. E cineva care vrea să vă umble prin creiere.

Se auziră râsete.

— Vii, dar membrele sau ochii sunt opționale. Veniți cu noi acum și puteți să vi le păstrați.

— Ei, și mai e atelierul, spuse altcineva.

— Da, e și atelierul, zise prima voce ascunsă de întunericul nenatural.

Billy trase la întâmplare, dar împușcătura nu lumină nimic decât pe sine.

— Îi place atelierul ăla al lui. Ce-ai vrea să fii?

— Fii pregătit, îi șopti Dane.

— Pentru ce? zise vocea.

Un bici țâșni din beznă și se înfășură în jurul gleznei lui Billy, lipindu-se ca un picior de șopârlă, doborându-l la pământ și scoțându-l din cercul de lumină. Prăbușit pe asfalt, Billy deschise gura să țipe, dar chiar atunci scrâșnetul de sticlă răsună mai puternic ca oricând. Capul îi era cuprins de o durere care îi vorbea. Apăru ceva. Se răsuci.

Brațe osoase, învârtindu-se ca morile de vânt. Un clănțănit de dinți, niște orbite goale, dar pline de viață. Oasele degetelor sfâșiind carnea ca niște colți. Făptura sosi cu o mișcare incomprehensibilă, mult prea rapidă. Lovi cu degetele sale țepene, făcând sângele să țâșnească, sfâșiind beregatele a doi, trei, cinci atacatori, care țipară și se prăbușiră împroșcând jeturi de sânge.

Billy lovi biciul cu piciorul. Se târî îndărăt. Nou-venitul se legăna la marginea cercului de lumină.

Era un craniu așezat peste un borcan gigantic. O sticlă de conservat uriașă, semănând cu cele pe care Billy își petrecuse ani umplându-le cu lichid de conservare și cu animale moarte. Aceasta avea aproape un metru cincizeci în înălțime și era plină de cruste de carne și de alcool opac. Pe capacul de sticlă trona un craniu uman prăpădit, scos la lumină, știu Billy cu certitudine, dintr-unul dintre sertarele cu rezerve ale Muzeului de Istorie Naturală. Craniul clănțănea din dinți. Acolo unde marginea întâlnea capacul, sticla, lărgindu-se, servea drept umeri și lucrul înălța în aer două brațe descărnate și prevăzute cu gheare, luate din osuare, humerus, ulna, radius, carpiene clănțănitoare și falangele acelea ascuțite.

Îngerul memoriei.

Îngerul-borcan se rostogoli pe baza lui rotunjită, înaintând cu o mișcare legănată, oscilantă. Lovi din nou și ucise din nou și își deschise capacul cu o mică înclinare a capului-craniu. Un bărbat cu aspect de dandy încremeni. Împietri, apoi deodată nu mai era acolo și Billy văzu că în borcan apăruseră și mai multe fâșii de carne. Vânătorii de recompense se împrăștiară. Se auzi un sunet sec. Dane căzu și rămase nemișcat. Billy era prea departe și lasoul care-l prinsese pe Dane de gât se întinse și-l târî pe Dane în umbra pe care bărbații cu svastici o aduseseră cu ei și care acum se împrăștia.

Billy trase de două ori, dar nu-i vedea pe agresori și Dane însuși abia dacă se mai zărea. Billy apucă pistolul lui Dane.

— Acolo, strigă el către salvatorul său de sticlă și-l auzi legănându-se și rostogolindu-se către el.

Retrăgându-se, atacatorii aruncau cu cărămizi și bucăți de fier.

O lovitură norocoasă nimeri cilindrul în plin. Îngerul-borcan se sparse. Paznicul memoriei muzeului explodă. Oasele se prăbușiră neînsuflețite într-o baltă de chimicale vâscoase și cioburi de sticlă.

Billy își ridică mâinile, cu fazerul într-una și cu pistolul în cealaltă. Dar atacatorii nu reveniră. Alergă în direcția în care fusese târât Dane, dar întunericul se retrăgea mai iute decât putea el să înainteze și când se dizolvă de tot, Billy se pomeni singur. Cadavrele încă mai erau acolo, la fel și cioburile de sticlă și craniul lucrului care-l salvase. Dane dispăruse.

Ca întotdeauna când liniștea sfredelea o gaură în oraș, un câine lătră umplând-o. Billy păși printre resturile salvatorului său, lăsând urme de conservant. Se așeză greoi pe pragul unui local care servea sendvișuri și-și înclină capul în fața morților.

Aici era când îl găsiră londomanții – nu se putea întâmpla ceva atât de dramatic în proximitatea Pietrei Londrei fără ca ei să afle. Îi observă la periferia vederii sale, dar ei nu se apropiară, nu-și încălcară neutralitatea despre care numai câțiva știau că deja se alesese praful.

Unul dintre ei îl anunțase probabil și pe Wati, care sosi în jucăria pe care Billy încă o mai avea cu el, așa că vocea îi ieși din buzunar.

— Billy, amice! Billy! Ce s-a întâmplat? Trebuie să plecăm, Billy! O să-l eliberăm, Billy. Dar acum trebuie să plecăm.

Partea a patra
Londra pe ape

47.

— Pe coaiele mele, cinstit îți zic că nu pricep ce mă-sa facem.

— Ascultă, zise Baron cu asprime. Știi ceva, ofițer? Aș aprecia dacă am putea modera puțin limbajul.

Collingswood fu șocată de-a binelea. Își mască surpriza bravând. Nu se uita la el, ci la brățara ei.

— Sunt vreo câteva lucruri de care-am avea nevoie, Collingswood, spuse Baron. Știm cu toții.

Făcu o pauză, apoi vorbi din nou, mai calm, arătând cu degetul înspre ea.

— Și unul dintre ele ar fi niște informații. Chestie la care lucrăm. Așadar… Calmează-te și înapoi la treabă. Ți-ai trimis propriii adulmecători să adulmece, presupun? Ia vezi ce-au mirosit.

Părăsi încăperea pe o ușă pe care o închise suficient de apăsat încât ei să i se pară c-a trântit-o.

În perimetrul colegiului de poliție din Hendon se afla și baraca unde își definitivau pregătirea specialiștii diverselor celule din cadrul USIIFS. Cei mai mulți o porecliseră, cam penibil, Hogwarts, în timp ce puținii care-i ziceau Cackle's și Gont[123] schimbau între ei priviri arogante când ceilalți nu se prindeau de poantă.

Collingswood era printre cei care nu se prinseseră. Nici nu-i păsa. Fusese prea ocupată ascultând vrăjitoare semi-

---

[123] Școli de magie. Hogwarts – din seria *Harry Potter* de J. K. Rowling. Cackle's – Academia pentru Vrăjitoare a domnișoarei Cackle, unde se petrece acțiunea seriei de romane de Jill Murphy. Gont – școala de magie din seria *Terramare* de U.K. LeGuin.

pensionate, maveni[124] și karciști[125]. „Sunteți ofițeri de poliție sau cel puțin o să fiți”, spusese unul dintre instructorii ei, „afară doar dacă n-o faceți de oaie în mod absolut spectaculos”. Era foarte bătrân și mititel, ridat ca o coajă goală de cacao. Își mângâia bărbia ca și cum tot ceea ce spunea ar fi fost gândit temeinic dinainte. Se împăuna și el, dar într-o manieră diferită de a ei. Îi făcuse plăcere să-l urmărească.

„Treaba voastră e să prindeți bandiți. Da? O să trebuiască să știți ce să faceți. Dacă nu știți ce să faceți, trebuie să descoperiți. Dacă nu puteți descoperi, atunci va trebui să inventați și după aia să faceți afurisitul ăla de lucru să fie real. E clar?” Micuțul *lux ex tenebris*[126] pe care-l făcea să-i joace pe vârfurile degetelor în timp ce vorbea (albastru, firește) era un adaos reușit.

De-a lungul întregii jurisprudențe oculte acumulate de-atunci, vânând chestii și băgându-le la zdup, vitalitatea aia la futu-i mă-sa era ceea ce considerase ea că înseamnă a fi polițist. Lipsa acesteia la Billy Harrow o făcuse pe Collingswood să fie atât de puțin răbdătoare, deși amuzată, față de el.

Cu un gol în stomac, Collingswood luă în calcul posibilitatea ca Baron să nu fie sigur ce anume trebuia să facă. Se gândi la asta. Examină posibilitatea cu atenția cu care ar fi examinat o probă pe care o ridicase de pe podea încercând s-o identifice. Ofițerii o ocoleau acolo unde încremenise – și stătuse destul de mult în locul ăla. Unii dintre ei nici măcar nu se mai uitau ciudat la ea. „E Collingswood, doar o știi.”

Se afla lângă dispecerat, așa că fu cel dintâi membru al USIIFS pe care-l văzu mesagerul și căruia-i transmise mesajul. Ea fu, așadar, cea care împinse ușa dincolo de care Baron stătea cu brațele încrucișate privindu-și mohorât computerul, se prinse de cadrul acesteia ca un

---

[124] Maven – expert de bază într-un domeniu de cunoștințe, care încearcă să le transmită și altora aceste cunoștințe. Cuvântul provine din ebraică și înseamnă „cel care înțelege”.

[125] Karcist – în contextul operei lui Mieville, magician care oficiază ritualuri de invocare a demonilor.

[126] Lumină în întuneric (lat.).

copil care se cațără pe ceva și zise:

— Cere și ți se va da, șefu’. Spitalizat în prezent. Dar e o informație.

Era o zi mizerabilă, cu o atmosferă mohorâtă și ploioasă și cu un vânt posac, enervant ca un țânc. Cu toate astea, Marge își petrecu dimineața în aer liber, în Thames Barrier Park. Își târî picioarele prin ploaie, printre tufișuri ornamentale tunse în formă de valuri și pe lângă terenuri miniaturale de fotbal. În dimineața aceea plânsese îndelung după Leon, cu sentimentul că o făcea pentru ultima dată. Ea terminase cu plânsul, dar cerul se pare că nu.

Marge bănuia că nu mai are serviciu. Șeful ei îi era prieten, dar faptul că îi ignorase în mod repetat mesajele îl pusese probabil într-o situație imposibilă.

Nu era ca și cum ar fi fost confuză. Nu era ca și cum ar fi fost posedată, copleșită, pe punctul de a-și pierde mințile sau alte variațiuni pe această temă. Pur și simplu, se gândi ea, nu se putea concentra la nimic altceva. Nu era isterică. Doar că, descoperind că Londra nu era ceea ce ar fi trebuit să fie, descoperind că lumea o mințise, Marge trebuia să afle mai multe. Și voia, în continuare, să știe ce se întâmplase cu Leon.

Chiar dacă el nu mai era în viață. Știa că mesajul acela ridicol și incoerent transmis prin intermediul luminii slabe de neon era adevărat.

Și asta o adusese aici, pe această pajiște cu tufișuri sculptate de lângă baraj. Aici, la gura imaginară a fluviului, lângă câmpiile industrializate ale Silvertownului, contraforții Barajului de pe Tamisa se culcușeau în apă ca niște imenși stupi extratereștri, ca niște vizitatori cu carapace argintii. Printre ei se învolbura apa cafenie și dedesubtul acesteia, în mâlul de pe fundul albiei, așteptau zece porți, gata să se ridice.

Până la tunelul pietonal din Woolwich era drum lung, dar Marge avea toată ziua la dispoziție. Vedea punctul de control al barierei înălțându-se deasupra acoperișurilor de pe bancul sudic. Formă un număr de mobil.

Dumnezeule, ce deprimantă era partea asta a orașului, se gândi ea. Zgribulindu-se în haină, urmă traseul care o purta pe lângă aeroportul municipal și pe dedesubtul fluviului. Nu verifică detaliile pe care și le printase: le știa de-acum. Informația fusese greu de smuls de la informatorii ei din spațiul virtual, dar nu cumplit de greu. Fusese nevoie de ceva lingușeală și viclenie, dar nici pe departe de atâta cât ar fi trebuit dacă era s-o întrebi pe ea. Din câte-și dăduse seama, da, aceste buletine informative erau „secrete”, dar mulți dintre abonații lor crăpau de mândrie că știau ce știau. Tot ziceau „Am vorbit prea mult” și „Nu știi de la mine”.

„De la cine, puță bleagă?” își zisese Marge la auzul acelei dezavuări. „Nu-ți știu decât numele de utilizator, care e blessedladee777, așa că dă-i naibii bătaie, dacă nu te superi.”

Înarmată deja, grație colecționarului de culte, cu denumirea de „frate de flux” și aflând locul unde se afla „barajul”, nu-i luase decât două zile până să descopere încă niște frânturi de informații. De data asta era vorba despre un loc de muncă și o afiliație, de conturarea unui sistem de credințe.

Marge își termină țigara. Își scutură capul și alergă puțin pe loc, apoi pătrunse precipitat în Centrul de Vizitare al Barajului Londrei. Femeia de la recepție o privi alarmată.

— Trebuie să mă ajuți, zise Marge silindu-se să turuie. Nu, ascultă-mă! Sunt unii aici care se recomandă în online ca frați de flux. Trebuie să le transmiți un mesaj.

— Eu, ăăă, cum îi cheamă?

— Nu știu, dar nu-s nebună. Jur. Te rog, e o chestiune de viață și moarte. La propriu. Trebuie să existe un mod prin care să transmiți un mesaj tuturor celor care lucrează aici. Nu numai la Centrul de Vizitare, ci și personalului tehnic. Ascultă-mă, *te rog, te rog!*

Apucă mâna femeii.

— Zi-i oricui de-aici care folosește pseudonimul de frate de flux, spune-i doar atât, că e un mesaj de la *Tyno Hellig.* O să priceapă. Crede-mă. *Tyno Hellig,* ai reținut?

Mâzgăli numele pe o bucată de hârtie.

— O să aștept. O să fiu în parcul Maryon. Te rog.

Marge o privi pe femeie în ochi, încercând să declanșeze vreo solidaritate feminină secretă. Nu era sigură că-i mersese. Ieși în fugă și continuă să alerge până dădu un colț, moment în care încetini și parcurse cu pași calmi Warspite Road, pe lângă sensul giratoriu, spre parc.

Vremea era prea diferită și prea neprietenoasă ca să poată fi sigură, dar privi în jur până când se asigură că descoperise un loc recognoscibil din filmul *Blow-Up.* Se așeză cât mai aproape. Se uita pe toți cei care intrau în parc. Își făcu de lucru cu micul briceag pe care-l adusese cu ea, chit că nu se aștepta să-i fie util. Conta mai degrabă pe lumina zilei și pe prezența trecătorilor. Marge se întrebă dacă avea să-și dea seama când va intra în parc cel pe care-l căuta.

În cele din urmă, când, după aproape o oră, răspunsul la apelul ei veni, acesta nu lăsă loc de îndoială. Nu era o persoană, ci trei, și toți bărbați, pășind alert de-a lungul aleilor și privind în toate direcțiile. Erau indivizi solizi, cu constituții atletice. Purtau uniforme identice de mașiniști. Cel mai vârstnic, aflat în frunte, le făcea semn celorlalți doi să se împrăștie. Marge se ridică. S-ar fi simțit mai în siguranță confruntându-se cu toți trei, nu doar cu unul. O zăriră imediat. Mâna ei se încleștă pe cuțit.

— Bună, spuse ea. Sunt Tyno Helig.

Bărbații păstrau o mică distanță. Își țineau pumnii strânși. Fălcile celui din față erau încleștate din pricina tensiunii.

— Cine ești? întrebă el. Ce dracu’ faci? Ai zis ceva de un mesaj?

Îi putea citi emoțiile contradictorii. Era furios, firește, că fuseseră descoperiți și scoși afară din bârlog la muncă, unde erau în civil. Furios că-și bătea cineva joc de ei în felul ăsta, luându-le credința peste picior, căci din câte își dădea ea seama, el asta credea că se întâmplă. Și totuși, alături de furie, luptându-se cu ea, observă exaltare. O recunoscu, acea mică speranță nesăbuită.

— Care-i mesajul tău? zise el.

Planul ei dăduse, așadar, roade. Tyno Helig, nu o persoană, ci un loc: unul dintre regatele scufundate, Atlantisul galez. Asta, se gândise ea când își făcuse planul, le va stârni curiozitatea.

— Cine ești? întrebă bărbatul.

— Îmi pare rău că v-am indus în eroare, spuse ea. Trebuia să vă fac să ieșiți afară. Îmi pare rău – ezită o secundă, dar, pe toți dracii, era prea obosită să tot încerce să nu calce oamenii pe bătături – nu e vorba despre mareea voastră cea mult-așteptată. Am o întrebare.

Bărbatul își duse pumnul încleștat către cap, ca și cum ar fi vrut să se lovească singur, apoi cu o mișcare bruscă o apucă de reverele hainei. Tovarășii lui îi înconjurară, adăpostindu-i de vederea trecătorilor.

— Despre ce? șopti el. Ai tu o *întrebare?* Știi cine *suntem?* Cel mai bine-ar fi să începi să-mi explici de ce nu te-aș îneca chiar acum. Știi cine suntem noi?

Da, avea idee. Credințe stranii tot apăruseră pe parcursul cercetărilor ei. Pescuise cu suficientă insistență până obținuse informațiile.

Comuniunea Binecuvântatului Potop. Curcubeul, pricepuse ea de la un teolog anonim online, nu fusese o promisiune: fusese un blestem. Căderea nu se produsese când primul cuplu părăsise Grădina Edenului: aceia fuseseră doar zorii teribilei perioade de încercări ce preceda Înălțarea. De fapt, Dumnezeu avea să-și răsplătească credincioșii cu o ploaie sfântă finală.

Traducere greșită, citise ea. Dacă lui Noe, Ziusudra, Utnapishtim sau unui personaj asemănător, indiferent ce nume purta, i se ceruse să construiască o *corabie,* de ce Tora nu o numea ca atare? De ce arca sa nu era *onyah,* o corabie, ci *tebah* – o cutie? Pentru că nu fusese construită ca să plutească pe valurile trimise de Dumnezeu, ci ca să se deplaseze pe dedesubtul lor. Primul submarin din istorie, cu alte cuvinte, de peste o sută de metri lungime, călătorind prin noua lume promisă de Dumnezeu. Secerând

vâlcelele cu ierburi de mare. Dar cei aleși să ajungă în paradisul apelor eșuaseră și Dumnezeu, în mânia Lui, ceruse apelor să se retragă. Pe locul acelei pedepse trăim de-atunci, exilați din ocean.

Comuniunea Binecuvântatului Potop se ruga pentru revenirea apelor. Marge citise despre utopiile lor, scufundate nu în scopul distrugerii, ci drept recompensă: Kitezh, Atlantida, Tyno Helig[127]. Își onorau profeții: Kroehl și Monturiol, Athanasius, Ricou Browning și tatăl lui John Cage[128]. Îi citau pe Ballard și pe Garett Serviss[129]. Aduceau mulțumiri pentru tsunamiuri și celebrau topirea satanicei gheți polare, care batjocorea apa silind-o să imite imobilitatea marmurei. Pentru ei era o poruncă sacră să zboare cu avionul cât mai departe și cât mai des posibil, ca să maximizeze emisiile de carbon. Și își plasau agenți divini în locurile unde ar fi putut într-o zi să ajute la grăbirea potopului.

De aici această mică celulă de trei, lucrând în ceea ce pentru ei trebuie să fi fost cea mai blasfemiatoare dintre industrii: protecția împotriva inundațiilor. Așteptau momentul oportun. Blocau mici torente neînsemnate, în așteptarea celui mare. Când furtuna cea din urmă avea să se năpustească, sublimul contracurent ridicându-se cu vuiet din adâncuri, atunci aveau să-și arunce și ei piulițele în inima mecanismului. Și după ce apa avea să acopere străzile ca într-o pictură de Hokusai, Frăția Binecuvântatului Potop avea să locuiască, în sfârșit, în Londra scufundată la

[127] Orașe mitice scufundate; Kitezh – oraș mitic rusesc de pe malurile lacului Svetloiarsk, care s-ar fi scufundat ca să nu fie invadat de mongoli. Tyno Helig – cetate galeză scufundată ca blestem pentru o crimă comisă la instigarea prințesei Gwendud de către logodnicul acesteia.

[128] Julius Hermann Kroehl (1820-1867), inventator american de origine germană, care a construit primul submarin capabil să se scufunde și să iasă la suprafață. Nardso Monturiol i Estarriol (1819-1885), inginer spaniol, inventator al primului submarin cu rezervă proprie de aer și cu combustie internă. Athanasius Kircher (1602-1680), erudit iezuit german, autor al lucrării *Arca Noe.* Ricou Browning (n. 1930), actor și cascador american, cunoscut pentru rolul creaturii din filmul *Creatura din laguna neagră.* Tatăl muzicianului John Cage, John Milton Cage, a fost inventator și a încercat fără succes să construiască submarine pentru armata americană.

[129] J. G. Ballard (1930-2009) a fost, în tinerețe, autorul mai multor romane din noul val al sf-ului, inclusiv The Drowned World (Lumea scufundată). Garrett Putnam Serviss (1851-1929), astronom american, autor al unora dintre primele romane SF, inclusiv unul intitulat The second deluge (Cel de-al doilea potop).

care visa.

Și acum venise mesajul ei. *Era* sfârșitul lumii, toți o știau… poate, își spuneau, o fi vorba de sfârșitul lor.

— Considerați-vă norocoși că nu și-a pus nimeni mintea cu voi până acum, zise Marge smucindu-se din strânsoarea bărbatului. Nici n-am auzit de voi până acum câteva zile. Cineva mi-a zis că vorbiți în numele oceanului. Și poate voi ați furat calamarul. Știți despre ce vorbesc. Trebuie să știu… cineva care a făcut ceva cu lucrul ăla afurisit i-a făcut rău bărbatului meu.

— Ai tupeu, spuse el. Nu zic c-o să scapi basma curată, da’ ai tu ceva.

— Ți-am zis eu, frate, spuse celălalt. Totul e cu susu-n jos.

— Nu-i tupeu, zise ea. Pur și simplu am obosit de toate astea și l-am iubit pe tipu’ ăsta. Era cu Billy Harrow… Billy Harrow.

Văzându-i reacția, pronunță numele din nou. Bărbatul își întoarse gâtul gros ca să se uite la ceilalți.

— Harrow, zise el. Harrow? Am crezut că el a furat calamarul. Așa am auzit. Că e, cum ar fi, profetul lui. A plecat cu Dane Parnell când a fugit Parnell de la krakeniști. Cu ei vrei să discuți. Ei l-au luat.

— Nu, nu l-au luat ei.

Se priviră unul pe altul.

— Dane a fugit din sânul bisericii sale când a fost furat krakenul, ca să i se alăture lui Harrow, așa că dacă au ceva de-a face cu tipu’ tău…

— Ascultă-mă, zise ea. Nu asta s-a întâmplat. Nu știu nimic de Parnell ăsta, nu știu mare lucru despre mai nimic, dar nu Billy Harrow a furat calamarul. Am fost la o pizza cu el.

Asta o făcu să râdă.

— Și știu că n-a făcut-o el. Cred că-i mort, oricum. Și dacă ar ști unde e Leon, mi-ar spune… Tăcu, amintindu-și de strălucirea sacadată a stâlpului de iluminat. Mi-ar spune, zise ea lent. Dacă ar putea.

Bărbatul și tovarășii săi se adunară să se sfătuiască. Ea

așteptă. Îi auzea discutând.

— Chiar credeți, zise ea deodată, spre propria ei moderată surpriză, că aș avea de-a face cu voi dac-aș avea de ales?

Ei o privită, clipind surprinși.

— Nu vreau nimic din toate astea, nu vreau vrăjelile astea, nu cred în rahatu' în care credeți voi, nu-mi doresc o lume scufundată și nu vreau ca un calamar să fie regele universului și nici nu vreau să fiu amestecată în toată demența asta, ba nici măcar nu mai cred c-o să-l capăt pe Leon înapoi. Pur și simplu m-am săturat și se pare că – ridică din umeri, ca și cum ar fi vrut să spună „cine-ar fi zis?" – se pare că vreau să știu ce s-a întâmplat. Vreți să-mi spuneți că n-aveți idee ce se întâmplă? La ce mai sunteți buni atunci?

Îi dăduseră lacrimile, dar nu din slăbiciune sau din dorința de a plânge, ci de enervare.

— Oricine o fi discutat cu tine, zise bărbatul și apoi se opri o clipă ezitând, habar n-avea ce spune. Nu reprezentăm oceanul, noi nu... Cum am putea? Asta-i o dezinformare.

— Nu mă interesează...

— Pe mine da. Oamenii trebuie să știe. Ceva se coace. Cum de știi toate astea? Cine te-ajută?

— Nimeni. Isuse!

— Nu pot să te-ajut.

Nu-i vorbea cu blândețe, dar nici nu era agresiv.

— Și nu vorbesc eu în numele oceanului.

I se adresa pe un ton prevenitor, dar iritat. Ea avu impresia că bărbatul ăsta, care-și dorea cu fervoare ca apele să măture lumea de pe fața pământului, ca toate orașele omenirii să fie recolonizate de țipari și ierburi marine, iar cadavrele păcătoșilor să îngrașe străzile scufundate, era de fapt un tip relativ decent.

— Trebuie să ai grijă, zise el. Nu te băga în belele. Ai nevoie de protecție. E un oraș periculos, mai tot timpul, dar acum totul e o demență. Și trebuie să mergi tiptil. Fă-ți rost de protecție. Nu porți nimic, așa-i? Își încleștă mâna pe

piept, în locul unde probabil atârna o amuletă. O să fii omorâtă dac-o mai ții așa. Și în felul ăsta n-o să-l mai găsești pe tipul tău, nu?

Ea vru să-i spună „Nu mai sunt copil”, dar blândețea lui neașteptată o înmuie.

— Lasă baltă treaba asta. Și dacă nu, atunci mergi la cineva. La Murgatroyd sau la Shibleth, la Butler, la cineva. Ține minte numele-astea. În Camden sau în Borough. Zi-le că te-a trimis Sellar.

— Ascultă, zise ea. Pot… poți să-mi dai numărul tău? Putem să mai discutăm despre toate asta? Am nevoie de ajutor. Pot să…

El clătină din cap.

— Nu pot să te ajut. Nu pot. Îmi pare rău. Suntem cam prinși. Du-te acum. O bătu pe umăr de parcă ar fi îndemnat un animal. Noroc!

Marge părăsi peisajul apăsător din Woolwich. Nu privi înapoi către oribilul dom turtit, de un alb bolnăvicios. Cea mai bună pistă a ei n-o dusese nicăieri. Mai avea o mulțime de lucruri de făcut. Poate ar fi trebuit să-și facă rost de protecție, așa cum o sfătuise bărbatul.

Cea mai bună pistă a ei nu dusese nicăieri, adevărat, dar ea însăși fusese o pistă, deși Marge nu știuse. Revelația că Billy Harrow, misteriosul profet al krakenului, ar fi putut să *nu* fie forța din spatele dispariției zeului era importantă.

Armiile celor drepți trebuiau să știe. Oceanul trebuia să afle.

48.

Jason Smyle, cameleonul proletar, îl asculta pe Billy care încerca să-l convingă să accepte o slujbă neplătită.

— Ești prietenul lui Dane, zise Billy.

— Da, zise Jason.

— Fă asta de dragul lui, zise Billy.

Billy nu știa unde era Jason. Nu avuseseră timp să

stabilească o întâlnire. Îi dăduse lui Wati numărul telefonului pe care-l furase fără mare dificultate până și în starea de nefericire în care se cufundase după atac. Wati îl găsise pe Jason și-i comunicase numărul.

— Înțelegi ce s-a întâmplat? zise Billy. L-au prins. Naziștii Haosului. Știi ce-nseamnă asta.

Billy avea senzația că el însuși știe, ca și cum ar fi trăit de mult timp în lumea asta. Dane, spre deosebire de el, nu avea un angelus ex machina care să vegheze asupra sa.

— Ce vrei să fac?

Când Jason vorbi, chiar și prin telefon, Billy avu senzația că-l știa de undeva.

— Trebuie să-l găsim și trebuie să aflăm ce se întâmplă. Sunt legături primejdioase aici. Ascultă.

Billy își propti telefonul între ureche și umăr și se strecură printr-o spărtură într-o curte mărginită de un gard de sârmă.

— Naziștii sunt plătiți de Tatuaj. Și tot oamenii lui sunt ăia care hărțuiesc pichetele lui Wati. În cooperare cu poliția. Trebuie să știm până unde duce încrengătura asta. Din ce știm noi, Dane poate fi reținut chiar și de poliție. Sunt în mod evident într-o cârdășie cu Tatuajul, trebuie măcar să știe unde e. De aia avem nevoie de tine. Dar chiar dacă i-am găsi, n-ai putea să intri pur și simplu în bârlogul naziștilor, nu?

— Nu, spuse Jason. Ei nu sunt plătiți, așa că nu-i câmpul meu de acțiune. Sunt devotați și eu nu pot să mă camuflez sub credință. Asta și harul potrivit m-ar da de gol.

— Corect. Deci trebuie să intri în secția de poliție din Neasden și să vezi care-i implicarea lor în chestia asta. Află ce poți. Jason, e vorba de Dane.

— Da… zise Jason. Da.

Deși vocea lui nu trăda că luase în calcul posibilitatea unui refuz, Billy își închise ușurat ochii.

— Sună-mă când termini și spune-mi ce-ai reușit să afli, zise Billy. Mulțumesc. Trebuie să faci asta acum, Jason. Îți mulțumesc. N-avem nicio idee unde sunt.

— Ce-o să…?

— Mai sunt și alte chestii pe care trebuie să le aflu. Jason, te rog, fă asta chiar acum. Trebuie să-l găsim.

Billy închise telefonul.

Cum părăsești câmpul de luptă după o scenă ca aceea? În tăcerea înghețată de după răpirea lui Dane, sub privirile clădirilor moarte, Billy nu fusese în stare decât să urmeze vocea lui Wati. Spiritul rebel îl dirijase din propriul buzunar și din ce statui mai găsise în zona aceea îngrozitor de pustie.

— Londomanții, zisese Billy.

— Mai încet, frate, îi zisese Wati dintr-un ornament pe care Billy nici nu-l observase. N-o să ne ajute nimeni.

Acel nucleu interior, Fitch, Saira și mica lor echipă, inclusiv bărbatul pe care Billy îl amorțise cu fazerul, înrolându-l astfel fără să vrea, nu-i puteau veni în ajutor. Billy nu avea case conspirative sau ascunzători.

— O, la dracu’, exclamase Wati.

Ca și cum n-ar fi avut destule pe cap, SAM mai trebuia acum să fie și babysitter pentru acest mic Mesia abandonat. Dar Billy nu se supusese ordinelor care-i cereau să ridice capacul metalic al unui canal, cu o iscusință și o putere pe care nu le-ar fi avut cu câteva săptămâni mai înainte, și să se strecoare în subteranele orașului. În schimb, Billy se oprise, încordându-se fără să se încordeze, și simțise timpul ezitând și revenind, mișcându-se ca o pătură scuturată. Îi ceruse lui Wati să-l urmeze el mai degrabă și furase un telefon. Mai luase dintr-un magazin cea mai mică păpușă dintr-un set de matrioști, o ridicase pe aceasta în dreptul ochilor și nu figurina-Kirk stupidă (pe care însă nu o aruncase) și-i spusese lui Wati:

— Uite ce trebuie să facem…

— Dintre toate lepădăturile cu care am avut vreodată de-a face, zise Baron, pe ticăloșii ăștia de Naziști ai Haosului îi urăsc cel mai tare.

Stătea între Collingswood și Vardy. Își freca obrazul violent, cu nerăbdare. Se înghesuiseră unul într-altul ca să privească prin sticla securizată în interiorul unui salon de

spital, unde un bărbat bandajat era legat de pat prin tuburi și cu cătușe. O mașinărie îi monitoriza bătăile inimii.

— Chiar ai zis lepădături, spuse Collingswood. Te pregătești să dai vreo audiție pentru un rol?

— Bine, zise el neatent. Gunoaie.

— Ce dracu', șefu', spuse Collingswood. Joacă mai tare. Rahați de vulpe.

— Ticăloși.

— Scuipați de pește, șefu'. Șopârle futăcioase. Pizde protestante. Labagii pidosnici.

Baron rămăsese cu ochii la ea.

— Da, zise Collingswood. Așa-i. Le am pe bune. Zi-mi pe nume.

— Spune-mi, o întrerupse Vardy. Ce știm precis despre ăștia? Au fost mai mulți, nu?

— Da, zise Baron. Cinci, în variate grade de vătămare. Plus cei morți.

— Vreau să știu precis ce au văzut. Vreau să știu precis ce se întâmplă.

— Ai vreo idee, Vardy? îl întrebă Collingswood.

— O, da, idei am, chiar prea al dracului de multe. Dar încerc să pun toate astea cap la cap.

Vardy se uită la bărbatul din pat.

— Asta-i mâna Tatuajului. Am auzit că a angajat vânători de capete. Dar nu mă așteptam să recurgă la gașca ăstora.

— Mda, o mică încălcare a protocoalelor, nu? zise Baron. Naziștii Haosului nu sunt chiar o companie decentă.

— A mai lucrat cu ei până acum? întrebă Collingswood.

— Nu, din câte știu eu, spuse Vardy.

— Dar Grisamentum?

— Ce? întrebă el uitându-se la ea. De ce întrebi asta?

— M-am uitat prin toate dosarele de pe biroul tău, cele cu asociații Tatuajului. Și îi ai acolo și pe cei ai lui Grizo. Mă întrebam despre ce-i vorba.

— A, zise el. Ei, așa e... Ăștia doi se mișcau tot timpul în sincron. Așa au făcut mereu cât timp Grisamentum era în viață. Ceea ce, din câte știm în momentul ăsta – am căzut de acord, nu? – se pare că încă mai este. Asociații unuia ar

putea la fel de bine să fie asociații celuilalt.
— De ce? zise Collingswood. N-are logică. Doar se urau unul pe altul.
— Știi cum funcționează chestia asta, zise Vardy. Îți ții prietenii aproape și dușmanii și mai aproape? Cumpărați, convinși să trădeze, nu contează?
Ea clătină din cap.
— Bine, dac-așa zici tu. Nu știu, spuse ea. Gașca lui Griz îl iubea, nu? Îi erau devotați până la fanatism.
— Nimeni nu-i atât de loial încât să nu poată fi cumpărat, spuse Vardy.
— Am uitat ce gașcă de nebuni adunase către sfârșit, zise Collingswood. Griz. M-am uitat prin dosarele lor.
Vardy o privi ridicând dintr-o sprânceană.
— Doctori, doctori în moarte… Și piromanți, nu?
— Da. Așa e.
— Și crezi că acum unii dintre ei lucrează cu Tatuajul, nu?
Vardy ezită și râse. Parcă nu era el.
— Nu, zise el. Se pare că nu. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie verificat.
— Deci tot mai ești pe urmele lor?
— Da, la naiba, tot mai sunt. Sunt pe urmele tuturor, urmez fiecare pistă până când știu cu certitudine absolută că nu sunt implicați în povestea cu calamarul, fie de partea lui Grisamentum, fie de partea Tatuajului. Sau ca independenți. Tu fă-ți treaba ta, eu mi-o fac pe-a mea.
— Credeam că treaba ta e să te pătrunzi de spiritul fanaticilor Domnului și să scrii cărți sfinte.
— Gata amândoi, zise Baron. Potoliți-vă.
— De ce mă-sa nu putem da de calamaru’ ăla, șefu? Cine l-a luat? Situația e din ce în ce mai tâmpită.
— Collingswood, dac-aș ști răspunsul la asta aș fi comisarul-șef al Poliției Metropolitane. Hai măcar să încercăm să stabilim cine-i cine în tot balamucul ăsta. Deci avem Naziștii Haosului – labagiii noștri pidosnici – mersi, ofițer – printre cei mai recenți angajați ai Tatuajului. Ei și toți ceilalți din orașul ăsta.
— Nu chiar toți, zise Collingswood. Sunt și crescătorii de

arme prin zonă, dar ei sunt pe alt stat de plată. Nimeni nu știe pe-al cui și nimeni nu se prea simte în siguranță.

— Ei, ăsta trebuie să fie hoțul nostru de calamari, în mod cert, spuse Vardy. Deci cine-i plătește pe ăștia?

— Nu pot să le dau de urmă. Au intrat în silenzio stampa.

— Păi scoate-i din ea, zise Baron.

— Șefu', da' ce altceva crezi că-ncerc să fac?

— Splendid, zise Baron. Parcă e un koan zen, nu? Cum e mai rău: dacă niște lunetiști cu viziuni sfinte luptă *împotriva* noastră, *alături* de Naziștii Haosului, sau dacă luptă *împotriva* lor și noi suntem prinși la mijloc? Răspundeți la asta, micii mei bodhisattva.

— Am putea, vă rog, zise Vardy, să ne lămurim ce se întâmplă cu tipu' ăsta de aici? Ne-a zis vreunul dintre ei ceva?

— Sigur, spuse Baron. Trebuia să mascheze cât de repede l-am dat pe brazdă, așa că, sub pretextul savurării haosului pe care îl va provoca îngrozindu-mă cu adevărul bla-bla-bla, fraierul ăsta mic a cântat ca o privighetoare.

— Și? zise Vardy.

— Și Dane Parnell n-o duce prea bine în momentul ăsta. L-au răpit pe excomunicatul nostru, pare-se. Asta a reușit să vadă ăla de colo – arătă cu bărbia prin fereastră – înainte să leșine. Ceea ce înseamnă că mititelul de Billy e pierdut și pe cont propriu în oraș. Ce-o să facă?

— Da, dar nu-i chiar așa de neajutorat, nu? zise Collingswood. Vreau doar să subliniez... Făcu un gest în direcția bărbatului și a rănilor sale cumplite. Nu e ca și cum Billy n-ar avea pe nimeni care să lupte sub steagul lui, nu?

— Vardy, spuse Baron. Vrei să ne spui ce părere ai?

Deschise ostentativ carnețelul, ca și cum nu și-ar fi amintit fiecare amănunt al descrierii pe care urma s-o redea.

— „Era o sticlă, polițistule, vierme legal, am pogorât haosul unul asupra altuia, gunoi ce ești", citi el inexpresiv. O să fac puțină redactare aici. O să mai tai din epitete și-o să mă concentrez pe fapte.

— „Era o sticlă. O sticlă care s-a repezit asupra noastră.

Avea un craniu cu care mușca. Mâinile-i erau numai os. Era un adevărat adversar de sticlă.” Îmi place propoziția asta, trebuie să admit.

Puse carnețelul de-o parte.

— Deci, Vardy, zise el. Trebuie să ai tu niște idei.

Vardy închisese ochii. Se rezemă de perete și-și umflă obrajii. Când, în cele din urmă, își deschise ochii, nu se uită la Baron sau la Collingswood: privi fix prin sticlă la nazistul infirm.

— Știm despre ce-i vorba, nu? zise Baron. Nu, să reformulez. N-avem nicio idee despre ce-i vorba. Nimeni n-are. Dar avem o idee clară despre natura lucrului care s-a ivit și l-a luat pe tânărul Harrow pe sus.

— Bine, o să mă întorc la muzeu, spuse Vardy. Să văd dacă pot să clarific mai bine treaba asta. Măcar o dată la nu știu cât timp, zise el cu neașteptată furie, ar fi o plăcere ca nenorocita asta de lume să funcționeze așa cum ar trebui. M-am săturat să văd că universul e așa o nebunie aleatorie *tot* timpul.

Suspină și clătină din cap. Le oferi un zâmbet crispat și spășit, spre surprinderea lui Collingswood.

— Ei, zise el. Serios. Haideți. De ce mama dracului îl apără un înger al memoriei pe Billy?

Nu-l apăra însă și pe Dane, care din cauza asta se afla în prezent într-o stare de semitrezie năucă, legat într-o poziție îngrozitor de inconfortabilă, pe care o identifică abia după mult timp ca fiind o crucificare diformă. Era legat ca o jertfă de o svastică rudimentară de mărimea unui om. Nu-și deschise ochii.

Auzi ecouri. Pași. Un râs forțat, prostesc țâșni de undeva ca un urlet, făcându-l să se teamă, deși era conștient că asta și era intenția. Mârâitul și lătratul unui câine mare. Își verifică pe rând mușchii brațelor și picioarelor, ca să vadă dacă mai era întreg.

„Kraken, dă-mi putere”, se rugă el. „Din întunericul tău adânc, dă-mi putere.” Știa ce chipuri ar fi văzut dacă ar fi deschis ochii. Știa că disprețul său, oricât de real și de

puternic, avea să fie egalat de groază, că va trebui să și-o înfrângă și că n-avea atâta putere, nu acum. Așa că își ținu ochii închiși.

Cei mai mulți vrăjitori ai haosului te-ar fi scos din minți de plictiseală povestindu-ți că haosul pe care-l provocau era o emancipare și insistând că invocațiile lor nonliniare erau antiteza stilului direct și îngust de gândire care dusese către Birchenau, bla, bla, futu-i bla. Dar era întotdeauna o chestiune de prestidigitație politică să accentuezi numai această latură a extremei drepte. Pentru că mai exista și altă tradiție, mai reținută, dar nu mai puțin credincioasă sau mai puțin fascistă: barocul decadent.

Printre sectele fasciste, cei mai flamboaianți, la fel de dornici ca strasseriții[130] să revendice ceea ce insistau că e adevăratul miez al unei mișcări ulterior deviate, erau Naziștii Haosului. Uniformele din piele neagră, scârțâitoare ale SS, insistau ei în fața puținilor care-i ascultau în loc s-o ia la fugă sau să-i ucidă pe loc, erau o pornografie a unor lași, o denaturare sclifosită a tradiției.

Uitați-vă, în schimb, la furia din est, spuneau ei. Uitați-vă la structura celulelor teroriste autonome din cadrul Operațiunii Vârcolacul[131]. Uitați-vă la orgiile sibarite din Berlin, aia nu era o corupție, ci o culminație. Uitați-vă la cea mai sfântă dată din calendarul lor: Kristallnacht[132], toți acei stropi de haos împrăștiați pe caldarâm. Nazismul, insistau ei, însemna exces, nu constrângeri pedante, nu întăritura aceea de supraeu la care recurseseră birocrații.

Simbolul lor era steaua cu opt colțuri a Haosului, astfel modificată încât l-ar fi făcut pe Moorcock[133] să plângă, cu brațele diagonale pliate în sensuri opuse, o svastică

---

[130] Ramură a nazismului și neonazismului care militează pentru o acțiune mai radicală și bazată mai mult pe suportul maselor și nu pe formarea unei elite naziste care să dețină puterea.

[131] Operațiune militară și mai ales publicitară a naziștilor. A pornit în 1944 ca un plan de a crea niște trupe de profesioniști care să atace în spatele frontului Aliaților ce înaintau în Germania.

[132] Noaptea de cristal, pogrom desfășurat împotriva evreilor din Germania și Austria în noaptea de 9-10 noiembrie 1938.

[133] În universul autorului fantasy Michael Moorcock (n. 1939), Legea și Haosul sunt cele două forțe dominante ale universului, luptându-se în permanență. Simbolul Haosului constă din opt săgeți dispuse radial.

indicând toate direcțiile. Ce e „Legea”, cine e dușmanul Haosului, dacă nu Tora? Ce e Legea dacă nu Legea evreiască, evreitatea însăși, și ce e Haosul dacă nu renunțarea la împuțitul ăla de cod tora-bolșevic? Ce are omenirea mai bun dacă nu voința și furia și indulgența, fă ce vrei – autopoesisul Übermensch-ului? Și tot așa la nesfârșit.

Erau niște provocatori, firește, și un grup ridicol de redus, faimoși însă până și printre ticăloși din cauza anumitor acte de o cruzime artistică și incredibilă, ce repuneau în drepturi adevăratul spirit al profeților lor. Sigur că Soluția Finală era eficientă, insistau ei, dar era lipsită de suflet. „Problema cu Auschwitz”, susțineau partizanii intelectuali ai uciderii în chinuri, „e că a fost un tip greșit de lagăr”. Mult așteptatul lor Führer al Haosului, credeau ei, avea să provoace un genocid mai artistic.

La ajutorul acestor oameni apelaseră Tatuajul, Goss și Subby, lăsând apoi întreaga Londră să afle cui se adresaseră. Le ceruseră acestor criminali periculoși, jumătate clovni-jumătate monștri, să-i caute pe Dane și pe Billy. Și Billy fusese salvat din ghearele lor, iar Dane nu.

49.

Billy își puse ochelarii. În mod surprinzător, nu se spărseseră.

— Wati! zise el.

— Nu știu unde e Dane, spuse Wati de îndată. Caut în continuare, dar să sperăm că Jason o să aibă mai mult noroc. Au activat niște talismane sau ceva de felul ăsta.

— Vreau să-ți povestesc ceva ce-am visat, zise Billy.

Vorbea de parcă ar fi visat încă.

— Îmi dădeam seama că e important. Am visat despre kraken. Era un robot. Se întorsese, tot ansamblul, animalul și acvariul. Eu stăteam alături. Și cineva mi-a zis: „Te uiți în direcția greșită.”

Urmară câteva secunde de tăcere.

— Jason o să intre înăuntru și, cât timp e acolo, vreau să aflu de ce avea îngerul ăla grijă de mine, zise Billy. Poate știe ceva despre ceea ce se întâmplă. A știut cum să dea de mine. Și o fi avut el grijă de mine, dar pe Dane l-a lăsat să fie prins.

Îi povesti lui Wati ce făcuseră Fitch și Saira. Nu avu nicio ezitare, deși știa că era un secret dintre cele mai mari. În clipa aceea avea mai multă încredere în Wati decât în oricine altcineva din Londra.

— Spune-le că trebuie să mă ajute, zise el.

Wati plecă, sărind dintr-un trup într-altul, dar se văzu silit să revină.

— Nu pot să intru acolo, spuse el. Din cauza Pietrei Londrei. Mă respinge. E ca și cum aș înota împotriva curentului. Dar…

— Păi, fă bine și găsește un mod în care să-i anunți că trebuie să mă ajute, altfel o să încep să povestesc în gura mare ce-au făcut, să afle tot orașul. Zi-le asta.

— Billy, nu pot să intru.

— Mă piș pe secretele lor.

— Billy, ascultă! Ne-au contactat ei. Am primit un mesaj de la femeia aia, Saira. E deșteaptă – știe că eram cu tine și cu Dane. Mi-a trimis un mesaj prin sindicatul meu. N-a zis nimic, numai „Încercăm să luăm legătura cu prietenul nostru comun. Poate reușim să stabilim o întâlnire?!” Ne transmite că vor să ne ajute. S-au poziționat deja împotriva Tatuajului. Asta-i face mai degrabă prietenii decât dușmanii noștri, nu? Nu pot să intru acolo, dar pot să încerc să trimit pe careva dintre ai mei. Să-l întrebe pe Fitch unde sunt Naziștii.

— Pentru că, dacă sunt în Londra, spuse Billy, el ar trebui să știe.

— Ăsta-i planul. Ăsta-i planul.

— Cât o să dureze?

— Nu știu.

— Ne mișcăm, zise Billy. O să-l scăpăm de-acolo. Mă uit în direcția greșită. Trebuie să știu cine se luptă cu mine și cine luptă alături de mine. Deci, Wati, cum fac să aflu

despre îngeri?

Într-un oraș ca Londra…

Stop: ăsta-i un mod greșit de a privi lucrurile, pentru că nu există alt oraș ca Londra. Asta-i și ideea.

Londra e un cimitir bântuit de credințe moarte. Un oraș și un teritoriu. O piață fondată pe temelii feudale. Vânători și culegători, sigur, mici buzunare de alteritate, dar la nivelul unde trăia Billy, într-un mozaic de fiefuri, predominau ducatele teocratice, zone și sfere de influență dominate fiecare de un tiran local, de un pontif al crimei. Totul depindea de cine pe cine cunoștea, cine cui permitea accesul și la ce, cine pe cine ungea în drumul său către ceva.

Londra își avea intermediarii ei, shadchani[134] ai gherilei care facilitau întâlniri pentru un anume procent. Wati îi putea spune lui Billy unde erau și care dintre ei avea o cât de vagă legătură cu îngerii. Wati își continua căutările și avea și propriul lui război de purtat. Lunii îi crescuseră coarne, cerul era plin de nori. Cultele erau speriate.

Iar Billy era singur și știa că ar fi trebuit să fie îngrozit, dar nu era. Era nerăbdător. Se simțea de parcă, la fiecare pas al său, ceasurile ar fi ezitat. Era devreme când porni să verifice lista pe care i-o dăduse Wati.

Billy știa cât de mulți erau pe urmele lui. Acum mai mult ca oricând. Descoperi că picioarele sale deprinseseră pașii vrăjiți pe care, până atunci, îi făcuse Dane pentru el, că mergea acum într-un ritm care era în sine un camuflaj. Că în mod automat căuta penumbra, că începuse oarecum să se miște asemenea unui soldat ocult. Își ținea fazerul în buzunar și scana împrejurimile cu aviditate.

Așa că, singur, Billy ciocăni la ușa din spate a unui magazin de sendvișuri din Dalston. La ușa unei biserici și a unui magazin de covoare din Clapham. A unui McDonald’s din Kentish Town. „Wati mi-a zis că mă puteți ajuta”, le repeta el oamenilor bănuitori care răspundeau.

[134] Shadchan, pețitor în ebraică. Are și sensul de intermediar, de persoană care prezintă pe cineva altcuiva.

Cea mai sigură abordare ar fi fost să nu vorbească despre nimic cu nimeni. Comunicarea putea însemna implicarea în cine știe ce luptă despre care nici nu știai că avea loc, plasarea într-o tabără, o semnătură neinspirată pe linia punctată a unui contract. Și totuși.

Intermediarii și experții evoluau într-un decor al lor. Camere și internet cafe-uri unde bărbați și femei aduși de soartă în situația de a fura, tortura, ucide, vâna sau face aranjamente se puteau întâlni cu alții asemenea lor, care înțelegeau presiunile acestui soi de muncă și-i pricepeau bârfele profesionale.

— Dane nu s-ar fi putut duce acolo, îl avertizase Wati pe Billy. Ar fi fost recunoscut. Dar pe tine lumea nu te cunoaște. Poate că-ți știu numele, dacă-și țin urechile ciulite. Dar nu știu cum arăți.

— Unii știu.

— Mda.

— Unii ar putea să aibă legătură cu Goss și Subby.

— Ar putea.

— Ăștia doi pe unde or fi?

— Nu știu.

Politicile acestui oraș al cultelor dădeau naștere unor întâlniri complexe. Să vezi un asasin al Frăției Curelei glumind cu un membru al Mansour Elohim, dar ignorându-i pe gemenii Bisericii lui Cristos Simbiotul constituia un curs rapid de realteologie. Pe cât posibil însă, în locurile pe care le vizita Billy îți lăsai loialitățile la garderobă. „Acesta”, după cum glăsuia un mesaj de deasupra ușii unei ascunzători, „este Legatul.”

O fi fost așa „Legea” sau „Legământul” – „Legatul” fiind o suprapunere a acestor două cuvinte ce sunau la fel – dar să nu fim idioți. Billy pătrunse cu grijă în fiecare dintre aceste locuri, purtând o mustață falsă. Chiar dacă n-ar fi fost ocupat căutându-l pe Dane și organizându-și tovarășii, Wati tot n-ar fi putut veni. Accesul familiarilor nu era permis și inscripțiile de la intrare recomandau FĂRĂ PĂPUȘI, iar Billy nu îndrăznise să nu se supună. De când începuse greva, toate statuetele fuseseră evacuate. Lumea vrăjitoriei

era un univers burghez meschin. Membrii săi își petreceau acest nedorit timp liber bârfindu-și familiarii și nu voiau ca vreun sindicalist să tragă cu urechea.

În două rânduri, solicitarea lui Billy fusese refuzată când precizase cât de puțini bani avea de oferit.

— Îngerii memoriei? zisese o bătrână. Numai pentru atâta? Nu pot să mă bag în așa ceva. Acum? Când sunt toți în mișcare?

Billy se imagină dând spargeri la bănci, dar dintr-odată îi veni în minte o idee total diferită, o altă momeală pentru a pescui ajutorul pe care și-l dorea. Se întoarse în locul unde văzuse cheia încastrată în asfalt. Când nu treceau mașini, o desprinse cu ajutorul unui cuțit. Când se ridică odată intrat în posesia ei, se clătină pradă tensiunii ortostatice. Mâncă pe fugă într-un restaurant situat la demisol, examinând cheia murdară. Un nimic pulsând de potențial metaforic. Gânditul în acest registru îi permise să profite, în mod neașteptat, de locul unde se afla. Pe drumul spre toalete, într-o nișă din zid, era un bec așezat într-o tigaie. Era o glumă vizuală atât de lipsită de rețineri, trimițând atât de evident la un ou, că-i smulse o exclamație. N-avu cum să nu-l fure, un act de hoție minor și simultan plin de semnificații.

Când ajunse la următoarea adresă a unui broker de contacte, într-un bar din Hammersmith, primul lucru pe care i-l spuse tânărului fu: „Pot să te plătesc. Pune asta în mâinile cui trebuie și va descuia drumul.” Îi întinse cheia. Apoi scoase becul. „Și nu știu ce se află în ăsta, dar cineva l-ar putea cloci”.

50.

— Vardy o ia razna, zise Collingswood.

Savantul lor explorator de viziuni apărea și dispărea de la birou urmând un program frenetic. Alerga încolo și-ncoace, ba cu un dosar, ba cu altul, toate pline de conexiuni și contacte.

— Ei, hai. Știi cum merge treaba. Trebuie să-i dăm frâu liber, spuse Baron după o clipă de ezitare.

Colegii lui Vardy nu-l mai văzuseră parcă niciodată lucrând cu atâta intensitate, atât de mult timp. Veneau la lucru și găseau bilețele indescifrabile, referințe la interogatorii pe care Vardy le luase de unul singur unor suspecți sau unor persoane de ale căror identități nu erau siguri. Și comportamentul său se schimbase, ca al tuturor celorlalți, în preajma catastrofei, a acestui milenarism întârziat și tâlhăresc.

— Acuma pe unde-i? întrebă Baron, pe un ton cam plângăreț.

Collingswood ridică din umeri și-i aruncă o privire, mijindu-și ochii. Stătea cu picioarele pe birou și juca un joc pe computer. Avatarul ei evita bestiile electronice care mârâiau și încercau să-l înghită. Ea nu făcea nimic, de fapt, concentrându-se asupra conversației, dar fermecase joystickul să termine singur acest nivel.

— N-am idee, zise ea. Atât cât pot să înțeleg din scrisul ăsta îmbârligat al lui, vrea să găsească vreun informator din vechea echipă a lui Grisamentum. Unul dintre necromanții sau piromanții ăia. Crezi că el însuși are idee ce naiba caută?

— Nu, zise Baron. Dar fac pariu c-o să găsească. Înțeleg că totuși crescătorii de arme chiar sunt în oraș.

— Ți-am zis eu. Da, ei și tot restu' lumii. Avem parte de crema vizitatorilor, nene, spuse Collingswood făcând semn spre materialele din fața ei.

— Ce vizitatori?

Era Vardy, care apăruse cu niște hârtii în mână.

— Era și timpul, zise Baron. Credeam c-ai șters-o.

— Deci e adevărată chestia cu crescătorii?

— Ai aflat ceva în mica ta escapadă?

— Dacă ar fi adevărat, zise Collingswood. Își răsuci scaunul ca să stea cu fața către Vardy. Ți-ar fi frică?

El ridică dintr-o sprânceană.

— Mi-e frică de tot felul de lucruri.

— Ți-ar fi?

— Nu ducem lipsă de secte asasine pe-aici.

— Exact.

Collingswood băgase ea însăși la răcoare membri ai unora dintre ele. Surorile Ștreangului, Neo-golanii, teologii ale kitsch-ului Nietzschean. Erau ca niște cititori nesofisticați ai lui Colin Wilson[135] și de Sade, entuziaști ai lui Sotos și ai unui anumit gen de contravenții banale, un moralism de tip BBC inversat. Glorificau ceea ce numeau, cu afectare, „voința”, insultau omenirea numind-o turmă, delirau despre crimă. Banalitatea lor nu însemna că nu erau periculoși, că nu se dedau la atrocități întru gloria proprie sau a zeității lovecraftiene despre care deciseseră, în incultura lor, că le-ar putea dori jertfele, a lui Kali, a oricui. Chiar și când te ucideau nu puteai să nu-i disprețuiești.

— Ei, ăștia nu-s așa, zise Vardy. Sunt mercenari numai accidental. Scopul unei arme nu e uciderea, ci arma. La început totul era oarecum mai păgân.

— Poți să pui la curent un om bătrân? zise Baron. Îmi cer scuze că mă bag între voi.

Vardy și Collingswood se uitară unul la altul până când ea zâmbi.

— Ai întâlnit vreunul? îl întrebă ea pe Vardy.

— Dacă nu vă deranjează? zise Baron.

— S-au îmbolnăvit, șefu’, mai demult, zise ea. Dar n-am reușit să înțeleg niciodată care era treaba cu armele.

O boală ocultă invadase tribul lor originar, transformându-le viața în ceva contagios. Pe orice puneau mâna începea să miște, mesele tropăiau, scaunele tropăiau, cărțile dansau, obiectele neanimate deveneau neascultătoare și agitate ca niște nou-născuți. Midas nu putea să mănânce un sendviș de aur, dar nici acești agenți purtători, acești Mary Viețoida[136], nu puteau mânca feliile de pâine și brânză cuprinse de o poftă subită de-a o lua la fugă.

---

[135] Colin Wilson (1931-2013), scriitor și filosof britanic preocupat de ocultism și de psihologia crimei.

[136] Aluzie la Mary Mallon, poreclită „Mary Tifoida”, purtătoare a bacilului tifosului în ciuda faptului că ea însăși nu s-a îmbolnăvit niciodată. Lucrând ca bucătăreasă, Mallon (1869-1938) a îmbolnăvit mai multe familii din New York de febră tifoidă, făcând, de-a lungul timpului, 50 de victime.

— A fost o mutație, spuse Vardy cu prudență, cu un fel de dezgust imparțial. O mutație adaptivă.

— Asta e de rău? zise Collingswood văzându-i expresia.

— Rău pentru cine? În aparență, mutațiile sunt salvatoare.

Poate se întâmplase din cauza îngrijirii temeinice necesare pentru creșterea unei flinte, acel animal pretențios care lătra cu plumbi; poate ca un resentiment reprimat față de viață: oricum, în final își însuflețiseră cu adevărat numai armele de foc, în moduri mult mai discrete și mai puțin motile[137] – armele pe care le mânuiau deveniseră mașinării purtătoare de gene interesate de propria lor perpetuare.

— Gloanțele sunt ouă de pușcă, îi zise Collingswood lui Baron, uitându-se către Vardy. Crescătorii acționându-și sfintele bestii metalice întru orgasmul lor percusiv, fertilizare prin explozia corditei, ovipozitori violenți. Căutând locuri calde și pline de nutrienți, adăpostind puii de armă în cavități osoase adânci până când se cloceau.

— N-am înțeles însă de ce asta-i transformă neapărat în băieții răi.

— Pentru că au grijă de turmele lor, zise Vardy. Și pentru că le găsesc cuiburi.

Se uită la ceas.

— Dacă zici tu. Deci cineva va fi ucis, spuse Collingswood. Așadar, cine naiba îi plătește pe ăștia? Nu reușesc să aflu mare lucru. Și ce înseamnă asta, dracu' știe.

Dacă încercările ei – proiecțiile, vederea de la distanță, gâdilatul senzorial, adulmecarea somnambulică, improvizația în derivă și codarea fluctuantă – nu-i aduseseră nicio informație, atunci însemna că vânatul fusese camuflat.

— Vardy, zise Baron, unde naiba pleci? Hei!

— Las-o baltă, șefu', spuse Collingswood. Lasă-l pe Mystic Pizza să-și facă treaba. Eu vreau să lămuresc chestia asta cu crescătorii de arme. N-avem nevoie de Doctoru' Viziune ca să luăm urma banilor, nu?

---

[137] În biologie, motilitatea reprezintă abilitatea de mișcare spontană (n. red.).

Pete Dwight se întreba dacă își alesese bine cariera. Nu pentru că ar fi fost un ofițer de poliție slab: nu primise plângeri sau muștruluieli. Dar nu reușea deloc să se relaxeze. Zilele în uniformă și le petrecea apăsat de o ușoară anxietate, ros de senzația că nu face lucrurile bine. Avea să facă ulcer la un moment dat din cauza asta.

— Bună.

Tipul care-l saluta era un ofițer în civil pe care Pete îl recunoscu, deși nu-și amintea cum îl chema.

— Toate bune, frate?

— L-ai văzut pe Baron pe-aici?

— Nu, nu cred, zise Pete. Dar Kath e în spate. Ce treabă ai cu ciudații ăia?

Pete râse prietenos, apoi se sperie deodată la gândul că omul ar fi putut să facă parte tocmai din unitatea ocultă de care făcea el mișto. Dar nu, nu de-acolo îl știa și oricum tipul râdea și el ca răspuns, îndreptându-se spre partea din spate a secției.

În încăperea centrală, Simone Ball își răsfoia hârtiile în mijlocul clinchetului tastelor. Avea vreo treizeci și cinci de ani, iubea filmele clasice de animație și îi plăceau, deși nu participa prea des, călătoriile în Europa. Era funcționar în poliție de șapte ani. Bănuia că soțul ei o înșală și era surprinsă că asta n-o deranja prea tare.

— Unde-i Kath? o întrebă un tip.

Îl recunoscu, așa că îi indică direcția gândindu-se în continuare la soțul ei.

Pe coridor, inspectorul Ben Samuels, preocupat de examenul de pian al fiicei sale, își ridică privirea și-l salută prietenește pe bărbat. Acesta ceru indicații de la o polițistă în uniformă, Susan Greening, care i le dădu zâmbind, cu senzația că ea și el flirtaseră, cu siguranță, de curând. În fața birourilor USIIFS erau trei bărbați care schimbau impresii despre un meci de fotbal, deși unul dintre ei nu-l văzuse, ci doar se prefăcea. Se dădură la o parte când sosi noul venit și îl salutară, murmurând sunete fără sens când descoperiră că nu-și aminteau numele lui, iar cel care se

prefăcea, într-o izbucnire supracompensatorie, îl întrebă chiar ce credea despre meci. Bărbatul fluieră și clătină apreciativ din cap, iar cei trei îl aprobară cu entuziasm, deși tot nu-și aminteau cum îl cheamă, fiind însă siguri că era suporterul uneia dintre cele două echipe.

Intră în biroul USIIFS. Singura persoană din încăpere era Collingswood, care bătea parcă la nimereală într-o tastatură. Își ridică privirea și el o salută, traversând către dulapul cu dosare aflat pe peretele opus.

— Bună, Kath, zise el. Trebuie să găsesc niște dosare.

Deschise sertarele. O auzi pe Kath ridicându-se. Se făcu liniște. El se întoarse. Ea ținea un pistol, ațintit, cu un gest profesionist, înspre pieptul lui.

— Și cine pizda mă-tii ești tu? zise ea.

51.

Vreau să discut cu cineva care-i înțelege pe îngeri, zise Billy și intermediarul dădu telefoane, trimise mail-uri, intră pe messenger și lăsă mesaje în chatroomuri. În cele din urmă îi spuse lui Billy unde să meargă.

— Ok, știe că vii. Altfel ar ieși rău.

— De cine să întreb? zise Billy. Cine o să se întâlnească cu mine?

— Dăăă! Un fost înger.

Asta era mai mult decât se așteptase Billy. Nu un specialist sau un fanatic în problema îngerilor, ci un semi-membru al tribului îngerului-borcan, cu care ar fi putut să vorbească oarecum. Custozii muzeelor cu greu puteau fi înțeleși: prioritățile erau cele ale memoriei, care nu-i umană. Ceea ce vorbeau ei nu semăna cu o limbă. Dar, dacă deveneau de prisos, mai dăinuiau câțiva ani, apoi, mânați de un soi de singurătate, deveneau mult mai asemănători cu bărbații și cu femeile.

Cochilia Institutului Commonwealth era o clădire care semăna cu un coif de conchistador, aflată la marginea sudică a Holland Park. Fusese închisă la începutul anilor

2000. Colecția absurdă de exponate ce onorau țările membre, acel ecou post-imperial confuz și politicos, fusese de mult împrăștiată. Dar clădirea nu era complet pustie. La lăsarea întunericului, Billy pătrunse înăuntru – cu noile lui abilități asta era foarte ușor. Își ascultă ecourile pașilor.

Praful era numai de câțiva milimetri, dar asta era suficient. Se simțea ca și cum ar fi mers prin apă, îndreptându-se către cele din urmă vitrine rămase la fața locului. În multe încăperi, întunericul ar fi trebuit să fie absolut și Billy se întrebă ce era lumina aceea difuză care-i permitea să vadă. La un moment dat auzi un paznic – un paznic uman – care-și făcea rondul fără nicio tragere de inimă. Se mulțumi să stea nemișcat într-un dulap așteptând ca ecoul pașilor să dispară din acea secțiune a holului.

Puține exponate rămăseseră în urmă, uitate, imposibil de relocat sau ascunse și mai târziu, în singurătate, acestea reapăruseră. Billy intră într-o sală în care, deși nu existau ferestre, nu numai că era lumină, dar existau chiar raze, izvorâte din tavan, fiecare începând dintr-un punct oarecare de pe suprafața intactă a plafonului și coborând nebunește, în direcții întâmplătoare, încrucișându-se, ca și cum încăperea ar fi fost nostalgică după razele de lună niciodată zărite și și-ar fi creat propria sa versiune. Trecu prin și pe sub acele degete solide, încrucișate, de lumină imaginată, către lucrul ce-l aștepta.

„Doamne”, se gândi el apropiindu-se. „Dumnezeule. Mi-aduc aminte de tine.”

Îngerul șomer al memoriei Commonwealth-ului îl privi.

— Bună ziua din nou, zise Billy.

Îl văzuse ocupat cu slujba sa cotidiană, pe vremea când Billy era copil, iar lucrul acesta – un exponat în lumina zilei.

Plastic turnat în forma unei văcuțe. Îl privea dintr-o parte, expunându-și flancul din sticlă. Înăuntru se vedeau cele patru stomacuri, care, își aminti el, se iluminau pe rând și iată, așa făceau și acum, unul câte unul. Burduf, ciur, foios și cheag, digestia sclipind în fiecare dintre ele în drumul către telosul ei lactat, parte a uneia dintre economiile Commonwealth-ului. Stătea în încăperea dedicată Noii

Zeelande, își aminti Billy.

Îi simțea atenția, sinele împuținat. Câtă vreme institutul fusese deschis, acest mnemofilax patrulase prin săli, după încheierea programului, cu o călcătură modelată după mitul taurului. Protejase acest palat idiot al memoriei de furia timpului și de mânia-magică a perioadei post coloniale. Lipsa de interes a publicului îl ucisese în cele din urmă, lăsându-l singur, post-mortem și plin de povești.

„Am auzit c-o să vii.” Vocea era distantă. Încercă să-i povestească lui Billy despre luptele pe care le dusese. Cadrul de referință era inuman. Încercă să-i spună povești care nu aveau sens și se pierdeau în nimic, silindu-l pe Billy să dea politicos din cap la fiecare poantă absentă. Cu o tuse ușoară, politicos ca la un ceai, Billy îl aduse înapoi la subiect.

— Mi s-a spus că ai putea să-mi explici ce se întâmplă, spuse el. Unul dintre ai tăi mă urmărește. Veghează asupra mea. Cel de la Muzeul de Istorie Naturală. Poți să-mi spui de ce?

„Pot”, zise lucrul. Ardea de nerăbdare să-i răspundă. „Pe tine te-a așteptat”, zise.

— Borcanul? Îngerul din Muzeul de Istorie Naturală? De unde știi?

„Mi-au spusără. Ceilalți. Am stătut de vorbă.” O fi fost el mort, dar ținea legătura cu rudele sale încă active. „El a eșuat”, zise lucrul. Din spatele lui venea un curent de aer, pe măsură ce ușile se închideau și se deschideau ca să-i permită să vorbească. Vocea lui amplifica zgomotele. „Krakenul a dispărut. Nu s-a descurcat. Se simte vinovat.”

— A plecat din muzeu, zise Billy.

„Ei toți. Toți ai mei. E un război contra chestiei-sfârșit. Nu poți să nu te implici. Se împotrivesc sfârșelii. Dar el. Primul plecat. Vrea să repare. Încearcă mereu găsit tine. Vegheze asupra ta.”

— De ce?

Billy făcu un pas în spate și se lovi de ușa care se închidea și se deschidea. Se îndepărtă de ea, permițându-i filaxului să spună, prin scârțâitul balamalelor sale „Își

amintește de tine. Ești dintre cei aleși”.

— Ce? Nu… Cum? De ce m-a ales pe mine?

„Îngerii își așteaptă iisușii.”

Îngerii își așteaptă Iisușii?!

„Și tu apari, născut nu din femeie, ci din sticlă.”

— Nu înțeleg…

„Asta îți dă putere – ești Iisusul memoriei lui.”

— Chestia asta cu timpul? El mi-a dat harul ăsta? Dane zicea că e din cauza krakenului… O! Stai așa! Tu…?

Billy izbucni în râs. Mai întâi ușor, apoi din ce în ce mai tare. Se așeză pe podea. Se sili să râdă fără zgomot. Știa că era isteric. Nu încerca nicio ușurare. Vaca înaintă către el. Într-o clipă era în celălalt capăt al încăperii, apoi cu doi-trei metri mai aproape, privindu-l pieziș cu ochiul ei de sticlă.

— Sunt bine, sunt bine, îi zise Billy memoriei în descompunere. Știi de ce crede Dane că se întâmplă lucrurile astea? adăugă el.

Zâmbi ca și cum ar fi vorbit cu un prieten de pahar.

— Crede că-i din cauza krakenului. Crede că-s un soi de Ioan Botezătorul. Dar, sau așadar, asta este direcția greșită. N-are nimic de-a face cu calamarul. Nimic din astea n-are de-a face cu calamarul. E vorba de nenorocitul ăla de acvariu. Haide, zise el, recunoaște că e nostim. Și știi ce-i și mai nostim? Știi care-i poanta? Că am zis-o în glumă.

Pretinzând că el fusese prima persoană născută prin fertilizare în vitro, Billy păstrase o expresie serioasă. Gluma aceea ridicolă și fără rost, făcută în acel loc și pe care, de dragul amuzamentului, n-o contrazisese ulterior, fusese auzită de genius loci, de spiritul muzeului. Poate era acordat să audă orice discuție despre sticle și puterea lor. Poate nu înțelegea conceptul de glumă sau de minciună.

— Nu-i adevărat, zise el.

Îngerul bovin al memoriei nu spuse nimic. *Clac, clac, clac, clac,* se aprindeau pe rând cele patru stomacuri.

Billy se aplecă spre el.

— Nu sunt un profet al calamarului, sunt un mesia al sticlei. Râse din nou. Cu excepția faptului că, de fapt, nu sunt.

Îngerul de sticlă era diminuat, împuținat și se micșora zi de zi din cauza faptului că rătăcea departe de domeniul său, din cauza eșecului, a eforturilor depuse, a spargerii repetate a alcătuirii lui din sticlă, lichid de conservare și oase. Avea să-l caute din nou, construindu-și un alt sine din mărunțișuri provenite din palatul lui, adulmecând de fiecare dată urma acelei părți din sine pe care o pusese în Billy. Care-i dăduse lui Billy acele puteri nemeritate. Până când avea să dispară, avea să se străduiască să-l găsească din nou pe Billy și, prin el, *Architeuthisul* pe care-l pierduse.

— Mi-aș dori să se întoarcă, spuse el.

„O să se.”

— Da, dar aș vrea să se întoarcă acum. Partenerul meu a dispărut. Am nevoie de tot ajutorul cu putință.

„Ești Cristul memoriei.”

— Da, doar că nu-s.

Își ridică lent privirea. Cu aceeași lentoare, se ridică în picioare și zâmbi.

— Dar știi ce, o să accept asta. O să accept orice.

Căută înăuntrul său și se încordă și i se păru că simte o ușoară accelerare a timpului. Poate chiar se întâmplase.

— Tu nu ieși? Afară?

Vaca nu răspunse. Moartă fiind, nu avea puterea să lupte în războiul pe care îl duceau frații săi încă vii.

— Bine, zise Billy. Bine, nu contează. Stai aici și ai grijă de locul ăsta. Are nevoie de tine.

Pe Billy îl încerca un sentiment de tandrețe.

Dintr-o altă parte a clădirii se auzi un zgomot care nu era parte din vocea vacii. Fără să știe cum ajunsese acolo, Billy se pomeni la ușă, cu arma scoasă, ascultând, pregătit. Îngerul memoriei încercă să vorbească, dar Billy ținea ușa închisă așa că acesta nu avea cu ce să scoată sunete. „Șșt”, șopti el. Îi dădea ordine unui înger. Acesta, însă, dispăruse, într-o succesiune de schimbări de poziție la fel ca mai devreme. Pentru o clipă, Billy se gândi că se va pomeni cu un paznic uman dând fuga, consternat, la fața locului. (Nu știa că erau cu toții conștienți de existența a ceva străvechi și melancolic ce străbătea clădirea și că

încercau să nu-l deranjeze niciodată.)

— La dracu', zise el și porni pe urma îngerului mort, cu fazerul pregătit.

Auzi scârțâitul balamalelor și zgomotul unor lucruri căzând de pe rafturile de sus. Pe neașteptate, ajunse într-o încăpere fără ferestre, unde vaca de plastic țipa, cu vocea clădirii, la un bărbat înalt.

Billy se aplecă și trase, dar bărbatul se mișcă mai iute și raza fazerului trecu sfârâind pe deasupra vacii ineficiente, lovindu-se de perete.

— Billy Harrow! țipă bărbatul.

Avea și el o armă, dar nu trase.

— Billy!

Cuvântul venea din spatele lui, își zise Billy, apoi realiză că a doua voce, mai subțire, ieșea din buzunarul lui. Era Wati.

— N-am venit să mă bat, strigă bărbatul.

— Oprește-te, Billy! zise Wati.

Îngerul gâfâia, folosindu-se de ferestre.

— A venit să te ajute, zise Wati.

— Billy Harrow, spuse bărbatul. Sunt din Comuniunea Binecuvântatului Potop. N-am venit să mă lupt. Marge ne-a contactat.

— Ce? Ce?! Marge? Dumnezeule, ce face, ce naiba vrea? Nu trebuie să se bage…

— Nu e vorba de ea. Am venit să te ajut. Am un mesaj din partea oceanului. Vrea să te întâlnească.

52.

Oceanul era neutru. Oceanul nu se implica în intrigi, nu se poziționa de nicio parte în afacerile Londrei. Nu-l interesa. Oricum, cine naiba poate pricepe motivele oceanului? Și cine ar fi atât de nebun încât să-l provoace? Nimeni nu se poate pune cu el. Nu pleci la război împotriva unui munte, împotriva fulgerului, împotriva oceanului. Își vedea de-ale lui, și dacă uneori solicitanții puteau veni la

ambasada lui, era în beneficiul lor, nu al lui. Oceanul nu se sinchisea: ăsta era punctul de plecare.

Acest lucru era valabil și în cazul ambasadei focului (acea cafenea din Crouch End care ardea mereu), al ambasadei pământului (o criptă astupată din Greenwich), al ambasadelor sticlei și sârmei și ale altor elemente mai ieșite din comun. Aceeași neimplicare și aceeași forță dezinteresată și benignă. Dar de data asta, o, de data asta, oceanul avea un punct de vedere. Și Frăția Binecuvântatului Potop se dovedea utilă.

Constituia o credință de sine stătătoare, nu dictată sau creată de ocean. Deși oceanul, din câte-și dădeau seama londonezii, accepta adorația Frăției, cu ambiguitate, dar destul de binevoitor. Fusese întotdeauna o doză de nesinceritate aici. Ceea ce oferea Frăția era șansa negației plauzibile: oceanul însuși nu făcuse nimic, firește; Frăția Binecuvântatului Potop fusese cea care îl căutase pe Billy, și dacă îl aduceau cu ei la ambasada oceanului, care era problema?

Era o călătorie zorită. Ploua și asta-l făcu pe Billy să se simtă cumva mai bine, de parcă apa ar fi vrut să-l protejeze.

— Ce se-ntâmplă cu Marge? întrebă Billy din nou.

— Nu știu, zise Sellar. Ea m-a căutat. Credea că noi am furat krakenul. Noi credeam că tu și Dane l-ați luat. Așa că, atunci când ea ne-a zis că ne înșelăm, m-am dus să discut cu oceanul și…

— Marge e bine?

— Nu.

— Corect, zise Billy. Nimeni nu-i bine.

Își verifică din nou telefonul, dar nu avea apeluri ratate. Jason nu-l căutase. „Poate că n-a intrat acolo încă, își spuse Billy fără s-o creadă. Poate o să mă caute în curând.”

Un șir de case victoriene semidetașate din nord-vestul Londrei. Un metrou ieși din tunel huruind prin noapte dincolo de zidurile de cărămidă. Mașinile se deplasau cu încetineală. Erau puțini trecători. Casele aveau câte două etaje și nu erau foarte dărăpănate, cu cărămizile bătute de

vreme, pătate, erodate la colțuri, dar nicidecum părăginite în ruină. Aveau în față mici grădini, cu câteva plante și cu petice de iarbă bine tunse. Billy zări camere de copii cu tapete cu animăluțe și monștri, bucătării, saloane cuibărite în lumina televizorului. Dintr-o casă se auzeau râsete și voci. Pe ferestrele deschise ieșeau fum și muzică. Imobilul învecinat era tăcut și neluminat.

Apropiindu-se, Billy observă că de fapt nu era chiar așa. La toate etajele, draperiile erau lăsate. Prin ele se întrevedea parcă o lumină palidă, ca și cum în profunzimile camerelor din dosul acestora ar fi umblat cineva purtând lumânări.

— Ai mai fost pe-aici, Wati? întrebă el.

— Niciodată înăuntru, zise figurina pe care o ducea cu el. Nu am în ce să intru.

Sellar bătu la ușă, un stacatto complicat, codificat. În jurul gleznelor sale era o grămadă de sticle goale. Sellar își apăsă urechea de lemnul ușii, așteptă, apoi îi făcu semn lui Billy. Draperiile de la parter erau din bumbac gros de culoarea sângelui de bou. Cele de la primul etaj aveau imprimeuri în verde și albastru, cele de la etajul doi erau decorate cu plante caricaturale. Toate stăteau lipite de partea interioară a geamurilor.

— Vino, zise Sellar.

Sellar scrise un mesaj pe care Billy nu-l văzu, rulă hârtia și o vârî într-una dintre sticle. Îi înșurubă strâns capacul și-o împinse prin fanta pentru scrisori a ușii. Trecură câteva clipe, numai câteva. Billy tresări când ușița se deschise și sticla se rostogoli înapoi, spărgându-se de treapta de beton. Lătraturile câinilor nu încetară, și nici strigătele copiilor care se jucau la această oră târzie. Billy luă hârtia. Ridică păpușa, astfel ca Wati să poată citi și el.

Hârtia era umedă. Cerneala se întinsese, formând pete ca niște aureole în jurul cuvintelor scrise cu litere înflorite, complicate, care depășeau liniile.

„TEUTHISUL NU E CREATURA NOASTRĂ. NU MAI E CREATURĂ. NU A OCEANULUI. AM VORBIT CU KRAKENII DIN

NOI SĂ AFLĂM DE CE. NICI LOR, NICI NOUĂ NU NE E INDIFERENT CEEA CE VINE. CEL DIN ACVARIU NU E UN TRIMIS REGAL AL NOSTRU SAU AL LOR.”

Billy îl privi pe Wati.

— Ei? Pricepi ceva?

— Cred… zise Wati. Cred că ne spune că nu-i decât un kraken.

— Decât?

— Adică nu-i nimic special legat de el. Cred. Și… dar, adică… nu mai e al lor, așa cred.

— Dane credea că exemplarul ăsta are ceva special, și de asta a fost furat. Că ar putea fi un ostatic.

Un episod din neasemuitele încleștări ale krakenilor. Lorzi războinici în conflict, bătălii purtate în ritmul derivei continentelor. Un secol întreg până ce fiecare braț, lung cât o provincie, să se înfășoare în jurul unui dușman; o mușcătură capabilă să smulgă bucăți de carne de mărimea unui oraș, încleștându-se pe durata câtorva dinastii umane. Chiar și măreția trecătoare a ciocnirilor dintre plevuștile lor, *Architeuthișii,* erau ca niște biete petarde pe lângă războaiele părinților.

— Trebuie să aibă ceva special, zise Billy. Mai sunt și alți calamari gigantici pe lumea asta. De ce tocmai *ăsta?* Ce-i așa de special cu *ăsta?* Cine-i sunt… părinții? De unde vine?

— A zis că nu-i asta, spuse Wati. Oceanul.

Billy și figurina schimbară o privire.

— Atunci de ce am venit aici? întrebă Billy. De ce puiul *ăsta* de kraken duce către sfârșitul lumii?

Privi păpușa în ochi.

— Ce știu de fapt oceanul sau krakenii? Ce-ar fi…? Ce-ar fi, Wati, să-i întrebi direct pe krakeni?

Dacă ar fi luat o barcă. Puteau să ia o barcă și un Buddha mare din fier sau bronz, să zicem. Și acolo unde apa era mai adâncă, deasupra uneia dintre gropile abisale ale Atlanticului, ar fi putut arunca statuia peste bord și Wati și-ar fi început lunga și legănata sa călătorie înspre adâncuri, un plonjon în întunericul strivitor. Oprindu-se în cele din

urmă pe mâlul de pe fund, printre oasele victimelor anghilelor vâscoase, Wati ar fi putut tuși politicos, așteptând să atragă atenția unui ochi de o dimensiune incredibilă. „Bună ziua. Există vreun motiv special pentru care micuțul vostru copilaș-plancton vrea să dea foc lumii întregi?” ar fi putut întreba el.

— Și cum să ies înapoi la suprafață? zise Wati.

Pe fundul oceanului erau împrăștiate o mulțime de statui, dar cât de departe se aflau ele de locul interviului său abisal? Dacă nu erau la îndemână și era silit să rămână acolo, în întuneric, îngrozit și plictisit, înghiontit de pești strălucitori, până când, în fine, oceanul i-ar fi erodat lăcașul statuar și poate și sinele? Așadar: să pună statuia cea mai grea pe post de ancoră, la capătul unui lanț presărat cu alte trupuri artificiale, ca atunci când își va fi terminat de pus întrebările să se poată ridica spre suprafață, până în silueta sculptată la prova navei…

— Ce facem? își întrerupse Billy propriile gânduri.

Se auzise un alt sunet de sticlă spartă. Un alt mesaj.

„NU SUNTEM INDIFERENȚI. ÎN FAȚA SFÂRȘITULUI ÎN FLĂCĂRI. NU DORIM PIEIREA LONDREI. TU, KRAKENISTUL EXILAT ȘI NOI NE DORIM ACELAȘI LUCRU. NOI ÎNȘINE SUNTEM UN PRODUS AL DEZVOLTĂRII ÎN LANȚ. KRAKENII NU VOR SĂ AUDĂ DE ASTA, NU ARE LEGĂTURĂ CU EI.”

Oare calamarii uriași sau părinții lor, larve de zei, eroi zeificați, dădeau o mână de ajutor? Dintr-o nemulțumire divină față de vreo denaturare anume?

— De ce tocmai calamarul ăsta? șopti Billy.

„ALȚII NI SE OPUN. NU NE-AM AȘTEPTAT. ACUM ȘTIM. TREBUIE SĂ MERGI LA KRAKEN ȘI SĂ-L APERI DE FOC.”

— Așa zici? murmură Billy. Mersi, mie nu-mi trecea prin cap…

Continuă să citească.

TREBUIE SĂ-L ELIBEREZI PE EXILAT.

— Pe Dane, zise el.

„ȚI SE VA ARĂTA."

— De ce? întrebă Billy. Și ce înseamnă „dezvoltare în lanț"? Se încruntă, își înclină capul și citi:

„DISTRUGE HÂRTIA ASTA. VEI PRIMI AJUTOR."

Și Dane?

Dane atârna cu capul în jos, sângerând. Își spunea singur povești despre bunicul lui, despre curajul bunicului. „Odată", își zise el în minte, cu vocea bunicului, „am căzut prizonier." Era o amintire sau o născocire de-a lui Dane? Nu conta. „A fost o vreme când am avut niște conflicte cu frăția inelelor de piatră. Te-ai luptat vreodată corp la corp cu unul? Așa, deci ne încăieraserăm dintr-un motiv sau altul, nici nu-mi mai aduc aminte de ce, pentru vreun os sfințit al unei biserici căreia-i promisesem că o s-o ajutăm dacă ne ajută și ea nu mai știu…" *Concentrează-te!* își zise Dane. *Haide.* „Așa, și deci eram acolo și mă legaseră fedeleș ca la leagănul pisicii și tocmai intraseră, gata să scoată untul din mine, bla-bla. Așa". Pufni. Dane, în rolul bunicului său, pufni și el. „I-am lăsat să se apropie cât mai mult. Îmi lăsam mintea să rătăcească, pricepi? Ei tot cârâiau, *Tu niciodată n-o să, noi întotdeauna vom.* Dar când să treacă la treabă, când să se ocupe de mine, n-am zis nimic. Până nu s-au apropiat foarte mult. Atunci am spus o rugăciune și, așa cum știam că o să se întâmple, toate frânghiile au devenit ceea ce fuseseră dintotdeauna, brațele lui Dumnezeu, și Dumnezeu și le-a desfăcut și eram liber și, băiete, să vezi pe urmă răfuială."

„Uraaa." La un moment dat, ecourile din camera unde se afla Dane se schimbară, pe măsură ce înăuntru tot pătrundeau oameni. Dane încetă să mai vorbească de unul singur și încercă să asculte. Nu putea vedea cine era acolo,

având în vedere ce îi făcuseră la ochi. Nu vedea, dar până și prin valurile de durere putea să audă și știu că vocea pe care o auzea îi aparținea Tatuajului.

— Chiar nimic? întrebă Tatuajul.

— O grămadă de urlete, dar asta nu se pune, zise vocea unuia dintre Naziști. Ești bine? Pari stresat.

— Sunt cam stresat. Adevăru-i că sunt cam al dracului de stresat. Ți-aduci aminte de păstorii de monștri?

— Nu.

Un adulmecat, un lipăit, un scâncet câinesc. Omul-câine era în încăpere. Un membru modificat prin magie al acestei echipe, un bărbat care se transformase pe jumătate în ciobănesc german, încarnare a unei glume fasciste penibile, de care Dane își bătuse joc chiar și când dinții și botul acestei glume îl sfâșiau.

— Ei… Tipii ăștia lucrau cu Grisamentum pe vremea când eu… Pe vremuri. Ei, activitatea uneia dintre fabricile mele tocmai a fost întreruptă de o adunătură de praf care se comporta ca un nenorocit de dragon.

— Nu-nțeleg ce înseamnă asta…

— Înseamnă că revin niște lucruri cu care nu mă așteptam să mă mai confrunt vreodată. Țărănoiu' ăsta de-aici tre' să știe el ceva. E el băgat în ceva. Știe unde e nenorocitu' ăla de calamar – e zeul lui, nu-i așa? Și știe unde-l putem găsi pe Billy Harrow. Dă-i înainte.

Dă-i înainte. Dane se rugă fără încetare. Se rugă în tăcere și în nemișcare. „Zeu tentacular în întunericul tău, te rog, dă-mi putere. Putere să ascult și să aflu. Kraken, în tăcerea ta vastă și-n înțelepciunea ta amoniacală, ai milă!” Știa că trebuia să asculte, că trebuia să aștepte și să nu spună nimic chiar dacă ar fi putut răspunde la întrebări, ceea ce nu putea nici să fi vrut, ceea ce oricum nu voia, pentru că n-ar fi însemnat sfârșitul. Știa că n-o să mai dureze mult de-acum, slăbit cum era și sângerând din toate rănile pe care i le făcuseră Naziștii, amețit și obosit, prea sfârșit ca să mai poată măcar să țipe, un lucru atârnând în curenții durerii – știa că atinsese o culme care era totodată o limită și că așadar, din nou, pentru a doua oară, înaintea

momentului în care ar fi sângerat destul de mult ca o anumită masă critică să fie atinsă și să nu-i mai rămână alt refugiu decât moartea, acea dezgustătoare cruce solară pe care n-o mai vedea avea să se rotească. Chiar și utilizată astfel, svastica era, așa cum insistau apărătorii ei antifasciști, un simbol al vieții.

„Cine te-a făcut pe tine? Krakenul m-a făcut.” Ca subprodus. Cu nepăsare. Era vreun confort în ideea asta sau în speranța secretă că, în secret, krakenului secret îi păsa? „Suntem toți rahat de calamar”, își zise Dane.

Probabil Svastica Haosului nu i-ar fi putut aduce înapoi pentru prea mult timp pe cei care chiar muriseră, dar, în mod mișelesc, era suficient de fecundă ca să-l infecteze din nou cu viață chiar în clipa morții sale. Avea să se învârtă cu el răstignit, inversând cursul vieții și turnând-o din nou în el, făcând sângele să curgă înapoi în trup, organele distruse să-și recapete forma, marginile oaselor fracturate să bâjbâie una după alta, scrâșnind în timp ce-și potriveau fragmentele, reparându-l la loc ca să poată suferi din nou.

53.

O oglindă bidirecțională – menită probabil odinioară să inducă în eroare, acum doar o minciună ce atrăgea atenția asupra sieși. Dincolo de ea se aflau Baron și Vardy, în posturi atât de asemănătoare că un observator le-ar fi găsit comice. De partea cealaltă a sticlei, Collingswood îl interoga pe Jason.

— Acum cum de-l observ? întrebă Vardy. Se presupune c-ar trebui să mi se pară că-l recunosc de undeva.

— Collingswood, zise Baron.

— Nu-i rea deloc, este?

— E al dracului de bună, zise Baron. Așa se face că l-a văzut.

Întrebările pe care Collingswood i le adresase lui Jason fuseseră temperate, nuanțate, amplificate de nenumărate adaosuri magice: de la lingușiri oculte insuportabile până la

provocarea unei dureri nefizice.

— Dac-ai fi fost aici când ar fi trebuit să fii… Unde naiba ai fost, profesore?

— Mi te adresezi cu „profesore” acum?

— Păi, zise Baron răsucindu-se către el. Nu poți să spui că nu ți-am dat frâu liber să te dezlănțui, da? Slavă Domnului că nu-i aici Collingswood să audă ce-am zis – nu s-ar mai opri din râs. Știu că treaba ta e să urmărești divinul și-am stat eu vreodată în calea ta? Nu eu am pus semnul cu „Nu deranjați, revelații escatologice” pe ușa ta? Ai? Dar ar trebui să mă ții și pe mine la curent, să apari când am nevoie de tine și să-mi oferi minimul de saluturi și așa mai departe, nu? Ar fi trebuit să fii prezent la interogatoriul ăsta de acum două ore! Deci unde mama dracului ai fost?

Vardy înclină din cap.

— Scuze. Dar am noutăți. Organiză aerul cu mâinile. Nu ai cum să provoci un sfârșit ca ăsta fără să-l dorească cineva – nu e un accident. Și acum Tatuajul și-a ieșit din minți. Nu pot să-mi dau încă seama cum servește sfârșitul ăsta planurile cine-știe-cui.

— O ia razna, spuse Baron. (Tatuajul întorcea orașul cu sus-n jos.) Am încercat să discutăm cu oamenii lui, dar ceva l-a scos din minți…

— Așa că am fost să întreb câțiva oameni din ăăă, *penumbra* lui Grisamentum și a Tatuajului, ca să zic așa, spuse Vardy. Știm că Adler era un asociat al primului, dar nu știm de ce a fost în muzeu când a fost. Nu știm ce pusese la cale, așa că m-am întrebat dacă nu cumva unii dintre cei rămași pe tușă la moartea lui Grisamentum… nu sunt băgați în asta.

— Și?

— Ascultă-mă, asta zic. În spatele acestor evoluții se ascunde o *inteligență* care le-a plănuit. Orice-o fi venind, lucrul ăsta care i-a făcut pe îngeri să iasă din vizuini, nu e o consecință secundară a vreunei alte scheme, ci a fost provocat intenționat. Dar nu știm ce e.

— Asta știu.

— Nu. Nu e o întâmplare. Ascultă. Se apropie. Înțelegi?

Vardy vorbi pe un ton profesoral, sumbru.

— Lumea *se va sfârși.* Foarte curând. Se va sfârși. Curând. Și nu știm de ce sau cine vrea asta.

— Trebuie să fie Griz, zise Baron în șoaptă. Trebuie. N-a murit…

— Dar de ce? N-ar niciun sens, la dracu’! De ce-ar vrea să-și dea foc acum? De aia am fost plecat. Ca să pun întrebări.

— Și? La dracu’, și?! La ce concluzii ai ajuns?

— Numele Cole ți se pare familiar? zise Vardy. Dacă adaug „fizician”? Dacă adaug „Grisamentum”? Îți sună vreun clopoțel?

— Nu.

— Unul dintre numele vehiculate în anturajul lui Grisamentum când el a, hm, murit. Murit, cel puțin dacă e să te iei după oncologi. Cole e un piromant. Lucrează cu djinii, așa se șoptește. E destul de apropiat de ei, conform anumitor zvonuri. E unul dintre cei câțiva oameni care, din motive pe care nu le-am putut ghici, a discutat cu Grisamentum în ultimele zile de viață ale acestuia. Se pare că e unul dintre cei cu care ați încercat să vorbiți după înmormântare, dar a refuzat politicos să stea de vorbă cu poliția.

— Aaa… da, cred că-mi amintesc. Cinstit vorbind, întotdeauna am presupus că era acolo pentru că Griz și-a dorit o ieșire dramatică din scenă. În flăcările rugului. Ce încerci să spui?

— Există dramatic și dramatic.

— Atunci ce-a făcut pentru Griz?

— Chestii de piromanție experimentală: focul memoriei, d-astea, din câte zice el.

— Zice?

— I-am verificat pe asociații lui Grisamentum, așa că am tot întrebat despre el. Ți-am zis că am noutăți. Să fiu cinstit, nu mă așteptam la cine știe ce. Mă așteptam la ipocrizii prudente de genul „Grisamentum era un domn, puteai să-ți lași ușa descuiată pe vremea aia, a fost o plăcere să lucrez

cu el”, adică un soi de mersi-frumos-și-cară-te. Dar am aflat lucruri mai interesante. Are o fată, Cole ăsta.

— Există o doamnă Cole?

— A murit de mult. Nu vrei să știi ce-am aflat? Fiică-sa a dispărut.

Baron îl privi lung. În cele din urmă dădu din cap.

— Așa vasăzică? zise el încet.

— Așa se aude.

— Ce înseamnă asta?

— Mai întâi Adler, acum Cole. Cineva i-a luat la rând pe asociații lui Grisamentum. Făcând lucruri care să-i… incomodeze.

— Cum ar fi să-i îndese în sticle.

— Și să le fure copiii.

— De ce?

— Numai de-aș ști, Baron! Dar e un mod de operare.

— Nu-i chiar în raza ta de acțiune, nu? Unde-i partea cu zeii?

Vardy închise ochii și ridică din umeri.

— Deci. Cum zici c-ar trebui să jucăm partida asta? Să discutăm, evident, dar…

— Păi tu ești șeful, evident, dar aș sugera ca eu să fiu persoana de contact în cazul ăsta.

— Credeam că nu vrea să discute cu poliția.

— Atunci n-a vrut, așa-i, dar ce, eu sunt polițist? Sunt un om de știință, ca și el.

— Și ce masonerie mai tenace decât asta există, nu? aprobă Baron. Bine. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ține-mă la curent. O să vedem ce putem face ca să dăm de urma domnișoarei Cole. Și-acum ascultă, că e important. Taci și fii atent la ce fac colegii tăi. Cum ar fi colegul ăsta de colo, zise Baron arătând spre fereastră.

Nu există loc unde canalizarea să nu ajungă. Filamente grase urmărindu-i pe oameni pretutindeni, de dedesubt, clipocindu-și neîncetat apa de ploaie plină de rahat și gunoaie. O pantă blândă leagă toate aceste țevi de ocean și prin aceste țevi, sfidând gravitația și sensul de curgere al

apelor reziduale, își trimisese oceanul propriile filamente, propriile canale senzoriale de apă sărată, curgând pe sub oraș, ascultând, lingând cărămidăria. Timp de o zi și jumătate, dedesubtul Londrei se află o mare secretă, fractală, în toate canalele.

Țevile se umplură cu apă sărată care spionă locuitorii clădirilor, privind, ascultând, vânând. Puteai să umbrești viziunile londomanților cu complicitatea unui district trădător sau cu vrăji spărgătoare de grevă suficient de puternice: dar nimic nu putea rămâne ascuns oceanului cercetător.

Billy așteptă singur, cu excepția aparițiilor repetate ale îngrijoratului Wati, care venea și pleca, intrând și ieșind din păpușă ca să discute cu linia-ntâi a greviștilor.

— Am făcut ce mi-a cerut oceanul, spusese Sellar la un moment dat, la orele mici ale nopții, și plecase fluturând tăcut mâna peste umăr, reîntorcându-se la visele sale despre apocalipsa scufundată.

„E vorba de foc, nu de apă”, îi zise Billy în gând. „Nu cred c-o să-ți placă.”

Telefonul îi sună și răspunse imediat. Nu spuse nimic, doar ascultă. După o scurtă tăcere, o voce rosti: „Billy?” Își dădu seama că nu era Jason. Închise și înjură. Îl prinseseră pe cameleonul proletar. Treaba nu mersese.

În grădina din față a ambasadei oceanului – era întuneric, hainele lui erau întunecate, nicio lumină nu i se reflecta în ochelari și știa că poate face asta fără să fie văzut – se ridică în picioare și aruncă telefonul cât de departe putu, ceea ce acum însemna într-adevăr departe, în întunericul de deasupra acoperișurilor. Nu-l auzi căzând. În cele din urmă, așezat pe treptele clădirii, auzi o învolburare de apă în țevăria de sub picioarele lui. O nouă sticlă era împinsă prin fanta pentru scrisori.

Oceanul îi spunea unde se aflau Naziștii Haosului. Îi spunea că aici se încheia ajutorul său. Că nu putea interveni, nu putea fi de o parte sau de alta. Avea să-și retragă apele înainte să se crape de ziuă. Billy se aplecă, îngenuncheat, și-și odihni fruntea pe lemnul ușii.

— Ascultă, zise el. Ascultă-mă o clipă. Nu poți să intri acolo, nu, Wati? întrebă Billy.

— Nu sunt figurine în clădirea aia.

— Ascultă, oceanule, zise Billy. Uite ce, oceanule.

Zâmbi obosit.

— Asta-i școala de gândire care ne-a adus unde suntem acum, faptul că oamenii vor să rămână neutri.

Simți o recunoaștere. Avu senzația că-și amintea de asta. Ca și cum ar fi fost în ocean abia cu câteva zile în urmă, sau nopți, de fapt, pe timpul nopții, în nopțile când visa acele vise provocate de cerneală. Își lipi mâna de ușă. Cunoștea locul ăsta.

— Și față de ce vrei să rămâi neutru? Vrei să nu te amesteci în război. Dar aici nu e vorba de Londra împotriva ta – nu cu asta ne confruntăm. Atunci despre ce e vorba? De Naziștii Haosului? Nu cred. De Tatuaj? Un șef de bandă chiar te sperie atât de tare?

O, la naiba! Funcționau trucurile astea psihologice meschine când aveai de-a face cu împielițatul de ocean? Dacă nu riști, nu riști, se gândi Billy. Ce altceva mai avea? Două arme pe care nu le înțelegea și un sindicalist cu multe trupuri. Dinăuntrul ambasadei nu se auzea decât liniștea.

— Atunci de ce? De dragul protocolului? Din amabilitate? Uite, o spun și pe-asta. O să te implor. Billy era deja în genunchi. Te rog. Ce, crezi c-o să dezechilibrezi nuș’ce balanță a puterii? Și ce dacă! Doar știi ce se apropie. Focul și sfârșitul tuturor lucrurilor. Fac pariu că e soiul de foc care arde și apa mării. Dar Dane poate rezolva asta, să știi. Așa că, dacă nu vrei să piară totul în flăcări, dacă nu vrei ca Londra să piară în flăcări, dacă nu vrei ca apa mării să piară în flăcări… ajută-mă!

— Știi ce urmează? întrebă Collingswood.

Jason Smyle gâfâia. Câteva vrăji cosmetice, o mică intervenție dermatologică nenaturală, și pielea sa părea intactă, toate vânătăile dispăruseră ca prin farmec.

— Uite ce urmează, îi spuse ea. Ai încălcat nenumărate legi, dar – după cum știi al naibii de bine – sunt niște legi

neconvenționale. Ca și Constituția, nu sunt scrise. Ceea ce înseamnă că trebuie să fii deferit celuilalt sistem de judecată. Ceea ce înseamnă orice vreau eu să însemne.

Avea mai puțin de jumătate din vârsta lui Jason. Se lăsă pe spate și-și puse picioarele pe masă.

— Cooperarea ta va fi, așadar, foarte apreciată. Deci.

Trecu la un accent american ridicol.

— Înc-o dată. Ce căutai de-ai venit încoace? Unde-i Billy? Și unde-i calamarul?

Dar mai trecuseră prin asta de câteva ori și niciun fel de promisiuni sau amenințări nu aduseră vreo informație în plus.

— Jur, jur, jur, repeta Jason și ea îl credea.

Nu știa. Tot ce avea era numărul de telefon al lui Billy, pe care el i-l dăduse aproape imediat. Și gata. Collingswood privi prin oglindă și clătină din cap. Ieși din încăpere, alăturându-li-se colegilor ei.

— Deci ce-avem? zise Baron. E oarecum neașteptat, nu?

— Și-l crezi? o întrebă Vardy.

— Da, zise Collingswood. Da. Așadar…

— Așadar, zise Baron, omul nostru, Billy, nu e nicidecum răpit. E de fapt mână în mână cu un membru proeminent, acum exilat, al Bisericii Zeului Kraken. Se pare că ingenua noastră nu e chiar atât de ingenuă.

— Ce-i cu nenorocitu' ăsta de Sindrom Stockholm? zise Collingswood. Billy e, cum o chema, tâmpita aia de Patty Hearst[138]? întrebă ea uitându-se la Vardy.

— Posibil, spuse el. Toată chestia asta mie-mi pute a credință. Presupun că n-am obținut nimic de la numărul ăla de telefon pe care ni l-a dat?

— Nu. Credință în ce?

— În ceva.

— Bine, copii, bine, zise Baron. Deci am crezut că suntem în căutarea unui prizonier, dar se dovedește că, de fapt, căutăm un fugar. Vardy, informeaz-o și pe Collingswood

[138] Patricia Campbell Hearst (n. 1954), a fost luată ostatică în 1974 de o organizație numită Armata Simbioneză de Eliberare. Pe parcursul celor 19 luni cât a fost reținută de aceștia, statutul ei a evoluat de la acela de prizonieră la cel de membru al grupului, participând inclusiv la câteva jafuri armate.

despre Cole.

— Cine-i ăsta? zise ea. Ce-a făcut? Sau ea? E o ea? Pot să mă joc și eu?

— E un piromant, zise Baron. Fost asociat de-al lui Griz.

— Piromant? întrebă Collingswood mijindu-și ochii. Nu-i vorba de foc în toate viziunile? Vardy?

— Da… așa e. Scuze, eu… Eu…

Își mușcă un deget. Baron și Collingswood clipiră nedumeriți în fața acestei ezitări neobișnuite la el.

— Un piromant, un calamar de la muzeu, sfârșitul tuturor lucrurilor, e… ceva se apropie. Trebuie numai să înțeleg credința care se ascunde aici.

Dar ce mai făcea Marge? Cea mai bună pistă a ei n-o dusese nicăieri.

Avea noi priorități. Îi crezuse pe toți străinii aceia care-i spuseseră că e în pericol, că atrage o atenție periculoasă asupra ei, că-i trebuie protecție.

„Nu știi ce-i aia o stradă-capcană?” o întrebase colecționarul de culte și nu, nu știa, dar câteva minute online rezolvaseră asta. Străzi inventate, inserate pe hărți pentru a-i da de gol pe cei care le copiau, demonstrând că o anumită reproducere fusese făcută după o alta. Era greu să găsești o listă completă a acestor false adrese de pe hărți, dar existau sugestii. Una dintre ele, firește, fiind strada pe care se afla barul „Old Queen”.

Deci. Aceste străzi oculte fuseseră create și apoi ascunse? Funcționau numele lor ca niște capcane, într-un soi de dublă cacealma complicată, astfel încât acolo să nu poată ajunge decât cei care știau că aceste capcane reprezentau destinații reale? Sau poate că, atunci când aceste capcane fuseseră instalate, străzile chiar nu existaseră? Poate aceste fundături erau reziduuri ce-și căpătaseră existența ilicită atunci când hărțile în cauză fuseseră copiate de impostori.

Oricum ar fi fost, nu conta. Acestea erau în mod evident străzile pe care trebuia să le investigheze. Marge începu să caute și alte nume.

54.

Ascunzătoarea Naziștilor Haosului nu avea nimic special. Era pur și simplu o clădire abandonată. Nu exista nicio logică metaforică în localizarea ei, niciun banc cosmic: fusese aleasă pur și simplu pentru că era suficient de izolată și de pustie și era ușor să pătrunzi acolo, s-o redecorezi pe dinăuntru – antifonare și altele – și ulterior s-o aperi. Se afla în estul îndepărtat al Londrei, într-o zonă atât de deprimantă că prea puțini oameni acordau atenție împrejurimilor. Avea un subsol adânc, unde era torturat Dane și unde svasticile Haosului erau armate și învârtite. Se afla în apropierea unui garaj.

Naziștii erau singuri și nesupravegheați. O resursă externalizată, subcontractarea fiind la fel de la modă în lumea gangsterilor ca în mizeria fordismului. Tatuajul le recomandase, vag, să continue ca până atunci și să încerce să afle orice, orice indiciu de la Dane despre locul unde se aflau Billy și krakenul.

În interior, clădirea era împodobită cu suveniruri din vremea Reichului, autentice – împroșcate cu sânge adevărat, creier, spermă de gauleiter[139]. În nișe ardeau lumânări sub icoane ale unor entități demonice variate, postere afumate ale unor formații naziste și fotografii din lagărele de exterminare. Exact cum te-ai fi așteptat.

Naziștii Haosului stăteau adunați, o amestecătură de filfizoni fasciști numai sclipici, spandex, piele și vulturi de fier. Se uitau la Dane. Acesta era legat alături de un rastel de instrumente de tortură acoperite de sânge închegat. Svastica lui se răsucise pentru a-l mai infecta cu ceva viață, așa că acum avea ochi și chiar și dinți, deși nu pe toți și putea să respire pe nas, chiar dacă îl avea spart. Îl readuseseră înapoi abia de vreo două ore și încă nu se apucaseră serios de treabă. El îi privea scuipându-i și blestemându-i, apoi se înmuia încercând să se retragă în sine.

---

[139] Șef al unei filiale regionale a Partidului Nazist.

— Uite, zise unul dintre ei. I se mişcă buzele. Iar se roagă la melcul ăla al lui.

— Gunoi jidan cu melcul lui tâmpit, zise un altul.

— Ham, zise nazistul-câine.

— Unde-i Billy, scursură?

— Unde-i calamarul?

— Calamaru' tău mort n-o să te salveze.

Râseră cu toţii. Stăteau în picioare, în camera fără ferestre. Ezitau.

— Jidan tâmpit, zise unul.

Râseră din nou.

Modurile de a simţi durerea sunt limitate. Există un număr aproape nelimitat de metode de a o provoca, dar durerea în sine, la început vie, distinctă în toate aspectele sale, devine, inevitabil, doar durere. Nu că lui Dane îi era indiferentă perspectiva de a mai simţi durere: se înfioră în timp ce bărbaţii îşi băteau joc de el. Dar fusese surprins că-l aduseseră de două ori în pragul morţii cu intervenţiile lor brutale şi el totuşi nu le spusese că ştia unde era krakenul şi cine îl luase, şi nici că ştia unde ar fi putut să se afle Billy. La această ultimă întrebare nici el nu ştia răspunsul, dar în mod sigur le-ar fi putut da indicii şi n-o făcuse, iar ei nu ştiau cum să mai procedeze.

Chiar şi aşa, Dane era în pragul lacrimilor. Continuă să se roage.

— Poţi să încetezi cu schelălăitul, zise unul dintre Nazişti. Eşti singur. Nimeni nu ştie unde eşti. Nimic nu te poate ajuta. Nimeni nu vine să te salveze.

Aşteptase oare oceanul acel moment? Se apropiase oare, cu un simţ al teatralului, poposind în ţevăria ce infesta casa aşa cum infestează ţevile orice casă, aşteptând să apară tocmai un asemenea enunţ spre a-l putea contrazice? Oricum o fi fost, stelele se aliniară, toate rotiţele se îmbinară perfect şi, ca replică, apa sărată sparse fiecare ţeavă din clădire şi imobilul începu să sângereze cu apă de mare.

Apa sărată îşi croi drum prin pereţi. Îndoi podeaua.

Nimicuri lustruite cu dragoste, datând din al Doilea Război Mondial, se prăbușiră în găuri nou apărute.

Naziștii se împrăștiară, fugiră fără să știe pe unde s-o apuce. Dane începu să țipe fără cuvinte. Furie, ușurare, speranță și violență. Apa îi înghiți pe Naziști; apa înghețată a oceanului și cea noroioasă a Londrei îi absorbiră, trăgându-i la fund cu vârtejuri și curenți importați de la sinele său oceanic mai vast. Unii ajunseră la scări, dar mulți dintre ei fură doborâți de valuri neașteptate și ținuți cu brutalitate la fund, înecându-se, uluiți, în plin oraș, într-o apă de numai câțiva centimetri adâncime.

Apa îi ajunse lui Dane până la bărbie. Se întrebă dacă avea să-l ucidă și pe el. L-ar fi deranjat asta, realiză, chiar l-ar fi deranjat. „Krakenule, lasă-mă să respir!”

Naziștii care reușiseră să urce scările fură și ei întâmpinați. Fazerul lui Billy îi doborî pe rând. Nu mai era setat doar să amorțească. Billy coborî scările trăgând. Aruncă o rază fierbinte ca un vătrai ce-și arse drum prin blana Nazistului-câine. Pătrunzând în camera de tortură, Billy mârâi ca un animal, trăgând repetat, în timp ce marea mugea și izbea de ziduri antichitățile naziste, înghițindu-le ca și cum acestea ar fi căzut pe fundul lumii.

— Dane, zise el. Dane, Dane, Dane.

Îngenunche în apa puțin adâncă. Dane gâfâi și îi zâmbi. Billy luă un bomfaier și-i tăie legăturile.

— Ești bine, zise Billy. Ești bine. Am ajuns la timp. Înainte să-ți facă rău.

Și Dane chiar râse auzind asta, în timp ce se prăbușea eliberat de pe steaua diformă de care-l legaseră.

— Nu, prietene, șopti el. Ai ajuns prea târziu. De două ori prea târziu. Dar nu-i nimic, nu?

Râse din nou și se simți mai rău.

— Nu-i nimic. Mă bucur să te văd.

Se rezemă de Billy ca și cum ar fi fost mai grav rănit decât părea și Billy rămase confuz.

— Au blocat ieșirea, spuse Billy.

Naziștii din celelalte încăperi se adunaseră în capul scărilor și trăgeau cu armament din vremea celui de-al

Treilea Reich.

— Ține, zise Billy și-i dădu pistolul lui Dane, care se îndreptă puțin. Ești cu mine, Dane? îl întrebă Billy.

Dane meșteri ceva, ținti și trase în susul scărilor. Erau mulți acolo sus.

— Sunt cu tine, zise el uitându-se la armă.

Vocea îi revenise la un ton mai normal.

— Merge bine.

— Nu putem ieși pe-acolo, zise Billy.

Ca și cum i-ar fi răspuns, sigur ca răspuns, oceanul se învolbură, apoi se retrase cu iuțeală, atât de rapid că antrenă cu sine și o bucată de podea. Lăsă în centrul camerei o gaură, o deschizătură nămoloasă și alunecoasă de mărimea unei alte încăperi, întretăiată de cioturile țevilor și de zidăria prăbușită. Oceanul se scurse violent înăuntru, făcând o breșă și strecurându-se prin ea către capătul pe jumătate abandonat al unui canal colector sau al unei vechi albii a fluviului, care dădea în labirintul canalizării londoneze.

— Poți? zise Billy sprijinindu-l.

Dane făcu semn că da. Susținându-se unul pe altul, se năpustiră într-un plonjon periculos prin nămol și apă de mare în retragere, apoi în cavitate.

Priviră în sus, dincolo de țevăria acuzatoare, de pasta de cărămidă și de cascada murdară a apei, înspre camera distrusă. Peste margini, câteva fețe priveau înăuntru. Billy și Dane deschiseră focul, făcând chipurile contorsionate să le dispară din raza vederii. În clipa de tăcere ce urmă, alergară prin mâlul de dedesubt și de acolo, picurând de noroi ca niște golemi proaspăt făcuți din lut, în tunelurile întunecate al Londrei.

Partea a cincea
Ridicarea întru coborâre

55.

Era foarte târziu. Trecuse ceva timp de când nimeni nu-l mai întrebase nimic pe Jason, darămite să-l fi brutalizat. Collingswood intrase din când în când în celula lui cu un set de întrebări repetitive ca un coșmar, dar acum n-o mai văzuse de câteva ore.

Mâncarea și băutura îi erau împinse înăuntru printr-o fantă. Strigă, cerând un telefon, ceva atenție, niște sendvișuri cu șuncă, dar nu i se răspunse. Într-un colț al celulei era o toaletă chimică și, de ceva timp, renunțase să-i mai amenințe că va reclama asta celor de la Amnesty International. În absența lui Collingswood sau a altui meșter de realități care să-i atenueze harul, polițiștilor li se părea că-l recunosc, știau că-l știu de undeva și, având în vedere că nu era – n-avea cum, doar era într-o celulă – un coleg de-al lor, presupuneau că era un infractor recidivist, așa că atitudinea față de el se înrăutățise.

Când Jason auzi pași și ecoul unei șoapte pe hol, nu se așteptă ca persoanele în cauză să încetinească sau să se oprească. Dar acestea se opriră chiar în fața celulei sale și descuiară ușa.

Un polițist o deschise. Un bărbat, rămas în cadrul ușii, cu privirea fixă, într-o nemișcare nefirească. Era cenușiu la față și părea să se simtă foarte rău. În spatele lui era cineva. Ofițerul nu se uita la Jason. Privea peretele de deasupra lui Jason, tot înghițind în sec. Cineva stătea în spatele lui, înfășurat în umbrele aruncate de lumina de neon. Șoptind.

— Cine…? începu Jason și rămase fără cuvinte.

De dincolo de cadrul ușii se ivi un cap de copil. În spatele

lui, un bărbat șoptea în urechea polițistului, înclinându-se ca un copac bătut de vânt când de o parte, când de alta a însoțitorului său, ca un metronom jucăuș, făcându-i lui Jason când cu ochiul stâng, când cu ochiul drept de după umărul ofițerului.

— Christine, zise bărbatul cu haine jerpelite. Tu ești?

Atunci Jason știu cine erau bărbatul și băiatul, se lipi de perete și începu să țipe.

— Știu! zise Goss pășind în încăpere însoțit de ofițer.

Subby închise ușa după ei cu atenția grijulie a unui copil mic. Jason țipă și se târî îndărăt pe pat. Polițistul își închise ochii, plângând și șoptind:

— Îmi pare rău șșș n-am oprit acum n-am vrut te rog nu te rog.

— Știu, repetă Goss chicotind. Încetează. E un secret și-o să-l strici, încetează.

Expiră fum. Îl îmbrânci pe ofițer înspre Jason, șoptindu-i un singur cuvânt și, fără ca măcar să-și deschidă ochii, bărbatul căută gura lui Jason, care urla, și o astupă cu mâna, șoptind „șșș șșș încetează încetează trebuie trebuie”. Sub palma lui, Jason nu mai avu aer ca să poată scoate sunete. Polițistul și prizonierul se agățară unul de altul.

„O să vină cineva”, se gândi Jason, „sunt camere video, o să vină cineva”, dar ar fi intrat Goss aici fără să fi pus barele pe toate t-urile astea? Punctele pe toate i-urile? Încercă din nou să țipe.

— Voi doi sunteți groaznici, spuse Goss. Ați zis că ne întâlnim în stația de autobuz și pe urmă a venit Mike și eu nu știam pe unde să scot cămașa.

Se așeză pe banchetă și se trase mai aproape de Jason.

— Hei, șopti el cu timiditate.

Îl bătu pe umăr pe polițist. Bărbatul scânci.

— Subby vrea să-ți arate ceva. A găsit un gândac. Du-te și uită-te, fii drăguț.

— Șșș, șșș, spunea în continuare bărbatul, plângând, cu ochii închiși.

Își luă mâna de pe gura lui Jason și Jason nu putu scoate un sunet. Subby îl prinse de mână pe polițist. Omul își târî picioarele în ritmul copilului până în colțul camerei și rămase acolo, cu spatele la Jason și Goss, privind unghiul făcut de beton.

— Am fost peste tot, zise Goss. Am fost în vacanță. M-am și bronzat frumos. Căutam niște chestii. Ai văzut chelnerul cumva? Băiatul care servește la casa de păpuși? Aveam un cadou pentru el.

Goss își puse degetul pe buzele lui Jason.

— Deci, spuse el. Clarabelle zice că te place.

Își apăsă degetul mai tare pe fața lui Jason. Îl lipi de zid.

— Și eu zic: ce? Și ea: da, îți vine să crezi?

Îi apăsă buza lui Jason peste dinți. Subby legăna mâna polițistului de parcă s-ar fi plimbat împreună.

— O să fie în parc diseară. Vii și tu mai târziu?

Goss făcu pielea să plesnească și gura lui Jason se umplu de sânge.

— Unde-i Billy? Unde-i Dane?

— O Doamne o Dumnezeule nu știu jur Iisuse… spuse Jason.

Goss nu-și mișcă degetul și Jason bolborosi sub atingerea lui, împrăștiind sânge și stropindu-l pe Goss, care nu se șterse. Goss continuă să apese și Jason scoase un vaiet în timp ce buza îi era strivită în contact cu dinții din față. Polițistul care stătea cu mâna într-a lui Subby, privind ascultător în altă direcție, scânci și păru să se agațe mai tare de mâna băiatului, ca și cum ar fi căutat alinare.

— Ții minte când ea era cu noi la ora de geografie și el tot fura cariocile pentru proiector? zise Goss. Am știut de-atunci că-ți place de ea. Știu că l-ai ajutat pe Dane, de aia erai aici, dar el unde-i?

Împinse și Jason scânci, apoi urlă când, cu un plesnet ca de creion rupt, Goss îi dislocă un incisiv, făcându-l să se clatine în interiorul gurii.

— Nu știu, nu știu, zise Jason. M-a sunat Billy, Dumnezeule, te rog, nu știu…

— Nici măcar nu știam că e încă în același an cu noi.

Uită-te la mine. Uită-te la mine! Ești bine-acolo, Subbster? Ai grijă ca lumea de frățiorul meu mai mic, domnu'?

Goss zâmbi și-l privi pe Jason în ochi. Își ținea degetul complet ud de sânge pe buza lui Jason.

— Clarabelle a zis c-ar putea s-o aducă și pe Petra, ca să ieșim în oraș toți patru. Prietenul tău a luat ceva și-l vreau înapoi. Unde-i? Altfel trebuie să anulez ieșirea din noaptea asta.

— Doamne, nu știu nu știu nu știu, ascultă ascultă mi-a dat un număr, atâta, un număr de telefon, pot să ți-l zic…

— Numărus rumpus schampus grampus orca Belinda. Unde-s flăcăii ăia doi? Cred că văd un răspuns acolo-n gușă, să-l scot afară? Să-l scot? Să-l scot? Spune-mi sau îl scot singur. Unde e? Îl iau. Unde e? O să storc eu răspunsul ăsta din tine, rățușcă de cauciuc.

— Jur, jur…

— Așa o să fac! O să te storc pân-o să măcăi.

Goss începu să împingă. Rădăcinile dinților scrâșniră în craniul lui Jason și acesta țipă din nou. Polițistul din colț expiră tremurând și nu se uită. Goss își puse cealaltă mână pe stomacul lui Jason.

— O să apăs dacă nu mi-l zici, pentru că vreau lucrul ăla. Repede, le-am promis lui Clarabelle și lui Petra c-o să fim acolo într-o oră, așa că zi-mi zi-mi.

Jason nu avea ce să-i spună, așa că Goss continuă să împingă. Polițistul își ținu ochii închiși, strânse mâna lui Subby încercând să nu-l asculte pe Goss repetând iar și iar întrebările și auzi cum sunetele scoase de Jason se transformă din țipete în urlete scurte și puternice ca un claxon, provocate în egală măsură de uluire și de durere, apoi zgomotele unei intruziuni lichide, un râgâit animalic nefiresc și, în cele din urmă, nimic. După un timp îndelungat, auzi un „uff” de efort, un picurat lichid și zgomotul a ceva ce-și făcea drum printre chestii umede. *Clac clac.* Ceva scotea un sunet de castaniete.

— Ce-i asta? zise Goss. *Clac clac.* Chiar nu știi? *Clac.* Bine, dacă ești sigur.

Se auzi zgomotul a ceva târât.

— Nu știe.

Acum Goss vorbea în urechea polițistului.

— Mi-a zis chiar el. Și tu poți să-l faci să spună. Să-l faci să clănțăne din dinți. Îți sunt recunoscător că mi-ai arătat unde era, faci o treabă minunată, îți rămân pe veci îndatorat. Mi-aduc aminte că oamenii respectau uniforma cândva, Dumnezeu să te binecuvânteze, era mai mult respect pe-atunci.

Ofițerul își ținea ochii închiși în continuare și nu respira.

— Dă-ni-l înapoi pe Subby. Scoate-l ca din pălărie!

Subby își trase mâna dintr-a lui. Omul auzi ușa deschizându-se și închizându-se. Rămase încremenit mai bine de trei minute.

Deschise ochii, doar puțin. Nimeni nu-i făcu rău, așa că-i deschise din nou. Se întoarse. În cameră nu era nimeni. Goss și Subby dispăruseră. Dădu cu ochii de sângele de pe podea și, la picioarele sale, de o grămadă de carne ce fusese Jason. Bărbatul urlă. În sternul lui Jason era o gaură. Gâtul îi fusese mult îngroșat, umflat pe dinăuntru, gura-i era larg deschisă și palatul găurit de orificii pentru degete, iar în limbă avea o gaură pentru degetul mare. Pune-ți-l și poți să-l faci să vorbească, *clac clac.*

Ultima rămășiță a harului lui Jason se risipi, asemănarea dispăru și polițistul care țipa pentru un presupus cunoscut se pomeni urlând pentru cineva cu care realiză că nu lucrase niciodată, dar care era, cu toate astea, exact la fel de mort pe cât îl crezuse.

56.

În aer se simțea o schimbare, cineva venind în penumbra Pietrei Londrei cu gândul la ea. Londra îți dădea întotdeauna o senzație de sfârșit, ca și cum lumii i-ar fi sunat ceasul. Acum însă mai mult ca oricând. „Nu, serios”, murmura orașul. „Pe cinstite.” Saira putea mirosi transgresiunea chiar și fără să vină Fitch, s-o înhațe de braț și să-i împărtășească asta șușotind agitat.

— E cineva, tot zicea el.

Saira trecu în revistă variatele posibilități, pregătindu-se să înfrunte orice va fi fost. Dar, deși sperase să-l revadă, fu uluită de-a binelea când, trecând din încăperile din spate ale londomantului în magazinul din față, care le proteja, dădu cu ochii de un Dane Parnell confuz, epuizat, dar bătăios.

Billy stătea alături, cu fazerul în mână și cu păpușa ocupată de Wati în buzunar. Dane se rezemase de tocul ușii.

— Iisuse Cristoase londonez, zise ea. Dane! Ce naiba ai…? Ai scăpat, slavă Domnului, nu știam, noi…

— Saira, zise el.

Vocea-i era moartă. O privi indiferent.

— Dane, ce faci, puteți fi văzuți amândoi, trebuie să vă camuflăm…

— Du-mă la kraken!

Saira tresări și-i făcu semn să tacă; majoritatea colegilor ei nu știau nimic.

— Acum, zise el.

— Bine, spuse ea, bine, bine, bine, trebuie să-l iau pe Fitch. Ce s-a întâmplat, Dane? Trebuie să…

— Acum. Acum. Acum. Acum.

Firește, Billy, ca și Wati, care simțise ieșirea lui Billy din zona de protecție a Naziștilor și dăduse buzna în păpușă, se agitaseră ușurați în jurul lui Dane, încercând să-l convingă să se odihnească.

— Trebuie să-l salvăm și pe Jason, spuse Billy și Dane îl aprobă.

— O să-l salvăm, spuse el.

De oricâtă cruzime ar fi dat dovadă polițiștii, cel puțin n-aveau să-i ucidă prietenul, își zise el. Cel puțin nu deocamdată.

— Încerca să dea de mine?

— Da.

— O să-l salvăm. De îndată ce-o să…

Rămase fără cuvinte.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? zise Billy.

„Și ce întrebare tâmpită mai era și asta?” își zise, în tăcerea ce urmă după ce fraza îi ieșise pe gură. Nu mai spuse nimic și nici Dane nu spuse nimic, mulțumindu-se să meargă amândoi. În cele din urmă Dane zise:

— Tatuajul era acolo.

— L-ai văzut?

— Nu puteam să văd nimic. Dar era; l-am auzit. Vorbea printr-una dintre creaturile alea ale lui. E disperat. E atacat. Afacerile îi sunt amenințate de păstorii de monștri. Dacă nu știe că Grisamentum s-a întors, în mod sigur măcar bănuiește.

Gâtlejul îi era intact, dar Dane vorbea răgușit din cauză că își amintea rănile din timpul când îi fusese tăiat.

— Ce voia să afle de la tine?

— Unde e krakenul. Unde ești tu.

— Le-ai…?

— Nu, zise Dane, simțindu-se uluit. Nu.

— Credeam c-or să…

— Da, zise Dane. Da, m-au omorât, zise el.

Dar se întorsese. Grație intervenției lor răuvoitoare, dar se întorsese. Câți martiri reușesc să supraviețuiască martirajului?

— Simte el ceva, spuse Dane. Ca noi toți.

Închise ochii și-și întinse brațele.

— Știe că îngerii au plecat…

— Trebuie să-ți povestesc despre asta, spuse Billy.

— Într-o clipă. Nu-l mai vrea doar ca să-și sporească puterea. Știe că se apropie un sfârșit și că acesta are de-a face cu krakenul și își iese din minți pentru că-și imaginează că, obținându-l, ar putea opri ceea ce se întâmplă. Dar nu poate. N-o s-o facă. O să transforme ceea ce se întâmplă în… ceva. Noi suntem cei care putem să oprim lucrurile.

— Londomanții nu par să fi reușit, zise Billy.

— Nu? întrebă Dane și se întoarse către el, părând înviorat. Poate că universul mă aștepta pe mine.

— Da. Poate.

Așa că atunci când ajunseră la londomanți, Dane le zise pur și simplu „duceți-mă acolo acum”.

— Trebuie să fim atenți, spuse Saira.
— Acum, spuse Dane.
— Nu poți fi văzut cu noi, zise ea.
Billy își puse mâna pe brațul lui Dane:
— Ușurel.
Urmară pregătiri zorite. Saira și Fitch plecară cu mașinuța lui Fitch, lăsându-l pe Dane să fure alta cu care să-i urmeze. Îi dădură un GPS hăruit, o mică unitate manuală în care Dane vârî o bucățică de cârpă cu o picătură din sângele Sairei – se tăiase chiar acolo, în fața lui, ca semn de bună-credință.
— De ce să încercăm să fugim de voi? pledase ea. Avem nevoie unii de alții.
Billy și Dane stârneau gunoaiele în trecerea lor. Păreau deghizați de noapte, de felul anost în care arătau. Asta nu-l înșela pe Billy, care-și ținea fazerul scos.
— E o chestiune de timp până ne găsesc din nou, zise el. Unde naiba sunt Goss și Subby?
Nimeni nu știa. Apăruseră și dispăruseră. Se terminase cu ei? Nimeni nu credea. Dar nu erau în oraș – asta era evident din felul în care toată lumea parcă respira mai ușor. „Căutăm ceva în ținuturile îndepărtate”, se pare că îi spusese Goss cuiva pe care, în mod inexplicabil, îl lăsase în viață.
GPS-ul clipea către ei, conducându-i pe străzi pe urmele Sairei.
— Uite, zise Billy. Urmărește-o. Sunt manevre de evitare.
Pe măsură ce se apropiau de ieșirea din Londra, Billy se simțea din ce în ce mai straniu.
— Încotro merge? întrebă Wati.
Era așezat în așa fel încât să poată privi afară din buzunarul lui Billy.
— Oceanul n-a putut să-l vadă sau să-l audă, spuse Billy.
Cotiră pe North Circular, inelul rutier al orașului, înscriindu-se spre est.

— Ei sunt… Uite, uite…

Mașina se oprise și alături de ea, tras pe dreapta, era un camion. Mare – nu unul dintre uriașii cu remorcă în stare să umple o stradă de la un capăt la altul ca betonul proaspăt turnat, dar suficient de mare, mai mare decât cele folosite la mutări. Avea imprimat pe laturi un logo deloc ieșit din comun. Opriră alături și ușile din spate ale camionului se întredeschiseră. Saira le făcu semn. Închise ușa de îndată ce ei se cățărară în interiorul întunecat. Wati nu putea trece de câmpurile repulsive. Șopti ceva și plecă spre celălalt front de luptă al său, spre războiul lui sindical. Vehiculul porni din nou. Lumini de neon se aprinseră înăuntru.

Priponit în mijlocul trailerului, protejat de șocuri și înfășurat în cabluri industriale întinse până la margini și colțuri, fixat atât de bine că abia se legăna pe masa de oțel, se afla acvariul. Și în el, placid în baia sa post-mortem, era krakenul.

Camionul viră ușor, provocând un val în interiorul acvariului. Mișcarea tulbură lichidul de conservare. Se zăriră brațele noduroase, ochii dispăruți. *Architeuthis.* Billy aproape că șopti „salut”.

De față erau alți doi londomanți, și ei membri ai conclavului din sânul sectei deja secrete. Aveau ustensile. Microscoape, bisturie, computere cu softuri de modelare biologică și conexiuni 3G lente. Centrifuge. Scaune, cărți, un dulap cu arme, un cuptor cu microunde, bucăți de zidărie smulse din pereții Londrei, paturi de campanie amenajate pe laturile camionului.

Pentru o clipă nimic nu se mișcă, în afara camionului și a fâșiilor de carne îmbibată cu formol. Firește că se deplasau, ca să nu atragă atenția. Un animal-zeu important ca acesta nu putea să nu capete semnificații: dacă rămâneau pe loc, oamenii ar fi observat. Așa că era călăuzit în cerc, ca un rege îmbătrânit. Mișcarea îl ascundea cel puțin la fel de mult ca amuletele gris-gris[140], resturile și echipamentul militar, toate lucrurile agățate sau amplasate înăuntrul

[140] Talisman voodoo originar din Africa (n. red.).

vehiculului.

— Cine conduce? întrebă Billy și se întoarse.

Dane era în genunchi. Îngenunchease lângă acvariu. Avea ochii închiși și buzele i se mișcau. Ținea mâinile împreunate. Plângea.

Chiar și londomanții, obișnuiți cu tot felul de elanuri stranii, făcură un pas înapoi. Dane murmura. Se ruga în șoaptă. Billy nu auzi ce spunea, dar își aminti un fragment pe care-l citise în canonul teuthic, o frază: „Kraken, cu atingerea ta, simțind lumea ca s-o înțelegi, simte-mă și înțelege-mă pe mine, copilul tău neînsemnat, acum.”

Fervoarea sa dură foarte mult timp. Dane își deschise ochii plini de lacrimi. Atinse sticla. „Îți mulțumesc!” îi repetă el de mai multe ori acvariului. În cele din urmă se ridică.

— Mulțumesc, li se adresă el celor din jur. Nu pot să cred! țipă deodată. De ce-ați făcut una ca asta, de ce nu mi-ați spus?!

Apoi se înmuie, cu o expresie pe care Billy realiză că trebuie s-o fi avut când fusese torturat până la moarte.

— Dar ați avut grijă de, de, de el, zise. De zeul meu.

Dane se lăsă din nou în genunchi. Biet om chinuit. Se rugă. Billy își puse mănușile lungi de cauciuc oferite de cabala londomanților, care-i îmbrăcau tot brațul, ca unui veterinar. Ei – micuța cabală internă – îl priviră.

Nu știa exact ce căuta. Se uită la Dane până când Dane îl văzu și nu îl opri și nici nu spuse nimic, și cu această permisiune Billy scoase capacul și-și vârî mâinile în supa rece de chimicale și celule moarte. Atinse specimenul. Era compact, rece și neînsuflețit.

„Te-am găsit”, se gândi el.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Saira.

Billy se încordă, dar de data asta timpul nu tresări. Pipăi carnea, curios ce va simți. Își trecu mâinile peste ea, îi depărtă faldurile cu blândețe, își apăsă degetele pe ventuzele presărate pe tentaculele animalului mort. Acesta nu avea cum să-l apuce, dar însăși forma ventuzelor le făcu

să se lipească pentru o clipă de el, ca și cum lucrul acela, așa mort cum era, l-ar fi prins. Îl auzi pe Fitch scoțând un „huh”, după care zise:

— Trebuie… Trebuie să fac o citire…

— Nu cred că trebuie, zise Billy fără să se întoarcă.

Palpă în continuare. „Ce-i asta?” se gândi, dar nicio cunoaștere nu i se strecură prin degete, prin propriile lui zece tentacule inadecvate. Își scutură capul: nicio gnoză haptică, nicio viziune. Nu era nimic acolo, nicio cunoaștere a ceea ce urma să se întâmple sau de ce sau ce era cu *calamaru’ ăsta nenorocit,* calamarul ăsta, de ce tocmai ăsta? De ce să aducă tocmai el sfârșitul?

Pentru că urma, în continuare, să-l aducă.

— Nu cred că trebuie să fii clarvăzător ca să știi chestia asta, spuse el. Taie pântecele orașului și o să vezi același lucru ca și pân-acum.

Se întoarse și-și întinse brațele ca un chirurg într-un mediu steril, cu lichidul toxic picurând.

— Știu ce speram cu toții, zise el. Ar fi fost drăguț, nu?

Făcu semn spre Dane.

— El s-a întors din morți pentru asta, știați? Asta trebuie să fie scris pe undeva. Nu puteți să-mi spuneți că nu-s pe undeva niște versete pe tema asta. Și mă aveți și pe mine. Asta înseamnă că suntem doi care ar trebui să ne găsim într-o scriptură, împrăștiați peste tot ca o iritație, și-ai crede că asta ar trebui să schimbe lucrurile.

Își scoase o mănușă.

— Dar, zău, spuse el ridicând din umeri. Totul e neschimbat.

Poate pentru că totul era o neînțelegere. El, Billy, fusese ales de îngerul memoriei dintr-o greșeală stupidă, din cauza unei glume greșit înțelese. Era o magie a specimenelor, nu maiestatea extraterestră a creaturilor tentaculare din abis.

— Nu contează, zise Dane, surprinzându-l, de parcă Billy ar fi vorbit tare. Cum crezi tu că e ales un mesia?

Dane era autentic, el chiar fusese dincolo și se întorsese și credința lui era reală. Ai fi putut spera că ăsta era sfârșitul, că întâlnirea dintre credincios și cel în care credea

ar fi fost suficientă ca să împiedice arderea finală. Că poate londomanții – care eșuaseră în a preveni acel sfârșit erijându-se pe post de salvatori, crezând în cele din urmă că intenția lui Billy și Dane nu era de a arde chiar ei lucrul și predând controlul asupra rătăcitorului zeu al adâncurilor către credinciosul său și către semiprofetul ce-l însoțea – ar fi reușit astfel să evite ce era mai rău. Dar.

— Nu s-a schimbat nimic, zise Billy.

Era sigur că nu trebuia să fii, ca el, îndrăgit de un înger indus în eroare ca să simți asta. Londra tot nu era cum trebuie. Puteai să auzi tensiunea nediminuată a orașului, persistența nu a conflictelor, ci a unui anumit soi de conflicte, teroarea întregului.

În continuare, totul avea să ardă.

Saira se așeză, învinsă. Luă nervoasă o mână de cărămizi sfărâmate și mortar, deschizând o rană într-un zid. Le frământă. În mâinile și cu harul ei, toate fragmentele și fărâmițele distincte ale orașului deveneau plastilina din care era făcută Londra. Frământă și alungi și cărămizile se contopiră silențios unele cu altele. Își înfipse degetele în acest material și-l transformă într-un alt soi de londomaterie – o masă de ambalaje de mâncare, o încâlcire de țevării, o balustradă ruptă, o tobă de eșapament.

— Și-acum?

Saira pusese întrebarea, în cele din urmă, dar ar fi putut fi oricare dintre ei. Își întinse mâna și Billy o ajută să se ridice în picioare. Mâna ei era lipicioasă de londogrăsime.

— Ți-aduci aminte de Al Adler? întrebă Billy. Pe care l-ați omorât?

Ea era prea obosită ca să mai tresară.

— Știți pentru cine lucra? Pentru Grisamentum.

Ea îl privi fix.

— Grisamentum a murit.

— Ba nu. N-a murit. Dane… N-a murit.

Ea îl fixă în continuare cu privirea.

— Ce are asta de-a face cu tot restul nu știu. Dar Adler e cel care a… declanșat asta. Împreună cu voi. Și el încă lucra

pentru Grisamentum când a murit. Faceți pariu al cui a fost planul. Știm că sfârșitul se apropie și știm că începe cu arderea calamarului, zise el. Cred așadar că trebuie să încercăm în continuare. Trebuie să-l ținem în siguranță. Poate dacă reușim asta, să-l păstrăm nears până… trece noaptea aia… totul o să fie bine. N-avem altceva de făcut decât să ne continuăm căutările. Tatuajul nu are motive să dea foc întregii lumi. Nici Al n-avea. Nici Grisamentum n-are, oricare i-o fi fost planul…

Clătină din cap.

— De altceva e vorba. Trebuie să păstrăm lucrul ăsta în siguranță.

— Haideți să ne urnim atunci.

Toate lumea se uită la Dane. Era primul lucru pe care-l rostise după multă vreme care să nu fie o rugăciune către zeul său mort. Se ridică, părând că s-a înzdrăvenit.

— Tu ai grijă de el, îi zise Sairei. Nu putem să stăm aici. Suntem prea periculoși. O să facem cum zici tu, i se adresă el lui Billy. Mai întâi mergem să-l eliberăm pe Jason.

57.

— Cum procedăm? întrebă Billy.

Ar fi putut scăpa basma curată după ce luaseră cu asalt ascunzătoarea unor nebuni violenți și periculoși, dar să ataci instituțiile statului? „E prea riscant”, zisese Fitch. „Trebuie să ne ajutați să-l protejăm”, zisese Saira. „N-aveți ce face”, le spuseseră amândoi.

— Dă-mi GPS-ul ăla, zisese Dane. Nu-l abandonăm pe Jason.

— Și poate reușim să mai aflăm câte ceva, zisese Billy. Poate Collingswood și Baron au idei mai bune decât noi.

Dane privise calamarul mort și se închinase.

— Putem să vă găsim la nevoie. Aveți grijă de zeul meu. Și-acum lăsați-ne să coborâm.

Acum așteptau.

— Trebuie să-l băgăm pe Wati înăuntru, zise Dane iute.

Trebuie să știm cum arată teritoriul în atelieru’ ăla de polițiști înainte să dăm buzna. Unde e?

— Știi că au protecții acolo, zise Billy. Nu poate să intre. Oricum… (Wati, simțindu-se vinovat că dispăruse în toiul luptei, era încă dus la niște mitinguri organizate pe fugă)… a zis c-o să se întoarcă imediat ce o să poată.

Wati voia să-i ajute, avea să-i ajute, dar „Nu știi că e război?” Un război de clasă care asmuțea iepurii împotriva ticăloșilor obișnuiți să capete totul numai folosindu-se de un băț și de cel mai prăpădit dintre morcovi și golemii împotriva celor care credeau că a zgâria un *emet*[141] pe o frunte le conferea vreun drept sau orice altceva.

Când prin apropiere se aflau gargui sau basoreliefuri, Wati le ținea discursuri mobilizatoare greviștilor care asigurau pichetele (homunculi ce se târau între unghiurile dintre zid și trotuar, corbi care se poticneau). Ceea ce păreau a fi vârtejuri de vânt erau pichete de elementalii militante ale aerului, șoptind cu voci discrete ca o respirație: „Noi luptăm, nu suflăm!”

Existau spărgători de grevă și simpatizanți. Wati auzise toate zvonurile, că devenise o țintă – știre veche – și că unii căutau prin toată lumea, la propriu, căutau dincolo de granițele Londrei ceva ce ar fi putut folosi împotriva lui.

Situația nu era strălucită. Malaxorul economiei îi sili pe unii dintre greviști să se întoarcă la lucru, cu rușine pe chipuri sau, dacă fețele sculptate le erau imobile, cu rușinea în suflete sau, dacă erau vibrații ale eterului, emițând rușine pe orice lungime de undă. Gonind pe calea statuilor prin tot orașul, Wati ajungea de multe ori după deznodământ. Pichet după pichet, anihilate de vrăji polițienești spectrale, pe baza unor acuzații obscure și învechite cărora li se găsiseră utilizări inovative.

— Ce s-a întâmplat?! exclama Wati, ivindu-se într-un cap de leu din mortar numai ca să descopere câte un pichet distrus, membrii împrăștiați sau uciși, doi sau trei încă acolo, încercând să se repare.

[141] Inscripție care se gravează pe fruntea unui golem pentru a-l trezi la viață. Înseamnă „adevăr” în ebraică.

Erau mici homunculi asexuați făcuți din carne de animal. Unii dintre ei fuseseră reduși la niște pete din care ieșeau fragmente de os.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Wati. Sunteți bine?

Nu tocmai. Informatorul său, un bărbat construit din noroi și fragmente de pasăre, își târa un picior redus la o biată dâră.

— Oamenii Tatuajului, zise el. Ajută-mă, șefule.

— Nu sunt șeful tău, zise Wati. Hai să te ducem… Unde? Nu-l putea duce nicăieri, iar animalul-omul-lucrul era pe moarte. Ce s-a întâmplat?

— Descreierații.

Wati rămase cu el cât de mult putu îndura. Tatuajul fusese plătit să pună capăt grevei și eforturile sale se intensificau. Wati reveni la păpușile din buzunarele lui Billy și Dane. În agitația lui, se muta dintr-una într-alta în timp ce vorbea.

— Suntem atacați…

— Tatuajul…

— … și poliția…

— … încearcă să ne termine.

— Credeam că deja fac asta, zise Billy.

— Nu așa.

— Nu așa.

— L-am enervat, zise Dane lent.

— Când te-am scos din ghearele lui, zise Billy.

— Mă vrea înapoi și te vrea pe tine și krakenul și se răzbună pe Wati. L-am auzit cât am fost acolo. E disperat. Simte, ca și noi, că lucrurile se precipită.

— Știți, îl avem ca membru pe unul dintre descreierații lui, spuse Wati cu o umbră de umor. S-a apucat de politică după ce li s-a alăturat. A fost concediat, ceea ce nu-i o surpriză.

— Wati, zise Billy aruncându-i o privire lui Dane. Trebuie să intrăm în secția de poliție.

— Unde naiba suntem acum? întrebă Wati.

Urmase căile eterului înainte și înapoi în figurine fără să verifice localizarea.

— Nu că aș putea intra – au o barieră.
— Suntem în apropiere, zise Dane.
Se aflau în spatele unei cafenele, pe o alee întunecată cu excepția unei fâșii de lumină care venea de la un felinar stradal.
— E după colț.
— Jason e înăuntru, zise Billy.
— Poate n-ai auzit ce-am zis, spuse Wati.
— Stai, zise Billy. Stai așa. Mă gândesc… cum i-am întâlnit eu prima oară pe Goss și Subby. Tot ce trebuia era să treacă de intrare. Collingswood nu făcuse tot apartamentul inaccesibil.
— E mai ușor să păzești un perimetru, spuse Dane. M-am prins.
— Deci, dacă găsim o cale să treci dincolo de asta… spuse Billy.

Wati, ghemuit în cea mai mică matrioșkă furată de Billy cu mult timp în urmă, înainta purtat în gura șoricuței ce-i slujea de escortă, un activist cu state vechi în SAM. În cei doisprezece ani de când era membră nu vorbise niciodată, dar era de încredere.
Era o șoricuță mare, dar păpușa era o ditamai îmbucătura pentru ea. Șoricuța era o pată de întuneric în lumina farurilor, dispărea sub porți, escalada o pantă de pietriș, se strecura pe sub mașini care staționau și prin găuri. „Bine, e grozav”, îi zicea Wati. „Mulțumesc. O să ne descurcăm, nu te teme. O să ne descurcăm.”
La jumătatea drumului către peretele exterior al secției, Wati simți un punct-limită, simți spațiul încercând să-l țină afară.
— Stai, spuse el. Cred că e o…
Dar șoarecele, mică făptură exclusiv fizică, nu simți nimic și alergă mai departe, trăgând cu sine conștiința lui Wati înăuntru, străpungând blocada.
— Au, zise Wati. Căcat, ce ciudat a fost.
Bâzâitul de neconfundat al neoanelor. Wati era obișnuit cu schimbările dramatice de scală și perspectivă, cu

trecerile de la ochii gigantici la cei ai miniaturilor de plumb. Acum, coridorul era de dimensiunile unei catedrale. Simți bubuitul pașilor unui om care se apropia. Șoricuța așteptă sub un calorifer. Picioare trecură pe lângă ei. Aparțineau mai multor polițiști. Era probabil o urgență.

— Poți să te ții după ăia? zise Wati cu vocea lui mică. Ai grijă.

Șoricuța urmă tropăitul ca un cutremur al pașilor în jos pe scări, pe o mochetă diferită, pe sub lumina altor becuri. Ar trebui să fie într-o celulă, șopti Wati.

Agentul animal se aținea în umbră: se ghemui chiar sub ușa deschisă a unei celule unde se adunaseră polițiștii. Undeva prin apropiere era sânge.

— Of, fute-m-aș, șopti Wati.

Șoricuța îl răsuci în gura ei micuță, astfel ca ochii lui Wati să poată parcurge muntele trupului mort ce zăcea pe patul din celulă, omul roșu și decedat. Membrii USIIFS erau de față. Ceilalți polițiști sosiți la fața locului îi evitau. Prin cacofonia de voci se auziră două cuvinte care atraseră atenția lui Wati. „Goss”, auzi el „și Subby.”

— A, nu, nu, nu, zise el. Hai să plecăm de-aici.

Șoricuța așteptă în timp ce el blestema nefericit.

— Bine. Bine. Hai să ne concentrăm. Hai să le găsim biroul, spuse el în cele din urmă. Să vedem dacă putem afla ceva. Goss și Subby lucrează pentru Tatuaj și eu credeam că nemernicii ăștia îi țin spatele. Ceva a luat-o razna rău de tot.

Secția era cu sus-n jos din pricina crizei și nu era foarte greu pentru un șoarece să alerge nestingherit dintr-o încăpere într-alta, căutând și în cele din urmă găsind semne ale prezenței USIIFS – obiecte de cult, cărți pe care în mod obișnuit nimeni nu le-ar fi asociat cu poliția. Pe biroul lui Collingswood se aflau CD-uri ale unor interpreți de muzică grime.

— Trebuie să fie ceva, zise Wati. Haide.

Se dojenea pe sine, nu pe escorta sa.

Șoricuța îl plimbă pe Wati peste toate hârtiile pe care le găsi. Un sistem ambulatoriu de a lua notițe. Wati nu fu cu

desăvârșire surprins când auzi voci apropiindu-se.

— Plecăm, spuse el. Fugi! Fugi!

Dar șoricuța mai parcurse un paragraf, așa că atunci când ofițerii USIIFS intrară o zăriră fugind de pe biroul lui Vardy.

Collingswood reacționă cu o viteză uimitoare, inumană. Se lăsă pe vine, înclinându-se într-o parte, ca să poată vedea în continuare micul animal ce alerga către spațiul dintre un fișet și perete. Vardy și Baron încă nu se urniseră. Collingswood scuipă un cuvânt care făcu șoricuța să înțepenească, însă inerția o purtă până în fundul micului culoar, unde rămase nemișcată în timp ce Collingswood se târa către ea. Îl ținea în continuare pe Wati între fălci.

— Șoarece? Șoarece? Mișcă!

— Ajutați-mă cu căcatu’ ăsta de dulap, țipă Collingswood la colegii ei cei înceți și, în cele din urmă, aceștia se urniră și începură să tragă de mobilă.

— Șoarece, mișcă-te acum, zise Wati.

Căută statui pe pereții exteriori, ca să poată sări din locul unde se afla până pe partea neblocată de magie. Dar îi murmură cuvinte șoricuței până când aceasta își recâștigă suficientă voință ca să se poată târî departe de degetele lui Collingswood.

— Intră în nenorocitul ăla de perete, zise Wati și șoarecele dispăru șchiopătând după un colț al clădirii în timp ce Collingswood înjura.

Șoricuța se târî prin pereți până când ieși împreună cu păpușa în aerul rece de afară.

— Mulțumesc, zise Wati. Ești bine? Ai făcut o treabă bună. Mersi. Este, uite, este niște mâncare pentru tine acolo. Resturi de kebab. Mănâncă chestia aia. Mulțumesc. Îți rămân dator. O să fii bine, nu?

Șoricuța făcu semn că da și Wati o luă la fugă, prin câteva statui, spre locul unde Billy și Dane așteptau veștile despre Jason pe care trebuia să li le dea.

58.

Goss și Subby.

— Au fost Goss și Subby.

— Futu-i sfântul kraken. Goss și Subby!

Goss și Subby, Goss și Subby, nume și în același timp exclamații de indignare față de purtătorii acestora. Așa stătuseră lucrurile din anul naiba-știe-care? În mod sigur, de secole întregi, cei jefuiți, bătuți și torturați strigaseră aceste nume în urma lor.

Billy și Dane se aflau la suprafață, într-un bloc-turn abandonat, un capriciu înălțat deasupra unei terase de un arhitect exuberant din Camden. Pe măsură ce sfârșitul se apropia și apartamentele conspirative false ale lui Dane se terminau, se refugiau în camere aflate deasupra orașului sau dedesubtul său. Aceasta era pustie, năpădită de lumină și de praf. Stăteau în bătaia unor raze de lumină în care dansau particule.

— Și pe birouri erau dosarele vechilor asociați? întrebă Dane în cele din urmă.

— Da, zise Kirk-Wati. Toți cei care au lucrat cu Grisamentum cât a fost el prin preajmă.

— O, e și-acum, zise Billy.

— Ei, știi la ce mă refer. Erau toți oamenii lui. Necromanți, doctori, piromanți.

— Nume? întrebă Dane.

— Un gagiu, Barton. Îți spune ceva? Necromant, conform notițelor pe care le-am văzut. Byrne, firește. Un Smithsee oarecare. Un tip pe nume Cole.

— Cole. Stai așa, zise Dane.

— Ce? zise Billy.

— Cole e un piromant.

— N-am reușit să văd, spuse Wati. N-avem decât numele unei universități, niște notițe. De ce? Îl știi?

— Îi știu numele. Mi-l amintesc de la moartea lui Griz. Atunci l-am auzit. E un piromant.

Observă expresia nedumerită a lui Billy.

— Un meșter al focului.

— Da, înțeleg, dar de ce…

— De la incinerarea lui Grisamentum. Mă rog, presupusa incinerare. Dar… lucrează cu *focul.*

Focul era cel ce urma să înghită totul în final. Focul și un plan secret al lui Adler, un personaj minor, jucător în cenușa organizației lui Grisamentum, cu intenții necunoscute, având legături cu celălalt.

— Unde naiba e Grisamentum? întrebă Billy.

— Habar n-avem. Știi și tu. Wati nu poate…

— Problema nu-i doar unde este, nu? Ai zis că nu vezi ce motiv ar avea?

— Să dea foc lumii? Nu. Nu. Nu pricep care-i erau planurile, dar nu erau astea.

Nu erau însă suficient de convinși încât să i se alăture.

— O să aflăm, zise Billy. Hai să vedem care-i rolul lui Cole în toate astea.

Se ridică, tulburând aerul stătut. Se uita la mașinile de jos.

— Ce mama dracului se întâmplă acolo?

Tatuajul, asta se întâmpla. Mercenarii săi se dezlănțuiseră, violând înțelegeri ce duraseră decade în șir, călcând totul în picioare în goana după prada pe care o avuseseră și o pierduseră.

Naziștii Haosului nu erau nimic, firește. Cui îi mai era teamă de ei acum, înecați, isterici și terminați? Freelancerii, descreierații cu normă întreagă și alții ca ei erau fericiți să candideze la poziția proaspăt vacantată de baubau principal, iar pichetele SAM erau fără voia lor implicate în aceste răfuieli violente și atacuri menite să dea bine la CV. Wati plecase din încăperea de deasupra Camdenului, se întorsese, plecase, se întorsese, încercase să pună proptele, să repare și eșuase.

— Tatuajul e nebun de legat, spuse Collingswood. Ce face? A vorbit cineva cu el?

— Nu vrea să discute, răspunse Baron.

Își umflă obrajii și expiră.

— Nici nu reușim să dăm de el, futu-i!
— Nu-i trebuie permisiunea noastră, zise Vardy.
Stăteau toți trei ca un grup de sprijin pentru morocănoșii anonimi.
— Haide, zise Baron. Nu v-am angajat pentru frumusețea voastră. Discutați despre asta.
— Tatuajul a declarat război, spuse Vardy. Trimițându-i pe Goss și Subby aici înăuntru. Atacându-ne prizonierii.
— Și Dane și Billy au trimis pe cineva în afurisitul meu de birou, zise Collingswood.
— Deci spargerea biroului te supără pe tine în mod special, spuse Baron furios. Faptul că îți scurmă alții prin grajd, aia te scoate din pepeni, Kath.
Ea îl privi.
— Da, zise. Asta și chestia aia oribil de moartă.
Urmă o altă rundă de priviri.
— Nimeni nu mai dă doi bani pe noi, spuse Baron. Suntem ca musca-n lapte. Treaba asta nu face bine la spirit.
— Cristoase, șefu', zise Collingswood. Capu' sus!
— Nu mai deținem niciun control, zise Baron. Billy și Dane sunt mai implicați decât noi.
— Asta nu se poate, spuse Vardy.
Clipi iute, analizând.
— Stăm aici ca niște momâi. Toată lumea ne bate la cur în jocul ăsta. Hai să ne afirmăm puțin autoritatea. Trebuie să aducem oameni aici. În termenii noștri.
— Și cum să facem asta? întrebă Baron. Nu știm unde sunt niciunii dintre ei.
— Nu. Așadar. Va trebui să facem ceva în privința asta. Uite ce-i, știm ce știu ei. Unu: știu despre sfârșit. Și doi: știu că-i din cauza furtului blestematului ăluia de calamar. Și trei: că undeva acolo e cineva care, din anumite motive, a plănuit ca lucrurile să se desfășoare așa. Deci trebuie să facem muntele să vină la Mahomed.
Baron continuă să-l privească fix.
— Și cine-i Mahomed aici? întrebă el. Și unde-i muntele?
— Eu alpinism nu fac, zise Collingswood.

— Trebuie să pescuim până dăm de ei, zise Vardy.

— Acuma muntele a plecat la pescuit? comentă Collingswood.

— Cristoase, da’ mai taci odată! se răsti Vardy.

Ea nu păru șocată, dar nici nu mai zise nimic.

— Trebuie să le oferim ca momeală ceea ce vor, ceea ce așteaptă. Ce-o să-i scoată la lumină? Ce-i scoate pe toți la lumină?

Făcu o pauză teatrală.

Collingswood – oarecum prudentă – zise:

— A! Apocalipsa.

— Te-ai prins, spuse Vardy. Așteaptă o Apocalipsă. Să le oferim una.

În Londra, Ereziopolis, asta era principala atracție. O dată la câteva zile sau nopți era prezisă câte o noapte a nopților. Cele mai multe se dovedeau false, lăsându-și profeții relevanți striviți sub povara rușinii odată cu răsăritul soarelui. Era o rușine specială, cea a foștilor adulatori care-și evitau privirile în neașteptata zi ce urma gesturilor lor „finale” – crime, recunoașteri, desfrâuri și abandon.

Credincioșii încercau să convingă universul să acorde o șansă versiunii lor de apocalipsă. Până și micile grupuri de expați aveau șansa de a grăbi venirea propriului lor Sfârșit. USIIFS avea reputația de a fi contribuit în mod decent la clarificarea acestor posibilități. Dar ceea ce voia Vardy să spună era că cele mai dramatice dintre aceste Armaghedoane – Londra se obișnuise de mult cu formele astea oculte de plural – erau considerate evenimente în sânul unei anumite societăți. Sporturi cu public. Să ratezi unul ar fi fost un *faux pas* în materie de realteologie.

Existau mijloace prin care să se determine ce grup era în ascensiune și a cărui stea apunea. Escrocheriile presupuselor nopți de pe urmă se situau la granița dintre munca de teren și ocaziile sociale.

Baron și Collingswood îl priviră uluiți.

— N-o să meargă, zise Collingswood. Niciun sfârșit n-o să fie atât de mare încât să scoată oamenii afară, nu cu tot ce se mai petrece. Ar trebui să pregătești ceva al dracului de

dramatic. Și oamenii care stau cu urechea lipită de pământ ar ști că nu-i real. N-o să vină.

— O să vină cu siguranță dacă vor crede că ar putea fi adevăratul sfârșit, spuse Vardy. Imaginează-ți cum ar fi ca unica apocalipsă pe care o ratezi să fie chiar cea adevărată.

— Da, dar…

— Nu, ai dreptate, nu putem veni cu o apocalipsă falsă. Trebuie să umflam una mai mică, despre care nimeni n-a observat că era în program… Ha! Am zis „una”. „Ceva mare”. Trăim vremuri în care o apocalipsă nu e de ajuns, ha-ha.

Se ridică, zburlit tot.

— Uite o listă a sectelor asupra cărora avem oarece influență, zise el pocnind din degete. Toată lumea a aflat de kraken pân-acum, nu? Și toți știu că orice-o să se întâmple are legătură cu el. Nu-i așa? Asta știu ei.

— Ce-ai de gând, frățioare? întrebă Collingswood.

— Toată lumea așteptă sfârșitul lumii. Hai să ajungem acolo primii și să li-l servim noi. Cum ai zis și tu, nu putem să-l falsificăm. Ne trebuie zvonurile potrivite. Deci trebuie să-l facem să fie real. Și trebuie să nimerim cum trebuie atâtea detalii încât ei să creadă… Trebuie să încurajăm anumite zvonuri, și cu cât mai aproape de adevăr, cu atât mai bine. Probabil nu putem să-l atribuim unui octopod, dar pe cine mai știm cu un zeu animal? Pe cine am putea convinge să-și scoată apocalipsa în față? S-ar duce vorba.

Începu să scotocească prin dosare. După o secundă, Collingswood i se alătură. Baron îi privi fără să se ridice.

— V-a sărit o doagă? zise el. O să organizați o petrecere de sfârșitul lumii numai ca să-i adunați pe toți la un loc…

— Ce zici de ăștia? spuse Collingswood.

Vardy se uită la ce-i arăta ea.

— Nu cred că avem cu ce să-i convingem, zise el.

Continuară să caute.

— Ăștia?

— Nu.

— Ăștia?

— Nu aduce a calamar.

— Ce naiba faceți acolo? zise Baron.

— Da, dar dacă răspândim zvonul rapid, nu contează, e ditamai animalul, zise Collingswood. Oamenii asta vor să audă.

— Poate, zise Vardy. Mai e o problemă, adăugă el arătând ceva pe o altă hârtie.

Baron trase cu ochiul la subiectul discuției lor.

— Mai e una care se apropie. În sine nu e importantă, dar nu are nimic legat de animale și o să fie dificil să-i convingem pe profeții ei s-o amâne. Iar dacă sunt prea aproape una de alta nimeni n-o să…

— Hai să le facem în aceeași zi, spuse Collingswood.

— Ce tot…? zise Baron, dar, cu o privire, Vardy îl reduse la tăcere.

Păru că vrea să respingă propunerea lui Collingswood, dar apoi chipul său luă o expresie de nespusă încântare.

— De ce nu? zise el. De ce nu? Chiar dacă am folosi, ăăă, cuvintele-cheie potrivite când lansăm zvonurile, un Armaghedon de-ăsta banal abia de-ar fi de ajuns. Și asta cu condiția să fie destui oameni care să creadă măcar că ar putea fi vorba despre un animal-zeu. Asta le-ar oferi oamenilor un subiect… Ar putea exista o cale sigură de a face mica noastră momeală și mai…

— Momitoare, zise Collingswood.

— Dramatică. Poate. Imaginează-ți c-ar fi două?

El și Collingswood se priviră unul pe altul, pufniră și dădură din cap.

— N-o să influențeze… ăăă, chestia reală, spuse Collingswood. Dar nici măcar nu știm când… Hopa sus, șefu’, îi zise Collingswood lui Baron bătându-l cu afecțiune pe obraz.

— Bine, zise Vardy. Deci nu avem una, ci două profeții de provocat. Mă duc să dau niște telefoane.

59.

O delegație furioasă sosi la ambasada oceanului. Nu era

nicio șansă ca un asemenea grup să se certe cu un asemenea adversar și să nu fie observați, așa că fură observați, iar în urma confruntării zvonurile se răspândiră pretutindeni.

În mare, nu erau foarte eronate. Câteva exagerări, firește, apărură în următoarele două zile: „Mă jur pe Dumnezeu, aruncau cu grenade și făceau tot felul de trucuri magice, situația scăpase de sub control.” Și așa mai departe. Ca și cum dacă povestea era destul de gogonată și-ar fi revărsat o parte din glorie și asupra povestitorului.

Adevărul era și el suficient de dramatic. O coloană de mașini apăruse pe stradă. Mai mulți bărbați, unul după altul, dar și două femei, purtând căști ca și cum ar fi venit pe motociclete, dar ieșind din mașini și poziționându-se la fiecare intersecție. Sticla întunecată a vizoarelor le ascundea fețele-degete. Nimeni nu o apucă pe strada aceea cât timp se aflară acolo.

Din interiorul caselor de pe stradă locatarii cercetau nervoși oamenii cu căști și întunericul de afară. Nu trebuia să știi detaliile, și ei nu le știau, ca să fii conștient de adevărul îngrijorător, neverbalizat, că afurisita aia de casă din capăt fusese dintotdeauna o problemă. Din cea mai mare dintre mașini ieșiră alte două siluete cu căști escortând o a treia, slăbănoagă. Cu o tunsoare punk și o expresie îngrozită. Avea gura acoperită. Paznicii îl conduseră, încadrat între ei, până la ușa de la intrare.

— Întoarce-te.

Bărbatul se supuse vocii. În jachetă fuseseră tăiate găuri prin care priveau ochi de cerneală. Nu avataruri, nu ființe modificate în atelier, nu receptoare: șeful însuși.

— Afurisita voastră eminență, spuse Tatuajul.

Vocea i se auzea perfect, în ciuda hainelor purtătorului său. Privind de-a lungul străzii, cu spatele la cearta care se desfășura, acesta se înfioră.

— Am auzit că ai vizitat niște contacte de-ale mele. Le dădusem ceva la păstrare și tu te-ai infiltrat, ca să zic așa. Și în final am pierdut ceva pentru găsirea căruia am investit o grămadă de eforturi și de bani. Așa că am venit să te

întreb unu, chiar e adevărat? Și doi, chiar vrei s-o apuci pe calea asta? Vrei război cu mine?

Din nou nimic. După câteva clipe lungi, Tatuajul șopti:

— Răspundeți-mi, oceanitatea voastră. Știu că mă puteți auzi.

Dar nicio sticlă, niciun mesaj nu sosi prin fanta pentru scrisori.

— Tu și vrăjeala ta elementală! Crezi că mă tem de tine? Zi-mi că a fost o neînțelegere. Măcar îți dai seama ce se-ntâmplă? Nimic nu mai e sigur. Poți să arzi și tu la fel ca noi ceilalți. Nu mă tem de tine și, orice-ai crede tu, nu ești în siguranță dacă e război. Știi cine sunt eu?

Felul în care creatura malefică din cerneală spuse aceste ultime cuvinte, acea străveche amenințare atât de kitsch, le dădu din nou forță. Dacă ai fi auzit-o, probabil te-ai fi cutremurat. Dar în casa oceanului nu se întâmplă nimic.

— Crezi că n-o să te înfrunt? întrebă Tatuajul. Nu te băga în treburile mele!

Dacă oceanul ar fi invadat încăperile personale ale Tatuajului ar fi fost o prea mare insultă și, indiferent de costuri – iar costurile unui război împotriva unui element al naturii erau mari – Tatuajul l-ar fi declanșat. Ar fi fost bombe aruncate în ape, explodând și lăsând găuri de nimic dedesubtul valurilor traumatizate. Otrăvuri care puteau ucide apa sărată. Și chiar dacă Tatuajul n-ar fi putut câștiga, implicarea oceanului și încălcarea de către acesta a neutralității ar fi făcut ca războiul să se extindă.

Dar nimeni nu ar fi considerat drept amestec atacul asupra disprețuiților și dezavuaților naziști, iar Tatuajul nu și-ar fi găsit niciun aliat. Existau dezavantaje în a-l angaja pe baubau. Ăsta fiind și motivul pentru care oceanul își asumase riscul de a acționa. Fără îndoială, oamenii știau că fusese acolo, deși își retrăsese conștiincios fiecare moleculă de apă sărată din cavernele săpate sub caldarâm, din noile grote oceanice. Dar nimeni nu recunoștea.

— Spune-mi cum poți să te justifici, zise Tatuajul. Trage un șut în spate, îi zise trupului în care era și bărbatul se execută cu stângăcie, dar lovitura nu nimeri nici ușa, nici

altceva. Mai bagă-ți tu nasul din nou în afacerile mele și e război, zise Tatuajul. La mașină, i se adresă el trupului și bărbatul porni cu mișcări convulsive către vehicul.

Tatuajul era furios pentru că oceanul îl făcuse să-și plece privirea. Nici măcar Tatuajul nu poate intimida oceanul, spuseră oamenii după aceea. Nimeni nu poate intimida oceanul. Și aceste cuvinte își croiră drum pretutindeni.

Istoria se împotmoli din nou. Imposibil de descris, o bâlbâială, o schimbare de direcție, axa timpului abătută către un alt curs care arăta, mirosea și suna la fel, dar, în esență, nu se simțea la fel. În nori se acumula și mai mult din acea furie stranie, o intensificare a luptei, amintirea și negația încleștate într-o încăierare celestă. Fiecare lovitură provoca reconfigurări în mințile londonezilor. Numai cei mai perspicace deduseră fie și parțial motivele micilor lor crize, confuzii și afazii: făceau parte dintr-un război.

Deja parte a acestui ținut ascuns, Marge simțea ce se petrece. Capul îi era plin de momente bruște de uitare și de rememorări forțate.

Pentru ea, asta era deja o noapte de pe urmă. Iritată și epuizată din cauza tuturor acestor imposibilități, răspunsese, spre marea ei surpriză, unui apel final din partea mai multor prieteni. Un mic grup de la una dintre galeriile la care expusese – doi bărbați și două femei care apăreau împreună sub denumirea colectivă Epuizații, pe care și-o atribuiseră singuri pe baza recunoașterii unor îngrijorări comune. Datorită artei ei, Marge fusese considerată cândva un tovarăș de drum, o semiepuizată, o Oarecum Obosită.

Nu mai primise nicio veste de la prietenii ei de la serviciu, dar o dată la două zile unul dintre Epuizați o suna, încercând s-o încurajeze să iasă la o băută, la cină, la o expoziție a concurenței de care puteau să râdă cu toții.

— Mă bucur al dracului de tare să te văd, zise o femeie pe nume Diane.

Făcea statuete din pixuri de plastic topite.

— Nu te-am mai văzut de-un veac.

— Știu, știu, zise Marge. Îmi pare rău, am muncit ca o nebună.

— Nu-i nevoie să-ți ceri scuze, spuse Bryn.

Picta portrete în cărți groase, deschise la întâmplare. După părerea lui Marge, opera lui era un mare rahat.

Se gândise că în seara aceea avea să se simtă ca și cum ar fi jucat un rol. Dar rătăcirile lor din bar în bar, unele cu pretenții artistice, o atraseră înapoi într-o viață pe care o crezuse de mult dispărută. Avu numai o vagă impresie că se privește din afară, că se preface, în timp ce mergeau pe lângă saloane de tatuaj, librării și restaurante ieftine. Sirenele poliției și pompierilor treceau pe lângă ei într-o goană năucitoare.

„Ai auzit ce-a pățit Dave?” o întrebau ei, referindu-se la oameni despre care abia de-și amintea. „Ce-i cu dealerul ăla de care vorbeai?!” „Nu-mi vine să cred c-a trebuit să mă mut, proprietarul meu e o jigodie”, și tot așa.

— Tu ce-ai mai făcut? o întrebă Bryn în cele din urmă, încet, și ea se mulțumi să clatine din cap ridicând ochii în tavan, gen *nu vrei să știi,* ca și cum ar fi fost vorba de un termen limită, de o sarcină dificilă de serviciu, timpul trecând fără veste.

El nu insistă. Merseră la un film, apoi la un concert de muzică dubstep, pierzându-i pe drum pe Bryn și pe o femeie pe nume Ellen, apoi luară o cină târzie, bârfind și bătând câmpii despre artă. Londra li se deschise înainte.

Miracol pe strada Old Compton: în noaptea aceea, Soho era pur și simplu minunat. Mulțimi de oameni dansau salsa cu stângăcie, petrecând încă în fața librăriei Blackwell’s. Cafenelele se revărsaseră pe trotuare și un străin cu un cappuccino suplimentar refuzat de vreun client mofturos i-l înmână ridicând din umeri lui Marge, care fu cât pe ce să dea ochii peste cap față de spectacolul la care se deda universul, dar îl bău savurând fiecare înghițitură. Templele pustii ale finanțelor vegheau profilate pe cer: vremurile rele încă nu sosiseră, așa că puteau privi de sus cu ochii înțelegători ai ferestrelor la Marge, care se distra cu prietenii ei bucurându-se pur și simplu de Londra.

Era aproape miezul nopții și timpul păru să stea în loc. Marge băuse împreună cu Epuizații rămași, petrecând o nesfârșită seară târzie, cu ambalaje de hârtie dansând vesele în vânt și farurile mașinilor ocolind zona unu, ca și cum lumea nu ar fi fost pe punctul de a arde. Marge avea o întâlnire la primele ore ale dimineții.

— Bine, floare scandaloasă, îi zise Diane când pagina din calendar se întoarse în cele din urmă. A fost plăcut și a fost prea lung, poți să încetezi cu teatrul.

O îmbrățișă pe Marge și coborî în stația de metrou din Tottenham Court.

— Ai grijă, zise ea. Să ajungi cu bine acasă.

— Da, spuse Marge vorbind cu spatele celeilalte.

„Așa o să fac.” De când nu mai fusese casa ei acasă? Luă un taxi. Nu-i dădu adresa unei străzi-fantomă sau a unei străzi-capcană: însăși priceperea șoferului, cunoștințele ce-i permiseseră să devină taximetrist, le-ar fi ascuns de el. Îi ceru în schimb s-o ducă pe bulevardul cel mai apropiat de destinație și de acolo merse pe jos către micuța cocioabă din estul Londrei.

Părea să fi fost clădită la repezeală din pereți de prisos, lemn, împletituri de nuiele, tencuială și resturi de cărămidă, pe o străduță cu alte clădiri la fel de amestecate, unde o aștepta un bărbat pe care-l găsise urmând un drum întortocheat pe internet.

— Ai întârziat, îi zise el.

Înăuntrul acestei case hibrid camerele erau mai uscate, mai elegante și mai finisate, aducând mai mult a camere decât s-ar fi așteptat Marge. În mijlocul mobilelor tapisate de culoarea mucegaiului, al tablourilor în nuanțele umbrei și al cărților ce miroseau și arătau ca niște lespezi de praf întărit, se aflau un computer și o consolă de jocuri video. Bărbatul în hanorac era trecut de cincizeci de ani. Ochiul stâng îi era acoperit de ceea ce ei i se păru inițial a fi o combinație pălărie-ochelari gen cyberdog, dar care era, realiză ea fără măcar o tresărire sau o crispare a buzelor, căci nimic n-o mai surprindea zilele-astea, blazonul metalic

al unei găuri de cheie sudate sau cusute în orbită.

Era atașată cu fața către el. Tot ce vedea el se întrezărea prin gaura cheii. Tot ce vedea el era un secret nepermis.

— Ai întârziat, îi spuse omul.

— Ești Butler, nu-i așa? spuse Marge. Știu, ce să fac? Traficul a fost o mizerie.

Scoase banii din geantă, un sul de bancnote prins cu o bandă de cauciuc. „Dacă nu vine sfârșitul lumii o să fiu falită”, își zise.

Aerul din încăpere se învolbură, ca și cum ar fi văzut cu întreruperi. Lucruri care n-ar fi trebuit s-o poată face, scrumiere și lămpi, părură să se deplaseze puțin.

— Oricum, zise ea, tu ești ăla care trăiește în locuri unde niciun șofer de taxi nu poate ajunge.

— Crezi că asta-i greu de găsit? întrebă el. E o stradă în W-Five care nu există decât în anii ’60. Ia încearcă s-ajungi acolo! Vrei protecție, da, îmi amintesc bine? Protecție față de ce anume?

— Față de orice urmează.

— Ușurel, chicoti el. Nu-s magician.

— Ha, ha, făcu ea. Caut pe cineva. Mi s-a spus să renunț și nu am de gând. Sunt sigură că știi mai multe decât mine despre orice, așa că zi-mi tu de ce anume am nevoie.

Privitorul prin gaura cheii aprobă și-i luă banii. Îi numără.

— Ar putea fi un djin, zise el în același timp. Ceea ce vine este focul. Poate cineva i-a scos din minți.

— Un djin?

— Da, spuse el și ciocăni cu degetul în gaura cheii. Așa se crede. Fiindcă-i vorba de foc, pricepi? Ți-aduci aminte de vreun lucru care, dintr-odată, să nu fi existat deloc?

— Ce?! zise ea.

— Lucrurile ard și după aia de fapt n-au fost acolo niciodată, spuse el.

Cum ea nu părea lămurită, adăugă:

— Era un depozit în Finchley. Între un magazin de produse pentru baie și o Pizza Hut. Știu că era acolo, pentru că mă duceam acolo și pentru că *l-am văzut.*

Ciocăni din nou cu degetul în dispozitivul ce-i acoperea

ochiul.

— Dar „l-am văzut” nu face nicio ceapă degerată zilele-astea. Depozitul a ars și-acum nici măcar n-a fost acolo vreodată. Magazinul ăla și Pizza Hutt sunt lipite unul de altul și singura cenușă pe care-o împrăștie vântul este puțin scrum de niciodată. Ardere retroactivă.

Se duse în altă cameră, ridicându-și vocea ca ea să-l poată auzi în continuare.

— Nu pot să-l șteargă din mințile tuturor, dar e un început. O să mai fie și altele, fac pariu pe o mie de bătrâne. Poate asta-i chestia cu care te pui tu.

— Poate.

— Vreau să zic, toți suntem împotrivă, dar cei mai mulți dintre noi nu căutăm să dăm de belea. Oricum, asta nu-i singura apocalipsă care vine. O să ai în curând de unde alege. Ceea ce e al dracului de ridicol.

Reveni și-i aruncă lui Marge un iPod. Era zgâriat și fusese folosit intens. Un model mai vechi.

— Am deja unul, zise ea.

— Ha, ha, ce glumă. Pune-l, dar nu-i da drumul, nu încă. Așteaptă până ieși înapoi în lume.

— Ce are pe el? Ceva Queen?

— Da. „Fat Bottomed Girls” și „Bicycle Race”. N-am idee cu ce anume te pui, cum n-ai nici tu, așa că e un picuț multifuncțional și-ai face bine să fii drăguță cu el. O să-ți asigure puțină protecție – își depărtă degetul mare și arătătorul câțiva milimetri – dacă e vorba de djini și puțintică dacă-s păstorii sau crescătorii de arme sau Naziștii Haosului sau oricine mai e băgat în asta – auzi tot soiul de zvonuri – sau oricare dintre sfârșiturile astea la liberă alegere ale lumii care se apropie. Dar nu-ți forța norocul.

— Cum adică la liberă alegere? întrebă ea.

— Se pare că sunt pe cale să se petreacă două, din câte-am auzit. Iar unul dintre ele poate sau nu să fie prin foc. Așa ceva nu s-a mai văzut de la Adam. Ca să zic așa. Un soi de Ragnarok animal plus altă blestemăție de-asta.

— Cum adică animal? întrebă ea. Ce vrei să zici?

— Îți spun imediat. Fii atentă.

Făcu semn spre dispozitivul pe care i-l dăduse.

— Este un micuț acord protector, dar nu mai mult. E înăuntru. Înoată în zgomot și dacă-l asculți o să te țină-n siguranță. Un pic. Așa că să sperăm că-ți place și să nu lași pe nimeni altcineva să-l asculte. Dacă miroși necazuri, dă-i drumul. Sau, la naiba, ține-l deschis tot timpul. Ține blestemăția aia încărcată. Dă-i de mâncare.

— Ce mănâncă?

— Muzică, pentru numele Domnului. Încarcă-l cu niște playlisturi. Fii sigură că-i dai ce-i place.

— Și cum știu ce-i place?

— N-ai avut niciun animal de companie? O să-ți dai tu seama.

— Cât de puternic e…?

— Nu din cale-afară. Navighezi fără busolă, ca noi toți. Funcționează pe bază de scuipat și rugăciune[142], și-un strop de bunăvoință, așa că nu te mai plânge.

— Mulțumesc, zise ea. E în regulă.

— Poate să-ți ofere un pic de timp să scapi de ceva. Gândește-te la el ca la un avans când o iei la fugă. Pentru că, să fim cinstiți, o să fii silită să fugi.

— Ce ai vrut să zici cu alegerea? îl întrebă ea pe trăgătorul cu ochiul.

El ridică din umeri.

— Sunt prea multe sfârșituri ale lumii ca să ții pasul cu toate, dar asta e prima conjuncție pe care mi-o amintesc de mult timp încoace. Se pare că de data asta avem animale și puritani. Taman acum, când se petrec toate astea. Pare un pic…

— Animale?

— Un zeu-animal, așa crede lumea – asta se aude, asta văd eu.

Bătu cu degetul în gaura cheii.

— O să aflăm în curând. Cred că pe asta n-o s-o ratez. Zilele-astea e nevoie de mai mult de-o apocalipsă ca să mă facă să ies în oraș, dar două…? Și chiar acum? Tu ar trebui,

---

[142] „A lick and a prayer”, expresie care se referă la o treabă făcută de mântuială.

totuși. Să le ratezi, vreau să zic.

— Nu pot. Sună ca… ceea ce așteptau oamenii. Și oricum cu micul meu…

Marge scutură iPodul și bărbatul clătină din cap.

— O să-ți dea timp să fugi, atâta tot, îi spuse.

— Apropo de asta, zise ea.

Gura i se mișcă, dar pentru o clipă nu scoase niciun sunet.

— Una dintre chestiile de care s-ar putea să fiu nevoită să fug… Poate, ăăă, chestia asta muzicală… S-ar putea să-i văd pe Goss și Subby.

Așteptă ca numele să-și exercite efectul neplăcut. Ca bărbatul să scoată o exclamație. Acesta însă doar tresări, întristat.

— Știu, zise el. Crezi că poți ajungi pe lista neagră a ăstora și oamenii să nu afle? De aia ar trebui să nu te bagi.

— Ăsta, totuși? întrebă ea ridicând iPod-ul. O să ajute dacă o să… atunci când ei…

— Împotriva lor? spuse el inexpresiv. Ăsta? Nu, n-o să te ajute. N-o să aibă niciun efect.

— Mulțumesc pentru avertisment, zise ea în cele din urmă. O să am grijă. Totuși dacă… dacă ai putea să-mi mai dai niște detalii despre Armaghedonul ăla animal… Cred că cineva pe care-l cunosc ar putea să fie de față.

60.

În campusul universității suburbane, neglijența vag intenționată a lui Billy și Dane le sluji drept camuflaj. Nu le luase mult să verifice, la un internet cafe, în ce sală se afla profesorul Cole. Îi cunoșteau și programul de lucru.

Cât timp fuseseră online, Billy căutase și găsise My-Space-ul lui Marge. Văzuse poza lui Leon, apelul la ajutor, numărul acela care nu era al mobilului ei, ci, probabil, un telefon cumpărat special. Fusese șocat de emoția care-l copleșise. Dăduse mai multe printuri.

— Dacă tipu’ ăsta e atât de tare-n har, zise Billy, de ce

lucrează la Colegiul Politehnic de Căcat? Și nu e o nebunie din partea noastră să ne punem cu el?

— Cine-a zis că ne punem cu cineva? zise Dane. Ăsta-i planul? Noi doar căutăm informații…

— S-ar putea să ne punem. Cum ai zis și tu, aparențele arată c-ar putea fi el. Focul, toate cele. Deci ce-am putea noi…

— Da. Știu. S-ar putea.

Wati nu vrusese să-i însoțească. Greva se stingea și, chiar și acum, prima sa datorie era față de membrii săi de sindicat.

— N-avem timp să așteptăm. Trebuie să aflăm ce-o fi de aflat, zise Dane. Asta e prima pistă pe care-o avem. Deci da.

Avea privirea aceea fixă pe care o căpătase în subsolul naziștilor.

— Facem ce trebuie făcut și o să fim pregătiți de orice.

Fiecare dintre mișcările lor putea să fie cea de pe urmă, dar nu puteau face totul, nu puteau să se ocupe de toate aspectele problemei. Făceau tot ce puteau, în ideea că ar fi urmat o zi de după. Dane vorbise cu rabinul Mo, o discuție rapidă de pe telefoane furate. Simon se vindeca. Îl curățau de toate versiunile sale furioase. „E epuizat și slăbit, dar se însănătoșește”, spuse Dane că ar fi zis ea. „E bine.” De parcă asta ar fi putut schimba cu ceva lucrurile.

Billy și Dane așteptară pe coridor, zâmbind forțat în fața privirilor curioase aruncate de secretara lui Cole, o femeie de vârstă mijlocie, și de cei trei studenți care așteptau. Probabil Cole avea un sistem de protecție. Își încropiseră, pe cât se putea, un plan disperat. Când ultimul student care fusese la profesor părăsi încăperea, cei doi se băgară în fața cozii.

— Nu vă supărați, nu? îi zise Billy tânărului care urma. E foarte important.

— Hei, e o coadă-aicea?… spuse puștiul pe un ton plângăreț, dar fără să schițeze vreun gest.

Billy se întrebă dacă la vârsta aceea și el fusese la fel de slab.

Intrară. Cole își ridică privirea spre ei.

— Da? zise el.

Era un bărbat între două vârste, într-un costum urât. Se încruntă. Chipul îi era palid ca și cum ar fi trăit într-o peșteră și avea cearcăne ridicol de întunecate.

— Cine…?

Făcu ochii mari și se ridică, scotocind în același timp în dezordinea de pe birou. Billy văzu lucrări, ziare, cărți deschise. O fotografie a unei tinere fete într-o uniformă de școală, stând între Cole și un foc de tabără.

— Profesore, zise Dane, zâmbind și întinzând mâna.

Billy închise ușa în urma lor.

— Avem o întrebare.

Cole făcu fețe-fețe. Ezită și luă mâna lui Dane în mâna lui tremurândă. Dane i-o răsuci și-l trase în jos.

— Nu pot să-l înving dacă ne punem har contra har, spusese Dane pe când se pregăteau. Dacă e ce credem noi că e. În cel mai bun caz, tipul știe ce se întâmplă și presupunând că el e cel care va da foc… singura noastră șansă este să fim stupizi, brutali și primitivi.

Dane îl doborî pe Cole țintuindu-i trupul sub al său, făcându-l să-și piardă respirația și imobilizându-l. Îl lovi pe Cole de două ori cu arma pe care o scosese din buzunar. Îl ținea în așa fel încât acesta să nu poată scoate un sunet.

— Billy? zise Dane.

— Da.

Billy găsi în ușă două locuri unde fuseseră date găuri cu burghiul. Scormoni cu cuțitul pe care-l adusese, descoperind o fâșie de carne și niște lanțuri subțiri, o figurină din sârmă. Nu mai văzu alte obiecte magice.

— Gata, zise el.

— Ieșire? întrebă Dane.

Billy se repezi către fereastră.

— Un etaj mai jos, aterizarea pe iarbă, spuse el.

Își aținti fazerul asupra lui Cole, care gemea.

— Profesore, zise Dane. Îmi pare sincer rău, dar o s-o fac din nou în secunda în care mi se pare că recurgi la har. Trebuie să ne răspunzi la niște întrebări. Ce știi despre

kraken? Tu ai vrut să-l arzi, nu? De ce?

Cu mâna în care nu ținea pistolul, Billy frunzări febril printre lucrările de pe birou. Se apropie de bibliotecă, descoperind colecția de cărți și de lucrări scrise chiar de Cole; *Abecedarul fizicii particulelor,* decupaje, o colecție de articole despre știința căldurii. O scoase din raft și descoperi dedesubt un al doilea rând de lucrări. Înhăță un volumaș subțire, tot de Cole, intitulat *Arderi supranaturale.* Mai privi o dată fotografia lui Cole și a fiicei sale.

— Haide, spuse Dane.

Billy îndesă cărțile într-o sacoșă.

— Poate că nu ești implicat în nimic, zise Dane. Trebuia să punem mâna pe tine, în cazul că totuși ești. O să vii cu noi și, dacă se demonstrează că n-ai avut nimic de-a face cu asta și-o să-ți datorăm scuze, ce să zic? O să ne cerem scuze. Ce voiai să faci cu krakenul? De ce-ai vrut să dai foc la tot?

Se auzi un zgomot. Cole îl privea pe Billy. Din scalp îi ieșea un fum negru. Dane adulmecă mirosul de ars.

— O, pișa-m-aș, zise el.

Cole nu-i dădu atenție. Se uita la Billy, care ținea în mâini cărțile și fotografia.

— Căcat.

Hainele lui Cole începură și ele să fumege. Dane scrâșni din dinți.

— Billy, Billy, zise el. Fugi.

Cole scoase fum și Dane înjură și se târî departe de el, scuturându-și mâinile care i se încinseseră, iar Cole se ridică în patru labe, dezgolindu-și dinții prin fumul care se încolăcea în jurul lui asemenea unor șuvițe însuflețite de păr.

— Ce i-ați făcut? urlă el.

Din gură îi ieșiră flăcări.

Billy îl împușcă. Raza inventată a fazerului îl făcu să-și piardă cunoștința și fumul începu să se risipească. În liniștea bruscă, cei doi priviră silueta inertă.

— Trebuie să ne urnim, zise Dane.

— Stai așa, zise Billy. A crezut că noi eram…

Cineva ciocăni la ușa din spatele lui.

— Profesore?

— Pe fereastră, îi zise Billy lui Dane. Trebuie să plecăm.

Dar ușa zbură brusc în lături lovindu-l pe Billy, care se poticni. Secretara stătea în prag, cu umbra coagulându-i-se în jurul mâinilor ridicate. Billy trase asupra ei, ratând-o, când aceasta se feri strecurându-se în încăpere cu iuțeala unui animal. Billy își încordă stomacul și timpul ei încetini, apoi încremeni o clipă, iar el trase din nou, trimițând-o cât colo.

Dane sparse fereastra și-l trase pe Billy după el, aruncând în același timp un descântec. Se aruncară pe fereastră. Harul slab al lui Dane le încetini cu o secundă căderea, dar tot aterizară pe bordură cu o bufnitură ce le tăie răsuflarea, fără însă să-și rupă vreun os. Oamenii din perimetrul neregulat al curții se uitară la ei. Billy și Dane se ridicară și o rupseră la fugă șchiopătând. Câțiva bărbați mai îndrăzneți și mai puternici încercară cam fără tragere de inimă să le taie calea, dar văzând figura lui Dane și fazerul pe care-l agita Billy se dădură la o parte.

Se auzi un strigăt. Cole se apleca pe fereastră. Scuipă în direcția lor. Mirosul de păr ars îi învălui pe Dane și Billy în goana lor, făcându-i să se sufoce. Continuară să alerge fără oprire până dincolo de incinta universității, înapoi în oraș și mai departe.

— A mers bine, zise Billy.

Dane nu comentă.

— Ai văzut poza? întrebă Billy.

— O mai ai?

— De ce naiba să vrea tipu’ ăsta sfârșitul lumii? zise Billy. Nu-i nihilist. Ai văzut cum se uita la ea?

— Poate să fie neintenționat. Efect colateral. Un subprodus.

— Dumnezeule, ce mă doare, zise Billy. Subprodus al ce? Al arderii krakenului? L-a trimis pe Al să-l fure? De ce-ar face asta? OK, se poate. Dar ai auzit ce-a zis. Cineva a răpit-o. A crezut că noi am fost. Asta face parte din ceea ce

se întâmplă.

Ajunși în clădirea cu ferestrele acoperite în care se adăposteau, cercetară hârtiile. Frunzăriră și lucrările de fizică obișnuită, dar îi captivară mai ales scrierile oculte.

— Uită-te la rahatul ăsta, zise Billy răsfoind *Arderi supranaturale.*

Nu le înțelegea, firește, dar, așa abstracte cum erau, eseurile-experimentele-vrăjile ofereau indicii.

— Cenușă reversibilă, zise el. Dumnezeule. Conflagrație la rece.

Era un manual despre focul alternativ.

— Ce e aia cenușă reversibilă? întrebă Dane.

— Dacă pricep eu ce citesc aici, asta capeți dacă arzi un lucru cu ceva numit „focul memoriei”. Billy citi concluzia: Dacă o păstrezi fierbinte, e cenușă. Dacă se răcește, redevine ceea ce a fost înainte.

Exista și focul nesfârșit, care ardea fără să consume nimic – acesta era faimos. Antifocul, care ardea din ce în ce mai rece, până la netemperaturi sub zero absolut.

Între pagini erau hârtii împăturite pe post de semne de carte. Billy le citi.

— „Poartă-te frumos și o să ți-o dăm înapoi. Pregătește trei încărcături de”, „ține-te bine, „katacronophlogiston”[143]. „Livrare cu confirmare de primire”.

El și Dane schimbară o privire.

— Asta parcă-i o cerere de răscumpărare. Și-a luat notițe pe ea pentru lucrările lui.

Sub cuvintele tipărite erau altele, scrise cu pixul și stiloul.

— Presupun că dacă folosești asta ca suport poate să-ți inspire cercetările, zise Dane.

— Vezi ceva ciudat aici? întrebă Billy ridicând poza. Uite. Uită-te aici. Fata e la mijloc, Cole într-o parte.

Amândoi zâmbeau.

— O fi noaptea rugurilor.

— Nu, tocmai asta zic. Uite!

Așezarea era asimetrică, focul aflat de cealaltă parte a

---

[143] Cuvânt compus format din *kata* (îndărăt, gr.), *crono* (de la grecescul *chronos,* care înseamnă timp) și *phlogiston* (gr.) – conform unei teorii științifice depășite, element care se află în toate corpurile combustibile și este eliberat în timpul arderii.

fetei în raport cu Cole, foarte aproape, aruncând peste cei doi o lumină stranie.

— El stă de-o parte a ei, iar focul de cealaltă.

Billy o flutură.

— Nu e o poză cu ei doi, e o poză cu ei trei. E un instantaneu de familie.

Dane și Billy se uitară la poză cu ochii mijiți. Dane aprobă lent.

— Djinii și-au ieșit din minți, așa crede lumea, zise Dane. Poate că poza are o legătură cu toate astea. Asta-i o căsătorie mixtă.

— Și acum cineva i-a răpit fata. A crezut că noi suntem ăia.

— Tipu' execută niște ordine. Chiar dacă el este în spatele arderilor, nu-i planul lui, el doar face ce i se spune.

— Fiica lui. Dacă găsim răpitorii… zise Billy.

— Da, care suntem noi, după părerea lui.

Asta însemna încă un ins pe urmele lor? Ei bine. Oricum nu duseseră niciodată lipsă de vânători. De asta se țineau cât mai deoparte de krakenul aflat în călătoria lui circulară. Indiferent cât de bine camuflați erau londomanții, ascunși de materia orașului dintre ale cărui funcții făceau parte, Billy și Dane erau țintele celei mai mari vânători de persoane din istorie și nu puteau risca să atragă atenția asupra zeului îmborcănat. Dane i se ruga, în tăcere, dar vizibil, fără nicio stânjeneală. Tânjea să fie în apropierea sa, dar nu l-ar fi pus în pericol – nu mai mult decât era oricum periclitat, dat fiind că venea sfârșitul lumii.

Apropierea acelui deznodământ funest nu însemna că trebuia să-i dea uitării, cum o făcuseră, pe vânătorii de zi cu zi, magici sau nemagici, care-i căutau de dragul banilor Tatuajului. Acest fapt iritant și înfricoșător li se reaminti în noaptea aceea, când riscară o incursiune până la o cafenea prăpădită unde puteau intra pe internet, discutând pe drum despre lucrările lui Cole și trecând în revistă teorii despre persoana aflată în spatele acelui teribil act împotriva fiicei acestuia. Dinspre o alee din apropiere se auzi un zgomot.

— Ce-i asta?
— E…
Un zumzăit între zidurile de cărămidă. Suna ca un roi vânător de recompense, o conștiință-stup răuvoitoare atacându-i de dragul unei plăți pe măsura răului lor apicol.
Billy și Dane se pregătiră la unison. Își verificară armele și se apropiară de ziduri, gata să lupte sau să fugă, în timp ce murmurul se auzea tot mai aproape, pe sub zgomotul autoturismelor și camioanelor aflate la numai un colț distanță.
— Hai pe strada principală, zise Billy. O s-o trimită acolo?
— Sau dedesubt? spuse Dane, indicând un capac în pavaj.
Billy cântări opțiunile, dar ezită, pentru că mai auzea și un alt sunet apropiindu-se. Dane și Billy auziră un clinchet de sticlă-și-os, de borcan târât pe ciment.
— Dumnezeule, zise Billy. Tot mă mai urmărește. S-a întors.
Un scurt avertisment în minte, sub forma unui val de durere articulată.
— M-a găsit din nou.
O masă de albine se ivi înaintea lor. Se extinse ca un zid chitinos, tăindu-le ieșirea, dar printre insecte se întrezărea o altă siluetă, întunecată, înaintând cu o mișcare rostogolită și legănată. Printre albinele avide de recompensă se formă un vârtej și se auzi un influx de aer ca și când s-ar fi depresurizat un capac. Bâzâitul ezită. Ca într-un film rulat în revers, o pală de insecte dispăru, ca aburul intrând înapoi într-un ceainic, și dintr-odată în fața lui Billy și Dane nu mai rămase nimic în afara îngerului memoriei.
I se arăta lui Billy pentru a fi lăudat, pentru că îl salvase. Sursa harului cu sticla și cu timpul; iar el, dintr-o greșeală, profetul său din eprubetă. Oare putea să-și dea seama cât de vinovat se simțea Billy pentru că nu era ceea ce credea îngerul? Netrimis de nimeni nimănui? În loc de trup, lucrul avea, din nou, o sticlă plină de formol în care, de data asta, pluteau sute de mici fărâme, trupurile dispărute ale atacatorilor. Brațele lui descărnate erau oase, capul îi era

din os.
Dar era considerabil împuținat. Fusese distrus probabil nu doar o dată în călătoriile lui epuizante menite să-l găsească și să-l protejeze pe Billy. Se spărsese și se reconstituise. De data asta se autoconfecționase dintr-un borcan de conservare ce abia de-i ajungea lui Billy până la mijloc. De data asta, craniul era unul de maimuță sau de copil.
Clincheti către el din întunericul unei alei. Billy își ridică mâna în semn de salut. Epuizarea îl copleși – Billy îi simți ecoul în minte – și se cutremură. Sculptura din sticlă și os căpătă o nemișcare mai naturală și mai completă, brațele descărnate căzură și se transformară în gunoi, iar craniul ce-i ținea loc de cap se înclină și se rostogoli de pe capacul său întredeschis, spărgându-se de ciment. Numai falca rămase la locul ei, agățată de mânerul capacului de sticlă. Albine în curs de dizolvare se legănau în lichid.
Poate că forța angelică ce-l însuflețise se refăcea într-o sticlă și mai mică și cu un cap osos și mai redus, înapoi în adăpostul din muzeu, și avea să pornească din nou în călătoria sa, pe urmele puterii pe care i-o dăduse lui Billy, a părții din sine pe care-o pusese în el, ca să-l găsească sau să fie sfărâmat pe drum și s-o ia de la capăt.
Dane și Billy se îndreptară spre un alt adăpost itinerant. Se bucurară când începu să plouă: ploaia mai atenua mirosul de ars pe care Cole îl lipise de ei și care nu se dădea dus. Billy îl simțea și prin somn. Îl simți și prin apa în care se scufundă în vis. Caldă mai întâi, apoi răcoroasă pe măsură ce marea se întuneca, și mai răcoroasă, și mai întunecată, rece de-a binelea, apoi din nou caldă. Prin beznă văzu lumina de vis a unor creaturi ușoare care înotau. Cădea spre un oraș, o Londră scufundată. Străzile erau învăluite în lumină, stâlpii de electricitate încă mai funcționau, fiecare bec fiind cercetat de un nor de pești ca niște umbre. Crabi mari cât mașinile pe care le împingeau din calea lor mergeau pe străzile transformate în abisuri.
Pe turnuri și la etajele superioare fluturau steaguri din iarbă de mare. Clădirile erau acoperite de corali. Sinele lui

Billy din vis plonjă. Erau, văzu el, bărbați și femei, pietoni la adâncime, mergând agale ca niște gură-cască, privind vitrinele magazinelor de mult defuncte și scufundate. Siluete se deplasau îmbrăcate în costume de scafandru cu căști din alamă. Țevi pentru aer ieșeau din vârful fiecărei căști rotunde, pierzându-se în întunericul de deasupra.

Nici urmă de cefalopode. „Asta e o apocalipsă visată de altcineva”, își zise Billy.

Dar iată că venea, intruziunea propriului său sens, motivul pentru care se afla aici. Din centrul Londrei scufundate se stârni un val fierbinte. Apa începu să fiarbă. Pereții, cărămizile, ferestrele și copacii putreziți și acoperiți de mâl începură să ardă. Peștii erau măturați de curent către suburbiile scufundate, mașinile ruginite și crabii erau luați pe sus de forța a ceea ce venea. Și iată-l, năpustindu-se ca un autobuz azvârlit de-a lungul străzii, a acestui Edgware Road scufundat, plonjând pe sub pasajul rutier și răsucindu-se. Acvariul krakenului.

Se sparse. *Architeuthisul* mort se prelinse din el alunecând pe pavaj, cu tentaculele agitându-se, cu mantia sa cauciucată groasă și grea mișcându-se numai odată cu mareea și curentul, zvâcnind nu ca un prădător cefalopod, ci ca zeul mort și în derivă ce era. Krakenul și cioburile acvariului său scrâșniră și trosniră și se dezintegrară când apa năvăli, încingându-se, și un foc subacvatic arse totul.

Alt vis profetic? Pe bune? Billy se trezi auzindu-l pe Wati. Transpirase din cauza scufundării în oceanul întunecat și fierbinte. Mirosul de ars al lui Cole încă persista. Wati se întorsese. Era în căpitanul Kirk. Billy își găsi ochelarii.

— Așa, zise jucăria cu vocea ei subțire de plastic. Se petrece ceva.

— Zău? exclamă Dane. Pe bune? Ieri era cât pe ce să fim arși de vii de singura noastră pistă, și tot nu știm ce se întâmplă.

— Poate asta o să vă fie de folos, spuse Wati. Poate asta e. Apocalipsa.

— Asta știm, spuse Billy. De-aia suntem aici.

— Scuze, zise Wati. Nu asta vreau să zic. Ideea e că acum sunt două.

61.

Vrăjitorul care-i vânduse talismanul fusese, în felul lui morocănos, prea cumsecade ca să-i răspundă la întrebări și să-i spună încotro s-o apuce, dacă o fi știut și el. Dar știind unde să caute, acum, cu propriile ei contacte online și linkuri de urmat, lui Marge nu-i fu greu să afle când și chiar să aibă o vagă idee unde aveau să aibă loc aceste două apocalipse concurente, întrepătrunse și sincronizate. Pe internet oamenii dezbăteau cum să reacționeze.

sticla de whisky & capu sub plapumă

tre s fie klamaru

ne vdm în iad

— Isuse, pe bune? comentă Marge cu voce tare.

trebuie să mă duc nu pot s lipsesk toată lumea e acolo

Nu că i-ar fi fost indiferent dacă trăiește sau moare: îi păsa chiar foarte tare. Dar descoperi că nu avea de gând să caute siguranța cu orice preț – și cine s-ar fi așteptat la asta? Pe telefon avea noi mesaje de la prieteni. De data asta simți că dacă nu le răspundea nu însemna că le întorcea spatele, ci îi proteja.

„Leon”, se gândi ea. „Ne scufundăm și mai adânc.” Avea iPodul pe post de bodyguard. Trebuia să cunoască tabloul general. Dacă acolo aveau să fie prezenți toți cei care erau cineva în orașul ăsta eretic, putea afla câte ceva. Și dacă în spatele întregii chestii chiar era calamarul, dacă el era acel zeu-animal, dacă, după cum insinuau insinuările, ăsta era lucrul care se pregătea, atunci ar fi putut da de Billy.

Vrea cineva să meargă? scrisese ea. *Să avem grijă unii de alții? Să mergem în echipă și să vedem ce e?*

nuș

nu

nu

ești dili???

Ei, dă-i încolo, nu conta oricum. Billy ar fi putut fi acolo. Știa că Leon n-avea să fie.

Marge încărcă playlist-uri pe iPod. Le luă aproape la întâmplare din computerul ei, un megamix care ocupă toată memoria disponibilă. Acum, când ieșea afară, avea mai tot timpul senzația că lumea stă cu ochii pe ea, că e în pericol. Ieși la plimbare și continuă să umble până la lăsarea întunericului înainte să-și pună căștile. Apăsă pe play la întâmplare.

Luminile stradale străluceau spre ea prin voalul ramurilor, ca niște aureole lemnoase. Străbătu strada cea mai apropiată, o înșiruire veselă de șaormerii, mici magazine și farmacii. O voce începu să-i cânte în ureche, un glăsicior afon, fericit, pițigăiat, fredonând *push push pushy push really really good pushy good,* acompaniat de zgomotul unui casetofon închis și deschis și a ceva lovit cu un băț.

Marge se simți simultan derutată și ocrotită, învăluită în vocea aceea afonă. Ecranul iPodului o informă că acest cântec ar fi trebuit să fie „Push It” al celor de la Salt-n-Pepa. Sări la următorul. „Rehab”, Amy Winehouse, citi ea, auzind nu familiara orchestrație și acel magnific mârâit răgușit care se ivea poate o dată la un secol, ci un mic sunet ca și cum cineva și-ar fi dres vocea, apoi aceleași tonuri stridente, plângărețe și asexuate ca mai devreme cântând cu mare aproximație *they try make me to go to rehab no no no no.* Auzi și zdrăngănitul repetat al unei unice corzi de chitară.

Cântărețul nu părea la fel de entuziasmat de data asta și învelișul din jurul lui Marge se răci, ca și cum ar fi pătruns un curent de aer prin el. Sări la „Gold Digger” al lui Kanye West *gimme she gimme money money.* Micuțul cântăreț era din nou fericit, și Marge, mai în siguranță.

Vocii îi plăceau cei de la Run-DMC. Marge merse răbdătoare cât timp ea interpretă cu stângăcie melodiile clasice ale hip-hopului. Îi plăcură câteva piese ale celor de la Specials – *this town town aah ah this is a inghost town,* bătând din palme în dublu tempo. Nu-i plăcea Morrissey.

Spre oroarea lui Marge, își ridică vocea cu entuziasm pe „Building a Mystery”, o piesă de Sarah MacLahlan pe care nu-și amintea de ce o avea.

— Doamne, i se adresă ea iPod-ului. Dacă-ți place și Lilith Fair mai bine-mi asum riscurile cu Goss și Subby.

Dar, deși micul cântăreț se bosumflă puțin când ea derulă până la piesa următoare, reuși să-l facă din nou fericit punând pe repeat „Hippychick” a celor de la Soho, piesă al cărei solo introductiv de chitară, interpretat de Smiths, fusese înlocuit cu un *badadada* ciripit. Nu reușise să-și scoată cântecul din minte de când îl auzise în pubul acela secret. Existau însă și zgomote mai rele pe lume.

Marge pătrunse în cel mai neprietenos cartier din vecinătatea ei. Rămase câteva minute în spațiul gol înconjurat de zgârie-nori, ascultându-l pe apărătorul ei cum fredonează, așteptând să vadă ce va face acesta când se va întâmpla ceva. Dar toată lumea o lăsă în pace. La un moment dat, doi copii trecând pe bicicletele lor îi strigară ceva, o tachinare de neînțeles, apoi se îndepărtară pedalând frenetic și chicotind, dar altceva nu i se mai întâmplă și ea se simți prost, rușinată că se oferise ca momeală.

„O să vedem când o să ajungem acolo”, se gândi ea. În drum spre casă, spiritul din iPod-ul ei cântă *fighty fighty fîghty powers that be,* o interpretare personală a piesei celor de la Public Enemy.

În noaptea următoare se duse singură, întrucât altă opțiune nu avea, către o periferie a orașului, o serpentină carosabilă imperfectă despre care descoperise, fără prea mare dificultate, că urma să fie epicentrul. Ajunse devreme și așteptă.

— Ascultați, unul dintre acești doi zei e un soi de animal, zise Wati.

Asta le atrase atenția.

— Ținând cont de asta și de toate zvonurile alea despre djini și foc și așa mai departe, nu pot să nu mă întreb dacă nu despre asta-i vorba.

— O biserică animală ascunsă, zise Billy. Dane?

— Nu-s ai mei, zise Dane. Îmi știu scripturile.

— N-ar fi prima oară că apare o schismă, nu, Dane? spuse Wati. O interpretare nouă?

— Ar putea să mai fie încă o biserică a calamarului…? zise Billy ezitând, dar Dane nu păru jignit. Ar putea să mai existe alta? Ar putea această apocalipsă să fie apocalipsa altui kraken?

— O celulă? Înăuntrul bisericii? zise Dane. Făcând o înțelegere cu djinii? Să fie în spatele acestora? Dar nu au krakenul. Știm…

— Nu-l au deocamdată, spuse Wati. Nu știm ce planuri aveau. Sau au. Doar că implică atât calamarul, cât și focul.

— Și dacă asta este? întrebă Dane privind în gol. Ce facem?

— Isuse, zise Billy. Mergem, aflăm, ne împotrivim. Doar n-o să stăm aici când lumea se sfârșește. Și dacă nu-i nimic, ne continuăm căutările.

Dane nu se uită spre el.

— N-am nimic împotriva sfârșitului lumii, zise el încet.

— Dar nu așa, spuse Billy, în cele din urmă. Nu așa. Ăsta nu e sfârșitul tău.

— Le-am transmis londomanților mesajul tău, zise Wati. Țin krakenul cât mai departe cu putință de toate astea.

Pentru că dacă acesta era, dacă acesta intenționa, în măsura în care un eveniment putea avea intenții, să fie sfârșitul, krakenul nu trebuia să se afle suficient de aproape încât să ardă. Asta părea să fie evoluția care ar fi amplasat universul pe o traiectorie nedorită.

— Bine, zise Billy. Dar nu știm de ce sunt capabili oamenii ăștia.

— E în noaptea asta? întrebă Dane. De unde naiba a mai apărut și chestia asta? Ar fi trebuit să auzim despre ea de mult. E în mod evident autentică, iar lucrurile astea nu se ivesc din nimic. Ar fi trebuit să fie *tekel upharsin*-uri[144] și toate rahaturile astea. Cred că toată lumea va fi prezentă

[144] „Mene, mene, tekel, upharsin” („Măsurat, cântărit și împărțit”), inscripție apărută, conform Vechiului Testament, pe zidul palatului regelui Belșazar după ce acesta profanase templul lui Solomon. Are sensul de avertisment privind un dezastru iminent.

să vadă despre ce e vorba. Și biserica va fi acolo.

— Cred că toată lumea va fi acolo, zise Wati.

— O conjuncție, zise Dane. De mult n-a mai fost una.

Era inevitabil ca din când în când, foarte rar, două apocalipse să se ciocnească, dar oamenii ar fi trebuit să fi aflat dinainte despre asta. În asemenea situații, apărătorii continuității – salvatorii declarați, poliția salariată și inamicii partizanilor acelor sfârșituri – trebuia nu numai să pună capăt ambelor finaluri, ci și să se interpună între preoții rivali, care se străduiau fiecare să smulgă din rădăcini vulgara concurență ce ar fi putut să stea în calea propriului lor sfârșit, cel nobil.

Dane și Billy abordară gardurile ca și cum n-ar fi fost bariere, tratară pereții drept scări și acoperișurile ca pe niște podele denivelate. Billy se întrebă dacă îngerul memoriei, îngerul lui, avea să fie la locul faptei și cum s-ar fi putut deplasa pe terenul pe care-l parcurgeau ei doi.

Ocoliră abisurile luminate ale străzilor, unde se afla poliția. Pe măsură ce se apropiau de locul unde, conform zvonurilor, ar fi urmat să se producă evenimentul sau evenimentele, Billy întrezări cu coada ochiului și alți cetățeni oculți ai Londrei – nelocuitorii ei? Vestea cu privire la locul respectiv se răspândise printre cunoscători prin șoapte, sms-uri și fluturași, ca și cum sfârșiturile lumii ar fi fost o orgie ilegală.

Un spațiu între curbele de beton ale pasajelor rutiere. Locul unde lumea se putea sfârși era un peisaj industrial poluat. Grămezi de gunoaie. Service-uri cu epitafurile mașinilor scrise cu rugină, magazii de mărfuri unde în timpul zilei lucrau adolescenți obosiți, depozite ale unor supermarketuri și spații de depozitare personale în culori vii și cu litere caraghioase, înconjurate de deșeuri decolorate. Londra e o nesfârșită luptă între unghiuri și spațiile goale. Aici, era o arenă de tufișuri dominată de șosele suspendate.

— Trebuie să stăm ascunși, șopti Dane. Hai să aflăm ce se petrece, să vedem cine sunt ăștia.

Wati îi murmură ceva, tot venind și plecând din

buzunarele lor.

Clarvăzătorii erau pe acoperișuri. Billy îi zări, siluete cu spinările proptite de coșurile de fum. Văzu confuzia care persista în aer acolo unde unii dintre ei se făcuseră invizibili. Dane și Billy se agățară de scările de serviciu de dedesubtul podurilor rutiere. Rămaseră atârnați, în vreme ce mașini și camioane luminau peisajul pustiit.

— Fii gata să fugim în orice clipă, zise Dane.

— Collingswood, nu te oblig să-mi spui vreo parolă gen Alfa Lima Foxtrot, dar când te întreb dacă mă recepționezi, iar tu mă recepționezi, mă aștept să-mi răspunzi dracului. Îți aud respirația!

Collingswood făcu un gest cu sensul „nu se mai oprește!” către tânărul ofițer nefericit care era cu ea în mașină.

— Bine, Baron.

Pronunțase Baa-Ronei. Își făcu de lucru cu casca. Nu existau modele de radio cu receptorul la rever. Ea și cei câțiva ofițeri detașați în noaptea aceea pe lângă USIIFS erau în civil. Stătea ghemuită într-o mașină veche, lângă zona unde urma să aibă loc adunarea.

— Da, te aud, respect pentru Metropolitan Massive. Preia legătura. La tine cum e?

— Vedem câțiva dintre jucătorii previzibili, zise vocea întreruptă de pârâituri a lui Baron. Nici urmă de băieții noștri pierduți deocamdată. De la Vardy mai ai vreun semn?

Collingswood se scutură de parcă vocea lui plângăreață ar fi fost un țânțar care-i intrase în ureche.

— Noo. Zicea că se duce să vadă nuș’ce profesor. I-am spus că deja este el profesor, dar se pare că nu-i de ajuns.

Privi în jur, la peisajul devastat, cu mintea zbârnâindu-i ca un receptor radar defect, simțind cu o certitudine aproape totală și fără efort care dintre puținii plimbăreți noctambuli ce treceau pe alături erau conștienți de ceea ce se întâmpla. Spectatori grăbindu-se spre ascunzătorile lor. Spectatori, de parcă apocalipsele ar fi fost păsări. Însoțitorul ei o privi uimit cum râde și-l înghiontește de

parcă și-ar fi exprimat cu voce tare ultima idee.

— Unde-i ticălosu’ ăla? Cam întinde coarda, dat fiind că a fost ideea lui, îl auzi pe Baron.

Ei îi făcuse plăcere să organizeze lucrurile. Vardy fusese la butoane, sugerându-i ce și cui să sugereze la rândul ei, când și cum, ce zvonuri să răspândească și pe ce căi, ce implicații să lase nespuse. Îi plăcuse să-i cedeze controlul în privința asta. Îi plăcea să-și bage coada, dar când venea vorba de gândire strategică, el era bine-venit.

Propriile ei cercetări, în locuri mai puțin predispuse la măreție decât cele unde-și desfășura Vardy cugetările, mai apropiate de granița cotidiană dintre religie și crimă, decurgeau mai lent. Încerca să dea de crescătorii de arme. Nu conta cât de religioși erau, până la urmă erau plătiți să ucidă și asta însemna chitanțe de un fel sau altul, fie ele chiar abstracte sau magice. Și unde existau asemenea urme cineva trebuia să vorbească și o fărâmiță din asta, oricât de încet, să-și croiască drum până la urechea ei.

Collingswood ținea doar o vagă evidență a celor pe care-i manipula Vardy și a felului cum o făcea: nu se sinchisea prea tare. Poate că o parte din ea îi șoptea că nu procedează bine, că ar fi fost cazul să învețe jocul ăsta, dar, își spuse ea, putea întotdeauna și cu mare plăcere să-i subcontracteze pentru asta pe Macchiavelii orașului. Îi plăcea să facă lucrurile la care se pricepea. Iar indiciile pe care le semănase, referitor la îndoielnicele sfârșituri pe care ea și Vardy le pregătiseră, erau strălucit de convingătoare. N-avea să treacă mult, poate, până să facă și niște arestări.

Collingswood nu-i spuse nimic lui Baron. Dar îl auzea ținând conexiunea deschisă, ca și cum i-ar fi vorbit.

Marge își făcu de lucru cu crucifixul, ignorând murmurul iPod-ului cum ignori cântecelul unui copil mic. La fiecare câteva minute, oameni treceau pe lângă ea – sau ea înainta și îi depășea – vorbind la telefon și pășind repede, fără să acorde atenție maidanului plin de tufișuri unde urma să se petreacă orice va fi urmat să se petreacă. Marge ar fi putut crede că era singura care supraveghea spațiul acela, când,

de după un felinar stradal prea subțire ca să o fi putut ascunde, apăru o femeie.

„Bună”, ziseră buzele femeii, dar Marge n-o auzi. Femeia era de vârstă mijlocie și purta o haină elegantă, de culoare închisă. Avea chipul ascuțit, părul lung, coafat și înconjurată de lucruri stranii.

„Ai venit pentru asta”, făcu ea din buze și deodată fu mai aproape decât ar fi trebuit judecând după numărul de pași făcuți.

Panicată, Marge dădu iPodul mai tare. Melodia discordantă o învălui.

„Stai”, zise femeia, dar vocea din iPod își croi drum prin „Eye of The Tiger”, ducând-o pe Marge departe, cu Londra deplasându-se în jurul ei în chip straniu, accelerat. Peisajul deveni neclar, dar în câteva clipe ea se afla altundeva, iar femeia dispăruse. Marge rămase cu gura căscată. Mângâie iPod-ul drept mulțumire. Privi în jur și se așeză din nou de pază.

Era șocant ca două religii nu doar să aibă finalul în aceeași noapte, dar și deznodămintele să înceapă din același loc? Fuseseră indicații repetate asupra locului unde ar fi putut avea loc sfârșiturile, declarații concurente, profeții „examinate cu mai mare atenție” și astfel locurile se apropiaseră treptat până când ajunseseră să coincidă.

Prin preajmă zăboveau reprezentanții mai multor facțiuni. Colecționarii de culte făceau pariuri cu privire la câștigător; magicienii itineranți ai Londrei, mulți alături de familiarii reveniți la ei târâș și înfrânți pe măsură ce greva se apropia de final, erau pregătiți să înhațe orice urme de putere și energie disponibile.

— Of, nu, zise Wati din buzunarul lui Billy, văzând chipurile rușinate ale membrilor săi de sindicat. Trebuie... trebuie să dau o tură-două.

Era un spectacol deprimant, Wati țâșnind dintr-o figurină de cărămidă într-alta, șoptind, argumentând, implorând și șantajând, rugându-se de membrii săi să nu se implice. Sinele său acorporal era luat pe sus în noaptea aceea

agitată. Rafale de eter îl expediau în trupul nepotrivit. Dădu ocol arenei foarte iute. Din ochii unui capac pierdut de pix, în formă de robot, Wati văzu o femeie fugind, cu ajutorul escapologiei magice, de un colecționar. Avea ceva ce-l atrăgea și s-ar fi apropiat, intrând poate în figurina pe care femeia o purta la gât, dar chiar atunci începu să se întâmple ceva.

— Căcat, exclamă Collingswood.

Se aplecă înainte. O femeie continua să dea lent ocol zonei. Collingswood făcu o mișcare ușoară, ca și cum ar fi îndepărtat puțin marginile unei draperii. Felia de noapte dintre ea și femeia care se apropia deveni pentru o clipă mai luminoasă, oferindu-i o vedere mai clară. Collingswood se uită și suspină, apoi își relaxă degetele și întunericul reveni.

Bărbatul de lângă Collingswood căscă gura. Ea nu-i dădu nicio atenție.

— Șefu', zise ea, de parcă vorbea cu aerul… Nu, șefu', nici urmă de ei, dar sunt sigură c-am văzut pe cineva. Ți-aduci aminte de iubita lui Leon? Tocmai a apărut… De unde mă-sa să știu?… Ei, e greșeala ei, nu?

Dar spunând asta își aranja deja jacheta ei civilă și deschidea portiera suspinând.

Îl țintui cu arătătorul pe partenerul ei de ocazie.

— Stai, zise ea. Băiat cuminte.

Dispăru ridicându-și gulerul și el o auzi bombănind în timp ce se apropia de femeia care părea cam agitată.

Wati s-ar fi apropiat și el mai mult, dar tocmai atunci cineva își făcu apariția. În cele din urmă, cu întârziere, traversând maidanul, se ivi un grup de bărbați cu creștetele rase, în salopete galbene, îmbrăcați în echipament militar, aruncând priviri războinice în toate părțile.

62.

Din cauza lălăielii vesele și prietenoase care-i răsuna în

urechi, Marge nu auzi ce spunea silueta nou ivită. Văzu buzele tinerei femei mișcându-se, în timp ce aceasta se apropia cu un aer atât de autoritar și de arogant încât Marge simți că-i sare inima din piept și, panicată, dădu iPod-ul mai tare. Spațiul alunecă. Hurducăi. Mica voce din urechea ei urlă entuziastă refrenul unei piese de Belinda Carlisle, în timp ce în jurul lui Marge cărămizile se scurgeau zorite ca mareea. Continuă să înainteze, ca o plută dusă de curenți rapizi, râzând deja de propria ei reacție violentă, dar fără să se oprească. „Ce aveai de gând să faci când s-ar fi întâmplat ceva cu adevărat rău?” Nu realizase cât de încordată și de anxioasă o făcuse perspectiva sfârșitului promis.

Abia când se oprea, deși formularea i se părea cam ciudată, dat fiind că ea una nici nu se mișcase – ci numai pavajul de sub ea, zidurile dimprejur și acoperișurile de deasupra – când piciorul ei ce-și începuse coborârea în alt loc nici nu atinsese pământul, realiză cine era femeia pe care o văzuse. Polițista aia tânără și nepoliticoasă.

Care țipă de frustrare când ultima rămășiță a prezenței lui Marge se dizolvă în fața ochilor ei sfârâind ca untul topit. Țipătul i se întrerupse când se întoarse să privească falsul eveniment la producerea căruia contribuise și ea.

— Ce-i asta? întrebă Billy.

Nou-veniții purtau bocanci militărești și se mișcau ca niște soldați. Drumurile din preajma maidanului erau pe jumătate blocate de panouri de afișaj, iar dacă șoferii de deasupra priveau cumva în jos, puteau să ia ceea ce vedeau drept un grup de muncitori municipali aflați la o intervenție urgentă apărută în toiul nopții.

— Budiștii lui Iisus, zise Dane. Brutali.

Credeau în supremația dharmei, îl idolatrizau pe Cristos Siddharta, contopeau anumite aspecte ale lui Iisus și Buda într-un singur mântuitor, puneau accentul pe un identitarianism brutal, pe un sincretism marțial. Billy auzi un cântec, un imn discret, pe măsură ce figurile se apropiau.

— Ce spun? îl întrebă el pe Dane.

— „Numai unul și jumătate”, răspunse Dane. *Numai unul și jumătate! Numai unul și jumătate!* Atâția o să ucidă. Indiferent câți ucid de fapt.

— Ce?!

Citau din Mahavamsa, reasigurarea oferită Regelui Dutthagamani după ce măcelărise mii de non-budiști. „Numai unul și jumătate au fost uciși aici de către tine. Restul erau necredincioși și oameni dedați răului, nu mai demni de stimă decât animalele sălbatice.” Unul și jumătate era numărul celor pe care Budiștii lui Iisus îi numărau în muntele de cadavre de după fiecare devastare la care se dedau, conform unei contabilități religioase ținute cu grijă.

— Fii pregătit, spuse Dane și își scoase pistolul. Nu știm ce urmează.

Avea să li se opună rezistență Siddhartanilor? Apocalipsa lor putea să câștige prin neprezentare, dar apoi? Spectatorii ascunși veniseră să asiste la un război al zeilor. Lucruri prea mari ca să fie păsări și prea animalice ca să fie fâșii de plastic aduse de vânt dădeau ocol prin văzduh. Întotdeauna sfârșiturile lumii aduc cu ele vestitori, generându-i așa cum apar viermii în carnea moartă.

— O, șopti Dane. Ia uite!

La adăpostul unui zid masiv, fără ferestre, se afla un grup de bărbați cu căști. Stătea în jurul unui alt bărbat. Billy se simți potopit de un val de adrenalină. Tatuajul.

— A venit aici, ca și noi, zise Dane. Ca să vadă despre ce e vorba.

Era bărbatul cu tunsoare de punkist și găuri pentru ochi pe spatele jachetei. Doi bărbați cu căști de motociclist îl imobilizau într-o alee cu vedere la câmpul de luptă. Privea în direcția opusă, spre nimic, spre străzile întunecate, în timp ce Tatuajul supraveghea scena.

— Isuse, spuse Billy. Unde-s Goss și Subby?

— Dacă-s aici... zise Dane.

Sidhartiștii asamblau un altar rudimentar, îndeplinind o ceremonie secretă.

— Wati?

Dar Wati dădea din nou ture.

— Dacă nu apare „biserica asta animală”, oricare o fi ea, plecăm.

Pe cerul nocturn, înnorat, apăru un fulger tăcut. Sublinie contururile norilor. Aerul părea greu și alarmele mașinilor nu se mai opreau. Dinspre altar venea o strălucire neplăcută.

— Ține-te bine, zise Dane.

Pretutindeni deasupra lor, norii se mișcau rapid. Prindeau formă. Bucăți de mărimea unei biserici se destrămară, lăsând în urmă, în materia nopții – fără îndoială – o siluetă noduroasă, antropoidă, o formă umană rudimentară ca o rădăcină de mătrăgună, o imensă siluetă crucificată deasupra orașului.

Lui Billy i se tăie răsuflarea.

— Dacă ăsta-i sfârșitul, spuse el după un timp, n-are de-a face cu focul… Ce facem?

— Nu-i treaba noastră, zise Dane calm. Sunt suficienți oameni care să pună capăt chestiei ăsteia. Dacă-i doar o apocalipsă de-asta de doi bani, n-avem de ce ne face griji.

Apoi pământul din spațiul gol, tufișurile pline de praf, hidoase și grămezile de deșeuri se ridicară. Bărbați și femei își lepădară camuflajul și înaintară zoriți.

— Au fost aici de la început, zise Dane. Bine jucat. Dar cine-or fi?

Cei proaspăt ieșiți din ascunzișuri erau îmbrăcați în piele și aveau curele încrucișate pe piept ca niște banduliere. Îi înconjurară pe Budiștii lui Iisus. Omul-nor plutea deasupra.

— Căcat! zise Dane, și se întoarse către Billy. Pierdere de timp, zise el cu o voce plată. Ăștia sunt Puietul. N-au legătură cu krakenul. E alt animal.

— Ce? Serios?

— N-avem ce vedea aici.

— Știam că-i un pariu riscant… zise Billy.

Având baza în Neasden, Puietul lui SV adora o divinitate

războinică în formă de dihor[145]. Filosofia sa neînduplecată îi împiedicase în cele din urmă înregimentarea între variatele deve hinduiste din care se autocrease cu încăpățânare și membrii Puietului deveniseră niște monoteiști dintre cei mai radicali. Inspirația pe care o găsiseră în sudul Indiei, predilecția lor pentru schemele de luptă din Kerala le ofereau Siddhartanilor eristici un suport pentru prejudecățile lor: „Tamili!” țipară ei când membrii Puietului se apropiară, de parcă asta ar fi fost o insultă. Își scoaseră pistoalele.

— Ce căcat, șopti Dane. Dihoriști versus rasiști. Ăsta nu-i sfârșitul lumii!

Oare puteai simți mâna destinului când ocheai cu un Glock? Siddhartiștii nu aveau de gând să lase cavalerismul să stea în calea furiei lor budiste. Traseră. Câțiva membri ai Puietului se prăbușiră, în timp ce alții se lansară în aer, desfăcându-și curelele metalice. Erau urumis, săbii-bice, lame de câțiva metri lungime, subțiri ca niște panglici și cu margini ascuțite, pe care aceștia le lansară din posturile contorsionate și agile ale kalaripayatului[146], deschizând găuri zdrențuite în hainele de culoarea șofranului ale adversarilor lor, trasând dâre roșiatice atât de iute că treceau câteva secunde înainte ca victimele să înceapă să țipe.

O prezență mustelidă sinuoasă se încolăcea și se descolăcea, născându-se din praf și din nimic în spațiul viran. „Gânduri roșii dinți albi!” cânta Puietul. „Gânduri roșii dinți albi!”[147]. (Escatologia dihorească îndelung așteptată fusese multă vreme ceva distant, până când ghionturile și impulsurile magice ale USIIFS ajutaseră la moșirea micului Ragnarok al acestui cult. Totul ca să scoată afară pe oricine de pe oriunde era.)

— Isuse, exclamă Billy.

Treceau mașini. Ce vedeau oare? O luptă între găști?

---

[145] Aluzie la *Sredni Vashtar,* povestire scrisă de Saki (Héctor Hugh Munro), în care un băiat orfan de zece ani inventează o nouă religie, idolatrizând un dihor pe care-l botează Sredni Vashtar și pe care-l ascunde în magazia din grădină.

[146] Kalaripayat (kalaripayattu), stil de luptă originar din Kerala (stat din sud-vestul Indiei), considerat cel mai vechi din lume.

[147] Trimitere la imnul închinat lui Sredny Vashtar, vezi nota anterioară (145).

Adolescenți? Nimic? Polițiștii erau în mod sigur pe drum.
— Hai s-o ștergem, spuse Dane.
Două siluete apocaliptice se ciocniră deasupra terenului viran unde discipolii lor se încăierau cu intenții ucigașe. Funcțiile-zei se luptau, provocând o furtună neobișnuită.
— Au întârziat, zise Dane, regăsindu-și drumul înapoi pe sub un pod.
— Cine?
— Oricine trebuie să oprească asta, țâțâi Dane.
— Stai, mârâi Billy. Vreau să văd bătălia apocalipselor.
Dar Dane se răsti la el să se miște, așa că Billy întoarse bosumflat spatele bătăliei celeste și continuă să meargă prin spațiul acela îngust. La marginile luminișului apăruseră alte siluete.
— Ăștia care sunt? zise el.
— Echipa vreunuia dintre salvatori, zise Dane fără să se uite. Era și timpul.
Undeva prin apropiere, presupunea Billy, Baron, Collingswood și ceilalți foști posibili colegi ai săi transportau răniții și morții la spitale secrete. Oricine avea să salveze orașul avea să extermine aceste personaje din Amurgul zeilor.
— Ai auzit ceva? zise Billy.
Mai multe dintre învolburările acelea, dintre creaturile care se mișcau ca niște fâșii de plastic? Dar, dar mai era ceva. Dedesubt se auzeau chemări animale, scâncete, tusea vulpilor.
— Ne-au mirosit, zise Dane grăbit.
Deasupra aleii se înălța ceva. O ființă compusă, apropiindu-se. Porumbeii, stângacele păsări cenușii londoneze, traversând într-un stol cuprins de panică ceața de camuflaj creată de harul lui Dane, uguind cu o agresiune născută din frică. Porumbeii îi bombardară cu explozii de praf adus în gheare și de pene smulse.
— Acolo, auzi Billy.
— Căcat! E arsura lui Cole, ne-a marcat, zise Dane. Vino odată!
Ceva se ridică de dedesubt. O zgâlțâitură fisură betonul.

Niturile care țineau laolaltă pasarela începură să se desfacă.

— Isuse, țipă Billy. O să ne facă să cădem!

Coborâră pe prima scară, în căderi succesive, abia controlate. Se apropiau niște trupe de ei. Billy și Dane ocoliră câmpul de luptă, trecând pe lângă vrăjitori rătăcitori și profeți începători șocați. Păsările continuau să-i hărțuiască, adoptând o formă de saurian.

Era al naibii de clar că lucrurile nu urmau cursul dorit. Întotdeauna știuse că planul ăsta era cam riscant, dar îl urmase cu bună-credință. Nu i se păruse stupid, meritase încercarea. Collingswood, care încă mai fierbea după evadarea ridicol de expertă a lui Marge – „de harul cui beneficiezi tu, draga mea?” – nu se așteptase ca sfârșiturile ei și ale lui Vardy să le scape din mână.

Țipă la ofițerul care-i fusese dat ca partener spunându-i să vină, țipă în microfonul ascuns cerând sugestii și ordine de la Baron, dar fie că erau de vină paraziții, magia sau propria lui groază, nu primi decât tăcere. Dacă dădea ordine, ea una habar n-avea care erau acelea. Nu știa unde să-l găsească. Faptul că și celelalte câteva celule polițiste împrăștiate prin mulțime asistau la desfășurarea evenimentelor nu o făcea să se simtă mai bine. Dacă ei îi era greu, atunci…

— Mișcă-ți fundu’ ăla-ncoace!

Tânărul încercă să-i dea ascultare. Nu era SO19[148]. Nu avea arme de foc. Ea se plânsese de la început de chestia asta. Ce putea el să facă, să-i țină geanta? Nu putea decât să se uite la cerul aflat în război.

— Tatu… incon… nu pot să-mi dau seama… mă-sa… zise Baron sau vreo creatură eterică ce-l imita pe Baron.

Mai avusese ea de-a face cu de-astea.

— Șefu’, unde ești?!

N-ar fi recunoscut față de Baron că-i dădea dreptate, dar și-ar fi dorit ca Vardy să nu fi dispărut, în mă-sa, tocmai în noaptea asta dintre toate nopțile.

— … uajul a venit, zise el. Tatuajul a venit.

---

[148] SO19 este divizia înarmată a Poliției Metropolitane, echivalentul SWAT.

Dane se îndrepta spre labirintul Londrei. El și Billy erau mânați din urmă cu pricepere de porumbeii de care credeau că scapă. Într-un mic scuar deasupra căruia se înălțau case neluminate, păzite de copaci fără frunze, bărbați și femei în uniformele municipalității ieșiră din umbre. Purtau aspiratoare de frunze: motoare în spinare și furtunuri care să mături frunzele uscate de pe trotuar. Își ațintiră dispozitivele asupra lor ca pe niște arme absurde. Trimiseră curenți de frunze învârtejite înspre Dane și Billy.

— Ce dracu' mai e și asta? zise Billy.

Frunzele îl șfichiuiră. Purtătorii de aspiratoare se mișcau în rânduri grijulii, masa de frunze luând forma unui vârtej, ca un banc de peștișori înconjurat de rechini. Bărbații și femeile își coordonau mișcările ca un colectiv de păpușari. Frunzele pe care le modelau cu mașinăriile lor luară forma rudimentară a unui bărbat înalt de trei metri, compus din vârtejuri de materie vegetală.

— Păstorii de monștri, zise Dane.

O ușoară manevră a mașinăriilor, și bărbatul căpătă un cap de taur. Coarnele erau tuburi făcute din frunze.

— Pleacă de-aici, acum!

Bărbații și femeile făcură silueta să apuce. Aproape că-și închise pumnul imens făcut din curenți de frunze în jurul lui Dane, dar acesta se feri. Minotaurul făcut din aer și frunze lovi cu pumnul său ca o vijelie, crăpând pietrele pavajului. De data asta nu se ivi niciun mnemofilax. Billy trase, dar singurul efect al razei fazerului fu acela că împrăștie câteva frunze.

— Byrne, zise Dane.

Secunda lui Grisamentum era suspendată de un zid ca un păianjen. Avea o expresie extrem de scandalizată. Sări jos și se îndreptă către ei, trecând direct prin minotaur, care repară imediat gaura în formă de femeie.

Dane o luă înapoi către podurile suspendate, unde spectatorii se împrăștiară când silueta din frunze apăru tropăind.

— Stai, țipă Billy dintr-odată.

Dură o clipă până se orientă, apoi coti de câteva ori.

— Ce faci? țipă Dane, dar îl urmă, cu fiara din frunze, Byrne și turmele de monștri după el.

Ajuns în capătul unei alei de cărămidă, Billy găsi ce căuta. Întors cu fața spre ei, acolo unde strada se termina în gunoaie, uitându-se la Dane și Billy cu o expresie de nedescifrat, se afla punkistul.

Tatuajul însuși, anturajul său și paznicii care-l țineau imobil pe purtătorul Tatuajului se uitau în direcția opusă, urmărind evoluția masacrului din arenă. Bărbatul deschise gura și-i fixă cu privirea pe Billy și Dane.

Apoi se iviră învârtejirea de frunze și strigătele lui Byrne și urmă un moment de tăcere, iar Billy și Dane se pomeniră stând între Tatuaj și Byrne, reprezentanta lui Grisamentum, cel mai vechi și mai mare dușman al Tatuajului.

Tatuajul auzi exclamațiile șocate ale omului care-l purta și țipă la anturajul său să se întoarcă și să-l întoarcă și pe el. Cele două forțe îi priviră pe Billy și Dane, apoi se contemplară reciproc. Se auzeau cumva sirenele poliției, pe o stradă din păcate nu destul de apropiată? se întrebă Billy. Erau oare strigătele funcționarilor statului ce se apropiau? Nu conta. Păstorii făcură minotaurul de frunze să se oprească și să scurme pământul. Billy simțea o întrebare, alergând ca un animal între Byrne și Tatuaj – *poate ar trebui să ne concentrăm pe ăștia doi?* – dar Londra însăși fusese modelată timp de ani de zile de adversitatea lor. Era o logică prea puternică s-o poți lăsa deoparte, așa cum Billy și sperase. Așa că, războinicii Tatuajului și turmele de monștri ale lui Byrne se repeziră unii asupra altora.

Figura din frunze de culoarea toamnei se desfăcu, manevrată expert de păstorii săi, în câteva versiuni mai mici ale aceluiași bărbat cu cap de taur, năpustindu-se în luptă cu grație, ca dus de vânt. Descreierații aveau cuțite și înjunghiau fără efect frunzele care-i înhățau cu gheare frunzoase devenite pe moment solide. Dane sfărâmă o cască dintr-un foc de pistol. Silueta se prăbuși. Mâna uriașă, încleștată, ce-i ținea loc de cap deveni vizibilă dincolo de

sticla fumurie, spartă. Dane evită o lovitură din partea unui braț-frunză și-l trase pe Billy din calea acestuia. Arma sa scoase un clic. Se ghemuiră în gunoi, la marginea câmpului de luptă.

— Uite, zise Billy.

Bărbatul tatuat tremura în jacheta lui prea largă, în timp ce paznicii săi stăteau cu ochii pe frunze, cu atenția monopolizată de bătălia celor două găști. Billy și Dane schimbară o privire.

Billy se decise. Fugi încordându-se, iar timpul se poticni și sticla se sparse. Fazerul îl proiectă prin aer pe unul dintre paznici. Dane veni pe urmele lui și-l înhăță pe bărbatul tatuat, care se uita la ei cu o asemenea groază că era copleșitor s-o privești.

— Haide!

Dane și Billy îi traseră după ei – jumătate ostatic, jumătate salvat – de-a lungul maidanului prăfuit unde ultimele cadavre zăceau așteptând să fie adunate. Apăruse și poliția acum, siluete amenințând absurd cu arestarea din și înspre întuneric, lansând poate chiar anumite vrăji, care, în noaptea aceea, nu puteau decât să se fâsâie ca niște artificii ude. Omul în haină de piele se clătina aproape ca un copil în strânsoarea lui Dane și a lui Billy. Șoptea. Dincolo de toate zgomotele se auzea un alt sunet, mârâitul, furia și amenințările Tatuajului de sub geaca lui.

Partea a șasea
Intuiții în cerneală

63.

Asta era? Sau poate Marge ar fi trebuit să-ntrebe: astea erau? Că doar erau două, până la urmă, nu?

Nu că Marge n-ar fi văzut lucruri impresionante și stranii, care ar fi lăsat-o paf cu câteva săptămâni mai înainte. Numai că sperase într-o revelație și nu avusese parte de niciuna.

Deci ce văzuse de fapt? Nu era sigură. Scăpase de Collingswood și se pomenise cam departe de epicentru atunci când se petrecuse orice se va fi petrecut. O parte din cele văzute fuseseră – oricum ar fi vrut să le spună în loc de magice: felul în care se mișcau unii dintre oamenii pe care-i observase, acele vagi siluete umane prăfuite de pe terenul viran; lucrurile pe care nu reușise să le zărească bine, deasupra și în jurul panglicilor de beton ale șoselei; chiar și mișcarea alunecoasă de dansator de *moonwalk* cu care ea se sustrăsese, în mod repetat, atenției altor turiști ai sfârșitului lumii. Și învârtejirea aceea de culori tomnatice pe cer care ar fi putut fi, care trebuie să fi fost mici furtuni dramatice.

Nimic n-avea însă de-a face cu calamarul, din câte vedea ea, și oricare vor fi fost micropoliticile implicate, ei îi rămăseseră neclare. Nu știa nimic în plus și era, de-acum, destul de imună la uimire.

Deci ce să facă mai departe?

— Cum te cheamă?

În cele din urmă, bărbatul vorbi:

— Paul.

Curățat de petele de noroi și sânge, Paul era un bărbat

slab de vreo patruzeci-cincizeci de ani. Când era lucid, era îngrozit.

— Șșș, șșș, așteaptă, îi ziseseră Dane și Billy în timp ce el tremura în strânsoarea lor, în ascunzătoarea unde se ghemuiseră.

— O să vină după mine, repeta el.

Și în tot acest timp Tatuajul intervenea peste încercările lor de a-l calma. Vocea sa se auzea continuu. Amenințări, insulte, ordine, toate ieșite din gura tatuajului desenat pe pielea lui Paul.

— Ce credeți c-o să se întâmple? urla Tatuajul. Dați-mi drumul rahaților, sau vă omor pe loc!

Nu puteau să gândească din cauza pălăvrăgelii lui furibunde. Dane îl ținu pe Paul și îi scoaseră geaca. De pe spinarea sa, Tatuajul se încrunta la ei, cu expresiile succedându-i-se pe chip ca niște maree de cerneală, ca o animație realizată prin magie neagră. Rânjea. Se uita când la Billy, când la Dane.

— Clovni nenorociți, zise el.

Își țuguie buzele și scoase sunete ca și cum ar fi scuipat. Din falsa gaură de cerneală neagră ce trecea drept gură nu ieși scuipat, ci numai sunete de dezgust.

— Credeți că s-a terminat? Credeți că Goss nu poate să guste pe unde-am fost? Uită-te la picioarele labagiului ăstuia.

Picioarele bărbatului sângerau ușor. Tatuajul începu să râdă.

— Goss nu-i aici, zise Billy.

— A, nu-ți face griji, Goss și Subby o să se întoarcă. Unde e amicu' ăla al tău comunist?

Nu-i răspunseră.

— Planurile lui au ajuns la căcăstoare și asta o să pățiți și voi imediat ce se-ntorc ăștia doi. O să muriți cu toții.

— Taci, îi zise Dane și se lăsă în genunchi în fața trăsăturilor negre, expresive. De ce vrei krakenul? Ce plan ai?

— Parnell, ești un rahat idolatru al unui melc. Ești atât de prost că ai fost dat afară din biserică.

— Ce știi de Cole?

— N-o să-ți insult inteligența zicându-ți „dacă-mi dai drumul, o să te las în viață”, pentru că n-o să fac una ca asta.

— Pot să-ți fac rău, zise Dane.

— Ba nu, poți să-i faci rău lui Paul.

Asta le închise gura. Billy și Dane se priviră. Se uitară la pielea lui Paul.

— Căcat, zise Billy.

— Hei, Paul! țipă Tatuajul. Când o să scăpăm de-aici o să-i pun pe băieții mei să-ți șmirgheluiască fututele-alea de picioare. M-auzi, băiete?! Ține-ți gura dacă vrei să mai ai dinți, limbă, buze sau falcă.

Înfășurară mijlocul lui Paul cu bandă adezivă. El stătu nemișcat, lăsându-i s-o facă. Tatuajul scuipă fără scuipat și-i blestemă. Încercă să-l muște pe Paul, dar era doar o mișcare de cerneală pe piele. Paul stătu nemișcat, răbdător ca un rege căruia i se aranjează ținuta. Billy îl reduse pe Tatuaj la tăcere, apoi îi puse bandă adezivă pe ochi, care-l priviră cu furie până când îi acoperi complet. Paul mai avea și alte tatuaje. Nume de trupe, simboluri. Toate se purtau însă frumos – mișcându-se numai odată cu mușchii de dedesubt.

— Îmi pare rău, îi zise Billy lui Paul. Ai ceva păr pe piept. Ar fi trebuit să te radem mai întâi. O să te doară când o s-o scoți.

În tot acest timp, de sub banda adezivă mormăielile continuau.

Așa era când îl aduseră cu ei în fața zeului.

— De ce l-ați adus tocmai aici?! întrebă Saira.

Din acvariul lui din camion, krakenul le arunca o privire moartă. Londomanții îi înconjurară. Erau mai mulți decât înainte – cabala internă se extinsese, secrete ca astea nu pot fi păstrate. Îi lăsaseră în urmă „să apere cetatea” pe membrii presupusului curent majoritar al tribului lor demodat, reduși acum la un grupuscul confuz. Londomanții aflați în camion se uitau toți cu gurile căscate la prizonierul lor nedorit. Billy și Dane le luaseră urma, ghicindu-le ruta cu

ajutorul micului GPS, și le ieșiseră înainte. Fusese o călătorie dificilă, din cauza temerii că erau vânați la orice pas de una sau alta dintre puterile implicate în războiul urban.

Londomanții nu renunțaseră la farmecele folosite ca să-l împiedice pe Wati să pătrundă în camion. Billy era furios în numele lui, dar spiritul grevist era agitat și oricum trebuia să circule, să lupte împotriva unei noi crize de ultimă oră ivite în mișcarea grevistă.

— Pune-mi o păpușă sau ceva pe acoperiș, zisese el. Orice.

— Trebuie să dăm de Grisamentum, spusese Billy. El trebuie să…

Și Wati zisese:

— O să fac tot posibilul, Billy. Tot posibilul. Sunt chestii pe care trebuie…

Dar unde putea fi Grisamentum? Mare parte din oraș încă nu admitea că acesta s-ar fi putut afla altundeva decât în rai sau în iad, dar nu era posibil ca păstorii de monștri și straniul amestec al lui Byrne, acea teribilă bătălie magică între găști, să se fi produs din întâmplare. Londra știa cine s-a întors. Nu știa însă unde, de ce sau cum, și nicio lingușeală, fie și pe lângă cei mai lacomi trădători din sânul găștilor, dintre vagabonzi sau dintre pariorii apocalipsei nu scosese nimic la iveală.

— Ce era să facem? îi zise Dane Sairei.

— N-avem timp, zise Billy.

— Vine, spuse Fitch. Dintr-odată, e și mai aproape. Mai sigură. S-a întâmplat ceva care-a făcut-o… mult mai iminentă.

— L-am prins pe *Tatuaj,* zise Billy. Nu pricepi?

— Trebuia să-l ascundem cât mai iute pe bietu’ fraier, spuse Dane.

Paul stătea nemișcat, privindu-i pe toți. Se uită la kraken, în lichidul lui împuțit de dincolo de sticlă.

— Să nu i-l arătați, șopti Paul.

Toată lumea întoarse privirile spre el. Paul își mișcă umerii ca să dea de înțeles la cine se referea.

— Nimeni n-o să-i arate nimic, zise Billy grijuliu. Promit.

— L-am întrerupt, le șopti Dane lui Saira și Fitch. Putem afla ce planuri are.

— Planuri? întrebă Saira.

— A tot încercat să capete krakenul, zise Billy și-l bătu cu blândețe pe Paul pe spate.

— Da, dar... uite ce-i, zise Saira. Orice-o fi... deja se-ntâmplă.

Își șterse fruntea cu eșarfa probabil foarte scumpă pe care o purta.

— Focul a început deja, zise ea.

În ultimele două zile, două mici magazine dispăruseră. Fuseseră arse, operă a unui incendiator ciudat. Se autoanihilaseră. Amintirile clădirilor distruse dispăruseră, nu chiar în întregime, dar aproape la fel de eficient precum imobilele însele.

Una dintre acestea făcuse parte din imperiul Tatuajului, o șaormerie din Balham care mai funcționa și ca o sursă profitabilă de bani proveniți din droguri obținute prin distilarea celui de-al treilea ochi, extras de la sau vândut de oameni disperați. Celălalt, un modest magazin de bijuterii din Bloomsbury, avea o asociere tradițională cu Grisamentum. Ambele dispăruseră și, conform amintirilor, zise Saira, aceste locuri nici nu existaseră vreodată.

— Ți-aduci aminte de ele, Dane? întrebă Saira.

— Nu.

— Exact, își încrucișă ea brațele. Nu-ți aduci aminte.

Camionul se zdruncină și ea își păstră echilibrul, în timp ce Fitch se poticni, cu barba și părul fluturându-i.

— Tu și toți ceilalți.

— Atunci *tu* cum de știi c-au fost acolo vreodată? zise Billy.

Ea îl privi.

— Bună ziua, zise ea. Poate nu ne-am mai întâlnit. Salut! Mă cheamă Saira Mukhopadhyay și sunt londomant. Londra e meseria mea.

— Tu ți le amintești? o întrebă Billy.

— Eu nu, dar orașul, da. Puțin. Știe că se petrece ceva.

Arderea nu-i perfectă. Pielea… s-a cicatrizat, cum ar veni. Mi-amintesc că mi-aminteam unul dintre magazine. Dar n-au fost niciodată acolo. Am verificat în actele oficiale. N-au existat niciodată. În ziua în care a fost incinerat Grisamentum, în împrejurimi s-a înregistrat o falsă alarmă de incendiu. Pompierii conduceau de colo-colo, neștiind de ce trebuia să fie la fața locului.

— E opera lui Cole, trebuie să fie mâna lui, zise Dane lent. Cine-l silește să… Unde-i hârtia aia? Aia care era în carte. Billy i-o dădu. Uite-aici. „Katacronophlogiston”. Uite.

— Să arzi lucrurile nu doar în spațiu, ci și în timp, spuse Billy. Da. Deci cine și de ce?

— Poate știe el, zise Saira. Știe mai multe decât noi.

Se uita la Paul. Făcu un semn către spatele acestuia. Urmă o tăcere îndelungată, nefericită.

— Poate să știe și despre Cole.

— Poate nici nu știe ce știe.

Așteptară, ezitând. Se gândiră la trucuri de interogare. Paul vorbi:

— Nu faceți asta, zise el. N-o să… Pot să vă spun eu. Vorbise așa de încet, încât crezură că n-au auzit bine, până când el repetă.

— Pot să vă spun eu. De ce îl vrea. Pentru ce îl vrea. Pot să vă spun tot.

— S-a întâmplat la un salon de tatuaje din Brixton, spuse el. Mă dusesem să-mi fac o cruce celtică din aia mare pe spate, dar nu numai în alb și negru – voiam și verde și alte chestii, știți, și avea să dureze câteva ore. Prefer să fac chestiile-astea deodată – nu pot să vin la mai multe ședințe, pentru mine e totul sau nimic, așa a fost întotdeauna.

Nimeni nu-l întrerupse. Cineva îi aduse o băutură și el o sorbi fără să se uite altundeva decât în nimicul la care se holba.

— Știam că avea să fie dureros, dar m-am îmbătat, deși n-ai voie. Mai fusesem la tipul ăla mai înainte. Stătusem chiar de vorbă cu el, așa că știa câte ceva despre mine. Pe

cine cunoșteam, ce făceam, chestii de-astea, știți? Cred că el spunea mai departe ce-i povesteau oamenii, pentru că probabil căuta candidați. M-a întrebat dacă e în regulă să mai fie de față un ins care, zicea el, se ocupa tot de tatuaje, pentru că voiau să-și compare desenele, și eu am spus da, nici că-mi pasă. M-am gândit că nu prea arăta a ins care se ocupă cu tatuajele. Nu știu de ce-am gândit asta. Eram, totuși, prea beat ca să mă sinchisesc. S-a uitat un pic cum lucra tipul ăla la mine și îi dădea sfaturi cumva. Se tot ducea într-o cameră din spate. Cred că știm ce era acolo? Sau ar trebui să zic *cine* era.

Scoase un mic râs fals, oribil. Nu era povestea pe care o așteptaseră ei, dar cine să-l întrerupă?

— Îmi tot arătau spatele în oglindă. Tipul care mă tatua chicotea de fiecare dată când făcea asta, dar celălalt tip, nu – el era chiar foarte tăcut. Probabil îi făcuseră ceva oglinzii. Pentru că atunci când mă uitam în ea se vedea o cruce. Arăta bine. Nu știu cum au făcut asta. A doua zi, îmi dau jos bandajele s-o arăt unui prietene și ea zice: „Credeam că voiai să-ți faci o cruce.” Am crezut că vrea să spună că-i prea dichisită. Nici măcar nu m-am uitat. La puțin timp după asta, când au căzut cojile, atunci s-a trezit la viață.

Grisamentum fusese cel care supervizase desenul. Și acolo, în camera din spate, prizonier și diminuându-se pe oră ce trecea, bărbatul care devenise Tatuajul. Ce reglare ezoterică de conturi! Nu o crimă – oamenii ăștia aveau o cruzime prea barocă pentru a se mulțumi doar cu atât –, ci o mazilire, o închisoare. Poate că în cerneală fusese amestecat și sânge. În mod cert o esență anume, să-i spunem suflet, fusese extrasă, lăsând în urmă o carcasă de carne în formă de om.

Paul fusese trezit de niște mormăieli care-i ieșeau din piele. Nu mai era nimeni cu el în pat. Vocea era înăbușită.

— Ce-au făcut?! Ce-au făcut?! Fuseseră primele cuvinte pe care le auzise Paul. Ce mi-au făcut labagiii ăia?!

Când în cele din urmă a desfăcut bandajele, vraja dispăruse și Paul a văzut cum arăta cu adevărat tatuajul.

Două șocuri, unul după altul: că avea pe el o față și, mai rău – mult, mult mai rău, mai grav, năucitor – că aceasta se mișca.

Fața era la rândul ei șocată. A avut nevoie de câteva minute ca să înțeleagă ce i se întâmplase. Îl teroriza pe Paul. Începuse să-i spună ce să facă.

Paul nu mâncase.

— Trebuie să fii sănătos, îi zisese tatuajul de pe spinarea lui. Mănâncă, mănâncă, mănâncă, până când Paul mânca.

Îl puse să-și demonstreze forța. Îl examina ca un antrenor. Paul îi ceru să-l lase în pace, îi spuse că nu exista cu adevărat. Firește, se dusese la un medic și întrebase cum și-l poate șterge. Tatuajul nu se mișcase, așa că doctorița presupusese că Paul era un bețiv agitat căruia i se pusese pata pe desenul hidos de pe spate. Era o listă lungă de așteptare, îi zisese ea. Pentru operații estetice.

Paul încercă să-l îndepărteze pe cont propriu, cu glaspapir, dar de fiecare dată renunțase urlând de durere, iar Tatuajul urla și el. Îl sili să revină la salonul de tatuaj, dar proprietarul acestuia dispăruse.

Îl acoperi, dar călușurile acelea nu rezistau prea mult. Când cădeau, Tatuajul începea să urle când era pe stradă, să-l blesteme și să-l ia în râs. Striga înjurături murdare, cuvinte obscene și epitete rasiste, încercând, uneori cu succes, să-l facă pe Paul să ia bătaie. „Șșș”, îi șoptea după aceea. „Șșș. Fă ce spun eu și n-o să mai pățești asta niciodată.”

Îl trimise în speluncile magilor. Îl sili să-și facă legături, șoptindu-i parolele necesare ca să intre înăuntru, punându-l să-i descrie cu voce joasă clientela sau să se întoarcă și să-l lase pe Tatuaj să privească prin cămașa lui subțire, ca să știe cine, unde era și să-l îndrepte pe Paul către cei pe care-i cunoștea.

— Borch, zicea el, când Paul se așeza de-a-ndăratelea la masă, sub privirile surprinse ale agenților. Ken. Daria. Goss. Eu sunt. Uite, sunt chiar *eu.*

Probabil Grisamentum intenționase să-l exileze în acea închisoare mobilă de piele, în care ar fi urmat să fie lipsit de

puteri, transportat de o gazdă care-l ura, chinuit de acorporalitate până când purtătorul lui cel slab ar fi murit. Dar Tatuajul îl trimise pe Paul să-i găsească asociații. Îi atrase înapoi pe orbita sa. Îl trimise pe Paul la depozite secrete de bani și-i folosi ca să cumpere serviciile magicienilor și ale experților lumii interlope. Tatuajul nu avea decât vocea și mintea sa, dar îi fuseseră de ajuns ca să-și reconstruiască imperiul.

Una dintre primele treburi de care se ocupase în trupul lui Paul fusese găsirea și executarea celui care-l făcuse captiv în interiorul tatuajului. Paul nu văzuse nimic – stând, firește, cu spatele la măcel –, dar auzise tot. Nu decursese nici iute, nici în liniște. Tremurase simțind cum sângele îi împroașcă gambele, ținut locului de cei dintâi dintre supuși pe care Tatuajul îi transformase în oameni-pumni.

Tatuajul voia să-l ignore pe Paul. Îl lăsa să mănânce ce voia, să citească, să se uite la dvd-uri folosind căști în timp ce Tatuajul se ocupa de afacerile lui. Paul ar fi putut să capete și dreptul la seri în oraș, mers la cinema, sex. Dar, după prima tentativă de evadare, relația se răcise. După cea de-a doua, Tatuajul îl avertizase că data următoare avea să-i amputeze picioarele, anestezia fiind opțională.

Tatuajul își pregătea răzbunarea. Dar în timp ce alegea asasini, se auziră veștile: Grisamentum era oricum pe moarte.

— De ce vrea Tatuajul krakenul? întrebă Fitch.

Paul se uită la zeul din sticlă.

— Nu știe, zise el. S-a prins că-l vrea altcineva. Așa că vrea să-l capete el mai înainte.

Paul ridică din umeri.

— Asta-i tot. Ăsta-i planul. Să nu lase pe altcineva să pună mâna pe el. Mai degrabă i-ar da foc…

Paul nu păru conștient de privirile pe care le provocă afirmația sa.

— Știu cine sunteți, le zise el lui Billy și Dane. Am auzit tot ce spunea el.

— Uite, îi zise Billy lui Fitch. Suntem aici. Îl avem. Îl protejăm. N-o să-l lăsăm să ardă, or asta e chestia care

declanșează totul. Acuma am pus mâna și pe unul dintre marii jucători. Tot… incendiul ăsta ar trebui să devină mai puțin probabil, nu?

Londomanții citiseră frenetic viitorul. Fitch, zgâriind pavajul la fiecare oprire furișă; plimbări zorite pe baza ambulomanției, pentru a vedea ce dădeau de înțeles întorsăturile orașului; ailuromanție pe seama pisicilor cu pașii lor ușori; citirea în praf și în obiecte londoneze la întâmplare.

— Toate astea trebuie să fi ajutat, nu?

— Nu, zise Fitch care-și deschise și-și închise gura, apoi încercă din nou. Se apropie mai iute ca niciodată. În curând. Nu știu cum se face, dar n-am realizat nimic.

Nicio salvare, nicio remisie, niciun revers. Evoluțiile erau, în continuare, aceleași.

64.

Cole lucrase până târziu. Urmele luptei din ajun fuseseră îndepărtate. Clătinând din cap, răsfoia documentele care-i mai rămăseseră pe birou, făcând o listă cu ceea ce era acolo și deducând astfel ce fusese luat. Ignoră ciocănitul, dar ușa se deschise. Un bărbat își vârî capul înăuntru.

— Cioc, cioc, zise el. Profesorul Cole?

— Cine sunteți?

Bărbatul intră și închise ușa.

— Mă numesc Vardy, profesore. De fapt, profesorul Vardy, spuse bărbatul și zâmbi, un zâmbet nu prea reușit. Colaborez cu poliția.

Cole se frecă la ochi.

— Uite ce e domnule, profesore, doctore sau ce-oți fi Vardy, deja am…

Privi printre degete și se opri.

— Poliția? Am primit deja două vizite din partea poliției și le-am povestit tot. A fost o glumă proastă și s-a terminat. Cu ce departament de poliție lucrați?

— Vă întrebați dacă sunt parte a unei echipe obișnuite de

combatere a infracțiunilor, venită să mai caute niște amprente, sau dacă sunt din – cum ne zic colegii mei? – unitatea specială? – și dacă știu sau nu despre preocupările dumneavoastră mai puțin convenționale. V-au crezut? Polițiștii din secțiile obișnuite? Că n-a fost decât „o glumă”? Doi bărbați prea vârstnici ca să fie studenți care au dat buzna aici și v-au luat la bătaie?

— Au crezut ce le-am zis, spuse Cole.

— Sunt convins. Au motive să nu vrea să se implice prea tare. Mai ales ținând cont de tot ce se petrece. Cerul, orașul… Ei, le simțiți și dumneavoastră.

Cole dădu din umeri.

— Nu-i foarte important.

— Ciudată afirmație.

— Uitați ce… zise Cole.

— Profesore Cole, ascultați-mă! Știu că ați făcut parte din echipa lui Grisamentum.

— Numai pentru c-am lucrat o dată pentru el…

— Vă rog frumos! Orice individ înzestrat cu har din Londra a lucrat pentru el la un moment sau altul. Și dumneavoastră v-ați aflat în spatele acelor funeralii spectaculoase. Înmormântarea. Reușit rug. *Incinerarea.*

Cole se uita la el.

— Să știți că nu stați de vorbă c-un idiot. Totul se află până la urmă. Ați auzit despre încăierarea de noaptea trecută? Toată lumea spune că Grisamentum a fost acolo. Nu-s singurul care știe că n-a murit.

— Vă jur, zise Cole, că nu am luat legătura cu el. Nu știu ce face și, orice planuri o fi având, n-am nimic de-a face cu ele.

— Profesore Cole, sunteți probabil unul dintre puținii care știu că lucrurile au început să ardă și să dispară și poate chiar să-și explice cum s-a întâmplat asta.

— Ce se-ntâmplă îmi depășește posibilitățile! Principiul e același pe care se bazează niște chestii pe care le-am făcut, dar îmi depășește posibilitățile…

— O, știu asta.

— Știți?

— E parte din munca mea să am o imagine foarte clară a ceea ce puteți și a ceea ce nu puteți face. Așadar, știu că n-ați fi putut arde acele lucruri până și din memoria timpului. Dar mai știu și că totuși ați avut oarecum legătură cu asta. Ați oferit informații și ați trimis pachete, nu? În conformitate cu anumite cereri?

— Eu...

— Și nu, nu cred că ați complotat cu Grisamentum. Și știu de ce faceți asta. E o chestiune de familie. Profesore, știu că v-a dispărut fiica.

Fața lui Cole se prăbuși. Agonie, ușurare, agonie.

— Dumnezeule...

— Știu că soția dumneavoastră nu mai este printre noi, zise Vardy. Din câte am înțeles, fiica dumneavoastră – e la o școală parohială, nu? – probabil că vă moștenește mai degrabă pe dumneavoastră decât pe mama ei. Dar e rezultatul unui amestec de rase și trebuie să aibă anumite haruri. Combinate cu ceea ce ați trimis dumneavoastră, în mâinile potrivite...

— Credeți că se folosesc de ea? Credeți că o forțează să facă chestiile-astea?

— S-ar putea. Dar dacă-i așa, ei bine... Putem să ne folosim și noi de asta. Vă putem folosi ca să dăm de urma celui care face asta. Vă cer să lucrați cu mine. Să aveți încredere în mine.

Grisamentum e probabil fericit ca un porc în noroi, își zise Billy. Cel mai mare dușman al lui, doborât și prizonier. Fără Svengali[149] al lor, executanți ca descreierații Tatuajului aveau să se retragă la rețeaua lor slabă de contacte și la locotenenții lor doar pe jumătate de încredere, încercând să decidă ce să facă. Goss și Subby erau cei mai importanți dintre ei și poate că erau ăștia doi multe lucruri – inclusiv reîntorși de pe unde se vor fi dus, pare-se –, dar nu erau lideri.

— Goss și Subby au fost să aducă ceva, le zise Paul lui Dane, lui Billy și londomanților apropiați. S-au dus să caute

---

[149] Persoană care controlează o alta prin mijloace oculte și cu rele intenții.

ceva. Nu știu mai mult de-atât.

Baron și ai lui erau probabil foarte solicitați, se gândi Billy, acum când poliția locală se lupta cu explozia de violență ce-i transforma rutina profesională în coșmar. În aceste ultime zile, cazurile n-aveau să mai constea în dealeri de droguri înjunghiați și magazine cu vitrinele sparte, ci în creaturi ucise în moduri stranii, al căror sânge nu curgea cum ar fi trebuit. În traficanți de praf de ruină cuprinși de teroare. Tatuajul dispăruse, Grisamentum se întorsese din morți, balanța puterii se dusese dracului și districtele Londrei se transformau în Peloponez – în timp ce lumea se pregătea să se sfârșească, ăsta era marele lor război multivalent.

— Trebuie să... zise Billy.

Dar să ce? Trebuia să ce? El și Dane se priviră.

Freelancerii o luaseră razna. Hoți plini de sine, cu haruri imperfect însușite; conștiințe născute în containere, evadați ai experimentelor; locotenenți din tot soiul de găști minore deciseseră că asta era șansa lor. Orașul era plin de mercenari angajați în vendete îndelung amânate, după ce greva se spărsese și familiarii reveniseră la lucru, învinși, unul câte unul, acceptând condiții teribile, represive.

„Nu-i nimic”, își spuneau unii dintre cei aflați în asemenea circumstanțe nefavorabile. „Încă vreo câteva zile și totul se va termina pentru totdeauna.”

65.

Nu obținuseră niciun rahat, după toată osteneala, își zise Collingswood. O ratare totală. Era evident că se întâmplase ceva important. Nu că ar fi avut idee ce anume, deocamdată: ea se înființase la locul unde se desfășura o furtună de căcat, adulmecase în aer urma unor persoane cunoscute, îi simțise chiar și pe Billy și Dane, pe care voiau să-i înhațe, iar vrăjile pe care le aruncase se degradaseră dezgustător în atmosfera aceea, ca niște melci în sare. Da, avusese loc o schimbare. O balanță își modificase echilibrul

și încercarea de a pricepe cum era ridicol de dificilă, de-a dreptul înnebunitoare. Iar Baron și Vardy nu-i fuseseră de niciun ajutor.

Asta e futu-i! Collingswood puse la bătaie tot ce avea. Sună și ceru favoruri, îl trimise pe nerăbdătorul Perky să adulmece ici și colo, stresată la culme de precipitarea lucrului care stătea să se producă. Preluă, deși evită cu încăpățânare gândul la asta, controlul investigației. Se părea că personaje de care nu se așteptase să mai audă vreodată, cu care nu se confruntase personal, dar care erau faimoase în rândul forțelor speciale de poliție, se întorseseră sau se reîntorseseră sau nu muriseră sau doreau să aducă sfârșitul lumii sau erau pe urmele tale.

De data asta era rândul ei să ignore pentru un timp telefoanele lui Baron. Lucrând pe laptop de acasă sau din cafenele amplasate în locuri cu încărcătură mistică. Scurte opriri pe la contactele ei. „Ce ai auzit? Nu-mi servi vrăjeala asta, că nimeni nu știe nimic, nu există lucru despre care cineva să nu știe ceva.”

Pentru că unicul fir care încă-i mai aducea informații, singura conexiune care-o făcea să creadă că încă mai e bună de ceva în aceste timpuri în care totul se prăbușea îi viza pe crescătorii de arme. Pe care în mintea ei îi promovase deasupra statutului de simplu zvon. Și făcuse asta – își aminti mai târziu, încercând să-și adune un pic de mândrie în aceste vremuri decăzute – înainte ca toate indiciile acelea adunate să-i parvină și să atingă masa critică a unei intuiții, făcând-o dintr-odată să știe nu numai că crescătorii de arme erau gata de atac, ci și unde anume.

„Sfinte! Ce? De ce?” Astea trebuiau să mai aștepte. Și totuși, Collingswood nu putea să nu gândească „Dacă ei sunt ținta, înseamnă că ei l-au luat”. Ceea ce însemna că USIIFS avea și mai puțin habar despre ce se întâmpla decât crezuseră ei.

— Șefu’. Șefu’! Taci și ascultă-mă!

— Unde ești, Collingswood? Unde-ai fost? Trebuie să discutăm…

— Șefu’, taci din gură! Trebuie să ne întâlnim!

Clătină din cap. Claritatea subită cu care percepuse această intenție o uluia. Știa că era bună, dar să afle genul ăsta de lucruri? „Au renunțat la camuflaj, nu le mai pasă.”

— Să ne întâlnim unde? De ce?

— Pentru că urmează să aibă loc un atac în stil mare. Așa că adu ajutoare. Adu arme.

Putea Londra ocultă să nu observe că în noaptea aceea, când o competiție între apocalipse de buzunar fusese cât pe ce să sfâșie orașul, Fitch și efectivul său de londomanți lipsiseră din preajma Pietrei Londrei? Putea chestia asta să fie ignorată?

— Suntem pe timp de împrumut, zise Saira.

Situația nu putea să dureze. Aceia dintre londomanți care puteau, sondau obsesiv viitorul – sau, își reaminteau ei să spună, posibilele viitoruri – din siguranța trailerului. Treaba lor devenise una simplă, minimală: să țină krakenul departe de orice problemă până la, în timpul și după această zi a sfârșitului. Să o împiedice să fie acea zi. Asta era tot ce puteau să facă. O nouă îndatorire sacră.

„A mai fost încă una.” „Încă două.” Londomanții, prin vise agonizante și interpretând amintiri, citeau istoria orașului și bășicile de arsură din cronologia sa, colectând acești stranii cercetași, aceste victime ale incendiilor arhitecturale și temporare. „Ți-aduci aminte de atelierul de lângă uzina de gaz? Ăla cool în stil Art Deco?” „Nu.” „Ei, tocmai asta este, că de-acum n-a mai fost acolo niciodată. Dar uite.” O carte poștală uitată cu imaginea clădirii, pătată de funingine și cu un aspect instabil, ca și cum s-ar fi luptat vitejește să existe, să nu fie absorbită de cronologia alterată de arsuri.

Wati lipsi ore în șir, apoi o zi întreagă. Nu răspundea la niciun fel de șoapte adresate figurinelor ținute în afara vehiculului. Negocia oare o retragere, o predare?

Aveau grijă ca Paul să se bucure de confort. Cu mâncarea nu erau probleme. Se opreau un moment și Saira își afunda mâinile în cărămidăria din colțul unei alei, o modela ca pe lut și cărămizile se transformau dintr-un cot de schelărie într-un set de chei și, în cele din urmă, într-o pungă cu

gustări.

De două ori îndepărtară banda de la gura Tatuajului, în speranța irațională că va spune ceva incriminator sau edificator. Totul ar fi trebuit să se rezolve odată cu prezența acestui jucător malefic, dar asta nu se petrecea. Tatuajul tăcu mâlc. Asta nu-i stătea deloc în fire. Dacă trăsăturile din cerneală nu ar fi păstrat un aer cam bosumflat, nici nu ai fi crezut că-i magic.

— Tot mai are oameni afară, zise Paul.

Mici lupte disperate în ariergardă. Descreierați lansând atacuri pe jumătate ofensive, pe jumătate defensive împotriva adversarilor tradiționali, obligați să ia inițiativă, chiar lucrul pe care se străduiseră atâta să-l evite. Oameni lăudându-se imprudent cu secrete, descreierați luptându-se pentru ele, câștigând uneori și murind, prăbușindu-se, cu armurile lor de piele sfâșiate, cu căștile sparte, cu mâinile minuscule ce le înlocuiau sexul și testiculele deodată vizibile, ecouri în carne ale acelor capete-mâini.

— Și poate Goss și Subby s-au întors.

Fitch țipă. Camionul se zgâlțâi. Nu ca reacție la țipătul lui – londomantul care conducea nu l-ar fi putut auzi –, ci din cauza faptului că aceeași revelație îl lovise pe șofer concomitent cu Fitch. Fitch țipă.

— Trebuie să ne întoarcem, tot repeta el.

Toată lumea se ridicase. Până și Paul sărise în picioare, gata de orice va fi fost să se întâmple.

— Înapoi, înapoi, înapoi la inimă, zise Fitch. Am auzit o…

În bâzâitul antenelor, în strigătul ridicat dinspre oraș.

— Cineva i-a atacat!

Fură nevoiți să scoată camionul de pe ruta sa ocolitoare, luând-o pe străzi pe care vehiculul abia încăpea, atât de strâmte încât Billy își dădu seama că șoferul recurgea la har ca să evite un accident. Pretutindeni pe unde treceau se desfășurau scene de violență, ocultă sau banală. Poliție și ambulanțe, și mașini ale pompierilor rătăcind fără țintă, întrucât clădirile care luaseră foc și apelurile în sine arseseră scrum, dispărând din memorie, așa încât pe la

jumătatea traseului niciun pompier nu-și mai putea aminti de ce ieșiseră din garaj. Camionul se apropie cât putu de magazinul dărăpănat de articole sportive unde era adăpostită Piatra Londrei. Auziră și mai multe sirene și zgomot de împușcături.

Pe stradă erau câțiva trecători, prea puțini însă, dat fiind că încă nu se întunecase. Cei de afară se deplasau ca niște oameni aflați în condiții de război, ceea ce și erau. În jurul clădirii era întinsă o bandă a poliției. Polițiști înarmați le făcură semn să întoarcă, sigilând perimetrul.

— Nu putem să trecem, zise Billy.

Dar era cu londomanții. Cum ar fi putut aleile pe care se furișau să-i renege, cum să nu se răsucească îndatoritoare și să nu facă meandre pentru Fitch și Saira și pentru tovarășii lor, acum că aceștia nu se mai ascundeau și nu le mai păsa dacă orașul observa sau nu. Așa că îi conduseră pe Dane și pe Billy alergând ca niște copii scăpați de la școală de-a lungul unei fundături din cărămidă care-i vărsă cu bruschețe arhitecturală într-un coridor al acelui adăpost hidos de lângă inima Londrei unde bătălia încă se mai desfășura.

Poliția nu avea să intre într-o zonă în care se trăgea cu foc de voie. Două siluete în haine întunecate ieșiră din vizuina londomanților în coridorul cu fațade de magazine. Aveau pistoale și, în timp ce ieșeau, trăgeau în urma lor. Dane lovi cu piciorul ușa unui magazin abandonat și Billy îi trase înăuntru pe Saira și pe ceilalți, scoțându-i din bătaia puștii. Fitch se așeză greoi, gâfâind.

— Dă-te jos de pe mine, zise Saira.

Se chinuia să transforme materia plastică a Londrei în ceva ucigaș, apăsându-și degetele pe ceea ce fusese o bucată de zid și acum devenea o altă parte a Londrei, un pistol. Tremura, curajoasă, dar îngrozită. Bărbații traseră din nou și doi londomanți aflați încă pe hol fură proiectați în spate.

Bărbații purtau costume închise la culoare, pălării, haine lungi – vestimentație de asasini. Billy trase și rată, iar explozia fazerului sfârâi neconvingător. Se descărca. Un foc

tras de pistolul lui Dane nimeri un bărbat, dar nu-l ucise, și acesta rânji.

Siluete ieșiră zăngănind pe ușa magazinului din spatele lor. Erau lucruri amalgamate, făcute din materia orașului. Hârtie, cărămidă, ciment, smoală, indicatoare rutiere și duhoare. Unul se mișca aproape ca un păianjen, altul mai degrabă ca o pasăre, dar niciunul nu semăna de fapt cu nimic. Picioare din schelărie sau armătură, brațe din scânduri de lemn; unul avea o aripioară dorsală din sticlă spartă înfiptă în ciment, *cheval de frise*[150]. La vederea acestor corcituri urbane, Billy țipă. Una dintre ele îl înhăță pe cel mai apropiat atacator cu degete ca rigolele toamna și-l mușcă exact cum mușcă un acoperiș. Omul urlă, dar lucrul îl supse și el nu putu decât să dea din picioare în timp ce era golit. Colegul său o rupse la fugă. Încotro vedea cu ochii.

Cei doi londomanți împușcați muriseră. Saira scrâșni din dinți. Bucățile prădătoare de oraș se apropiară de ea.

— Repede! țipă Billy, dar ea pocni din degete către ele de parcă ar fi fost câini.

— E-n regulă, zise ea. Sunt anticorpii Londrei. Mă cunosc.

Sistemul imunitar scoase triluri și clănțănituri. Un londomant tânăr i se alătură Sairei, care nu-și ridică privirea. Când Dane și Billy se apropiară, apărătorii se aliniară într-o schemă complexă, dând la iveală arme făcute din materie urbană. Saira plescăi din limbă și ele se liniștiră.

Înăuntrul magazinului cu articole sportive zăceau, grămadă, mobile sfărâmate și cadavre. Nu toți londomanții rămași erau morți. Dar cei mai mulți aveau răni de gloanțe în cap și în piept. Saira trecu de la un supraviețuitor la altul.

— Ben, zise ea. Ce s-a întâmplat?

— Niște bărbați, zise el.

Clănțănea din dinți, privindu-și coapsa îmbibată de sânge.

Bărbații în costume întunecate intraseră peste ei. Îi

---

[150] Dispozitiv de apărare folosit în perioada medievală împotriva atacului cavaleriei, constând dintr-un cadru portabil de lemn în care se înfigeau țepușe lungi de lemn sau metal.

împușcaseră pe toți cei care li se împotriviseră, cu niște arme uimitoare și feroce. Pe cei rămași în viață îi întrebaseră, în mod repetat: „Unde e krakenul?” Auziseră poliția venind, dar polițiștii, respectând protocolul de a nu intra, îi izolaseră pe atacați și atacatori laolaltă.

— Trebuie să ne grăbim, îi spuse Billy lui Dane.

Așteptă, cât de răbdător putu, dar fu nevoit să-i spună și Sairei că trebuia să se grăbească. Ea îl privi cu fața lipsită de orice expresie.

Atacatorii știau secretul pe care îl păstraseră Fitch, Saira și camarazii lor trădători. Dar ceilalți londomanți, cei pe care crescătorii veniseră să-i măcelărească, nu-l știuseră, fuseseră neinițiații, exclușii, un camuflaj inocent menit să dea impresia că totul era așa cum trebuia să fie. Unii știau că erau ținuți în ceața necunoașterii, dar habar n-aveau care era secretul. Nu înțeleseseră întrebările crescătorilor de arme. Lucru în mod cert provocator pentru un asasin. Câțiva clarvăzători disperați reușiseră să provoace apariția anticorpilor, cu întârziere însă.

— Am încercat să-i ținem în afara pericolului, zise Saira. De aia nu le-am spus nimic.

Cu un zgomot de bucăți de lemn și ghips lovit cu piciorul, Fitch apăru în prag. Privi în interior și pur și simplu urlă. Își încleștă degetele de cadrul ușii.

— Trebuie să plecăm, zise Billy. Saira, îmi pare rău. Poliția o să intre de-acum în orice clipă. Și ticăloșii care-au făcut asta știu că noi avem krakenul.

Dane duse mâna lui Billy către rana unei femei moarte. În carnea lonodomantei, care se răcea, se simțea un loc mai cald.

— Incubație, spuse Dane. Crescătorii de arme.

În carnea moartă, gloanțele deveneau ouă. Arme aveau să crească și să se clocească și poate unul sau două pistoale aveau să-și găsească puterea de a ieși din găoace și de a-și chema părinții.

— Nu putem să-i învingem, zise Billy în șoaptă.

— Nu putem să-i învingem, spuse cu o voce plată Saira, care văzuse gestul lui Dane.

Cei din urmă londomanți și anticorpii Londrei plecară împreună cu liderul lor, dacă Fitch mai era așa ceva, pe scurtăturile acelea urbane bătătoare la ochi, înapoi către camion.

— Suntem londomanții, tot repeta Fitch, gemând. Cine să facă una ca asta?

„Voi ați încălcat primii neutralitatea”, gândi Billy, dar fără s-o spună.

— Sunt noi reguli, zise Dane. Fiecare ce apucă. E o nebunie. Nu le pasă c-au fost văzuți.

De parcă asta și voiau. Așa se împrăștie teroarea. Se uitară la Paul.

— Nu ăștia, spuse el smucindu-și capul spre spate. Naziști și descreierați și Boba Fett, dar nu crescători de arme.

Sângele se aduna în băltoace. Londomanții care supraviețuiseră atacului se uitau la krakenul care plutea în acvariul lui.

— Dar ce-i asta...? spuseră ei. Ce caută aici? Ce se întâmplă?

Fitch nu le răspunse. Saira se uită în altă parte. Paul îi privi pe toți. Billy avu impresia că krakenul se uita la el cu ochii săi dispăruți.

66.

— Marge nu-i acasă și nu-și verifică mesajele. Și nu știu ce căuta acolo, la dubla apocalipsă. Deci ce vrei să facem?

Collingswood se clătină sub asaltul unui val răuvoitor a ceea ce odinioară poreclise Panda. În aceste zile mult mai rele, porecla nu se mai potrivea.

— Lucrurile-au mers cam pe dos, nu, șefu’? Și-acum ce facem?

Tot ce mai puteau spera într-o noapte ca asta, cu atâtea mici războaie în desfășurare, era să țină situația sub control. Nu puteau decât să intervină acolo unde era posibil, să stea în calea unora dintre carnagii și să

cârpească ce mai rămânea de cârpit. Nebunia acestei – ce era, vreo suferință de-a krakenului poate? – părea să fi infectat totul. Orașul se sfâșia singur în bucăți.

Așadar, Collingswood pusese întrebarea nu atât ca să capete lămuriri – pătrunzând în ruinele adăpostului din London Square, printre dovezile clare că acolo avuseseră loc omoruri, deși tot ce puteau face ei era să le înregistreze și să meargă înainte –, ci ca să fie clar că Baron nu avea vreun răspuns. El stătea în prag, uitându-se înăuntru și scuturând din cap cu nonșalanța studiată pe care Collingswood o văzuse de-atâtea ori pe parcursul maturizării ei profesionale. În încăpere, polițiștii periau mobilierul pretinzând că sunt în căutare de amprente – protocoalele convenționale deveneau din ce în ce mai ridicole. Se uitară și ei la Baron, așteptând să vadă dacă le va spune ce să facă.

— La dracu’, zise el ridicând din sprâncene către ea. Asta-i puțin cam prea de tot.

„Nici vorbă”, se gândi ea. Își încrucișă brațele și-l așteptă să mai adauge ceva. „Nu de data asta.” Era atât de obișnuită să-i interpreteze nonșalanța, digresiunile și aerul pedagogic, răbdător cu care aștepta sugestiile ei drept semne că nimic nu-l putea dezorienta, drept simptome ale controlului și autorității polițienești, încât nu numai cu surprindere, ci și cu furie realiză că el nu avea idee ce să facă.

„Când a fost ultima oară când ai venit cu vreun căcat de idee?” gândi ea. „Când ne-ai spus ce să facem?” Îl sili să-i întâlnească privirea și ceea ce văzu în adâncul ochilor lui, ca lumina unui far aflat la foarte mare depărtare, era frică.

kollywood? Alungă mica prezență din preajma ei, făcând un gest de parcă ar fi deranjat-o o șuviță de păr. Nu voia ca Baron să știe că Perky, micul ei spirit-prieten porcin, era acolo.

— Deci, zise el în cele din urmă. Dacă nu l-ai fi cunoscut de mult timp ai fi înghițit-o. Ai fi putut crede că era calm.

— Tot nicio veste de la Vardy?

— M-ai mai întrebat asta. Ți-am zis. Nu.

Vardy se dusese să discute cu Cole ca să-l tatoneze, așa spusese. Asta fusese ultima dată când îl văzuseră. Nu-i puteau da de urmă, și nici lui Cole. Baron clătină din cap. Privi în gol și apoi din nou la ea.

— A fost nenorocita lui de idee să falsificăm sfârșitul lumii; el a pus la cale ce-o fi pus și a distorsionat datele, zise Baron.

— Scuză-mă-n pula mea, dar crezi că el a fost ăla care și-a petrecut o zi cu capul în astral ca să convingă constelațiile să se bășească ceva mai devreme? zise ea. Pe dracu' a fost el, pe mine m-a pus să fac chestia asta!

— Da, bine. Am crezut că toată ideea era să-i scoți pe toți din ascunzătoare și asta clar s-a întâmplat.

— Niciodată n-am fost sută la sută sigură care mă-sa era ideea, șefu'.

— Poate-o să binevoiască să ni se alăture, zise Baron.

— Plec, spuse Collingswood.

— Unde?

— Nu pot să-i ajut pe londolabagiii ăștia acum. Plec. Ies pe teren.

Indică o direcție la întâmplare. Zgomotele nopții se auzeau până la ei.

— M-am gândit. Știu la ce-s bună și știu ce pot să obțin. Informațiile despre chestia asta de aici? Nu asta-i șmecheria. M-au adus aici prea devreme. Chestia asta a fost special ca s-o simt eu. A fost un fals măcăit.

Scoase un sunet disprețuitor.

— Sunt polițist, zise ea. Mă duc să fac niște muncă de poliție. Tu de colo!

Arătă de trei ori cu degetul, rechiziționând astfel trei polițiști. Toți se supuseră imediat ordinului ei. Baron deschise gura de parcă ar fi vrut s-o oprească, apoi ezită.

— Cred c-o să vin și eu, zise el.

— Nu, spuse ea.

Plecă, urmată de mica ei echipă.

Păși peste intrarea în ruine, ieșind afară, în strada întunecată.

— Încotro, șefa? o întrebă unul dintre ofițeri.

unde mergem kollywood? zise Perky.

Încercase să-și adune niște prieteni; dacă ar fi fost după ea, Collingswood s-ar fi înconjurat complet de prezențe binevoitoare. Dar în acest moment era greu să le atragi atenția. Pe măsură ce timpul se îndrepta către orice se va fi aflat la sfârșitul său, mințile, vointele, spiritele, semifantomele și intențiile animale care, în alte vremuri mai bune, ar fi plutit în jurul ei, erau sperioase și prea nervoase ca să-i fie de ajutor. Îl avea pe Perky, cu nefireasca lui afecțiune porcină, și câteva funcții polițiste difuze, prea vagi ca să fie capabile de altceva decât să emită în auzul ei ascuns niște sunete atât de dezlânate că nici nu-și dădea seama dacă erau cuvinte sau imitații de sirene, șoptind la nesfârșit *acum-acum-acum* sau *nananana.* Erau doar ea, trei oameni, un porc agitat și niște intenții legale.

— Perky, zise ea.

Ofițerii se uitară la ea, dar învățaseră, asistând recent brigada USIIFC în acțiunile sale, să nu întrebe chestii de gen „Cu cine vorbești?” sau „Ce dracu’ e asta?”

— Perky, fă un pic de cercetare și spune-mi unde sunt lupte. Haideți să vedem ce putem face.

okydoky kollywood ’cușica

Collingswood se gândi la Vardy cu o tresărire de furie amestecată cu îngrijorare. „Să faci bine să fii teafăr”, se gândi ea. „Și dacă ești, să știi că te urăsc, în pula mea. Pe unde mă-ta umbli? Vreau să știu ce-i asta!”

Deși… chiar voia? Nu tocmai. N-ar fi schimbat cu mult situația.

Își petrecuse câteva ore urmărind filmări ale camerelor video. La fel ca radiologii, cei de la USIIFS știau la ce să se uite, ce să deducă și din ce umbre, ce filtre să activeze și ce anume să evidențieze cu ajutorul lor. Ce anume în imaginea aceea electronică era obiect făcut de mâna omului și ce era un mag care dezmembra lumea.

Zvonuri și filmări neclare sosiră, înfățișând două siluete care nu încercau să se ascundă. Goss și Subby. Goss, complet nestingherit de toate salvele trase asupra lui,

nederanjat de răni, ucigând în doi timpi și trei mișcări. „Unde-i șeful meu?” îi întreba pe oameni în timp ce-i mutila, după cum aveau să povestească puținii lăsați în viață. „Am numărat până la o sută cu fața la zid și e timpul să mergem la ceai, dar el e încă pe undeva prin grădină și mătușica e cam nervoasă” și tot așa. După o stranie și binecuvântată absență, el și băiatul lui mut se manifestau pretutindeni.

Oare colegii mai puțini specializați ai lui Collingswood credeau că se confruntă cu o zi și o noapte de nesfârșite spargeri fără motiv, jafuri brutale și condus iresponsabil? Poate din când în când își permiteau să gândească în termeni gen „răfuieli între găști”, mormăind despre yardie[151] sau kosovari sau alții ca ei, în ciuda rapoartelor despre ceea ce ea știa că trebuie să fie evadați din atelierul Tatuajului – femei și bărbați poticnindu-se, goi și modificați, cu becuri, diode, microfoane și ecrane de osciloscop încastrate în trupuri – îngrozindu-i pe cetățenii obișnuiți, care nu se puteau păcăli la nesfârșit că au asistat la o manifestare artistică.

Collingswood se rezemă de zid fumând, în timp ce însoțitorul ei se fâțâia prin oraș căutând scandalul așa cum caută un porc trufele, astfel ca ea să poată face ceva pentru Londra. Era mai bine decât nimic, își zise ea. „Serios?” se întrebă ea și „Da, serios”, își răspunse.

Lumea se poticni din nou. Se legănă, nu ca într-un dans, ci ca și cum ar fi primit o lovitură. Marge simți. Nu mai trecuse pe acasă de când cu Armaghedoanele ratate. Erau locuri unde puteai să stai dacă nu-ți păsa prea tare. Nici nu știa dacă mai avea o casă, și dacă o avea presupunea că oricum nu mai era sigură, acum că ea revenise în atenția orașului muribund.

You say it best, hmm, hm it best. Boyzone nu era unul dintre favoriții demonului din iPod-ul ei, dar acesta îi fredona vitejește în ureche versiunea lui. Aceasta fusese melodia care o protejase în scurta clipă în care simțise

[151] Termen folosit în Marea Britanie pentru a desemna găștile interlope compuse din persoane de culoare.

conștiința mamiferă flămândă a unuia dintre zei remarcând-o.

Se afla într-un colț arivist al Battersea, unde barurile, deschise până târziu, expuneau cu mândrie postere prelucrate din filme cu buget redus și unde simțea *bang bang*-ul bașilor muzicii de dans prin uși și prin pavajul de sub picioare. La ferestrele clădirilor de birouri erau lumini și înăuntru oameni care lucrau peste program, de parcă de-acum într-o lună ar fi urmat să mai aibă servicii și pământul încă s-ar mai fi învârtit. Erau ganguri, în fața fast-food-urilor și a cafenelelor, unde afacerile continuau ca și cum n-ar fi trecut de miezul nopții, incintele lor învecinându-se cu aleile ce constituiau canale către celălalt oraș, a cărui rumoare Marge o auzea dincolo de imitația supranaturală și stângace a lui Ronan Keating.

Străduțele erau la fel de puternic luminate ca bulevardele, dar erau mai secretoase. Un peisaj dominat de vrăji în descompunere, violență și teroare apocaliptică. Marge ar fi jurat că auzea țipete, la numai câțiva metri de locul unde hipsterii beau și râdeau.

Lăsase de mult frica în urmă. Plutea în derivă, la voia întâmplării. Încercând să supraviețuiască acestei nopți, despre care simțea că e cea de pe urmă.

67.

Unele spitale aveau reputația de a fi locuri prietenoase, unde rănile sau bolile ciudate nu provocau întrebări. Aveau rezerve liniștite, unde puteai să fii tratat de lukundoo[152] sau de boala puzzle și unde nimeni nu era descumpănit dacă un pacient avea spasme care-l defazau în raport cu lumea. Aici fuseseră aduși cei mai grav răniți dintre londomanți, însoțiți de avertizări șoptite că gloanțele din trupurile lor ar fi putut ecloza.

Dane era legat pe acoperișul camionului, ca un soi de

[152] *Lukundoo,* povestire de Edward Lucas White (1866-1934) despre un explorator căruia încep să-i crească homunculi din propria piele ca urmare a unui blestem african.

Ulise. Era zdruncinat încolo și-ncoace, luminat și scăldat în întuneric odată cu deplasarea vehiculului. Dane îl ținea pe Kirk și-l flutura, strigând numele lui Wati. Îl transformase într-o antenă. Dură ceva până când Wati îl găsi.

— Dumnezeule, Dane, zise deodată figurina.

— Wati, unde naiba ai fost?

Dane bătu cu pumnul în trapă. Billy își scoase capul prin ea. Vântul îl făcu să clipească. În jurul lui, orașul se poticnea ca un grăsan în pragul unui atac de cord. Statueta tuși de parcă i-ar fi stat ceva în gâtlejul ei inexistent, ca și cum ar fi durut-o niște plămâni inexistenți.

— Ai auzit despre londomanți?

— Of, frate, zise Wati. Am fost, o, Doamne. Ne-au înfrânt, Dane. Au adus spărgători de grevă. Goss și Subby au revenit.

— Se luptă cu voi? zise Billy. Chiar dacă Tatuajul a dispărut?

— Cei mai mulți dintre oamenii Tatuajului sunt probabil terminați, zise Dane. Dar dacă Goss și Subby se mai ocupă încă de asta…

— Griz i-a angajat pe crescătorii de arme.

— Așa e, zise Dane. El a provocat războiul ăsta. Grisamentum… De ce londomanții?

— Stai, spuse Wati. Stai.

Tuși din nou.

— Nu pot să mă deplasez așa cum trebuie. De asta a durat atâta până să vă găsesc.

— Ușurel, zise Dane.

— Nu, ascultă, zise Wati. Dumnezeule, Dane, nu te-a anunțat nimeni, așa-i? Nu e vorba numai de grevă sau de Piatra Londrei. Nu mai există tabere neutre acum.

— Cum adică?

— Nu i-au atacat numai pe londomanți. I-au atacat și pe ai tăi.

— Ce?! zise Dane.

— Ce?! zise Billy.

— Atacul asupra tovarășilor lui Fitch, atât de ostentativ de parc-ar fi trebuit să fie remarcat.

— Cine? Goss și Subby? Pe cine-au…?
— Nu. Crescătorii de arme. Pe krakeniști. Ți-au atacat biserica.

Dane fură o mașină. Nu-i îngădui decât lui Billy să-l însoțească.
— Nici măcar n-au trimis pe cineva acolo, repeta Dane, plesnind cu palma în tabloul de bord. Au stat ascunși. Cum de-a putut cineva…? De ce?
— Nu știu.
— Eu eram singurul și eu nu-s…
— Nu știu.
În fața bisericii comunității se adunase o mică mulțime. Țâțâiau la vederea fumului ce ieșea pe ferestre, a geamurilor sparte, a inscripțiilor obscene care acopereau zidurile.
„Huligani.” „Groaznic.” Dane își făcu drum printre ei și intră. Sala era distrusă. Arăta ca și cum făptașii ar fi fost o gașcă de nebuni puși pe distrugere. Dane străbătu încăperea cu rol de depozit și ridică trapa. Billy îi auzea respirația. Coridoarele de dedesubt erau împroșcate de sânge.
Acolo, în complexul subteran, era distrugerea produsă de adevăratul atac. Foarte diferită de demonstrația stupidă de la suprafață.
Coridoarele erau pline de cadavre. Ciuruite și scăldate în sânge, erau gazde pentru mici gloanțe abjecte. Unii păreau să fi fost uciși prin alte metode – prin ciomăgire, sufocare, umiditate și magie. Billy înainta prin tot acest măcel ca într-o filmare cu încetinitorul. Trupurile distruse ale fostei congregații a lui Dane zăceau împrăștiate ca gunoaiele.
Dane se apleca să ia pulsul ici și colo, dar fără grabă. Situația era limpede. Nu se auzea alt sunet decât cel al pașilor lor.
Birourile fuseseră răscolite. Pe lângă nămol, pe podea se aflau din loc în loc avioane de hârtie călcate în picioare, ca acela care-l avertizase pe Grisamentum despre prezența lui Dane. Billy ridică două sau trei dintre cele mai curate. Pe

fiecare săgeată împăturită erau urme sau pete ale unui desen în cerneală cenușie – un cuvânt la întâmplare, un simbol, doi ochi abia schițați.

— Grisamentum, zise el. El e. El i-a trimis.

Dane îl privi fără nicio emoție.

În biserică, în fața altarului, zăcea cadavrul ciuruit de gloanțe al Teuthexului. Dane nu scoase niciun sunet. Teuthexul zăcea în fața altarului, cu mâna dreaptă întinsă. Dane îl îmbrățișă cu blândețe pe bărbatul mort. Billy îl lăsă singur.

Ca niște săgeți desenate pe podea, mai multe avioane prăbușite indicau direcția aproximativă a bibliotecii. Billy le urmă. Împinse ușa bibliotecii, se opri pe buza acelui puț plin cu rafturi și privi înăuntru.

Se întoarse înapoi spre locul unde Dane încă mai jelea. Așteptă cât de mult putu.

— Dane, zise el. Trebuie să vezi ceva.

Cărțile dispăruseră. Până la ultima.

— Probabil după asta au venit, spuse Dane.

Priveau amândoi în puțul de cuvinte, acum gol.

— Voia biblioteca.

— El... Grisamentum face probabil cercetări despre kraken, zise Billy.

Dane aprobă.

— Cred că de aia... Ți-aduci aminte că voia să lucrăm împreună? De aia voia. Din cauza a ceea ce știu eu. Și tu. Fie că ești conștient sau nu.

— A luat tot.

Secole întregi de gnoză cefalopodă disidentă.

— Grisamentum, șopti Dane.

— El este, zise Billy. Orice-o fi, e planul lui. El e ăla care vrea krakenul și vrea să știe totul despre el.

— Dar nu-l are, zise Dane. Deci ce-o să facă?

Billy coborî scara. Cumva reușise să-și păteze ochelarii cu sânge. Clătină din cap.

— Nu poate să citească decât o infimă parte din astea. I-ar trebui secole.

— Nu știu unde e.

Dane își strânse pumnii, îi ridică și nu putu decât să-i lase din nou în jos.

— Ultima dată când l-am văzut a fost… spuse Dane fără să zâmbească. Chiar înainte de înmormântarea lui.

— De ce nu-l vedem deloc pe el? întrebă Billy. Ci numai pe Byrne?

— Se ascunde.

— Da, dar chiar și când… când s-au luptat cu Tatuajul. Tatuajul a fost acolo. Ai zice că într-o noapte ca asta Grisamentum s-ar prezenta personal. Știm că trebuie să fie disperat să pună mâna pe kraken.

— Nu știu, zise Dane.

Își plimbă mâna de-a lungul rafturilor. Billy citea cuvintele stranii și examina schițele ciudate de pe avioanele de hârtie pe care le adunase. Dane coborî, adunând praf pe degete. Se întoarse și îl privi pe Billy care stătea nemișcat uitându-se la avioane.

— Ți-aduci aminte ce ziceai despre moartea lui Grisamentum? zise Billy. Despre momentul incinerării lui?

— Nu.

— Eu…

Billy privi în adâncimile unei pete de cerneală. O mișcă și continuă s-o privească.

— Cerneala asta. E mai cenușie decât ai zice, spuse el. Este…

Își ridică ochii și-l privi pe Dane.

— Cole s-a ocupat de incinerare, spuse Dane în cele din urmă.

Începu să urce.

— Așa-i, zise Billy, privindu-l. Ți-aduci aminte cu ce fel de foc lucrează el?

Se uitară la hârtie. Flutura ca pradă unui curent ușor. Deși nu se simțea niciun curent.

— Pe Kraken, șopti Dane.

— O, Cristoase! zise Billy.

Descoperind că era pe moarte, probabil că Grisamentum

se simțise ofensat. Nu existau tehnici care să-i învingă propriul sânge nociv. Nu-l interesa să-și desemneze un moștenitor; dorința sa nu fusese să înființeze o dinastie, ci să conducă el.

Istoria era presărată cu bărbați și femei care prin simplă voință își siliseră sinele fantomatic să se întoarcă și să-și continue treburile, care-și strecuraseră mințile dintr-o gazdă într-alta, care refuzaseră să moară din pură încăpățânare. Dar acestea nu făceau parte dintre harurile lui Grisamentum. Byrne era bună, sfaturile ei indispensabile, devotamentul ei față de proiect o chestiune personală, dar nu putea da moartea înapoi. Putea doar s-o cosmetizeze cumva.

— Dumnezeule, probabil că el și-a făcut... alte aranjamente, zise Billy.

Își aranjase înmormântarea, discursul funebru, invitații, neinvitații, dar moartea însăși fusese întotdeauna numai planul B. „Cum”, le va fi spus el specialiștilor săi, „putem ocoli această neplăcere?”

Oare acel ceva se petrecuse când decidea cum va decurge spectacolul incinerării? Poate scria programul serviciului religios. Poate că, mâzgălind instrucțiuni către Byrne, se pomenise privind cu atenție stiloul din mâna sa, hârtia, cerneala neagră.

— A luat legătura cu piromanți, zise Billy. Și cu necromanți. Dacă de fapt Byrne nu vorbea cu el de la distanță când am întâlnit-o noi? Ți-aduci aminte cum scria?

Despături avionul cu ochii minții.

— De ce sunt avioanele astea de hârtie aici? Ți-aduci aminte cum ne-a găsit? De ce e cenușie cerneala asta?

Grisamentum fusese ars de viu, cu acea variantă magică a focului memoriei ce acționa în plan temporal și psihic, o combinație de expertiză: cea a piromantului și cea a lui Byrne, cunoștințele ei de mortolog. Dar nu murise cu adevărat. Nu murise deloc. Asta era și ideea.

După ore în șir, după ce toți cei îndoliați plecaseră, rămășițele lui fuseseră colectate. Era cenușă. Dar nu era nicidecum mort. Era la adăpost de boală – nu mai avea

vene prin care să-l otrăvească și nici organe pe care să i le distrugă. Byrne (numele ei devenit deodată o glumă[153]) probabil a luat rămășițele de culoarea lignitului și a măcinat orice bucățică de os și cărbune. Amestecându-l apoi cu baza pe care el însuși o preparase: gumă, spirt, apă și vrăji puternice.

Apoi își înmuiase probabil stiloul în el, închisese ochii și-i plimbase vârful pe hârtie. Și văzuse linia aceea subțire zimțuindu-se într-un scris dezordonat, o substanță care se învăța pe sine însăși, și scosese o exclamație de recunoștință și încântare când cerneala scrisese singură: *bine te-am regăsit.*

— De ce-a făcut una ca asta? întrebă Dane.

Se uită la hârtie. Aceasta îi întoarse privirea cu ochii ei de cerneală.

— De ce vrea pieirea lumii în flăcări? Pentru că asta i s-a întâmplat și lui? Din răzbunare împotriva tuturor?

— Nu știu.

Billy aduna avioanele de hârtie. Ridică unul. Cuvântul de pe el era *Plop.* Pe un altul scria *Legătură.* Pe altul, *Telefon.* Cu un scris foarte subțire. Fiecare avion avea doi ochi mici, abia schițați. Asta era tot ce mai rămăsese din onoare, din acea nostalgie după niște timpuri fals legendare.

Fusese întotdeauna o minciună? se întrebă Billy. Ucigașul acesta care încălcase neutralitatea fusese întotdeauna atât de crud? I se întâmplase ceva care-l transformase în făptașul acestor crime? Enormitatea nelegiuirilor comise!

Dane trecu din cameră în cameră, toate distruse, adunând fragmente ale culturii krakeniste, echipament împrăștiat ici și colo, arme. Unii dintre membrii congregației krakeniste trebuie să fi fost plecați în acel moment, cu treburi sau văzându-și de viețile lor, și aveau să afle în curând ce se întâmplase cu religia lor. Asemenea celor din urmă dintre londomanți, erau acum un popor în exil. Papa le fusese ucis în fața altarului. Dar în acel mormânt, în acel moment, răscolind prin nimicurile celor morți, Dane era

[153] *Byrne* și *burn* (arsură) se pronunță aproximativ la fel.

ultimul om de pe pământ.

De unde venea lumina? Câteva becuri rămăseseră intacte, dar lumina cenușie din coridor părea mai puternică decât micile lor eforturi în nuanțe de sepia. Sângele împrăștiat părea negru. Billy auzise că sângele pare negru în lumina lunii. Întâlni ochii unuia dintre avioanele de hârtie. Îl priveau. Hârtia fremătă din nou fără vânt.

— Încearcă să scape, zise el. De ce ar… el… de ce-ar veni chiar el aici, în loc să transmită pur și simplu ordine? Ne urmărește. Vezi ce subțire e scrisul ăsta? Îți aduci aminte cât de grijulie era Byrne cu hârtia pe care scria? Cum schimba stilourile? Ca să poată recupera cerneala. Nu poate exista decât o cantitate limitată din el.

— De ce-a făcut asta? urlă Dane.

Billy privea în continuare ochii de hârtie.

— Nu știu. Asta trebuie să aflăm. Așa că am o întrebare: cum interoghezi cerneala?

68.

Lucrară în camion. Era mai sigur decât locul acesta devenit, deodată, un cavou. Billy aduse toate avioanele pe care le găsise, rupând părțile pline de sânge și noroi, astfel încât erau pătate numai de cerneală.

Krakenul îi privea pe toți. Dane i se ruga. În timp ce londomanții murmurau uitându-se la Dane, devenit deodată la fel de singur ca și ei, Billy înmuie hârtiile în apă distilată, le lăsă să se îmbibe și le stoarse. Paul se uita la el, cu spatele său cu tatuaj lipit de zid. Billy extrase apa de culoarea ceaiului slab și fierse puținul exces. Imediat lichidul văluri în direcția opusă lui, într-un mod nefiresc.

— Ai grijă, zise Saira.

Dacă lichidul era Grisamentum, poate că fiecare picătură era tot el. Poate că fiecare picătură avea toate simțurile sale și toate gândurile și o mică parte din puterea lui.

— Byrne îl curăța de pe hârtie ori de câte ori îl recupera, apoi amesteca totul, zise Billy.

Fiecare pipetă separată se adăuga conștiinței globale îmbuteliate a lui Grisamentum. Altfel de ce să se fi aflat ochii aceia acolo? Cerneala trebuia să știe tot ce știuseră picăturile sale recuperate.

— Cred că trebuie să-l administreze cu grijă.

Era finit. Fiecare ordin pe care-l scria, fiecare vrajă în care se transforma, tot ceea ce comunica, toate erau el și îl consumau. Dacă ar fi fost scris tot, ar fi rămas numai zece mii de mici grisamente pe petice de hârtie, fiecare suficient cât să constituie o carte poștală magică, patetică.

Când Billy termină, rămase doar un degetar de lichid, ceva mai mult de o picătură, dar nu cu mult. Scufundă în el un ac. Dane se ridică făcând un semn ezoteric și li se alătură. Își ridică privirea. Wati hiberna după înfrângerea sindicatului într-o păpușă fixată de acoperișul vehiculului. Billy scotoci printre hârtiile pe care le avea, petice găsite în rucsacul lui, tot soiul de resturi.

— O să meargă? întrebă Saira.

— Lui Byrne îi iese, zise Billy. Hai să vedem.

— Și chiar o să aflăm care-i sunt planurile?

Billy își ținea privirea ațintită asupra lui Dane. Puse acul pe hârtie și își lăsă mâna să alunece pe deasupra ei, fără să se uite. Trase o linie, una singură.

— Hei! zise Billy. Grisamentum! Fii atent aici!

Trase o altă linie și încă una și aceasta din urmă tresări deodată violent, ca o electrocardiogramă și apăru un scris.

SĂ TE FUT, scrise scrisul. Litere mici, ascuțite. Billy înmuie din nou acul.

— Lasă-mă pe mine, zise Dane, dar Billy îi făcu semn să stea locului.

— Nu gândești prea clar, îi șopti Billy micului rest rămas pe fundul recipientului. Probabil ești puțin amețit. Cred că te-ai și diluat un pic și ești nițel cam tulbure. Micuțul tău creier e… micuț.

Ținu o pipetă deasupra cernelii.

— Putem să te mai diluăm încă puțin. Alcoolul te arde? Avem și suc de lămâie. Avem și niște acid.

Billy ar fi putut jura că, auzind asta, micuța băltoacă

tresări. Pigmentul care era Grisamentum văluri în recipientul său.

— Ce faci? îi zise Billy cernelii.

— Oamenii mei… zise Dane.

Billy înmuie acul, zgârie și scrise:

SĂ VĂ FUT.

— Bine, zise Billy.

Înmuie acul în înălbitor și apoi în cerneală. Era o cantitate mică: atacul trebuia să fie unul delicat. Culoarea tresări și păli ușor. Billy amestecă și trase din nou o linie cu acul.

TICĂLOȘILOR, scrise Grisamentum cu sine însuși.

— Ce faci? întrebă Billy.

SĂ TE FUT.

— Unde e restul din tine? întrebă Billy.

S T FUT.

Billy mai lăsă să picure niște înălbitor și cerneala se zvârcoli.

— N-o să te vărsăm pur și simplu în chiuvetă. N-o să te dizolvi nedureros printre șobolani și rahați.

Ținu pipeta deasupra borcanului.

— O să mă piș în tine și pe urmă o să torn înălbitor pân-o să te dizolvi. Unde e restul tău?

Celălalt scrise. Scrisul era neregulat. LABAGIILOR.

— Bine, zise Dane. Înălbește-l pe ucigașul ăsta nenorocit.

STAȚI, zgârie Billy. FABRICĂ DE CERNLĂ. ÎNCHISĂ.

Billy o privi pe Saira. Dane îi șușotea jucăriei pe care o avea la el, deși Wati nu era înăuntru.

— De ce-ai luat toate cărțile?

Mai picură niște înălbitor.

CERCETRI.

— Cum poate să le citească pe toate? întrebă Dane. *Cercetări?* De ce naiba-i pasă? Despre ce, în numele lui Dumnezeu, e vorba?

Planul lui Grisamentum fusese cel care declanșase numărătoarea inversă până la venirea focului. El pusese toate astea în mișcare. Numai datorită superstiției lui Addler, unul dintre puținii care știa că șeful lui mai trăia în starea aceea intermediară de cenușă, aflaseră londomanții

despre toată schema. Furtul plănuit de Grisamentum îi silise să intervină, împotriva propriilor lor jurăminte, pentru că nu puteau lăsa incendiul să aibă loc.

— De ce, șopti Billy, vrei să-l arzi?

NU NEBUN DE CE?

— Atunci care-i treaba? întrebă Billy.

— Ce face? zise Fitch. De ce naiba vrea krakenul?

NU POȚI SĂ GHICEȘTI?

Cerneala scrise asta pe neașteptate, forțând acul pe hârtie și mâzgălind cu mâna lui Billy. Billy reînmuie acul.

MAGIE.

NUMAI EU POT FI.

— Bun, zise Billy după câteva secunde de tăcere. Pricepe cineva chestia asta?

— De ce ne spune chestia asta? întrebă Dane. Nici măcar nu l-ai înălbit.

— Se dă mare, zise Paul brusc.

Billy aprobă.

— Înălbește-l pe labagiu, zise Dane. Așa, din principiu.

Billy vârî în pahar acul înmuiat în înălbitor și cerneala se învolbură încercând să se ferească.

NU NU MAGIA SA A FI NUMAI EU POT. NICI1 ALTUL ÎN LONDRA NU POATE.

— Pierde controlul, zise Saira.

— Cerneală, zise Billy.

TOȚI SE holbară la el.

— Asta vrea să zică, spuse Billy. Asta nu poate fi nimeni altul în Londra. Cerneala krakenului. Oricine ar putea s-o folosească, dar Grisamentum poate fi ea.

Un animal atât de magic. Zeul vânător nepământesc în întreaga sa calamaritate. În sticlă. Știind cum funcționau chestiile astea, își zise Billy. Avea cei mai mari ochi, *atotvăzători.* Copil bastard al mitului și al științei, magie a specimenelor. *Și ce altă entitate, posedând exact aceleași caracteristici, fiind acest lucru, avea mijloacele să o scrie pe toată?*

— Isuse, zise Billy. De la început a fost vorba despre

scris. Cum adică? întrebă el adresându-i-se cernelii. Cum funcționează?

POT FIU EA POT VOI FI CERNNNEALĂ.

Era prea sfârșită, prea înălbită și limitată această mică picătură de Grisamentum ca să răspundă. Bun. Analogii, metafore, persuasiune – așa făcea Londra lucrurile, Billy știa. Și-l aminti pe Vardy deducând gnoze din intenții, așa că încercă să-și limpezească mintea și să-l imite.

Așadar.

Odată cu scrisul, apăruse un nou soi de memorie, grimoarele și relatările. Astfel se puteau crea tradiții, iar minciunile deveneau mai durabile. Istoria, odată scrisă, accelera, călătorind cu viteza cernelii. Și în toate secolele acelea lente ale antichității, dinainte să fim pregătiți, pigmentul fusese depozitat pentru noi în containere cefalopode – cerneală mobilă, cerneală pe care o prindeam și o mâncam și-o lăsam să se scurgă și să ne păteze bărbiile.

Ah, ce, se gândi el, cerneala folosea drept camuflaj? Să fim serioși! *Architeuthis* trăia în zona afotică: la ce-ar fi folosit împroșcăturile de cerneală întunecată într-o lume fără lumină? Cerneala exista din alte cauze. Numai noi nu mai prindeam odată aluzia, timp de milenii. Nu noi am inventat cerneala: cerneala ne aștepta pe noi, cu eoni înaintea apariției scrisului. În sacii zeului apelor adânci.

— Ce poți să faci cu cerneala? zise Dane.

Nu era batjocoritor, ci i se tăiase răsuflarea.

— Ce poți să fii cu cerneala? îl corectă Billy.

Însuși scrisul de pe zid. Registrul, instrucțiunile după care funcționa lumea. Poruncile biblice.

— Dar e mort, zise Billy.

— Haide, doar a mai lucrat el cu tanatehnicieni mai înainte, adu-ți aminte de Bryne, zise Dane. Nu trebuie să-i trezească trupul la viață decât puțin. Pentru puțină cerneală. Nu trebuie decât s-o colecteze.

N-ar fi luat mult să aduci krakenul conservat într-o zonă intermediară apropiată vieții. În fond, mulțumită lui Billy și colegilor săi, nu se instalase descompunerea, nu exista

nicio putrefacție pe care s-o convingi să dea înapoi, cea mai grea bătălie pe care-o aveau de dus necrofăurarii. Aducerea până-n pragul vieții era de ajuns ca să stimuleze sacii de cerneală.

— Dar de ce să-l ardă? întrebă Saira. Ce-i cu focul?

— Planul lui declanșează asta, zise Fitch în cele din urmă. Atâta știm.

— Poate are legătură cu echipa lui, zise Billy. Probabil că el a răpit-o pe fiica lui Cole. Poate i-a scăpat de sub control. Ce faci cu fata aia?

Rosti această propoziție cu glas tare, adresându-se petei de cerneală.

— Ce faci cu fiica lui Cole?

Scutură recipientul ca s-o trezească.

CE? TOTOK? NU FATĂ CERNEALĂ

— Înălbește-l, zise Saira.

Billy desenă o linie alarmant de zdrențuită și cuvintele TATUAJU E K TINE? O săgeată. Către Paul. Paul se îndreptă.

— Hei, zise Billy. Ce faci cu fata?

Scrise din nou, cu litere micuțe. TATU NU PRINS TU DA. HELO

— Ajunge, zise Billy.

Urmară încă vreo două mâzgălituri fără sens, apoi apărură din nou cuvinte, de data asta scrise cu iuțeală.

CE O SĂ-ȚI FK ȚIE?

— Ce? Să facă ce?

Billy scria privind în altă parte.

— Ce tot spune?

— Stai, stai, strigă Fitch și Billy ridică acul și se uită la ceea ce scrisese.

TE AU PE TINE & TATU. NU LASE VIAȚĂ EU PROTEJ RPD.

„Ce…?” „Stai…” „Este…?” Toată lumea punea întrebări.

Te au pe tine. Paul se ridică în picioare. *Și pe Tatuaj.* Dane era lângă el. *N-o să te lase în viață.*

Billy se uită la Saira la Fitch. *Te protejez eu,* îi spunea Grisamentum lui Paul. *Repede.*

— Stai puțin, zise Fitch.

— Ce? zise Billy.

— Stai așa, spuse Dane. Își bate joc de tine, mai zise el uitându-se la Fitch.

Paul se mișcă mai repede decât l-ar fi crezut Billy capabil. Smulse din mâna lui Billy recipientul cu cerneală și hârtiile pe care scrisese Grisamentum. Înșfăcă niște foarfeci de pe masă. Se-ndreptă mergând cu spatele către ușa camionului.

Billy privi expresia de pe chipul lui Fitch și nu se strădui prea tare să-l oprească pe Paul.

— Uite, zise Fitch. Vezi? Încearcă să ne stârnească unii împotriva altora.

— Bine, zise Dane aflat între Paul și londomanți. Haideți să ne liniștim puțin…

Billy coborî acul și scrise cu rămășițele de cerneală.

— Nu, zise Fitch, dar Billy îl ignoră și citi cu voce tare:

— De ce te-ar lăsa în viață?

Billy se uită la Dane. Între ei se schimbă o privire care confirma că micuța picătură năucă de Grisamentum avea dreptate.

Billy își aținti fazerul asupra londomanților. Aceștia nu știau că e gol sau ca și gol. El, unul, se îndoia că s-ar fi declanșat.

— Ascultă, zise Saira.

Adoptase o atitudine de pugilist, dar îl privea pe Fitch.

— Asta e o prostie.

— Nu fi fraier, zise Fitch, bâlbâindu-se. Nimeni nu vrea să, nimeni n-are de gând… de ce am face…?

— Voi… șopti Paul. Are dreptate.

Dădu înapoi către ușă.

— Stai! țipă Fitch, dar când ultimii londomanții apți fizic înaintară, Dane le tăie calea.

— Înapoi, zise Billy, alăturându-i-se lui Dane, apărându-l pe Paul. Ce dracu’ puneți la cale?

Camionul opri la un semn de stop sau la culoarea roșie a semaforului sau din întâmplare sau pur și simplu opri și Paul nu ezită. Deschise ușa din spate și interiorul fu măturat de lumina farurilor unei mașini, și poate că un șofer uluit fu recompensat cu o scurtă vedere a krakenului.

Prea iute ca să poată fi oprit, Paul sărise, dispăruse, părăsise camionul, cu cerneala și hârtia în mâini, trântind ușa.

— Căcat! zise Dane.

Se chinui să deschidă ușa, dar camionul, al cărui șofer habar nu avea ce se petrece, tocmai accelera. Când în cele din urmă Dane deschise din nou ușa, camionul se îndepărtase, iar Paul dispăruse.

— Trebuie să-l găsim, zise Billy. Trebuie să…

Să-l aducă înapoi londomanților, lui Fitch, care nu dezmințise complet acuzațiile cernelii. Billy ezită. Dane nu se grăbise deloc să deschidă ușa aia.

69.

— L-ați lăsat să fugă, zise Fitch. L-am avut pe Tatuaj și voi l-ați lăsat să fugă.

— Scutește-mă de rahaturi, zise Billy. Ține-ți clanța. Paul nu-i Tatuajul.

— Nu voiam să te lăsăm să-l omori, Fitch, zise Dane.

— Nu voiam să-l omorâm.

— Te-am văzut amândoi, zise Billy. Nici nu te puteai uita în ochii lui. Nu face pe nevinovatul, doar știm toți ce i-ai făcut lui Adler.

— Oricine poate pune mâna pe Paul și atunci am dat de dracu', zise Fitch. Nu vreau să-i fac rău, dar n-o să-mi cer scuze că-mi păstrez toate opțiunile deschise…

— Toate opțiunile deschise! aproape că urlă Billy.

— Ce?! îi zise Saira lui Fitch.

— L-am avut în mâinile noastre pe unul dintre ce doi regi ai Londrei, spuse Fitch tremurând. Un ins responsabil pentru Dumnezeu știe câte. Trebuia să fim capabili să controlăm situația. Ce puteam face?

— Nu-mi vine să cred c-aud una ca asta, zise Saira. Nu suntem asasini.

— Ce melodramă!

Fitch încercă să-și ia un aer nonșalant.

— Nu voiai să-i dai drumul, zise Billy. Nu crezi că s-o fi săturat să fie proprietatea altcuiva?

— Asta era de discutat, zise Fitch.

— Îmi imaginez, zise Billy, că Paul și-ar fi exprimat dezaprobarea fermă față de cei care ar fi susținut moțiunea conform căreia încarcerarea sau moartea sa ar fi fost cele mai puțin rele variante. Cred că i-ar fi susținut cu fermitate pe cei care nu ar fi înclinat către asta.

— Vreți să m-ascultați cu toții? zise Fitch. Paul știe unde suntem.

— Ce tot zici? spuse Billy făcând un gest care cuprindea camionul. Nici eu nu știu unde suntem, și eu sunt chiar aici.

— Știe cum călătorim; a văzut vehiculul. Dacă Tatuajul îl învinge din nou, și până acum așa s-a întâmplat, o să-și adune puterea și trupele și atunci am dat de dracu' la modul cel mai serios. Trebuie să presupunem că acoperirea ne-a fost compromisă.

S-ar fi zis că trecuse dintr-o noapte direct într-alta, sărind complet peste zi, de atât de multă vreme părea să dureze întunericul. Pe Paul nu-l deranja. Îi plăcea chiar. Se ținu departe de zgomot, respirând adânc și urmărind orice fâșie de liniște pe care-o putu găsi în Londra. Era panicat, era extaziat. Era pentru prima dată după mulți ani când mergea fără însoțitor, fără amenințări, când decidea el însuși pe unde s-o ia.

Deci pe unde s-o ia? Multă vreme, continuă să fugă. Descoperi că erau mulți oameni pe fugă în noaptea aia. Îi zări la intersecții, la sensuri giratorii, încercând să scape de orice catastrofe îi vor fi urmărit.

În ciuda anilor de eforturi de a deveni insensibil la actele ordonate și comise de cerneala de pe spinarea sa (amintiri ale unor crime comise în spatele său, țipetele apropiate ale celor pe care nu-i văzuse murind), Paul prinsese variate trucuri ale lumii infractorilor. Cum altfel? Știa că majoritatea evadaților erau prinși fiindcă nu calculaseră cât de mult trebuia să se îndepărteze înainte să încetinească pasul, așa că el unul continuă să alerge.

Își ținea palma peste recipientul cu cerneală. Simțea lichidul mușcându-i degetul când îl împroșca. Era prea slab ca să poată face altceva. Știa că va fi căutat nu numai de londomanți, ci și de foștii angajați ai Tatuajului, cărora le lipsea șeful. Știa că va fi găsit.

Goss și Subby aveau să-i ia urma. Cumpără-i și-ai tăi sunt. Aveau să se dea peste cap să intre înapoi în serviciul desenului pe care-l purta.

De data asta, Paul avea să fie mutilat. Știa că avea să fie orbit, lăsat fără membre, forțat să înghită terci cu vitamine fără ajutorul limbii, pe care n-avea să și-o păstreze.

În cele din urmă încetini. Nu se simțea obosit. Privi cu prudență în jos.

— Îți vine să-nnebunești, nu? șopti el așa încât numai propria-i piele să-l audă. Fără să știi ce se petrece? Orb și mut. Probabil simți că fug.

Auzi un zgomot de sticlă spartă. Auzi exploziile magice pe care știrile aveau să le prezinte, cam nervos, drept cocktailuri Molotov. Paul sări peste un gard de fier într-un colț invadat de tufe, situat între două străzi, un spațiu verde uitat, prea mic pentru a fi un parc. Ca un animal pe fugă, ascuns de privirile clădirilor, se lungi în tufișuri și se gândi.

Tatuajul rămase tăcut. În cele din urmă, Paul se ridică. Tatuajul nu se mișca. Așeză în fața sa micul recipient pe care-l șterpelise. Îl privi de parcă s-ar fi gândit să-și lege soarta de acest adversar al pielii lui care-l chinuise atâta, de parcă ar fi putut colabora cu Grisamentum. Privi cerneala cum îl privește la rândul ei.

— Mulțumesc de ofertă, îi zise el în șoaptă. Mulțumesc. Pentru, știi tu. Că m-ai avertizat. Și ai zis c-o să ai grijă de mine. Mersi. Chiar crezi c-o să-ți permit să mă controlezi tu în locul lui?

Se ridică. Își desfăcu fermoarul pantalonilor și urină neglijent în micul recipient, dizolvând și împroșcând sinele mititel al regelui de cenușă al Londrei, pișându-l până la dispariție.

— Să te fut, șopti el. Să te fut și pe tine. Să te fut la fel de

mult ca pe el.

Când termină, în borcan nu mai era decât urina sa. Scoase hârtiile pe care mâna lui Billy îi permisese lui Grisamentum să se scrie. Un vânt îndatoritor zburătăcea ultimele frunze care mai rezistaseră, așa că felinarul stradal lumina din plin. Paul examină fiecare bucată pe care o avea. Adună informații despre Billy din aceste resturi provenite din rucsacul lui. Cârpeală detectivistică. Făcu niște deducții.

Păstră o pagină. Se rezemă cu spatele de gard, citind-o și recitind-o de mai multe ori. O împături și și-o întipări în minte și se gândi intens.

În cele din urmă, pășind din nou pe caldarâm cu converșii lui zdrențuiți, găsi o cabină telefonică. Își croi drum printr-un hățiș de organizații-paravan cu taxă inversă, care-și tăiară, până și în acea noapte anume, procentul lor înainte să-i facă legătura cu numărul de pe bucata de hârtie. Era un serviciu de mesagerie vocală.

— Am anunțul ăla pe care l-ai pus, zise el dregându-și vocea. Ești Marge? Am fluturașul. Știu unde e Billy. Vrei să ne-ntâlnim? Știu că în noaptea asta totul a luat-o razna, dar e acum sau niciodată. O să aștept aici. Uite numărul. Sună-mă când primești mesajul.

Îi dădu numărul.

— Vreau să mă iei și vreau să vii acum. O să-ți spun tot.

În cele din urmă, ezitant, Tatuajul zvâcni. Coincidență sau nu, mișcarea avu loc în același timp cu o oribilă tresărire a istoriei. Toată lumea o simți. O încălzire, o ardere înăbușită, o dispariție. Istoria se pârlea.

— Ați simțit? întrebă Fitch.

Dacă Paul îi ceda din nou celui pe care-l purta, iar Tatuajul se regrupa și venea să se răzbune, erau terminați. Londomanții erau de acord cu asta. Sau poate că Paul era capabil să colaboreze chiar cu Grisamentum, cu picăturile pe care le avea la el, ducându-le înapoi la restul criminalului aceluia în formă lichidă, în care caz lumea întreagă era terminată.

— Ce fel de parteneriat ar fi ăsta? întrebă Billy.

Nu-l auzi nimeni în marea de argumente și contraargumente. Fitch țipă la Dane și Billy pentru că-l lăsaseră pe Paul să fugă, apoi începu să mormăie ca pentru sine. Dane îi răspunse mârâind, într-un mod cu adevărat fioros, apoi renunță brusc și scoase capul prin trapă sau prin fereastră șoptindu-i ceva lui Wati, care, dacă se trezi în păpușa sa, nu spuse nimic audibil. Londomanții țipau la Fitch în ciuda a ceea ce era el, din cauza planului pe care tot nu le venea să creadă că acesta îl pusese la cale. Saira nu zicea nimic.

— Sunt prea multe pericole pur și simplu, spuse Fitch. Tipul nu e stabil. Undeva, acolo, Tatuajul a revenit. Primul lucru pe care-l va face va fi să dea de Goss și Subby. Pricepeți? O să vină după noi și nu numai noi o să murim.

Nu puteau permite asta. Trebuiau să protejeze krakenul de incendiul care se apropia.

— Ce am zis de față cu el? întrebă cineva.

— Nu știu, spuse Fitch. Trebuie să ducem krakenul undeva la loc sigur.

— Și ce dracu’ propui? zise Dane. A început.

— Nu înțelegi? zise Saira. Nu puteam să-l protejăm decât atâta timp cât nimeni nu știa că noi l-am luat și nu știa unde ne aflăm. Ei, acum cei mai răi doi oameni din lume știu.

70.

Paul și Marginalia stăteau față în față. De unde naiba să înceapă?

Ea nu mai risca să răspundă la niciunul dintre telefoane, dar își verifica mesajele, așa că sosise, după câteva ore, în mașina ei ieftină. Se strecurase înapoi acasă pentru a-și lua mașina și abia acum sosise la locul de întâlnire. Paul o urmărise venind, târându-se lent ca o trăsură marină pe niște străzi scufundate. În colțul din Londra pe care-l alesese era liniște.

Marge parcase la câțiva metri de el, sub un alt stâlp de iluminat. Așteptase și așteptase și când el nu se repezise asupra ei, mulțumindu-se, la rândul său, să aștepte, îi făcuse semn. Marge purta căști. Paul auzi dinspre ele trăncăneala unei mici voci dogite, dar ea părea capabilă să-l audă suficient de bine pe deasupra acesteia.

— Condu, zise el. Eu o să am grijă să te camuflez.

Conduseră încontinuu prin noapte. Ea îi urmă instrucțiunile. El își ascultase parazitul de cerneală; știa cum s-o facă să descrie un sigiliu.

— Aici, zise el. Cotește.

— Unde mergem?

— În locuri unde suntem greu de găsit.

O conduse pe o rută lungă prin Londra, pe alei lăturalnice și cu ocoluri complicate. „Unde era?” murmură el, dând din cap când își aminti. În cele din urmă, ajunseră într-o parcare subterană, la intrarea într-o clădire de apartamente șic. Între stâlpi, în întuneric, se examinară unul pe altul.

Paul se uită la ea. Marge îl privi pe bărbatul cu fața ruinată. Era agitat. Era, își spuse ea, un bărbat care avea planuri.

— Unde suntem?

— În Hoxton.

— Nici nu știu ce să te întreb, zise ea. Nu știu ce să…

— Nici eu.

— Cine ești? Care-i povestea ta?

— Am evadat.

Tăcere. Marge continua să strângă pistolul paralizant de care făcuse rost. Zilele-astea puteai găsi orice. El se uită la armă.

— De ce vrei să vorbești cu mine? întrebă ea. Care-i rolul tău în toate astea?

— Cred că-l cunosc pe un prieten de-al tău…

— Leon?

Speranța se scurse din vocea ei chiar înaintea sfârșitului lumii.

— Nu poate fi Leon…

— Nu știu cine-i Leon, zise el cu blândețe.

— Billy?
— Billy. E cu londomanții. E cu calamarul.
— El te-a trimis?
— Nu tocmai. E complicat.
Rosti cuvintele de parcă nu le-ar fi repetat mai înainte.
— Spune-mi povestea ta.
— Hai să spunem fiecare ce știm.
În următoarele ore, ea îi oferi micile amănunte pe care le avea, descrierea confruntării ei cu Goss și Subby, care-l făcu să tresară și să dea din cap. Promisese că-i va spune și el povestea lui și pretinse că asta făcea, dar ceea ce-i ieși din gură fu o supă de detalii, nume și imagini fără prea mult sens. Ascultându-l fără să-și scoată măcar o clipă căștile, ea nu află nimic care să aibă vreo logică. La final, înțelese doar că Billy era băgat până-n gât în ceva și că senzația de sfârșit nu era un semn că era paranoică.
— De ce m-ai căutat?
— Cred că ne putem ajuta unul pe altul, zise Paul. Uite, vreau să le transmit un mesaj londomanților și lui Dane și Billy, dar am motive să mă îndoiesc că o să joace cinstit. Nu cu mine. De Dane și Billy nu știu. Nu știu ce-o să facă ei. Dar vreau să mă asculte, pentru că am planuri. Când am văzut anunțul tău m-am gândit „A, îl cunoaște pe Billy”. Mi-am adus aminte că ți-am auzit numele. „Cu ea o să se poarte corect”, mi-am zis.
— Vrei să acționez ca intermediar?
— Da. Am acces la… E complicat de explicat, dar am acces la… anumite puteri pe care ei și le doresc. Dar am nevoie de protecție. Față de ei. Și față de alte chestii. Pot să le ofer un târg. Dar ei ar putea crede că nu pot avea încredere în mine. N-am fost eu însumi. Sunt căutat.
— Tu știi unde sunt, eu n-am nici cea mai mică idee, ți-am spus, n-au încercat să mă contacteze, deși au numărul meu…
— Billy încerca să te protejeze. Nu fi prea aspră cu el. Dar poți să-i transmiți un mesaj. Cum am zis, în tine o să aibă încredere.
Îi întâlni privirea și se uită în altă parte.

— Cum? Ai un număr?

— Nu. Voiam să zic un mesaj prin intermediul orașului. Londomanții o să-l intercepteze.

— Am primit și eu odată un mesaj prin intermediul orașului.

Auzind asta, el o privi cu atenție.

— De la Billy.

— Serios? zise el încet. Ai primit? Zgomot? Lumină? Braille în cărămidă?

— Lumină.

Auzind-o, el zâmbi imediat, un zâmbet aproape frumos.

— Lumină? Așa a făcut? Mda. Perfect, lumină să fie.

Ieși din mașină și Marge îl urmă.

— Există deja o mică legătură între voi doi. Asta ușurează lucrurile.

Privi spre tomberoane, spre umbre, apoi arătă cu degetul către un bec care fila, unul dintre multele din plafonul de beton, dar unul pe cale să se ardă.

— Când se stinge și se aprinde așa îți vine vreo idee?

— O, zise Marge, aproape în șoaptă. Așa a început tot.

El zâmbi din nou, crispat.

— Nu trebuie să știm unde e Billy. De-acum chiar n-am idee. Dar londomanții stau mereu cu urechile ciulite. Orașul o să le transmită un mesaj. Da, știu Codul Morse. Am învățat tot soiul de lucruri în ultimii ani. Tot soiul de lucruri folositoare. Ai încredere în mine?

Stătea în lumină și-și întinse brațele, pentru a-i arăta că nu are nimic asupra lui.

— Pot să-i ofer o învoială. Ne putem ajuta. Și vrea să te vadă. Cere-i să vină unde ești.

Billy, scrise ea. *Sunt Marge hai să ne vedem.*

— O să creadă că-i o cursă, zise ea.

Paul clătină din cap.

— Poate. S-ar putea să dea târcoale un timp ca să se asigure că ești chiar tu.

Și nu vreun sfânt momentan pus pe glume.

— Sau poate o să vină pur și simplu. E îngrijorat din

pricina ta. Vrea să te vadă.

„Așa o fi?” se întrebă ea.

— Spune-i ceva secret, dacă vrei. Ca să știe că ești chiar tu.

Ea scrise numele mijlociu al lui Leon. Scrise adresa parcării unde erau. Paul transcrise mesajul în Morse punând puncte și liniuțe sub litere. Ea era cea care-i trimitea mesajul lui Billy, zise el. Era mesajul ei, către prietenul ei, în stilul ei.

Dacă Paul avea de gând s-o omoare, își zise ea, asta era o cale al naibii de ocolită de a o face. Se cocoță pe capota mașinii, în timp ce însoțitorul ei cânta cu sentiment *don’t have to be rich la la to be my girl.* Deșurubă becul suficient cât să întrerupă conexiunea.

Paul zise „Liniuță punct punct punct” și tot așa. Înșurubând și deșurubând becul, ea expedie lumina și întunericul acestuia într-un nu foarte priceput, dar lizibil, spera ea, mesaj codificat pe care orașul să-l treacă mai departe Londrei, încredințându-i metropolei informațiile ei ca unui telegraf imens din beton și cărămidă.

„Nu se știe niciodată”, își zise ea. „A funcționat în trecut.”

Dane nu le permise londomanților să intre în încăperile devastate ale bisericii krakenului, în care revenise. Nu mai erau siguri care era relația lor cu el sau a lui cu ei – mai erau aliați? Wati, traumatizat și în continuare inconștient, nu putea să spargă barierele încă existente. Îl însoți numai Billy. Coborând în subteran, însă, mai găsiră și alte persoane. Cei din urmă krakeniști rătăcitori, reveniți acasă ca să jelească.

Erau cam tot atâția ca la slujba la care asistase Billy, dar aceea fusese un Sabat obișnuit, o predică; acum era ultima lor adunare pe lumea aceasta. Cei absenți, ocupați, prea afectați de secularism și de oboseala vieții de zi cu zi ca să participe cu regularitate la exercitarea credinței pe care spuneau că o preferă erau cu toții aici.

Erau acolo doi dintre tinerii aceia musculoși, deși majoritatea celor ce constituiseră brațul înarmat al

credinței erau paznici și se aflaseră la post și muriseră. Cei mai mulți erau bărbați și femei neremarcabili de toate tipurile. Sfârșitul unei credințe.

Nu-l priviră pe Billy cu ostilitate. Nu le mai păsa dacă era un profet răzlețit, un Sfânt Anton urban fără țintă. Nu-i mai interesa decât durerea lor. Îl tratară pe Dane de parcă ar fi fost Teuthexul. Deși rolul său fusese întotdeauna acela de *outsider* acceptat, apoi de renegat, era în acest moment cel mai apropiat de o figură de autoritate. Niciunul dintre ei nu strigă acuzații și nu-l numi apostat. Dane aproape strălucea învăluit de pietatea lor.

— Grisamentum o să ne ia urma, știi, zise Billy.

— Da.

— Pentru kraken.

— Da.

— O să-l găsească.

— Da.

Se așezară. Era momentul de rămas-bun.

— Dane. Se simte. E acum, o să se întâmple la noapte sau mâine noapte sau poate în noaptea următoare. Trebuie numai să avem grijă de kraken până atunci și vom fi înfrânt profeția aceea.

— Nu-mi pasă. Și, oricum, nici tu nu crezi asta.

— Nu vorbești serios.

— În ce privință? zise Dane.

— În niciuna, zise Billy. În ambele.

— Ba da, sunt serios. În ambele.

Dane formă un număr pe telefonul fix de pe birou, rămas întreg, și i-l întinse lui Billy.

— E o căsuță vocală. A mea.

„Aveți șaptesprezece mesaje”, auzi Billy. „Primul mesaj.” Se auzi un clic și apoi vocea Teuthexului. „Bine. Vreau să știu ce naiba crezi tu că faci? Ți-am citit biletul. Ai un anumit spațiu de mișcare, dar să furi un profet înseamnă să forțezi nota.”

Billy îl privi pe Dane. Dane luă telefonul și apăsă pe butoane ca să sară peste mai multe zile. Până la un moment recent.

— Da, zise Dane.

— „Ce faci tu acum”, auzi Billy din nou vocea răspicată a Teuthexului, „e o blasfemie. Ți-am dat un ordin direct. Ți-am spus. Adu-l aici. Nu e momentul să ai crize de credință. Putem pune capăt abominației ăsteia nenorocite.”

— Ce-i asta? întrebă Billy.

Ținea receptorul în aer.

— Sunt un agent operativ, zise Dane.

— Ai fost excomunicat…

— Ei, haide! Fii serios!

Cine ar fi avut încredere într-un reprezentant al fundamentaliștilor cefalopozi în problema krakenului? Un renegat, pe de altă parte… Cine putea fi mai de încredere?

Billy scutură din cap.

— Isuse Cristoase! zise el. A fost o prefăcătorie. Ai acționat tot timpul conform ordinelor Teuthexului.

— N-a fost o prefăcătorie. A fost o misiune. Renegarea aceea ostentativă. Oamenii sunt mai dispuși să te-ajute dacă ești excomunicat.

— Cine mai știa?

— Numai Teuthexul.

— Deci restul membrilor bisericii au crezut că tu chiar ai fost… zise Billy și se opri. Dacă toată congregația crede că ești proscris, chiar asta ești, nu?

— Nu le pasă de asta acum, zise Dane.

— Dar m-ai luat cu tine. Trebuia… Nu așa trebuia?

— Îmi trebuia orice avantaj pe care l-aș fi avut. Știai lucruri. Le știi în continuare. Tu l-ai conservat, Billy. Nu te-ai gândit la asta, Billy, dar chiar ești un profet. Îmi pare rău, amice.

— Deci când Teuthexul le-a spus celor prezenți la întrunire că nu vrea să-l caute…

Atitudinea aceea, acea răceală bentonică, fusese o minciună pe care, loială față de pontiful ei, biserica o crezuse. Numai Teuthexul și agentul său cel fals-excomunicat știau adevărul calamaric și căutau trupul zeului lor.

— Dar, zise Billy încet, nu te-ai supus ordinelor.

— Da. Te-am luat cu mine și n-am vrut să te mai aduc înapoi. Și, când l-am găsit, nu l-am adus înapoi aici.

— De ce?

— Pentru că voiau să-l distrugă, Billy, așa cum și trebuia. Și-aveau dreptate, dar știi cum distrugi așa ceva? Toți au zis-o. E adevărat. L-ar fi ars. Aceasta este calea sfântă. Să ții krakenul expus așa, în acvariu… e o blasfemie. Așa că eu trebuia să-l aduc înapoi. Dar Teuthexul voia să-l ardă.

— Și atunci ai văzut profeția.

— Teuthexul avea să ardă calamarul. Și ei au zis că asta a declanșat… totul. Toată nebunia asta. Dacă era din cauza noastră? zise Dane.

Părea foarte obosit.

— Dacă de vină ar fi fost biserica mea, făcând ceea ce trebuia, eliberându-l pe această cale, dar aducând… orice-o fi venind?

N-ar fi fost sfârșitul plănuit de biserica lui Dane, îmbrățișarea inelelor sub strălucirea unui ochi gigantic, când krakenii cei străvechi s-ar fi înălțat, poate, cu vuiet la suprafață, ca niște continente războinice, pentru a muri împroșcând în locul cernelii un nou ev. Acesta nu ar fi fost sfârșitul demn de slavă, ci o antiapocalipsă, o revelație sterilă, un foc care înghițea timpul. Un accident.

Ce teamă teribilă! Dane se temuse ca biserica lui să nu se facă de râs alunecând pe o coajă cosmică de banană. „Nu-i vina nimănui, dar am pus viitorul pe foc. Zeule, ne pare tare rău!”

— Dar uite, zise Dane făcând semn în jur. Acum nu mai are cine să-l ardă, dar sfârșitul tot nu a dispărut. Deci nu asta o să-l provoace. M-am înșelat. Poate dacă aș fi făcut ce mi s-a spus am fi salvat totul.

Înghiți în sec.

— Nu e vina ta.

— Crezi? zise Dane, iar Billy nu știu ce să-i răspundă.

Ar fi trebuit, am fi făcut, am fi putut. Stăteau în biroul răposatului Teuthex, privind fotografiile cu geamurile sparte.

— Unde sunt londomanții?

— În brațele panicii, zise Billy. Grisamentum s-a pus probabil în mișcare și n-o să dureze mult până să dea de noi. Tot ce trebuie să facem, cred ei, este să ținem krakenul în siguranță până dimineață. Ăsta-i planul.

— E un plan de rahat.

— Știu, zise Billy.

— Chiar este, zise Dane. De câte ori o să mai spună că noaptea e pe punctul să sosească? Dacă Paul nu s-a predat încă Tatuajului, n-o să mai dureze mult până s-o facă. Sau până să-l găsească Goss și Subby. Sau poate până atunci Griz o să dea foc lumii.

Undeva, ceva picura. Dane vorbea în ritmul picăturilor.

— Deci, zise Billy.

— Deci să facem ca noaptea asta să fie noaptea, zise Dane. Nu fugim. Îl atacăm pe Grisamentum. Planul lui e cel care face totul să ardă, indiferent de motiv, fie că el vrea asta sau nu. Deci scăpăm de el și, odată ce-a pierit…

Își scutură mâinile de un praf imaginar.

— Problema-i rezolvată.

Billy nu se putu abține să nu zâmbească.

— Nici măcar nu știm unde este. Îi are pe crescătorii de arme, are păstorii de monștri, are cine știe ce magie cu cerneală și hârtie – și noi ce avem? întrebă Billy.

Abia dacă mai înregistra absurditatea cuvintelor care-i ieșeau din gură.

— Nu mă înțelege greșit, mi-ar face plăcere să…

— Mai ții minte cum l-am găsit pe Teuthex? zise Dane. De ce crezi că se întinsese către altar?

În biserică se adunaseră ultimii douăzeci și ceva de krakeniști. Femei și bărbați, bătrâni și tineri, în toate soiurile de vestimentații. Un eșantion londonez doborât de durere. Noi recruți involuntari ai unei mici echipe istorice, ce supraviețuiseră propriei lor religii.

— Frați și surori, murmură Dane. Asta e ultima brigadă krakenistă, îi zise el lui Billy. Dacă mai sunt alții afară, ăia nu se mai întorc.

Altarul, firește, era o masă de ventuze sculptate și de tentacule întrețesute. Dane apăsă pe anumite ventuze într-

o anumită ordine.

— Asta căuta Teuthexul, spuse el.

Gestul Teuthexului nu fusese un rămas-bun al cuiva care voia să moară mai aproape de zeul său. O secțiune intercalată a altarului se desfăcu. Dane coborî cu grijă partea metalică din față a altarului.

Dedesubt era sticlă. Dincolo de sticlă era păstrat ceva. O relicvă de kraken. Când Billy realiză dimensiunile a ceea ce vedea, scoase o exclamație de uimire. Altarul îi venea până la piept. Înăuntru, umplându-l aproape complet, era un cioc.

Văzuse această formă de nenumărate ori. Aducând vag cu al unui papagal, de o răutate extravagantă în curbura sa. Dar cel mai mare pe care-l văzuse i-ar fi încăput în palmă și aparținea unui *Architeuthis* de aproape zece metri lungime. Acest cioc ajungea de la podea până în dreptul sternului său. Dacă s-ar fi deschis, l-ar fi putut înghiți. Unindu-se, muchiile sale chitinoase ar fi retezat copaci.

— O să mă muște, zise Dane pe un ton visător. Doar o ciupitură. Doar cât să dea sângele.

— Ce? Ce, Dane? De ce?

— Toți ăștia rămași. Suntem echipa finală.

— Dar de ce?

— Ca să putem ataca.

— Ce? întrebă Billy.

Dane îi răspunse.

Apărarea ultimei redute nu era o noutate. Întotdeauna erau regi sub dealuri. Golemul din Praga – deși acesta era un exemplu greșit, el ratase apelul, dormise până târziu, cu consecințe teribile. Fiecare dintre cultele din Londra sperase în propriile sale proiecții, propriile sale spirite secrete, propriii săi paladini în adormire care să intervină când va fi bătut ora. Krakeniștii avuseseră și ei fanaticii lor. Dar luptătorii care se oferiseră voluntar și fuseseră aleși pentru cea din urmă datorie sacră erau morți cu toții, înainte ca Teuthexul să poată provoca transformarea lor. Așa că ultima armată a krakenului trebuia să fie formată din rândurile funcționarilor, îngrijitorilor și credincioșilor

obișnuiți ai bisericii.

Ce era calamaritatea dacă nu alteritate, incomprehensibilitate? De ce ar trebui o asemenea zeitate să-i înțeleagă pe cei ce se înclină în fața gloriei ei? De ce să le ofere ceva? Orice?

Lipsa de interes a krakenului în a oferi recompense era parte din ceea ce, spuneau credincioșii săi, îl diferenția de avara triadă a lui Avram cu reciprocitățile sale, de felul „Te voi lua în rai dacă mă vei adora". Dar până și krakenul putea oferi această transmutație, această calamareciprocitate aflată la intersecția dintre adorație, toxină și credință.

— Douăzeci de persoane mușcate de kraken nu înseamnă chiar nimic. Depinde de noi. Trebuie să aducem noaptea de pe urmă, spuse Dane. S-o aducem și s-o conducem. Și nu suntem doar noi, nu? Mai sunt și londomanții și anticorpii Londrei. O să se dea de ceasul morții, dar… Ei bine, noi trecem oricum la atac, așa că au două variante. Să fie parte din asta sau să încerce să se ascundă. Caz în care le doresc noroc. Dă-l în mă-sa pe Fitch, discută cu Saira. Ea o să intre în joc.

— De ce-mi zici mie să… începu Billy, dar se opri. Chiar crezi că poți să-l învingi pe Grisamentum?

— Hai să avem o ultimă cruciadă, ce zici?

— Crezi că așa o să învingem? Crezi că-l poți înfrânge?

— Ei, haide, zise Dane.

Billy învățase regulile acestui univers. Ezită, dar nu putea evita ceea ce credea că știe.

— Chestia asta… o să te omoare, nu? zise el încet, arătând către cioc.

Dane ridică din umeri. Câteva secunde tăcură amândoi.

— O să ne schimbe, zise Dane în cele din urmă. Nu știu. N-am fost meniți să fim vase pentru o asemenea putere. E un mod glorios de a muri. Dar…

Billy încercă să găsească ceva de spus.

— Dane, zise el uitându-se la fălcile acelea imposibile. Te implor, nu face asta!

— Billy!

— Serios, nu poți! Trebuie să…

Dane nu era însuflețit de vreo fervoare nebunească. Bine, să lăsăm la o parte lucrurile incredibile pe care le făcuse și motivul pentru care le făcuse, dar altminteri comportamentul lui era unul obișnuit. O credință foarte englezească. Și era foarte șocant, la fel de șocant ca în cazul congregației politicoase și modest îmbrăcate a oricărei biserici de la țară, să descoperi că și el, și ei ar fi murit pentru credința lor.

— Stai, spuse Billy. Dar dacă nu reușești? Dacă nu reușești rămânem fără ultima noastră linie de apărare.

— Billy, Billy, Billy.

Lui Dane nu-i păsa dacă lumea supraviețuia sau nu.

— Mâine noapte, Billy, zise Dane. Știu unde-i Grisamentum.

— Cum?

— Nu-s prea multe fabrici dezafectate de cerneală în oraș, amice. L-am trimis pe Wati s-o caute, ultima dată când a fost treaz. Sunt statui mai peste tot.

— Nu puteau fi atât de proști să le lase acolo, totuși?

— Nu, dar sunt cam peste tot, așa că, dacă într-un anume loc nu-i niciuna, dacă Wati nu are în ce să intre, genul ăsta de lipsă e o informație în sine. Îi spune ceva. Că cineva face eforturi să-l țină la distanță. Știu unde-i Grisamentum, și el n-o să se aștepte la asta. Mâine, Billy!

Când ieșiră, Saira îi aștepta deasupra.

— În sfârșit, zise ea.

Era nervoasă, privind în jur și înghițind în sec. O însoțea un tânăr londomant. Polițiștii aveau să ajungă și ei cândva, deși multe alte lucruri le reclamau atenția, iar o biserică vandalizată era în acel moment foarte jos pe lista de priorități.

— Billy, ai un mesaj.

— Ce?

— A venit prin oraș. Bax l-a auzit. E de la prietena ta, Marge.

— Marge? Ce tot spui despre Marge?

— A luat legătura cu noi, zise Saira. A răspuns. În același mod în care i-ai trimis tu mesajul. Prin oraș.

Asta-l trimise pe Billy înapoi la acel straniu demers al londomanților, mesajul către Marge pe care-l șoptise în întunericul unei cutii poștale. Abia dacă se mai gândise la el de-atunci. Se rușină dintr-odată că-l luase drept o mică demonstrație terapeutică menită să-l facă să se simtă mai bine. Poate că fusese și asta, dar cum putuse să fie atât de nătărău și de orb încât să nu creadă că fusese ceea ce i se spusese, și anume un mesaj? Și de ce crezuse că, în caz că l-ar fi primit, Marge nu s-ar fi amestecat, așa cum o rugase el?

Cu un soi de amețeală, se gândi la tot ce trebuie să fi făcut ea, prin câte va fi trecut și ce va fi văzut până să ajungă în acel moment în care-i putea trimite acest mesaj, pe această cale. Fără să aibă un Dane care s-o îndrume, își zise el. Și cu prietenul ei mort. Probabil urmase faptele și ele o aduseseră acolo. Mesajul lui declanșase călătoria. Închise ochii.

— Nu voiam s-o bag în asta, zise el o ultimă ipocrizie.

În gând, îi ceru scuze. Era băgată în asta și bravo ei.

— Cristoase, ce s-a întâmplat? Ce-a zis?

— Îți cere să te întâlnești cu ea, răspunse bărbatul numit Bax. E într-o parcare în Hoxton. E cu Tatuajul.

— Ce?! zise Billy.

Dane se poticni.

— De fapt n-a zis chiar așa, spuse Saira. A zis că e cu Paul. A zis că el are o propunere.

Billy și Dane se priviră.

— Ce naiba face? zise Billy. Cum a ajuns cu el?

— Ești sigur că nu ea a început? zise Dane.

— Nu sunt sigur de nimic, zise Billy. Dar nu… nu văd cum, nu cred că ea…

— Atunci o să fie ucisă, zise Dane.

— Ea… Căcat, zise Billy.

— Dacă e ea cu-adevărat, zise Dane.

— A spus să-ți transmitem „Gideon”, zise Saira.

— Ea e, spuse el clătinând din cap și închizând ochii. Dar

de ce e cu el? Unde-i Wati?

— Aici sunt, Billy.

Wati părea epuizat. Era într-o mică figurină în chip de pescar, făcută de unul dintre copiii credincioșilor și lăsată pe un pervaz. Un bărbat confecționat din cartoane de hârtie igienică și vată. Îl privi pe Billy cu ochi din monede de un penny.

— Wati, ai auzit? Poți să te duci acolo? întrebă Billy.

Încerca să vorbească cu blândețe, dar se simțea nerăbdarea din vocea lui.

— Trebuie să știm dacă e adevărat. Dacă e ea. Probabil că habar n-are în ce se bagă, iar numele ăla poate să însemne fie că e ea, fie că l-a obținut cineva de la ea.

— Ce face? zise Dane. De ce atrage atenția Paul – sau Tatuajul – asupra lui? În mod sigur știe că toată lumea, de la Griz și până la Goss și Subby, este pe urmele lui.

— Vrea ceva. Chiar ea zice asta. Când ajungem acolo putem descoperi că o ține cu cuțitul la beregată, spuse Billy.

Doar n-o să negocieze fără un atu. Poate o ține ostatică. Poate a luat-o ostatică fără ca ea să-și fi dat măcar seama. Billy și Dane schimbară o privire.

— Paul nu prea părea în stare să facă cine știe ce când a fugit, zise Saira.

— Wati, poți să dai de ea? întrebă Billy.

— S-ar putea să nu fie trupuri disponibile pe acolo, zise Wati.

— Are o păpușă în mașină. Și poartă un crucifix, zise Billy.

Urmă o pauză.

— Wati, zise Dane. Ascultă-te. Pari epuizat.

— O să văd, zise Wati.

Dispăru, șchiopătând prin Londra din statuie în statuie.

Fitch spusese că trebuie să se ascundă. Un londomant, șocat de propria lui erezie, propuse să părăsească toți orașul.

— Haideți să plecăm! spuse el. Spre nord! Înspre Scoția

sau în altă parte!

Dar nu aveau nicio certitudine că Fitch, de exemplu, care era una dintre funcțiile orașului, ar fi putut să supraviețuiască prea mult dincolo de marginile acestuia. Billy se imagină pe sine însuși pe autostrăzi, devenind expert în legănatul neregulat al trailerului, cărând calamarul conservat prin peisajul rural umed către dealurile Scoției.

— Griz ne-ar găsi în zece secunde.

Așa era. Acoperișurile de ardezie din jur, raza de curbură a intersecțiilor le asigurau camuflajul, chiar dacă erau, în același timp, și o capcană. Orașul se plia numai cât să le permită londomanților să stea ascunși. Un reflex organic.

Dacă l-ar fi părăsit, ar fost expuși. Un calamar uriaș într-un camion, îndreptându-se spre nord printre tufișurile de pe marginea șoselei. Ce naiba, orice ins cât de cât înzestrat cu har pe o rază de zece kilometri ar fi început să sângereze.

— O să procedăm așa, spuse Billy. Cum zice Dane, continuă el fără să se uite spre Dane. Pentru că el n-o să se răzgândească, plus că în felul ăsta n-o să mai fie nevoie să ne întrebăm dacă asta e sau nu ultima noapte, fiindcă vom ști că este. Și Dane oricum o s-o facă, indiferent ce facem noi, ceilalți.

Saira era de partea lui, a războinicilor. Simțea că ea era înspăimântată, dar chiar și așa, ăsta era votul ei. Criza îi transforma pe londomanți într-o democrație. Billy îi zâmbi Sairei. Ea înghiți în sec și-i zâmbi înapoi.

71.

Înconjurați de ambalaje, Marge și Paul se foiau pe scaune. Trecuseră ore în șir de când stăteau în mașină. Marge își reîncărcase iPodul și încercase să rămână cât mai stoică față de lălăitul din ce în ce mai enervant al protectorului ei.

— Ce asculți? o întrebă Paul în cele din urmă.

Îi luase ceva până s-o întrebe. Ea îl ignoră. Mâncară

calorii nesănătoase, lăsându-se sub nivelul ferestrelor în cele câteva ocazii când li se păru că aud pe cineva apropiindu-se. Paul își freca spatele de spătarul scaunului ca și cum l-ar fi ciupit o insectă.

— Povestea ta care e? zise Marge.

Poate dacă se liniștea, ar fi devenit mai ușor de înțeles.

— M-am trezit băgat în asta acum mulți ani de zile.

Doar atât vru el să spună.

Trecură alte câteva ore. Lui Marge i se părea că dintotdeauna trăise în această parcare. Emoțiile și surpriza puteau să pătrundă în parcarea asta doar cu foarte mare dificultate. Așa că Marge putea să stea pur și simplu.

Nu era liniște. Toate clădirile șoptesc. Aceasta șoptea prin picături de apă, prin scrâșnetul gunoiului târât de curenți, prin exalațiile cimentului. La un moment dat, pe parcursul acestui timp mort, se auzi în cele din urmă o altă respirație, una fragilă. Venea dinspre păpușa de plastic atârnată de oglindă. Marge dădu iPodul mai încet.

— Paul, rosti figurina cu o voce subțirică. Și tu trebuie să fii Marge.

— Wati, zise Paul. Marge, el e Wati.

Vorbea pe un ton prevenitor. Trecuse mult timp de când nu mai scosese un cuvânt. Marge nu zise nimic. Privi păpușa și așteptă.

— Unde sunt ceilalți? întrebă Paul.

— Care-i oferta ta, Paul? întrebă păpușa. Ce se întâmplă? O să te întorci la noi?

— Stai, zise Marge, adresându-i-se figurinei. Ești... ești cu Billy? El unde-i?

— Billy nu poate veni, răspunse Wati. Sunt niște mici probleme acolo, adăugă, cu un râs trist. Apropo, îți transmite salutări. E foarte îngrijorat din pricina ta. Nu se aștepta să primească un mesaj de la tine. E oarecum îngrijorat de... tipul ăsta de lângă tine. Nu cred că știi tot ce-ar trebui despre el. Paul, ce ai să ne comunici?

— O, știi, știi, Wati, acum că ești aici nici nu știu ce să mai zic, spuse Paul. Am atât de multe să spun că nici nu... am făcut niște planuri, să știi.

Vorbea repede, un șuvoi de cuvinte. Marge se uita la el. Era, dintr-odată, schimbat.

— Ce vreau? Wati, vreau s-o ștergi, cred, și să-l aduci, să-l aduci pe Billy. Vreau să…

Se opri.

— Știi ce s-a întâmplat, Wati? Ce voiau londomanții? Erau gata să mă omoare. Știi asta? Crezi că-i în regulă?

— Nu știm sigur că puneau ceva la cale, Paul. Dar încotro acum? Ce vrei?

— Voiau…

— Unde-s bucățelele alea mici de Grisamentum? întrebă Wati. Erau într-o sticlă, nu?

Paul făcu o strâmbătură și flutură din mână, ca și cum ar fi spus: „Nu-s nicăieri, nu mai contează.”

— Ce facem acum?

— Eu nu plec nicăieri, Wati, dar tu ar trebui, zise Paul grăbit. Ar trebui să pleci. Adu-i pe Billy și Dane și pe londomanți.

— Sunt aici ca să ascult ce ai de zis, spuse Wati.

Abia acum, auzind această stranie discuție pe deasupra muzicii îngrozitoare fredonate în urechile ei, Marge simți că i se pune un nod în gât și se întrebă, uluită, dacă nu cumva asista la o negociere de ostatici care o privea direct.

— Du-te, Wati, zise Paul. Pleacă acum.

— Nu, nu pleca, spuse o nouă voce. Nu acum, serios, nu pleca.

Era o voce pe care Marge o cunoștea. Două persoane se apropiau, apărând și dispărând din băltoacele de lumină ce învăluiau mașinile. Un bărbat și un băiat.

— Acum că ne-am adunat cu toții, e timpul să prindem toate ițele odată pentru totdeauna. Petrecerea, în fond, e în noaptea asta și toată lumea o să participe.

Goss și Subby.

O, Doamne Dumnezeule!

Bărbatul care rânjea și băiatul lui cu chip pustiu. Ieșiră din întuneric. Trenciurile pătate de sânge și praf le fluturau în umbră. La fiecare câteva răsuflări, Goss expira fumul său

de țigară fără țigară.

Marge scoase un soi de mieunat. Se întinse după cheile mașinii, dar dispăruseră. Scânci. Nu putea să respire. Dădu iPod-ul mai tare cu un gest violent și vocea, croncănind prostește „No Scrubs” de TLC, îi invadă auzul cu atâta forță că o duru. O cască îi căzu. Bâjbâi cu degetele pe podeaua mașinii, după chei.

— Fug, îi șopti Wati din micuța figurină drăgălașă. O să aduc ajutoare.

Și plecă – Marge îl simți plecând.

Dar, deși Wati vorbise încet, ea îl auzi pe Goss spunând, în timp ce se apropia cu pași țepeni și smuciți, venind de nicăieri:

— „Chiar o să pleci, admirabilul meu prieten? Chiar o să pleci?”

Îl văzu pe Goss ridicând ceva ce aducea cu un mâner de piatră. O statuetă de lut, roasă de trecerea mileniilor.

— Bună ziua, transportatoru’ lui șefu’, i se adresă el lui Paul. Ai ceva de-al meu asupra persoanei tale. Sau cred c-am putea spune că ai ceva căruia îi aparțin, nu? Cauți ajutor, nu? Aștepți atacul cavaleriei? Du-te pe partea cealaltă, Subby, fiule.

Marge se târî încercând să scape, dar băiatul, Subby, era acolo, privind-o fix în timp ce *I don’t want no scrubs no scrubs no scrubs* îi lălăia într-o ureche. Țipă și se smuci, ferindu-se de el. Goss stătea lângă cealaltă portieră.

— Bună, șefu’, strigă el.

Se întinse pe deasupra lui Paul și smulse iPod-ul din poala lui Marge, care scânci, cu mâinile tresărindu-i, dar fără să reușească să apuce obiectul, și nimic nu-l opri, nu se produse niciun salt în altă parte, iar el nici măcar nu ezită, așa că vocea tremurătoare din căști se îndepărtă de ea când Goss, fără să se uite, aruncă obiectul, făcându-l să zboare prin aer mult prea iute și imposibil de departe de-a lungul cavernei de beton, spărgându-se dincolo de raza vederii ei.

— Ce faci acolo dedesubt, șefu’? țipă Goss la Paul. Ce zici? I-am dat lu’ bătrânu’ Wati minutu’ de avans?

Își privi încheietura de parcă ar fi purtat ceas și își întinse mâna în care ținea figurina roasă.

(Wati străfulgera iute, micuța sa manifestare acorporală ușor infirmă șchiopătând ca un câine cu trei picioare care fuge cât de repede poate. Iute, iute! Într-un bust de ceramică, într-un general călare, într-un pilot de plastic dintr-o agenție de voiaj, păpușă, păpușă gargui, marionetă, kilometri străbătuți în sens invers până în locul în care așteptau cei din urmă krakeniști și londomanți, târându-și sinele epuizat într-o păpușă pe care o ținea unul dintre ei și țipând cu răsuflarea tăiată „Goss și Subby! Sunt acolo, i-au prins pe Paul și Marge, o să...” Și apoi, în timp ce tovarășii săi se uitau uluiți la omulețul de plastic, Wati se îndepărtă de ei brusc și cu violență, tras cu forța înapoi în clipa când...) Goss smuci străvechea figurină ca și cum ar fi pescuit sau ar fi pornit un motor sau ar fi scos mizeria dintr-o țeavă. Se auzi un zgomot, o exclamație, sunetul unui suflet izbindu-se de piatră și Wati se pomeni intrând cu forța în lucrul pe care-l ținea Goss în mână.

— La naiba! Cât pe ce să-ți aduci și păpușa cu tine, zise Goss. Ți-amintești de vechitura asta?

Clătină statuia. Neclar, din cauza erodării, se distingeau niște umeri și un cap redus la un ciot. Amintirea unei guri întipărite în lut prin care Wati țipa fără cuvinte.

— Ți-aduci aminte de vechitura asta, Wati, băiete? zise Goss. Ai idee, ai în pula mea idee câte secole ne-a luat să găsim flecuștețu’ ăsta, prin tot nisipul ăla? Ce zici de bronzul cu care m-am ales?

Shabtiul. Firește. Cel dintâi trup, cel din care se născuse Wati. Furat dintr-un muzeu sau din mormântul unde fusese îngropat. Wati urlă și se smuci, încercând să se smulgă din firele care-i țineau sufletul legat de acel trup de sclav, dar acestea îl înfășurară. Poate dacă s-ar fi reorientat, dacă ar fi avut câteva minute să se adune și să-și concentreze ura de clasă, transformând-o în magie rebelă, s-ar fi putut elibera.

— Evenimentele ne-au cam tras clapa, Wati, amice, zise Goss, în timp ce Wati urla cu vocea lui mică și pietroasă.

Goss îl întoarse cu capul în jos.

— Neisprăvit mic ce mi-ai fost! Să te învelim bine. E timpul să faci nani.

Se lăsă în genunchi. Wati urlă. Goss ridică shabtiul mult deasupra podelei de beton și îl trânti, dezintegrându-l în praf și cioburi.

Vocea lui Wati amuți.

În parcare era cu o prezență mai puțin. Pretutindeni în Londra, membri ai înfrântului Sindicat al Asistenților Magici se opriră din ce făceau, scoaseră exclamații șocate, își ridicară privirile și începură să urle.

Goss izbi cu piciorul praful de shabti. Îi făcu lui Subby cu ochiul.

— Problema e, dragă Paul, zise el ghemuindu-se lângă portieră. Bună, fată! Nu te-am mai văzut de mult. Am stat ceva timp prin preajmă, așteptând să vedem pe cine ați chemat. Fiindcă. Treaba-i că. Doar nu credeai că noi nu auzim mesajele pe care le trimiți prin Londra? Credeai că poți să vorbești cu prietenii tăi și noi să nu prindem de veste? Tranca tranca tranca din luminițe.

Clătină din cap.

— Acum, tinere domn, ceea ce ard de nerăbdare să fac, ard rău de nerăbdare, e să stau nițel la taclale cu șefu' meu. Deci. Jos din mașină. Scoate-ți jacheta și cămașa. Desfășoară orice rahat care-l amuțește pe excelența sa. Și lasă-mă să schimb o vorbă cu el. Da? Pentru că lucrurile o să devină cam nasoale pe-aici.

Scâncind îngrozită, Marge își încleștă maxilarul și încercă să sară din mașină, îmbrâncindu-l pe Subby, dar el o împinse la rândul lui și era mai puternic decât părea. Paul deschise portiera lui și ieși afară. Marge încercă să-i spună să n-o facă. Se întinse după el și încercă să închidă portiera.

— Stai așa, Goss, zise Paul.

Vocea-i era perfect calmă. Goss îi dădu ascultare. Paul își scoase jacheta.

— Să te întreb ceva, Goss. Subby, stai cu ochii pe ea! Ține-o în mașină! zise el scoțându-și cămașa. Gândește-te. Crezi că aș fi putut să trăiesc cu șeful tău atâția ani și să nu

știu că puteai să interceptezi mesajul? Să nu știu că dacă-i trimit unui londomant un mesaj prin Southwark o să ajungă la destinație, dar că Hoxton mereu trădează? De ce crezi c-am trimis mesajul de aici? Pentru că știam c-o să-l interceptezi.

Fără cămașă, în frig, i se făcuse pielea de găină. Era înfășurat cu bandă adezivă, ca o cingătoare de culoarea rahatului. Din spatele lui veni un mic sunet. Paul scoase cheile lui Marge din propriul său buzunar și le aruncă în beznă. Se uită la Goss și Subby.

— Voiam să interceptați mesajul ca să v-o predau vouă.

Marge simți un gol în stomac. Se trase cât mai departe de el.

— Speram să reușesc să vi-i predau și pe ceilalți doi. Și încă ar mai putea să vină, mai ales dacă Wati o fi apucat să îi anunțe înainte ca tu să-l…

Înfășură un mosor imaginar.

— Și-atunci ai tăi sunt.

Marge se târî dincolo de schimbătorul de viteze, spre portiera deschisă. Cei doi bărbați și băiatul o urmăreau cu un soi de interes politicos. Ea se târî și ieși poticnindu-se din mașină.

— Care-i treaba, Paul? zise Goss părând sincer interesat. Când o să vorbesc cu șefu'? Nu ne face să te facem bucăți.

— Da. Într-o secundă. Dar am vrut să auzi asta și-am vrut să audă și el. Din partea mea. Mă asculți? țipă el către propria lui piele. Vreau ca și tu, și el să știți că vă ofer o înțelegere. Nu sunt prost – știam că aveai să mă găsești oricum. Deci. Nu mai vreau să mă încui ca pe, pe… o chestie de la zoo. Lucrăm împreună. Asta e înțelegerea pe viitor. Și-i o ofertă făcută cu bună-credință. Știu că-l vrei pe Billy, continuă el arătând spre Marge. Uite colo niște billymomeală.

Marge se târî, simțind că aerul i se solidifică în gâtlej.

— Îmi pare rău, i se adresă Paul. Dar nu știi cum a fost. N-aveam cum să scap.

Scoase niște foarfeci din buzunar și sfâșie carapacea din plastic și lipici care îl înconjura. Pielea de dedesubt era

roșie.

— Ai auzit tot? zise el. Mai ai timp să îndrepți situația. Grisamentum a pornit un război – are nu-ș’ ce plan nebunesc dar pot să-ți spun unde e calamarul. Ne-am înțeles?

Paul se întoarse cu spatele la Marge. Deja oripilată, nici măcar nu fu surprinsă să vadă chipul răuvoitor tatuat pe spatele lui ridicând din sprâncene către ea.

— Poate, zise el.

Paul se întoarse din nou către ea. Goss și Subby îl priveau. Goss avea un aer admirativ. Marge era în patru labe pe jos, în praful rămas din Wati, mișcându-se cât putea de iute ținând cont că nu reușea să respire, iar bătăile inimii îi zgâlțâiau tot trupul.

— Hei, întoarce-te la loc, vreau să văd, zise vocea Tatuajului.

— Nu-mi vorbi așa, spuse Paul. Acum suntem parteneri. Uite.

Mai așteptă o secundă.

— Încearcă să fugă.

O arătă cu degetul și se uită la Goss, care plescăi din limbă și ocoli în pas lejer mașina, pe urmele lui Marge.

— Unde fugi tu, cocoșelule?

Marge reuși să se ridice în picioare și s-o ia la fugă, dar după numai câțiva metri el o ajunse. O apucă de păr. Ea scoase un sunet care nu semăna cu niciun sunet pe care s-ar fi crezut în stare să-l scoată. Bărbatul o târî după el.

De cealaltă parte a mașinii, Paul și Subby îl priveau.

— Ce se-ntâmplă? Întoarce-te, behăia vocea de pe spinarea lui Paul.

— Hei, mai e un lucru de care m-am prins cu timpul, Goss, strigă Paul, ridicându-și foarfecele. M-am prins ce e chestia asta, zise el bătându-l pe Subby pe obraz. Mi-am dat seama unde-ți ții inima.

O secundă se fisură. Goss se afla deja la mare distanță în clipa în care Marge realiză că îi dăduse drumul. Îl văzu alergând. Îi zări o clipă fața, atât de înspăimântată că aproape te înfiorai văzând-o, aproape că ai fi putut să

plângi de milă dacă nu ai fi fost prizonierul acelei fracțiuni încremenite de timp. Dar oricât de iute s-ar fi mișcat, Goss era prea departe și, chiar ținând cont de secundele pe care Paul le irosise tachinându-l, nu reuși să se interpună între foarfece și Subby.

Paul înfipse lamele, ca pe niște pumnale duble, în gâtul lui Subby. Cu lovituri iuți și repetate. Sângele țâșni, iar fața stupidă a băiatului nu-și modifică expresia, numai ochii i se măriră. Paul lovi din ce în ce mai tare. Sângele care-l împroșca era foarte întunecat.

Subby se prăbuși în genunchi, părând nedumerit.

— Ce? Ce? Ce se petrece? întreba prostește Tatuajul, insistent ca un copil.

Goss țipă strident și răcni și urlă. Se prăbuși la jumătatea unui pas. Foarfecele tremurau, îngropate în gâtul lui Subby. Paul tremura. Goss pe prăbuși pe capota mașinii, vomitând sânge mult mai deschis la culoare.

— Nu nu nu nu nu nu.

Scânci și bătu pământul cu călcâiele și privi ultragiat lucrul-băiat muribund.

— Chiar credeai, zise Paul – în timp ce Tatuajul tot întreba „ce? ce se petrece? ce?” – că o să lucrez cu tine?

Paul scoase foarfecele din gâtul lui Subby și le înfipse la loc. Privirea lui Subby fugi într-o parte și într-alta, apoi ochii i se închiseră. Goss țipă și bolborosi, dădu din picioare și scoase brusc fum pe gură, dar nu reuși să se ridice. Urlă.

— Credeai c-o să te las să te apropii de mine? îi zise Paul. Credeai c-o să colaborez cu tine? Credeai c-o să-ți permit să fii bătăușul mizerabilului ăstuia jegos din spinarea mea? Credeai că n-o să te omor?

Paul îl scuipă pe Goss cel muribund. Scuipă pe pavajul din fața sa.

— Ai coșul ăsta de carne care să-ți ascundă motorașul și credeai că asta o să mă oprească? Goss, termină cu gălăgia. E timpul să mergi în iad și ia și amărâtu’ ăsta de ambalaj gol cu tine.

Subby nu mai mișca. Sângerarea încetinise. Goss gâfâi și bolborosi de parcă ar fi încercat să arunce un blestem de

rămas-bun, dar, odată cu Subby, muri și el. Își dădu ultima suflare fără să mai scoată fum.

Și orice altceva se mai întâmpla…
În alte timpuri și locuri…
nemaipomenit de multe…
acea plecare…
acel sfârșit…
avu ecou…
se simți intens…
și fiecare dintre persecutații și terorizații Londrei, preț de un metamoment, din 1065 până în 2006, fiecare în propriul lui timp și toți conectați pentru o clipită, în toate împrejurările teribile, în toate încăperile în care erau vârâți cu capul în toaletă, torturați, calomniați, înjurați, sâcâiți, loviți cu pumnul, luați peste picior, în toate ipostazele brutalității, în acel moment, pentru o clipă care s-ar fi putut să nu-i salveze, dar care constituia măcar o fragilă consolare pentru totdeauna, se simțiră mai bine…
se simțiră fericiți…

Paul îl privi pe Goss dându-și duhul.
— Ce se petrece? Ce se petrece? Ce? Ce? întrebă Tatuajul. Paul îl ignoră. Marge îl ignoră.
Privise, imobilă, cu mâna la cap, acolo unde o lovise Goss. Când Subby murise – de parcă ar fi fost un „el”, de parcă n-ar fi fost doar o cutie cu chip omenesc – se topise pur și simplu. Se dezintegrase într-o substanță dezgustătoare, care se dezintegrase la rândul ei în nimic, lăsând în urmă numai o inimă, o inimă omenească nemișcată, prea mare pentru pieptul lui Subby.
Goss nu se sfărâmă. Goss rămase zăcând ca un mort ce era.
— Îmi pare rău, îi zise Paul în cele din urmă. Trebuia să-l fac să aibă încredere în mine. Altfel nu l-ar fi părăsit pe Subby.
Se uitară unul la altul. Silit să privească în întunericul parcării, unde nu se întâmpla nimic, Tatuajul urlă.

— Ce-ai făcut?! întrebă Tatuajul.

— Știam c-o să-mi dea de urmă, spuse Paul. Și nu l-aș fi putut învinge. Asta-i singura chestie care mi-a trecut prin cap. Știam că o să audă ce spunem dacă trimiteam mesajul de aici și voiam ca ei să-l audă și să vină. Poți să mă ajuți să-l acopăr? Pe el, continuă el ridicându-și brațele. Pe Tatuaj.

Adăugă:

— N-am vrut ca Wati să pățească nimic. Îmi pare rău. Credeam că Goss și Subby o să ajungă înaintea lui. Ei, așa au și ajuns, dar nu m-am gândit c-o să stea la pândă. Am încercat să-l conving să plece.

— Nu înțeleg, zise ea. Nimic.

— Da. Îmi pare rău. Hai să-ți zic ce știu eu.

72.

Știau, Paul în mod explicit și Marge pe baza instinctelor pe care începea să le capete, că acesta nu era nici pe departe sfârșitul Londrei. Pentru ei, însă, execuția aceea marcase finalul unei epoci. Stăteau pe locul unde se prăbușiseră, vorbind din când în când între ei, dar mai ales odihnindu-se și respirând atmosfera lipsită de Goss și Subby. Paul dădu șuturi inimii lui Goss de-a lungul parcării.

La moartea lui Goss, luminile garajului se întunecaseră și se aprinseseră de două ori, într-un soi de hip-hip-ura, ca și cum și lucrurile s-ar fi bucurat. Culori se schimbau și umbre se deplasau pe măsură ce emisari ai numeroaselor curți – ale zânelor bune, ale zânelor rele, ale nezânelor și ale parazânelor – treceau în această lume să verifice zvonul care se răspândea. Câteva fantome pe care Marge nu le văzu, dar le simți, ca pe un soi de căldură tristă, deplasându-se. Cu un guițat, ceva porcin trecu pe lângă ea. La puțin timp după asta auziră zgomotul unei mașini.

Fără sirenă, dar cu luminile sclipind, o mașină de poliție coborî rampa către ei. Din ea ieșiră trei polițiști, cu bastoanele scoase, cu sprayurile cu piper și Taserele

scoase, cu mâinile pline de arme. Frica lor se vedea cu ochiul liber. După o pauză, cu o mișcare iute, cu hainele și părul în dezordine, cu fumul ieșindu-i dintr-un colț al gurii și cu o țigară legănându-se în celălalt, cu ochii îngustați și cu capul ușor întors, splendidă ca Boadicea, din mașină apăru Collingswood.

Se uită la Paul, întinse o mână și scoase Taserul de la centură. Se uită la Marge ridicând dintr-o sprânceană și înclină din cap în semn de recunoaștere. Ciripi și șuieră și mângâie aerul de parcă ar fi fost capul unui purceluș.

Collingswood plescăi din buze:

— Futu-i futu-i fute-m-aș, șopti ea.

Zâmbi, un zâmbet de-a dreptul fermecător.

— Deci e adevărat! Chiar ai făcut-o, să mă fut! În sfârșit. O… Doamne… Dumnezeule… Chiar ne trebuiau niște vești bune în noaptea asta.

— Ți-am spus că se petreceau niște chestii în jurul meu, îi spuse Marge.

— Și ia te uită… zise Collingswood. Dă-mi una peste degetelele mele obraznice că n-am nimerit-o. Și iată-te și pe tine, îi zise ea lui Paul. Ei, adică nu pe tine, ci pe tine. Să mă fut dacă mai înțeleg care mai e sensul, în noaptea asta, dar trebuie să faci ce poți, nu? Veniți.

Le făcu semn să se urnească. Ei se supuseră.

— Ce-i asta? zise Marge.

Părea calmă, nu scandalizată, ci curioasă.

— Dă-mi un minut și-o să găsesc câteva chestii de care să te acuz, zise Collingswood. În principiu, ideea-i că tu vii cu mine. Măcar să mai recuperez ce se poate. Și tu la fel.

Se uită la Paul. Acesta se ridică, părând destul de supus. Privi într-o parte și într-alta, de parcă i-ar fi dat târcoale ceva invizibil.

— Nu vreau necazuri. Din partea ta sau din partea, știi tu, a pasagerului rău. Ce căcat, nu vreți să scăpați de toate astea? zise ea.

„Da”, se gândi Marge. „Așa e.” Collingswood o aprobă din cap. Polițista nu avusese nevoie de sensibilitățile ei speciale ca să citească răspunsul.

— Haide atunci, zise ea. Ce mai vedetă ești.

Paul, cu umerii căzuți, porni către mașină, apoi o zbughi brusc pe lângă Collingswood și ofițerii ei împiedicați, către ieșire. În fuga lui se izbi de ea, făcând-o să se împiedice și să-și scape țigara.

— Obraznic, băiat obraznic, strigă ea. Amorțiți-l pe ticălos!

Unul dintre polițiști rată, dar cel de-al doilea îl nimeri pe Paul în spate, în Tatuajul nevăzut, cu sârmele prin care circula electricitate. Paul țipă și se prăbuși, cutremurat de spasme.

— Opriți-vă, opriți-vă! strigă Marge. Nu știi cine e, nu știi ce e…? Nu poate suporta să mai fie închis, de aia…

— Bâzz, zise Collingswood. Ți se pare că mă doare fie și-n cur de asta?

Se aplecă deasupra lui Paul care se străduia să respire. De fapt, părea s-o doară oarecum pe undeva. Avea o expresie nu chiar de regret, dar de iritare și preocupare, ca și cum fotocopiatorul ar fi rămas fără hârtie.

— Nimeni n-o să-ți facă nimic, spuse ea. Vrei să te potolești?

Un țipăt porcin răsună în dimensiuni suficient de apropiate pentru ca Marge să-l audă, îndepărtându-se apoi.

— Poftim, acum l-ai speriat pe Perky, zise Collingswood. Duceți-l în mașină, le strigă ea oamenilor ei. Dacă mai există vreo Londră mâine dimineață, vedem atunci ce facem.

Colegii ei, la fel de ineficienți precum polițiștii Keystone[154], îl cărară către mașină pe Paul, care gemea. Marge se gândi că ar fi putut să fugă. Gândul fu urmat de conștiința faptului că nu o va face. Îi urmă, așa cum i se spusese.

Arestarea, invitația, era ispititoare. După treaba pe care o făcuse, după tot ce îndurase, ceaiul servit de poliție, o celulă, altcineva care să se zbată. „Eu, una”, se gândi Marge în timp ce se instala în spate, oferindu-și umărul ca

---

[154] Polițiști incompetenți din filmele mute produse de Mack Sennett pentru Keystone Film Company în perioada 1912-1917.

pernă pentru capul încă inert al lui Paul, „sunt al dracului de obosită.”

— Voi doi o să mergeți pe jos acasă, le spuse Collingswood ofițerilor ei. Nu mai am loc decât pentru unul singur. Nu mă așteptam să fac arestări. Și, întrucât împușcătura lui Baz a nimerit, el e câștigătorul.

Ceilalți doi mormăiră.

— La dracu, da’ ce cuplu comic sunteți și voi! Priviți partea bună: amândoi o să dispăreți din istorie până mâine, deci ce mai contează, nu?

Urcă în mașină.

— Baz! La secție. Hai să-i punem la păstrare pe protejații noștri și să vedem ce se mai întâmplă.

„Chiar sunt extrem de obosită”, își spuse Marge. Paul își săltă capul și deschise gura, dar, în oglindă, Collingswood își răsuci degetul către el și niciun sunet nu ieși. Marge își dori ca el să fi reușit să scape.

— Unde-i Wati? strigă Dane. Ce i s-a întâmplat?

— Marge a fost… zise Billy. Ai auzit ce-a zis Wati chiar înainte să…

Vocea i se stinse și clătină din cap, acoperindu-și ochii.

— Moartă sau în cel mai bun caz ostatică.

— Wati! strigă Dane înfuriindu-se. Din nou! Încă unul! Kraken!

Trecuseră aproape cu dispreț de banda poliției, fără ca măcar să încetinească, și acum erau din nou în biserica krakenistă. Cei din urmă krakeniști stăteau la coadă ca niște copii ascultători în fața ciocului gigantic din templu.

Londomanții se aflau în camion, dând ture prin suburbiile din preajmă. Fitch și ultimii lui discipoli se aflau într-o situație ciudată. Chiar dezaprobând această strategie războinică, erau legați de ea, dependenți de reușita ei, acum că avea să se întâmple. Așa că, pierzând disputa, nu aveau de ales decât să-i ajute pe cei ce o câștigaseră. Era un soi de solidaritate guvernamentală dusă la extrem. Urmau să-i transporte pe londomanții dornici de luptă până pe câmpul de bătălie.

Krakeniștii nu aveau decât legende care să spună ce li s-ar fi putut întâmpla atunci când plecau la acest război, alterați de altar, proaspăt modelați într-o armată. Un regiment de strânsură. Fuseseră pregătite mașini pentru cei afectați de binecuvântare, cei ce urmau să fie mușcați. Krakeniștii își luau rămas-bun unul de la altul. După aceste ultime îmbrățișări, cum aveau să conducă de-a lungul Londrei, până la vechea fabrică de cerneală – într-o tăcere stingherită? Ascultând radioul?

Cei mai puternici dintre ei, bine proptiți pe picioare de o parte și de alta, țineau ciocul desfăcut. Se rugau cu voce tare.

— Ăștia sunt toți? zise Billy.

Dane făcu semn că da. Puțini dintre ultimii membri ai bisericii avuseseră nevoie de eforturi persuasive. Billy îl privi pe Dane.

— Și tu mergi, zise Billy.

— Da.

— Dane… zise Billy clătinând din cap și închizând ochii. Te rog… Cum să te conving să nu o faci?

— N-ai cum. E gata totul? zise Dane plin de credință. Bun… Atunci haideți să-i dăm drumul.

73.

Billy asistă la slujba de pe urmă a bisericii krakenului. Se așezase în spatele sălii. Văzu lacrimi și auzi binecuvântări. Dane se poticni, dar recită cu grație liturghiile la care nu mai luase de mult parte. Fără păstori, turma se păstorea singură. Billy se foi pe scaun, făcându-și de lucru cu fazerul din buzunar. Congregația cântă imnuri zeilor în formă de torpile, cu multe brațe. În cele din urmă, Dane spuse:

— Bine, atunci.

Încercând să zâmbească, voluntarii formară o coadă. Unul câte unul, își plasau mâna pe ascuțișul mandibulei krakenului. Bărbații care jucau rolul balamalelor apropiau grijulii fălcile uriașe, făcându-le să se întâlnească în carne.

De două ori, cârligul fălcii cauză răni mai grave decât se dorea, făcându-i pe credincioși să țipe. Cele mai multe mușcături însă fură precise – pielea înțepată și abia puțin sânge.

Billy se așteptase la ceva dramatic. Cei mușcați păreau stângaci și masivi, păreau să umple sala aceea cavernoasă. Se îmbrățișau și își strângeau mâinile însângerate. Dane, cel din urmă, își puse mâna între fălci și îi lăsă pe cei din congregație să finalizeze mușcătura. Billy nu reacționă în niciun fel.

Planul lor era simplu sau prostesc. Nu aveau timpul, trupele sau experiența necesară pentru strategii sofisticate. Aveau un avantaj, unul singur, acela că Grisamentum habar n-avea că știau unde se află sau că veneau. Nu aveau de partea lor decât surpriza. O succesiune rapidă, diversiunea și adevăratul atac. Oricine cu măcar o secundă de gândire la dispoziție putea să realizeze că prima manevră era o diversiune. Deci nu aveau să ofere nimănui acea secundă.

Aveau câteva pistoale, săbii și lucruri magice cu aspecte variate. Nu știau ce anume era Grisamentum acum. Încerneluit pe hârtie sau sub formă de lichid? Deja fentase moartea o dată. Focul ar fi putut să-l usuce, dar pigmentul i-ar fi dăinuit. Înălbitorul, așadar. Păruse să se teamă de înălbitor. Aveau la ei sticle. Cea mai importantă armă a lor era un produs de curățenie menajeră. Unii purtau aspersoare industriale umplute cu înălbitor, ca niște pistoale supradimensionate prinse la centuri.

— Haide, atunci, îi zise în cele din urmă Billy lui Dane.

Îl duse la mașină. Acum el era cel ce conducea. Nu-i trebuiau indicații și conducea ca un om care știa ce face. Billy se uită pe fereastră. Nu-l privi pe Dane: nu voia să-l vadă schimbat. Spionă întunericul străzilor pe care treceau; continua să spere că îngerul memoriei avea să apară, dar sub copacii desfrunziți ce se legănau, baldachinul clădirilor londoneze, nu se zări nicio siluetă din sticlă și os și niciun craniu pus peste un borcan nu se rostogoli printre micile grupuri de noctambuli. Se vedeau oameni fugind și mici incendii.

— Cristoase, zise Billy.

Își dori ca Wati să fi alergat înainte din figură în figură, revenind în fata care dansa pe bordul mașinii.

Parcă lângă ansamblul de clădiri al fabricii, pe care Dane i-l arătase pe o hartă, în fața unor porți metalice înnegrite de rugină. Alte grupuri de atacanți parcară în diferite locuri, aparent la întâmplare, și porniră în pas lejer să-și ocupe pozițiile. Billy își duse degetul la buze și-i aruncă lui Dane o privire de avertisment. Se auzeau sirene, dar nu atât de multe pe cât ar fi fost necesar judecând după semnele de incendiu și după rumoarea violențelor. Părinții din Londra își țineau probabil copiii în casă în noaptea aceea, mințindu-i în șoaptă că totul va fi în regulă.

— Unde crezi că sunt acum cei mai loiali dintre oamenii Tatuajului? zise Dane. Descreierații și… ăăă, oamenii ieșiți din atelier?

Transpira. Ochii îi erau măriți.

— La luptă, zise Billy.

Ieșiră în noaptea straniu de caldă. Câțiva londomanți într-o bună formă fizică îi urmară. Trupele războinice ale Sairei. Nevăzuți, escaladară zidurile stratificate ale clădirii și se târâră de-a lungul acestora. Stăteau cu ochii pe fabrică de parcă i-ar fi putut ataca.

Dincolo de zid era o curte în care o mașină abandonată domnea peste ierburile sălbatice. Pustietatea înconjura fabrica. Nu vedeau nimic mișcându-se. Era, poate, o ușoară îmblânzire a întunericului la una dintre marile ferestre ce vegheau deasupra peisajului pustiu. Zidul pe care se aflau ducea, ca o coloană vertebrală, către clădire: nu erau siliți să atingă pământul. Billy le făcu semn câtorva dintre luptătorii ce-l urmau și le indică unde voia să se ducă.

Chiar dacă Wati ar fi fost de față, tot nu ar fi putut spiona pentru ei: figurile de pe acoperiș, văzu Billy, fuseseră sparte. Anturajul lui Grisamentum își orbise arhitectura. Billy scoase din buzunar mica figurină a lui Kirk. O ridică, așa cum făcuse de nenumărate ori de la înspăimântătoarea dispariție a shabtiului, și șopti numele lui Wati. Din nou nimic.

Billy indică într-o direcție. Dane privi prin luneta unei puști luate din depozitul de arme al krakeniștilor și văzu o ușoară mișcare pe acoperișul clădirii: un bărbat care își puse mâinile pe balustradă și se aplecă spre el.

— Ne-a văzut, zise Billy.

— Deocamdată nu-i sigur, șopti Dane.

Arma lui ricoșă. În tăcere, bărbatul se prăbuși.

— Uau, zise Billy.

— Căcat, zise Dane tremurând.

— Nu mai avem prea mult timp de-acum, zise Billy.

Cei mușcați de kraken ieșeau din mașinile lor, mișcându-se cu o stângăcie stranie. În timp ce se apropiau, diversiunea sosi și ea.

Atacul londomanților se produse, așa cum conveniseră, cu mare dramatism. O armată de zidărie. Puținii rămași al căror har era să trezească apărarea orașului făcuseră tot ce le stătuse în puteri. Își trimiseseră alarmele sub formă de parachimicale, generând valuri de anxietate patogenă. Stimulară o reacție imunitară în perimetrul fabricii. Născute din unghiuri de cărămidă, ieșind din găuri în frunziș, desfășurându-se din mașina abandonată, leucocitele Londrei ieșiră la atac.

Una era o construcție ambulantă; alta, o marionetă din gunoaie; alta, o fereastră către o altă parte a orașului, o gaură în formă de monstru. Se mișcau de-a lungul materiei urbane umplând nișe și/sau fiind uriașe. Pașii lor sunau ca lătrăturile de câine și ca frânele mașinilor. Una își dădu pe spate echivalentul capului și scoase un strigăt de război care era claxonul unui autobuz.

Azvârliră în lături ușile complexului. Cei mai curajoși dintre londomanți se repeziră înăuntru. Își ridicară armele sau imboldurile cu care își dirijau uriașii atacatori celulari. Dincolo de ferestrele fabricii se văzu mișcare.

Ieșind de pe uși laterale și de sub tomberoane se iviră crescătorii de arme, murmurând rugi pentru fertilitate în timp ce trăgeau. O siluetă canină din hârtie uzată sări de la o fereastră. Preț de câteva secunde, Billy crezu că era

manevrată de păstorii de monștri, dar acolo nu era niciunul care s-o anime. Fiecare fâșie de hârtie din acest ansamblu canin era pătată de cerneală.

— Isuse, zise Billy. Dane. El e. E pe toate alea.

Pe fiecare bucată de hârtie era suficientă cerneală-Grisamentum ca s-o farmece întru mișcare. Era pus pe risipă, nerăbdător acum când se vedea ajuns în pragul apoteozei dorite. Lupul din hârtie și cerneală se repezi asupra unei londomante care țipă, și dinții lui de hârtie o sfâșiară de parc-ar fi fost adevărați.

— O, Cristoase, zise Billy. E timpul să ne mișcăm.

Își aținti fazerul și începu să se târască.

În spatele lui, o porțiune din cărămida fărâmicioasă a zidului începu să se modifice, modelată într-o nouă formă, transformându-se într-o ușă străveche cu un lacăt de mult rupt, ce putea fi deschisă dintr-un brânci. Saira intră prin ea, mușcându-și buzele, apoi se dădu la o parte și în urma ei apărură cei mușcați de kraken. Billy îi zări pe cei care fuseseră mușcați de zeul calamar.

Erau mai puternici decât era normal. Apucau bucăți de zidărie și le azvârleau. Erau diformi și în schimbare. Îi străbăteau curenți; mușchii li se unduiau, în posturi pe care nu fuseseră făcuți să le adopte. „Cristoase!” murmură el. Trase în direcția clădirii o rază slabă și șuierătoare, o cam jalnică metodă de distragere, în timp ce căsca ochii.

Unui bărbat îi crescuseră ochi de *Architeuthis,* cercuri negre, fioroase, dominându-i fiecare câte o latură a capului, înghesuind între ele celelalte trăsături. O femeie se umflase, cu trupul transformat într-un tub musculos din care-i ieșeau membrele, absurde, dar puternice. O alta brăzda distanțele propulsată de noul ei sifon, mișcându-se prin aer ca prin apă, cu părul fluturat de curenții unei mări aflate la kilometri depărtare. Brațele ridicate ale unui bărbat expuneau bășici care se spărgeau, și deveneau ventuze de calamar, iar altul avea un cioc răutăcios în locul unde mai înainte fusese o gură.

Se năpustiră asupra crescătorilor de arme și își croiră drum prin învolburarea de hârtie. Gloanțe îi sfâșiară și ei

urlară și mușcară și zdrobiră. Bărbatul cu ventuze își privea cu speranță partea interioară a brațelor. Semnele se transformau în mici ventuze, dar brațele rămăseseră brațe. Billy se uită la el. Era uimitor, da, dar…

Dar era cumva o ironie din partea zeilor faptul că niciunul dintre cei care fuseseră mușcați nu avea tentacule?

Dane nu căpătase o formă nouă. Numai că, atunci când privi înapoi către Billy, ochii lui erau numai pupilă, complet negri. Nu avea brațe de atac.

— Billy, se auzi o voce slabă din omulețul de plastic al lui Billy.

— Wati!

Billy pocni din degete ca să-i atragă atenția lui Dane. Agită figurina.

— E Wati!

— … v-am găsit, zise vocea, tușind din nou, apoi se stinse.

— Wati!

După secunde de tăcere, Wati zise:

— Primul gest pe deplin al meu pe care l-am făcut a fost să nu mai fiu corpul în care m-am născut. Puteam s-o fac oricând. M-au prins cu garda jos, atâta tot. Trebuie numai să…

Reancorarea aceea brutală în interiorul păpușii, simbolul exploatării sale, îl duruse teribil.

— Ăsta a fost singurul loc pe care am reușit să-l găsesc. Pentru că am fost atât de mult în el.

Era pe jumătate treaz, în cel mai bun caz, venind din acea țară a sufletelor nimănui dintre statui, unde zăcuse în comă. Recăzu din nou în tăcere.

— La dracu’, spuse Billy. Wati!

Nu se mai auzi nimic, iar timpul lor se terminase. Billy făcu un semn și se furișă mai departe, iar Dane se ghemui alături de el pe balconul de sub fereastra înaltă a fabricii, uitându-se în jos, înăuntru, unde se desfășurau cele din urmă pregătiri ale lui Grisamentum.

74.

Prin încăpere roiau hârtii. Sub formă de avioane și fâșii, bucăți zdrențuite zburând cu scop, toate pătate de cerneală. Dedesubtul lor, mașinării vechi erau împrăștiate, rămășițele tiparnițelor și mașinilor de tăiat. La diferite niveluri încăperea era înconjurată de pasarele. Billy zări ce mai rămăsese din crescătorii de arme.

Byrne era și ea acolo, scria bilete, le citea și obiecta, scriind răspunsul lui Grisamentum către ea cu propriul lui sine. Lângă o grămadă uriașă de volume cartonate sfâșiate, tehnicienii își făceau de lucru cu mecanisme, ignorând haosul, presând pastă udă de hârtie într-o mașină hidraulică și colectând lichidul scurs, de culoarea noroiului.

— Aia e biblioteca, spuse Billy arătând prin geam.

Biblioteca krakeniștilor, îmbibată de apă și făcută fâșii, redusă la propria ei cerneală.

Dizolvant turnat peste toată cunoașterea aceea străveche, cernelurile scurse de pe paginile unde fuseseră cuvinte. Parte din pigment trebuie să fi fost pete de cafea, îngălbenirea produsă de timp, chitina gândacilor zdrobiți. Chiar și așa, lichidele colectate erau un distilat al întregii cunoașteri despre kraken. Și Billy zări, prezidând asupra acestor operațiuni, pe un podium înălțat, într-o găleată enormă, grosul lui Grisamentum. Trupul lui din lichid clipocitor.

Dane lovi geamul cu un mârâit de furie. Iradia răceală.

— O s-o adauge sieși, zise Billy. Sau o să se adauge pe el în ea.

Grozav avea să fie acel prinț lichid. Un întuneric fluid compus din toate secretele *Architeuthisului,* amintindu-și prin homeopatie formele pe care le luase odinioară, scrisul, secretele pe care le conținuse. Metabolizându-l, Grisamentum ar fi știut mai multe despre kraken decât orice Teuthex din istorie.

— Mai repede! o auzeau pe Byrne prin geam ca și cum sticla s-ar fi subțiat ca să-i ajute. Avem timp să terminăm.

Putem să dăm de urma animalului, dar mai întâi trebuie să stoarcem până și ultima picătură de cunoaștere! Repede.

Hârtiile se învârtejiră de parcă o vijelie ar fi invadat camera.

O fâșie care zbura la înălțime, în vârful coloanei foșnitoare, se lipi de geam în dreptul lui Billy și Dane. Cerneala de pe ea îi privea. Urmă o secundă de nemișcare. Apoi fragmentul plonjă înapoi în vârtejul de hârtie. Celelalte îl urmară, roiul scurgându-se prin propriul centru.

— Haide! strigă Billy.

Sparse geamul, făcându-l să cadă înăuntru, și trase asupra ciclonului de hârtie, dar nu se ivi nicio rază. Aruncă fazerul inutil înspre imensa fântână de cerneală plină de Grisamentum.

Se auziră țipete și unul sau doi dintre krakeniștii care-și croiseră drum înăuntru se prăbușiră. Dane nu se clinti. Billy auzi un pocnet și un plescăit umed în trupul lui Dane. În coasta lui Dane era o nouă rană, mustind de sânge negru. Dane îl privi pe Billy cu ochi abisali. Îi aruncă un zâmbet care nu mai era tocmai uman. Se făcu să crească.

Billy se întinse după pistolul de la centura lui Dane și hârtiile se năpustiră asupra lui. Unele se repeziră la el luând forma unui craniu gata să-l muște. El răsuci sticla de înălbitor pe care o purta, expediind sprayul într-un arc, ca o sabie scoasă din teacă. Acolo unde ateriza, substanța decolora. Simțea mirosul înălbitorului dincolo de cel de praf de pușcă, aceeași aromă amoniacală ca a *Architeuthisului.*

Țipete. Un krakenist era devorat de un stol de pete-Grisamentum organizate jucăuș sub forma unui tigru ucigaș de hârtie. Billy prinse privirea lui Dane. Își transmiseră ceva din ochi. Dane escaladă balustrada, deloc încetinit de rană. Căzu cu iuțeală, dar nu sub controlul stupid al gravitației. Hârtiile încercară să-l sfâșie, dar el se răsuci în cădere. Trase și-l ucise pe unul dintre ingineri. În coborârea sa, împrăștie înălbitor, țintindu-l, printre hârtiile care se fereau instinctiv din calea lui, către Grisamentum.

Avea ținta perfectă a unui prădător. Dar Byrne se interpuse. Încasă lichidul în piept. Acesta distruse culoarea,

ca un Pollock pe negativ, hainele ei decolorându-se sub împroșcătură. Ea repezi un pulverizator de parfum în fața lui Dane și apăsă pe para acestuia.

Billy se încordă. Își strânse pumnii, își încordă stomacul, încordă tot ce știa că poate încorda. Nu se întâmplă nimic. Timpul nu se opri. Byrne împrăștie vapori întunecați în obrazul lui Dane.

Dane se poticni. Fața i se udase de un lichid cenușiu închis. Un talaz de Grisamentum înăuntrul lui. Dane nu putea să nu-l respire.

Râgâi, încercând să-l vomite afară pe Grisamentum. Billy o ținti pe Byrne cu pistolul lui Dane, pe care nu avea idee cum să-l folosească, dar oricum ea își înmuie degetele în Grisamentum și le scutură în fața ei. Aerul se închise în jurul ei și, când el trase, gloanțele ricoșară din nimic.

Dane se prăbușise. Trupul i se cutremură. Grisamentum îl umplu, strecurându-se în cavitățile lui. Scrise vrăji rele înăuntrul plămânilor lui. Billy îl privi pe Dane murind.

Hârtiile o învăluiră pe Byrne într-un roi certăreț, ca niște păsări flămânde.

— Ești sigur? o auzi Billy spunând.

Ea turnă în Grisamentum cel din urmă lichid distilat din librăria krakeniștilor. Se învolbură. Probabil că graba îi provoca o indigestie psihică, dar avea nevoie de înțelepciunea teuthică până la ultima picătură. Trebuia să-și înțeleagă prada. Byrne amestecă în el și flutură în jurul ei bățul cu care amestecase. Hârtiile se învârtejiră mai iute pe măsură ce le stropea pigmentul. Petele mai vechi și uscate de Grisamentum erau acoperite de pete mai puțin ignorante.

— Trebuie să fie pe aproape, țipă Byrne. Găsește-l și trimite niște părți din tine înapoi, să-mi spună unde e. O să aduc eu restul din tine. Du-te!

Dane, slavă Domnului, nu mai mișca. Billy vru să-i adune pe toți cei mușcați rămași și să-i nimicească pe crescătorii de arme și pe monștrii de hârtie. Dar văzu haosul din încăpere și fuga dezorientată a taberei sale. Ieși din nou pe

fereastră.

Afară, londomanții și anticorpii țineau piept crescătorilor de arme și unui diavol din hârtie și cerneală. Pământul era presărat cu cadavre și cu zone în care perspectiva era nefirească și unde funcții ale Londrei căzuseră în luptă. Mușcații gâfâiau ca peștii pe uscat sau zăceau nemișcați, cu apă de mare picurându-le din răni. Billy văzu că unul încă mai lupta, mâna lui stângă fiind, în sfârșit, înlocuită de un tentacul de vânătoare de șase metri pe care-l târa și cu care biciuia aerul.

— Saira!

La vederea lui ea zâmbi, deși se cutremura de violența războiului. Modelă o bucată de Londra ca pe lut, dându-i forma unui scut de polițist, se ghemui în dosul său și traversă câmpul de luptă către el.

— Billy.

Îl îmbrățișă chiar.

— Ce s-a întâmplat?

El clătină din cap.

— Dane? întrebă ea.

El scutură din cap. Ochii ei se măriră. Billy începu să tremure.

— E un dezastru, spuse el în cele din urmă. Nu ne-am putut apropia. El tocmai asimilează acum ultimele cunoștințe. Unde e îngerul meu păzitor, ai?

Se chinuia să-i vorbească durerii sale de cap, cum făcuse ultima dată când îngerul era prin preajmă, dar de data asta nu era decât durere.

— Billy.

Era Wati, agățându-se vag de conștiință în buzunarul său. Billy îi rosti numele.

— E-n viață?! zise Saira.

Răsună un zgomot puternic. De pe acoperișul clădirii, un stol de hârtii pătate de cerneală se ridicară ca liliecii. Se împrăștiară pe cer.

— Pleacă, zise Wati. El…

— Sunt acoperite cu el; le poate vrăji și mai tare, zise Billy. Nu-i pasă. I-am forțat mâna. O să iasă afară în

întregime. Caută krakenul și, când o să-l găsească, Byrne o să-l mulgă și…

Se priviră.

— Poți să-i găsești? Poți să le transmiți un mesaj celor din camion?

— Sunt londomanți, făcu Saira semn că da. Și eu la fel.

— Spune-le să plece de-aici. Spune-le să se ducă… Stai.

Billy îl ridică pe Kirk, care-l privea cu micii săi ochi de plastic. Billy se gândi cât de repede fu în stare.

— Wati!

— Da, zise Kirk.

— Avem exact atâta timp cât îi ia lui Grisamentum să dea de camion, zise Billy. Și ai văzut cât de mulți din el sunt. Wati, știu că ești rănit, dar poți să te trezești? Mă auzi?

Niciun răspuns.

— Dacă nu se trezește, îi zise el Sairei, va trebui să încercăm să mergem chiar noi, dar…

— Unde? zise Wati. Unde să mergeți?

— Cum te simți?

— Rău.

— Poți… poți să te deplasezi?

— Nu știu.

— Ai ajuns până aici.

— Păpușa asta… am folosit-o atâta că e ca un scaun care mi-a luat forma fundului.

— Wati, ce s-a întâmplat?

Urmă o tăcere.

— Am crezut că am murit. Am crezut că prietena ta Marge a… Au fost Goss și Subby.

Billy așteptă.

— Pot s-o simt. Încă. Acum. O simt pentru că are pe mâini praful fostului meu trup. Pot să-l adulmec.

— Era în Hoxton.

— Probabil a… a scăpat de Goss și Subby.

Chiar epuizat cum era, în vocea lui Wati se simțea uimirea.

— Poți să dai de ea?

— Trupul ăla nu mai e.

— Dar poartă ea unul.

Billy se apucă de partea din față a tricoului, acolo unde ar fi atârnat un pandantiv.

— Poți să folosești praful ăla ca s-o găsești? Poți să încerci?

— Unde-i Dane?

Lupta continua în zgomotul omorurilor oculte.

— L-au ucis, Wati, zise Billy.

În cele din urmă Wati spuse:

— Care-i mesajul?

Saira șopti lucruri la urechile Londrei, linguși și o imploră, așa îngrozită cum trebuie să fi fost în noaptea aceea, să trimită un mesaj profesorului ei de odinioară, aflat în camionul lui. „Viteza e tot ce avem”, îi zise Billy și-i spuse unde să-i trimită. Ea modelă zidul și transformă o parte din el într-un gard viu prin care își făcu loc ieșind în stradă.

Billy rămase singur câteva secunde, atât de singur pe cât se putea în acele reminiscențe de luptă și zgomot. Privi în urmă, către clădirea în care murise prietenul său. Billy își dori să fi știut cum să facă acel semn religios tentacular ce i-ar fi menit unui soldat căzut al krakenului să odihnească în pace. Strânse ochii și înghiți în sec, rostind numele lui Dane și ținând ochii închiși. Era o ceremonie pe care o inventase.

75.

Cum puteai ascunde ceva de dimensiunile unui camion astfel încât să nu fie văzut de sus? Un timp, indecizia lui Fitch îl protejă: nefiind în stare nici să se alăture surorilor și fraților săi luptători, nici să-i abandoneze, acesta se ținuse la mai puțin de doi kilometri depărtare și ordonase ca vehiculul să fie ascuns într-un tunel și acolo, în lumina portocalie a neoanelor de sub caldarâm, aprinsese luminile de avarie ca și cum motorul s-ar fi calat. Și așteptase, în timp ce refugiații acelei nopți se zoreau pe lângă el în mașini. Când Saira îi trimise mesajul, Londra nu trebui să caute prea departe ca să i-l transmită.

În timp ce pe deasupra capetelor lor alunecau mici sine spioni pătați de cerneală ai lui Grisamentum, ea și Billy alergară către ascunzătoarea vehiculului, pe lângă dâre de găinaț și postere ale unor albume sau expoziții. *Vino să ne întâlnim,* spusese ea. *Avem nevoie de tine.* Rușinat, Fitch ceru să se pornească motorul și camionul se târî afară din ascunzătoare, pe străzile supravegheate.

Hârtiile se învârtejiră ca scurgerea unei chiuvete și coborâră din cerul întunecat, atacând vehiculul. Acesta își continuă drumul printre ele. Deși dotate cu inteligență, hârtiile aveau lăcomia prădătorilor de haită, lovindu-se de parbriz ca fluturii de noapte. Când îi întâlni pe Saira, pe Billy și pe cei câțiva londomanți și mușcați cu aspect calamaric care reușiseră să scape, vehiculul era înconjurat de hârtii agitate.

„Dumnezeule”, se gândi Billy, imaginându-și ce or fi crezut localnicii șocați că văd prin crăpăturile draperiilor. Lângă el erau doi londomanți și doi mușcați care încă se mai transformau în niște făpturi la jumătatea drumului dintre om și kraken. Își șfichiuiau tentaculele și împroșcau ce înălbitor le mai rămăsese. Fitch deschise ușa din spate și urlă la ei să intre. Cu coordonarea unui banc de pești, hârtiile se năpustiră înapoi către fabrică.

— Se duc s-o aducă pe Byrne și restul din el însuși, zise Billy. O să vină după noi, acum că știu unde suntem. Trebuie să plecăm.

— Dar unde? întrebă Fitch.

— Condu, zise Billy. O să ne întâlnim cu cineva.

— Deci ce crezi? îl întrebă Collingswood pe asistentul ei rechiziționat.

— Despre ce? întrebă el.

Aveau același rang. Nu i se adresa cu *doamnă.* Dar se ducea unde-i zicea ea și făcea ce-i cerea.

— Și-acum ce facem? Mai avem vreo tâlhărie? râse ea.

Conduceau printr-o ploaie ușoară, pe străzi alunecoase, întunecate sau luminate, unde unii oameni încă mai zăboveau pe lângă magazinele deschise non-stop, în timp

ce alții fugeau din calea luptelor oculte între găști.

— Nu știu, zise el.

— Hai să ne întoarcem dracului la birou.

Marge se simțea în siguranță în mașină. Îl privea pe Paul. Chipul lui era chinuit, dar resemnat. Nu vorbea. Tatuajul lui vorbea. Marge îi auzea furia înăbușită, groaza, în mârâitul fără cuvinte care-i ieșea de sub cămașă.

— O să fie bine, îi zise ea prostește.

Auzi un alt mormăit, mai subțire. Privi în jur. Cuvintele veneau dinspre gâtul ei.

Marge clipi. Se uită la Collingswood, care continua să-și tachineze colegul. Marge își atinse crucifixul. La contactul cu degetele ei murdare, vocea se auzi din nou, puțin mai tare.

— Hei, spuse aceasta.

Isusul de argint era cel care-i șoptea. Marge privi afară în noapte, la străzile cuprinse de violență, la ceea ce, din câte înțelesese ea, ar fi putut fi sfârșitul lumii. Și iată-l și pe mesagerul său.

— Hei, șopti la rândul ei, ridicând crucifixul.

Paul se uita la ea. Ea se concentră asupra micuțului chip bărbos.

— Hei, zise din nou acesta.

— Deci, zise ea. Care-s veștile din rai?

— A? zise Cristul de metal. A, da. Nostim.

Tuși.

— Du-mă la ureche. Nu pot să vorbesc tare.

— Cine ești? întrebă ea.

Collingswood o urmărea prin oglindă.

— Sunt tot eu, Wati, zise el. Am un mesaj, așa că fii atentă.

— Am crezut c-ai murit.

— Și eu la fel. Nu te spăla pe mâini. Billy vrea să faci ceva.

— Ce se-ntâmplă acolo-n spate? zise Collingswood. Cu cine vorbești?

Marge ridică un deget cu atâta autoritate, încât Collingswood chiar îi dădu ascultare. Micuțul Mesia prins pe

lanț îi șopti timp îndelungat. Marge aprobă, aprobă, înghiți în sec, spuse „da”, ca și cum ar fi vorbit la telefon. „Zi-i că da.” În cele din urmă, lăsă din nou crucifixul să-i atârne de gât.

Suspină și închise ochii, apoi se uită la Collingswood.

— Trebuie să mergem undeva. Trebuie să luăm pe cineva.

Paul se ridică în capul oaselor. Celălalt ofițer privi peste umăr cu nervozitate.

— Mda… zise Collingswood îngândurată. Nu prea ți-e clar conceptul ăsta de a fi în custodia poliției, nu?

— Ascultă, zise Marge încet. Vrei să ne arestezi? Arestează-ne. Dar uită-te-n jur și ascultă-mă.

Ca pentru a-i veni în ajutor, dintr-o stradă aflată în apropiere se auzi zgomotul unei încăierări.

— Tocmai am primit o însărcinare de la Billy. Îl știi pe Billy? Și de la tipul ăsta de la gâtul meu, pe care l-am văzut ucis de cel mai malefic și mai înspăimântător dintre răufăcători. Care venise după mine. Deci mi s-a dat această însărcinare, în ideea că ar putea fi singurul lucru care să împiedice sfârșitul lumii. Așadar. Crezi că raportul despre arestarea noastră poate să mai aștepte vreo câteva ore? Unde vrei s-ajungi cu asta?

Collingswood o privea în continuare.

— Goss și Subby, zise ea.

— Îi știi, deci.

— Am avut de-a face cu ei, zise Collingswood.

— Poftim.

— Wati tocmai a avut și el o ciocnire cu ei?

— Mi-a spus unde să mă duc și ce să fac.

— Ce-ar fi să-mi spui și mie ce a zis și să discutăm despre asta? spuse Collingswood.

— Ce-ar fi să te duci în mă-ta? zise Marge fără supărare. Vocea-i era la fel de obosită pe cât se simțea. Uită-te-n jur și zi-mi dacă ai impresia c-avem timp de pierdut. Ce-ar fi să… uite, e doar părerea mea, dar ce-ar fi să salvăm mai întâi lumea și abia pe urmă să ne arestezi?

În mașină se făcu liniște. Deasupra lor, sirena poliției

emitea văicăritul ei agitat.

— Știi ceva, șefa? zise deodată celălalt polițist, tânărul bărbat care conducea. Mie-mi place planul ei. Votez pentru.

Collingswood râse. Privi într-o parte, apoi contemplă cerul de deasupra Londrei, pe care norii se învolburau.

— Mda, zise ea. Ar fi plăcut să apucăm ziua de mâine. Nu se știe niciodată. Dar după aia, adăugă admonestându-i cu degetul pe Marge și Paul, vă arestăm, în mod clar. Deci care-i planul?

— Cine dracu' mai sunteți și voi? zise Mo, în fața casei ei, ținând mătura ca pe o armă.

Copacii se înfiorau. Marge ridică crucifixul.

— Nu-s vampir, spuse femeia.

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu, zise Marge. Îl știi pe Wati? Suntem prietenii lui Dane.

— Pe boașele lui Iisus, îi spuse Collingswood lui Mo. Trebuie să folosesc forța? Dă-ne drumul înăuntru și ascultă!

— Îl căutăm pe Simon, zise Marge imediat ce ajunse în hol.

— Proastă idee. Simon e în continuare bântuit.

— Nașpa, zise Collingswood.

— Nu mai e decât unul singur. Un ego mort foarte tenace.

Mo ezită.

— Are nevoie de odihnă.

— Da, spuse Marge. Și eu am nevoie de-o vacanță în Maldive. Dar când trebuie, trebuie.

— Are dreptate, zise Collingswood. În chestiunea asta sunt de acord cu prizoniera.

Când intrară, Simon își ridică privirea. Era în halat și pijama. Ținea în brațe o minge de blană care scâncea.

— Suntem prieteni de-ai lui Dane și Billy, spuse Marge.

Simon dădu din cap. În aer se simți o adiere fantomatică, furioasă. El clătină din cap:

— Îmi cer scuze.

— Mesaj, zise Marge. Avem nevoie de tine să muți ceva. Pentru Billy. Nu te uita așa la mine…

— Dar… nu pot. De aia sunt aici. Asta-i… ca o dependență, spuse Simon. Harul e ca un drog. Nu pot să o iau din nou pe calea asta, eu…

— Ce căcat, zise Wati, încet, dar clar.

— Hai să-ți explic ceva, vorbi pentru prima oară Paul și tuși.

Din spatele lui se auzi un geamăt, iar fantoma lui Simon îi răspunse cu un mormăit propriu. Paul se frecă apăsat de cadrul ușii până când spatele său amuți.

— Tocmai am făcut cel mai periculos căcat pe care ți l-ai putea imagina, prin cea mai oribilă metodă pe care-am folosit-o vreodată ca să fac ceva, spuse el. Wati a zis c-ai intrat în rahatu' ăsta pentru c-ai fost plătit și că e posibil să fi salvat lumea. Pentru că, dacă Griz ar fi căpătat mai repede ceea ce voia… Așa că îți mulțumesc. Pentru asta. Dar o să ne ajuți. Harul nu-i un drog. Ce ți-a pus ție capac a fost că te-ai tot omorât, fără să-ți dai seama că mori înc-o dată și înc-o dată. Mâine poți să faci ce vrei. Dar acum îi aparții Londrei. Pricepi? Mai e necesară o ultimă teleportare. Nici nu trebuie să te teleportezi tu, nu mai trebuie să tragi pe nas. Și-ai s-o faci. Nici măcar nu te rog.

76.

Camionul gonea la vedere, hărțuit de un nucleu de hârtii pătate de cerneală ce se țineau în urma lui.

— N-o să scăpăm de ele, spuse Saira, care conducea acum. Nu putem decât să ajungem cât mai repede și să facem ce-i de făcut. Nu pot să ne doboare, sunt prea puține. Abia când ajunge și restul de Grisamentum o să avem probleme.

În cele din urmă, ajunseră pe strada pe care și-o amintea Billy. Era în continuare liniștită, ca și cum n-ar fi fost un război în desfășurare. Din adăpostul locuințelor lor, oamenii se uitau la ei apoi își mutau iute privirile. Saira frână în dreptul ultimei case, cea mai puțin luminată.

— Am ajuns? întrebă Fitch.

Camionul puțea și era aglomerat. Cei din urmă londomanți așteptau alături de krakenul mort.

— De ce suntem aici? Ce poate face oceanul?

Hârtiile se înălțară, dându-le ocol ca un stol răuvoitor. „Să vă fut”, mimă Billy din buze când acestea plutiră peste acoperișuri și se îndepărtară.

— S-au dus să aducă și restul, zise el. Haideți, haideți!

Îngheță văzând luminile albastre care se apropiau. O mașină de poliție se năpusti către ei, oprind în miros de cauciucuri arse. Collingswood ieși afară și Billy deschise gura să-i strige Sairei să pornească motorul, dar auzi vocea lui Marge.

— Billy! aproape că urlă ea ieșind afară. Billy!

El alergă către ea și se îmbrățișară îndelung.

— Ia uite, zise Collingswood. Ce frumos, nu-i așa?

— Îmi pare rău, îi zise Billy lui Marge. Leon…

— Știu, spuse ea. Știu. Am primit mesajul tău. Și-am primit și celălalt mesaj al tău. Uite, l-am adus.

În mașină, alături de Paul, ședea Simon Shaw.

Când Fitch dădu cu ochii de Paul, tresări și deschise gura, dar era evident că nu știa ce să zică. Ceilalți londomanți se uitau stânjeniți de la unul la altul. Fitch încercă din nou să spună ceva, dar Paul îi făcu semn să tacă.

— N-avem nimic de discutat, zise Paul. Nu cât timp el e pe drum încoace.

Arătă cu degetul. O singură fâșiuță de Grisamentum, dând târcoale ca o frunză bătută de vânt.

— Vine, deci haideți să trecem la treabă.

Era aproape ca o confruntare finală între Grisamentum și Tatuaj, își zise Billy. Dar avea să fie, mai degrabă, între Grisamentum și Paul. Orice planuri va fi avut sau poate mai avea, Paul nu se mai temea de el, realiză Billy.

— Billy, zise Collingswood. Camarade. Ce dracu’ ai pus la cale?

Îi făcu cu ochiul.

— Dacă nu voiai postul ăla puteai să fi zis pur și simplu „nu”, ce mama mă-sii!

— Ofițer Collingswood, zise el.

Se pomeni, pentru o secundă, zâmbindu-i cu gura până la urechi. Ea strânse din buze.

— Care-i planu’, bătrâne?

— Haide, zise Billy. Să ne mișcăm. Gata?

Simon părea îngrozit, dar făcu semn că da. Deschiseră camionul, astfel ca el să poată vedea acvariul krakenului. Să-i metabolizeze poziția în minte.

— Bun băiat, zise Billy. Știi ce-o să se întâmple?

Billy își pregătise argumentele în scris. Era un mesaj lung și detaliat, pe care-l sigilase într-o sticlă.

— Să-i dăm drumul? li se adresă el Sairei și lui Simon. Ne trebuie permisiunea lui.

— Și coordonatele, spuse Simon. V-am zis că nu pot s-o fac fără coordonate precise.

Billy ciocăni cu degetul în sticlă.

— Am spus tot. E aici. Nu te panica.

Mesajul din sticlă era o rugăminte.

Ai spus despre kraken că nu-ți mai aparține. Te rog, trebuie să ne ajuți. Chiar dacă nu e unul dintr-ai tăi, de dragul acestui oraș în care te afli de atâta vreme, te rugăm și îți cerem să-ți folosești neutralitatea și puterea ca atunci când ne-ai ajutat împotriva naziștilor. Ne trebuie un loc sigur. Am auzit toți că Tatuajul n-a putut să te intimideze și avem din nou nevoie de acest tip de forță.

Totul e în pericol, scrisese Billy. *Trebuie numai să supraviețuim acestei nopți. Și să-l protejăm. Suntem disperați.*

Împinse mesajul în fanta pentru scrisori.

Stătură tăcuți în întuneric. Un bărbat trecu pe lângă ei pe o bicicletă, scârțâind din pedale. Fitch și londomanții așteptau. Ultimii mușcați își ascundeau excrescențele teuthice în interiorul camionului. Pentru mult timp, oceanul din interiorul casei nu răspunse mesajului din sticlă.

— Ce se întâmplă? șopti Simon.

— Nu putem sta aici la nesfârșit, șopti Saira.

Billy își ridică mâna să ciocănească în fereastră, cu

sentimentul că săvârșește o blasfemie, dar gestul îi fu preîntâmpinat. Ceva ciocăni din interiorul casei. O bătaie ușoară, prin draperie. Colțul de jos al draperiei era tras lent deoparte.

— Ne arată, spuse Billy. Ca să poți să-ți iei coordonatele, Simon. Fă ce trebuie.

— La naiba, zise Saira. Cred că asta înseamnă că-i de acord.

Draperia se retrase, dezgolind un colț de întuneric. La început, în dosul ei nu se văzu nimic, apoi în adâncul acestui întuneric se zăriră mișcări – abia presimțite în beznă. Se apropiară, oprindu-se la câțiva centimetri de geam. Peștișori translucizi priveau afară din lumina difuză pe care iluminatul stradal o trimitea în cameră.

Aripioarele lor ventrale vibrau. Îl priviră pe Billy cu ochi transparenți. Ceva se ivi pe neașteptate, o formă rapidă, cu o gură căscată ca a unei vipere, și peștișorii dispărură. Draperiile se învolburară încet.

În camera întunecată se aprinseră lumini mișcătoare. Iluminau o grotă. O încăpere plină de mare. O sufragerie, cu sofa, scaune, tablouri pe pereți, televizor, veioze și măsuțe, toate scufundate în apă adâncă, verde și cercetate de pești și ierburi mișcătoare. Luminile acelea erau nuanțele perlate ale animalelor bioluminiscente.

O sufragerie cu mobilierul învăluit de corali, păscută de castraveți de mare. Ciucurii unui lampadar se mișcau în curenți și o anemonă își flutura tentaculele pufoase și otrăvitoare de parcă l-ar fi îngânat. Prin încăpere înotau pești, luminați fantomatic de ei înșiși și de vecinii lor. Făpturi de mărimea unei unghii și țipari groși cât brațul. Lângă o instalație hi-fi decorată cu lipitori, o lumină cât pumnul se mișca asemenea unui metronom cu brațul lung. Tic-tacul luminii îl hipnotiză pe Billy.

— Le-ai luat? îl întrebă pe Simon, făcând un efort. Ai ceea ce-ți trebuie?

— O să trebuiască să mut întâi apa afară, în forma potrivită, murmură Simon care privea și înregistra, recurgând la tehnicile stranii pe care le perfecționase. Gata,

spuse el.

Un țipar alunecă din întuneric, se încolăci în jurul piciorului canapelei și-o târî într-o nouă poziție, făcând loc pentru ceea ce venea.

— Bine, zise Simon.

Închise ochii și Billy auzi în aerul care-i înconjura bombănitul celei din urmă fantome imbecile și răzbunătoare a lui Simon.

— Știe ce fac, zise Simon. Crede că mă duc și eu. Încearcă să mă împiedice să mă omor din nou.

Reuși chiar să zâmbească.

77.

Se auzi foșnetul hârtiilor.

— Sunt aici! strigă Fitch aplecându-se în afara camionului. Grisamentum! Vine!

— Ești gata? zise Billy.

— Vin! strigă Fitch.

Văzduhul de deasupra străzii se umplu de hârtii. Cercetau grădinile din fața caselor. Se apropiară de camion, privindu-l cu ochi din pete de cerneală.

— Orice dracu’ ai de gând să faci, părerea mea este să faci acum, zise Collingswood.

Simon se apropie de acvariul krakenului și-și puse mâinile pe el. Închise ochii. Luminile unor faruri jucau pe fațadele clădirilor. Urmă sunetul acela pătrunzător și familiar, strălucirea ca de paiete. Se șterse și se risipi și acvariul nu mai era acolo.

Din casă se auzi un huruit. Apă se revărsă ca un râgâit prin fanta pentru scrisori. Rămas fără acvariul de care se sprijinea, Simon căzu în genunchi.

— Mare, murmură el.

Își ridică privirea și zâmbi. Stafia lui urlă.

Krakenul era în interiorul ambasadei oceanului. Billy, Simon și Saira se uitară unii la alții.

— Am…? întrebă Saira.
— Gata, spuse Billy.
— Un rahat de felicitări, zise Collingswood. Acum vreți, vă rog, să poftiți la nenorocita aia de pușcărie?
— E în siguranță, zise Billy.
Hârtiile, furibunde, se roteau în jurul lor. Mașini se apropiară și opriră. Hârtiile începură să-i lovească furioase, ca niște alice. Paul își scoase pieptul înainte de parcă el și nu figura de pe trupul său ar fi fost inamicul cernelii. Billy auzi o voce familiară. Era Byrne strigând „La dracu'!" când se apropie și văzu camionul gol.
— E momentul să plecăm, zise el.
Collingswood văzu coloana de mașini care aducea ultimele trupe ale lui Grisamentum. Păru să-și cântărească opțiunile. Celălalt ofițer o luă la goană.
— Labagiu mititel și obraznic! urlă ea către spinarea lui ce se îndepărta.
Împunse aerul cu degetul în direcția lui și picioarele polițistului se încurcară, făcându-l să cadă suficient de rău cât să-și spargă nasul, dar apoi îi întoarse spatele, iar el se ridică greoi și continuă să fugă. Collingswood îl lăsă să plece.
— Ești invitata mea să încerci să-l arestezi pe Griz, Collingswood, îi zise Billy. Cum ți se pare ideea?
— De fapt îmi place, chiar al naibii de tare.
Nu că s-ar fi urnit din loc.
Saira ezită. Simon îl ajuta pe Fitch să se urce în camion.
— Hai să plecăm de-aici, spuse Billy.
Marge și Paul se repeziră înăuntru, cu avangarda hârtiilor hărțuindu-l pe Paul dintr-o antipatie prost direcționată, confundându-l cu ornamentul lui. Billy, Saira și chiar Collingswood porniră tăcuți către camion, dar întârziaseră prea mult. Byrne era aproape și trimitea două mașini de crescători de arme către vehiculul masiv.
— Căcat, zise Saira estimând distanța.
Prinse pentru o clipă privirea lui Billy. El aprobă discret și ea făcu semn camionului să plece. Acesta demară de lângă bordură, cu ușa din spate bălăbănindu-se, cu Marge și un

londomant nedumerit încă atârnând din spate, Marge protestând față de abandonul celorlalți. Dar porniseră, dădeau colțul, dispăruseră. Simon țipă, întinzând brațele ca un copil. Billy îl apucă și-l trase deoparte.

Saira frământă zidul alăturat și-l transformă într-o poartă acoperită de mușchi și roasă de vreme. Intrară și se ascunseră. Se ghemuiră lângă zidul casei oceanului, furișându-se, în timp ce Byrne și echipa lui Grisamentum se apropiau, gata s-o ia la fugă în direcții diferite în clipa în care hârtiile furioase i-ar fi înconjurat.

— Cred că nu mai au prea multe, zise Billy.

— Mișto camarazi mai ai, spuse Collingswood.

— Au plecat fără noi, spuse Simon, atât de tare că Billy îi închise gura.

— N-aveau de ales, spuse Saira. Eu le-am zis să plece. O să-i găsesc…

Auziră o bubuitură puternică. Zidul se cutremură ușor.

— Ce dracu'?! exclamă Saira.

Ea și Billy schimbară o privire. Zgomotul se auzi din nou.

— Dumnezeule, zise Saira. Doar nu-i chiar atât de prost… Oceanul?

Era oare? Se târâră până la colț și se uitară.

Pământul nu putea înfrânge oceanul. Așa cum le demonstrase Canute[155] curtenilor săi lingușitori, valurile sunt implacabile. Până și Tatuajul, cu toată lăudăroșenia lui, știuse să evite o asemenea confruntare. Era una dintre regulile indiscutabile.

Dar tocmai regulile voia Grisamentum să le rescrie.

Să șteargă înscrisul de pe zid, să rescrie regulile, să refacă tiparul folosind cernelurile adăpostite de oceanul însuși. Să se oprească acum? Nu avea nevoie decât de noaptea aceea.

Astfel, când Billy se uită pe după marginea zidului de cărămidă, zări hârtiile spiralând nerăbdătoare, o văzu pe Byrne cărând cu grijă o sticlă mare plină cu șeful ei, văzu

---

[155] Cnut cel Mare (985-1035), rege al Danemarcei, Angliei, Norvegiei și al unei părți din Suedia. Conform legendei, acesta și-a așezat tronul pe malul mării și a poruncit valurilor să nu-l ude. În ciuda lingușelilor curtenilor săi, mareea a continuat să urce, udându-i poalele hainei.

crescătorii de arme la pândă și le văzu colegii lovind cu picioarele în ușa din față, ca hoții sau ca polițiștii.

Redută a oceanului aflat în rezidență la Londra, casa era înconjurată de vrăji talasice. Dar parte din apărarea sa era însăși certitudinea că nu va avea niciodată nevoie de ele, iar acest atac era susținut de atenția magică neabătută a lui Grisamentum. Byrne îl împroșcă în interiorul broaștei ușii și pe balamale cu ajutorul unei pompițe. Atât de aproape de transformarea sa, era generos cu substanța proprie. Scrise vrăji de slăbire în măruntaiele găurii cheii. Urmă un nou atac cu picioarele asupra ușii.

— Nu, nu, zise Billy, încercând din greu să se gândească la ceva, să facă un plan, dar în clipa aceea un crescător de arme se apropie și lovi zdravăn cu cizma în ușa care zbură în lături azvârlindu-l cât colo pe bărbat, în timp ce afară țâșni un piston lichid, un uriaș pumn de apă sărată.

Ca o explozie, apa de mare erupse în grădina invadată de ierburi din fața casei, împrăștiindu-i pe atacatori. De sus și până jos, ferestrele făcură implozie. Marea se scurse pe șosea, purtându-și locatarii cu sine. Ierburi se adunară în grămezi. Fauna ajunsese în stradă, unde se opri să moară. Meduze, anghile vâscoase, creaturi grase de apă adâncă zvâcnind chinuite sub copacii desfrunziți. Un rechin orb de mărimea unui om își căscă fălcile palide, mușcând inutil dintr-o mașină. În celelalte case, oamenii începură să țipe.

Crescătorii de arme se ridicară de pe jos. Azvârliră cu șuturi peștii care li se încurcau printre picioare, își smulseră alge și ierburi de pe hainele ude leoarcă. Byrne și cerneala intrară înăuntru.

— Ce ne facem? Ce ne facem? întrebă Simon. Ce ne facem?

Se prăbușise în genunchi.

— Scoate-l de-acolo, zise Billy. Trimite-l oriunde!

Simon închise ochii.

— Nu pot, eu… L-au mutat. Nu mă pot orienta, nu pot să fac priză pe el.

— Ai tăi o să ajungă aici în curând, nu? o întrebă Saira pe

Collingswood.

— Și ce căcat crezi că pot ei să facă? răspunse Collingswood iritată.

— Ce facem? întrebă Saira.

Mulțumită bibliotecii cu care se îmbibase, Grisamentum cunoștea fiziologia krakenului. Putea s-o pună pe Byrne să-l recheme din morți doar atât cât să provoace cărnii sale o reacție de frică, obținând cerneala de sepia. Asta, își zise Billy, era tot ce trebuia să facă.

— Saira, zise Billy calm. Vino cu mine.

— Baron, spuse Collingswood la telefon. Baron, adu pe toată lumea.

Gesticulă cu furie – *așteaptă o clipă* –, dar nu încercă să-l oprească pe Billy, care escaladă zidul din spate al casei trăgând-o pe Saira după el. Billy privi în jos, în grădina presărată cu cărămidă și gunoaie.

— Bagă-ne înăuntru, îi spuse el Sairei.

Ea împinse peretele din spate, modelând cărămizile, apăsându-le cu palma până când deveniră plate și transparente, formând o fereastră. Le făcu să capete claritatea sticlei și, printr-o peliculă de mâl marin, zăriră interiorul unei mici băi. Saira deschise fereastra pe care o crease. Se înfioră, și nu doar de frig; tremura violent. Dădu să se strecoare înăuntru și ezită.

— Ei, băga-mi-aș! zise Collingswood dedesubtul lor și-și închise violent telefonul.

Clătină din cap de parcă ar fi auzit un prieten făcând o glumă nesărată. Își depărtă mâinile și se înălță, nu sărind, ci legănându-se rapid și elegant prin aer până la imposibilul nivel de peste trei metri, aterizând pe pervaz lângă Saira și Billy.

Billy și Saira se uitară la ea.

— Tu, îi zise ea Sairei, fată smiorcăită, treci acolo și ia-l de mână pe băiatul smiorcăit. Tu, îi zise ea lui Billy, treci înăuntru și zi-mi ce se întâmplă.

Înăuntru era frig. Domnea o duhoare năucitoare de pește și putregai.

Stăteau într-o baie tipic londoneză: cadă solidă, prevăzută cu duș, chiuvetă și toaletă, un mic dulăpior în perete. Pereții erau acoperiți cu faianță albă, sub straturi de slin cenușiu, ierburi verzui, bureți de mare și anemone pe care aerul neașteptat le redusese la niște cocoloașe. Podeaua se afla sub câțiva centimetri de apă plină de organisme, unele încă în viață. Lângă ușă era un pește-soare pe jumătate dezvoltat – un lucru uriaș, ridicol – mort și trist. Cada era plină ochi cu o mulțime panicată de pești. Ceva plescăia în vasul de toaletă. Cei doi infiltrați își duseră mâinile la fețe.

Afară, pe coridor, mobilele se răsturnau sub povara peștilor morți. Culorile vii ale peștilor din apele pelagice, mohoreala și transparențele ciudățeniilor din adâncuri zăcând în grămezi, ca victimele unei hecatombe. Creaturi de la etajele superioare, unde presiunea era blândă și unde soarele ilumina apa.

Se auzeau voci strigând ordine. Billy porni prin puhoiul plutitor. Se sprijinea de balustrade înțesate cu iarbă de mare.

Bucătăria avea o ușă îmbibată de apă sărată ce dădea în living. Podeaua era presărată cu ceramică spartă. În chiuvetă se zbătea o caracatiță. Billy o privi, dar nu simți niciun fel de înrudire cu ea. Auzea zgomote înăbușite din camera de alături.

— Sunt al naibii de mulți, zise Collingswood.

— Trebuie să intrăm, șopti Billy.

Se priviră.

— Trebuie.

Ea țâțâi.

— Dă-mi o secundă, Billy, zise ea. În regulă? Pricepi?

— Ce vrei să…? începu el să spună.

Ea ridică o sprânceană. El aprobă, înălțând pistolul pe care-l luase de la Dane.

— Dacă am priceput eu bine… Varsă-l, zise ea. Da, Billy? Nu fi un ratat toată viața.

Strânse din buze și făcu un semn cu degetele, ceva dintr-un videoclip.

— Ia-o spre est, îi zise.

Ea ieși în hol, îndreptându-se către intrarea principală a livingului. O auzi făcând ceva, huruind, un zgomot, un bubuit nenatural. Auzi ușa deschizându-se, zgomotul unei încăierări, vocea lui Byrne strigând „Ține-i afară!”, pași îndreptându-se și ieșind pe ușa unde se afla Collingswood. Billy lovi cu piciorul cealaltă ușă putrezită, cu arma ridicată.

78.

În grotă, în camera dinspre stradă a oceanului. Billy era complet calm.

Intră într-o explozie de tencuială. Recunoscu construcțiile de coral, mobilierul pătat de apă sărată, peștii mari zăcând acum nemișcați. Într-un colț era un trup imens, prăbușit, a cărui formă n-o putu desluși deși văzu ochi privindu-l dintr-o grămadă de carne. Crescătorii de arme părăsiseră încăperea pe urmele Sairei.

Krakenul se afla acolo, în acvariul lui aproape complet golit cu excepția unui strat subțire de conservant. Byrne era și ea prezentă, cu o carte de magie neagră sub braț, ținând în mână sticla cu Grisamentum. O seringă uriașă ieșea din pielea krakenului. Byrne îl îmboldea, stimulând animalul mort într-un fel care părea obscen.

Krakenul se mișca.

Cavitățile goale ale ochilor săi tresăriră. Formolul rămas, diluat de apă de mare, făcu valuri când animalul se răsuci. Brațele i se întindeau și i se descâlceau, prea slabe încă pentru a se zbate, pielea i se jupuia în continuare, neîntinerită, dar krakenul era viu sau măcar nu mort. Era zombi. Nemort.

Panicat de încetarea subită a morții sale, elimina cerneală întunecată, neagră-cafenie-cenușie. Aceasta se împrăștia pe pereții interiori ai acvariului și se aduna în puținul lichid în care zăcea.

Billy o văzu pe Byrne repezindu-se către seringă. O văzu mișcându-se. Trase. Containerul cu Grisamentum explodă.

*

Byrne urlă, în timp ce sticla, cerneala și sângele din mâinile ei rănite îi erupseră în față, alunecându-i printre degete. Cerneala se împrăștie pe podea, dizolvându-se în curenții casei care se golea. Un crescător de arme intră și se holbă la Byrne și la mizeria amestecată cu cerneală care-i păta pieptul. Billy urlă triumfător „haa!” și păși înapoi în bucătărie.

— Collingswood! strigă el.

— Ce? o auzi.

Billy trase cu ochiul prin cadrul ușii și văzu krakenul mișcându-se.

— L-ai nimerit? țipă Collingswood.

— Da, exclamă Billy plin de încântare. L-am vărsat, e…

Byrne șoptea ceva aplecată peste acvariu. Se scutura de picături, storcând cerneala care-i îmbibase bluza în cerneala krakenului.

— Căcat, zise Billy holbându-se. De cât…

Lumea îi răspunse.

De cât Grisamentum e nevoie ca să se amestece cu cerneala krakenului? Ca s-o înglobeze?

Lumea îi arătă: *de nu prea mult.*

O mare parte din Grisamentum se zbuciuma într-o stare lichidă lipsită de cuvinte, fiind împrăștiat de urme de pași plini de apă. Dar, stors de secondanta sa, mai rămăsese cam un păhăruț din el, mustind de cunoștințe krakeniste ca urmare a învățăturii sale compulsive, picurat în acvariu. Făcu valuri și conexiuni. Se amestecă în cerneala krakenului, cerneală și el, cele două cerneluri formând o nouă cerneală, și se schimbă.

Lichidul din acvariu începu să bolborosească. Înăuntru, calamarul zombi pluti și se zvârcoli, izbindu-se de plexiglas. Cerneala lui începu să fiarbă.

Imediat, Billy trase asupra acvariului. Îl nimeri ciobind bucăți din el și gloanțele loviră trupul dens al krakenului. Lichidul din interior nu se scurse prin găuri. Își menținu forma de acvariu, în ciuda gravitației. O prezență se adună

într-un sine turbionar, compus din unirea celor două cerneluri, bărbat ars și scrieri krakeniste. O voce râse gâlgâit.

Lichidul întunecat se înălță. Un stâlp, o formă umană care râdea, arătând cu degetul. Își ridică ambele brațe.

Și începu să rescrie regulile.

Așa că peretele care-l ascundea pe Billy dispăru. Nu se prăbuși, nu se evaporă, nu se sfărâmă, ci pur și simplu nu fusese acolo, era ne-făcut. Bucătăria era acum parte din living, fără chiuvetă și tacâmuri, plină de separeuri și dulapuri cu cărți, udă de apa de mare care mai rămăsese.

Pistolul din mâna lui Billy dispăru. Pentru că Grisamentum scrisese că în încăpere nu existaseră pistoale. „O, Isuse”, reuși să spună Billy și cerneala lui Grisamentum scrise *nu* peste conștiința lui. Nici măcar Dumnezeu: el reprezenta toate regulile pe care Dumnezeu le scrisese vreodată. Crescătorii de arme se poticniră. Byrne râdea, ridicându-se în aer, transportată de șeful pe care-l iubea.

Billy simți instaurarea a ceva străin și foarte periculos, închiderea a ceva ce fusese deschis și istoria începând să se îndoaie sub o voință străină. Simți ceva pregătindu-se să rescrie cerul.

Cerneala se adună într-un glob, plutind deasupra acvariului. Fâșii din ea luară forme de cuvinte, schimbând lucrurile. Inscripții pe aer.

Krakenul îl privi pe Billy cu ochii săi inexistenți. Se mișcă. Se cutremură. Nu de teamă, văzu el, nu de durere. Ci stăpânindu-le. Ținându-le sub capac. Unde era îngerul lui? Unde era eroul lui de sticlă?

„E un fiasco.” Ar fi putut să râdă de formularea aceasta stranie. Era o catastrofă, un dezastru, era, cuvântul ciudat de tenace în mintea lui, un *fiasco.*

Deschise ochii. Cuvântul acesta însemna sticlă.

„Totul e metaforă”, își aminti Billy. „E persuasiune.”

— Ăsta nu e un kraken, zise el.

Zeul-cerneală nu-l auzi până când el nu repetă și nu se pomeni cu toată atenția lumii abătându-se amuzată asupra lui.

— Nu e un kraken și nu e un calamar, zise Billy.

Lucrul orb din acvariu îi susținu privirea.

— Un kraken, ăla da, e un kraken, zise Billy. N-are de-a face cu noi. Dar ăsta?! Ăsta e *un specimen.* Știu. Eu l-am preparat. Ăsta-i al nostru.

Pe chipul lui Byrne se ivi o expresie tulburată și ea se răsuci în aer. „Magie la sticlă”, se gândi Billy. Cerneala se înfioră.

— De fapt, vorbi Billy în scurte izbucniri de adrenalină, de fapt, krakeniștii au crezut că sunt un profet al krakenului din cauza a ceea ce am făcut –, dar n-am fost așa ceva niciodată. Ce sunt eu…

Chiar dacă din greșeală; chiar dacă era o neînțelegere, o glumă ce luase o turnură proastă; chiar dacă era o improvizație; cum sunt aleși mesia?

— Eu sunt un profet al sticlei. O putere accidentală a sticlei și memoriei. Așa că știu ce e ăsta.

Lângă Billy apăruse din nou o chiuvetă și zidul se întorcea, câțiva centimetri din el apărând deja. Krakenul din sticlă șuieră prin sifonul său. Zidul crescu.

— Nu e un animal sau un zeu, spuse Billy. N-a existat până când nu l-am preparat eu. Ăsta e specimenul meu.

Noile reguli erau abolite. Billy simțea bătălia care se ducea. Văzu zidul micșorându-se și înălțându-se, fiind și nefiind și existând în trecut și neexistând niciodată; se simți și nu se simți în stare să se ridice în picioare; simți cerul însuși schimbându-și forma și transformându-se ca după instrucțiuni scrise și șterse imediat, în întrecerea caligrafică dintre conștiința lui Grisamentum – plin de noua putere a krakenului și de magia cernelii – și lucrul tentacular care nu era nicidecum un kraken.

Billy se pomeni în picioare.

El deșteptase conștiința de sine a lucrului. Acesta era *Architeuthis dux.* Specimen tânjind după conservant. Un paradox în formă de calamar, dar nu animalul care aparținea oceanului. *Architeuthis,* înțelese Billy pentru prima oară, nu era acel lucru nedefinit trăitor în apele adânci, care era, întotdeauna, doar el însuși. *Architeuthis*

era un termen uman.

— E al nostru, zise el.

Magia cernelii lui era vastă: în privința asta, Grisamentum nu se înșelase. Dar universul îl auzise pe Billy și Billy fusese convingător.

Poate dacă Grisamentum ar fi recoltat cerneală direct de la unul dintre locuitorii abisurilor, nu de la un exemplar pus în borcan, tratat, conservat, puterea ar fi fost atât de proteică pe cât intenționase el. Dar aceasta era cerneala *Architeuthisului* și nu era dispusă să-i fie lui capriciu.

— E un specimen și e în cărți, zise Billy. S-a scris despre el.

Cernelurile amestecate se încăierară. Universul se încordă cât timp se luptară. Dar pe măsură ce Grisamentum se amesteca în cerneală și cerneala se amesteca în el; pe măsură ce-i lua din putere și ea lua dintr-a lui. Și mare parte din Grisamentum fusese vărsată: cerneala krakenului era mai multă decât el. Era cerneală de specimen, conservată de un cetățean al Londrei, de Billy, și, puțin câte puțin, îl asimilă pe omul-cerneală. Zidul se ridică din nou și Byrne căzu la podea.

Grisamentum emană o suferință care făcu casa să se zgâlțâie. Pierdu legătura cu sinele său, cum se întâmplase și cu restul lui, disipat în valuri și în conductele de scurgere. Se scrisese peste el. Fusese șters de o cerneală care, câștigând, reveni după o clipă de satisfacție la forma sa necugetătoare, căzând din aer ca o ploaie întunecată.

Zidul revenise. Bucătăria exista din nou. Casa inundată era din nou plină de pești morți.

— Ce-ai făcut?! urlă Byrne către Billy. Ce-ai făcut?!

Senzația prezenței lui Grisamentum dispăruse complet. Nu mai era decât *Architeuthisul* nemort, încă mișcând, duhnind a chimicale în acvariul său, cu sărmana lui piele jupuindu-se, cu bietele lui tentacule scuturate de spasme, scăldat în cerneală care nu mai era, acum, decât un lichid întunecat, cenușiu-cafeniu.

79.

Crescătorii de arme fugiră. De ce să mai fi rămas? Byrne rămase. De ce și unde să fi fugit? Îl lăsă pe Billy s-o dezarmeze. Își trecu degetele prin apa de pe podea.

— Ai fost tare, durule! îi zise Collingswood lui Billy.

El se așeză cu spatele la pereții pe care se scurgea apa. Londra era în siguranță, își spunea Billy, scăpase de sub tirania acelui scenariu cosmic. Îi auzi pe Saira și Simon care, văzând că adversarii lor fugiseră, se apropiau. Collingswood se întoarse când intrară ei.

— Bine, nu mișcă nimeni, zise ea. Poliția.

O priviră fix cu toții.

— Neeea, fac mișto de voi! spuse ea. Billy, ce s-a întâmplat? Isuse, uită-te la asta! Și mișcă, băga-mi-aș!

Architeuthisul își unduia leneș tentaculele.

Collingswood o apucă delicat de braț pe Byrne, care se înmuie și nu încercă să se opună.

— Unde ți-e fantoma? îl întrebă Billy pe Simon.

— Cred c-a dispărut.

Auziră sirene, fâșâitul cauciucurilor pe strada udă de apă de mare. Nu după mult timp, polițiștii intrară în clădire.

— Bună, Baron, zise Billy, când Baron își făcu apariția clipind, cu pistolul pregătit, privind uluit ruinele ambasadei. Baron și polițiștii lui se holbară la calamarul care zvâcnea și la luptătorii epuizați.

— Billy, zise Baron. Afurisitu' de Billy Harrow, cum te văd și cum mă vezi…

— Șefu', zise Collingswood și-i întoarse spatele. Văd c-ai reușit s-ajungi, mai spuse ea și își aprinse o țigară.

— Ce naiba ați făcut cu toții? zise Baron.

— Vrei să te pun la curent? se oferi Collingswood.

— Vardy nu-i? întrebă Billy.

Baron ridică din umeri.

— Billy, tu vii cu mine.

— Bravo, șefu', interveni Collingswood. Le-ai arătat tu lor!

— Kath, termină cu căcaturile-astea! spuse el.
— Vin cu tine, zise Billy. Dacă pot să dorm.
— Ce-o să spună polițiștii despre asta? zise Baron.
— Le face Collingswood un raport, zise Billy.
— N-aș crede, spuse ea. Privea de jur împrejurul camerei, mijindu-și ochii, adulmecând, folosindu-și harul. Stați nițel!
Billy se apropie de *Architeuthis.* Baron se mulțumi să-l privească, fără să facă nimic ca să-l împiedice. Billy îi șopti de parcă ar fi fost un câine sperios.
— Bună, i se adresă el nou-născutului conservat, lung de opt metri și cu o multitudine de brațe, care se agita în drojdia de conservant rămasă, întinzându-și-o pe trup cu tentaculele sale nemoarte, tânjind să fie acoperit de lichid.
— Nu s-a terminat, zise Collingswood cu o voce moartă.
— Uite, îi zise Billy *Architeuthisului,* care își agită brațele groase cât mijlocul unui om. I-ai arătat tu apocalipsei ăleia. Ne-ai salvat.
Îi răspunse un clipocit. Collingswood respira adânc, privindu-l epuizată. Saira se încruntă. Billy auzi din nou sunetul acela umed.
Venea dinspre cea mai mare dintre grămezile de pești pe care le observase. Văzu niște ochi strălucind. Ceva se legăna dintr-o parte într-alta. Era o enormitate ceratită, un pește-undițar eșuat, strivit de propria lui greutate. Se chinuia să-și deschidă gura, o despicătură plină de dinți strâmbi. Îl privi apropiindu-se și-și legănă din nou pe dinainte scuipatul organic – momeala sa, o capcană încă strălucind atârnată de un pinten lung cât brațul ce-i ieșea din frunte. Încerca să-l atragă între fălcile sale, chiar acum, când se îneca în aer?
Nu. Mișcarea momelii sale nu reproducea zvâcnirile capricioase ale micilor viețuitoare acvatice pe care le imita când vâna. Își legăna momeala de la stânga la dreapta cu o mișcare caracteristică nu peștilor, ci oamenilor. Vorbind pe limba lui Billy. Mișcarea momelii era echivalentul legănării unui deget care corecta o greșeală. El îi spusese specimenului de *Architeuthis* „Ne-ai salvat”, iar oceanul spunea nu, nu, nu, nu, nu.

— Ce mama dracului? șopti Billy.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Saira. Ce se întâmplă?

— Nu s-a terminat, zise Collingswood. O, rahat!

Sângera. Sângele îi curgea din ochi, din nas, din gură. Scuipă țigara și o gură de sânge.

— Chiar s-a mai apropiat puțin.

Billy închise ochii. Tremura, un soi de alergie preventivă față de ceea ce urma să se întâmple.

— Tot mai… zise el.

Șocat, își simți mâinile smucite la spate. Baron îi pusese cătușele.

— Ai înnebunit?! întrebă el. Totul e pe punctul să ia foc.

— Ține-ți fleanca, îi spuse Baron.

Îi făcu semn unuia dintre oamenii săi s-o încătușeze pe Saira.

— Ooo, se-ntâmplă ceva nasol, zise Collingswood. Șefu', nu fi fraier!

Simțitorii din întregul Ereziopolis se rugau probabil să se înșele, se rugau pentru orice altceva decât nimicul pârjolit pe care-l simțeau apropiindu-se cu repeziciune.

— Dă-mi drumu', zise Billy.

— Baron, stai așa, zise Collingswood.

— N-a prea avut sens de la început, i se adresă Saira lui Billy.

Se priviră.

— Oricât de puternică ar fi cerneala de kraken, n-avea cum să-i fi dat puterea să… distrugă totul. Prin foc. Chiar dacă ar fi vrut, și ce motiv ar fi avut?

— Șefu', zise Collingswood, dă-le voie o secundă.

— Ce face totul să se oprească? spuse Saira. Focul, calamarul și…

Billy privi și se gândi și-și aduse aminte. De lucruri pe care le auzise și văzuse, de anumite momente, cu săptămâni și săptămâni înainte.

— Termini ceva ca s-o iei de la capăt, zise el. De la zero. Așa că arzi îndărăt. Nu e un final… E o reinițializare.

— Afară, zise Baron. Mișcă, Harrow!

— Cum așa? îl întrebă Saira pe Billy.

— Arzi tot ce ne-a plasat pe direcția greșită. Dacă vrei să rulezi un program complet diferit. Dumnezeule, nicio clipă n-a fost vorba despre bietul calamar... el era un spectator nevinovat. Noi am declanșat nebunia asta. Voi ați declanșat-o. Fitch ne-a tot spus că pe cât încercați să-l protejați mai mult, pe atât dezastrul se apropia mai tare. Voi ați atras atenția asupra lui.

Se auzi un sunet chinuit. Toți își ridicară privirile. Era cerul, întinzându-se, gata să izbucnească în flăcări.

— Cât de departe suntem de Centrul Darwin? întrebă Billy. Cât avem până la muzeu?

— Șapte-opt kilometri, zise Collingswood.

— Ieșiți afară, zise, inutil, Baron.

— E prea departe... Baron, poți să trimiți un mesaj la... Trebuie să trimiți pe cineva...

— Taci din gură sau îți dau cu spray cu piper, zise Baron. M-am săturat de chestia asta!

— Taci, șefu'! zise Collingswood.

Clătina din cap. Întinse un deget către el și Baron, deodată incapabil să vorbească, clipi ultragiat.

— Ce ziceai, Harrow?

Ceva nou luase naștere în clipa în care londomanții aflaseră de planul lui Grisamentum, când Al Adler, cedând în fața tradiției și al respectului pe care i-l insuflase șeful său, solicitase o citire presupus inutilă. Noul lucru devenise mai puternic când krakenul fusese furat și alternativele se împuținaseră. Dar abia după ce îngerii memoriei o porniseră pe urmele sale, conștiința acestuia, meta-sinele său deveniseră suficient de puternice.

— De ce nu-i aici îngerul memoriei? întrebă Billy. Ar trebui să fie îngerul meu păzitor, nu? Vrea să mă protejeze, nu-i așa, și să înfrângă afurisita asta de profeție, corect? Deci, de ce lipsește? Ce altceva mai important are de făcut?

Billy știa exact unde se aflase când începuse această ultimă fază, ce anume arăta și cui. Știa care era dezvoltarea în lanț care făcuse oceanul, acea supă a vieții, ceea ce era și de ce acesta se simțise amenințat. Știa ce se

întâmpla, și de ce, și din cauza cui, și nu putea să trimită pe nimeni destul de repede acolo unde trebuia și nici nu putea explica destul de rapid.

Trebuia să ajungă la Centrul Darwin, imediat.

— O, Dumnezeule!, suspină el, înmuindu-se, dar revenindu-și imediat.

Peștele-undițar nu se mai mișca. În tăcere, Billy își luă rămas-bun de la toate.

— Simon, zise el. Simon! porunci. Știi coordonatele Centrului Darwin. Ale miezului lui. Du-mă acolo, acum! Chiar acum!

Simon ezită. Baron se strădui să vorbească și nu reuși.

— Dar știi ce-nseamnă asta. Așa am…

— Du-mă. Acolo. Acum.

Simon nu se putu opune acelui ton. Billy încercă, la repezeală, să prindă privirea fiecăruia. Saira, pe jumătate înțelegând, șocată. Simon, nefericit să se vadă încă o dată criminal. Baron, urlând de-a binelea, neauzit. Collingswood înclină din cap către el, ca un soldat care-și ia rămas-bun.

Urmară un pârâit și o pâlpâire și țipătul înăbușit scos de Billy, ultimul lucru pe care avea să-l mai facă, apoi lumina îl învălui venind din interiorul lui, se stinse și el dispăru, lăsându-l pe Baron cu mâinile încleștate în gol.

80.

Și mirosul mării (păru să) dispară deodată, înlocuit de cel al chimicalelor. Lumina din fața ochilor lui Billy fluctuă, diferită de cea care (nu) fusese cu o clipă mai devreme. Știa că nu-și amintește de fapt nimic, că acestea erau mai degrabă imagini cu care se născuse. Dar nu voia să se gândească acum la asta.

Se afla în sala acvariului din Centrul Darwin. De cealaltă parte, dincolo de două rânduri de acvarii de oțel, era Vardy. Care se întoarse spre el.

Billy apucă să observe că spațiul de lucru din fața lui Vardy era acoperit cu flacoane, eprubete și pahare Bunsen,

lichide bolborositoare și celule electrice. Apucă să vadă că Vardy îndrepta către el un pistol și se aruncă la podea. Glonțul trecu pe deasupra lui, spărgând un container care-i ajungea până la coapsă, plin cu maimuțe de mult conservate. Acestea își pierdură posturile, iar lichidul puturos de conservare se împrăștie. Billy se luptă cu cătușele care continuau (dacă se poate spune așa) să-i strângă încheieturile. Se târî ghemuit, având grijă să rămână mai jos de nivelul recipientelor de oțel. Urmă o nouă împușcătură. Înaintea lui, podeaua se umplu de formol și de cioburi de sticlă, și un pui de delfin eviscerat îi alunecă în cale.

— Billy, zise Vardy, cu vocea lui dintotdeauna, sumbră, clară, aceeași în orice situație.

Putea fi o declarație, un salut, un blestem. Când Billy încercă să se târască mai aproape, o nouă împușcătură distruse încă un specimen.

— O să te omor, spuse Vardy. Dacă îngerul memoriei nu m-a putut opri, în mod sigur n-ai să poți nici tu.

Se auzi o turuială, un glăscior subțire și ascuțit care protesta. Printre intervalele dintre mobile, Billy zări într-un colț o micuță siluetă furioasă. Era mnemofilaxul – un trup compus dintr-un recipient cu formol, brațe și gheare osoase, un craniu clănțănind ca un câine de pază. Se afla sub un clopot de sticlă. Vardy nici măcar nu se ostenise să-l ucidă. Îngerul sosise și plecase de atâtea ori, se născuse și fusese distrus de atâtea ori, încât acum era micuț. O eprubetă de mărimea unui deget, care probabil fusese folosită pentru păstrarea unei singure insecte, și membre care fuseseră ce anume? Picioare de șoarece? Craniul care-i punea capac aparținea vreunei marmote pitice. Era o glumă, un mic eșec mișcător ca un desen animat.

— Ce-ai făcut cu piromantul? strigă Billy.

— Cole e bine mersi, spuse Vardy. A făcut exact ce i-am cerut – cum ai face și tu dacă ți s-ar explica foarte frumos că fiica ta e în custodia mea, nu?

— Deci ai căpătat ce ți-ai dorit. Focul temporal.

— Cu ei doi lucrând împreună, da, l-am căpătat.

Vardy trase din nou, distrugând un crocodil pitic vechi de optzeci de ani.

— Am încercat mai multe versiuni și cred că am reușit. Stai unde ești, Billy. Aud fiecare mișcare pe care-o faci.

— Kata…

— Katacronophlogiston. Gura, Billy. O să se termine în curând.

Billy se ghemui. El însuși îi dăduse ideea lui Vardy. Profeția se născuse pe sine. Îi atrăsese pe el și pe Dane pentru că-i dăduseră atenție, de parcă ar fi fost o boală, un mecanism patologic. Blestemă pe mutește. Cu asta se luptase îngerul memoriei, cu această certitudine care se zbătea să se concretizeze. Sorții nu-i păsa ce anume sortea, atâta timp cât sortea ceva. Se auzi un clinchet, era filaxul, țopăind și lovindu-și căpșorul de interiorul clopotului în care era prizonier.

Zgomotul teleportării se auzi din nou. Umbrele și reflexiile se schimbară. *Architeuthisul* reapăruse în acvariul lui în locul de unde fusese furat. Billy se holbă la el. Încă o dată, lucrul acela fără ochi păru să încerce să-l privească. Își șerpui ca un zombi brațele încolăcite. „Ce dracu'?" își zise Billy.

— L-ai înviat? zise Vardy. La ce bun?

— Vardy, te rog, nu face una ca asta, spuse Billy. N-o să meargă, nu se poate. S-a terminat, Vardy, și fostul tău zeu a pierdut.

— S-ar putea să nu… zise Vardy și dinspre masa lui de lucru se auzi zgomotul unei combustii. Meargă. S-ar putea să nu meargă. Dar s-ar putea să meargă. Ai dreptate – a pierdut, Zeul meu, și asta nu i-o pot ierta ticălosului ăstuia laș. Dacă nu riști naibii… eu așa zic.

— Chiar crezi că sunt atât de puternice? De simbolice? spuse Billy continuând să se târască.

— Totu-i chestie de persuasiune, ceea ce pân-acum ai aflat și tu. E chestie de argumentație. De aia nu mi-am bătut capul cu Griz. Acolo ai fost, cu el? Cu o eroare de categorisire ca asta în planul lui…

Clătină din cap. Billy se întrebă cu cât timp în urmă

realizase Vardy ce își pusese Grisamentum în minte și cum anume.

— Pe de altă parte, totul a început cu lucrurile astea. De la ele a pornit discuția.

Billy se târî mai aproape de adevăratele ținte ale focului temporal, adevăratul subiect al acelei profeții amenințătoare. Nu calamarul, niciodată nu fusese vorba de calamar, care nu fusese decât un spectator, implicat pentru că se afla prin preajmă. Ci ceilalți ocupanți ai încăperii, în dulapurile lor oarecare, ca orice alte specimene, exemplare și paradigmatice. Micile animale conservate din călătoria lui Darwin pe *Beagle.*

Asta da reinițializare crâncenă. Să instalezi sistemul de operare al unei noi lumi.

Își aminti de melancolia lui Vardy, de furia din el, de ceea ce spusese cândva Collingswood. Ea avusese dreptate. Tragedia lui Vardy era că în cazul lui credința fusese învinsă de evidență, dar că el nu putea să nu-i ducă dorul. Nu era un creaționist, nu mai era, nu mai fusese de ani în șir. Și asta n-o putea îndura. Nu-și dorea decât ca greșeala lui din tinerețe să nu fi fost o greșeală.

Vardy nu voia să eradicheze ideea de evoluție: voia să dea însuși faptul înapoi. Și odată cu evoluția – cheia, icul, izvorul – aveau să dispară și celelalte lucruri, această lume lipsită de dumnezeu, vulgară, monotonă și arbitrară, care nu avea niciun atu cu excepția faptului enervant că era reală.

Era convins și încerca să convingă și orașul, și istoria, că din aceste specimene contemplate de atâția, din aceste animale decolorate în lichidul lor de conservare învechit luase naștere evoluția. Căci ce-ar fi fost evoluția dacă oamenii n-ar fi remarcat-o? Nimic. Nici măcar un amănunt. Văzând-o, Darwin o făcuse să existe și să fi existat dintotdeauna. Importanța acestor lucruri de pe *Beagle* era umflată excesiv.

Vardy voia să le ardă întru completă neființă, să deșire țesătura lui Darwin, să șteargă faptele. Asta era strategia

prin care Vardy voia să-și ajute propriul său zeu nenăscut, zeul sever, iubitor și literalist despre care citise. Nu putea să-l facă să câștige acum – bătălia fusese pierdută –, dar putea face ca acesta să fi câștigat dintru început. Arde evoluția până când nu va fi avut niciodată loc, iar universul restartat și oamenii săi ar putea, în schimb, să fi fost creați, așa cum ar fi trebuit să se fi întâmplat.

Deznodământul avea loc în acea noapte pur și simplu din cauză că Billy și tovarășii săi făcuseră ca lucrurile să se întâmple în acea noapte, provocând războiul final și situația de haos și criză. Așa că Vardy știuse când trebuia să acționeze.

— N-o să meargă, repetă Billy, dar simțea încordarea timpului și a cerului și i se părea că ar fi putut să funcționeze.

Afurisitul de univers era ca plastilina. Vardy luă un cocktail Molotov.

— Ia uită-te, zise Vardy. Magie la sticlă.

Umplută cu phlogistonul pe care Cole fusese silit să-l producă cu ajutorul neexperimentat al fiicei sale, sub amenințarea că Vardy îi va face rău acesteia. O flacără tahionică combustibilă. Vuia cu un zgomot ca al unei erupții, luminând chipul lui Vardy.

O apropie și strălucirea ei se revărsă peste broscuțele conservate dintr-un recipient. Acestea se schimbară. Se micșorară în căldura care bășica timpul însuși și membrele li se retraseră în trupuri. Deveniră mai mărunte, niște mormoloci dizgrațioși cu cozi lungi și fără picioare. El ținu flacăra astfel încât să lingă sticla recipientului ce-i găzduia și după o secundă, aceasta, încălzită, explodă într-o ploaie de nisip, expediind mormoloci în toate părțile. Mormolocii se întoarseră la origini și-și anulară existența, micșorându-se în zbor și nemaifiind, așa că pe podea nu căzu nimic.

Vardy se răsuci către raftul cu specimenele lui Darwin și își înălță brațul.

Cu un efort, Billy se ridică în picioare. Nu se putea gândi decât „Nu așa”. Voia să încerce să împrăștie focul. Poate că ar fi inversat astfel ciclul de viață al podelei industriale,

cauciucurile separându-se, elementele chimice zorindu-se înapoi către formulele lor inițiale. Dar avea mâinile legate la spate și se afla prea departe.

— Nu, gâfâi Billy, sângerând.

Umbre aruncate de foc dansau pe etichetele scrise de mâna lui Charles Darwin. Billy căzu grămadă ca un pește. Cu o exclamație de fervoare religioasă, Vardy lansă proiectilul care incendia timpul însuși.

Proiectilul zbură răsucindu-se prin aer. Brațele lui Billy erau imobilizate. Dar în încăpere se mai găseau și alte brațe, din belșug chiar.

Specimenul nemort de *Architeuthis* își azvârli lungile-i brațe de atac de-a lungul încăperii, de la distanță. O ultimă vânătoare. Prinse sticla. Îi întrerupse zborul.

Vardy se holbă. Urlă de furie.

Focul temporal atinse pielea *Architeuthisului,* care se aprinse. Îngreunat de formol, cel de-al doilea braț de atac al calamarului-zombi șfichiui și se încolăci în jurul taliei lui Vardy cu un zgomot cărnos. Se înfășură complet în jurul lui. Apropie sticla de gura acestuia. Vardy urlă, în timp ce brațele mai scurte ale creaturii se desfăceau să-l primească.

Vardy țipă. Focul temporal vuia, întinzându-se. Calamarul se micșora. Brațele și picioarele lui Vardy se scurtau.

Calamarul se uită la Billy. Niciodată Billy n-avea să poată exprima exact ce era în acea privire, în acei ochi iviți pe neașteptate, ce-i comunicase specimenul aflat în sticlă, dar era un sentiment de camaraderie. Nu de servilitate. Calamarul nu se supunea. Dar făcuse deliberat ceea ce făcuse, oferise ce avusese de oferit și-l privise în semn de rămas-bun.

Focul temporal îl micșoră și mai mult, îi curăță pielea de moarte, îi dădu luciu. Un egoism altruist. Fără evoluție, ce ar mai fi fost el și frații săi? Zeii din adâncuri nu erau frații acestui lucru: se lăsase cuprins de foc nu de dragul krakenului, ci al exemplarelor, al tuturor specimenelor de toate formele ce-i înconjurau, acești zei ai științei în sticlele

lor.

Acvariul fusese cuprins de flăcări. Carnea ardea, întinerind. Urmă o ultimă acutizare a luptei. Billy văzu evidențiat pe fundalul flăcărilor un bebeluș urlând cu o furie de adult la micul calamar nu mai mare de o lungime de braț ce-l înfășură cu tentaculele. Amândoi ardeau. Apoi amândoi, încă luptând, deveniră embrioni fierbinți care se contopiră, apoi încremeniră, o masă grotescă de protoplasmă, și dispărură arzând.

Laturile acvariului făcură implozie, descompunându-se în cristale de minereu și chimicale și apoi în atomi înainte să apuce să se spargă.

81.

Ultimele flăcări se stinseră. Lumina focului dispăru. Nu mai rămase decât strălucirea becurilor de neon.

Ceva ușor mototolit

se pârli și se topi

și

Se simți elanul unei noi creșteri. O vindecare imperfectă, dar o vindecare. O sigilare epocală, imensă. Londra într-o nouă piele. Focul arzând și apoi stins.

Și Billy, în această nouă piele, ajuns acolo la timp. Exista un Billy. Billy expirând în urma a ceva și trăgând din nou aer în piept, tremurând de ușurare. Se afla într-o cameră.

Specimenele lui Darwin erau în siguranță. Billy le atinse, unul câte unul, întinzându-și brațele legate la spate. Își plimbă degetele peste suprafața de oțel pe care niciun *Architeuthis* nu se aflase vreodată. Micuțul mnemofilax îl supraveghea de sub clopotul lui de sticlă. Căpșorul său osos îi urmărea fiecare mișcare.

Nimic nu dispăruse. Billy gândi exact în acești termeni.

Billy știa, cu o precizie stranie, că pe parcursul aventurilor sale recente, ale căror detalii erau cam vagi,

niciun animal uriaș, criptid[156], nu se aflase vreodată în acea încăpere. Îngerul memoriei se rostogoli pe baza lui micuță, scuturându-și căpșorul-craniu. Billy râse, fără să știe exact de ce. Exista un piromant care trăia și își aștepta fiica, pentru că nu era și nu fusese niciodată nimeni care să-l fi șantajat cu viața ei. Timpul părea o carne vie. Amenințarea pe care Billy o înfrânsese în această cameră, și fusese una malefică, ori nu implicase pe nimeni, ori nici nu existase. Râse.

Cerul era diferit. Billy îl simțea chiar și prin acoperiș. Era diferit față de felul în care nu fusese mai înainte. Încordarea dispăruse. Sfârșitul lumii, adevăratul final, era numai o posibilitate extrem de îndepărtată printre multe altele.

Unele amănunte lipseau. Billy era destul de șiret, după toate câte se întâmplaseră, ca să știe ce însemna asta. Istoria purta cicatricea unei arsuri. Persista un miros de ars. Billy se trăgea în mod clar din maimuțe și, înaintea lor, din pești marini.

Se privi cu mnemofilaxul aflat de cealaltă parte a încăperii, orbite goale în ochi. Deși acesta nu avea o față care să își schimbe expresia, ai fi zis că îi zâmbea la rândul lui. Se foi și scrise cu degetele lui mici pe peretele interior al sticlei – n-ar fi putut spune exact ce. Își deschise și-și închise gura. Era o amintire. Își scutură capul. Își duse un deget osos, subțire ca firul de păr la buzele lui inexistente. Oasele micuțe se prăbușiră, craniul căzu și în urmă rămaseră doar o eprubetă și câteva rămășițe de specimene.

Billy se așeză pe masa de oțel unde nu se aflase niciodată o moluscă gigantică. Stătea acolo de parcă era el însuși un specimen. Se întrebă ce pârjolire nu fusese evitată. Așteptă orice urma să se petreacă, pe oricine l-ar fi găsit.

Baron și Collingswood fură cei care, în cele din urmă, își făcură apariția în încăpere. Nu le lipsea niciun coleg, își spuse Billy grijuliu. Nu existase niciodată un al treilea

[156] Criptid (din grecescul krypto, care înseamnă „a ascunde”), creatură sau plantă a cărei existență a fost dedusă, dar care nu a fost descoperită sau documentată de comunitatea științifică.

membru al echipei lor, deși aveau tendința să stea cam prea apropiați unul de altul, prea aproape de perete, ca și cum ar fi fost însoțiți de o altă prezență. Își aminteau suficient și știau că se petrecuse ceva și că se încheiase.

Billy se ridică și-și flutură brațele încătușate. Polițiștii examinară rămășițele de sticlă spartă, lichid de conservare vărsat și resturi de specimene pe care nimeni nu le împrăștiase.

— Billy, zise Baron.

— Totul e în regulă acum, cred, spuse Billy.

Se priviră un timp unii pe alții.

— Unde-i Simon?

— S-a dus, zise Collingswood.

Baron și Collingswood șușotiră ceva.

— Dă-o-n mă-sa, zise Collingswood și-i desfăcu cătușele lui Billy.

— Care-i infracțiunea? îi zise Baron lui Billy. Era cât pe ce să lucrezi cu mine. Ce animal? N-a fost niciunul aici, îi spuse el arătând cu degetul mare către ușă. Șterge-o, adăugă, dovedind oarecare prietenie.

Billy zâmbi frumos:

— N-ar fi fost… dădu el să spună.

Collingswood îl întrerupse:

— Te rog. Fii drăguț și ia-ți tălpășița. Ți s-a oferit un post acum ceva vreme și-ai refuzat.

— Indiferent de motive, zise Baron.

— Poate suntem noi cu un om mai puțin, spuse Collingswood, dar totdeauna am fost cu un om mai puțin.

Adulmecă. Îl privi îngândurată.

— Arsurile nu se vindecă prea frumos, zise ea. Rămâne întotdeauna o cicatrice cu un aspect topit, așa. Nu poți să te frămânți din cauza rahaturilor ăstora, Billy.

Billy întinse mâna. Baron ridică din sprâncene și i-o strânse. Billy se răsuci și se uită la Collingswood, care ședea într-un colț al camerei. Ea îi făcu cu mâna.

— O, Billy, Billy, Billy, zise ea, apoi îi zâmbi și-i făcu cu ochiul. Tu și cu mine, ai? Ce n-am făcut împreună?

Îi trimise un sărut.

— La revedere, zise. Până la următoarea apocalipsă, nu? Știu eu soiu’ tău de bărbați, Billy. Pa.

Îi făcu un semn de rămas-bun. El nu se împotrivi.

*

Billy străbătu coridoarele pe rute pe care le știa pe de rost și pe care nu le mai parcursese de săptămâni. Se fofilă. Părăsi Centrul Darwin și reveni într-o noapte cuprinsă încă de frenezia încăierărilor, furturilor și profețiilor eretice, dar din ce în ce mai sfioasă, nesigură pe propriile sale anxietăți, neînțelegând de ce avea senzația că e o noapte de pe urmă, când în mod clar nu era așa ceva și nici nu fusese vreodată.

În camera acvariului, Baron mâzgălea în carnețelul său.

— Bun, zise el. Să-mi sară ochii dacă am vreo idee cum o să redactăm raportul ăsta. Mergem, Collingswood?

Vorbea pe un ton energic, evitându-i privirea.

Ea tăcu un timp înainte să-i răspundă.

— O să cer un transfer, spuse ea, înfruntându-i privirea șocată. E timpul să existe încă o celulă USIIFS, șefu’. „Șef”, repetă ea făcând semnul ghilimelelor în aer. O să cer o promovare. Collingswood zâmbi.

Partea a șaptea
Erou = Sticlă

82.

Într-un loc liniștit de lângă calea ferată, într-o tăietură în oraș, statui aruncate mărgineau stâlpii. Într-un acces de sentimentalism urban pe termen lung, acestea constituiau un refugiu pentru mementourile care nu mai erau respectate sau dorite. Acolo dormea Wati. Numai prietenii lui știau despre locul acesta.

Se târâse acolo părăsind crucifixul lui Marge după sfârșitul incertei catastrofe care nu se produsese. Dormea somnul celor învinși. Londra fusese salvată inclusiv cu ajutorul lui de acel pericol, oricare va fi fost el, dacă măcar o fi existat, dar sindicatul pierduse lupta și condițiile noilor contracte erau represive, feudale. Billy era mulțumit că Wati dormise pe parcursul acestei etape, deși când avea să se trezească avea să se autoflageleze și să se înhame la sarcina de a reconstrui mișcarea.

— Ești trist? îl întrebă Saira.

Stăteau față în față în apartamentul lui. După noaptea aceea, după tot ce se petrecuse, Billy o căutase. Simțise nevoia să fie cu cineva care să fi văzut orice văzuse el.

Mai întâi o sunase pe Collingswood.

— Valea, Harrow, spusese ea, pe un ton destul de prietenos.

Auzise un guițat de electricitate statică aducând cu glasul entuziast al unui purcel, apoi ea închisese telefonul. Când încercase s-o sune din nou, mobilul i se prăjise.

— Bine, bine, zisese el.

Cumpărase un alt telefon și nu o mai sunase tot pe ea, dând în schimb de urma Sairei. Nu fusese greu. Își păstrase cunoștințele dobândite, dar nu mai era londomantă. Își

întrebuința harul rezidual mai ales pentru a rula între degete fragmente de Londra până când se transformau în țigări pe care le fuma.

Niciunul dintre ei nu era prea sigur cu privire la detalii. Văzuseră asaltul asupra oceanului, deși nu-și puteau aminti care fusese scopul său.

— Tu ești? zise ea.

Îi vorbea lui Billy cu o ușoară ezitare. Subiectul o intimida, în ciuda timpului îndelungat pe care-l petrecuseră împreună de curând.

— Nu tocmai, zise el. Nu l-am cunoscut niciodată.

„El” era omul care murise: Billy cel dinainte, cel dintâi Billy, acel Billy Harrow care se teleportase din casa oceanului, unde se aflaseră cu toții din motive pe care și le aminteau deși nu erau perfect impregnate în mintea lor. Acel Billy fusese descompus în fragmente mai mici decât atomii.

— A avut curaj, spuse Billy. A făcut ce trebuia să facă.

Saira îl aprobă. Nu simțea că se laudă pe sine, deși știa că el, acest Billy, era probabil curajos exact în aceeași măsură ca predecesorul său.

— De ce-ai… adică el… de ce-a făcut-o? întrebă ea.

Billy ridică din umeri.

— Nu știu. Trebuia s-o facă. Așa cum zicea Dane – îți aduci aminte de Dane? (Dane murise. De asta era sigur.) Înainte să… înainte să-i facă felul Grisamentum.

Grisamentum dispăruse și el.

— Mulți oameni n-au nicio problemă cu felul ăsta de a călători. E o problemă numai dacă știi.

Totul depindea de felul în care priveai lucrurile, dacă te tulbura sau nu faptul că întotdeauna călătoria era fatală.

— Tot încerc să mă prind asupra faptului. Tot încerc, pe neașteptate, să văd dacă îmi amintesc lucruri pe care și le-ar fi putut reaminti doar el. Cel dintâi. Secrete, râse el. Întotdeauna îmi amintesc.

Billy nu se simțea proprietarul acestor amintiri, moștenite când se născuse din molecule de aer, în sala acvariului, cu câteva zile mai înainte, la capătul muribund al unei

catastrofe.

„Mi-e dor de Dane”, se gândi. Nu avea nicio certitudine în privința lui Dane, nici măcar că-i era dor de el, de fapt; dar de câte ori se gândea la el, Billy se simțea întristat că lui Dane i se întâmplase ce i se întâmplase. Ar fi meritat mai mult de-atât.

Când Marge și Paul îi sunară la ușă, Billy îi pofti înăuntru, dar ei preferară să-l aștepte jos. Coborî. Era un rămas-bun organizat în avans. Pe moment, toți pășeau cu prudență unii în jurul altora.

Paul purta geaca lui veche. Fusese spălată și peticită. N-avea cum să mai pară nouă, dar arăta bine. Zgârieturile de pe față i se vindecau. Marge arăta la fel ca-ntotdeauna. Se întâmpinară cu îmbrățișări sincere și stângace.

— Unde vă duceți? întrebă Billy.

— Nu știu încă, zise Paul. Poate la țară. Poate în alt oraș.

— Pe bune? zise Billy. Pe bune?

Paul ridică din umeri. Marge zâmbi. În toate discuțiile pe care le purtase Billy cu ea, din momentul acela în care salvase istoria de orice-o fi amenințat-o, ea fusese din ce în ce mai entuziasmată pe măsură ce descoperea tot mai multe despre orașul în care trăia.

— Astea-s vrăjeli, zise Paul. Ce, crezi că ăsta e singurul oraș în care trăiesc zei? zâmbi el. N-ai unde să fugi de asta acum. Oriunde te-ai duce, o să dai peste un loc în care trăiește un zeu.

Odată, Billy și Marge se întâlniseră și, pe parcursul câtorva ore încărcate de emoție, el îi povestise ce i se întâmplase lui Leon – moartea acestuia în mâinile lui Goss și Subby, ca parte a unui plan mai amplu, ale cărui detalii erau încă destul de lacunare. Aspectele greșite și contururile șterse ale detaliilor îi făceau pe amândoi să se simtă frustrați.

— Ai putea să-i ceri spinării lui Paul să-ți spună ce s-a întâmplat exact, zise Billy. A fost planul ticălosului ăstuia. Cred.

— Cum să facem asta? zise ea. Și chiar dacă am face-o,

crezi că el ar mai ști?

În aripa heresiopolită a Londrei mai existau încă persoane care i se supuneau lui Paul de parcă ar fi fost Tatuajul, dar nu multe. Cei mai mulți nu cunoșteau amănuntele, însă simțeau că el nu mai era ce fusese. Acum Paul era un operator independent, închisoarea ambulantă a unui lider detronat. Trupele Tatuajului fuseseră puse pe fugă și împrăștiate după recenta și năucitor de vaga cvasi-apocalipsă.

— Cum să facem asta? repetă Marge.

Nu erau urmăriți, pe străzi nu se afla nimeni care să-i bage în seamă. Paul își scoase cămașa din pantaloni și se întoarse, arătându-i lui Billy pielea de pe spate.

Ochii Tatuajului se măriră și se îngustară agitați în timp ce încerca să vorbească. De parcă Billy i-ar fi putut acorda respect sau atenție. De-a latul părții inferioare a spatelui lui Paul fusese adăugat un nou tatuaj. Bărbatul pusese să i se deseneze cusături de cerneală, închizându-i gura fostului lord al crimei. Billy auzi un *mmm mmm mmm.*

— N-a fost ușor, zise Paul. A trebuit să găsim un artist care să se priceapă. Și el tot încerca să se miște, să-și strângă buzele și alte șmecherii d-astea. A durat ceva.

— Nu te-ai simțit ispitit să-l ștergi? întrebă Billy.

Paul își aranjă din nou cămașa. El și Marge zâmbiră. Ea ridică din sprâncene.

— Dacă mă calcă prea tare pe nervi aș putea să-l orbesc, zise Paul.

Sadism? Oare? Billy ar fi spus că nu. Justiție? Putere mai degrabă.

— N-o să ne spui niciodată ce s-a întâmplat, nu-i așa? întrebă deodată Marge.

— Chiar nu știu, zise Billy. Goss l-a omorât pe Leon. Așa a început tot. Fără absolut niciun motiv.

Niciunul nu contrazise afirmația.

— Dar pe urmă Paul l-a omorât pe Goss. Ai fost și tu de față.

— Așa a fost, zise Paul.

— Am fost de față, spuse Marge. Bine.

Reuși chiar să zâmbească.

— Bine. Și altceva? Ce s-a mai întâmplat?

— Am salvat totul, spuse Billy. Și tu la fel.

— Au reținut-o pe Byrne? întrebă Saira.

— Cred c-au agățat-o pentru chestia cu ambasada oceanului. Trebuie să-i arătăm oceanului că ne pare rău.

— Indiferent dacă a făcut-o ea sau nu?

— Indiferent.

— Am auzit că oceanul a început să umple o nouă ambasadă.

— Și eu am auzit.

Apartamentul lui Billy îi aparținea din nou. Nu știa ce să creadă despre el; adesea rătăcea prin micile lui încăperi uluit. (Firește că nu-i aparținea din nou. Nu fusese al lui niciodată – îl moștenise de la tizul său identic. Și nu știa de ce se simțea silit să facă toate testele astea de sondare a memoriei.) Priviră strada. Finalul de an se apropia.

— Ce an a fost? întrebă Saira. Anul cui? Ăsta care tocmai se încheie.

— Nu știu, zise Billy.

— Anul sticlei.

— Întotdeauna e anul sticlei.

— Anul sticlei și al unui animal.

— Și asta e întotdeauna.

Deci ăsta era universul, nu? Billy se încordă și poate că nu era nimic, poate că era doar din cauza poziției în care stătea –, dar privind prin fereastră i se păru că pe cer o pasăre încremenise, pentru o fracțiune de secundă, în zborul ei. Saira privi și ea. Ridică dintr-o sprânceană. Oamenii se înrudeau în continuare cu maimuțele. Tot soiul de lucruri se puteau întâmpla în noua și bătrâna Londră.

Billy privi orașul care nu era așa cum fusese ultima dată când îl privise printr-o fereastră. Billy trăia acum în Ereziopolis și urma să știe când avea să vină și să eșueze următorul Armaghedon. Acum bea în alte baruri și afla alte lucruri.

Își sorbi vinul și mai turnă, și pentru el, și pentru Saira.

Era anul sticlei, anul timpului conservat, își zise Billy, încordându-se și simțind cum ceasul șovăie ca și cum l-a fi strâns de gât. Era din nou anul sticlei.

Ciocni cu Saira. Nu mai era și anul altcuiva. Așa deci.

Se apropia din nou sfârșitul lumii, firește – întotdeauna se apropia. Dar poate nu cu atâta nerăbdare ca înainte. Nu cu atâtea agonii. Billy nu era îngerul memoriei – era prea uman pentru rolul ăsta –, dar din punctul unde se afla putea întrezări angelismul memoriei. Să punem problema așa. Avea o istorie de apărat? I se păru că străzile nu mai erau flămânde.

De afară, cerul privea înăuntru, spre ei. Billy se afla sub sticlă.

MULȚUMIRI

Pentru ajutorul acordat în scrierea acestei cărți le sunt extrem de recunoscător lui Mark Bould, Mic Cheetham, Julie Crisp, Melisande Echanique, Simon Kavanagh, Penelope Haynes, Chloe Healy, Kaitlin Heller, Deanna Hoak, Peter Lavery, Jemima Miéville, David Moensch, Sandy Rankin, Max Shaefer, Jesse Soodalter și editorilor mei, Chris Schluep și Jeremy Trevathan. Mulțumirile mele sincere celor de la Del Rey și Macmillan.

Muzeul de Istorie Naturală și Centrul Darwin sunt, evident, locuri reale – cel din urmă conținând și un *Architeuthis* real –, dar aspectele îndoielnice descrise aici sunt în întregime responsabilitatea mea. Pentru extraordinara lor ospitalitate și pentru accesul oferit în spatele ușilor închise le sunt extrem de recunoscător tuturor celor care lucrează în instituțiile reale, în special lui Patrick Campbell, Oliver Crimmen, Mandy Holloway, Karen James și John Lambshead.

Poemul din capitolul 19, *Krakenul se trezește,* îi aparține lui Hugh Cook și sunt foarte recunoscător familiei sale pentru permisiunea de a-l reproduce aici. Printre nenumărații scriitori, muzicieni, artiști și cercetători cărora le sunt îndatorat se numără Hugh Cook, Burial, Hugh Harman și Rudy Ising, Willian Hope Hodgson, Pop Will Eat Itself, Tsnemi Kubodera și Kyoichi Mori, Jules Verne, H. G. Wells și Japetus Steenstrup.